Cititorul de cadavre

Antonio Garrido

Câştigător al premiului „Novela histórica «Ciudad de Zaragoza»"

Antonio Garrido

Cititorul de cadavre

Traducere din limba spaniolă şi note de
ADRIANA STERIOPOL

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GARRIDO, ANTONIO
Cititorul de cadavre / Antonio Garrido; trad.: Adriana Steriopol.
- Bucureşti: Editura RAO, 2013
ISBN 978-606-609-320-0

I. Steriopol, Adriana (trad.)

821.134.2(460.352)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raoboooks.com
www.rao.ro

ANTONIO GARRIDO
El lector de cadáveres

Copyright © ANTONIO GARRIDO, 2011
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba spaniolă
ADRIANA STERIOPOL

© Editura RAO, 2011
Pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978-606-609-320-0

„Medicul legist desemnat de către prefectură se va înfăţişa la locul crimei în următoarele patru ore de la denunţul acesteia. Dacă nu îşi va îndeplini această obligaţie, dacă îşi va delega îndatorirea, dacă nu va găsi rănile mortale sau le va determina în mod greşit, va fi declarat vinovat de nepricepere şi va fi condamnat la doi ani de sclavie.“

„Din îndatoririle judecătorilor“,
articolul patru din *Songxingtong*,
Codul penal al Dinastiei Song.

PROLOG

Anul 1206. Dinastia Song. China Orientală.
Districtul[1] Fujian.
Terenurile cultivate din subprefectura Jianyang.

Shang nu a ştiut că moare până când nu a simţit în cerul gurii gustul sângelui care îl năpădea din gâtlej. A vrut să îngaime ceva, în timp ce încerca să-şi astupe rana cu mâinile, dar, înainte de a izbuti, a făcut ochii mari, iar picioarele i s-au înmuiat, ca ale unei marionete. Era cât pe-aci să rostească numele asasinului său, când acesta i-a vârât o cârpă în gură.

În genunchi în mâl, cu ultima-i suflare de viaţă, Shang a simţit ploaia călduţă şi mirosul de pământ umed care îl însoţise de-a lungul întregii sale existenţe. După o clipă, cu cămaşa îmbibată în sânge, s-a prăbuşit în mocirla în care îşi dăduse sufletul.

---

[1] A se vedea la sfârşitul cărţii în capitolul intitulat GLOSAR articolul denumit PREFECTURĂ

PARTEA ÎNTÂI

1

În dimineaţa aceea, Cí se trezi devreme ca să evite întâlnirea cu fratele său, Lu. I se închideau ochii, dar orezăria îl aştepta trează, ca în fiecare dimineaţă.

Se ridică de pe jos şi făcu sul rogojina, trăgând în piept aroma ceaiului cu care mama lui înmiresma casa. Când intră în încăperea principală, o salută cu o înclinare a capului, iar ea îi răspunse ascunzându-şi zâmbetul pe care el îl ghici şi pe care i-l întoarse. O adora pe mama lui aproape tot atât de mult ca şi pe sora lui mai mică, A Treia. Celelalte două surori ale sale, Prima şi A Doua, muriseră de mici, din pricina unei boli de familie. A Treia, deşi era şi ea bolnavă, era singura care rămăsese în viaţă.

Înainte de a înghiţi ceva, se îndreptă spre micul altar pe care îl construiseră lângă fereastră în amintirea bunicului său. Ridică obloanele şi inspiră adânc. Afară, primele raze de soare se strecurau timid prin ceaţă. Vântul făcea să se legene crizantemele puse în vasul de lut cu ofrande şi înteţea volutele de tămâie ce se ridicau în încăpere. Cí închise ochii ca să spună o rugăciune, dar în minte îi veni doar un gând: „Spirite ale Cerului, îngăduiţi-ne să ne întoarcem la Lin'an"[1].

Îşi aminti de zilele în care bunicii lui mai trăiau încă. Pe atunci, satul acela prăpădit era paradisul lui, iar fratele său Lu, eroul pe care orice copil ar fi dorit să-l imite. Lu era asemenea marelui războinic din poveştile pe care i le spunea tatăl său, gata întotdeauna să-l apere când alţi copii căutau să-i fure tainul de fructe sau să-i

---

[1] A se vedea la sfârşitul cărţii în capitolul intitulat GLOSAR, articolul cu aceeaşi denumire

alunge pe neruşinaţii care ar fi încercat să întreacă măsura cu surorile lor. Lu îl învăţase să se bată folosindu-şi în aşa fel mâinile şi picioarele, încât adversarii săi să se simtă depăşiţi, îl dusese la râu ca să se bălăcească printre bărci şi să pescuiască păstrăvi şi crapi pe care apoi îi aduceau acasă cu mare zarvă şi îi arătase unde se aflau cele mai bune ascunzători ca să le pândească pe vecine. Dar, cu vârsta, Lu devenise îngâmfat. După ce a împlinit cincisprezece ani, se mândrea întruna cu forţa lui şi-şi arăta dispreţul faţă de orice acţiune care nu avea legătură cu victoria într-o încăierare. A început să organizeze vânători de pisici ca să facă pe grozavul în faţa fetelor, se îmbăta cu rachiu de orez pe care îl şterpelea din bucătărie şi se făIea că este cel mai puternic din ceată. Devenise atât de încrezut, încât socotea până şi zeflemelele fetelor drept cuvinte măgulitoare, neînţelegând că, de fapt, îl ocoleau tot timpul. Şi după ce îi fusese idol, Lu i-a devenit, încetul cu încetul, indiferent lui Cí.

Cu toate acestea, până atunci Lu nu intrase niciodată în încurcături prea mari, cu excepţia zilelor în care apărea cu ochii învineţiţi după vreo încăierare sau folosea bivolul comunităţii pentru a pune rămăşag la întrecerile pe apă. Dar când tatăl său şi-a anunţat intenţia de a se muta la Lin'an, capitala districtului, Lu a refuzat categoric să plece într-acolo. Împlinise deja şaisprezece ani, era fericit la ţară şi nu avea de gând să părăsească satul. Susţinea că acolo dispunea de tot ce avea nevoie: orezăria, grupul său de fanfaroni şi două sau trei prostituate din împrejurimi care se gudurau pe lângă el şi, cu toate că tatăl său l-a ameninţat că îl repudiază, nu s-a lăsat intimidat. În anul acela s-au despărţit. Lu a rămas în sat, iar restul familiei s-a mutat în capitală în căutarea unui viitor mai bun.

La început, lui Cí i-a fost foarte greu în Lin'an. În fiecare dimineaţă se trezea în zori ca să vadă cum se simţea sora lui, îi pregătea micul dejun şi avea grijă de ea până când mama lor se întorcea de la piaţă. Apoi, după ce înghiţea cu greu un bol de orez, mergea la şcoală, unde rămânea până la amiază, moment în care dădea fuga să-l ajute pe tatăl său la abatorul unde acesta muncea în schimbul măruntaielor care rămâneau împrăştiate pe jos. Noaptea, după ce făcea curăţenie în bucătărie şi îşi onora strămoşii cu o rugăciune, profita de linişte

ca să repete din tratatele confucianiste pe care trebuia să le recite a doua zi la şcoală. Şi tot aşa, lună de lună, până când tatăl lui a reuşit să obţină un post de contabil la prefectura din Lin'an, în subordinea judecătorului Feng, unul dintre magistraţii cu mintea cea mai ascuţită din capitală.

Din momentul acela, lucrurile au început să se îmbunătăţească. Câştigurile familiei au sporit, iar Cí a putut să părăsească abatorul ca să se dedice în întregime studiilor. După patru ani în şcoala superioară şi datorită rezultatelor lui excelente la învăţătură, Cí a reuşit să obţină un post de asistent la biroul lui Feng. La început, i s-au încredinţat sarcini birocratice simple, dar dăruirea şi meticulozitatea lui i-au atras atenţia judecătorului, care a descoperit în băiatul acela de şaptesprezece ani pe cineva pe care să-l formeze după chipul şi asemănarea sa.

Cí nu i-a înşelat aşteptările. După câteva luni, a trecut de la îndeplinirea sarcinilor de rutină la altele: colabora la luarea declaraţiilor, participa la interogarea suspecţilor şi îi ajuta pe tehnicieni să pregătească şi să spele cadavrele pe care, în funcţie de circumstanţele deceselor, trebuia să le examineze Feng. Încetul cu încetul, meticulozitatea şi îndemânarea lui i-au devenit indispensabile judecătorului, care nu a ezitat să-i acorde şi mai multe responsabilităţi. În cele din urmă, Cí a sfârşit prin a-l ajuta la investigarea crimelor şi a litigiilor, activităţi care i-au permis să descopere fundamentele practicii medicinei legale, însuşindu-şi în acelaşi timp noţiuni rudimentare de anatomie.

În timpul celui de-al doilea an la universitate şi încurajat de Feng, Cí a asistat la un curs pregătitor de medicină. După părerea magistratului, erau multe situaţii în care dovezile ce puteau dezvălui o crimă se aflau ascunse în răni şi, pentru a le descoperi, era nevoie să fie scoase la iveală şi studiate, nu din perspectiva unui judecător, ci a unui chirurg.

Totul a continuat în felul acesta până într-o noapte, când bunicul lui s-a îmbolnăvit pe neaşteptate şi a murit. După funeralii, aşa cum cereau ritualurile[1] de doliu, tatăl său a trebuit să renunţe la postul de

[1] A se vedea la sfârşitul cărţii în capitolul intitulat GLOSAR articolul denumit RITUALURI ŞI DEVOTAMENT FILIAL

contabil şi la locuinţa de al cărei uzufruct se bucurase, astfel că, fără un loc de muncă şi o locuinţă, şi contrar dorinţelor lui Cí, toată familia s-a văzut obligată să se întoarcă în sat.

La întoarcere, Cí l-a găsit schimbat pe fratele său, Lu. Locuia într-o casă nouă pe care o construise cu propriile mâini, achiziţionase o parcelă de teren şi avea în slujba lui mai mulţi lucrători zilieri. Când, silit de împrejurări, tatăl său i-a bătut la uşă, Lu l-a obligat să se scuze înainte de a-l lăsa să intre şi i-a dat o încăpere mică, în loc să i-o cedeze pe a lui. Pe Cí l-a tratat cu indiferenţa dintotdeauna, dar când şi-a dat seama că nu-l mai urma ca un câine supus şi că singurul lucru care îl interesa erau cărţile, şi-a vărsat toată mânia asupra lui. Adevărata valoare a unui om se dovedea pe câmp. Acolo, nici textele, nici studiile nu îi vor servi ca să-şi asigure orezul, şi nici mâna de lucru. Pentru Lu, fratele său mai mic nu era decât un neisprăvit de douăzeci de ani pe care trebuia să-l hrănească. Şi din momentul acela, viaţa lui Cí s-a transformat într-un şir de neplăceri care l-au făcut să urască satul acela.

O rafală de vânt proaspăt îl readuse pe Cí în prezent.

La întoarcerea în cameră dădu peste Lu, care îşi sorbea ceaiul cu zgomot lângă mama lor. Văzându-l, acesta scuipă pe jos şi trânti ţâfnos bolul pe masă. Apoi, fără să aştepte ca tatăl lor să se ridice de la masă, apucă bocceluţa şi plecă fără să rostească un cuvânt.

– Ar trebui să înveţe să se poarte, mormăi Cí, în vreme ce ştergea cu o cârpă ceaiul pe care fratele său tocmai îl vărsase.

– Iar tu ar trebui să înveţi să-l respecţi, că doar trăim în casa lui, replică mama sa, fără să-şi ridice privirea de la foc. Un cămin puternic...

„Da. Un cămin puternic este cel pe care îl susţine un tată viteaz, o mamă prudentă, un fiu ascultător şi un frate binevoitor." Nu avea nevoie să i-o repete cineva. Avea grijă Lu să i-o amintească în fiecare dimineaţă.

Deşi nu era sarcina lui, Cí întinse şervetele de bambus şi aşeză blidele pe masă. Surorii lui i se înrăutăţise boala care îi afecta pieptul, dar lui nu-i era greu să îndeplinească sarcinile care îi reveneau micuţei. Aşeză străchinile, având grijă să formeze un număr par şi îndreptă

ciocul ceainicului spre fereastră, astfel încât să nu fie aţintit asupra nici unuia dintre cei aşezaţi în jurul mesei. În mijloc, aşează rachiul de orez şi terciul, iar alături, găluştele de crap. Privi bucătăria înnegrită de funingine şi spălătorul crăpat. Părea mai curând o fierărie dărăpănată decât o locuinţă.

După puţin timp apăru şi tatăl lui, şchiopătând. Cí simţi o împunsătură de tristeţe.

„Cum a îmbătrânit!"

Îşi ţuguie buzele şi strânse din dinţi. Părea că sănătatea tatălui său se şubrezea odată cu a fiicei sale, A Treia. Bărbatul mergea tremurând, cu privirea în pământ şi cu barba sa rară atârnând ca o zdreanţă de mătase destrămată. Aproape că nu mai rămăsese nimic din funcţionarul meticulos care îi insuflase, cu ceva vreme în urmă, dragostea pentru metodă şi perseverenţă. Îi observă mâinile ca de ceară, odinioară frumos îngrijite, care arătau acum butucănoase şi bătătorite. Bănui că şi el avea să ducă dorul unghiilor sale ascuţite şi al zilelor în care le folosea ca să examineze teancurile de documente judiciare.

În dreptul mesei, bărbatul se lăsă pe vine, sprijinindu-se de fiul său, şi le îngădui celorlalţi printr-un gest să se aşeze şi ei. Cí făcu acelaşi lucru şi, în cele din urmă, mama lui se instală pe latura cea mai apropiată de bucătărie. Femeia le turnă rachiu de orez. A Treia nu se sculase, pentru că era în continuare ţintuită la pat de febră. La fel cum fusese toată săptămâna.

– O să vii să iei cina astă-seară? îl întrebă mama pe Cí. Judecătorul Feng va fi încântat să te revadă după atâtea luni de zile.

Cí n-ar fi pierdut pentru nimic în lume întâlnirea cu Feng. Fără ca el să cunoască motivul, tatăl său luase hotărârea să-şi întrerupă doliul şi să-şi grăbească întoarcerea la Lin'an, sperând că judecătorul Feng va fi de acord să-l reprimească. Nu ştia dacă Feng venise în sat din acest motiv, dar era ceea ce îşi doreau cu toţii.

– Lu mi-a poruncit să urc bivolul până la parcela cea nouă şi, după aceea, mă gândeam să o vizitez pe Cireaşa, dar nu voi întârzia la cină.

– Parcă n-ai avea încă douăzeci de ani. Fata aia îţi absoarbe toate gândurile, interveni tatăl lui. Dacă o vezi aşa de des, o să te saturi de ea.

– Cireaşa este singurul lucru bun pe care îl are acest sat. De altfel, voi aţi fost cei care aţi căzut la învoială asupra căsătoriei noastre, răspunse Cí, înghiţind ultima îmbucătură.

– Ia dulciurile cu tine, că de-asta le-am pregătit, îi zise mama lui.

Cí se ridică şi le vârî în traistă. Înainte de a pleca, intră în odaia în care moţăia A Treia, o sărută pe obrajii fierbinţi şi îi prinse la loc şuviţa de păr scăpată din coc. Copila clipi. Atunci, scoase dulciurile şi le ascunse sub pătură.

– Să nu ţi le vadă mama, îi şopti el la ureche.

Ea zâmbi, dar nu fu în stare să spună nimic.

* * *

Pe terenul mocirlos al orezăriei, ploaia îl biciuia pe Cí. Tânărul se dezbrăcă de cămaşa udă leoarcă şi îşi încordă braţele până căpătară tăria fierului. Muşchi şi tendoane pârâiră când îmboldi bivolul, care înainta încetul cu încetul, de parcă animalul ar fi ghicit că după brazda aceea avea să urmeze alta, şi după aceasta, din nou alta, şi mereu alta. Îşi ridică ochii şi privi apa verde a smârcului.

Fratele lui îi poruncise să deschidă un canal ca să dreneze parcela cea nouă, dar îi era foarte greu să muncească la hotarul câmpurilor, din pricina digurilor de piatră deteriorate care despărţeau terenurile. Istovit, Cí privi câmpul de orez inundat. Pocni din bici şi animalul îşi afundă copitele în noroi.

Trecuse o treime din ziua de lucru când brăzdarul se împotmoli.

„Altă rădăcină", se văită el.

Împinse bivolul sub ploaie. Animalul îşi ridică grumazul şi mugi de durere, dar nu mai vru să înainteze. Următoarele lovituri slujiră doar ca animalul să-şi scuture coarnele, încercând să scape de pedeapsă. Cí îl manevră în aşa fel încât să-l facă să dea îndărăt, dar unealta rămase prinsă de cealaltă parte. Atunci, privi resemnat animalul.

„Asta o să te doară."

Ştiind ce suferinţă avea să-i pricinuiască, trase în acelaşi timp de belciugul care atârna din botul animalului şi de hăţuri. Simţind asta, animalul făcu un salt înainte şi unealta scârţâi. În clipa aceea, îşi dădu seama că ar fi trebuit să smulgă rădăcina cu propriile mâini.

„Dacă am frânt plugul, frate-meu o să mă snopească în bătaie."

Inspiră adânc şi îşi afundă braţele în noroi până când dădu peste hăţişul de rădăcini. Trase în zadar de un mănunchi şi, după mai multe încercări, se îndreptă spre desaga care atârna peste coastele animalului ca să caute un ferăstrău ascuţit. Apoi, îngenunche din nou şi începu să muncească sub apă. Scoase două rădăcini groase pe care le azvârli departe şi tăie cu ferăstrăul altele şi mai mari. Când se opintea cu cea mai groasă, simţi o smucitură într-un deget.

„Cu siguranţă că m-am tăiat."

Cu toate că nu simţea nicio durere, se examină atent.

Vina o purta ciudata boală[1] cu care îl blestemaseră zeii la naştere şi de care îşi dăduse seama din ziua când mama lui se împiedicase şi vărsase peste el o crăticioară cu ulei încins. Avea doar patru ani şi simţise ceva asemănător cu senzaţia de apă călduţă. Dar mirosul de carne arsă îi dăduse de înţeles că se întâmplase ceva oribil. Pieptul şi braţele lui au suferit consecinţele, rămânând arse pentru totdeauna. Din ziua aceea, cicatricele îi aminteau că trupul lui nu era ca al celorlalţi copii şi chiar dacă se simţea norocos pentru absenţa durerii, trebuia să acorde cea mai mare grijă oricărei răni pe care ar fi putut să o capete. Pentru că, dacă era adevărat că nu suferea din pricina loviturilor, că durerea pricinuită de oboseală de-abia îl afecta şi că putea depune eforturi până la epuizare, era la fel de adevărat că, în anumite ocazii, fără să bage de seamă, putea să-şi depăşească limitele trupului şi să se îmbolnăvească.

Când îşi scoase mâna din apă, văzu că era acoperită de sânge. Alarmat de aparenta mărime a tăieturii, dădu fuga să se şteargă cu o pânză. Cu toate acestea, după ce îşi uscă mâna cu cârpa, observă doar o ciupitură învineţită.

„Ce naiba...?"

---

[1] A se vedea la sfârşitul cărţii capitolul intitulat NOTA AUTORULUI

Uimit, se întoarse la locul unde se împotmolise brăzdarul şi îndepărtă rădăcinile, băgând de seamă că apa mâloasă începea să se coloreze în roşu. Slăbi hăţurile ca să elibereze brăzdarul şi îmboldi animalul să se dea la o parte. Apoi se opri şi privi apa, accelerându-i-se respiraţia. Ploaia bătea pe suprafaţa orezăriei, înăbuşind orice alt sunet.

Între stupoare şi teamă, merse încet spre micul crater care se formase în locul în care se înfipsese brăzdarul. Pe când se apropia, simţi că i se strânge stomacul şi auzi în tâmple bătăile inimii. Se gândi să se îndepărteze, dar se stăpâni. Atunci observă o uşoară bulbuceală care ieşea ritmic din crater şi se confunda cu zgomotul ploii. Încet, îngenunche desfăcându-şi picioarele, care cuprinseră între ele crestele lipicioase de mâl. Îşi apropie faţa de apă, dar nu observă altceva decât o bolboroseală sangvinolentă. Se gândi că, dacă se apropie mai mult, va sfârşi prin a o gusta.

Deodată, ceva se mişcă sub apă. Surprins, Cí tresări şi îşi îndepărtă capul, dar când îşi dădu seama că era vorba despre bătaia din aripioare a unui mic crap, suspină uşurat.

„Animal prostănac."

Se ridică şi strivi peştele sub picioare, încercând să se liniştească. Atunci văzu un alt crap, cu o bucată de carne în gură.

„Dar ce naiba...?"

Încercă să se dea îndărăt, dar îşi pierdu echilibrul şi căzu în amestecul de mâl, murdărie şi sânge. Fără să vrea, deschise ochii când simţi nişte tulpini lovindu-l peste faţă. Ceea ce văzu făcu să-i stea inima în loc. În faţa lui, cu o cârpă vârâtă în gură, capul desprins de trup al unui bărbat plutea printre hăţişuri.

* * *

Strigă din răsputeri, dar nimeni nu-i veni în ajutor.

Dură ceva până să-şi aducă aminte că, de o bună bucată de vreme, parcela era lăsată de izbelişte şi că ţăranii se aflau de cealaltă parte a muntelui, aşa că se aşeză la câţiva paşi de plug şi privi de jur împrejur. Când încetă să mai tremure, se gândi să părăsească bivolul şi să coboare să ceară ajutor. Cealaltă posibilitate consta în a aştepta la orezărie până când se întorcea fratele său.

Niciuna din opţiuni nu îi convenea, dar ştiind că Lu nu mai avea să întârzie mult, alese să aştepte. Locul acela era năpădit de jivine şi un bivol întreg valora de o mie de ori mai mult decât o căpăţână de om desprinsă de trup.

Pe când aştepta, termină de tăiat rădăcinile şi eliberă brăzdarul. Plugul părea să fie în stare bună, prin urmare, cu un dram de noroc, Lu îl va certa doar pentru întârziere. Sau, cel puţin, asta era ceea ce spera el. Când termină, înhămă din nou plugul şi se reapucă de treabă. Încercă să fluiere ca să uite de necaz, dar în urechi îi răsunau doar cuvintele pe care tatăl său le rostea din când în când: „Necazurile nu se rezolvă întorcându-le spatele".

„Da. Dar nu ăsta e necazul meu", răspunse tot Cí.

Ară încă doi paşi, înainte de a opri bivolul şi de a se întoarce lângă căpăţână.

Privi o vreme temător cum se legăna pe apă. Apoi observă cu atenţie încă ceva. Avea obrajii turtiţi, de parcă ar fi fost călcaţi în picioare cu îndârjire. Băgă de seamă pe pielea învineţită micile sfâşieri pricinuite de muşcăturile crapilor. Mai observă pleoapele deschise şi umflate, fâşiile de carne sangvinolentă atârnând pe lângă beregată... şi cârpa ciudată care îi ieşea din gura întredeschisă.

Niciodată până atunci nu văzuse ceva atât de înspăimântător. Închise ochii şi vomită. Deodată, îşi dădu seama cine era. Capul desprins de trup îi aparţinea bătrânului Shang. Tatăl Cireşei, fata pe care o iubea.

Când îşi veni în fire, privi cu atenţie gura cadavrului, deschisă nefiresc de mult din pricina pânzei care-i ieşea dintre dinţi. Cu grijă, trase de un capăt şi, puţin câte puţin, pânza ieşi, de parcă s-ar fi desfăcut un ghem. O vârî în mânecă şi încercă să închidă falca, dar nu izbuti. Vomită din nou.

Se spălă pe faţă cu apa plină de noroi. Apoi se ridică şi o luă îndărăt pe terenul arat căutând restul trupului. Îl găsi la amiază la capătul de est al parcelei, la câţiva *li*[1] distanţă de locul unde se împiedicase

---

[1] A se vedea la sfârşitul cărţii în capitolul intitulat GLOSAR articolul cu aceeaşi denumire

bivolul. Trunchiul cadavrului încă mai purta eşarfa galbenă care îl identifica drept bărbat onorabil, precum şi tunica cu cinci nasturi. Nu găsi nici urmă a tichiei albastre pe care o purta întotdeauna.

Îi fu cu neputinţă să mai muncească. Se aşeză pe digul de piatră şi muşcă în silă din bucata de turtă de orez, pe care nu fu în stare să o înghită. Privi trupul decapitat al bietului Shang, părăsit în noroi, ca al unui criminal condamnat şi executat.

„Cum să-i explice Cireşei?"

Se întrebă ce fel de ticălos ar fi putut să curme viaţa unui om atât de cinstit cum era Shang, un om devotat alor săi, o persoană cu respect faţă de tradiţie şi ritualuri. Fără îndoială că monstrul care săvârşise omorul nu merită să rămână în lumea celor vii.

* * *

Fratele său, Lu, ajunse la parcelă la amiază. Era însoţit de trei zilieri încărcaţi cu răsaduri, ceea ce însemna că se răzgândise şi că avea de gând să planteze orezul fără să aştepte ca terenul să fie drenat. Cí lăsă bivolul şi alergă spre el. Când se apropie de el, se înclină ca să-l salute.

– Frate! N-o să-ţi vină să crezi ce s-a întâmplat...

Inima îi bătea mai repede.

– Cum să nu-mi vină să cred când văd cu ochii mei? răcni el arătând spre ogorul rămas nearat.

– Am găsit un...

Lovitura de nuia pe care o primi peste frunte îl făcu să cadă în noroi.

– Leneş afurisit ce eşti! îl scuipă Lu. Până când o să te crezi mai bun decât ceilalţi?

Cí îşi duse mâna la rană ca să îndepărteze sângele care-i ţâşnea din sprânceană. Nu era prima dată când fratele lui îl lovea, dar Lu era mai mare şi legile confucianiste îl împiedicau pe Cí să se răzvrătească. De-abia mai putea deschide pleoapa, dar chiar şi aşa se scuză:

– Îmi pare rău, frate. Am zăbovit pentru că...

Lu îl împinse.

– Pentru că delicatul student n-are chemare să muncească! Îi mai trase un ghiont. Pentru că delicatul student crede că orezul se

plantează singur! Încă un ghiont care îl trânti în noroi. Pentru că delicatul student îl are pe frate-său, Lu, care se spetește muncind pentru el!

Lu își curăță pantalonii, îngăduindu-i lui Cí să se ridice.

– Am gă...sit un ca...davru, reuși acesta să articuleze.

Lu ridică o sprânceană.

– Un cadavru? Ce vrei să zici?

– Acolo... la dig... adăugă Cí.

Lu se întoarse spre locul unde niște ciori de câmp ciuguleau terenul. Luă nuiaua în mână și, fără să aștepte alte explicații, o porni spre locul indicat de Cí. Când ajunse lângă cap, îl mișcă, lovindu-l cu piciorul. Se încruntă și se răsuci.

– Afurisită treabă! L-ai găsit aici? Prinse capul de păr și îl clătină cu scârbă. Îmi închipui că da. Pentru numele lui Confucius! Ăsta nu e Shang? Și trupul...?

– În partea cealaltă... Lângă plug.

Lu strânse din buze. Se adresă numaidecât zilierilor:

– Voi doi, ce așteptați ca să mergeți să-l luați de acolo? Și tu, descarcă răsadurile și pune capul într-un coș! Blestemați fie zeii...! Ne întoarcem în sat.

Cí se apropie de bivol ca să-i scoată hamurile.

– Se poate ști ce naiba faci? îl întrerupse Lu.

– N-ai zis că ne întoarcem...?

– Noi, scuipă el. Tu o să te întorci când o să-ți termini treaba.

2

Cí îşi petrecu restul după-amiezii îndurând duhoarea pe care o răspândea dosul legănat al bivolului şi întrebându-se ce nelegiuire o fi săvârşit bătrânul Shang ca să o sfârşească decapitat. Din câte ştia el, nu avea duşmani şi nu îl ameninţase nimeni niciodată. De fapt, cel mai rău lucru care i se întâmplase fusese faptul că făcuse prea multe fete, ceea ce îl silise să trudească precum un sclav, ca să strângă zestrea ce le va face atrăgătoare. În afară de asta, Shang fusese întotdeauna un om cinstit şi respectat.

„Ultima persoană la care s-ar gândi un asasin."

Până să-şi dea seama, soarele se ascunsese deja.

În afară de arat, Lu îi poruncise să întindă un strat de noroi, aşa că împrăştie câteva lopeţi dintr-un amestec de dejecţii umane, mâl, cenuşă şi paie pe care îl foloseau de obicei ca îngrăşământ şi netezi restul movilei ca să-l ascundă. Apoi lovi cu nuiaua animalul care se dădu greoi îndărăt, ca şi cum nu ar fi fost învăţat să facă această treabă, se căţără dintr-un salt pe spinarea lui şi o apucă pe drumul de întoarcere în sat.

Pe când cobora, Cí compară găsirea trupului lui Shang cu alte cazuri similare, pe care avusese ocazia să le cunoască în timpul şederii sale la Lin'an. În toată perioada aceea îl asistase pe Feng la cercetarea a numeroase crime violente, chiar şi la unele crime rituale oribile, săvârşite de membrii unor secte, dar nu văzuse niciodată un trup mutilat într-un mod atât de sălbatic. Din fericire, judecătorul era în localitate şi Cí nu avea nicio îndoială că acesta avea să găsească făptaşul.

Cireaşa locuia cu familia ei într-o căscioară care abia se ţinea pe nişte stâlpi de lemn mâncaţi de cari. Când ajunse la casa aceea, era copleşit de nelinişte. Se gândise la două sau trei fraze ca să-i povestească cele întâmplate, dar niciuna nu i se părea potrivită. Deşi turna cu găleata, se opri în faţa porţii, încercând să se gândească la ce avea să spună.

„O să-mi vină ceva în minte."

Îşi apropie degetele, îşi muşcă buzele şi strânse pumnii. Braţele îi tremurau mai rău decât trupul. Aşteptă o clipă şi în cele din urmă bătu în uşă.

Îi răspunse doar tăcerea. La cea de a treia încercare, înţelese că nimeni nu îi va deschide. Renunţă până la urmă şi porni către casă.

Numai ce deschise uşa şi tatăl lui se grăbi să-i reproşeze că a întârziat. Judecătorul Feng venise la cină şi îl aşteptau de ceva vreme. Văzându-l pe oaspete, Cí îşi împreună pumnii peste piept şi se înclină în chip de scuză, dar Feng nu-i îngădui.

– Pentru numele monştrilor din infern! zâmbi condescendent judecătorul. Dar ce mănânci aici? Anul trecut păreai încă un băiat!

Cí nu era conştient de acest fapt, dar la cei douăzeci de ani ai lui nu mai era copilandrul plăpând de care îşi băteau joc toţi în Lin'an. Munca la câmp îi transformase trupul bolnăvicios într-unul al unui tânăr bine legat, ai cărui muşchi delicaţi păreau un mănunchi de trestii strâns împletite. Cí zâmbi timid, lăsând să se întrevadă un şir de dinţi perfect aliniaţi şi îl privi pe Feng drept în ochi. Bătrânul judecător aproape că nu se schimbase. Chipul său serios presărat cu riduri fine continua să contrasteze cu mustaţa căruntă aranjată cu grijă. Capul îi era încununat cu *boneta cu aripioare duble*[1] de mătase care îi indica rangul.

– Onorabile judecător Feng, îl salută Cí. Scuzaţi-mi întârzierea, dar...

– Nu-ţi face griji, fiule, îl întrerupse judecătorul. Haide, intră, că eşti ud leoarcă.

---

[1] A se vedea la sfârşitul cărţii în capitolul intitulat GLOSAR articolul cu aceeaşi denumire

Cí dădu fuga în interiorul casei şi se întoarse cu un pacheţel învelit cu măiestrie într-o minunată hârtie roşie. Aştepta momentul acela de o lună. Exact de când aflase că judecătorul Feng avea să le facă o vizită după atâta vreme. Ca de obicei, Feng refuză de trei ori darul până să-l accepte.

– Nu ar fi trebuit să te deranjezi.

Luă pachetul fără să-l desfacă, pentru că altminteri ar fi însemnat că acordă mai multă importanţă conţinutului decât faptului în sine că i s-a făcut un cadou.

– A crescut, într-adevăr, dar, după cum vedeţi, continuă să fie la fel de iresponsabil, interveni tatăl lui Cí.

Tânărul şovăi. Regulile de politeţe îl împiedicau să-l agaseze pe oaspete cu chestiuni străine de vizită, dar un asasinat depăşea orice protocol. Îşi spuse că judecătorul avea să-l înţeleagă.

– Scuzaţi-mi lipsa de politeţe, dar trebuie să vă comunic o veste îngrozitoare. Shang a fost asasinat! L-au decapitat!

Pe chipul lui Cí se putea citi oroarea pentru cele întâmplate.

Tatăl său îl privi cu o expresie serioasă.

– Da. Ne-a povestit deja fratele tău, Lu. Acum, aşază-te şi să luăm cina. Să nu-l mai facem pe oaspetele nostru să aştepte.

Pe Cí îl exaspera nepăsarea cu care Feng şi tatăl său priveau întâmplarea. Shang era cel mai bun prieten al tatălui său, şi totuşi el şi judecătorul continuau să mănânce în linişte, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Cí îi imită, asezonând restul cinei cu propria fiere. Tatăl său îi atrase atenţia.

– Lasă deoparte supărarea. În orice caz, nu putem face prea multe, rosti în cele din urmă capul familiei. Lu a dus cadavrul lui Shang la serviciile guvernamentale, iar rudele sale îl veghează deja. În afară de asta, ştii că judecătorul Feng nu are jurisdicţie în această subprefectură, aşa încât nu ne rămâne decât să aşteptăm să fie trimis un magistrat care să se ocupe de caz.

Într-adevăr, Cí ştia, la fel cum ştia că până atunci asasinul ar fi putut să dispară. Şi chiar şi aşa, ceea ce îl deranja cel mai mult era calmul tatălui său. Din fericire, Feng păru că-i citeşte gândurile.

– Nu-ţi face griji, îl linişti judecătorul. Am vorbit cu rudele. Mâine voi merge să-l examinez.

Discutară despre alte chestiuni, în timp ce ploaia lovea cu violenţă acoperişul de ardezie. Vara, taifunurile obişnuiau să-i ia prin surprindere pe imprudenţi cu potopuri neaşteptate şi, în ziua aceea, Lu părea să fi fost ghinionistul. Apăru ud leoarcă, duhnind a băutură şi cu ochii tulburi. De cum intră, se împiedică de o ladă mare şi căzu în patru labe, dar se ridică şi lovi mobila cu piciorul, de parcă aceasta ar fi fost de vină pentru căderea lui. Apoi îl salută cu o bolboroseală prostească pe judecător şi se duse direct la el în odaie.

– Cred că a sosit momentul să mă retrag, anunţă Feng după ce îşi şterse mustaţa. Nădăjduiesc că te vei gândi la ceea ce am discutat, îi spuse el tatălui lui Cí. Iar în ceea ce te priveşte pe tine... – se întoarse spre tânăr – ne vedem mâine la ora dragonului[1], la reşedinţa mai-marelui conducător local, unde sunt găzduit.

Îşi luară rămas-bun şi Feng plecă. De îndată ce închise uşa, Cí cercetă chipul tatălui său. Inima îi bătea de nerăbdare.

– A făcut-o? A menţionat când ne vom întoarce? îndrăzni el să întrebe.

Bătea darabana cu degetele pe masă.

– Ia loc, fiule. Încă o ceaşcă de ceai?

Tatăl îşi turnă una rasă şi apoi alta pentru fiul său. Îl privi trist, înainte de a-şi pleca ochii.

– Îmi pare rău, Cí. Ştiu cât de mult îţi doreai să ne întoarcem la Lin'an... Sorbi cu zgomot din infuzie. Dar câteodată lucrurile nu ies aşa cum le plănuim noi.

Cí opri ceaşca la gură ca să scoată un oftat.

– Nu înţeleg! S-a întâmplat ceva? Cumva Feng nu v-a oferit postul?

– Ba da. A făcut-o ieri.

Sorbi încet altă înghiţitură.

– Şi atunci?

---

[1] A se vedea la sfârşitul cărţii în capitolul intitulat GLOSAR, articolul cu aceeaşi denumire

Cí se ridică.

– Aşază-te, Cí.

– Dar, tată... Mi-aţi promis... Aţi spus...

– Am spus să te aşezi! ridică el glasul.

Cí îi dădu ascultare, în timp ce ochii i se împăienjeneau. Tatăl lui turnă ceai până când lichidul dădu pe dinafară. Cí făcu gestul de a-l şterge, dar tatăl său îl împiedică.

– Uite ce este, Cí. Există situaţii pe care nu vei reuşi să le înţelegi...

Tânărul nu pricepea ce anume trebuia să înţeleagă: că va fi nevoit să înghită dispreţul pe care fratele său Lu i-l dăruia în fiecare zi? Că trebuia să accepte să renunţe de bunăvoie la viitorul care îl aştepta la Universitatea Imperială din Lin'an?

– Şi planurile noastre, tată? Cum rămâne cu planurile noastre...?

O palmă puternică îl întrerupse, în timp ce tatăl lui sărea în picioare ca un arc. Glasul bărbatului tremura, iar privirea lui arunca flăcări.

– Planurile noastre? De când un fiu are planuri? strigă el. Vom rămâne aici, în casa fratelui tău! Şi aşa va fi până când o să mor eu!

Cí amuţi, în timp ce tatăl său se retrăgea. Pentru o clipă, furia îl otrăvi.

„Şi fiica dumneavoastră, A Treia, bolnavă...? Atât de puţin vă pasă de ea?"

Cí strânse ceştile şi se îndreptă spre odaia pe care o împărţea cu sora lui.

De cum se culcă, simţi în tâmple bătăile inimii. Chiar din momentul în care se instalaseră în sat, visase să se întoarcă la Lin'an. Ca în fiecare noapte, închise ochii pentru a-şi revedea viaţa din trecut. Îşi aminti de foştii colegi cu care se lua la întrecere în concursurile de cunoştinţe din care ieşea deseori victorios; de profesori, pe care îi admira pentru disciplina şi străduinţa lor. Îşi aminti de judecătorul Feng şi de ziua în care îl acceptase ca asistent la instrucţiile preliminare. Năzuia să fie ca el, să se prezinte într-o zi la examenele imperiale[1] şi să obţină un post în corpul judecătorilor.

---

[1] A se vedea la sfârşitul cărţii în capitolul intitulat GLOSAR, articolul denumit TIMPUL

Nu ca tatăl său care, după ani de încercări, reuşise să ocupe doar un umil post de funcţionar.

Se întrebă de ce tatăl său nu voia să se întoarcă. Tocmai îi confirmase că Feng îi oferise postul vacant după care tânjise înainte şi, peste noapte, fără vreun motiv aparent, îşi schimbase în mod radical părerea. Să fi fost din pricina bunicului său? Nu îi venea să creadă. Cenuşa defunctului putea fi transportată ca să continue oficierea ritualurilor de pietate filială la Lin'an.

Tusea surorii lui îl făcu să tresară şi să se răsucească. Fetiţa dormita lângă el, tremurând, cu respiraţia întretăiată. O mângâie cu tandreţe pe păr şi îi fu milă de ea. A Treia se dovedise mai rezistentă decât A Doua şi decât Prima, cum o demonstra faptul că împlinise deja şapte ani, dar nu credea că va depăşi zece ani, la fel cum se întâmplase şi cu surorile ei. Era soarta bolii sale. Pentru o clipă, îşi închipui că măcar la Lin'an ar fi avut parte de îngrijiri adecvate...

Închise ochii şi se răsuci din nou. Se gândi la Cireaşa, cu care trebuia să se căsătorească după ce va lua examenele de Stat. În momentele acelea probabil că era distrusă de moartea tatălui ei şi se întrebă dacă această întâmplare avea să-i schimbe planurile de nuntă. Nu vru să-şi dea răspuns. Deodată, se simţi meschin imaginându-şi ceva atât de egoist.

Trecuseră şase luni de la moartea neaşteptată a bunicului său...

I se făcu foarte cald. Când se dezbrăcă de tunică, găsi cârpa însângerată pe care o scosese din gura bietului Shang. O privi uimit şi o lăsă lângă perna din piatră[1]. Apoi, auzi prin fereastră nişte gemete provenind de la casa de alături, pe care i le atribui vecinului său, Peng, un năzdrăvan de copil ce suferea de câteva zile de durere de măsele. Pentru a doua noapte consecutiv nu reuşi să se odihnească.

* * *

Cí se trezi în zori. Stabilise să se vadă cu Feng la reşedinţa lui Bao-Pao, locul în care erau găzduiţi de obicei oaspeţii guvernamentali,

---

[1] A se vedea la sfârşitul cărţii în capitolul intitulat GLOSAR articolul denumit UNIVERSITATE

ca să-l ajute la examinarea cadavrului. În încăperea alăturată, Lu sforăia cu putere. Când se va trezi, el va fi deja departe.

Se îmbrăcă în tăcere şi plecă. Ploaia încetase, dar căldura nopţii evapora apa căzută pe câmpuri, prefăcând fiecare gură de aer într-o înghiţitură de zăpuşeală. Cí inspiră cu putere aerul înainte de a pătrunde în labirintul de străduţe care alcătuiau satul, un şir de căsuţe copiate unele după altele şi ale căror scânduri mâncate de cari se repetau în unghi drept ca nişte vechi piese de domino aşezate în dezordine. Din loc în loc, lampioane licărind colorau cu strălucirea lor portiţele deschise prin care ieşea aroma de ceai, în timp ce şiruri de ţărani se profilau pe drumuri ca nişte năluci. Şi chiar şi aşa, satul încă mai dormea. Se auzeau doar schelălăielile câinilor.

Când ajunse la casa lui Bao-Pao, tocmai se crăpa de ziuă.

Îl zări pe Feng sub portic, îmbrăcat într-un halat din pânză de sac vopsit în negru ca tăciunele, asortat cu boneta. Chipul său era împietrit, dar mâinile nerăbdătoare băteau darabana. După plecăciunea de rigoare, Cí îi repetă recunoştinţa sa.

– Voi arunca doar o privire, aşa că abţine-te de la gesturile teatrale. Şi nu face mutra asta, adăugă Feng văzându-l dezamăgit. Nu este jurisdicţia mea şi ştii prea bine că, în ultimul timp, nu mă mai ocup cu rezolvarea crimelor. Dar nu-ţi face griji. Ăsta este un sat mic. Găsirea asasinului va fi la fel de uşoară ca scoaterea unei pietricele din pantof.

Cí îl urmă pe judecător până la un şopron alăturat, unde făcea de pază asistentul personal, un bărbat tăcut, cu trăsături de mongol. Înăuntru, aştepta comandantul suprem Bao-Pao, împreună cu văduva lui Shang şi fiii defunctului. Când Cí zări rămăşiţele lui Shang, îi veni din nou să vomite. Familia instalase cadavrul într-un jilţ de lemn, de parcă ar mai fi fost încă în viaţă, cu trupul ridicat şi capul legat de trunchi cu nişte trestii împletite. Chiar spălat, parfumat şi îmbrăcat fiind, tot mai părea o sperietoare de ciori însângerată. Judecătorul Feng prezentă omagiile sale membrilor familiei, stătu puţin de vorbă cu ei şi le ceru permisiunea de a examina cadavrul. Primul născut i-o acordă şi Feng se apropie încet de mort.

– Îţi aminteşti ce trebuie să faci? îl întrebă el pe Cí.

Îşi amintea perfect. Scoase din pungă o coală de hârtie, piatra pentru preparat tuşul[1] şi cea mai bună pensulă a sa. Apoi se aşeză pe jos, aproape de trupul neînsufleţit. Feng se apropie de cadavru, regretând faptul că fusese spălat, şi începu examinarea.

– Eu, judecătorul Feng, în cea de a douăzeci şi doua zi a lunii lotusului, din cel de-al doilea an al erei Kaixi şi în cel de-al douăzeci şi patrulea an al domniei iubitului nostru Ningzong, fiu al Cerului şi onorabil împărat din Dinastia Song[2], având consimţământul familiei, întreprind cercetarea prealabilă şi auxiliară celei oficiale care va trebui să fie efectuată în nu mai puţin de patru ore de la aducerea sa la cunoştinţa magistratului pe care îl va desemna prefectura din Jianningfu. În prezenţa lui Li-Cheng, primul născut al decedatului, a doamnei Li, văduva acestuia, a celorlalţi fii ai săi, Ze şi Xin, precum şi a lui Bao-Pao, mai-marele conducător al localităţii, şi a asistentului meu Cí, martor direct al celor întâmplate.

Cí scria după dictare, repetând cu voce tare fiecare cuvânt. Feng continuă:

– Defunctul, pe nume Li-Shang, fiu şi nepot al lui Li, care, după spusele primului născut, avea în jur de cincizeci şi opt de ani în momentul morţii, de profesie contabil, plugar şi tâmplar, a fost văzut pentru ultima oară alaltăieri la amiază, după ce şi-a îndeplinit sarcinile în depozitul lui Bao-Pao, unde ne aflăm acum. Fiul său declară că defunctul nu suferea de nicio boală dincolo de cele specifice vârstei sale sau anotimpurilor, şi că nu i se cunoştea vreun duşman.

Feng îl privi pe primul născut, care se grăbi să confirme informaţiile, şi apoi pe Cí, pentru ca acesta să citească ceea ce scrisese.

– Din neştiinţa rudelor sale, continuă Feng cu o expresie dezaprobatoare, cadavrul a fost spălat şi îmbrăcat. Ei înşişi confirmă că, în momentul în care le-a fost predat, nu au observat alte răni decât

---

[1] Suport pentru cap utilizat în timpul nopţii, alcătuit mai întâi din pietre naturale, apoi din lemn, jad, bronz, bambus sau porţelan

[2] Mic recipient din piatră rugoasă, puţin adânc, asemănător tuşierelor din ziua de azi, de care se freca batonul de cerneală făcut dintr-un cărbune vegetal până lăsa un praf care, amestecat cu puţină apă, devenea tuşul în care se înmuiau pensulele pentru scris.

cumplita tăietură care separă capul de trunchi şi că, fără îndoială, aceasta a fost cea care a pus capăt vieţii sale. Prezintă gura exagerat de deschisă... – încercă el să i-o închidă fără succes – şi rigiditatea mandibulei.

– Nu-l veţi dezbrăca? se miră Cí.

– Nu va fi nevoie.

Feng întinse mâna până atinse tăietura de la gât. I-o arătă lui Cí, aşteptându-i răspunsul.

– Tăietură dublă? sugeră tânărul.

– Tăietură dublă... Ca la porci...

Cí observă cu atenţie rana curăţată de noroi. Într-adevăr, în partea din faţă, sub locul pe care înainte îl ocupa nodul beregatei, prezenta o tăietură orizontală curată, asemănătoare celei făcute porcilor ca să fie scurşi de sânge. După aceea, rana se întindea de-a lungul întregii circumferinţe prin nişte mici urme de zimţi, precum cele făcute de un anumit model de ferăstrău de mână, dintre cele folosite la abator. Tocmai avea de gând să comenteze faptul, când Feng îi ceru să relateze împrejurările în care îl descoperise. Cí îi dădu ascultare, relatându-le cât mai amănunţit şi le amintea. Când termină, judecătorul îl privi cu severitate.

– Şi cârpa? îl întrebă el.

– Cârpa?

„Ce prost sunt! Cum de-am putut să uit de ea?“

– Mă dezamăgeşti, Cí, şi nu o făceai de obicei... Judecătorul rămase tăcut o clipă. Aşa cum ar trebui să ştii, gura deschisă nu se datorează nici unei încercări de a cere ajutor, nici unui ţipăt de durere, deoarece într-un asemenea caz s-ar fi închis prin relaxarea ulterioară decesului. În concluzie, probabil că i-a fost introdus vreun obiect înainte sau imediat după ce a murit, care pesemne că a rămas acolo până când muşchii au devenit ţepeni. În ceea ce priveşte tipologia obiectului, presupun că vorbim despre o cârpă de in, dacă observăm firele însângerate care i-au mai rămas încă printre dinţi.

Pe Cí îl duru reproşul. Cu un an în urmă nu ar fi greşit, dar lipsa practicii îl făcu să fie nepriceput şi încet la minte. Îşi muşcă buzele şi se scotoci în mânecă.

– Aveam de gând să v-o dau, se scuză el despăturind bucata de pânză pliată cu grijă.

Numaidecât, Feng o examină cu atenţie. Pânza era cenuşie, cu mai multe urme uscate de sânge; mărimea ei era cea a unui batic folosit pentru a acoperi capul. Judecătorul o însemnă ca fiind o probă.

– Încheie şi îmbibă-mi sigiliul cu tuş. Fă apoi o copie pentru când va veni magistratul.

Feng îşi luă la revedere de la cei prezenţi şi ieşi din şopron. Ploua din nou. Cí se grăbi să-l urmeze. Îl ajunse tocmai la intrarea în încăperile pe care i le repartizase Bao-Pao.

– Documentele... bâigui Cí.

– Lasă-le acolo, pe măsuţă.

– Judecătorule Feng, eu...

– Nu-ţi face griji, Cí. La vârsta ta, eram incapabil să deosebesc o moarte prin arbaletă de una prin spânzurare.

Pe Cí nu îl consolă această mărturisire, pentru că ştia că nu este adevărată.

Îl privi pe judecător pe când acesta îşi punea hârtiile în ordine. Năzuia să fie ca Feng. Râvnea la mintea lui ascuţită, la onestitatea şi la cunoştinţele acestuia. Învăţase de la el şi îşi dorea să-i fie în continuare maestru, dar nu va izbuti niciodată dacă rămânea izolat într-un sat de plugari. Aşteptă să-şi termine treaba înainte de a-i face cunoscute dorinţele sale. După ce Feng termină de aranjat şi ultimul document, îl întrebă de angajarea tatălui său, dar judecătorul clătină din cap, resemnat.

– Aceasta este o problemă între mine şi tatăl tău.

Cí trecu pe lângă bagajele lui Feng ca un cumpărător nehotărât.

– Aseară am vorbit cu el şi mi-a spus... În sfârşit, eu credeam că ne vom întoarce la Lin'an şi acum reiese că...

Feng se opri ca să-l privească. Ochii lui Cí se umplură de lacrimi. Judecătorul trase adânc aer în piept înainte de a-şi pune mâna pe umărul tânărului.

– Uite ce este, Cí, nu ştiu dacă ar trebui să-ţi spun...

– Vă rog, îl imploră el.

– Prea bine, dar va trebui să-mi făgăduieşti că nu vei deschide gura. Aşteptă ca tânărul să încuviinţeze. Apoi luă aer în piept şi se aşeză, abătut. Dacă am făcut această călătorie a fost doar pentru voi. Tatăl tău mi-a scris acum câteva luni ca să-mi comunice intenţia lui de a-şi relua postul, dar acum, după ce m-a făcut să vin până aici, nu vrea nici să discute despre aşa ceva. Am insistat pe lângă el, promiţându-i o muncă uşoară şi un salariu generos, şi i-am oferit chiar şi proprietatea unei case în capitală, dar, în mod inexplicabil, a refuzat.

– Atunci, luaţi-mă pe mine! Dacă e vorba de cârpa aceea de care am uitat, vă promit că voi munci din greu. Voi munci până mi se va jupui carnea de pe mine dacă va fi nevoie, dar nu o să vă mai fac de ruşine! Eu...

– Sincer vorbind, Cí, nu tu eşti problema. Ştii bine cât de mult te apreciez. Eşti leal şi mi-ar face plăcere să te am din nou ca asistent. De aceea i-am vorbit tatălui tău despre tine şi despre viitorul tău, dar a fost ca şi cum m-aş fi izbit de un zid. Nu ştiu ce se întâmplă cu el, s-a arătat de neclintit. Îmi pare rău, într-adevăr.

– Eu... eu... Cí nu ştia ce să mai spună.

Un tunet răsună în depărtare. Feng îl bătu uşor pe spinare.

– Aveam planuri mari pentru tine, Cí. Ţi-am rezervat chiar şi un loc la Universitatea din Lin'an.

– La Universitatea din Lin'an?

Făcu ochii mari. Visul lui era să se întoarcă la universitate.

– Nu ţi-a spus tatăl tău? Am presupus că ţi-a povestit tot.

Lui Cí i se înmuiară picioarele. Când Feng îl întrebă ce i se întâmplă, tânărul rămase tăcut, cu aceeaşi senzaţie pe care ar fi avut-o dacă ar fi fost tras pe sfoară.

3

Judecătorul Feng îl anunţă pe Cí că are de pus nişte întrebări unor vecini, astfel că se înţeleseră să se despartă până după masa de prânz. Cí profită de pauză ca să se întoarcă acasă. Voia să-i facă o vizită Cireşei, dar avea nevoie ca tatăl său să-i dea voie să lipsească de la lucru.

Înainte de a intra, se încredinţă zeilor şi trecu pragul fără să bată la uşă. Îl surprinse pe tatăl său citind nişte documente care îi alunecară printre degete. Bărbatul le ridică de pe jos şi le vârî degrabă într-un sipet lăcuit în roşu.

– Se poate şti ce faci aici? Ar trebui să ari pământul! îi zise el mânios.

Închise sipetul şi îl vârî sub pat.

Cí îi spuse despre intenţia lui de a o vizita pe Cireaşa, dar tatăl său se împotrivi.

– Tu pui întotdeauna dorinţele înaintea obligaţiilor, mormăi el.

– Tată...

– Şi n-o să moară, te asigur. Nu ştiu de ce i-am făcut pe plac mamei tale când a insistat să-ţi faci o familie cu o fată mai periculoasă decât un viespar.

Cí înghiţi în sec.

– Vă rog, tată. Va fi doar pentru o clipă. Apoi voi termina de arat şi îl voi ajuta pe Lu la secerat.

– Apoi, apoi... Crezi cumva că Lu merge la câmp ca să se plimbe? Până şi bivolul lui este mai dispus să muncească decât tine. Apoi... Când este „apoi“?

„Ce vi se întâmplă, tată? De ce sunteţi atât de nedrept cu mine?"

Cí nu vru să riposteze. Toţi, inclusiv tatăl lui, ştiau prea bine că în ultimele şase luni el a fost, şi nu Lu, cel care s-a spetit cultivând orezul; că picioarele lui au fost cele care s-au crăpat îngrijind răsadurile în pepiniere; mâinile lui au fost cele care s-au umplut de bătături culegând, bătând orezul, trecându-l prin sită şi sortându-l; cel care a arat din zori şi până-n seară, a nivelat, a transplantat şi a pus îngrăşăminte şi cel care aproape şi-a dat ultima suflare pedalând la pompe şi transportând sacii la şlepurile de pe râu. Toată lumea din satul acela afurisit ştia că el se omora muncind la câmp, în timp ce Lu se îmbăta cu târfele lui.

De aceea, ura faptul că are conştiinţă: pentru că îl obliga să accepte hotărârile tatălui său...

Se duse să-şi ia secera şi bocceluţa. Găsi traista, dar nu şi secera.

– Foloseşte-o pe a mea. Pe a ta a luat-o Lu, îl lămuri tatăl său.

Cí nu avu nimic de obiectat. O vârî în bocceluţă şi plecă spre parcelă.

Lovi bivolul cu nuiaua până când se răni la mână. Animalul mugea de parcă ar fi fost în pericol de moarte, dar trăgea ca un demon în încercarea lui disperată de a evita loviturile lui Cí, care se agăţa de plug căutând să-l îngroape în pământ, în timp ce câmpul se căznea să înghită nesfârşita perdea de ploaie care se revărsa dintr-un cer prevestitor de furtună. Fiecărei brazde îi urma o alta încărcată de blesteme, sforţări şi lovituri de nuiele. Cí nu simţea răcoarea apei, care cădea cu o forţă din ce în ce mai mare. Tună şi tânărul se opri. Cerul părea la fel de negru ca şi noroiul pe care călca. Îi era din ce în ce mai cald. Simţea că se înăbuşă. Unui trăsnet îi urmă un alt tunet. Apoi încă un fulger. Şi încă unul.

Deodată, cerul se deschise deasupra capului şi o lumină ca de flacără, urmată de o bubuitură făcu să se cutremure pământul. Bivolul se înfurie de spaimă şi sări ca ars, dar plugul rămase împotmolit şi animalul se prăbuşi pe laba din spate.

Când lui Cí îi reveni inima la loc, văzu animalul căzut în mâl, zbătându-se cu disperare. Se grăbi să-l ridice, dar nu izbuti. Slăbi

hamurile şi îl lovi cu bâta, dar animalul îşi ridică doar grumazul ca să scape de pedeapsă. Atunci, constată îngrozit că laba lui din spate lăsa să se vadă o înspăimântătoare fractură deschisă.

„Zeilor, cu ce v-am mâniat?“

Scoase un măr din desagă şi îl apropie de botul animalului, dar acesta încercă să-l împungă cu coarnele. Când se potoli, Cí îi înclină capul până reuşi să-i înfigă un corn în noroi. Îl privi în ochii atât de larg deschişi de panică, încât părea că ar fi dorit să scape din închisoarea trupului său schilodit. Nările se umflau şi se dezumflau ca nişte foale, şiroind de bale. Nu mai merita nici măcar osteneala de a-l pune pe picioare. Animalul acela era deja carne pentru abator.

Îi mângâia botul când simţi cum cineva îl apucă de spinare şi îl împinge în apă. Când se întoarse, îl văzu pe Lu agitând mânios o nuia.

– Nenorocitule, nu eşti bun de nimic! Aşa îmi răsplăteşti noptile nedormite?

Chipul lui era imaginea vie a unui diavol.

Cí încercă să se ferească atunci când nuiaua se abătu asupra lui. I se păru că simte o arsură sfâşiindu-i faţa.

– Ridică-te, mizerabilule! Îl plesni din nou. O să te învăţ minte cu ciomagul.

Cí încercă să se ridice în picioare, dar Lu îl mai lovi o dată. Apoi îl apucă pe tânăr de păr şi îl târî prin mâl.

– Ştii cât face un bivol? Nu? Atunci, o să afli acum.

Îl trânti fără milă în noroi şi îi stâlci capul până când i-l cufundă. Când se sătură să-l mai vadă dând din picioare, îl scoase şi îl împinse sub hamuri.

– Lasă-mă! strigă Cí.

– Ţi-e scârbă să munceşti la câmp, nu-i aşa? Ţi-e ciudă că tatăl nostru mă preferă pe mine...

Încercă să-l lege de curele.

– Tata nu te iubeşte nici dacă i-ai linge încălţările.

Cí opuse rezistenţă.

– Când o să termin cu tine, tu o să mi le lingi.

Şi îl lovi din nou.

În timp ce îşi ştergea sângele pricinuit de loviturile de nuia, Cí îl privi furios pe fratele său. Respectând ritualurile de devotament filial, nu ripostase niciodată, dar venise momentul să-i demonstreze că el nu e sclavul lui. Se ridică şi îl lovi în pântece cu toată forţa lui. Lu nu se aştepta şi primi lovitura în plin. Cu toate acestea, se răsuci ca un tigru şi îi răspunse şi el cu un pumn în coaste. Cí căzu lat. Fratele său îi era superior în greutate şi în alonjă, dar nu şi în ceea ce priveşte ura pe care o simţea şi care, acum, îi dădea şi mai mult avânt. Încercă să se ridice, dar Lu îl călcă din nou în picioare. Cí simţi că îi pârâie ceva în piept, dar nu-l duru. Înainte de a se putea văita, primi o altă lovitură de picior în pântece. Tâmplele îi zvâcneau şi trupul îl ardea. Din nou, altă lovitură îl trânti la pământ. Încercă să se ridice în picioare, dar nu izbuti. Simţi ploaia spălându-i sângele de pe faţă.

I se păru că îl aude pe fratele său adresându-i-se ca unei otrepe, dar nu era sigur de asta, pentru că văzu negru în faţa ochilor şi îşi pierdu cunoştinţa.

* * *

Feng se afla în faţa cadavrului lui Shang când Cí apăru târându-şi picioarele ca o fantomă.

– Pentru numele zeilor! Cí! Cine ţi-a făcut...?

Judecătorul îl prinse în braţele sale înainte ca acesta să leşine.

Feng îl întinse pe o rogojină. Observă că de-abia putea deschide un ochi, dar rana de pe obraz nu părea gravă. Pipăi cu degetele marginea deschisă a rănii.

– Te-au însemnat ca pe un catâr, rosti el dezvelindu-i pieptul. Se alarmă când descoperi hematomul de pe coaste, dar, din fericire, osul nu era fracturat. A fost Lu?

Cí negă, pe jumătate conştient.

– Nu minţi! Animalul ăla afurisit! Bine a făcut tatăl tău că l-a lăsat pe câmp.

Feng îl dezbrăcă pe Cí şi îi cercetă restul rănilor. Răsuflă uşurat constatând că i se simţea pulsul ritmic şi puternic, dar chiar şi aşa, îşi trimise asistentul după tămăduitorul local. După puţin timp, apăru un bătrân ştirb, încărcat cu ierburi şi cu două ulcele cu leacuri.

Omuleţul îl examină pe Cí cu o încetineală exasperantă, îi făcu o frecţie şi îi dădu să bea un tonic. Când termină, îl îmbrăcă în haine uscate şi îi recomandă lui Feng să-l lase pe tânăr să se odihnească.

După o vreme, un bâzâit ciudat îl alarmă pe Cí. Tânărul se ridică anevoie în capul oaselor şi privi de jur împrejur. Îşi dădu seama că se afla în aceeaşi încăpere întunecoasă în care se veghea cadavrul lui Shang. Afară ploua, dar de căldură, trupul lipsit de viaţă începuse să descompună, răspândind o duhoare pestilenţială. Auzi din nou ciudatul zumzet venind dinspre trupul lui Shang şi se întrebă cărui fapt i se datorează. Îşi încordă privirea până când ochii se obişnuiră cu întunericul. Zumzetul creştea şi se agita, urmând ritmul unei umbre fantastice care se legăna contractându-se şi dilatându-se deasupra cadavrului. Apropiindu-se de mort, băgă de seamă că zumzetul provenea de la un roi de muşte care zburătăceau peste sângele uscat care îi înconjura gâtul.

– Cum te mai simţi cu ochiul acela? întrebă Feng.

Cí avu o tresărire. Nu observase prezenţa lui Feng, care rămăsese aşezat pe jos, la câţiva paşi distanţă.

– Nu ştiu. Nu simt nimic.

– Se pare că vei scăpa cu bine din necazul ăsta. N-ai niciun os rupt şi...

Un tunet răsună cu violenţă.

– Pentru numele Marelui Zid! Zeii din ceruri s-au supărat pe noi!

– Cu mine o ţin aşa de multă vreme, se plânse Cí.

Feng îl ajută să meargă, în vreme ce alt tunet răsuna în depărtare.

– În curând vor veni rudele lui Shang cu bătrânii din sat. I-am convocat ca să le comunic constatările mele.

– Judecătorule Feng, nu mai pot rămâne în satul ăsta. Vă rog, luaţi-mă cu dumneavoastră la Lin'an!

– Cí, nu-mi cere imposibilul! Îi datorezi ascultare tatălui tău şi...

– Dar fratele meu mă va ucide...

– Scuză-mă, au sosit deja bătrânii.

Rudele lui Shang intrară, purtând pe umeri un sicriu de lemn pe al cărui capac mâzgăliseră nişte desene. În fruntea alaiului mergea tatăl defunctului, un bătrân îngrijorat că-şi pierduse vlăstarul care ar

fi trebuit să-l onoreze după ce el va fi murit, urmat de alte neamuri şi câţiva vecini. Lăsară sicriul lângă cadavru şi intonară un imn funebru. Când terminară, se aşezară la picioarele defunctului, fără să se sinchisească de miasma pe care o răspândea.

Feng îi salută şi toţi făcură o plecăciune. Înainte de a lua loc, judecătorul împrăştie muştele care năpădeau gâtul lui Shang, dar insectele reveniră la festin de îndată ce bărbatul încetă să le mai gonească. Ca să le înlăture, porunci ca rana să fie acoperită cu o pânză. Apoi se aşeză în jilţul pe care tocmai i-l pregătise asistentul său mongol, în spatele unei mese negre lăcuite.

– Onoraţi cetăţeni, după cum ştiţi, astă-seară se va prezenta în persoană magistratul trimis de prefectura Jianningfu. Cu toate acestea, la cererea familiei, am fost rugat să cercetez tot ce mi-ar sta în putinţă. Aşadar, vă voi scuti de amănuntele protocolare şi voi trece la enunţarea faptelor.

Cí îl privi din ungherul în care se cuibărise. Îi admira înţelepciunea şi mintea ascuţită cu care îşi exercita funcţia. Feng îşi puse notiţele în ordine şi începu:

– Este cunoscut faptul că Shang nu avea duşmani şi, cu toate acestea, a fost asasinat în mod violent. Care să fi fost motivul? Pentru mine, fără îndoială, jaful. Văduva lui, o femeie cinstită şi respectuoasă, afirmă că în momentul dispariţiei sale, defunctul purta asupra sa trei mii de *qián*[1] înşiraţi pe o sfoară legată la brâu. Cu toate acestea, tânărul Cí, care chiar azi-dimineaţă ne-a dovedit perspicacitatea sa identificând tăieturile de la gât, ne asigură că, atunci când l-a descoperit pe Shang, acesta nu avea niciun ban. Se ridică şi îşi încrucişă braţele, în timp ce se plimba prin faţa ţăranilor care îi evitară privirea. Pe de altă parte, tot Cí a găsit în gura mortului o cârpă, a cărei autenticitate o certific şi care se află în posesia mea, înregistrată şi numerotată ca probă.

Scoase cârpa dintr-o cutiuţă şi o despături în faţa celor prezenţi.

– Dreptate pentru soţul meu! strigă văduva printre suspine.

---

[1] A se vedea la sfârşitul cărţii în capitolul intitulat GLOSAR articolul cu aceeaşi denumire

Feng dădu din cap în semn de încuviinţare. Tăcu o clipă, apoi continuă:

– La prima vedere poate părea o simplă bucată de pânză de in pătată cu sânge... Dar dacă cercetăm cu atenţie aceste pete... – îşi trecu el unghiile peste cele trei principale – ... observăm că toate corespund unui ciudat tipar curb.

Cei prezenţi începură să şuşotească, punându-şi întrebări despre urmările pe care le putea avea o asemenea descoperire. Cí se întrebă acelaşi lucru, dar înainte de a găsi un răspuns, Feng continuă:

– Ca să-mi argumentez concluziile, mi-am permis să fac unele verificări pe care aş dori să le repet în faţa celor prezenţi. Ren! îl strigă pe asistentul său.

Tânărul mongol îi anticipă gândul, ducând în mâini un cuţit de bucătărie, o seceră, un borcan cu apă colorată cu tuş şi două bucăţi de pânză. Se aplecă şi aşeză obiectele în faţa lui Feng, care le luă. În continuare, judecătorul cufundă cuţitul de bucătărie în apa vopsită cu tuş pentru ca, imediat după aceea, să-l şteargă cu una dintre pânze. Repetă operaţia cu secera şi le arătă celor prezenţi rezultatul.

Cí observă cu atenţie, băgând de seamă că pânza cu care curăţase cuţitul prezenta nişte pete alungite şi rectilinii, în timp ce petele care se formaseră curăţând secera coincideau cu cele curbe găsite pe cârpa scoasă din gura lui Shang. Aşadar, arma trebuie să fi fost o seceră. Cí se minună de perspicacitatea maestrului său.

– Din acest motiv, continuă Feng, i-am poruncit asistentului meu să rechiziţioneze toate secerile care există în sat, o sarcină pe care a îndeplinit-o în cursul dimineţii cu o deosebită sârguinţă cu ajutorul oamenilor lui Bao-Pao. Ren!

Din nou, asistentul îi citi gândul, târând o ladă plină cu seceri. Feng se ridică şi se apropie de cadavru.

– Capul a fost despărţit de trunchi cu un ferăstrău de măcelar, ferăstrău pe care oamenii lui Bao-Pao l-au găsit chiar pe parcela pe care a fost asasinat Shang. Scoase un ferăstrău din ladă şi îl aşeză pe podea. Dar tăietura mortală a fost dată cu ceva diferit. Unealta care i-a curmat firul vieţii a fost, fără îndoială, o seceră ca aceasta.

Un murmur rupse tăcerea mormântală. După ce amuţiră, Feng continuă:

– Ferăstrăul nu prezintă semne distinctive. Este confecţionat din fier obişnuit şi mânerul de lemn nu a fost recunoscut. Dar, din fericire, fiecare seceră poartă întotdeauna înscris numele proprietarului, astfel că, de îndată ce vom găsi arma, îl vom prinde şi pe vinovat.

Feng îi făcu un semn lui Ren.

Asistentul se îndreptă spre uşa şopronului şi o deschise. Un grup de ţărani erau păziţi de oamenii lui Bao-Pao. Ren le făcu semn să intre. Cí nu reuşi să le vadă chipurile pentru că se îngrămădiseră în spate, unde domnea întunericul.

Feng îl întrebă pe Cí dacă se simte în stare să-l ajute. Tânărul răspunse afirmativ. Se ridică făcând un efort şi îndeplini instrucţiunile pe care Feng i le şoptea la ureche. Apoi luă un caiet şi o pensulă şi îl urmă pe judecător, care se aplecă deasupra secerilor ca să le examineze. Făcu asta calm, aşezând cu grijă lamele secerilor peste urmele imprimate pe cârpă şi privindu-le în lumină. Din când în când, îi dicta ceva lui Cí, care, urmând ordinele lui Feng, se prefăcea că scrie.

Până atunci, Cí fusese uimit de modul cum proceda Feng, pentru că lamele secerilor se forjau după acelaşi tipar şi cu greu s-ar fi putut obţine o informaţie concludentă, şi asta doar în cazul în care, întâmplător, lama respectivă ar fi avut o zimţuire deosebită. Dar acum înţelegea. De fapt, nu era pentru prima dată când îl vedea pe Feng utilizând un raţionament subtil precum acela. Cum codul penal interzicea în mod explicit condamnarea unui inculpat în lipsa unei mărturisiri prealabile a acestuia, Feng ticluise un plan pentru a-l speria pe vinovat.

„N-are dovezi. N-are nimic."

Feng termină cu secerile şi se prefăcu apoi că citeşte însemnările inexistente ale lui Cí. După aceea, se întoarse încet spre ţărani, netezindu-şi mustaţa.

– Vă voi spune-o doar o dată! strigă el acoperind izbucnirea furtunii. Urmele de sânge găsite pe această cârpă îl identifică pe vinovat. Petele coincid cu o singură seceră, căci, după cum ştiţi, aceste

unelte sunt gravate cu numele voastre. Cercetă chipurile speriate ale plugarilor. Ştiu că toţi cunoaşteţi care este pedeapsa pentru o crimă atât de oribilă, dar ceea ce ignoraţi este faptul că, dacă vinovatul nu mărturiseşte acum, execuţia lui va avea loc imediat prin *lingchi*[1], răcni el.

Un nou murmur se răspândi în şopron. Cí era îngrozit. *Lingchi* sau moartea prin cele o mie de tăieturi era pedeapsa cea mai crudă pe care şi-ar putea-o imagina mintea omenească. Condamnatul era dezbrăcat şi legat de un stâlp, iar apoi, încet, i se ciopârţeau membrele, ca şi cum s-ar fi făcut fileuri. Bucăţile de carne erau depozitate în faţa condamnatului, care era menţinut în viaţă cât mai mult timp cu putinţă, până când i se scotea un organ vital. Îi privi pe plugari şi pe feţele lor citi groaza.

– Dar dat fiind faptul că nu sunt judecătorul responsabil de această subprefectură – strigă Feng la un pas distanţă de sătenii înspăimântaţi – îi voi acorda vinovatului o şansă pe care nu o poate refuza. Se opri în faţa unui ţăran tânăr care se smiorcăia. Îl privi cu dispreţ şi continuă: Datorită mărinimiei mele, îi voi oferi îndurarea pe care el nu a avut-o faţă de Shang. Îi ofer ocazia de a-şi recăpăta o fărâmă din onoare, permiţându-i să-şi mărturisească oribila crimă înainte de a-l acuza. Doar aşa va putea evita dezonorarea şi cea mai cumplită dintre morţi.

Se retrase încet. Ploaia lovea acoperişul. Nu se auzea nimic altceva.

Cí îl urmări pe Feng mişcându-se ca un tigru la vânătoare: mersul lent, spinarea arcuită, privirea încordată. Aproape că îi putea simţi nervozitatea. Oamenii asudau în tăcere şi în duhoare, cu hainele ude leoarcă lipite de piele. Afară tuna.

Timpul părea că se opreşte în loc, înfruntând mânia lui Feng, dar nimeni nu se învinui.

– Ieşi în faţă, prostule! Este ultima ta şansă! strigă judecătorul.

Nimeni nu se mişcă.

---

[1] A se vedea la sfârşitul volumului în capitolul intitulat GLOSAR articolul denumit PEDEPSE

Feng strânse pumnii până când unghiile i se înfipseră în carne. Mormăi ceva şi se îndreptă înjurând către Cí. Tânărul se mira. Era pentru prima dată când îl vedea aşa. Judecătorul îi smulse din mână hârtia cu însemnări şi se prefăcu că o citeşte din nou. Apoi îi privi pe ţărani. Îi tremurau mâinile.

Cí înţelese că în orice clipă Feng va fi descoperit. De aceea, fu uimit să observe hotărârea cu care judecătorul se îndreptă pe neaşteptate spre roiul de muşte care zburătăceau deasupra ferăstrăului de măcelar.

– Muşte afurisite însetate de sânge!

Le sperie, făcându-le să se împrăştie. Deodată, păru că îi fulgeră ceva prin minte. Însetate de sânge... repetă.

Feng îşi agită mâna deasupra ferăstrăului, făcând ca norul de insecte să se deplaseze spre locul în care erau îngrămădite secerile. Aproape toate muştele îşi luară zborul, dar câteva coborâră până se aşezară pe o anumită seceră. Atunci, Feng se schimbă la faţă şi scoase un ţipăt de satisfacţie.

Judecătorul se îndreptă spre secera pe care forfoteau muştele, o privi atent şi apoi se aplecă. Era o seceră obişnuită, în aparenţă curată. Şi totuşi, dintre toate secerile, aceea era singura pe care muştele se străduiau să o lingă. Feng luă un lampion şi îl apropie de lamă până când putu să distingă nişte bobiţe roşii, aproape imperceptibile. Apoi, îndreptă lumina spre marca înscrisă pe mâner care îl identifica pe proprietar. Când citi inscripţia, zâmbetul îi îngheţă pe buze. Unealta pe care o avea în mână îi aparţinea lui Lu, fratele lui Cí.

4

Cí îşi pipăi cu grijă rana de pe obraz. Poate că nu era mai mare decât altele pe care şi le făcuse la orezărie, dar aceasta avea să-i lase urme. Se îndepărtă de oglinda de bronz şi îşi lăsă capul în jos.

– Uită de fleacul ăsta, băiete. Se va cicatriza şi o vei purta cu mândrie, îl încurajă Feng.

„Chiar aşa. Dar cu ce mândrie îl voi privi de acum încolo pe Lu?"

– Ce i se va întâmpla?

– Te referi la fratele tău? Ar trebui să te bucuri că vei scăpa de bestia aceea, zise şi înfulecă una din prăjiturile de orez cu care tocmai fuseseră serviţi în încăperile judecătorului. Ia şi tu. Gustă una.

Cí refuză.

– Va fi executat?

– Pentru numele zeului de pe munte, Cí! Şi ce dacă o vor face? Ai văzut ce i-a făcut el defunctului?

– Totuşi, este fratele meu...

– Şi, în acelaşi timp, un asasin. Feng, supărat, lăsă îmbucătura. Uite ce este, Cí, chiar nu ştiu ce se va întâmpla; nu eu sunt cel care trebuie să-l judec. Îmi închipui că magistratul care se va ocupa de caz va fi un om cu capul pe umeri. O să vorbesc cu el şi îi voi implora clemenţă, dacă aceasta este dorinţa ta.

Cí încuviinţă, fără să-şi facă prea mari iluzii. Nu ştia cum să-l convingă pe Feng să arate mai multă îndurare faţă de Lu.

– Aţi fost magnific, domnule, îl linguşi el. Muştele de pe seceră... Sângele uscat... Niciodată nu mi-ar fi dat prin minte!

– Nici mie. A fost ceva spontan. Speriindu-le, muştele au zburat spre o anumită seceră. Atunci mi-am dat seama că zborul lor nu era întâmplător, că s-au aşezat pe secera aceea pentru că mai păstra încă sângele uscat pe lamă şi prin urmare, ea aparţine asasinului. Dar trebuie să recunosc că meritul n-a fost doar al meu... Colaborarea ta s-a dovedit esenţială. Nu uita că tu ai fost cel care a descoperit cârpa.

– Aşa e... bâigui el. Pot să-l văd pe fratele meu?

Feng dădu din cap.

– Presupun că da. Dacă reuşim să-l prindem...

Cí părăsi încăperile lui Feng şi hoinări pe străduţe fără să acorde atenţie ferestrelor care se închideau la trecerea lui. Pe măsură ce înainta, băgă de seamă că mai mulţi locuitori refuzau să-l salute. Nu-i păsa. În drum spre râu, insultele venite de la necunoscuţi îl ajunseră din urmă, rănindu-l. Drumurile desfundate de ploaie erau oglinda vie a sufletului său, un spirit pustiit şi devastat al cărui chin părea să sporească odată cu mirosul putreziciunii care îi întorcea stomacul pe dos. În locul acela, totul – resturile de olane doborâte de vânt, terasele orezăriilor şerpuind pe munţi, şlepurile negustorilor legănându-se goale într-o clipoceală zadarnică – îl făcu să se gândească la faptul că viaţa lui era marcată de nenorociri. Până şi cicatricea de pe faţă părea să semene cu stigmatul unui ciumat.

Ura satul acela; îl ura pe tatăl său pentru că îl minţise; îl ura pe fratele său pentru brutalitatea şi prostia lui; îi ura pe vecinii care îl spionau din spatele obloanelor; ura ploaia care, zi după zi, îl uda pe dinăuntru şi pe dinafară. Ura ciudata boală care îi presărase pieptul cu arsuri şi le ura până şi pe surorile lui pentru că muriseră şi îl lăsaseră singur lângă micuţa A Treia. Dar mai presus de orice, se ura pe sine însuşi. Pentru că, dacă exista ceva mai nedemn decât cruzimea ori asasinatul, dacă exista vreun comportament ruşinos şi vrednic de dispreţ potrivit codurilor confucianiste, aceea era trădarea propriei familii. Şi tocmai acesta era lucrul pe care îl obţinuse contribuind, fără să vrea, la arestarea fratelui său.

Ploaia torenţială se înteţi. Umbla lipit de zidurile caselor, căutând streşini sub care să-şi găsească adăpost, când, luând-o după

colţ, dădu nas în nas cu un alai în frunte cu un culi[1] care bătea nebuneşte într-o tobă. Acesta era urmat de un altul care purta o pancartă pe care se putea citi: „FIINŢA ÎNŢELEPCIUNII – MAGISTRATUL DIN JIANNINGFU". În urma celor doi, opt cărăuşi duceau un palanchin[2] închis, protejat de o perdea subţire. Cortegiul era încheiat de patru sclavi, încărcaţi cu ceea ce trebuiau să fie bagajele personale ale magistratului. Cí se înclină în semn de respect, dar, înainte de a-şi îndrepta spinarea, cărăuşii îl evitară ca şi cum ar fi ocolit un bolovan de pe drum şi îşi continuară cursa nebunească.

Tânărul îi privi cu teamă în timp ce dispăreau pe drum, în jos. Nu era pentru prima dată când vedea Fiinţa, căci acesta vizita în anumite ocazii satul ca să rezolve chestiuni legate de moşteniri, impozite sau conflicte greu de soluţionat. Totuşi, nu venise niciodată până acum pentru un delict de asasinat şi, cu atât mai puţin, cu atâta promptitudine. Uită de necazuri şi urmă cortegiul până la casa lui Bao-Pao. Odată ajuns acolo, se instală sub o fereastră ca să urmărească evenimentele.

Conducătorul suprem îl primi pe magistrat de parcă ar fi fost vorba de împăratul însuşi. Cí îl văzu încovoindu-şi spinarea şi dăruindu-i un zâmbet lipsit de dinţi şi peste măsură de ipocrit. După toate aceste onoruri, conducătorul suprem le ceru slugilor să-i ducă bagajele şi să aranjeze o cameră pentru Fiinţa Înţelepciunii, împrăştiindu-i apoi pe sclavi bătând din palme, de parcă ar fi fost găini. Apoi, după multe plecăciuni, îl informă pe magistrat despre ultimele evenimente şi despre prezenţa lui Feng în sat.

– Şi spuneţi că încă nu l-aţi prins pe acel individ, pe nume Lu? îl auzi Cí pe magistrat întrebându-l pe conducătorul suprem.

– Afurisita asta de ploaie nu lasă câinii să-i ia urma, dar îl vom prinde curând. Doriţi să mâncaţi ceva?

– Bineînţeles! Şi se aşează pe micul taburet din capul mesei.

Bao-Pao se aşează şi el pe un altul.

---

[1] A se vedea la sfârşitul cărţii în capitolul intitulat GLOSAR articolul cu aceeaşi denumire

[2] Idem.

– Spuneţi-mi, acuzatul nu este fiul unui funcţionar? se interesă magistratul.

– Lu? Ba da, într-adevăr. Memoria dumneavoastră continuă să fie proverbială.

„La fel ca şi burduhanul dumneavoastră", se gândi conducătorul suprem cu sarcasm.

Fiinţa Înţelepciunii râse de parcă l-ar fi crezut. Bao-Pao îi turna încă o ceaşcă de ceai când Feng intră în încăpere.

– Tocmai am fost înştiinţat, se scuză judecătorul cu o plecăciune.

Constatând că vârsta şi rangul său erau inferioare faţă de ale lui Feng, Fiinţa Înţelepciunii se ridică să-i ofere locul său, dar judecătorul îl refuză şi se aşeză lângă Bao-Pao. În continuare, Feng începu să-i prezinte ultimele sale cercetări, în timp ce magistratul acorda mai multă atenţie farfurioarelor cu crap fiert decât celor relatate de judecător.

– Astfel că... încercă Feng să încheie.

– Delicioasă. Această prăjitură este într-adevăr delicioasă, îl întrerupse Fiinţa.

Feng ridică din sprâncene.

– Spuneam că ne confruntăm cu o problemă spinoasă, continuă Feng. Presupusul asasin este fiul unui fost angajat al meu şi, din nefericire, fratele lui a fost cel care a descoperit cadavrul.

– Mi-a povestit Bao-Pao, admise Fiinţa, chicotind prosteşte. Ce băiat prost! Şi luă din nou o altă îmbucătură.

De afară, Cí ar fi dorit să-l plesnească.

– În sfârşit, am pregătit un raport amănunţit, pe care presupun că veţi dori să-l examinaţi înainte de inspecţia dumneavoastră, declară Feng.

– Poftim? Aha! Da, bine. Sigur că, dacă este atât de amănunţit, de ce mai e nevoie de o a doua examinare, având aici aceste mâncăruri? Râse din nou.

Feng îi făcu semn asistentului său să se retragă cu rapoartele. Întrebă Fiinţa dacă doreşte să-l interogheze pe Cí, dar magistratul refuză oferta şi continuă să înfulece pe nerăsuflate. În cele din urmă, încetă să mai mestece şi îl privi pe Feng.

– Să lăsăm deoparte birocraţia şi să-l prindem pe nelegiuit.

Încă înainte de ora cinei, un şir de copoi legaţi unul de altul şi conduşi de oamenii lui Bao-Pao îi luară urma lui Lu pe Muntele Marii Tinereţi, în drum spre Wuyishan. Fratele lui Cí avea asupra lui trei mii de *qián* legaţi la brâu şi se apără ca un animal hăituit. Când reuşiră să-l imobilizeze, Lu îşi primise deja ciomăgeala vieţii sale.

* * *

Judecata fu convocată după căderea nopţii. Vestea îl găsi pe Cí acasă, povestindu-i tatălui său ce se întâmplase.

– Lu n-ar face niciodată aşa ceva! urlă tatăl său cu frenezie. Şi tu, cum de ai ajutat ca să fie acuzat?

– Dar, tată, eu nu ştiam că Lu... Cí îşi lăsă capul în jos. Feng ne va ajuta. Mi-a promis că...

Bărbatul îl întrerupse pe Cí cu o privire furibundă. Apoi o luă pe A Treia în braţe şi părăsi locuinţa împreună cu soţia sa.

Cí îi urmă la o oarecare distanţă, uimit de urgenţa convocării. Ori de câte ori avea loc un proces de omor era nevoie de două cercetări consecutive, anchetate de magistraţi diferiţi, dar, după cum se părea, Fiinţa Înţelepciunii se grăbea să se întoarcă la prefectura sa. Când ajunseră în sala amenajată ca tribunal, observă că era prezidată de stindardul judiciar al prefecturii. Două felinare de mătase flancau un pupitru şi un jilţ neocupate.

Nu trebuiră să aştepte mult sosirea lui Lu. Escortat de către oamenii lui Bao-Pao, el apăru cu capul prins în *jia*[1], butucul greu de lemn care-l făcea să semene cu un bou ciomăgit. Fiarele care îi însângerau picioarele şi cătuşele din lemn de pin care îi prindeau încheieturile mâinilor arătau limpede că era vorba de un criminal periculos. După puţin timp, intră şi Fiinţa, împodobită cu toga de mătase neagră şi cu *boneta cu aripioare duble* care îl identifica drept magistrat. Slujbaşul Ordinii Publice îl prezentă şi citi acuzaţiile care-i erau aduse lui Lu. Tăcură cu toţii, mai puţin Fiinţa.

– Dacă acuzatorul este de acord... întrebă el.

---

[1] A se vedea la sfârşitul cărţii capitolul intitulat GLOSAR, articolul PEDEPSE

Primul născut al defunctului îngenunche în semn de supunere şi lovi podeaua cu fruntea. În continuare, epistatul îi ceru să reconfirme documentul în care figurau acuzaţiile. Bărbatul citi textul bâlbâindu-se, îşi umezi un deget pe piatra pentru preparat tuşul şi îşi puse amprenta roşie în partea de sus. Epistatul o uscă şi îi confirmă autenticitatea cu pensula. Apoi i-l înmână Fiinţei:

– Prin graţia Supremului nostru Împărat Ningzong, moştenitor al Imperiului Celest, în onorabilul şi lăudatul său nume, eu, umilul său slujitor, Fiinţă a Înţelepciunii din prefectura Jianningfu şi magistrat al acestui tribunal, după ce au fost citite toate acuzaţiile care îl învinuiesc pe abjectul criminal Song Lu drept asasin al cetăţeanului Li Shang, pe care l-a jefuit, l-a ucis, l-a profanat şi l-a decapitat, declar că, în conformitate cu legile milenarului nostru cod penal, *Songxingtong,* apar ca fiind dovedite toate faptele prezentate în raportul preliminar realizat de către mult prea înţeleptul judecător Feng. Şi neexistând îndoieli în privinţa faptelor, dau cuvântul acuzatului ca să-şi declare vinovăţia, sub pedeapsa de a îndura toate caznele de care ar fi nevoie până la mărturisirea sa deplină şi definitivă.

Cí nu putu să-şi stăpânească o strângere de inimă.

Epistatul îl împinse pe Lu până îl făcu să cadă în genunchi. Lu privi Fiinţa cu ochii înfundaţi în orbite, lipsiţi de inteligenţă. Când începu să vorbească, Cí observă că îi lipsesc mai mulţi dinţi.

– Eu... nu l-am omorât pe omul ăsta... reuşi să bâiguie Lu.

Cí îl privi îndurerat. Fratele lui părea un câine bătut. Chiar dacă era vinovat, nu merita să fie tratat astfel.

– Judecă ce spui, îi atrase atenţia Fiinţa lui Lu. Oamenii mei sunt iscusiţi în mânuirea anumitor instrumente...

Lu părea că nu înţelege ameninţarea. Cí se gândi că este băut. Unul dintre gardieni îl sili pe Lu să sărute podeaua.

Ascuns în spatele pensulelor şi al pietrelor pentru prepararea cernelii, Fiinţa reciti însemnările lui Feng. O făcu calm, de parcă ar fi fost singura sarcină încredinţată pentru ziua aceea. Apoi îşi ridică privirea şi îl cercetă pe Lu.

– Acuzatul are anumite drepturi. Încă nu i-a fost complet dovedită vinovăţia, prin urmare, să-i acordăm şansa de a-şi spune cuvântul.

Spune-mi, Lu, unde te aflai acum două zile între răsăritul soarelui şi amiază?

Lu nu răspunse, astfel că Fiinţa repetă întrebarea, ridicând tonul şi părând tot mai iritat.

– Munceam, răspunse Lu în cele din urmă, fără convingere.

– Munceai? Unde?

– Nu ştiu. Pe câmp, bâigui el.

– Aşa, deci. Cu toate astea, doi dintre zilierii tăi au declarat contrariul. După cât se pare, în dimineaţa aceea n-ai apărut pe la orezărie.

Lu îl privi cu o expresie tâmpă. Ochii îi jucau în orbite ca ai unui beţiv.

– Chiar dacă tu nu-ţi aminteşti, Lao, hangiul cu care ai băut ieri-noapte până foarte târziu în zorii zilei următoare, n-a uitat. După spusele lui, aţi jucat zaruri, te-ai îmbătat şi ai pierdut mulţi bani, continuă magistratul.

– Asta nu e cu putinţă. Niciodată n-am avut mulţi bani, răspunse cu o urmă de impertinenţă.

– Şi afirmă, de asemenea, că i-ai pierdut pe toţi.

– Aşa se întâmplă când pui rămăşag la zaruri...

– Şi cu toate astea, când ai fost arestat, îţi atârna la brâu un şirag cu trei mii de monede. Îl privi cu atenţie. Dă-mi voie să-ţi împrospătez[1] memoria cu ceva ce nu este băutură. Azi după-amiază, când fugeai după comiterea asasinatului...

– Nu fugeam... îl întrerupse Lu într-o izbucnire de îndrăzneală. Mergeam la piaţa din Wuyishan. Asta este... Voiam să cumpăr alt bivol, pentru că imbecilul de frate-meu... – îşi muşcă limba şi arătă spre Cí. Pentru că ăla de colo i-a rupt laba singurului animal pe care îl aveam.

– Cu trei mii de *qián?* Gata cu minciunile! Toată lumea ştie că un bivol costă patruzeci de mii, urlă Feng.

– Urma să plătesc doar un avans, se apără Lu.

---

[1] Joc de cuvinte, în limba spaniolă, verbul *refrescar* are şi sensul de „a bea ceva răcoritor", dar echivalentul românesc al expresiei *refrescar la memoria* este „a împrospăta memoria". (n.red.)

– Cu banii pe care i-ai furat, desigur! Tocmai ai declarat că pierduseşi tot ce aveai, iar tatăl tău însuşi a confirmat că eşti înglodat în datorii.

– Ăia trei mii de *qián* i-am câştigat de la un tip după ce am ieşit de la cârciumă.

– Aha! Şi despre cine-i vorba? Presupun că persoana aceea va putea să-ţi confirme spusele.

– Nu... Nu ştiu... Nu-l mai văzusem niciodată. Era un beţiv care s-a oferit să joace şi a pierdut. Chiar el mi-a spus că la Wuyishan se vând boi ieftini. Ce voiaţi să fac? Să-i dau înapoi ce câştigasem?

Judecătorul se apropie de masa care avea şi rolul de podium de sală de judecată şi îi ceru Fiinţei permisiunea. Apoi se îndreptă spre Lu şi îi dezlegă şiragul de monede care era încă înnodat la brâul lui pentru ca, după aceea, să i-l arate fiului persoanei decedate. Tânărul privi mânios chinga fără să acorde atenţie monedelor găurite care jucau în locaşuri.

– Este chinga tatălui meu, susţinu acesta.

În ciuda situaţiei cât se poate de triste, Cí admiră şiretenia lui Feng. Cum hoţii obişnuiau să-şi însuşească şiragurile cu totul, printre ţărani se răspândise deprinderea de a-şi personaliza sforile pe care înşiruiau monedele cu însemne care, în caz de jaf, să facă posibilă identificarea. Fiinţa îi făcu un gest de încuviinţare lui Feng şi revăzu documentele.

– Spune-mi, Lu, recunoşti această seceră?

Făcu un semn pentru ca epistatul să i-o aducă aproape.

Deţinutul o privi fără niciun interes. I se închideau ochii, dar epistatul îi trase un ghiont care îl făcu să se trezească. Îi deschise şi privi din nou secera.

– E a ta? insistă Fiinţa.

Lu recunoscu numele său gravat şi dădu din cap afirmativ.

– După cum reiese din raport, continuă magistratul, judecătorul Feng a pus neîndoios în legătură această seceră cu asasinatul şi, cu toate că acest fapt în sine şi banii confiscaţi ar fi de-ajuns ca să te condamn, legea mă obligă să te somez să mărturiseşti.

– Vă spun din nou...

Lu rămase privind prosteşte, incapabil să continue.

– Fir-ar să fie, Lu! Din consideraţie faţă de tatăl tău nu te-am torturat încă, dar dacă stărui în această atitudine, mă voi vedea silit să... Îmi pierd răbdarea, Lu!

– Puţin îmi pasă mie de seceră, de *qián,* de martori...!

Râse ca prostul.

O lovitură de baston de bambus îl plesni peste coaste. La un gest al Fiinţei, doi epistaţi îl târâră către un colţ.

– Ce-i vor face? îl întrebă Cí pe Feng.

– Va avea noroc dacă va rezista la masca durerii, îi răspunse acesta.

5

Cí cunoştea bine supliciul acela, la fel cum ştia şi că, dacă acuzatul nu mărturisea, orice probă împotriva lui era lipsită de valoare. Din acest motiv se cutremură.

Slujbaşul Ordinii Publice îşi făcu apariţia având în mână o sinistră mască de lemn cu întăriturí metalice, de la care plecau două chingi de piele. La un semnal al său, două ajutoare îl ţinură pe Lu, care se zvârcolea ca un animal când încercară să-i potrivească pe faţă instrumentul de tortură. Cí observă cum fratele său urla înnebunit, muşcând aerul şi zbătându-se pe podea. Mai multe femei se ascunseră speriate, dar când epistaţii izbutiră să-i închidă masca, aplaudară şi se întoarseră la locurile lor. În momentul acela, slujbaşul Ordinii Publice se apropie de Lu, care, după mai multe lovituri, părea să se fi calmat.

– Mărturiseşte! îl somă Fiinţa.

În pofida lanţurilor care îl reţineau, Lu încă părea să fie mai puternic decât oricare dintre cei prezenţi. Se liniştise preţ de câteva clipe când, pe neaşteptate, se răsuci şi îl lovi cu butucul pe gardianul cel mai apropiat, pentru ca apoi să se năpustească asupra lui Cí. Din fericire, epistaţii l-au oprit şi l-au ciomăgit până l-au potolit. Odată biruit, au profitat ca să-l prindă în lanţuri de peretele hambarului. Slujbaşul insistă, apropiindu-i de gură o vargă.

– Declară şi vei mai putea să mesteci orez.

– Scoateţi-mi afurisita asta de mască, şleahtă de animale ce sunteţi!

La un gest al Fiinţei, epistatul învârti un mâner şi masca se strânse mai tare pe capul lui Lu, care urla de parcă i s-ar fi zdrobit oasele. Următoarea răsucire făcu aparatul să i se înfigă în tâmple, smulgându-i un urlet de durere. Cí ştia că, după două răsuciri, craniul îi va plesni ca o nucă în piuliţă.

„Mărturiseşte odată, frate."

Lu se încăpăţână să nu recunoască şi urletul său deveni şi mai ascuţit. Cí îşi astupă urechile, în timp ce din fruntea lui Lu ţâşnea un şuvoi de sânge.

„Mărturiseşte, te rog."

La următoarea răsucire, masca pârâi şi un răcnet neomenesc răsună în toată sala. Cí închise ochii. Când îi deschise, constată că Lu îşi muşcase limba şi sângera din abundenţă. Avea de gând să implore clemenţă când Lu îşi pierdu cunoştinţa.

În aceeaşi clipă, Fiinţa le porunci epistaţilor să oprească supliciul. Lu zăcea ghemuit ca o cârpă mototolită, dar încă respira. Cu o răsuflare imperceptibilă, inculpatul îi făcu un semn magistratului, care le ceru oamenilor săi să-i slăbească masca.

– Măr... turisesc... şopti Lu.

Auzindu-i cuvintele, fiul defunctului se năpusti asupra lui Lu şi îl călcă în picioare ca pe un câine. Lu aproape că nu făcu niciun gest. Când epistaţii reuşiră să-l îndepărteze pe cel înnebunit de durere, Lu îngenunche şi îşi puse amprenta pe documentul de mărturisire. În continuare, Fiinţa pronunţă verdictul.

– În numele atotputernicului fiu al Cerului, îl declar pe Song Lu autorul care a mărturisit asasinarea venerabilului Shang. Rănile pe care i le-a pricinuit având urmări iremediabil mortale şi existând în plus intenţia de a-l jefui, nu este aplicabilă moartea prin gâtuire şi nici prin spânzurare, motiv pentru care, în conformitate cu prevederile onorabilelor legi ale aşa-numitului *Songxingtong,* criminalul Song Lu va fi executat prin decapitare.

Fiinţa pecetlui cu roşu sentinţa şi le porunci epistaţilor să-l păzească pe condamnat, declarând procesul încheiat. Cí încercă să vorbească cu fratele său, dar gărzile îl împiedicară, aşa că se îndreptă către Feng pentru a evalua posibilitatea unui recurs. Când se pregătea

să părăsească incinta, îl văzu pe tatăl său prosternat în genunchi în faţa rudelor lui Shang şi cerându-le iertare, dar orfanii îl dădură la o parte de parcă ar fi fost o otreapă. Cí dădu fuga să-l ajute, dar tatăl său îl respinse cu un gest teatral. Bărbatul se ridică anevoie şi îşi scutură praful de pe haine. Apoi ieşi din şopron fără să-şi mai întoarcă privirea, pe când Cí se lăsa abătut să cadă, însoţit doar de amărăciunea sentimentelor sale.

Trecu o vreme până când Cireaşa se apropie de el pe ascuns. Fata se îndepărtase pe furiş de lângă familie şi avea chipul acoperit cu un capişon.

– Nu fi necăjit, îi şopti ea. Mai devreme sau mai târziu, familia mea va cumpăni pe îndelete şi va accepta că voi nu sunteţi ca Lu.

Cí încercă să-i scoată capişonul, dar ea se dădu la o parte.

– Lu ne-a dezonorat, reuşi el să spună.

– Nu există pădure fără uscături. Acum trebuie să plec. Roagă-te la zei pentru noi.

Îl mângâie pe cap şi plecă în fugă.

Dar, deşi avea să scape de fratele său, Cí era chinuit de remuşcări.

Dintr-un motiv pe care nu izbutea să-l înţeleagă, Cí se simţea îndatorat fratelui său. Poate pentru că Lu îl ocrotise în copilăria lui sau poate pentru că, în ciuda firii sale ursuze, muncise din greu şi pentru ei. Pus în faţa acelei tragedii, nu-i mai păsa de câte ori îl maltratase Lu, nici cât putuse fi de ignorant, de prost sau de grosolan cu el. Nu-i păsa nici măcar că furase sau că era un criminal. Mai ales pentru că Lu era fratele lui, iar învăţăturile confucianiste îl obligau să-l respecte şi să-i dea ascultare în ciuda oricăror altor împrejurări. Poate că Lu nu ştia să fie mai bun, dar nu credea că fratele său este un asasin. Violent, într-adevăr, dar asasin, nu.

„Sau poate că da?“

* * *

A doua zi de dimineaţă se trezi cu aceeaşi ploaie şi cu aceleaşi fulgere. Totul era la fel, în afară de absenţa lui Lu.

Cí îşi dezmorţi mădularele. Nu dormise toată noaptea, aşa că plecă devreme să se întâlnească cu Feng ca să se intereseze de viitorul fratelui său. Îl găsi pe Feng la grajduri, pregătindu-şi bagajele

împreună cu slujitorul său mongol. Observându-l, își lăsă bagajele și se apropie de Cí. Îi spuse că pleacă pe uscat spre Nanchang, unde aveau să se îmbarce pe una dintre bărcile care transportau orez și care navigau spre fluviul Yangtze. Mergea până la granița de Nord într-o misiune care îl va ține ocupat mai multe luni și care nu suferea amânare.

– Dar nu ne puteți lăsa așa, cu fratele meu pe moarte.

– Asta n-ar trebui să te mai preocupe.

Feng îl lămuri că, în cazurile de pedeapsă capitală, Înaltul Tribunal Imperial trebuia să confirme verdictul dat la Lin'an, ceea ce implica transferul lui Lu la o închisoare de Stat oarecare până la emiterea sentinței definitive.

– Și potrivit calendarului stabilit, asta nu se va întâmpla înainte de venirea toamnei, spuse el în încheiere.

– Asta-i tot? Și un recurs? Am putea introduce un recurs. Sunteți cel mai bun judecător și... îl imploră el.

– Îți spun sincer, Cí, nu prea mai e nimic de făcut. Ființa Înțelepciunii deține competență deplină asupra acestui caz și onoarea lui s-ar vedea grav ofensată dacă aș interveni. Îi întinse un bagaj asistentului său și se opri gânditor. Tot ce pot încerca este să propun transferul fratelui tău la Sichuan, în vestul țării. Acolo îl cunosc pe intendentul care administrează minele de sare și știu de la el că deținuții care muncesc cu râvnă sunt ținuți în viață mai multă vreme. În plus, după cum ți-am mai spus, o problemă ce nu poate fi amânată îmi necesită cu insistență prezența în Nord și...

– Dar dovezile? Cí nu-l lăsă să termine ce avea de spus. Nimeni întreg la minte n-ar ucide pentru trei mii de *qián*...

– Chiar tu ai spus-o: „Nimeni întreg la minte..." Dar Lu nu pare că ar fi, nu crezi? Povestea aia că a câștigat banii când a ieșit din bodegă... făcu el un gest de refuz. Nu încerca să cauți o judecată rațională în comportamentul unui bețiv mânios, pentru că nu o vei găsi niciodată.

Cí își lăsă capul în jos.

– Atunci, veți vorbi cu Ființa?

– Ți-am mai spus că voi încerca.

– Eu... Nu ştiu cum să vă mulţumesc... Se aşează în genunchi ca să-l onoreze.

– Mi-ai fost ca un fiu, Cí. Feng îl obligă să se ridice. Fiul acela pe care zeul fertilităţii s-a încăpăţânat să mi-l refuze întruna. Vezi bine, şopti el cu amărăciune: Zgârciţii îşi doresc proprietăţi, bani sau averi şi, cu toate astea, cea mai mare bogăţie este cea care îţi oferă o descendenţă care să-ţi asigure îngrijire la bătrâneţe şi ultimele onoruri pe lumea cealaltă. Un nou trăsnet asurzitor se auzi afară. Afurisită furtună! Ăsta a căzut aproape, mormăi el. Acum trebuie să te las. Salută-l pe tatăl tău din partea mea. Îl luă pe după umeri. Peste câteva luni, când mă voi întoarce la Lin'an, mă voi ocupa de recurs.

– Vă rog, venerabile Feng, nu uitaţi să interveniţi pe lângă Fiinţa Înţelepciunii pentru Lu.

– Nu-ţi face griji, Cí!

Tânărul îngenunche din nou şi atinse podeaua cu fruntea ca să-şi ascundă amărăciunea. Când îşi ridică privirea, judecătorul plecase deja.

* * *

Cu toate că Cí voi să stea de vorbă cu tatăl său, nu izbuti. Bărbatul se închisese în camera lui cu uşa zăvorâtă pe dinăuntru. Mama lui îl imploră să nu-l deranjeze. Lu era deja un adult în toată firea şi orice ar fi încercat ei să facă în favoarea lui le-ar fi adus o dezonorare şi mai mare. Cí stărui în zadar să o convingă. Apoi strigă cât îl ţinea gura, fără ca tatăl lui să-i răspundă. Atunci, şi doar atunci, hotărî că se va ocupa el de Lu.

La prânz solicită o audienţă cu Fiinţa pentru a constata rezultatele demersurilor lui Feng. Magistratul îl primi pe Cí şi îi oferi ceva de mâncare, fapt care îl miră pe tânăr.

– Feng mi-a vorbit de bine despre tine. Păcat de fratele tău, un individ rău, după cum s-a văzut. Dar intră, nu sta acolo. Ia loc şi spune-mi cu ce te pot ajuta.

Pe Cí continua să-l surprindă cordialitatea acestuia.

– Judecătorul Feng mi-a spus că va vorbi cu dumneavoastră despre minele de la Sichuan, zise el, înclinându-se în faţa lui. Mi-a mai spus că aţi putea să-l trimiteţi acolo pe fratele meu.

– Ah, da. Minele... Fiinţa înfulecă o felie de prăjitură şi se linse pe degete. Uite ce este, băiete, în antichitate legile ne prisoseau pentru că erau de-ajuns cinci audieri publice: se prezentau antecedentele, se observau schimbările feţei, se ascultau respiraţia şi vorbele, iar în cea de-a cincea audiere publică, se cercetau gesturile. Nu era nevoie de mai mult pentru a scoate la iveală o conştiinţă întunecată. Mai luă o înghiţitură. Dar acum lucrurile stau altfel. Acum, un judecător nu poate, ca să zic aşa... *să interpreteze* faptele cu aceeaşi... uşurinţă, rosti el subliniindu-şi cuvintele. Înţelegi ce vreau să spun?

Cu toate că nu înţelegea, Cí încuviinţă. Fiinţa continuă:

– Aşadar, ai dori ca Lu să fie transferat la minele din Sichuan... Îşi şterse mâinile cu o cârpă şi se ridică să caute un tratat. Hai să vedem, să vedem... Da. Aici este. Într-adevăr, în anumite cazuri, pedeapsa cu moartea poate fi comutată în surghiun, cu condiţia ca o rudă să achite compensaţia monetară corespunzătoare.

Cí fu mai atent.

– Din păcate, cazul de care ne ocupăm nu admite discuţie. Fratele tău Lu este vinovat de cea mai oribilă dintre crime. Se opri o clipă ca să chibzuiască. De fapt, ar trebui să-mi mulţumeşti că în timpul judecăţii nu am calificat decapitarea lui Shang ca făcând parte din vreun cunoscut ritual de magie, fiindcă, într-un asemenea caz, nu numai Lu ar fi fost osândit la moarte prin cele o mie de tăieturi, ci, pe deasupra, tu şi familia ta aţi fi fost surghiuniţi pe viaţă.

„Da. Am avut mare noroc."

Cí strânse pumnii. Într-adevăr, legea prevedea că rudele inculpatului găsit vinovat, chiar nevinovate fiind de crimă, puteau împărtăşi cu asasinul unele mijloace de pedepsire, caz în care se impunea surghiunirea lor. Totuşi, nu înţelegea unde voia să ajungă Fiinţa. Magistratul, băgând de seamă uimirea lui Cí, hotărî să fie mai explicit.

– Bao-Pao mi-a spus că familia ta posedă proprietăţi. Nişte terenuri pentru care i-a oferit cândva tatălui tău o sumă importantă.

– Aşa este, bâigui Cí, fără să înţeleagă.

– Şi Feng mi-a atras atenţia că, în aceste împrejurări, ar fi de preferat să discut cu tine acest aspect, şi nu cu tatăl tău. Se ridică şi verifică atent ca uşa să fie bine închisă. Apoi, reveni la masă şi luă loc.

– Iertaţi-mă, onorabile magistrat, dar nu pot să înţeleg...

Fiinţa ridică din umeri.

– Pentru moment, nu doresc decât să ne umplem stomacul, dar poate că, în timp ce mâncăm, vom reuşi să cădem de acord asupra cifrei care l-ar scuti pe fratele tău de suferinţă.

* * *

Cí îşi petrecu restul după-amiezii chibzuind la propunerea Fiinţei. Patru sute de mii de *qián* era o sumă exorbitantă, dar, în acelaşi timp, un fleac, dacă folosea la salvarea vieţii lui Lu. Când ajunse acasă, îl găsi pe tatăl său aplecat peste nişte documente. Bărbatul tuşi cu stângăcie şi le închise în sipetul roşu. Apoi se întoarse spre el indignat.

– Este a doua oară când mă întrerupi. La a treia, vei regreta.

– Păstraţi încă un cod penal, nu-i aşa?

Tatăl său se prefăcu că nu a auzit ceea ce luase drept impertinenţă, dar înainte de a putea articula un cuvânt, Cí continuă:

– Am nevoie să-l consult. Poate că reuşesc să-l ajut pe Lu.

– Cine ţi-a spus să faci asta? Mizerabilul ăla de Feng? Pentru numele Marelui Buddha, uită de fratele tău o dată pentru totdeauna, că destulă mârşăvie ne-a adus crima lui!

Cí atribui vorbele sale mânioase unei rătăciri de moment.

– N-are importanţă cine mi-a spus. Ceea ce contează cu adevărat este că agoniseala noastră l-ar putea salva pe Lu.

– Agoniseala noastră? De când ai agonisit tu ceva? Uită de fratele tău şi îndepărtează-te de Feng! Ochii lui păreau ai unui dement.

– Dar, tată... Fiinţa m-a încredinţat că, dacă oferim patru sute de mii de *qián*...

– Am spus să uiţi de el! Fir-ar să fie! Ştii de câţi bani dispunem? În şase ani cât am ţinut contabilitatea n-am strâns nici o sută de mii! Jumătate i-am cheltuit ca să ne întreţinem, iar cealaltă jumătate, cu tine. Începând de astăzi suntem singuri, aşa că adună-ţi puterile ca să le foloseşti la câmp, unde o să ai nevoie de ele. Se aplecă şi puse o pânză peste sipet.

– Tată, în această crimă este ceva ce nu înţeleg. Nu voi uita de Lu...

Îi trase o palmă lui Cí, care se schimbă la faţă şi se strâmbă de uimire. Era a doua oară când tatăl său ridica mâna asupra lui. În mod inexplicabil, patriarhul onorabil de odinioară se prefăcuse într-un bătrân cărunt care, sugrumat de mânie, tremura în faţa lui, cu buzele crispate şi mâna ridicată şi ameninţătoare la o palmă de gura lui. Se gândi să caute el însuşi codul penal, dar refuză să-l înfrunte pe tatăl său. Pur şi simplu, se întoarse şi ieşi în stradă, fără să acorde atenţie strigătelor care îi cereau să se oprească.

Merse prin ploaie până ajunse la locuinţa Cireşei. În exterior, se observa un mic altar mortuar pe care ploaia avusese grijă să-l transforme într-un pumn de lumânări căzute şi flori desfrunzite. Le îndreptă pe cele care se mai puteau aranja şi ocoli intrarea ca să se îndrepte spre încăperea în care obişnuia să se odihnească logodnica lui. Acolo, streaşina îl apăra de ploaie. Ca de obicei, lovi cu o pietricică în peretele de lemn şi aşteptă să i se răspundă. I se păru că trec ani, dar, în cele din urmă, un sunet asemănător cu al lui îi confirmă că tânăra era de cealaltă parte.

Rareori puteau sta de vorbă. Regulile stricte ale logodnei îi puneau în dificultate într-atât de mult, încât erau specificate evenimentele şi sărbătorile la care se puteau întâlni, dar ei făceau în aşa fel încât, din când în când, să se întâlnească la piaţă şi să-şi atingă mâinile pe sub tarabele cu peşte sau să-şi arunce priviri când nu se simţeau observaţi.

O dorea. Visa deseori cu ochii deschişi la atingerea pielii ei albe ca zăpada, la chipul rotund şi la şoldurile-i plinuţe. Visa la picioruşele ei pe care şi le imagina mici şi gingaşe ca ale surorii lui, A Treia şi care aveau să rămână mereu ascunse, chiar şi în timpul celor mai intime acte. Nişte picioare pe care mama Cireşei i le bandajase de mică, pentru a le face să semene cu ale femeilor de viţă nobilă.

Ropotele neîntrerupte ale ploii îl smulse din visare, făcându-l să revină într-o noapte în care nici câinii n-ar dormi sub cerul liber. Observă că ploua cu găleata, de parcă zeii ar fi distrus digurile cereşti, şi doar strălucirea sporadică a fulgerelor întrerupea întunericul şi liniştea. Fără îndoială, era cea mai proastă noapte din viaţa lui. Dar, chiar şi aşa, nu se mişcă din loc. Preferă să se ude leoarcă

precum un şobolan, decât să se întoarcă acasă şi să înfrunte din nou mânia de neînţeles a unui tată cu mintea tulburată. Nu ştia prea bine ce să facă. Printre crăpături, îi şopti Cireşei că o iubeşte, iar ea ciocăni o dată ca să-i răspundă. Nu puteau vorbi, pentru că familia ei s-ar fi trezit, dar măcar el îi simţea prezenţa aproape, aşa că se ghemui lipit de perete şi se pregăti să-şi petreacă noaptea sub streaşină, la adăpost de furtună. Înainte de a adormi, îşi reaminti conversaţia cu Fiinţa. De fapt, nu încetase să se gândească la vorbele acestuia. Vru să viseze că propunerea magistratului, chiar dacă era plină de egoism, i-ar permite lui Lu să rămână în viaţă.

6

Dormi chinuit lângă casa Cireşei până când un zgomot asurzitor răsună în spatele lui. Buimac, Cí se frecă la ochi fără să înţeleagă ce se întâmplă, până când zarva din jur îl făcu să-şi îndrepte privirea către o imensă coloană de fum care se ridica dinspre capătul de nord al satului. Inima i se opri în loc. Exact acolo se afla casa lui. Împins de o spaimă necunoscută, se alătură puhoiului de săteni care se iveau precum cârtiţele scăpând din vizuine şi alergă ca un disperat, dând curioşii la o parte, din ce în ce mai iute, din ce în ce mai înspăimântat.

Pe măsură ce se apropia, rotocoalele de fum începură să i se lipească de plămâni ca o pastă uscată, prefăcându-i saliva într-un noroi gros şi înţepător. Aproape că nu mai vedea. Auzea doar urlete şi plânsete, vaiete şi siluete care rătăceau ca nişte fantome chinuite. Deodată, se ciocni de un băiat plin de sânge care mergea cu privirea rătăcită. Era vecinul lui, Chun. Îl apucă de braţe ca să-l întrebe ce s-a întâmplat, dar mâinile lui găsiră doar un ciot. Apoi băiatul se prăbuşi ca o jucărie stricată şi îşi dădu sufletul.

Cí sări peste el ca să se adâncească în mormanul de moloz, scânduri şi dale care erau împrăştiate prin noroiul din stradă. Încă nu îşi zărea casa. A lui Chun dispăruse. Totul era distrus. Nu mai rămăsese nimic.

Atunci, panica îl făcu să încremenească.

Acolo unde înainte se înălţa locuinţa lui, acum erau doar rămăşiţele infernului: un cimitir de pietre, grinzi şi noroi împrăştiat peste un loc pustiit cu pereţi năruiţi în trosnetul flăcărilor. Un miros greu

şi înţepător inunda totul, dar ceea ce îl înăbuşea cu adevărat era certitudinea că toţi cei care s-ar fi aflat sub moloz zăceau deja în propriul mormânt.

Fără să se mai gândească, se năpusti asupra gropii cu grinzi şi obiecte hârbuite îngrămădite în faţa lui, urlând numele părinţilor şi al surorii lui, în timp ce mişca pietre şi scânduri, se căţăra pe pereţii prăbuşiţi şi îndepărta bucăţi de cărămidă, neîncetând să strige.

„Trebuie să fi rămas în viaţă. Zei buni la suflet, nu-mi faceţi asta! Nu-mi faceţi una ca asta!"

Împinse câteva grinzi şi dădu la o parte rămăşiţele unui jilţ, alunecând pe cioburile de olane lăcuite. Unul dintre ele îi făcu o tăietură la o gleznă, dar nu-şi dădu seama. Continuă să scormonească printre rămăşiţe ca un posedat, lăsându-şi unghiile în noroi şi în stâlpii de lemn, cu tâmplele zvâcnindu-i şi împiedicându-l să mai judece. Deodată, prezenţa unor mâini aproape de el îl făcu să tresară. Crezu că sunt ale tatălui său, dar prin fum îşi dădu seama că scormonea cineva lângă el. Atunci îşi ridică privirea şi observă că mai mulţi vecini se străduiau să dea la o parte dărâmăturile cu lăcomia unor jefuitori de morminte.

„Lipitori afurisite."

Era pe punctul de a se năpusti asupra lor, când una dintre siluete începu să strige şi câteva persoane veniră în graba mare, făcându-l să înţeleagă că încearcă să-l ajute. Alergă spre ei şi cu toţii dădură la o parte ceea ce mai rămăsese dintr-un perete.

Ceea ce văzu îi făcu sângele să îngheţe.

Strivite sub bucăţi de cărămidă zăceau cadavrele pline de noroi ale părinţilor săi. Deodată, alunecă şi se lovi cu capul de ceva. Apoi nu-şi mai aminti nimic altceva decât fumul şi întunericul.

* * *

Când Cí îşi reveni în fire, nu pricepu de ce stă întins în mijlocul drumului, înconjurat de necunoscuţi. Dădu să se ridice, dar un vecin îl împiedică. Atunci băgă de seamă că cineva îi schimbase zdrenţele de zilier cu haine albe: culoarea morţii şi a doliului. Mai simţea încă în gât miros de fum. Ar fi vrut să bea ceva. Încercă să-şi amintească, dar gândurile i se învârtejeau în cap şi nu mai putea deosebi visul de realitate.

– Ce...? Ce s-a întâmplat? reuşi el să bâiguie.

– Te-ai lovit la cap, i se răspunse.

– Dar ce s-a întâmplat?

– Nu ştim. Probabil că a fost un fulger.

– Un fulger?

Lui Cí începu să-i revină memoria. Deodată, o flacără îi izbucni din nou în minte. Aceeaşi care îl trezise în noaptea dinainte. Disperat, privi de jur împrejur căutându-şi familia.

„Nu este adevărat. Trebuie să fie un vis urât."

Dar imaginile îl asaltară de-a valma: zgomotul asurzitor în toiul nopţii, muntele de moloz, mâlul, cadavrele... Se ridică agitat şi alergă desculţ pe drum în jos. Atunci, priveliştea făcu să-i îngheţe sângele în vine.

În întunericul zorilor încă se puteau vedea rămăşiţele norului de fum de deasupra locului unde Lu îşi ridicase locuinţa. Strigă din toţi rărunchii şi continuă tot aşa. Oricât de mult s-ar fi rugat, acela nu era un vis, şi groaza îl lovi din nou.

Pe când încerca să se gândească, zări un cerc de oameni care şuşoteau în faţa ruinelor fostei sale case. Când se apropie de dărâmături, cercul se deschise ca o bucată de unt tăiată cu un cuţit fierbinte. Cí înaintă încet, ştiind că locul acela era doar un mormânt improvizat. Mirosea a moarte. Era un miros înţepător şi lugubru, o duhoare intensă care se amesteca în mod ciudat cu cea a lemnului ars. Merse încet, în timp ce pupilele i se obişnuiau cu lumina slabă care se strecura printre crăpăturile acoperişului, târându-şi picioarele care nu-l mai ascultau până se opri la un pas de primele trupuri întinse pe jos. Între cadavre, îl recunoscu pe tânărul Chun şi pe alţi vecini. Apoi un ţipăt îi zgârie gâtlejul când văzu în spate, acoperite încă de noroi şi de sânge, trupurile îmbrăţişate ale părinţilor săi.

Plânse până la ultima lacrimă şi apoi îşi umplu din nou golul de amărăciune lăsat de lacrimi.

Când se linişti, i se povesti că fulgerul căzuse pe povârnişul din spatele casei sale şi că alunecarea de teren şi incendiul ulterior afectaseră patru locuinţe. În total erau şase morţi. Dar sora lui nu se număra printre ei.

– A fost găsită cuibărită sub nişte scânduri, îl informă una dintre rude. Nu are decât o entorsă.

Cí dădu din cap. În ciuda uşurării pe care i-o aducea vestea, părinţii lui zăceau în continuare acolo, tăcuţi, neajutoraţi. Îl cuprinse neliniştea. Îl chinuia la fel de mult ca şi remuşcările care-i otrăveau sufletul. Regretă că se certase cu tatăl său, precum şi ciudata hotărâre de a-şi petrece noaptea departe de casă. Dacă i-ar fi făcut pe plac tatălui său, în loc să se fi răzvrătit împotriva lui, dacă i-ar fi dat ascultare şi ar fi rămas alături de ei, poate că acum părinţii lui ar fi fost în viaţă.

Sau poate că ar fi pierit şi el împreună cu ei.

Se întrebă ce fel de conjunctură oribilă dezlănţuise Cerul împotriva lui: asasinarea lui Shang, condamnarea lui Lu, furtuna fatală, moartea părinţilor săi... Acesta era oare preţul pe care trebuia să-l plătească pentru orgoliul său încăpăţânat? Măcar dacă Feng ar fi acolo ca să-l consoleze...

Deodată îşi aminti de micuţa A Treia. Sora lui era încă în viaţă! Poate că de aceea supravieţuise şi el. Poate ca să aibă grijă de ea.

Când i se povesti că bătrânul Fără Dinţi o primise la el acasă, alergă ca un nebun să o caute. Când ajunse acolo, o găsi dormind, străină de doliu şi de tristeţe, şi hotărî ca ea să rămână aşa. Nevasta lui Fără Dinţi o învelise cu o cuvertură de in şi îi împrumutase o păpuşă de cârpă pe care copila o ţinea îmbrăţişată, de parcă i-ar fi aparţinut deja. Cí le mulţumi pentru grija lor şi îi rugă să mai vadă de ea cât timp el se va ocupa de părinţii lui. Fără Dinţi nu avu nimic împotrivă, dar nevastă-sa murmură ceva cu voce joasă. Cí îşi luă la revedere de la ei şi se întoarse la ruinele în care se transformase casa lui.

Avu grijă ca trupurile părinţilor săi să fie mutate în şopronul pe care Bao-Pao îl amenajase ca să primească toate cadavrele. Acolo le veghe până la amiază. Apoi se întoarse la locul dezastrului cu intenţia de a recupera tot ce rămăsese de valoare, înainte ca vreun ticălos să i-o ia înainte.

La lumina zilei observă că alunecarea de teren afectase un şir de şase locuinţe dintre cele douăzeci care se învecinau cu muntele. Cele două de la extremităţi, deşi deteriorate, rămăseseră încă în

picioare, dar celelalte patru, între care se afla şi a lui, erau devastate. Numeroşi vecini lucrau la îndepărtarea dărâmăturilor, dar niciunul la casa lui. De fapt, observându-i prezenţa, unii îl făcură răspunzător pentru nenorocire.

Cí strânse din dinţi, îşi suflecă mânecile cămăşii şi începu să muncească.

Ore întregi îndepărtă noroiul şi mâlul cu ajutorul unei sape, mutând scândurile groase şi scoţând piesele de mobilier distruse, resturile de îmbrăcăminte, dale şi olane amestecate prin moloz. Dar la fiecare pas găsea obiecte care îl împiedicau să continue, pentru că îi răscoleau sufletul. Atunci se oprea şi îşi ascundea chipul scăldat de puţinele lacrimi care îi mai rămăseseră. Găsi făcută zob vesela de porţelan alb la care mama lui ţinea foarte mult. Cu toate astea, adună cioburile pe care le găsi şi le înveli cu grijă într-o cârpă, de parcă ar fi fost cumpărate de curând. Găsi şi pensulele tatălui său, rămase, în mod surprinzător, intacte. Cu ele învăţase să scrie stând în poala lui. Le curăţă pe fiecare în parte şi le păstră împreună cu vesela. Puse deoparte nişte oale de tuci şi câteva cuţite care, deşi deformate, puteau fi reparate, şi îndepărtă resturile de console, lemn curbat, toate lucrate cu măiestrie, care de-acum vor servi doar ca lemne de foc la iarnă. Printre lăzile mari, descoperi câteva texte confucianiste pe care tatăl său le păstra încă de pe vremea când era student. Le aşeză pe o scândură groasă arsă şi continuă să muncească.

Deodată, auzi în spatele lui nişte râsete. La început, nu zări pe nimeni, dar apoi băgă de seamă o mică umbră trecătoare care se adăpostea în spatele unui perete. Cí se alarmă. Dar apropiindu-se, îl recunoscu pe vecinul său Peng, un năzdrăvan de şase ani care, deşi nu-i ajungea nici până la brâu, era isteţ ca nimeni altul. Îi oferi nişte nuci pe care le găsise printre dărâmături, dar copilul se ascunse cu un zâmbet ştrengar care lăsa să i se vadă dinţii ştirbi. Când Cí repetă oferta, drăcuşorul se apropie.

– Le vrei?

Copilul râse din nou şi dădu din cap nervos.

– Vor fi ale tale dacă-mi povesteşti ce s-a întâmplat.

Cí ştia că băieţelul stătuse treaz în ultimele nopţi din pricina dinţilor. Copilul privi pe furiş în urma lui, de parcă s-ar fi temut să nu fie prins furând dulciuri.

– A căzut un fulger şi muntele s-a prăbuşit.

Râse şi încercă să-i fure nucile, dar Cí le retrase înainte ca băiatul să i le poată lua. Apoi, i le întinse din nou.

– Eşti sigur?

– Am văzut nişte oameni...

– Nişte oameni?

Copilul era cât pe-aci să-i mai spună ceva, când un strigăt îi întrerupse. Era mama băiatului poruncindu-i să se întoarcă, aşa că acesta se schimbă la faţă şi alergă spre mama lui, de parcă ar fi fost urmărit de diavol. Tocmai dispărea când Cí îl chemă înapoi. Peng se opri şi Cí îi aruncă nucile la picioare. Copilul se aplecă să le adune, dar, când era la o palmă distanţă de ele, maică-sa îi trase un ghiont şi îl luă în cârcă pentru a-l împiedica să le strângă.

Cí oftă. Scutură din cap şi se întoarse la munca lui.

La jumătatea după-amiezii mai avea de mutat doar bucăţile mari de piatră. Le-ar fi lăsat bucuros acolo, dar trebuia să recupereze lada cu banii pe care tatăl său îi agonisise, ca să facă faţă cheltuielilor de reîntoarcere în capitală, nişte bani de care va avea nevoie ca să răspundă la şantajul Fiinţei. Aşadar, se opri să-şi tragă sufletul şi începu să scoată bucăţile de piatră. Dar, după o oră şi mai multe julituri, trebui să admită că, fără ajutor, nu va reuşi niciodată să mute blocurile cele mari de piatră. Tocmai se pregătea să renunţe când, pe neaşteptate, descoperi colţul lăzii pe care o căuta sub un stâlp enorm.

„Chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care am să-l fac, pe tine o să te pot da la o parte."

Apucă o grindă cu care să facă pârghie şi o vârî între blocul de piatră şi ladă. Apoi împinse până când aproape că îi plesniră muşchii, fără să izbutească să mişte stâlpul de piatră din loc. Mai încercă de vreo două ori până să înţeleagă că trebuia să schimbe poziţia pârghiei. Adăugă două pene ca să atace mai bine, îşi vârî umărul pe sub grindă şi căută un sprijin pentru picioare. Tot corpul i se încordă, în vreme ce oasele îi tremurau. La cea de-a treia încercare, piatra cedă,

rostogolindu-se într-un nor de praf. Când acesta se risipi, Cí observă că închizătoarea lăzii cedase din cauza impactului, aşa că o deschise nerăbdător, dar, după ce o goli de conţinut, nu găsi nici măcar un *qián*. Erau doar pânzeturi şi stofe. Şocul îl împiedică să reacţioneze.

– Îmi pare rău. Nevastă-mea a zis că nu o putem ţine la noi, auzi pe cineva rostind în spatele lui.

Cí se întoarse cu o tresărire şi dădu peste Fără Dinţi, vecinul care se oferise să aibă temporar grijă de A Treia. Micuţa, cu o expresie plângăcioasă pe faţă, stătea în spatele lui, ţinând strâns păpuşa de cârpă.

– Cum? Tânărul nu înţelegea.

– Fiica mea are alta la fel, arătă el spre păpuşă. Dacă doriţi, o puteţi păstra, adăugă el.

Cí îşi muşcă buzele. Ştia că este singur, dar nu ştia că până şi prietenii de până atunci ai tatălui său aveau să-l respingă. În orice caz, strânse pumnii peste piept ca să-i mulţumească pentru păpuşă. Fără Dinţi nu-i răspunse. Doar se întoarse cu spatele şi dispăru la fel de tiptil cum venise, luându-l prin surprindere.

Tânărul o privi pe sora lui care, tăcută şi supusă, părea că aşteaptă un răspuns. Copila se uita la el în expectativă, cu un zâmbet cu care şi-ar fi putut cumpăra fericirea. Cí se gândi că este o fetiţă minunată. Bolnavă, dar minunată. Cercetă cu ochii ruinele care îi înconjurau şi se întoarse spre micuţă. O sărută şi îi răvăşi părul căutând un loc unde să o instaleze. Găsi o ramură groasă care semăna cu un cal şi o urcă pe ea, făcându-i semn să călărească. În ciuda tusei, fetiţa izbucni în râs. Cí o imită, deşi era copleşit de tristeţe. Privi ruinele şi apoi pe sora lui.

Înainte de a se întuneca, Cí făcu rost de o porţie de orez fiert, pe care o plăti la preţ de două porţii, ca să o hrănească pe A Treia. El se mulţumi să lingă resturile din bol şi să bea o gură de apă rece. Apoi construi un acoperiş precar folosind crengi uscate cu care improviză şi un pat pe care să o culce pe copilă. Îi spuse că părinţii lor porniseră într-o călătorie la ceruri şi că acum el va avea grijă de ea, că ea va trebui să-i dea mereu ascultare şi că în curând el avea să

construiască o casă mare cu o grădină plină cu flori şi un leagăn de lemn. Apoi o sărută pe frunte şi aşteptă să adoarmă.

De îndată ce A Treia închise ochii, Cí se întoarse la lucru. Profită de ultimele raze de lumină ca să ridice rogojini de răchită, pilaştri şi scânduri de lemn, până când se dădu bătut. Banii agonisiţi nu apărură, şi nici sipetul roşu. Îşi imagină că i-o fi furat cineva.

Se trânti lângă sora lui şi închise ochii, confruntându-se cu o dilemă de nerezolvat: dacă în şase ani de strădanii tatăl său de-abia reuşise să adune o sută de mii de *qián,* de unde să scoată el cei patru sute de mii pe care îi ceruse Fiinţa pentru a-l elibera pe fratele său?

7

În dimineaţa aceea, în zori, Cí îl blestemă pe zeul furtunilor. Se trezi sub o ploaie torenţială şi dădu fuga să-şi pună la adăpost cărţile pe care reuşise să le recupereze de la dezastru, cu ideea că, oricât de puţin ar valora, le-ar putea vinde în cursul dimineţii. Odată puse la adăpost, privi bizara colecţie de obiecte pe care le salvase dintre dărâmături şi care cuprindea mai multe cărţi ale tatălui său, o pernă de piatră, două oale de tuci, nişte pături de lână pe jumătate pârlite, câteva schimburi de lenjerie, două secere cu mânerele arse şi o coasă tocită. Îşi imagină că pentru toate obiectele acelea nu va primi la piaţă nici două mii de *qián*. Asta, în cazul în care i le-ar cumpăra cineva. Salvase şi un sac de orez, altul de ceai, un borcan cu sare şi leacurile surorii lui, precum şi o preţioasă pulpă de porc afumată pe care mama sa o cumpărase ca să-l ospăteze cum se cuvine pe judecătorul Feng. Cu proviziile acelea vor putea supravieţui până când avea să se organizeze. Separat, găsise patru sute de *qián* în monede şi o bancnotă valorând alte cinci mii. În total, socotind şi ceea ce ar putea obţine pe lemnele de foc, valoarea bunurilor sale se ridica la ceva mai mult de şapte mii de *qián*. Mai mult sau mai puţin, salariul pe care o familie cu opt membri îl obţinea în două luni de muncă. Rămase privind lada cu economii, întrebându-se ce se alesese de acestea.

Profitând de primele raze de soare, întreprinse o ultimă cercetare. Trecu din nou peste scândurile de lemn, dădu la o parte nişte pilaştri şi ridică resturile unei somiere de bambus pentru a scormoni sub stratul de pământ cu lăcomia unui copoi.

Râse de disperare.

Până în ziua în care descoperise trupul lui Shang, grijile lui se mărginiseră la a se trezi dis-de-dimineaţă, la a se văita pentru ogoarele pe care trebuia să le are şi la a duce dorul perioadei petrecute la universitate. Dar măcar avusese un acoperiş sub care să se adăpostească şi o familie care îl ocrotea.

Acum toată avuţia lui se reducea la două guri înfometate şi câteva monede. Lovi neputincios cu piciorul într-o grindă şi se aşeză. Se gândi la părinţii lui. Poate că nu înţelesese hotărârile tatălui său din ultimele zile, dar, până atunci, fusese întotdeauna un om cinstit şi cu capul pe umeri. Poate cam sever, dar dintr-o bucată şi cu scaun la cap, cum puţini erau. Se învinovăţi pentru răzvrătirea lui, aceeaşi care îl făcuse să-l urască în răbufnirea lui prostească; nerozia care îl împinsese să-şi petreacă noaptea departe de casă, în loc să rămână alături de ei să-i ocrotească.

În cele din urmă, socoti încheiată căutarea, după ce constatase că lucrul cel mai de preţ care rămăsese era un cuib de gândaci. Ascunse în puţ bunurile pe care le recuperase şi o trezi pe sora lui. De cum deschise ochii, fata întrebă de mama ei. În timp ce tăia câteva felii din pulpa de porc afumată, Cí îi aminti că tatăl şi mama lor porniseră într-o lungă călătorie.

– Dar te supraveghează, aşa că poartă-te ca o micuţă domnişoară.

– Şi unde sunt ei?

– Dincolo de norii aceia. Hai, acum mănâncă tot, ca ei să nu se necăjească. Ştii cum reacţionează tata când se supără.

– Casa este distrusă, spuse ea, mestecând carnea.

Cí încuviinţă. Era o problemă. Încercă să găsească un răspuns.

– Era veche de-acum. Dar o să construiesc una mai mare. Însă pentru asta va trebui să mă ajuţi. De acord?

Fata înghiţi şi încuviinţă. Cí îi închise nasturii de la tunică, iar ea îngână mantra pe care mama o învăţase să o spună în fiecare dimineaţă.

– Cei cinci nasturi reprezintă virtuţile pe care trebuie să le păstreze o copilă: gingăşia, inima curată, respectul, cumpătarea şi obedienţa.

Cí profită ca să adauge veselia.

– Pe asta nu mi-o spune mama.

– Tocmai mi-a şoptit-o la ureche.

Zâmbi şi o sărută pe obraz. Apoi se aşeză lângă ea şi se gândi la Stăpânul Orezului. Poate că acesta reprezenta soluţia necazurilor sale.

* * *

Avea în faţă o treabă serioasă de făcut: să strângă patru sute de mii de *qián* putea fi mai complicat decât să mute un munte din loc, dar în timpul nopţii elaborase un plan care poate că îi va fi de folos.

Înainte de a pleca, luă codul penal pe care îl salvase dintre dărâmături şi consultă capitolele referitoare la condamnările pentru asasinat şi la comutarea pedepselor. Textul era clar în această privinţă. După ce se încredinţă de acest lucru, închină câteva clipe amintirii părinţilor săi şi le aduse ofrandă o felie de pulpă de porc pe un altar improvizat. Când îşi termină rugăciunile, ceru bunăvoinţă de la spiritele lor, o luă pe sus pe A Treia şi o porni spre gospodăria Stăpânului Orezului, proprietar al aproape tuturor ogoarelor din sat.

La zidul care delimita intrarea pe moşie îi ieşi în întâmpinare o namilă de om urât la înfăţişare, cu braţele tatuate, dar când Cí îi spuse care îi erau intenţiile, îl lăsă să intre şi îl conduse prin grădini până la un mic templu de unde se zăreau terasele de orez de pe munţi. Acolo, un bătrân cu o expresie severă şi căruia o concubină îi făcea vânt cu evantaiul se odihnea într-un palanchin. Bărbatul îl studie pe Cí cu privirea cuiva care evaluează o persoană după calitatea încălţărilor şi făcu o grimasă, care se transformă repede în zâmbet când paznicul îi prezentă motivul vizitei.

– Aşadar, vrei să vinzi pământurile lui Lu. Stăpânul Orezului îi arătă un loc unde să se aşeze pe jos. Îmi pare rău pentru familia ta. Chiar şi aşa, nu este o perioadă bună pentru afaceri.

„Mai ales în situaţia mea, nu-i aşa?“

Cí acceptă cu o plecăciune şi o trimise pe A Treia să se joace cu raţele în heleşteul casei. Luă loc fără să se grăbească. Îşi pregătise răspunsul.

– Am auzit vorbindu-se despre inteligenţa dumneavoastră, îl linguşi Cí, dar şi mai mult despre simţul dumneavoastră pentru afaceri.

Bătrânul lăsă să i se vadă îngâmfarea într-un zâmbet prostesc.

– Fără îndoială, vă veţi gândi că situaţia mă obligă să vând în pierdere proprietăţile fratelui meu. Totuşi, n-am venit aici ca să vă aduc un dar, ci ca să vă ofer ceva de o valoare inestimabilă.

Bătrânul se rezemă mai bine în palanchin, de parcă ar fi şovăit între a-l asculta pe Cí sau a porunci să fie biciuit. În cele din urmă, îi făcu semn să continue.

– Ştiu că de multă vreme Bao-Pao era în tratative cu fratele meu, minţi Cí. Interesul acestuia pentru pământurile lui Lu veneau din trecut, dinainte ca fratele meu să le fi achiziţionat.

– Nu văd în ce fel m-ar putea interesa acest lucru. Posed atâtea pământuri, încât aş avea nevoie să înrobesc zece sate întregi ca să le pot cultiva, replică el cu dispreţ.

– Este adevărat. Şi tocmai din acest motiv mă aflu aici, şi nu în casa lui Bao-Pao.

– Băiete, mă faci să-mi pierd răbdarea. Explică-te sau dau poruncă să fii scos de aici cu forţa.

– Domnia Voastră posedă mai multe pământuri decât Bao-Pao. Într-adevăr, este mai bogat, dar nu mai puternic. El este conducătorul suprem. Domnia Voastră, cu tot respectul meu, doar un proprietar funciar.

Bărbatul lăsă să-i scape un mârâit. Cí înţelese că o nimerise din plin. Atunci continuă:

– Tot satul ştie de interesul lui Bao-Pao pentru pământurile lui Lu, adăugă el. Vechiul lor proprietar refuzase de o mie şi una de ori să i le vândă din pricina urii ancestrale care îi învrăjbea.

– Iar fratele tău a profitat să pună mâna pe ele într-o noapte la jocul de noroc... Crezi cumva că nu ştiu povestea?

– Iar fratele meu a refuzat să i le vândă din acelaşi motiv ca şi vechiul proprietar: pentru că pârâul curge pe la hotare şi acest fapt garantează irigarea chiar şi în perioadele de scădere a nivelului apelor. Domnia Voastră posedă pământurile din zonele joase, care se aprovizionează cu apa din râu, dar terenurile lui Bao-Pao sunt situate în partea înaltă, de pe povârnişuri, unde apa nu ajunge decât cu ajutorul unui sistem de pompe cu pedale.

– Pe care nu-l poate folosi pentru că ar trece peste pământurile mele. Şi ce dacă? Se ştie că posed mai multe terenuri decât pot cultiva şi că dispun de apă din belşug. De ce ar trebui să mă intereseze parcela ta nenorocită?

– Tocmai pentru a mă împiedica să i-o vând lui Bao-Pao. Gândiţi-vă că, dacă aş face-o, conducătorul suprem nu numai că s-ar bucura de putere, ci şi de belşugul pe care i l-ar aduce pârâiaşul fratelui meu.

Moşierul îl privi de sus în jos, rumegând o îmbucătură inexistentă. Ştia că este adevărat tot ce spusese Cí. Ceea ce nu ştia era cât avea să-l coste.

– Uite ce este, băiete, pământurile tale nu valorează nimic pentru mine. Dacă Bao-Pao le vrea, vinde-i-le lui.

„Face doar pe grozavul, Cí. Nu lăsa din preţ."

– A Treia! Lasă raţele alea! strigă Cí ridicându-se în picioare. În sfârşit, e normal ca un conducător suprem să obţină ceea ce îşi propune şi ca un simplu proprietar funciar să nu fie în stare să-l împiedice.

– Cum îndrăzneşti?

Cí nu răspunse la ameninţare. Pur şi simplu se întoarse cu spatele şi începu să coboare scările.

– Două sute de mii! îl opri Stăpânul Orezului. Două sute de mii de *qián* pentru parcela ta.

– Patru sute de mii, răspunse Cí, fără să i se clintească un muşchi de pe faţă.

– Glumeşti? Bătrânul râse sarcastic. Oricine ştie că terenul ăla nu valorează nici jumătate din ceea ce îţi ofer.

„Poate că o ştii tu, dar lăcomia ta, nu."

– Bao-Pao mi-a oferit trei sute cincizeci de mii, minţi el din nou, riscând totul pe o carte. Umilirea lui vă va costa cincizeci de mii în plus.

– Niciun mucos n-o să-mi spună mie cât trebuie să plătesc pentru o bucată de pământ! bolborosi el.

– Cum doriţi, Domnia Voastră. Cu siguranţă că în viitor veţi fi fericit admirând recoltele lui Bao-Pao.

– Trei sute de mii, îl opri el din drum. Şi dacă mai măreşti preţul cu un bob de orez, vei plăti scump pentru obrăznicia ta.

Cí coborî scările până jos. Trei sute de mii de *qián* era o dată şi jumătate mai mult decât valoarea reală a pământului. Se întoarse şi se pomeni cu Stăpânul Orezului în spatele lui. Amândoi ştiau că le convine învoiala.

Înainte de a semna documentul de cesiune, Stăpânul Orezului se asigură că pământul îi aparţine lui Cí.

– Nu vă faceţi griji. Legea mă ocroteşte. Cu fratele meu condamnat, exercit acum rangul de primul născut, îl încredinţă Cí.

Bătrânul consimţi.

– Încă ceva, băiete. Tânărul ridică privirea pe când termina de numărat banii. Şi eu voi măsura până la ultimul *mu*[1] de pământ. Şi dacă lipseşte un singur grăunte, jur că o să te fac să regreţi.

* * *

Pe la mijlocul dimineţii, Cí merse la piaţă încărcat cu puţinele bunuri pe care le salvase, dar să obţină pe ele cinci sute de *qián* se dovedi a fi mai complicat decât să încerce să topească o piatră. Până la urmă, reuşi să rotunjească suma, adăugând la tranzacţie oalele de tuci şi cuţitele, ustensile pe care ar fi dorit să le păstreze ca să gătească ce ar fi găsit de mâncare. Cărţile nu i le cumpără nimeni, pentru că în sat de-abia dacă ştiau să buchisească, dar reuşi să-i facă să le accepte drept combustibil, în schimbul uzufructului pentru un hambar părăsit în care să se poată odihni cu sora lui. Nu păstră decât alimentele şi codul penal al tatălui său, care avea să-i fie mai de folos decât suma neînsemnată care i se oferise pe el. La întoarcere, o lăsă pe A Treia în hambar şi îi dădu sarcina să păzească pulpa de porc.

– Mai ales de pisici. Şi dacă vine cineva, ţipi.

Fata se instală hotărâtă dinaintea pulpei şi adoptă expresia unei fiare. Cí zâmbi, încuie uşa hambarului şi, după ce o asigură că avea să se întoarcă înainte de amiază, o porni spre casa lui Bao-Pao.

---

[1] A se vedea la sfârşitul cărţii în capitolul intitulat GLOSAR articolul cu aceeaşi denumire

De îndată ce ajunse la şopronul în care zăceau cadavrele, se interesă de funeraliile părinţilor săi. Sicriul tatălui său fusese fabricat cu ceva timp în urmă, potrivit prevederilor din cartea ritualurilor, *Li Ji*. La împlinirea a şaizeci de ani, sicriul şi obiectele trebuincioase unor funeralii corecte trebuiau să fie verificate o dată pe an; la şaptezeci de ani împliniţi, o dată, în fiecare anotimp; la optzeci de ani împliniţi, o dată pe lună, iar după ce se depăşea vârsta de nouăzeci de ani, trebuiau să fie menţinute în stare bună în fiecare zi. Tatăl său împlinise şaizeci şi doi de ani, dar mama lui nu ajunsese încă la vârsta de cincizeci de ani, astfel că trebuia să cumpere un sicriu pentru ea. Îl găsi pe tâmplar răspunzând la cererile rudelor celorlalte victime, aşa că fu nevoit să plătească un preţ care i se păru abuziv, pentru a avea coşciugul chiar în după-amiaza aceea.

Se apropie de trupurile părinţilor săi şi le făcu o plecăciune. Cadavrele nu fuseseră încă spălate şi aspectul lor începea să devină respingător. El însuşi îşi luă sarcina de a-i curăţa cu apă şi paie, aromatizându-i cu o lacrimă de parfum pe care şi-l însuşise într-un moment de neatenţie a celorlalţi şi îmbrăcându-i cu câteva haine de împrumut. Nu dispunea nici de lumânări, nici de tămâie, dar vru să creadă că părinţilor lui nu le păsa de ele. Îi privi cu tristeţe, ştiind că nimic nu va mai fi la fel în viaţa lui. Pe când se ruga pentru sufletele lor, le jură că el va avea grijă ca nimic rău să nu i se întâmple surorii lui. În momentul acela, îşi dădu pe deplin seama de cât de singur era. Petrecu lângă ei răgazul pe care i-l dăduse Fiinţa pentru a negocia graţierea fratelui său, îşi onoră din nou părinţii şi ieşi din şopron cu privirea împăienjenită.

Un servitor îl conduse până la încăperile private ale Fiinţei, care îl primi stând într-o cadă, fiind îngrijit de una dintre slugile sale. Cí nu mai cunoscuse niciodată un bărbat cu atâtea pliuri de grăsime sub cămaşă. Văzându-l, Fiinţa îi porunci servitorului să se retragă.

– Un tânăr punctual. Ăsta e genul de om de afaceri care îmi place.

Zâmbi în timp ce îşi lua o turtiţă de orez. Îi oferi una şi lui Cí, dar el o refuză.

– Aş prefera să vorbim despre fratele meu. Înţelepciunea Voastră mi-a garantat că îi va comuta pedeapsa cu moartea dacă voi plăti *amenda*...

– Am zis că voi încerca... Spune-mi, ai adus banii?

– Dar, Luminăţia Voastră, m-aţi încredinţat că o veţi face.

– Lasă prostiile, băiete! Îi ai sau nu?

Magistratul se ridică din lighean, lăsându-şi la vedere părţile ruşinoase. Cí nu se intimidă.

– Trei sute de mii. Este tot ce am. Lăsă bancnotele peste turtiţe, dându-şi seama numaidecât că propriul comportament friza insolenţa. Dar părea că Fiinţei nu-i pasă. Acesta luă banii şi-i numără cu lăcomie. Ochii lui păreau nişte bile de cristal strălucitoare gata să-i iasă din orbite.

– Am stabilit patru sute de mii. Ridică o sprânceană, dar păstră bancnotele.

– Atunci, îl veţi elibera?

– Să-i dau drumul? Nu mă face să râd. Am vorbit doar de mutarea lui la Sichuan.

Cí făcu o grimasă. Nu era prima dată când cineva încerca să-l tragă pe sfoară, dar de data asta erau prea multe în joc. Chiar şi aşa, căută să pară indulgent.

– Poate că nu v-am auzit bine, dar am înţeles că banii corespund compensaţiei pe care o stabileşte tabelul de răscumpărări.

– De răscumpărări? Magistratul se prefăcu uimit. Te rog, băiete: tabelul acela despre care vorbeşti prezintă alte sume. Comutarea se plăteşte cu douăsprezece mii de uncii de argint, nu cu mizeria pe care mi-ai înmânat-o.

Cí înţelese că nu va reuşi nimic cu frumosul. Din fericire, era pregătit. Scoase din traistă o hârtie pe care copiase nişte informaţii şi o despături în faţa Fiinţei.

– Douăsprezece mii de uncii, în cazul în care delincventul este un funcţionar al guvernului superior din gradul al patrulea; cinci şi patru mii, pentru cei din gradele al patrulea, al cincilea şi al şaselea. Glasul lui căpătă din ce în ce mai multă fermitate. Două mii cinci sute, pentru cei din gradul al şaptelea, pentru inferiori şi doctori în

literatură; două mii, pentru licenţiaţi... Lovi copia de farfuria cu dulciuri. Şi o mie două sute de uncii de argint pentru un om de rând, cum este cazul fratelui meu!

– Oh! exclamă Fiinţa cu o grimasă afectată. Aşadar, cunoşti legea...

– Aşa se pare. Cí se miră de propria neruşinare.

– Cu toate astea, eşti mai slab la cunoştinţele contabile... O mie două sute de uncii de argint echivalează cu opt sute cincizeci de mii de *qián*.

– Da. Aşa am calculat şi eu. Cí nu se sperie. Şi tocmai din acest motiv am înţeles că de fapt n-aţi avut niciodată de gând să-i comutaţi pedeapsa. Pur şi simplu aţi fixat o sumă despre care v-aţi închipuit că aş putea să reuşesc să o plătesc. Şi nu ştiu ce părere vor avea despre asta superiorii Domniei Voastre de la Jianningfu.

– Acum înţeleg. Rezultă că avem de-a face cu o persoană ştiutoare de carte... Tonul său deveni mai dur. Păi atunci, să vedem, tu care ştii atât de multe: tu şi sora ta aţi avut vreo legătură cu crima?

Cí îşi aminti de îndată vorbele Fiinţei când menţionase că i-ar putea acuza de complicitate şi vrăjitorie.

„Ceea ce ştiu foarte bine este când am de-a face cu o lighioană."

Numaidecât, Cí schimbă strategia.

– Iertaţi-mă, venerabile magistrat, dar nervii nu mă lasă să gândesc. Am avut o noapte oribilă şi nici nu mai ştiu ce spun. Făcu o plecăciune. Totuşi, permiteţi-mi să vă arăt că suma pe care tocmai v-am înmânat-o o depăşeşte pe cea fixată de codul penal.

Fiinţa se acoperi cu un şal negru de mătase brodată. Îl privi pe Cí şi începu să se şteargă pe pliurile de grăsime de pe pântece.

– Lasă-mă să-ţi explic ceva, băiete: crima fratelui tău nu are şi nici nu merită să aibă scutire de pedeapsă. De fapt, ar fi trebuit să fie deja executat, aşa cum m-a implorat familia defunctului, prin urmare, voi face destul dacă îl trimit la Sichuan. De altfel, autoritatea de a admite o asemenea comutare nu îi revine magistratului, ci bunăvoinţei împăratului.

– Înţeleg. Făcu o pauză. Atunci, restituiţi-mi banii şi permiteţi-mi să înaintez apel împotriva sentinţei.

Fiinţa se opri brusc şi clipi nervos.

– Să înaintezi apel? În ce temei? Fratele tău a mărturisit şi toate dovezile îl condamnă.

– În cazul acesta, nu veţi avea nimic împotrivă ca eruditul Tribunal de Casaţie să evalueze faptele. Înapoiaţi-mi banii şi să fie Tribunalul cel care va decide.

Magistratul îşi muşcă buzele. În cele din urmă, luă o hotărâre:

– Să-ţi spun ce vom face: eu dau uitării impertinenţa ta, iar tu uiţi această conversaţie. Îţi promit că voi face tot ce-mi stă în putinţă.

– Mă tem că aceasta nu e o garanţie suficientă, îl sfidă Cí, ajuns la capătul răbdării. Confirmaţi comutarea pedepsei sau restituiţi-mi banii. Dacă nu o faceţi, mă voi vedea obligat să prezint recurs în faţa superiorilor Domniei Voastre din prefectura provinciei.

Fiinţa îl privi de sus în jos ca pe un gândac. Deodată, se făcu roşu la faţă de mânie.

– Şi dacă aş porunci în clipa asta ca fratelui tău să i se taie capul? Crezi într-adevăr că un neisprăvit ca tine poate să mă ameninţe şi să scape teafăr?

Auzindu-l, Cí începu să tremure. Chestiunea începea să-i scape din mâini. Nici măcar nu înţelegea cum de a putut să fie atât de neghiob încât să-i plătească în avans.

– Vă repet scuzele mele şi regret orice vorbă goală care v-a putut ofensa, dar am nevoie de banii mei pentru că...

– Banii tăi? îl întrerupse pe neaşteptate Bao-Pao, făcând act de prezenţă. Scuze pentru amestecul meu neîngăduit, dar bănuiesc că nu te referi la suma pe care tocmai ai obţinut-o din vânzarea unei parcele.

Cí se întoarse la timp ca să bage de seamă cum dispărea santinela tatuată pe care o văzuse la moşia Stăpânului Orezului. Înţelese numaidecât că îl denunţase.

– Ba da, îl sfidă Cí.

– Vrei să spui banii *mei,* continuă conducătorul suprem, apropiindu-se de el ca un tigru de o oaie. Sau n-ai aflat încă?

„Ce se întâmplă aici? Ce ar trebui să ştiu?“

– Oh! Nu ţi-am spus? îşi potrivi glasul Fiinţa cu ipocrizia unui neguţător de vite. Azi-dimineaţă am modificat sentinţa lui Lu, incluzând în ea o neînsemnată clauză în care decretam exproprierea terenurilor sale.

– Dar... Dar le-am vândut deja...

– Terenuri care mi-au fost generos cedate în vederea exploatării, adăugă Bao-Pao.

Cí se făcu alb la faţă.

„Recuperează ce poţi şi fugi cât mai repede cu putinţă de aici."

Înţelese că Bao-Pao şi Fiinţa se aliaseră ca să-l manipuleze după bunul lor plac. Dacă ar fi dorit, magistratul ar fi putut să exproprieze terenurile în timpul procesului de judecată, dar a aşteptat ca el să plătească amenda pentru ca Bao-Pao să rămână şi cu banii, şi cu terenurile. Hotărî să schimbe planul. Nu era simplu, dar poate că avea să funcţioneze. Trebuia doar să le întindă o momeală mai ispititoare.

– Ce păcat că pierdeţi cealaltă rată, improviză Cí.

– La ce te referi? se interesară cei doi.

– Stăpânul Orezului a dovedit un mare interes pentru a pune mâna pe terenurile acelea. După cum se vede, cunoştea ambiţia Domniilor Voastre pentru ele, astfel că, pentru a-şi asigura cumpărarea, a fost de acord să facă o a doua plată de încă trei sute de mii de *qián* pe care urma să mi-i înmâneze după ce avea să verifice starea pământurilor şi legalitatea vânzării. Nişte bani pe care sunt dispus să vi-i ofer dacă vă îndepliniţi promisiunea.

– Încă trei sute de mii? se miră Bao-Pao.

Ştia că acela era un preţ cu mult superior valorii reale, dar lăcomia îi strălucea în ochi. Fiinţa i-o luă înainte:

– Şi când îţi va plăti?

– Azi după-amiază. De îndată ce îi arăt actul de proprietate şi o copie a sentinţei în care se adevereşte că primesc terenurile libere de sarcini.

– Fără clauza de expropriere...

– Dacă vreţi să vă înmânez banii...

Fiinţa păru că se gândeşte, dar era doar o prefăcătorie. Chemă un caligraf şi îi porunci să elibereze o copie a sentinţei originale.

– Cu data de azi, ceru Cí.

Magistratul strânse din buze.

– Cu data de azi, aprobă el.

De îndată ce magistratul legalizã documentul, Cí răsuflă uşurat. Era în posesia dovezii care legitima tranzacţia efectuată cu Stăpânul Orezului. Totuşi, când ceru eliberarea fratelui său, Fiinţa se arătă neînduplecat.

– Băiete, nu-ţi pune norocul la încercare. Adu banii şi te asigur că îi voi da drumul.

Cí se prefăcu că apreciază propunerea. Ştia că Fiinţa minte, dar se prefăcu a-l crede.

– Mai întâi de toate, trebuie să mă ocup de părinţii mei.

– În regulă, dar nu pierde timpul. I s-ar putea întâmpla ceva surioarei tale.

* * *

Înmormântarea a fost o despărţire rapidă şi simplă. Doi robi ai lui Bao-Pao au condus cele două sicrie în câte un cărucior până la Muntele Odihnei Veşnice, un loc din apropiere plin de bambuşi unde se odihnea majoritatea defuncţilor din sat. Cí căută un loc frumos unde soarele dimineţii să se ivească devreme şi vântul să legene copacii. Când ultima lopată de pământ acoperi sicriele, Cí ştiu că şederea lui în sat se încheiase. În alte împrejurări ar fi reconstruit casa, s-ar fi angajat zilier la orezărie şi, când s-ar fi terminat doliul, s-ar fi însurat cu Cireaşa. Cu trecerea anilor, dacă fiii şi agoniseala i-ar fi îngăduit-o, s-ar fi întors la Lin'an ca să-şi realizeze visul de a se prezenta la examenele imperiale şi de a-i găsi un soţ bun surorii sale. Dar acum, singura lui opţiune era fuga. În sat, nu-l aştepta decât mânia Stăpânului Orezului şi ura sătenilor.

Îşi luă adio de la trupurile părinţilor săi şi le rugă pe spiritele acestora să-l însoţească oriunde s-ar afla. Apoi se prefăcu că se îndreaptă spre moşia Stăpânului Orezului, dar de îndată ce robii lui Bao-Pao îl scăpară din ochi, o luă pe urmele lor până la magazia unde îl păzeau pe fratele său.

Aşteptă ca aceştia să plece. Apoi dădu ocol clădirii ca să verifice numărul santinelelor. Doar unul stătea de pază la uşă, însă nu ştia ce să facă. Aşteptă ghemuit, în timp ce disperarea îl chinuia. Timpul se scurgea împotriva lui şi, cu toate acestea, ceva îl îndemna să vorbească cu fratele său înainte de a fugi. Oricât de multe ar fi fost dovezile care îl incriminau, nu putea admite că fratele său este un asasin.

Privi în jur. Locul era pustiu. Doar silueta acelei afurisite de santinele.

Analiză cu grijă posibilităţile. Dacă încerca să-l mituiască pe paznic, risca să fie arestat. Pentru o clipă, îşi puse în gând să provoace un incendiu ca să-i distragă atenţia, dar îi lipseau iasca şi cremenea şi, chiar dacă le-ar fi găsit, ar fi putut să provoace, de asemenea, efectul contrar şi să atragă şi mai multă lume la grajd. Pe când îşi frământa mintea, descoperi o ferestruică la câţiva paşi de el. Nu era foarte largă, dar poate că avea să încapă. Se urcă pe un butoi ca să ajungă la parapetul ferestrei. Îşi îndoi braţele şi se căţără până sus. Din nefericire, îngustimea ferestruicii îl împiedică să treacă prin ea, dar putu zări în interiorul şopronului o siluetă ghemuită. Încetul cu încetul, ochii i se obişnuiră cu penumbra şi silueta aplecată căpătă formă, până când deveni un morman inuman de carne. Membrele sale însângerate păreau desprinse din încheieturi, iar capul, lăsat în jos, având pe chip o grimasă de durere, prezenta o poziţie nefirească. Avea limba tăiată şi găvanele ochilor goale.

Cí se prăbuşi la pământ. Mintea îi clocotea de gânduri, în timp ce gura încerca, în zadar, să rostească un nume. Bolborosi ceva pe când se ridica în picioare, clătinându-se, şovăind şi împiedicându-se la fiecare pas, căzând şi ridicându-se din nou, fără să ştie încotro să o apuce. Fu scuturat de un spasm violent înainte de a vomita. Silueta aceea nedesluşită, zdrobită şi măcelărită era a lui Lu. Îl torturaseră şi asasinaseră. Nu mai rămăsese nimic din el. Doar ura pe care, cu siguranţă, o avea cuibărită în suflet.

Trebuia să fugă din sat. Stăpânul Orezului îi va cere nişte pământuri care nu mai erau ale lui sau nişte bani pe care nu-i mai avea, şi nici acesta, nici Fiinţa Înţelepciunii nu vor înţelege de cuvânt. Alergă la întâlnirea cu Cireaşa ca să o informeze de intenţiile sale şi să-i

ceară să-l aştepte până când i se va dovedi nevinovăţia. Dar răspunsul tinerei fu categoric: nu se va mărita niciodată cu un fugar fără o meserie şi fără pământuri.

– Este din pricina fratelui meu? Dacă acesta este motivul, nu trebuie să-ţi mai faci griji. Îţi repet că a fost executat. Mă auzi? Este mort. Mort!

Cí se văită din cealaltă parte a oblonului care închidea fereastra.

Aşteptă o clipă, dar tânăra nu răspunse nimic. Aceea a fost ultima dată când a auzit-o pe Cireaşa vorbind.

PARTEA A DOUA

8

O găsi pe A Treia aşa cum o lăsase. Micuţa părea fericită, străină de orice primejdie. Cí o lăudă că păzise atât de bine pulpa de porc şi îi tăie o felie drept recompensă. În vreme ce fetiţa mânca, Cí îşi schimbă îmbrăcămintea albă de doliu cu o salopetă din pânză ordinară de sac care aparţinuse tatălui său. Era murdar, dar măcar nu va fi recunoscut. Apoi legă o bocceluţă în care vârî monedele rămase, codul penal, ceva haine şi pulpa de porc. Păstră bancnota de cinci mii de *qián* într-o pungă pe care o ascunse sub hainele surorii, îşi aruncă bocceluţa pe spinare şi o luă de mână pe micuţă.

– Vrei să călătoreşti cu barca? O gâdilă fără să aştepte răspuns. Ai să vezi că o să-ţi placă.

Cí râse cu amărăciune.

Se îndreptară spre chei făcând un ocol. Primul său gând fusese acela de a se îndrepta către Lin'an urmând ruta terestră prin nord, dar, tocmai pentru că era cea obişnuită, hotărâse să o evite. Ruta fluvială, deşi era mai lungă, va fi, fără îndoială, mai sigură.

Îşi aminti că în perioada culesului, numeroase şlepuri cu orez plecau spre portul maritim Fuzhou împreună cu mici şalande încărcate cu lemn preţios care, după ce ajungeau la marea orientală, îşi continuau drumul încă douăzeci şi patru de ore pe coastă în sus până în capitală. Trebuia doar să găsească una şi să se îmbarce înainte de a ridica ancora.

Temându-se că s-ar fi dat deja alarma, Cí evită cheiul principal şi se îndreptă spre capătul din sud al cheiului de acostare, unde salahorii îşi desfăşurau munca. Acolo, pe o barcă mare, afundată

până la jumătate, un bătrân cu pielea mânjită urina legănându-se, în vreme ce îi observa pe marinari trăgând cu putere de parâme. Cí auzi că se îndreaptă către Lin'an, aşa că aşteptă ca bătrânul să coboare pe uscat ca să-i propună să-i ia. Bărbatul se miră, căci, deşi era un fapt curent ca sătenii să profite de şlepuri pentru călătoriile lor, de obicei negociau preţurile la magazia de bagaje.

– Îi datorez magazionerului nişte bani pe care nu-i pot plăti acum, se scuză Cí şi îi oferi un pumn de monede pe care bătrânul le refuză, clătinând din cap.

– Nu-s de-ajuns. De altfel, şlepul e mic şi vezi cât este de încărcat.

– Domnule, vă implor. Sora mea este bolnavă şi are nevoie de leacuri care se găsesc doar la Lin'an...

– Atunci, mergi cu căruţa prin Nord. Îşi scutură mădularul şi îl vârî în pantaloni.

– Vă rog... Copila nu va suporta drumul pe uscat.

– Uite ce este, băiete, aici nu-i azil pentru copii, aşa că, dacă vrei să te îmbarci, va trebui să scormoneşti în desagă.

Cí îl asigură că îi oferă tot ce are, dar bătrânul nu se înduplecă.

– O să muncesc pe tot parcursul drumului.

Nu a vrut să-i spună că dispune de o bancnotă.

– Cu mâinile astea arse?

– Nu vă lăsaţi înşelat de înfăţişarea mea... Voi munci din greu şi, dacă va fi nevoie, o să vă plătesc restul când vom debarca.

– La Lin'an? Şi cine te aşteaptă acolo? Împăratul cu un sac plin cu aur? Se uită atent la copilă şi îşi dădu seama că este într-adevăr bolnavă. Apoi, îşi îndreptă privirea spre tânărul zdrenţăros, spunându-şi că şi dacă ar vrea să-l vândă ca sclav, tot n-ar scoate pe el mai mult de două monede. Scuipă pe orez şi se întoarse, dar se răsuci din nou. Blestemat fie Buddha...! De acord, băiete. O să faci tot ce-ţi poruncesc, dar când vom ajunge la Lin'an, vei descărca tu singur până la ultimul trunchi de lemn. Ne-am înţeles?

Cí îi mulţumi, de parcă i-ar fi datorat viaţa.

Şlepul se urni încet ca un peşte gigantic care s-ar fi zbătut ca să scape din nămol. Cí îi ajută pe cei doi marinari care mânuiau prăjinile

de bambus, în vreme ce Wang, patronul, avea grijă de cârmă, ţipând şi înjurând. Părea cu neputinţă ca bacul acela încărcat până la refuz să poată naviga, dar, încet, curentul puse stăpânire pe coaja aceea de nucă făcând-o să se legene. Apoi se stabiliză şi, încetul cu încetul, începu să se deplaseze liniştit, îndepărtându-se pentru totdeauna de sat.

Până la apusul soarelui, Cí îşi petrecu timpul participând la sarcinile navigaţiei care se mărginiră la a îndepărta cu o vargă crengile pe care vasul le întâlnea întruna şi la a încerca să pescuiască cu un cârlig de împrumut. Din când în când, marinarul de la pră verifica adâncimea albiei, pe când cel de la pupă, cu prăjina în mână, propulsa şlepul când curentul stagna. Când soarele dispăru la orizont, patronul aruncă ancora în mijlocul apei, aprinse un lampion de hârtie care atrase un roi de ţânţari, de parcă ar fi fost uns cu miere şi, după ce verifică încărcătura, anunţă că aveau să se odihnească până în zori. Cí se instală între doi saci lângă A Treia care era încă uimită de prima ei călătorie pe apă. Mâncară puţin orez fiert pregătit de echipaj şi onorară spiritele părinţilor lor. Curând, glasurile începură să amuţească pe rând şi, la scurt timp, se auzi doar clipocitul apei lovindu-se de şlep. Totuşi, calmul întunericului nu-l împiedică pe Cí să se simtă neliniştit. Pe tot parcursul călătoriei nu încetase să se întrebe ce o fi făcut de îi înfuriase pe zei, ce teribil păcat o fi săvârşit pentru a dezlănţui mânia aceea implacabilă care îi decimase familia.

Neliniştea îi stimula mintea, îl mistuia pe dinăuntru, zdruncinându-i speranţele. Închise ochii amăgindu-se că, deşi părinţii lui muriseră, spiritele lor erau în continuare prezente alături de el, atente la nevoile lui. De mic văzuse moartea ca pe un fapt natural şi inevitabil, ceva familiar care se întâmpla în jurul lui în mod constant: femeile mureau la naştere; copiii se năşteau morţi sau erau sufocaţi când părinţii lor nu dispuneau de resurse ca să-i hrănească; bătrânii mureau pe câmp, epuizaţi, bolnavi sau părăsiţi; inundaţiile ştergeau de pe faţa pământului sate întregi; taifunurile şi uraganele se înfruptau cu cei imprudenţi; minele îşi încasau taxa de trecere; râurile şi mările o cereau pe a lor; foametea cea mare, bolile, asasinatele... Moartea era la fel de evidentă ca şi viaţa, dar mult mai crudă şi mai

neaşteptată. Dar, chiar şi aşa, nu izbutea să înţeleagă cum de i se întâmplaseră în atât de puţin timp atât de multe necazuri. Poate că unui neghiob i s-ar fi părut că zeii s-au comportat capricios şi că o inexplicabilă conjunctură de nenorociri s-a adunat ca să-l lovească. Şi totuşi, deşi ştia că toate întâmplările care aveau loc pe pământ erau consecinţa şi răsplata comportamentelor omeneşti, nu găsea un răspuns pe înţelesul lui care să-i întărească sufletul. Simţi că eliberarea de durerea aceea se va dovedi la fel de dificilă ca şi încercarea de a strânge apa vărsată dintr-un pahar. Nimic nu semăna cu suferinţa aceea care i se prinsese de trup ca un parazit. Nimic nu-l duruse atât de mult până atunci. Nimic.

Îşi dorea numai să răsară soarele. Până în momentul acela nu-şi pusese problema ce avea să se întâmple cu viaţa lui; nu se gândise încotro s-o apuce şi ce să facă, nici cum sau în ce fel să supravieţuiască, dar în clipa aceea îi lipsea avântul şi nu avea mintea limpede. Se gândea doar să se îndepărteze de locul care îi răpise tot ce avea; să fugă de acolo şi să o ocrotească pe sora lui.

Cu primele raze ale zorilor, activitatea reveni pe şlep. Wang ridicase deja ancora şi striga la cei doi oameni ai săi când o barcă cârmuită de alt bătrân se apropie imprudent până când se lovi de bord. Când băgă de seamă, Wang îl luă la rost pentru neatenţia lui, dar bătrânul pescar îl salută cu un zâmbet de nătărău şi continuă să vâslească de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Pe Cí îl miră prezenţa acestuia, dar, în momentul acela, zeci de ambarcaţiuni întunecate şi turtite forfoteau cu duiumul pe râu.

– Bătrânii ăştia afurisiţi! Ar trebui să moară cu toţii înecaţi, bodogăni unul dintre membrii echipajului, fără să ţină seamă că şi patronul lui îi depăşea în vârstă pe majoritatea dintre ei. Marinarul privi o latură a ambarcaţiunii şi clătină din cap. Nenorocitul ăla a făcut o spărtură, îl informă el pe Wang. Ar trebui să o reparăm, ori, dacă nu, ni se va strica toată încărcătura.

De îndată ce constată stricăciunile, Wang scuipă către bătrânul marinar, care deja se îndepărta. Apoi mormăi o înjurătură şi porunci să se îndrepte spre mal. Din fericire, se aflau la câţiva *li* de Jianningfu, cea mai mare încrucişare de canale din prefectură, unde urmau să

găsească materialul necesar pentru a repara spărtura. Până atunci, aveau să navigheze de-a lungul malului, chiar cu riscul de a fi atacaţi de bandiţii care mişunau pe drumuri. Din acest motiv, Wang îi ceru lui Cí şi oamenilor săi să caşte bine ochii şi să dea de veste dacă se apropia cineva de şlep.

Găsiră cheiul de la Jianpu transformat într-un furnicar de comercianţi, negustori de vite, zilieri de tot felul, constructori de jonci, marchitani improvizaţi, pescari, cerşetori, gură-cască şi prostituate care se amestecau cu toţii în aşa fel, încât era aproape cu neputinţă să-i deosebeşti pe unii de alţii. Duhoarea de peşte stricat se lua la întrecere în mod avantajos cu mirosul rânced de sudoare şi cu aromele provenind de la tarabele cu diferite feluri de mâncare.

De îndată ce acostară, un omuleţ cu haine mizerabile şi bărbuţă ca de ţap veni în fugă să le ceară taxa de amarare, dar patronul îl alungă în şuturi, spunând că nu numai că nu urma să descarce nicio marfă, dar că oprirea lui se datora unui dobitoc care îl lovise şi care ieşise, cu siguranţă, în larg chiar de la acel chei de acostare.

În vreme ce Wang cobora pe uscat ca să se aprovizioneze, îi încredinţă lui Ze, cel mai în vârstă membru al echipajului, sarcina de a cumpăra bambus şi cânepă necesare pentru reparaţie, iar celui mai tânăr îi ceru să rămână lângă Cí pe şlep până la întoarcerea sa.

Marinarul cel tânăr bombăni înainte de a accepta în silă, dar Cí fu bucuros că nu trebuie să o deranjeze pe sora lui, care moţăia făcută ghem între două baloturi de orez. Tremura ca un căţeluş, aşa că o acoperi cu un sac gol ca să o apere de briza montană. Apoi, ridică o găleată cu apă şi începu să frece puţinele scânduri care ieşeau de sub încărcătură, în vreme ce marinarul care îi însoţea îşi petrecea timpul admirând mai multe prostituate cum se plimbau fardate cât se poate de ţipător. După un timp, marinarul scuipă rădăcina pe care o morfolea de ceva vreme şi îi spuse lui Cí că o să coboare să facă o plimbare. Cí nu îşi făcu griji. Continuă să frece puntea şi aşteptă ca scândurile să se usuce înainte de a le mai spăla o dată.

Se pregătea să-şi reia munca tocmai când o fată îmbrăcată într-o tunică roşie se apropie de bordul şalandei. Îmbrăcămintea ajustată pe trup se vedea ponosită, dar ea avea o înfăţişare frumoasă şi

zâmbetul ei lăsa să se întrevadă o dantură perfectă. Cí se înroşi când tânăra îl întrebă dacă şlepul este al lui.

„Este mai frumoasă decât Cireaşa."

– Doar am grijă de el, reuşi să-i răspundă.

Tânăra îşi atinse cocul, de parcă şi l-ar fi aranjat. Părea interesată de el şi acest fapt îl stânjeni, deoarece, cu excepţia Cireşei şi a curtezanelor cu care devenise intim în saloanele de ceai, în compania judecătorului Feng, nu mai vorbise niciodată cu alte femei, în afara celor din familia lui. Tânăra merse legănându-se pe marginea cheiului şi apoi se întoarse pe acelaşi drum. Cí nu o scăpase din ochi, aşa că se prefăcu atunci când băgă de seamă că se opreşte din nou în faţa şlepului.

– Călătoreşti singur? se interesă ea.

– Da. Vreau să spun... nu! Cí îşi dădu seama că ea îi priveşte cu atenţie mâinile arse şi le ascunse la spate.

– Dar nu mai văd pe nimeni altcineva, zise ea zâmbind.

– Aşa e, băigui Cí. Au debarcat ca să cumpere nişte unelte.

– Şi tu? Nu cobori?

– Mi s-a poruncit să păzesc marfa.

– Oh! Ce ascultător eşti! Tânăra păru să se întristeze. Dar spune-mi, ţi s-a interzis şi să te joci cu fetele?

Cí nu ştiu ce să răspundă, dar rămase privind-o prostit, incapabil să facă altceva. Tânăra era o târfă.

– N-am bani, o lămuri el.

– Bine, asta nu-i o problemă. Tânăra zâmbea întruna. Eşti un băiat frumos şi băieţilor frumoşi li se fac oferte. N-ai poftă de un ceai fierbinte? Îl pregăteşte mama mea cu aromă de piersică. Aşa mi se spune. Râse şi arătă către o colibă din apropiere.

– Ţi-am mai spus că nu pot părăsi barca, Aromă de Piersică.

Fata păru că nu-l ia în seamă, zâmbi din nou şi se întoarse cu spatele ca s-o pornească spre colibă. După puţin timp, reveni cu două ceşti şi un ceainic. Lui Cí i se păru că obrajii ei erau şi mai roşii. Într-adevăr, nu semăna cu Cireaşa, iar când tânăra făcu gestul de a urca pe şlep, Cí nu ştiu cum să reacţioneze.

– Nu sta înţepenit ca o statuie. Ajută-mă să nu-mi cadă! îi aruncă ea cu neobrăzare.

Cí îi oferi braţul, căutând ca arsurile de pe mână să rămână ascunse sub mânecă. Ea le văzu, dar nu păru să-i pese de ele. Se agăţă cu putere şi dintr-o săritură se sui pe şlep. Apoi, fără să aştepte permisiunea lui Cí, se aşeză pe un balot şi turnă ceai într-o ceaşcă.

– Ia-o. N-o să-ţi cer nimic pentru ceai.

Cí îi dădu ascultare. Ştia că servirea ceaiului făcea parte din strategia obişnuită a *florilor,* termen cu care prostituatele preferau să fie denumite; dar ştia şi că se poate accepta o ceaşcă, fără ca acest lucru să presupună vreun alt fel de angajament, iar el avea poftă de ceai la ora aceea a dimineţii. Se aşeză pe jos în faţa tinerei şi o privi cu atenţie. Sprâncenele ei vopsite ieşeau în evidenţă pe faţa dată cu pudră de orez. Sorbi din ceai, care i se păru tare şi condimentat. Căldura îl reconfortă. Atunci, tânăra intonă un cântec, în timp ce imita cu mâinile zborul unei păsări.

Melodia pluti în atmosferă, pe când o moleşeală punea încet stăpânire pe simţurile lui. Cí mai luă o gură de ceai pe care o savură încântat. Fiecare înghiţitură era ca îmbrăţişarea unei fiinţe iubite, ca un cântec de leagăn care îl mângâia şi îl învăluia. Pleoapele începură să simtă oboseala din timpul nopţii şi se închiseră ca să adulmece plăcuta senzaţie de legănare în clipocitul valurilor. Încetul cu încetul, îl cuprinse o toropeală care puse stăpânire pe el până îl birui. Şi aşa, fără să-şi dea seama, suferinţa dispăru ca să lase loc negurii.

* * *

Următorul lucru pe care îl simţi fu apa dintr-o găleată care îl izbi peste faţă.

– Leneş afurisit ce eşti! Unde-i vasul? ţipă Wang ridicându-l de pe pardoseala cheiului.

Cí privi de jur împrejur, incapabil să înţeleagă ce se întâmplă. Urechile îi bubuiau, în vreme ce bătrânul îl zgâlţâia fără menajamente. Nu izbuti să rostească o vorbă.

– Te-ai îmbătat? Te-ai îmbătat, nenorocitule? Îşi apropie faţa de a lui Cí până îi adulmecă răsuflarea. Unde este celălalt marinar? Unde naiba este vasul meu?

Cí nu înţelegea de ce omul acela răcnea ca un nebun, în timp ce el zăcea întins pe mal cu tâmplele gata să-i explodeze. Deodată, marinarul cel mai în vârstă aruncă peste el altă găleată cu apă şi Cí se scutură ca un câine. Capul i se învârtea, dar, ca nişte flăcări, începu să i se perinde pe dinaintea ochilor o succesiune de imagini neliniştitoare: acostarea la chei... debarcarea patronului şi a membrilor echipajului... tânăra atrăgătoare... ceaşca de ceai... şi apoi... neantul. Un gust neplăcut de amar îl făcu să înţeleagă că se lăsase ademenit de cineva care, fără îndoială, îi administrase un narcotic ca să fure nava cu tot cu marfă. Dar ceea ce îl îngrozi realmente fu să constate că, împreună cu încărcătura, dispăruse şi A Treia.

Când îl rugă pe Wang să-l ajute, acesta îi întoarse spatele, jurând că îi va ucide şi pe el, şi pe celălalt membru al echipajului, pentru că părăsiseră şlepul.

9

Nici dacă ar fi fost ameninţat cu sfârtecarea, Cí n-ar fi renunţat să-şi salveze sora.

Se ridică în picioare încă năucit şi îl urmă pe Wang, care se pierdea deja printre mulţimea de pescari şi de negustori de vite, iscodind de la o luntre la alta în căutarea unei bărci cu care să înceapă urmărirea. Cí mergea după el la distanţă, observând că patronul le punea întrebări tuturor celor pe care îi întâlnea în apropierea malului. Mai mulţi pescari refuzară cererea lui de a-i închiria o ambarcaţiune, dar doi dintre tinereii care leneveau pe o barcă acceptară să i-o închirieze pentru un şirag de monede. Wang negocie ca în preţul acela să fie inclusă şi angajarea amândurora, dar când aceştia aflară că avea de gând să urmărească nişte tâlhari, refuzară să i-o mai închirieze. În zadar au fost rugăminţile lui Wang. Tinereii se arătară de neclintit, justificându-se că nu erau dispuşi să participe la o expediţie care le-ar fi pus viaţa în primejdie. Singurul lucru pe care îl consimţiră fu acela de a-i vinde ambarcaţiunea la un preţ exorbitant. În cele din urmă, Wang acceptă, le plăti suma convenită şi urcă în barcă urmat de Ze, unul dintre membrii echipajului său. Când Cí vru să facă acelaşi lucru, patronul îl împiedică.

– Unde crezi că mergi?

– Sora mea este pe şalanda aceea. Privirea lui Cí era cât se poate de hotărâtă.

Wang înţelese că ar fi preferabil să conteze şi pe mâinile lui Cí, decât să i le simtă în jurul gâtului. Şovăi o clipă privindu-l pe unicul membru al echipajului său.

– De acord, dar dacă nu-mi recuperez marfa, te asigur că vei plăti cu sânge până la ultima scândură a şalandei mele. Pregătiţi barca şi scoateţi năvoadele alea, cât timp merg eu să cumpăr armele...

– Domnule, îl întrerupse Cí. Nu cred că e o idee bună... doar dacă ştiţi să le mânuiţi.

– Pentru numele zeilor războiului! Ştiu îndeajuns încât să-ţi tai limba şi să o mănânc friptă. Cum vrei să-i capturăm? Cu altă ceaşcă de ceai de adormit?

– Domnule Wang, nu ştim câţi sunt, spuse Cí încercând să-l convingă. Nici măcar dacă sunt sau nu înarmaţi. Dar dacă se ocupă cu jaful, probabil că ştiu să se lupte mai bine decât doi bătrâni şi un ţăran. Dacă îi atacăm folosind arcuri şi săgeţi pe care nu ştim să le mânuim, singurul lucru pe care îl vom obţine va fi să fim ciuruiţi de ei.

– Nu ştiu dacă eşti prost din naştere sau din cauza băuturii, dar indivizii ăia nu ne vor înapoia de bunăvoie nici mie ambarcaţiunea, nici ţie pe sora ta.

– În timp ce noi ne certăm, oamenii ăia se îndepărtează, interveni marinarul.

– Ze, taci din gură! Şi în ceea ce te priveşte, fă ce ţi-am poruncit sau dă-te jos din barca mea.

– Băiatul are dreptate, răspunse Ze. Dacă ne grăbim, îi vom ajunge din urmă în mai puţin de o oră, când se vor opri să descarce. Cu siguranţă, o vor face în josul râului, în grabă şi fără mijloace de transport. Va fi uşor să punem mâna pe ei.

– Pe toţi dracii! Acum, pe lângă marinar, eşti şi ghicitor?

– Patroane, este evident că hoţii ăia caută calea cea mai uşoară. În zona asta, curentul este puternic şi, dacă ar urca pe râu în sus, asta nu ar face decât să-i încetinească. Şi pe deasupra, sunt încărcaţi cu lemne, o marfă care pe râu în sus nu face doi bani, dar în Fuzhou valorează o avere.

– Şi ce-ai spus despre mai puţin de o oră?

– Amintiţi-vă de spărtura din bordaj. Şlepul nu va rezista mult. Dacă ne luăm după soare, au un avans de o jumătate de oră faţă de noi, aşa că îi vom putea ajunge din urmă.

Wang îl privi uimit. Cu graba, uitase cu desăvârşire de spărtura din bordajul navei.

– De aceea ai spus că vor debarca fără să dispună de mijloace de transport. Pentru că, de îndată ce îşi vor da seama de problemă, se vor vedea obligaţi să acosteze undeva. Dar acum întrebarea este unde?

– Habar n-am, patroane, dar vor căuta primul cot sau afluent care să-i ascundă de ochii curioşilor. Dacă ştiţi vreunul...

– Pentru numele zeului apelor, sigur că ştiu. Haide! Îmbarcarea!

Cí cără beţele de bambus şi materialul pentru reparaţii pe care le cumpăraseră de la piaţă, se instală într-un capăt şi împinse ambarcaţiunea. Apoi fiecare apucă o prăjină şi toţi trei împinseră barca pe urma bandiţilor.

* * *

Aşa cum prezisese Ze, în mai puţin de o oră au reperat şalanda pătrunzând într-un canal. Ambarcaţiunea naviga încet, paralel cu malul, înclinată pe un flanc ca un animal rănit în căutarea unui refugiu în care să se prăbuşească. Încă nu se distingea numărul ocupanţilor, dar numai unul mânuia prăjina, ceea ce îl făcu pe Cí să nutrească speranţe.

Vâsli cu şi mai multă forţă şi îi îndemnă pe Wang şi pe Ze să-l imite.

În timpul urmăririi, luaseră în considerare diverse strategii: începând cu a-i aborda de cum le vor ieşi în faţă până la a-i aştepta să descarce, dar când îşi dădură seama că delincvenţii erau în număr de trei, câştigă planul lui Cí, care propusese să se prefacă a fi un negustor bolnav, pentru a le trezi hoţilor lăcomia.

– Cu siguranţă, nu se vor aştepta ca doi bătrâni şi un bolnav să se năpustească asupra lor, adăugă el. De aceea trebuie să-i ajungem din urmă înainte ca ei să acosteze.

Wang admise faptul că pe uscat le vor lipsi ocaziile. Împinseră nava cu grijă până se apropiară la o distanţă de vreo zece lungimi de barcă, moment în care îl ascunseră pe Cí sub o pătură sub care pitiră şi prăjina lui. Când ajunseră în dreptul şalandei, Wang, cu cel mai frumos zâmbet al lui, îi salută pe cei trei ocupanţi şi pe prostituata despre care îi vorbise Cí.

Din ascunzătoarea lui, Cí îl auzi pe Wang cerându-le bandiţilor ajutor pentru comerciantul înstărit care căzuse bolnav pe neaşteptate. Între timp, Ze aşează barca în paralel cu şlepul. Cí trecu din nou planul în revistă.

„După ce voi primi semnalul, mă voi ridica în picioare şi îl voi împinge pe omul de la pupă. Ei se vor ocupa de ceilalţi."

Suportă mirosul de peşte împuţit din barcă, ascultând conversaţiile lipsite de sens despre preţul ajutorului. Îşi simţea inima bătând din ce în ce mai tare, aşteptând un semnal care nu mai venea. Brusc, se făcu linişte.

„Ceva merge prost."

Apucă prăjina cu putere. Se gândi să iasă şi să-şi îndeplinească partea sa din plan. A Treia putea fi în primejdie. Dar Wang i-o luă înainte.

– Acum! strigă patronul.

Cí sări în picioare ca un arc, gata să-şi doboare adversarul. Zări un abdomen şi îl lovi cu putere, în vreme ce Wang făcea acelaşi lucru cu banditul de la pupă. Primul bărbat se clătină din cauza impactului şi, fără să înţeleagă ce se întâmplă, căzu peste bord ca un balot. Adversarul lui Wang îşi păstră echilibrul, dar o lovitură de prăjină îl trimise direct în apă. Cu toate acestea, Ze dădu greş în încercarea lui şi cel de-al treilea bărbat scoase un pumnal pe care îl agită ameninţător.

Cí ştia că era doar o chestiune de timp pentru ca bandiţii căzuţi peste bord să se întoarcă pe şlep. Ori terminau cu cel care mai rămăsese, ori vor pierde totul. Wang păru că îi citeşte gândul, pentru că i se alătură pentru a-l ajuta pe Ze. Cele trei prăjini făcură restul. Imediat, Wang sări pe şlepul său.

– Tu rămâi aici, îi porunci lui Ze, în timp ce îi scăpa o palmă prostituatei, care ţipa de parcă ar fi fost violată.

Cí îl urmă pe Wang. Patronul îi poruncise să-i împiedice pe cei căzuţi în apă să se apropie de ambarcaţiuni, dar înainte trebuia să vadă cum se simţea A Treia. Alergă spre sacii unde o lăsase dormind, dar nu o găsi. Inima îi sări din piept. Începu să mişte baloturile ca un om înnebunit, strigând-o de mai multe ori pe nume, până când, deodată, auzi o voce slabă venind din celălalt capăt al ambarcaţiunii. În vreme ce Wang şi Ze se căzneau cu prăjinile să-i ţină pe bandiţi la

distanţă, el alergă către locul de unde se auzea vocea surorii sale. Dădu o pătură la o parte şi o găsi acolo: mică, lipsită de apărare, strângând în braţe păpuşa ei de cârpă. Arzând de febră şi speriată.

* * *

Când Cí îi ceru patronului să o primească pe prostituată ca pasageră, bărbatul se apucă cu mâinile de cap. Totuşi, Cí insistă.

– Au obligat-o să o facă. Ea a fost cea care a salvat-o pe A Treia.

– Este adevărat, afirmă firicelul de glas al surorii lui, ascunse în spatele lui.

– Şi tu chiar o crezi? Trezeşte-te, băiete! *Floarea* asta e la fel de amară ca toate celelalte din grădina ei. Amară şi cu spini. Va spune orice, numai ca să-şi salveze fundul cel frumos.

Împinse prăjina înspre mal.

Tocmai părăseau canalul lateral şi împingeau cu prăjinile spre malul opus al râului barca pe care o cumpăraseră, legată de şalandă. Bandiţii nu vor putea niciodată să-l traverseze înot. Când ajunseră pe mal, Cí insistă din nou.

– Dar ce vă mai pasă vouă? Nu ne poate face niciun rău, iar dacă o lăsăm aici ar însemna că o dăm pe mâna tovarăşilor ei.

– Şi ar trebui să fie recunoscătoare. Ar trebui chiar să ne danseze ca să n-o aruncăm în apă. Dar, uită-te la ea: acră şi rece precum laptele brânzit.

– Şi cum aţi vrea să fie dacă vă încăpăţânaţi să o lăsaţi de izbelişte, în loc să o predaţi justiţiei?

– Justiţiei? Nu mă face să râd, băiete. Cu siguranţă că este încântată că nu trebuie să dea explicaţii în faţa unui judecător. Şi dacă n-o fi aşa, întreab-o pe ea. Şi, în plus, de ce ar trebui eu să fac o asemenea faptă bună?

– V-am mai spus-o. Pe toţi dracii, Wang! A salvat-o pe sora mea! Şi nici nu s-a apărat când am atacat şlepul.

– Asta mai lipsea! Uite ce este, băiete, o să fac ce ar fi trebuit să fac şi cu tine: o s-o las aici, pentru că este hoaţă, otrăvitoare, mincinoasă, viperă şi multe altele, aşa că nu mai stărui şi ajută-mă cu lemnele astea.

Cí o privi pe fată, făcută ghem, şi o compară cu un câine vagabond pe care nişte copii îl ciomăgeau fără milă până când nu se mai încredea în nimeni şi muşca pe oricine s-ar fi apropiat de el. Credea în nevinovăţia ei, dar Wang se încăpăţâna să-i răspundă că, dacă prostituata avusese grijă de sora lui, nu o făcuse din milă, ci ca să o vândă după aceea la vreun bordel pe care, cu siguranţă, îl frecventa şi ea. Totuşi, Cí se bizuia pe ceea ce îi dicta inima, poate pentru că vedea propria suferinţă reflectată în cea a fetei.

– O să-i plătesc biletul de călătorie, declară el.

– Am auzit bine?

– Presupun că da, dacă nu sunteţi tare de ureche, aşa cum sunteţi rău la suflet... Se îndreptă spre sora lui şi scoase din pungă bancnota de cinci mii de *qián* dintre hainele ei. Îi va ajunge până la Lin'an.

Wang îl privi de sus în jos înainte de a scuipa peste un balot.

– Nu spuneai tu că n-ai bani? În sfârşit. Sunt paralele tale, băiete. Plăteşte şi vezi ce faci cu căţeaua aia. Îşi umezi buzele. Dar când o să-ţi scoată ochii, să nu vii la mine să-mi plângi pe umăr.

* * *

La amiază, Wang socoti încheiată reparaţia şlepului. Mănunchiurile de trestie se îmbinară cum trebuie şi călăfătuirea provizorie cu paie şi catran astupă spărtura. Trase o duşcă de rachiu de orez înainte de a-l răsplăti pe membrul echipajului cu altă duşcă. Între timp, Cí continua să scoată apa care ameninţa să facă să putrezească lemnele stivuite. Tocmai termina, când Wang se apropie de el.

– Ascultă, băiete... N-ar trebui să o fac, dar, oricum, îţi mulţumesc.

Cí nu ştiu ce să răspundă.

– Nu merit mulţumiri, domnule. M-am lăsat amăgit ca un nătărău şi...

– Eh! Eh! Opreşte-te! N-a fost numai vina ta. Ţi-am poruncit să rămâi pe vas şi mi-ai dat ascultare... Celălalt neruşinat a fost cel care a abandonat încărcătura. Şi priveşte lucrurile în felul ăsta: pe lângă faptul că am scăpat de un marinar nepriceput, am recuperat barca şi am fost scutiţi o bună bucată de vreme de a mai împinge cu prăjina. Wang râse.

– Da. Hoţii ăia ne-au scutit de o treabă grea. Cí râse şi el.

Wang examină bordul. Apoi scuipă cu o expresie îngrijorată.

– Nu-mi place ideea de a ne opri la Xiongjiang. În districtul ăla nu ne aşteaptă nimic bun. Cel mult, o lovitură de pumnal sau o beregată tăiată. Îşi ridică tunica şi lăsă să se vadă o cicatrice care îi acoperea pântecele. Hoţi şi târfe! Un loc prost de aprovizionare, dar în orice caz va trebui să o facem. Nu cred să ţină călăfătuirea.

* * *

După ce înfulecară o strachină de orez fiert cu crap, porniră în larg înspre Cetatea Morţii, numele pe care i-l dăduse Wang localităţii unde aveau să se oprească. Potrivit celor spuse de patron, dacă rezistau cârpelile, vor mai avea nevoie să navigheze între o zi şi o zi şi jumătate.

În timpul călătoriei, Cí îşi aminti de judecătorul Feng şi cât de mult însemna bărbatul pentru el. De când intrase în serviciul acestuia îi admirase înţelepciunea şi bagajul de cunoştinţe, minuţiozitatea cu care lucra, imparţialitatea hotărârilor şi perspicacitatea judecăţilor. Nimeni nu era atât de pătrunzător în observaţiile sale şi nici atât de eficient în munca sa. De la el învăţase tot ce ştia. Voia să fie ca el şi spera să reuşească acest lucru la Lin'an. Wang spunea că la Lin'an prilejurile se ivesc ca muştele în groapa cu bălegar şi spera să aibă dreptate, cu condiţia ca Feng să se întoarcă din călătoria sa prin zona graniţei de nord.

Gândindu-se la Feng, îşi aminti şi de părinţii săi. A fost ca o lovitură de bici. Se aşează ca să-şi ascundă tristeţea până când A Treia băgă de seamă şi se apropie îngrijorată de el. Când copila îl întrebă ce se întâmplă, Cí puse mâhnirea pe seama lipsei de alimente. Tăie o felie de şuncă ca să-şi ascundă starea de nelinişte şi îi oferi alta surorii lui. Apoi o mângâie pe păr şi o mută la probă.

Cí nu începuse încă să mănânce când prostituata profită să se aşeze lângă el. Făcând-o, îi atinse mâinile, dar el, ruşinat de arsurile sale, le retrase brusc.

– Te-am auzit adineauri, când mi-ai luat apărarea...

– Nu te lăsa înşelată. Am făcut-o pentru sora mea.

Apropierea ei îl stânjenea.

– Încă mai crezi că te-am minţit?

– Până şi un copil ar crede acelaşi lucru. Zâmbi cu amărăciune.

– Ştii? zise şi se ridică sfidătoare. Pentru o clipă am crezut că eşti altfel. Că ai văzut ceva în mine. Dar tu nu înţelegi câte trebuie să îndure o femeie ca mine. Muncesc de când m-am născut şi tot ce am este acest trup murdar şi maltratat, părul acesta plin de păduchi şi o rochie de cerşetoare. Am senzaţia că până şi viaţa mea este de împrumut...

Tânăra izbucni în lacrimi, dar pe Cí nu-l impresionă.

– Eu nu trebuie să înţeleg nimic.

Se ridică şi îl privi pe Wang mânuind cârma cu bărbia înălţată, de parcă astfel ar fi putut aspira mai adânc mirosul plăcut pe care vântul i-l fura apei. Silueta sa încrezătoare îl linişti. Se gândi să se aşeze din nou lângă *floare,* dar nu avea chef să stea de vorbă cu tânăra. Nu avea chef de nimic.

Deşi avusese de gând să-şi petreacă noaptea veghind-o pe A Treia, fu uimit să se surprindă aruncându-i pe furiş priviri Aromei de Piersică. Se uita la ea cu coada ochiului, sub oblăduirea umbrelor pe care le arunca lampionul ce se legăna semnalizând poziţia şlepului. Cu cât o privea mai îndelung, cu atât îl fascina mai mult înfăţişarea ei; uimirea lui sporea pe măsură ce-i studia graţia mişcărilor, aparenta delicateţe a privirii, gingăşia tenului şi îmbujorarea aproape imperceptibilă a obrajilor. Tot nu înţelegea de ce irosise pe ea ultimele lui monede.

Deodată, se înfioră dând în întuneric peste ochii migdalaţi ai Aromei care-l priveau, de parcă o flacără intensă ar fi luminat noaptea şi i-ar fi scos la iveală părţile ruşinoase. Dar ea rămase cu ochii ţintă, stăpână pe sine, în vreme ce privirea lui pieri stângace ca a unei prăzi hipnotizate.

O văzu apropiindu-se mlădioasă, plutind pe picioruşele ei de stârc roşu, venind spre el încetişor până îl apucă de mână şi îl conduse pe barca pustie. Inima îi zvâcni la atingerea mâinilor ei care i se pierdeau sub cămaşa lungă, iar zona dintre picioare îi vibră speriată când îi simţi degetele pricepute apucându-i sexul cu iscusinţă. Încercă să se desprindă, dar ea îşi puse buzele peste ale lui apucându-le,

sorbindu-le şi savurându-le, pe când se aşeza călare peste el. Cí nu pricepea de ce se temea, când în sinea lui durerea i se domolea, de ce trupul fetei răspândind miros de miere îi irita simţurile, pe când îl rodea teama, de ce dorea să se piardă cu totul înlăuntrul ei, să se cufunde în ea cu lăcomia unui înfometat, cu dorinţa arzătoare a unui însetat de dragoste, în timp ce rezistenţa i se risipea odată cu parfumul de fruct copt al gurii ei, sorbindu-i otrava, acea licoare intensă, îmbătătoare şi întunecată care îi biruia frica şi îi hrănea dorinţa.

– Nu! şopti Cí pe un ton categoric atunci când Aroma încercă să-l despoaie de cămaşă.

Ea se miră, dar el îi îngădui să-i dea jos pantalonii.

Crezu că moare când tânăra îşi mişcă lent şoldurile într-un du-te-vino desăvârşit şi continuu, lipindu-se de pântecele lui, de parcă ar fi vrut să-i absoarbă fiecare suspin, fiecare bucăţică din trup, călăuzindu-i mâinile rănite până la sânii ei mici, din care părea că izbucnesc gemete imperceptibile care pe el îl aprindeau şi mai mult, îl îmbătau, transportându-l într-o lume de abia cunoscută în care durerea îi scăpa printre degete ca să se prefacă într-o delectare de nedescris.

Cí îi mângâie obrajii, urmări conturul gâtului ei delicat şi rotunjit, făcu să-i alunece gura căutându-i ceafa, unde aspiră rădăcina parfumată a părului ei, în vreme ce înflăcărarea îi creştea şi pasiunea îi sporea. Aroma îşi acceleră mişcările lipindu-se şi mai mult de el, şerpuitoare de parcă ar fi fost lipsită de oase, respirând agitat, făcându-l pe Cí să-şi dorească să o devoreze, pe când mădularul îi era stors într-un torent de fiori care încercau să distrugă zăgazul ce îi reţinea, sexul lui într-al ei, limba lui căutând-o pe a ei, până când disperarea îl copleşi pe Cí atunci când tânăra explodă deasupra lui îmbrăţişându-l, agăţându-se de el ca şi cum i s-ar fi scurs viaţa.

A doua zi, Wang îl găsi dormind în barcă, secătuit şi sleit de puteri, ca după o beţie cruntă. Râse copios când, după ce îl zgâlţâi, acesta încercă să-şi pună pantalonii.

– Aşadar, pentru asta o voiai aici, nu-i aşa, pramatie? Hai, dezmeticeşte-te şi pune-te pe împins cu prăjina. Cetatea Morţii ne aşteaptă.

10

Zărind-o, începu să tremure.

Pentru Wang, sosirea la Cetatea Morţii semăna cu un joc de noroc primejdios în care, în afară de faptul că ai cele mai proaste piese, pariezi legat la ochi. Locul acela era un bârlog al tâlharilor, al criminalilor, al proscrişilor, al traficanţilor, al speculanţilor, al trişorilor şi al prostituatelor, gata să-l jupoaie pe primul străin care ar fi debarcat. O ştia prea bine, pentru că cicatricea de pe pântece avea grijă să i-o amintească în fiecare dimineaţă. Dar, de data aceea, zarva obişnuită din port părea să fi fost înghiţită de o linişte ciudată. Cheiul se vedea părăsit, cu sute de şlepuri acostate ca nişte fantome ascunse în ceaţă. Singurul sunet perceptibil era clipocitul apei care legăna ambarcaţiunile într-un dans lugubru.

– Aveţi grijă, le atrase el atenţia.

Şalanda alunecă printre vasele pustii spre cheiul de acostare, unde din când în când se puteau zări siluete trecătoare alergând de la o dană la alta. Trecând pe lângă o barcă, Cí descoperi un cadavru plutind într-o baltă de vomă şi sânge. De îndată ce le atrase atenţia, băgă de seamă că în depărtare mai pluteau şi alte cadavre.

– E o molimă! se aventură să spună marinarul. Pe chipul său se citea groaza.

Wang încuviinţă din cap. Cí se aşeză lângă A Treia, cu Aroma de Piersică retrasă în spatele lui. Încercă să scruteze malul prin ceaţă, dar nu zări nimic.

– Să continuăm pe râu în jos, hotărî Wang. Tu, apucă o prăjină, îi porunci el prostituatei.

În loc să-i dea ascultare, Aroma puse mâna pe A Treia şi ameninţă că o aruncă în apă.

– Dar se poate şti ce ai de gând să faci? ţipă Cí, apropiindu-se de ea.

Prostituata făcu din nou gestul de a o arunca în apă. Fetiţa începu să plângă.

– Te asigur că o s-o arunc. Chipul ei plăcut se prefăcuse într-o mască oribilă.

– Dar eu te-am...

– Banii! îl întrerupse ea. Banii sau o arunc!

– Fir-ai a naibii să fii! Dă-i drumul surorii mele!

– Aruncaţi-mi banii! Acum! Făcu un pas îndărăt.

Cí se îndreptă spre ea, dar tânăra ridică fetiţa deasupra apei.

– Dacă mai faci un pas...

– Nu, Cí. Este apă otrăvită[1], îi atrase atenţia Wang.

Cí se opri. Auzise vorbindu-se despre boala cumplită pe care o pricinuia apa din râu. Îi ceru lui Wang să-i dea ascultare tinerei, dar bătrânul nu făcu niciun gest. Pierduse deja prea mulţi bani şi nu mai era dispus să piardă în continuare.

– Îţi propun ceva şi mai bun, spuse Wang. Lasă copila şi cară-te de aici, altminteri o să te arunc eu însumi în apă cu un băţ înfipt în fund.

– L-ai întrebat şi pe el dacă este de acord? spuse prostituata făcând aluzie la Cí. Dă-mi banii odată, dobitoc bătrân ce eşti!

Wang apucă un băţ şi îl agită sub privirea uimită a lui Cí.

– Dar ce faceţi? Pentru numele tuturor zeilor, daţi-i banii, îl imploră tânărul.

Wang simulă gestul de a coborî băţul, dar, pe neaşteptate, lansă o lovitură laterală cu amândouă mâinile care o atinse pe prostituată în cap, făcând-o să-i dea drumul fetiţei. Copila, văzându-se liberă, alergă spre Cí, dar înainte de a ajunge la el, Aroma reuşi să o prindă de un picior şi o aruncă în apă. Cí se făcu alb ca varul. A Treia nu ştia să înoate şi avea să se ducă la fund ca un bolovan. Trase aer în

---

[1] A se vedea la sfârşitul cărţii în capitolul intitulat GLOSAR articolul denumit APE OTRĂVITE

piept şi se aruncă după ea. Se scufundă în apele tulburi privind în toate părţile, fără să o zărească. Făcu asta până simţi că îi explodează plămânii. Ieşi la suprafaţă ca să inspire o gură de aer. Scuipă apă şi o strigă pe nume. Nu o găsea. O zări ieşind din apă la două lungimi de trup distanţă de el, dar se cufundă din nou pe sub altă barcă. Cí înotă spre ea dând cu putere din braţe. Când ajunse în dreptul bărcii, se scufundă pe sub scândurile ei. Când o găsi, amuţi. A Treia era tot scufundată, cu îmbrăcămintea agăţată de coca ambarcaţiunii. Nu se mai mişca. Ochii îi rămăseseră închişi şi un şir de bulbuci îi ieşea din nas. Era complet inertă. Disperat, îi sfâşie camizolul şi o ridică la suprafaţă. Copila nu mai respira. O zgâlţâi, strigând-o pe nume.

– Te rog, nu muri.

Simţi o vargă în spatele lui. Era Wang, întinzându-i ceva de care să se apuce. O apucă şi fără să-i dea drumul surorii lui, se căţără pe şlep. Patronul o întinse pe A Treia cu gura în jos şi îi mişcă braţele.

– Putoarea aia nenorocită... Aduceţi-mi o pătură.

Wang continuă să o zgâlţâie pe copilă, apăsând-o pe spate de mai multe ori, ridicând-o în capul oaselor şi culcând-o din nou. Timpul trecea. Cí vru să dea şi el o mână de ajutor, dar Wang îl dădu la o parte. Încercă din nou, fără succes, lovind-o uşor cu palmele şi ştergându-i faţa, până când, deodată, copila vomită. Cí aşteptă cu răbdare, atent la fiecare gest sau sunet pe care l-ar fi scos micuţa. A Treia tuşi o dată. În cele din urmă, copila tuşi de mai multe ori şi izbucni în plâns. Când Cí o îmbrăţişă, nu se putu abţine să nu o imite.

Din gura lui Wang, Cí află de fuga Aromei de Piersică. Îi spuse că tânăra profitase de agitaţie ca să dezlege şalupa şi să debarce pe chei. După părerea patronului, Aroma aşteptase doar o ocazie, ocazie care apăruse odată cu apele otrăvite.

– Putoare afurisită! Nu ştiu ce ţi-o fi făcut azi-noapte, îi reproşă Wang lui Cí, dar singurul lucru clar este că a câştigat bine pentru serviciile ei.

– Dar lui ce i s-a întâmplat? răspunse Cí arătând spre Ze.

Marinarul era pe podea, tăvălindu-se de durere. Wang îl privi fără să-i acorde vreo atenţie.

– Încercând să o oprească, şi-a prins piciorul în ancoră. Rupse o bucată dintr-o pânză şi i-o dădu lui Ze. Hai, bandajează-ţi rana, că o să-mi umpli tot vasul cu sângele tău. Iar tu, schimbă-te înainte ca umezeala să-ţi putrezească plămânii, îl sfătui el pe Cí.

– Nu contează. Mă simt bine, minţi el.

Îşi schimbă pantalonii, dar îşi lăsă pe el cămaşa lungă, ca să-şi ascundă arsurile. Se gândi la Cireaşa şi la Aroma de Piersică. Niciodată nu se va mai încrede în vreo femeie. Le ura. Nu o va mai face niciodată.

– M-ai auzit, Cí? Schimbă-ţi cămaşa, insistă Wang.

Cí nu spuse nimic. Nu mai avea nici putere, nici chef.

În timp ce navigau pe râu în jos, Cí îşi puse viitorul sub semnul îndoielii. Atât el, cât şi A Treia căzuseră în apele otrăvite. Acum nu-i mai rămânea decât să se roage ca zeii să-i ocrotească de boală. Lui nu-i era teamă de ea, dar sănătatea şubredă a surorii sale era altceva. Dacă A Treia s-ar îmbolnăvi, n-ar rezista bolii. Din fericire, temperatura ei se menţinea stabilă, iar tusea nu se manifestase încă, dar norocul lui lua sfârşit aici, pentru că Wang, sătul de necazuri, îl anunţase deja despre intenţia lui de a-i debarca în primul sat care avea să le iasă în cale.

Deodată, un răcnet îl smulse din gândurile sale. Întorcându-se, îl văzu pe Ze, întins la proră, urlând ca un porc la tăiere. Până în momentul acela, marinarul rămăsese la postul lui, mânuind prăjina cu forţă, dar încercând să mişte un balot, alunecase şi se prăbuşise la pământ. Când în sfârşit Ze le îngădui să se ocupe de el, Cí se luă cu mâinile de cap. Se pare că marinarul ţinuse sub tăcere gravitatea rănii ca să nu le îngreuneze fuga. Când Wang băgă de seamă, îşi blestemă soarta. Cí constată că, în loc să-l ajute, bandajul nu făcuse altceva decât să ascundă tăietura produsă de ancoră. Când reuşi să-i scoată bandajul, observă tăietura cumplită care, la nivelul tibiei, lăsa la vedere parte din os.

– O să împing în continuare, patroane... se scuză Ze.

Wang clătină din cap. Văzuse multe răni la viaţa lui, dar aceea nu era dintre cele mai bune. Cí termină de examinat rana cu o expresie îngrijorată.

– Are noroc că nu i-a atins tendoanele. Dar este adâncă. Va trebui să i-o închid înainte ca puroiul să-i distrugă piciorul, declară Cí.

– Aşa, deci. Şi cum să facem, *doctore?* Să i-o legăm cu sfoară? îl ironiză Wang.

– La ce distanţă ne aflăm de următorul sat? Punând întrebarea, Cí îşi aminti că Wang îl ameninţase că îi debarcă de îndată ce aveau să acosteze.

– Dacă ceea ce cauţi este un vraci, ia-ţi gândul. N-am încredere în profanatorii ăia.

Cí încuviinţă. În general, ţăranii îi dispreţuiau pe vraci, meserie care se învăţa din tată în fiu cu interesul celui care moşteneşte un coş vechi de răchită. Mai bine preţuiţi, dar mult mai rari, erau tămăduitorii, oameni care, în afară de faptul că aveau cunoştinţe despre felul cum acţionau ierburile, infuziile şi unguentele, stăpâneau meşteşugul acupuncturii şi al moxibustiei[1]. Doar când aceştia declarau un bolnav incurabil, se recurgea la vraci, în marea lor majoritate o şleahtă de alchimişti, ghicitori şi şarlatani, ale căror cunoştinţe rudimentare de practică chirurgicală intrau în conflict cu poruncile confucianiste, care interziceau categoric deschiderea trupurilor. Din acest motiv, cei puţini la număr care îndrăzneau să practice chirurgia erau etichetaţi ca profanatori. Dar, de-a lungul anilor cât muncise alături de Feng, Cí învăţase că viscerele, oasele şi carnea unui om aproape că nu se deosebesc de ale unui porc. Poate că tocmai de aceea, când încercă să umble în rană, Wang îl împiedică.

– Ai grijă! Îl prefer şchiop decât mort.

– Ştiu ceva medicină, îl asigură Cí. În sat, vindecam rănile bivolului nostru. Dacă Ze este atât de dobitoc pe cât pare, nu se va deosebi prea mult...

Ze consimţi, văitându-se. La urma urmelor, ştia că până la Fuzhou nu va mai dispune de alt ajutor decât de cel pe care i-l putea acorda Cí.

Cí se pregăti. Nu era pentru prima dată când avea de-a face cu o intervenţie de acest fel. De fapt, practicase mult în perioada studenţiei.

---

[1] A se vedea la sfârşitul cărţii în capitolul intitulat GLOSAR articolul cu aceeaşi denumire

Curăţă rana cu ceai fierbinte, fiind atent la mişcările ambarcaţiunii. În vreme ce aplica ceaiul, retrăgea din pantalon fibrele care rămăseseră prinse în rană. Tăietura începea de sub genunchi şi continua în paralel cu tibia, pierzându-se la o palmă de gleznă. Îl îngrijora adâncimea rănii şi felul în care sângera. Când termină de curăţat, îl rugă pe Wang să se apropie de mal.

– Asta-i tot? Ai şi terminat?

Cí făcu semn din cap că nu. Îi lipseau acele şi firul de mătase, dar avusese cândva ocazia de a fi de faţă la examinarea unui cadavru ale cărui răni fuseseră cusute prin utilizarea furnicilor cu „cap mare". Îi spuse lui Wang ce avea de gând.

– Trăiesc prin stufăriş. O să le găsim uşor, adăugă el.

Wang strânse din buze. Despre insectele acelea auzise doar că muşcătura lor era în stare să trezească la viaţă şi un mort. Deşi n-avea încredere în Cí, dorea să arunce o privire la coca reparată, aşa că fu de acord să tragă şalanda la mal.

Aruncară ancora lângă o deltă gălbuie, gura de vărsare a unui afluent care se târa ca un şarpe muribund. Acolo, nămolul ocru contrasta cu verdele stufărişului care creştea dând în spic ca o pădure deasă. Dacă ar fi plănuit să fugă, locul acela ar fi fost cel mai potrivit. Şi totuşi, singurul lucru pe care îl dorea Cí era să-şi facă bine treaba.

Zări numaidecât micile movile de lut uscat care, ascunse printre trestii, trădau prezenţa muşuroaielor de furnici. Cí răsuflă satisfăcut. Îngenunche lângă primele insecte care se repeziseră deja la picioarele lui şi îşi cufundă braţul până îl făcu să dispară într-un muşuroi. Apoi îl agită, de parcă ar fi vrut să-i smulgă măruntaiele. Îl scoase acoperit cu un amestec de nămol şi furnici înnebunite şi îndârjite să-şi înfigă fălcile disproporţionate în braţul care le perturbase rutina. Cí se bucură că nu simte durerea. Culese insectele una câte una, le depuse cu grijă în flaconul pe care îl legă la gură cu o bucată de pânză şi se întoarse în fugă pe şlep. Băgând de seamă că pe antebraţul său „capetele mari" încă mai mişunau, Wang încercă să le îndepărteze.

– Pentru numele tuturor dragonilor, băiete! Chiar nu simţi muşcăturile?

– Ba da, cum să nu? minţi Cí. Strâng din fălci ca nişte diavoli.

Privi insectele trudind din greu asupra braţului său.

Cu timpul, luase obiceiul de a le ascunde străinilor harul său ieşit din comun. În copilărie, lipsa durerii trezise admiraţia vecinilor, care făcuseră coadă la picioarele leagănului său ca să verifice cum rezistă la ciupiturile de obraji şi la arsurile pricinuite prin moxibustie. Dar la şcoală, lucrurile s-au schimbat. Învăţătorii erau uimiţi de loviturile de nuia pe care era în stare să le îndure fără să scoată un vaiet, iar ceilalţi copii îl invidiau pentru acea ciudată calitate care îl făcea să fie superior celorlalţi. Atunci, se străduiră să demonstreze că, dacă era pedepsit îndeajuns de mult, şi copilul acela se va văita. Astfel, jocurile deveniră din ce în ce mai violente şi progresară de la o simplă palmă până la cruzime. Încetul cu încetul, Cí învăţă arta disimulării şi, de îndată ce simţea cea mai mică atingere, urla şi zbiera de parcă i-ar fi fost spart capul cu pietre.

Scutură furnicile care încercau să scape din flacon şi îl privi pe Ze.

– Eşti pregătit?

Marinarul făcu semn că da. Cí confirmă gestul şi se pregăti.

Cu arătătorul şi degetul mare de la mâna dreaptă, Cí apucă prima insectă, pe care o apropie cu grijă de buza rănii ţinând tăietura astupată cu cealaltă mână. Ze îl privi mirat. La contactul cu pielea, furnica îşi încleştă fălcile închizând marginile tăieturii prin muşcătură. Cí îi smulse numaidecât abdomenul, lăsând capul lipit şi scoase altă insectă din flacon. Repetă operaţiunea cu mult zel, plasând furnica cea nouă puţin mai jos şi apoi reiteră procedeul de-a lungul întregii răni.

– Asta-i gata. Peste două săptămâni, smulgi capetele. N-o să fie complicat. Până atunci rana se va cicatriza şi...

– El? interveni Wang. Dar cum vrei tu să şi le scoată neîndemânaticul ăsta?

– Mă rog... Trebuie doar să folosească tăişul unui cuţit.

– Nici prin vis să nu-ţi treacă, băiete. Doar n-o să-l părăseşti acum.

– Eu... Nu înţeleg... Aţi zis că ne veţi debarca în prima localitate.

– Dacă am zis, uită ce-am zis. De altfel, să nu crezi că o să fii oaspete. În starea lui, Ze nu poate să vâslească, iar eu singur nu pot

să conduc ambarcaţiunea, aşa că îi vei lua locul până când o să ajungem la Lin'an.

– Dar, domnule, eu...

– Şi nici prin minte să nu-ţi treacă să-mi ceri simbrie, căci îţi fac eu însumi vânt peste bord. E clar?

Cí încuviinţă, în timp ce patronul se întorcea cu spatele ca să o pornească spre cârmă. Cu toată expresia morocănoasă a lui Wang, Cí înţelese că bătrânul acela tocmai le salvase viaţa.

* * *

În următoarea săptămână, Cí nu se despărţi de sora lui. Cu toate rugăciunile lui, febra îi apăru din nou şi, deşi medicamentul îşi făcea efectul, se temea că acesta se va termina. De îndată ce vor ajunge la Lin'an, primul lucru pe care îl va face va fi să se aprovizioneze cu leacuri suficiente, ca să o trateze.

Când nu era lângă A Treia muncea din greu. Împingea cu toate forţele în prăjină, spăla puntea şi asigura încărcătura, protejat de nişte mănuşi groase pe care i le împrumutase Ze ca să mişte scândurile. Din când în când, Wang îl zorea să verifice adâncimea apei sau să înlăture vreo creangă, dar, în general, nu-l deranja prea mult, deoarece curentul avea grijă să împingă şlepul. Într-o după-amiază spăla puntea când Wang îl chemă:

– Băiete, fii atent! Ascunde copila şi ţine gura-nchisă!

Cí tremură când îi auzi tonul vocii. Ridicând privirea, observă prezenţa unui barcaz ocupat de doi oameni şi un dulău care se apropia dintr-o parte. Unul avea faţa ciupită. Wang îi şopti lui Cí să lase spălatul şi să pună mâna pe prăjină.

– E cineva la bord care se numeşte Cí Song? strigă cel cu faţa ciupită.

Wang îl privi pe Cí, care tremura pe când o ascundea pe sora lui sub o pătură. Patronul se întoarse spre nou-venit.

– Cí? Ce fel de nume prostesc mai e şi ăsta? râse el.

– Mărgineşte-te să răspunzi la întrebare sau o să-mi simţi bastonul pe spinare! Bărbatul arătă insigna care îl acredita ca portărel. Numele meu este Kao. Cine sunt ăştia care se află la bord?

– Îmi pare rău, se scuză patronul. Eu sunt Wang, născut la Zhunang. Iar şchiopul este Ze, membru al echipajului meu. Navigăm spre Lin'an cu o încărcătură de orez care...

– Nu mă interesează unde mergeţi. Căutăm un băiat care s-a îmbarcat la Jianyang. Credem că îl însoţeşte o copilă bolnavă...

– Un străin? păru să se intereseze Wang.

– A furat nişte bani. Şi ăla cine este? îl arătă pieziş pe Cí.

Wang întârzie să răspundă. Cí strânse prăjina în mâini şi se pregăti să se apere.

– E fiul meu. De ce?

Portărelul îl privi de sus în jos cu dispreţ.

– Dă-te la o parte. O să urc la bord.

Cí îşi muşcă buzele. Dacă inspectau şalanda, aveau să o găsească pe A Treia, dar dacă încerca să-i împiedice, îşi semna condamnarea.

„Gândeşte-te la ceva ori vor pune mâna pe tine."

Deodată, Cí, cu chipul crispat de durere, se îndoi de şale de parcă i s-ar fi frânt şira spinării. Surprins, Wang făcu gestul de a-l ajuta, dar, în clipa aceea, Cí începu să tuşească violent. Apoi ochii tânărului se holbară necrezut de mult, se lovi peste piept şi, gesticulând de parcă şi-ar fi dat sufletul, trase un scuipat sangvinolent. Apoi, se îndreptă anevoie de spate şi întinse o mână spre portărel, care privea stupefiat sângele curgând din gura lui Cí.

– A-pă... Fie-vă mi-lă, a-ju-ta-ţi-mă... Cí înaintă spre el.

Portărelul, înspăimântat, se dădu îndărăt, în vreme ce muribundul se apropia de el. Era pe punctul de a-l ajunge, când Cí se clătină, îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi în patru labe pe jos, răsturnând pe punte un sac de orez. Când Wang îl întoarse cu faţa, descoperi chipul tremurând al lui Cí inundat în sânge, orez şi salivă.

– Boala apei otrăvite! exclamă Wang sărind într-o parte.

– Apa otrăvită...! repetă Kao făcându-se alb ca varul.

Portărelul, temător, făcu paşi îndărăt, până când călcâiele dădură peste capătul şalandei. Fără să-şi întoarcă privirea, coborî pe barcazul lui dintr-o săritură şi îi porunci ajutorului său să se îndepărteze.

– Vâsleşte, am spus! răcni el ca scos din minţi.

Ajutorul avu o tresărire şi împinse cu prăjina de parcă de asta ar fi depins viaţa lui. Apoi, încetul cu încetul, barcazul se îndepărtă pe râu în jos până se pierdu în depărtare.

Wang încă se mai întreba ce s-a întâmplat, când Cí se ridică în picioare ca prin farmec.

– Dar...? Dar cum ai făcut asta? bâigui Wang.

Tânărul părea la fel de sănătos ca un măr tăiat de curând.

– Ah! Asta? Îşi scoase mănuşile şi scuipă nişte resturi sângerânde. Mă rog, m-a durut puţin când mi-am muşcat obrajii. Minţea în privinţa durerii. Dar după faţa pe care a făcut-o individul ăla, teatrul a meritat osteneala.

– Şnapan afurisit...!

Cei doi izbucniră în râs. Wang aruncă o privire spre micul punct în care se prefăcuse ambarcaţiunea portărelului şi se întoarse spre Cí cu o expresie schimbată.

– Cu siguranţă, se îndreaptă spre Lin'an. Nu ştiu ce-oi fi făcut tu şi adevărul este că nici nu mă interesează, dar ia seamă la ce-ţi spun: când o să debarci, deschide bine până şi ochiul din cur. Privirea lui Kao era ca a unui câine de vânătoare. Ţi-a adulmecat sângele şi n-o să se lase până n-o să-l savureze.

PARTEA A TREIA

11

În ultimele luni, Cí dorise cu înfocare să se întoarcă la Lin'an, dar acum, când colinele ascundeau priveliştea capitalei, stomacul i se strângea ca nişte foale apăsate. Îl ajută pe Wang să elibereze parâma vasului care îi remorcase de-a lungul coastei, în amonte, de la Fuzhou, şi îşi ridică privirea.

Îl aştepta viaţa.

Prin ceaţă, şalanda urcă leneş pe firul apei către cimitirul fluviului Zhe, imensul estuar unde piereau apele otrăvite ale marelui fluviu ca să se amestece cu murdăria lacului din Vest şi să anunţe, cu insuportabila sa duhoare, bogăţia şi mizeria reginei tuturor oraşelor: Lin'an, capitala marii prefecturi, anticul Hangzhou, centrul universului.

Un soare timid scălda sutele de şlepuri care, sufocate într-o palmă de apă, luptau împotriva roiului de şampane[1] şi de jonci care îşi întindeau pânzele rigide ca să ocolească impunătoarele vase comerciale, şalandele cufundate până la jumătate, bărcile de lemn putrezit şi casele plutitoare care se ţineau cu disperare de temeliile lor în descompunere.

Încetul cu încetul, Wang îşi conduse şalanda prin neobositul furnicar de pe fluviu până deveni încă unul dintre membrii înnebuniţi ai echipajelor care îşi disputau, precum câinii un os de ros, un loc în care să navigheze liniştit. Calmul călătoriei de până acum se transformase într-o frenezie de strigăte şi gâfâieli, de avertizări şi de

---

[1] A se vedea la sfârşitul cărţii în capitolul intitulat GLOSAR articolul cu aceeaşi denumire

insulte presărate cu ameninţări care se prefăceau în lovituri când bordurile punţilor se loveau între ele. Cí încercă să urmeze poruncile unui Wang atât de înflăcărat, încât ar fi fost în stare să arunce pe cineva peste bord.

– Fir-ai să fii de afurisit! Unde-ai învăţat să împingi cu prăjina? răcni Wang. Şi tu, de ce râzi? îl luă la rost pe marinarul său. Nu-mi pasă ce ai la picior. Nu mai sta cu gândul la târfele tale şi pune osul la treabă. O să acostăm mai încolo, departe de dane.

Ze îi dădu ascultare în silă, dar Cí nu-i răspunse. Îi era de-ajuns că trebuie să ţină prăjina cu putere şi să aibă grijă să nu o scape din mâini.

Când aglomeraţia le lăsă un răgaz, Cí ridică privirea. Nu mai admirase niciodată oraşul Lin'an dinspre fluviu şi fu uimit de măreţia lui. Dar, pe măsură ce se apropiau de chei, îşi reaminti de peisajul care, asemenea unei rude îndepărtate, părea că îl întâmpină cu bucurie.

Oraşul era neschimbat, la fel de netulburat şi de mândru, adăpostit în spatele colinelor împădurite care îl protejau înspre apus şi care îi lăsau expusă faţada meridională, acolo unde îl scălda fluviul. Doar aşa căpăta sens enormul şanţ inundabil şi superbul zid de piatră şi pământ bătătorit care împiedicau accesul dinspre apă.

O palmă primită peste ceafă îl trezi din visare.

– Nu te mai uita şi împinge.

Cí se reapucă de treabă.

A fost nevoie de mai bine de o oră ca să acosteze departe de cheiul principal, în faţa uneia dintre cele şapte porţi mari care dădeau acces în oraş dinspre fluviu. Wang hotărâse ca Cí şi A Treia să debarce acolo.

– E cel mai sigur. Dacă te aşteaptă cineva, o va face aproape de Piaţa de Orez sau pe Podul Negru din cartierele din nord, unde se descarcă mărfurile, îl încredinţă el.

Cí îi mulţumi pentru ajutor. În timpul celor trei săptămâni cât durase călătoria, omul acela făcuse pentru el mai mult decât toţi vecinii lui din sat. Se gândi că, în ciuda aparentei sale indiferenţe şi a văditei sale proaste dispoziţii, era genul de persoană căreia cineva i-ar fi lăsat pe mână toată gospodăria. Wang îi îngăduise să călătorească

până la Lin'an şi îi dăduse de lucru pe tot parcursul drumului. Şi toate astea, fără să-i pună nicio întrebare. Wang îi spusese că nu avea nevoie să-l întrebe nimic.

Cí ştia că nu îl va uita niciodată.

Se apropie de Ze ca să-şi ia rămas-bun şi să arunce o ultimă privire la rana de la piciorul lui. Nu arăta rău. Constată că se cicatriza sub presiunea exercitată de muşcăturile fălcilor de furnică.

– Peste două zile, smulge-le capetele. Dar pe-al tău, lasă-ţi-l la locul lui, bine?

Cí îl bătu uşor peste spate.

Râseră amândoi.

O luă pe sora lui de mână şi îşi aruncă pe umăr sacul cu bunurile personale. Înainte de a debarca, îl privi din nou pe Wang. Tocmai avea de gând să-i repete mulţumirile sale, când bărbatul i-o luă înainte.

– Simbria ta... Şi un ultim sfat: schimbă-ţi numele. Cí îţi va aduce necazuri, îi spuse el şi îi întinse o pungă.

În oricare altă împrejurare, Cí ar fi refuzat monedele, dar ştia că pentru a supravieţui în primele zile la Lin'an va avea nevoie până şi de punga care îi conţinea. Înşiră monedele pe o sfoară şi le legă la brâu.

– Eu...

Termină de înnodat şi le ascunse sub cămaşă.

* * *

Îi părea rău că se desparte de patron. În timpul călătoriei, firea morocănoasă a acestuia îi amintise de tatăl său şi acum, că se despărţeau, în capul lui răsunau enigmaticele cuvinte pe care le rostise Wang pe şlep:

„Portărelul ăla ţi-a adulmecat sângele şi n-o să se lase până n-o să-l savureze."

Tremură ca un căţel în faţa giganticului zid din cărămizi date cu var, străpuns în mijloc de deschiderea Marii Porţi. Era ultimul obstacol, gura dragonului a cărui spinare o avea de traversat ca să-şi împlinească marele vis. Şi acum, că îl avea la dispoziţie, era cuprins de o teamă necunoscută.

„Nu te mai gândi, că altfel nu o vei face."

– Să mergem, îi spuse el surorii lui şi, amestecându-se în puhoiul de oameni care se revărsa în oraş ca o cascadă, trecură prin Marea Poartă a zidului.

În spatele giganticei bariere, totul rămăsese cum îşi amintea: aceleaşi cocioabe de pe mal, mirosul pătrunzător de peşte, frenezia comercianţilor şi a vânzătorilor de haine vechi amestecat cu zgomotul căruţelor, sudoarea hamalilor luptându-se cu mugetele animalelor, lampioanele roşii legănându-se în porţile atelierelor, prăvăliile cu mătase, jad şi fleacuri ieftine, trecerea mărfurilor exotice dintr-o mână într-alta, nesfârşitele tarabe multicolore înghesuite unele peste altele ca nişte plăci de faianţă îngrămădite neglijent, hărmălaia de la dughene, strigătele vânzătorilor atrăgând clienţii sau speriindu-i pe copii, butoaiele cu mâncare şi băutură...

Umblau fără o ţintă anume când, brusc, simţi cum mâna fetiţei trăgea de a lui cu insistenţă. Când se uită spre ea, o văzu privind fascinată către o tarabă cu dulciuri îmbietoare, ţinută de un fel de ghicitor, dacă ar fi fost să se ia după afişul frumos colorat aşezat la picioarele măsuţei sale în dezordine şi care atrăgea atenţia. Îi păru rău pentru A Treia, căci feţişoara ei deborda de speranţe deşarte, dar el nu putea cheltui pentru un pumn de acadele puţinii bani pe care i-i dăduse Wang. Tocmai avea de gând să-i explice, când ghicitorul i-o luă înainte.

– Trei *qián,* zise şi îi întinse copilei două acadele.

Cí îl privi pe omuleţul care zâmbea ca un idiot, arătându-şi gingiile ştirbe pe când îşi prezenta marfa. Era îmbrăcat într-o piele veche de măgar, care îi dădea o înfăţişare pe jumătate respingătoare şi pe jumătate extravagantă şi care se lua la întrecere, ca să atragă atenţia, cu o năstruşnică bonetă făcută din crengi uscate şi morişti de vânt, de sub care ieşea un smoc de fire albe. Ghicitorul era fiinţa cea mai asemănătoare cu o maimuţă pe care o văzuse vreodată.

– Trei *qián,* insistă bărbatul, surâzând.

A Treia încercă să apuce acadelele, dar Cí o împiedică.

– Nu ni le putem permite, îi şopti el copilei la ureche.

Cu trei *qián* putea cumpăra o porţie de orez care i-ar fi ţinut sătui toată ziua.

– Oh! Eu nu pot mânca decât acadele! ripostă A Treia, foarte serioasă.

– Fetiţa are dreptate, interveni omuleţul, căruia nu-i scăpa nimic. Ţine. Gustă puţin. Şi îi oferi o acadea învelită într-o hârtie frumoasă de culoare roşu-aprins.

– Nu mai stărui. N-avem bani. Cí îi dădu nepoliticos mâna la o parte. Vino, hai să mergem.

– Dar omul ăla e ghicitor, scânci A Treia pe când se îndepărtau. Dacă nu cumpărăm dulciuri de la el, o să ne facă farmece.

– Omul ăla e un şarlatan. Dacă ar fi cu adevărat ghicitor, ar fi ghicit că nu putem să le cumpărăm.

A Treia fu de acord. Îşi drese puţin glasul, apoi tuşi. Auzind-o, Cí se opri brusc. Ştia ce prevestea tusea aceea.

– Te simţi bine?

Micuţa tuşi din nou, dar încuviinţă din cap. Cí nu o crezu.

În drum spre Calea Imperială, Cí privi de jur împrejur. Cunoştea bine locul acela. Îi cunoştea pe toţi băgăcioşii, vagabonzii, cerşetorii, şarlatanii şi hoţii care mişunau pe acolo. Le cunoştea toate trucurile: pe care le ştiau şi pe care le puteau născoci. Pe vremea când lucrase în subordinea judecătorului Feng, nu era zi în care, pentru a rezolva o crimă, să nu fi venit în suburbia din afara zidurilor, unde se aflau acum. Şi îşi aminti cu teamă. Acolo femeile se vindeau la colţ de stradă, bărbaţii lâncezeau răpuşi de băutură, o privire urâtă îţi putea lua viaţa, iar la un gest necugetat, te trezeai cu oasele în canal. Era un lucru firesc. Dar tot acolo locuiau şi turnătorii, şi tocmai de aceea frecventau acel loc. Din pricina apropierii de port, între vechiul zid interior şi cel exterior care înconjura oraşul, era cartierul cel mai sărac şi mai periculos din Lin'an. Şi tot din acelaşi motiv îl îngrijora faptul că nu ştia unde aveau să doarmă la noapte.

Blestemă legea care îi obliga pe funcţionari să-şi stabilească locul de muncă în alt oraş decât cel în care se născuseră. Măsura fusese promulgată pentru a se evita actele de nepotism, de încălcare a îndatoririlor şi de corupţie care aveau loc de obicei între rude, o formă de a reduce tentaţia de a profita de funcţie pentru a le

aduce în mod ilegal beneficii celor apropiaţi. Dar consecinţa negativă era că funcţionarii erau despărţiţi de familiile lor. Din acest motiv, nu aveau pe nimeni la Lin'an. De fapt, nu aveau pe nimeni nicăieri. Unchii săi din partea tatălui emigraseră în sud şi muriseră în timpul taifunului care pustiise coasta. Despre familia mamei sale nu ştia nimic.

Trebuiau să se grăbească. Odată cu înserarea, încăierările se ţineau lanţ în cartier. Trebuiau să-l părăsească şi să-şi caute adăpost în altă parte.

A Treia se plânse, şi pe bună dreptate. Îndura deja de ceva vreme chiorăitul stomacului fără ca Cí să pară îngrijorat, aşa că se aşeză pe jos.

– Vreau să mănânc.

– Acum n-avem timp. Ridică-te, dacă nu vrei să te târăsc.

– Dacă nu mâncăm, o să mor şi atunci va trebui să mă târăşti peste tot.

Pe feţişoara ei se citea hotărârea.

Cí o privi mâhnit. Cu toată nevoia de a găsi un adăpost, îşi dădu seama că trebuiau să se oprească. Se uită după o tarabă cu mâncare prin împrejurimi, dar toate i se părură neruşinat de scumpe. Până la urmă, găsi una ticsită de cerşetori. Se apropie scârbit şi întrebă de preţuri.

– Ai noroc, băiete. Azi o dăm pe degeaba.

Bărbatul mirosea la fel de respingător ca şi carnea pe care o oferea.

Porţia de fidea dăruită se dovedi a costa doi *qián,* iar lui Cí i se păru un jaf. Cu toate astea, era jumătate din cât se cerea la celelalte tarabe, aşa că se hotărî să cumpere şi el o porţie pe care bărbatul i-o turnă pe o hârtie murdară ca să nu i-o servească în căuşul palmelor.

A Treia se încruntă. Nu-i plăcea fideaua pentru că era hrana barbarilor din nord.

– Ei bine, va trebui să o mănânci, îi atrase atenţia Cí.

Micuţa apucă între degete câteva fire de fidea şi le vârî în gură înainte de a le scuipa cu o grimasă scârbită.

– Au gust de haine ude! se văită ea.

– Şi de unde ştii tu ce gust au hainele? o dojeni Cí. Nu te mai văicări şi mănâncă, aşa cum mănânc şi eu.

Cí luă o îmbucătură şi o scuipă.

– Pentru numele marelui diavol! Ce porcărie e asta?

– Nu te mai văicări şi mănâncă-le, îi replică A Treia bucuroasă.

Cí aruncă fideaua stricată pe jos, având exact răgazul să evite ca doi cerşetori să-l doboare la pământ când se năpustiră asupra resturilor. Văzându-i cum devorau fideaua, îi păru rău că o aruncase. În cele din urmă, cumpără doi pumni de orez fiert de la o altă tarabă, plângându-se de pungăşie. Aşteptă ca A Treia să-şi termine porţia şi i-o cedă pe a lui, când băgă de seamă că încă era înfometată.

– Şi tu ce o să mănânci? îl întrebă fetiţa cu gura plină.

– Am mâncat o vacă la micul dejun. Şi râgâi ca să-i demonstreze.

– Mincinosule! râse ea.

– E adevărat. Când tu dormeai. Cí zâmbi şi strânse lacom resturile de orez, prefăcându-se că îl gustă.

A Treia râse din nou, dar o zgudui un acces de tuse. Cí se şterse pe degete şi se grăbi să-i vină în ajutor. Accesele erau din ce în ce mai puternice şi mai dese. Îl îngrozea faptul că micuţa avea să sfârşească precum surorile ei. Încetul cu încetul, tusea se potoli, dar pe chipul fetiţei încă se mai citea durerea.

– O să te faci bine. Rabdă.

Scotoci grăbit în desagă. Degetele îi tremurau negăsind leacurile. Răsturnă conţinutul şi îl împrăştie cu violenţă pe jos până dădu de nişte rădăcini uscate. Era ultima doză de ierburi, de-abia nişte fărâme. În curând, va avea nevoie de mai multe. I le vârî în gură şi îi spuse să le mestece. A Treia ştia ce trebuie să facă. La scurt timp după ce le înghiţi, tusea i se potoli.

– Asta ţi se întâmplă pentru că mănânci atât de repede, încercă Cí să minimalizeze faptul, dar chipul său îl trădă.

– Îmi pare rău, spuse ea.

Lui Cí i se strânse inima.

* * *

Avea nevoie urgentă să găsească un loc unde să o îngrijească pe micuţă, aşa că o porniră spre colina Păsării Phoenix, cartierul

rezidenţial unde se afla casa pe care o ocupaseră cu ani în urmă, la capătul sudic al oraşului. În mod evident, nu îşi puteau găsi adăpost acolo, deoarece locuinţele pe care prefectura le ceda slujbaşilor erau repartizate doar funcţionarilor activi, dar avea să încerce ca Moş Yin, un vechi prieten al tatălui său, să-i primească la el câteva zile.

Încet-încet, clădirile cu cinci etaje care mărgineau caldarâmul Căii Imperiale lăsau loc micilor palate solitare cu streşini curbate şi grădini minunat împodobite, vacarmul şi sudoarea de pe drumurile desfundate se transforma în parfum de iasomie, iar îmbulzeala baloturilor care încovoiau cobiliţele de bambus şi spinările catârilor se prefăcea în alaiuri de servitori şi palanchine de lux ocupate de nobili şi doamne. Pentru o clipă, Cí se simţi din nou ca făcând parte din lumea în care trăise cândva.

Când bătu în poarta cioplită, soarele cobora spre asfinţit. Moş Yin îi tratase întotdeauna ca pe nepoţii săi, dar cea care deschise uşa fu cea de-a doua lui soţie, o femeie înfumurată şi morocănoasă. Când îi recunoscu, chipul ei înăcrit se zbârci şi mai tare.

– Ce căutaţi aici? Vrei cumva să ne distrugi viaţa?

Cí amuţi. Trecuse un an de când nu se mai văzuseră şi, în loc să fie surprinsă, femeia aceea părea că îi aştepta să apară. Înainte de a-i trânti uşa în nas, Cí întrebă de Moş Yin.

– Nu este acasă! răspunse ea pe un ton sec. Şi n-o să vă primească, adăugă.

– Vă rog, doamnă. Sora mea este foarte bolnavă...

Femeia o privi pe A Treia cu o expresie scârbită.

– Deci, un motiv în plus ca să vă luaţi tălpăşiţa.

– Cine este?

Se auzi o voce îndepărtată, pe care Cí o recunoscu ca fiind a lui Moş Yin.

– Un cerşetor! Tocmai pleacă! Şi ieşi hotărâtă în grădină închizând uşa, o apucă pe copilă de braţ şi o târî spre stradă, obligându-l pe Cí să o urmeze. Şi acum o să asculţi ce-ţi spun! adăugă ea. Asta e o casă onorabilă, înţelegi? N-avem nevoie să vină un hoţ care să întineze bunul nostru renume.

– Dar...

– Şi te rog, nu face pe nevinovatul! Îşi muşcă buzele înainte de a continua: Azi-dimineaţă s-a prezentat în cartier un portărel însoţit de un dulău. Au adulmecat prin toată casa. Ce ruşine! Ne-a povestit ce ai făcut în sat. Ne-a povestit tot... Şi a spus că vei veni cu siguranţă pe aici. Uite ce este, Cí, nu ştiu de ce ai fugit cu banii ăia, dar te asigur că, dacă n-ar exista aprecierea pe care o aveam faţă de tatăl tău, chiar în clipa asta te-aş târî la prefectură şi te-aş denunţa. Dădu drumul braţului copilei şi o împinse spre el. Aşa că încearcă să nu te mai întorci pe aici, pentru că te asigur că, dacă te mai văd la un *li* de casa noastră, voi face să răsune până şi ultimul gong din oraş şi în Lin'an nu va exista niciun loc în care să te poţi ascunde.

Cí o apucă de mână pe sora lui şi se dădu înapoi, împleticindu-se, cu senzaţia că se făcuse noapte şi că ziua nu avea să mai revină niciodată. Era evident că ori Fiinţa Înţelepciunii îşi îndeplinise ameninţarea de a-l implica în asasinarea lui Shang, ori Stăpânul Orezului îl denunţase pentru furtul celor trei sute de mii de *qián* pe care şi-i însuşise Fiinţa, învinovăţindu-l pe el de furt. Iar portărelul Kao, cu care se întâlnise pe râu, era executorul hotărârii judecătorului.

Îşi imagină că portărelul le-o fi atras atenţia şi celorlalţi vecini, aşa că o porniră spre zidul de apărare ca să evite să fie descoperiţi. Pe drumul de întoarcere către chei, se gândi că poate va reuşi să capete găzduire la hanurile din apropierea portului. Desigur, nu era locul cel mai recomandabil din oraş, dar odăile erau ieftine şi nimeni nu-i va căuta acolo.

Pe la mijlocul după-amiezii, găsi o clădire pe jumătate în ruină în care se dădea de ştire că sunt odăi ieftine. Pereţii ce stăteau să cadă se rezemau pe o cârciumă alăturată care duhnea a putred. Dădu la o parte pătura roasă care avea rolul de perdea la intrare şi se îndreptă spre cel care se ocupa de local, un fel de animal care moţăia între aburii de alcool. Angajatul nici măcar nu se uită la el. Întinse mâna şi ceru cincizeci de *qián* în avans. Era tot ce poseda. Tânărul încercă să negocieze o reducere, dar beţivul scuipă de parcă nu l-ar fi interesat nici cât o ceapă degerată. Cí îşi numără din nou monedele când A Treia tuşi iar. O privi îngrijorat. Dacă accepta preţul acela, nu va mai putea să cumpere medicamentul.

„Măcar de-aş găsi de lucru."

Vru să creadă că avea să izbutească. După ce se asigură că vor avea dreptul să-şi evacueze excrementele pe fereastră, plăti camera şi întrebă dacă aceasta dispune de uşă la intrare.

– Crezi că toţi cei care se adăpostesc aici au ceva de preţ ca să aibă nevoie de o uşă? Este în fund, la etajul al treilea. Ah! Şi încă ceva, băiete. Cí se opri şi omul îi zâmbi. Nu mă interesează dacă ai de gând să necinsteşti o copilă, dar, dacă moare, să pleci iute de aici cu ea cu tot, înainte de a-mi da seama. Nu vreau să am necazuri cu legea.

Nici Cí nu voia să aibă, aşa că nu se deranjă să-i răspundă. Lăsă în urmă glasurile şi râsetele provenind din despărţiturile ascunse după perdelele care flancau coridorul şi urcă pe nişte scări dărăpănate ce păreau să ducă la nişte temniţe. Îi veni să vomite. Lumina de-abia pătrundea şi duhnea a sudoare râncedă şi a urină. Din fericire, cămăruţa care le fusese repartizată dădea spre râu, care se zărea printre crăpăturile din împletitura de papură cu care fusese cârpit peretele de cărămidă. Pe jos, o rogojină mânjită cu fluide uscate invita la orice, mai puţin la culcare, aşa că o dădu la o parte cu piciorul şi scoase o bucată de pânză din bocceluţă. Tusea fetiţei îl întrerupse.

„Trebuie să fac numaidecât rost de leacuri."

Iscodi de jur împrejur. Încăperea era atât de joasă, încât cu greu putea merge cu spatele drept. Nu înţelegea cum de cămătarul ăla îi luase atât de mult pentru coşciugul ăsta. Şi, pe deasupra, părea că cineva se străduise să folosească încăperea ca ladă de gunoi, fiindcă pe jos zăceau zeci de nuiele de bambus pentru reparaţii. Le dădu la o parte şi alcătui din ele un mic ţarc pe care îl acoperi cu rogojina în chip de gheretă. Apoi, o mânji pe A Treia pe faţă cu porcăria de pe jos şi o învăţă cum trebuia să se ascundă.

– Acum, fii atentă, pentru că este foarte important ce am să-ţi spun. Copila deschise ochii până când aceştia îi luminară chipul. Trebuie să plec, dar o să mă întorc numaidecât. Între timp, îţi aminteşti când te-ai ascuns în sat în ziua în care s-a prăbuşit casa? Ei bine, acum vreau să faci acelaşi lucru în spatele acestor beţe de bambus şi să nu vorbeşti, să nu ieşi şi să nu te arăţi până nu mă

întorc eu. Ai înţeles? Dacă faci totul bine, o să-ţi aduc acadelele pe care le-ai văzut la taraba ghicitorului.

A Treia încuviinţă. Cí vru să creadă că îi va da ascultare. În orice caz, nu avea de ales.

Pe când o ascundea, se rugă la defuncţii săi părinţi să o ocrotească. Apoi, căută între bunurile care îi mai rămăseseră ceva de vândut, în afară de cele patru cârpe şi cuţitul pe care le adusese din sat şi pe care nu ar fi obţinut nici măcar un mulţumesc. Doar *Songxingtong,* codul penal moştenit de la tatăl său avea o oarecare valoare. Asta în cazul în care ar da peste cineva care să vrea să-l cumpere.

În drum spre Piaţa Imperială, îşi aminti că totuşi cele mai bune cărţi se găseau pe tarabele de sub copacii care înconjurau pavilionul de vară din Grădina de Portocali, aşa că, pentru a câştiga timp, coborî la Canalul Imperial şi căută un loc gratuit pe una dintre bărcile care se îndreptau spre Nord cu condiţia să vâslească în timpul călătoriei. Fiind un şlep de distribuire a mărfurilor, trebuiră să schimbe de mai multe ori canalele care alcătuiau reţeaua internă a oraşului, dar, chiar şi aşa, navigarea se dovedea a fi cel mai rapid mijloc de deplasare prin Lin'an.

Din fericire, debarcă în mica piaţă de cărţi în cel mai bun moment al zilei, când studenţii de la universitate părăseau aulele ca să ia un ceai şi să-şi arunce privirile peste ultimele volume sosite de la tiparniţele din Hionha. Printre zecile de tineri aspiranţi la posturile de funcţionari, gătiţi impecabil în bluzoanele lor negre, Cí se revăzu cu un an în urmă, hoinărind prin acelaşi parc în căutarea textelor de medicină legală cu care să-şi satisfacă setea de cunoaştere. Nu găsise niciodată vreunul, cu toate că aflase de la judecătorul Feng de existenţa unor volume foarte rare. Pe măsură ce mergea spre tarabele specializate în lucrări privind legislaţia, în el se trezea invidia pentru conversaţiile care îi ajungeau la urechi şi care îl făceau să-şi reamintească zilele petrecute în şcoala superioară: discuţii despre importanţa cunoaşterii, despre îngrijorarea pentru invaziile Nordului sau despre dezbaterile referitoare la ultimele curente neoconfucianiste[1].

---

[1] A se vedea la sfârşitul cărţii în capitolul intitulat GLOSAR articolul NEOCONFUCIANISM

Se mustră când se surprinse visând cu ochii deschişi la dorinţele sale arzătoare, în loc să se străduiască să vândă cartea. Lăsă în urmă vânzătorii de poezie şi se îndreptă spre feluritele texte juridice, băgând de seamă că, exact aşa cum îşi imaginase, codul penal se dovedea a fi un exemplar destul de solicitat. Poate că tocmai de aceea oferta era variată, iar preţurile, aproape ridicole. Îi atrase atenţia o ediţie a *Songxingtong,* legată splendid în mătase de culoarea purpurei, foarte asemănătoare cu cea pe care o purta el învelită sub braţ. Se apropie de vânzătorul de cărţi şi i-o indică.

– Cât?

Bărbatul se ridică de pe taburet şi înaintă calm până luă în mâini volumul. Se scutură de praful de pe mâini şi îi arătă paginile, de parcă ar fi mângâiat o femeie frumoasă.

– Văd că ştii să apreciezi o operă de artă autentică, îl linguşi el. Un *Songxingtong* scris de mână cu delicata caligrafie a maestrului Hang. N-are nimic de-a face cu copiile acelea ieftine, xilogravate[1] la grămadă.

Cí îi dădu dreptate.

– Cât? insistă el.

– Zece mii de *qián*. Şi e un chilipir.

I-l oferi ca să-l poată admira.

Cí îl refuză cu amabilitate. Uitase că la Lin'an orice lucru era un chilipir, dar, judecând după nobilii care examinau alte volume, cărţile care umpleau lăzile de lemn ale acelui vânzător trebuie să fi fost adevărate comori. Atunci, îşi aţinti privirea asupra unui bătrân cu mustăţile unse care se interesa de codul pe care tocmai i-l arătase vânzătorul de cărţi. Purta o togă roşie lucioasă şi o bonetă cu aripioare asortată, îmbrăcămintea tipică a unui mare maestru. Bătrânul îl răsfoi cu delicateţe luminându-i-se chipul, în vreme ce îşi plimba uşor peste text unghia alungită de la degetul mic. Bărbatul îl întrebă pe vânzător care este preţul şi făcu o grimasă când acesta i-l spuse. Fără îndoială că i se părea scump, dar, în loc să înapoieze volumul, continuă să-l examineze. Înainte de a-l pune la locul lui, Cí îl auzi pe

[1] Idem, articolul denumit XILOGRAVURĂ

bătrân spunând că merge să ia bani şi că avea să se întoarcă să-l cumpere. Nu stătu mult pe gânduri.

– Iertaţi-mi îndrăzneala, venerabile domn, i se adresă Cí pe când se îndepărta de tarabă.

Bătrânul profesor îl privi mirat.

– Acum mă grăbesc. Dacă vrei să intri la academie, vorbeşte cu secretarul meu, îi aruncă el, fără să-şi încetinească paşii.

Cí fu uimit.

– Nu. Scuzaţi-mă, domnule. V-am văzut interesat de un volum vechi şi, din întâmplare, dispun de un exemplar similar pe care vi l-aş vinde mult mai ieftin...

– Sigur? Un *Songxingtong* scris de mână? spuse el cu neîncredere.

Cí scoase volumul din pânza în care era învelit şi i-l arătă. Bătrânul îl luă şi îl deschise încet. După ce îl examină cu grijă, i-l înapoie lui Cí, dar tânărul nu-l acceptă.

– Îl puteţi păstra, în schimbul a cinci mii de *qián*.

– Îmi pare rău, tinere, dar nu cumpăr de la hoţi.

– Vă înşelaţi, domnule. Cí se aprinse la faţă. Cartea i-a aparţinut tatălui meu şi vă asigur că n-aş vinde-o dacă n-aş avea nevoie de bani.

– Foarte bine. Şi cine este tatăl tău?

Cí strânse din buze. Nu dorea să-şi dezvăluie identitatea ştiind că este căutat. Bătrânul îl privi de sus în jos, încruntându-şi sprâncenele. Îi restitui cartea şi se întoarse cu spatele.

– Domnule, vă asigur că nu mint. Bărbatul îşi continuă drumul, dar Cí îl urmări până îl apucă de mână. Vă pot dovedi!

Profesorul se opri, contrariat. Dacă a aborda un necunoscut fără consimţământul acestuia era deja o insultă, cu atât mai grav era faptul de a-l reţine. Cí se temu ca nu cumva să cheme poliţia care patrula prin piaţă, dar, din fericire, nu o făcu. Bărbatul îl cercetă din nou înainte de a-şi elibera braţul dintr-o smucitură.

– De acord. Să auzim.

Cí îşi drese glasul. Avea nevoie de bani. Trebuia să-l convingă pe omul acela şi avea doar o singură şansă. Închise ochii şi se concentră.

– *Songxingtong*. Secţiunea întâi: Despre pedepsele obişnuite. Trase aer în piept şi continuă: „Cea mai puţin gravă dintre pedepse se execută prin lovirea inculpatului cu partea cea mai subţire a băţului de bambus, cu scopul de a-l face de ruşine pentru mârşăviile sale din trecut şi de a-i oferi un avertisment salutar pentru conduita sa viitoare. A doua pedeapsă se execută cu partea cea mai groasă a băţului de bambus, pentru a-i pricinui mai multă durere şi a-i servi ca învăţătură de minte. A treia pedeapsă constă în surghiunul temporar la o distanţă de cinci sute de *li,* cu scopul de a obţine din partea învinuitului căinţa şi îndreptarea. A patra este surghiunul definitiv şi se aplică acelor criminali care, fiind nedoriţi pentru traiul în comun, nu merită totuşi supliciul maxim, decretându-se pentru ei surghiunul la minimum două mii de *li*. În cele din urmă, a cincea pedeapsă este moartea criminalilor, dusă la capăt prin decapitare sau spânzurare".

Aşteptă ca profesorul să emită aprobarea.

– Nu mă impresionezi, băiete. Am mai văzut trucul acesta şi în alte ocazii.

– Un truc? Cí nu-l înţelese.

– Învăţaţi vreo două paragrafe şi apoi aveţi pretenţia să fiţi luaţi drept studenţi, dar sunt profesor de mulţi ani. Şi acum, pleacă de aici înainte să chem patrula.

– Un truc? Puneţi-mi întrebări! Întrebaţi-mă orice doriţi, domnule! Îi întinse volumul.

– Cum?

– Orice doriţi, îl provocă Cí.

Bărbatul îl privi ţintă pe Cí. Deschise volumul la o pagină la întâmplare şi îşi aruncă privirea pe text. Apoi, se întoarse spre Cí, care aştepta cu un aer sfidător.

– Foarte bine, atotştiutorule. Despre diviziunea zilelor...[1]

Cí trase din nou aer în piept. Nu mai recitise secţiunea aceea de luni de zile.

„Hai... Aminteşte-ţi."

---

[1] A se vedea la sfârşitul cărţii în capitolul intitulat GLOSAR articolul denumit TIMPUL

Timpul trecea şi bărbatul bătea ritmul din picior. Tocmai se pregătea să-i înapoieze cartea când Cí se porni să turuie:

– „Ziua se împarte în optzeci şi patru de părţi, potrivit calendarului imperial. O zi de lucru cuprinde cele şase ceasuri care se scurg între răsăritul şi apusul soarelui. Noaptea ocupă alte şase ceasuri, realizând un total de douăsprezece ore zilnice. Un an oficial se compune din trei sute şaizeci de zile întregi, dar vârsta unui om se va socoti după numărul de ani ai unui ciclu, număraţi din ziua în care numele şi naşterea lui au fost trecute în registrul public..."

– Dar cum...? îl întrerupse profesorul.

– Nu vă mint, domnule. Cartea este a mea, dar poate fi a dumneavoastră pentru cinci mii de *qián*. Văzu că maestrul nu se hotăra. Sora mea este bolnavă şi am nevoie de bani. Vă rog!

Bărbatul admiră volumul legat cu o grijă minuţioasă, scris de mână trăsătură cu trăsătură de pensulă, precum cel mai frumos tablou. Stilul literei era vibrant, emoţionant, poetic. Suspină când îl închise şi i-l restitui lui Cí.

– Îmi pare rău. Este într-adevăr minunat, dar... nu pot să ţi-l cumpăr.

– Dar de ce? Dacă este vorba de preţ, pot să mai scad din el. Vi-l las la patru mii... la trei mii de *qián,* domnule.

– Nu mai insista, băiete. Dacă l-aş fi văzut înainte, cu siguranţă că l-aş fi achiziţionat, dar m-am angajat deja faţă de vânzătorul de cărţi şi cuvântul meu valorează mai mult decât orice reducere pe care ai putea să mi-o oferi. Şi pe deasupra, n-ar fi drept să te despoi de această operă de artă abuzând de nevoia ta de bani. Cugetă un moment, privind chipul dezamăgit al lui Cí. Să-ţi spun cum vom face: ia o sută de *qián* şi păstrează-ţi cartea. Se vede că îţi e greu să te desprinzi de ea. Cât despre bani, nu te simţi ofensat: consideră-i un împrumut. Mi-i vei restitui atunci când îţi vei rezolva problemele. Numele meu este Ming.

Cí nu ştia ce să spună. Cu toată ruşinea, luă monedele şi le înşiră la brâu, promiţându-i că în mai puţin de o săptămână i-i va înapoia cu dobândă. Bătrânul consimţi cu un zâmbet. Îl salută politicos şi îşi continuă drumul.

Cí ascunse cartea şi dădu fuga la Marea Farmacie din Lin'an, singurul dispensar public unde putea găsi leacul de care avea nevoie în schimbul a mai puţin de o sută de *qián*. Marea Farmacie era situată în centrul oraşului şi nu numai că era cea mai mare prăvălie, dar şi cea care dădea de pomană celor care erau lipsiţi de resurse.

„Dar trebuie să dovedesc că leacul este necesar", se nelinişti el.

Aceasta era problema. Dacă bolnavul nu se prezenta personal la farmacie, ruda care îl reprezenta trebuia să aducă reţetă de la vreun medic sau să plătească integral costul medicamentelor. Dar, dacă nu dispunea de bani pentru leacuri, cum naiba să plătească onorariile unui medic? Chiar şi aşa, îşi urmă planul pentru că nu voia să rişte să se prezinte cu sora lui şi vreun funcţionar să-i recunoască.

La porţile Marii Farmacii dădu peste debandada provocată de nişte familii indignate care se plângeau de felul cum fuseseră primite. Evită intrarea persoanelor particulare şi se îndreptă spre tejghelele de binefacere, unde bolnavii se înghesuiau în două grupuri: unul, format dintr-o mulţime de infirmi, şi celălalt, mai puţin numeros, dar mai zgomotos, alcătuit din emigranţi cu mulţi copii, care alergau dintr-un capăt într-altul.

Tocmai se instalase lângă cel de-al doilea grup când inima încetă să-i mai bată. Aproape de copii, un agent cu faţa ciupită, escortat de un câine enorm, îi cerceta unul câte unul pe părinţi şi copii, despărţindu-i cu ghionturi. Era Kao, portărelul care îl căuta. Fără îndoială, ştia de boala surorii lui şi îl aştepta. Dacă îl va descoperi, nu va mai avea norocul pe care-l avusese pe vas.

Tocmai intenţiona să se îndepărteze, când observă că dulăul se apropie de el ca să-l adulmece. Putea fi o coincidenţă, dar la fel de bine era posibil să-i fi luat urma datorită vreunui obiect de îmbrăcăminte găsit în sat. Încercă în zadar să-şi ţină răsuflarea, dar animalul mârâi. Cí îl blestemă. Îşi imagină că portărelul nu va întârzia să bage de seamă. Dulăul mârâi din nou învârtindu-se în jurul lui ca să-şi apropie fălcile de mâna lui. Se gândi să şi-o retragă şi să o ia la fugă, dar în clipa aceea băgă de seamă că animalul îi linge degetele.

Răsuflă uşurat. Îl atrăsese mirosul de fidea. Îl lăsă să-l lingă şi aşteptă să plece. Apoi, se dădu încetişor înapoi, până ajunse lângă

grupul de infirmi. Era cât pe-aci să izbutească, când un glas îl făcu să tresară.

– Opriţi-vă!

Cí îi dădu ascultare numaidecât, cu sufletul la gură.

– Dacă leacul este pentru un copil, aşezaţi-vă din nou în cealaltă parte! răsună un glas din mijlocul larmei.

Se întoarse mai liniştit. Fusese un angajat care privea deja în altă parte. Dar, răsucindu-se din nou, privirea lui se ciocni de ochii mânioşi ai lui Kao. Cí se rugă să nu-l recunoască.

Trecu o clipă nesfârşită până când portărelul ţipă.

Cí o luă la fugă în acelaşi moment în care câinele se năpustea ca fulgerul spre gâtul lui. Părăsi farmacia şi începu să alerge pe stradă în jos prin mulţimea de oameni, răsturnând toate obstacolele întâlnite în cale ca să îngreuneze înaintarea câinelui. Trebuia să ajungă la canal sau totul s-ar fi încheiat acolo. Se întoarse prin spatele unor căruţe şi traversă podul, lovindu-se de un vânzător de ulei care îl blestemă când marfa se împrăştie pe jos. Din fericire, câinele alunecă pe uleiul vărsat, permiţându-i lui Cí să se îndepărteze. Dar când se credea deja în siguranţă, Cí se împiedică şi căzu la pământ, pierzând cartea tatălui său. Încercă să o recupereze, dar un pungaş apărut din senin o luă şi, cât ai clipi din ochi, dispăru în mulţime. Cí avu tendinţa de a-l urmări, dar strigătele portărelului îl făcură să se răzgândească. Se ridică şi o luă din nou la goană. La o tarabă cu unelte agricole puse mâna pe o săpăligă şi îşi continuă fuga spre canal, pe care îl zări cu un suspin de uşurare. Prezenţa unui şlep părăsit îl făcu să alerge într-acolo ca să-l folosească în fuga sa, dar când se pregătea să dezlege parâma, câinele i-o luă înainte, încolţindu-l la un zid. Animalul, parcă posedat de diavol, îşi arăta fălcile căscate lansând muşcături şi împiedicându-l să treacă. Privi în urmă şi îl văzu pe Kao apropiindu-se. Avea să pună mâna pe el într-o clipă. Agită săpăliga şi se pregăti să se apere. Animalul îşi încordă muşchii. Cí strânse săpăliga în mâini înainte de a-i trage prima lovitură, dar câinele se feri. Ridică din nou săpăliga, dar animalul se năpusti asupra unui picior şi îşi înfipse colţii în pulpă. Cí simţi colţii prin cracul pantalonului, dar nu şi durere. Îl lovi cu forţă cu săpăliga şi ţeasta câinelui pârâi.

A doua lovitură îl făcu să-şi lase prada. Kao se opri năucit. Cí alergă spre canal şi sări în apă fără să se mai gândească. O gură de lichid îi pătrunse în nări când se scufundă sub stratul de scârnă, stuf şi fructe care pluteau pe apă. Înotă pe sub o şalandă cu fundul spart şi se agăţă de bordaj ca să-şi tragă sufletul. Ridică privirea şi băgă de seamă că portărelul agita acum săpăliga şi încerca să-l ajungă din urmă. Se cufundă din nou şi înotă pe sub apă spre celălalt capăt. Înţelese că în situaţia aceea nu va putea rezista prea mult. Mai devreme sau mai târziu va fi prins. În clipa aceea, auzi strigătele care anunţau deschiderea ecluzelor şi, numaidecât, îşi aminti cât era de periculos să rămână în apă când se deschideau porţile stăvilarului şi accidentele mortale pe care acestea le provocau.

„Este singura mea şansă."

Fără să se gândească, îşi dădu drumul de la bordajul de care se agăţase şi se lăsă târât de curent. Masa de apă năvăli către ecluză, zguduindu-l pe un val violent, cufundându-l şi ridicându-l deasupra, ca pe o coajă de nucă. Odată trecută prima poartă a stăvilarului, pericolul venea acum de la şlepurile care aveau să se năpustească, împinse de apă. Înotă din răsputeri către a doua poartă a stăvilarului, atent să nu fie strivit de diguri. Când valul se izbi de ecluză, reuşi să se prindă de o parâmă lăsată să atârne liber. Apoi nivelul apei crescu rapid, în timp ce şlepurile se îngrămădeau în spaţiul acela, ameninţând să-l prindă între ele. De îndată ce se agăţă strâns de frânghie, încercă să iasă căţărându-se pe zid. Dar piciorul drept nu-l asculta.

„Pentru numele zeilor ceţii, acum ce se mai întâmplă?"

Examinându-se, constată gravitatea muşcăturilor.

„Animal afurisit!"

Se spijini pe piciorul stâng şi se căţără până la marginea digului. De acolo, îl văzu pe Kao, neputincios de cealaltă parte a ecluzelor. Portărelul călcă în picioare cadavrul câinelui.

– Nu-mi pasă unde te vei ascunde! Mă auzi? O să pun mâna pe tine viu sau mort, chit că e ultimul lucru pe care am să-l fac pe lumea asta!

Cí nu răspunse. Spre uimirea celor prezenţi, o porni şchiopătând şi se pierdu în mulţime.

12

În timp ce se târa pe cele mai puţin umblate străduţe, Cí se blestemă pentru nenorocirea lui. Acum, ca să cumpere medicamentul, va trebui să se adreseze uneia dintre prăvăliile particulare de plante medicinale, unde, cu siguranţă, i se vor scoate şi ochii din cap. Se opri la prima care îi ieşi în cale, o prăvălie întunecată ce se ocupa cu vânzarea şi cumpărarea de rădăcini şi leacuri medicinale. Înăuntru nu era niciun client şi, cu toate acestea, proprietarii îl priviră de sus în jos, de parcă ar fi fost un bolnav condamnat la moarte. Lui Cí nu-i păsă. De cum ceru medicamentul, omuleţii şuşotiră ceva între ei pentru ca, apoi, să se piardă în explicaţii referitoare la raritatea şi dificultatea de a face rost de el. Până la urmă, îl informară că preţul pentru un pumn măcinat se ridică la opt sute de *qián*.

Cí încercă să negocieze, deoarece tot capitalul lui se reducea la cele o sută de monede pe care i le dăduse bătrânul profesor la piaţa de cărţi. Îşi dezlegă cingătoarea.

– N-am nevoie de un pumn. Mi-e de-ajuns a patra parte, spuse el şi lăsă cingătoarea cu monede pe o tejghea plină cu rădăcini şi frunze uscate împrăştiate într-un talmeş-balmeş de ciuperci deshidratate, seminţe, păstăi, tulpini tăiate bucăţi şi minerale.

– Atunci, ar fi două sute de *qián*. Şi aici număr doar o sută, îl refuză unul din ei.

– Este tot ce am. Dar sunt totuşi o sută de *qián*. Se uită prin încăperea pustie şi se prefăcu că se gândeşte. Nu pare să vă meargă prea bine treaba. Mai bine câştigaţi ceva, decât să nu câştigaţi nimic.

Bărbaţii se priviră, nevenindu-le să creadă.

– Asta, nemaisocotind faptul că aş putea face rost de leacuri pe degeaba la Marea Farmacie, adăugă Cí, constatându-le nepăsarea.

– Uite ce e, băiete, spuse cel mai corpolent din ei, pe când lua medicamentul şi îl ascundea, şiretlicul ăsta e mai des decât boabele dintr-un sac cu orez. Dacă ai fi putut să cumperi rădăcina asta cu mai puţini bani, ai fi făcut-o deja, aşa că scoate două sute de *qián* ori du-te pe unde ai venit.

„Cât de naiv am putut fi."

Cí strânse din buze şi făcu o ultimă încercare. Se descălţă.

– Sunt din piele de bună calitate. O sută de *qián* plus încălţările. Este tot ce am.

– Spune-mi un lucru, băiete, ţi se pare cumva că am avea nevoie de nişte espadrile? Hai! Şterge-o!

Pentru o clipă, Cí se gândi să pună mâna pe leac şi să iasă în fugă, dar rana de la picior îl făcu să renunţe. Când plecă de la prăvălia cu plante medicinale, disperarea lui era atât de mare, încât, dacă cineva l-ar fi întrebat despre viitorul său, i-ar fi răspuns că acesta s-a încheiat în aceeaşi zi în care părinţii lui au pierit îngropaţi sub dărâmături.

* * *

În celelalte prăvălii cu plante medicinale avu parte de un tratament asemănător. În ultima în care intră, o gheretă mizerabilă în apropierea pieţei din port, încercară să-l tragă pe sfoară cu nişte prafuri de bambus pisat. Din fericire, cumpărase de multe ori medicamentul de care avea nevoie şi îi cunoştea mirosul înţepător şi textura unsuroasă, aşa că de îndată ce îl gustă, îşi dădu seama de înşelătorie. Scuipă ceea ce gustase şi îşi recuperă banii înainte de a-i fi luaţi, dar, chiar şi aşa, de-abia scapă de proprietari, care îl acuzară cu viclenie că încălcase învoiala.

O porni la drum deznădăjduit. Lumea lui se năruia.

Cu toate că ştia că va fi plătit doar cu orez, pierdu restul după-amiezii căutând de lucru. Încercă la mai multe tarabe din apropiere, dar toţi îl alungară, de îndată ce băgară de seamă înfăţişarea lui bolnăvicioasă şi starea piciorului. Atunci când vru să şi-l bandajeze, majoritatea prăvăliilor se închiseseră deja. Încercă şi pe la cheiuri, dar

toate erau ticsite de salahori în căutare de lucru. Încercă să se ofere ca hamal, vânzător ambulant, servitor, vidanjor, luntraş şi catâr de povară, dar aproape peste tot i se atrase atenţia că, pentru a găsi de lucru, va trebui să obţină autorizaţia breslelor respective şi ale căror birouri se aflau în apropierea colinei Păsării Phoenix şi a lacului de Vest de la poalele munţilor. În alte părţi, pur şi simplu, nici n-a fost primit.

Timpul se scurgea, în vreme ce A Treia se stingea.

De deznădejde abia mai respira. Se gândi să fure sau chiar să se vândă sub podurile de pe canale, aşa cum făceau bolnavii şi cei aflaţi pe moarte, dar până şi această îndeletnicire era controlată de către interlopii organizaţi în societăţi criminale cu ramuri specializate care porneau de la jefuirea tinerilor bogaţi prin extorcare până la casele de pariuri ţinute de escroci, trecând pe la hoţii de buzunare şi şarlatanii mărunţi care mişunau pe străzi. Cunoştea bine fenomenul, pentru că Feng îi urmărise pe toţi aceştia de-a lungul anilor.

În timp ce încerca să se gândească, i se păru că zăreşte în depărtare silueta vânzătorului de acadele pe care îl văzuseră de dimineaţă. Omul purta în continuare aceeaşi piele roasă de măgar, dar schimbase băncuţa de ghicitor cu un fel de platformă de pe care solicita prezenţa tuturor acelora care ar fi dorit să câştige un ban. După toate aparenţele, fraierise un naiv, care urmărea cu atenţie ciudatele gesturi teatrale pe care le executa în faţa lui, atrăgând în acelaşi timp atenţia altora. În curând, o mulţime se adună în jurul lui, ademenită de reclama de care şi Cí se lăsă atras.

„Ce naiba o fi punând la cale?“

Se descurcă cum putu ca să se apropie ceva mai mult.

Când ajunse la câţiva paşi de el, Cí se gândi că bărbatul acela nu numai că era deosebit prin îmbrăcăminte, dar, judecând după şirul de persoane care îi aşteptau serviciile, trebuie să fi fost şi un şarlatan de primă mână. În afară de taraba cu dulciuri, omuleţul amplasase în spatele lui un fel de decor confecţionat dintr-o perdea roşie pe care atârnau tot felul de fleacuri: carapace vechi de broască ţestoasă dintre cele care se foloseau la ghicit, mici Buddha din lut ars vopsiţi neglijent, păsările disecate, evantaie de hârtie urât decorate,

zmeie din bambus şi mătase, mici batoane de tămâie de o calitate îndoielnică, batiste mototolite, inele, cingători, ace de os pentru păr, cutiuţe şi străchini crăpate, sandale pentru un singur picior, colivii de tot soiul, coliere de mărgele şi de scoici, broşe, şiraguri şi brăţări, parfumuri de santal şi condimente, rădăcini medicinale, monede vechi, pensule, cerneluri colorate, lampioane de hârtie, schelete de broaşte şi de şerpi şi încă alte o mie de obiecte pe care a fost incapabil să le recunoască. Era ca şi cum ar fi îngrămădit pe perdeaua aceea, ca într-o vitrină, toată mizeria şi toate vechiturile de la groapa de gunoi.

„Fără îndoială, ştie să-şi expună marfa. Dar de ce atâta lume dă crezare unui şarlatan?"

Când se apropie mai mult, înţelese.

Pe o masă pe jumătate ascunsă de oameni, omuleţul aşezase o placă de lemn pe a cărei suprafaţă se desfăşura o mulţime de făgaşe labirintice care se întâlneau în mijloc. Când reuşi să privească placa mai de aproape, băgă de seamă că avea săpate şase trasee, fiecare vopsit în altă culoare. Fără îndoială, era vorba de circuitul unei curse de greieri, o reţea de canale pe care micile lighioane ar fi trebuit să o parcurgă ca să ajungă la zahărul depus la mijloc.

„Iar oamenii care-şi aşteaptă rândul o fac ca să pună prinsoare pe insecta favorită."

Împinse lumea exact cât să-şi facă un loc lângă dispozitiv.

– Ultima voastră şansă! Ultima voastră ocazie să scăpaţi de mizerie şi să trăiţi ca bogătaşii! urla ghicitorul. Îndrăzniţi, nemâncaţilor! Dacă o să câştigaţi, o să vă puteţi însura cu câte femei doriţi şi, după aceea, veţi putea merge la câte curve poftiţi!

Promisiunea de carne proaspătă îi aţâţă pe câţiva nehotărâţi, care sfârşiră prin a-şi depune singurele monede într-o lădiţă cu sertare pe care erau înscrise pariurile şi sumele. Între timp, greierii care urmau să se ia la întrecere aşteptau în lăcaşurile lor, fiecare cu spinarea vopsită în aceeaşi culoare ca şi făgaşul corespunzător.

– Nu mai încearcă nimeni? Nimeni nu mai are curajul să mă înfrunte? începu el să trâmbiţeze din nou. Adunătură de laşi ce sunteţi...! Vă temeţi cumva să nu vă jumulească de bani bătrânul meu

greiere...? De acord... Azi mi-am pierdut minţile. Să vă ierte zeii că profitaţi de acest dement, pentru că azi norocul e de partea voastră. Îşi luă greierele, care se distingea prin însemnul de vopsea galbenă de pe spinare, şi îi smulse un picioruş din faţă. Apoi, lăsă animalul să şchiopăteze prin labirint şi îi provocă din nou pe cei prezenţi. Şi acum? Credeţi că mă puteţi învinge...? Atunci, dovediţi-o, dacă aveţi destule... Şi se apucă de testicule, pe care le scutură sub pantalon.

Convinşi de nebunia lui, ultimii nehotărâţi aruncară monede în sertare. Lui Cí i se strânse stomacul. Aceea era ocazia pe care o căuta, modul de a face rost de banii de care avea nevoie pentru medicamente. Dar ceva îi spunea să nu o facă.

Nu ştia ce hotărâre să ia. Pariurile urmau să se închidă când, în cele din urmă, îşi desfăcu şiragul de monede şi îl depuse în sertarul albastru.

– O sută de *qián,* opt la unu!

„Fie ca zeul norocului să mă ocrotească."

– Prinsorile s-au încheiat! Şi, acum, daţi-vă la o parte.

Ghicitorul îşi îndreptă greierele şchiop, care se încăpăţâna să se rotească, înclinat pe partea stângă în lăcaşul lui. Alte cinci lăcaşuri de culori diferite, risipite pe la periferia labirintului şi îndreptate prin făgaşe către mijlocul tablei, adăposteau tot atâţia greieri însemnaţi în culori diferite. Imediat după aceea, acoperi labirintul cu o reţea fină de mătase ca să împiedice insectele să sară şi să scape.

La o lovitură de gong, ghicitorul încordă firele uşiţelor care reţineau greierii.

– Sunteţi pregătiţi? răcni el.

– Pregăteşte-te tu, răspunse unul dintre adversari. Greierele meu roşu îl va distruge pe al tău şi apoi îi va mânca rămăşiţele.

Ghicitorul clătină din cap cu un mic zâmbet şi bătu din nou gongul ca să anunţe începerea concursului.

De îndată ce ridică uşiţele, greierii se năpustiră vertiginos pe canale, cu excepţia greierului ghicitorului, care izbuti cu greu să depăşească ieşirea.

– Haide, dobitocule! îi strigă omuleţul.

Insecta şchioapă păru că-l aude şi o porni la drum, pe când ceilalţi greieri avansau cu toată viteza, asurziţi de strigătele pariorilor. Din când în când, insectele se opreau provocând isteria stăpânilor lor, care ajungea la apogeu atunci când dispăreau sub pasarelele şi tunelurile presărate prin labirint. Cí observă că greierele roşu înainta ca o săgeată către cofeturile din mijloc. Lipsea mai puţin de o palmă ca să-şi atingă ţinta când se opri, provocând tăcerea mulţimii de oameni. Insecta şovăi o clipă, de parcă în faţa ei s-ar fi ridicat un perete nevăzut, şi se dădu îndărăt, în ciuda gesturilor teatrale ale stăpânului său. Între timp, după ce ieşise din primul tunel, greierele ghicitorului făcuse o cursă înnebunitoare care îl conducea spre depăşirea adversarilor săi.

– Insectă afurisită! Mergi mai departe ori te strivesc! răcni proprietarul greierului roşu când vietatea încercă să escaladeze peretele, în loc să-şi continue cursa prin făgaş.

Dar greierele nu numai că sfidă strigătele şi bătăile din palme ale stăpânului său, ci se căţără până o luă pe alt făgaş, obţinând ca răsplată pentru eliminarea sa un val de înjurături. Între timp, Cí continua să se minuneze de viteza pe care o căpătase greierele ghicitorului, care ajunse din urmă greierele unei matahale când insecta pătrundea în tunelul ce dădea în ultima porţiune a traseului. Când ieşiră din tunel, cele două lighioane se opriră şovăielnice.

– Ia-o naibii din loc! mugi matahala.

Zgomotul era asurzitor.

Cí îşi aţinti ochii asupra celor doi greieri. Cel cu pată galbenă rămăsese dezorientat pe loc, în vreme ce greierele albastru, pentru care pariase el, căpăta un uşor avantaj. Dar, pe neaşteptate, când toţi îl credeau deja învingător pe cel albastru, insecta ghicitorului începu să înainteze cu o viteză neobişnuită până îl depăşi pe al matahalei la un pas de ţintă.

Cei prezenţi se frecară la ochi văzând ceea ce părea lucrătura diavolului.

– Pramatie afurisită! Ai umblat cu şiretlicuri! urlă matahala în cele din urmă.

Ghicitorul nici nu clipi, cu toate că namila amenința să-i facă zob căpățâna. Apucă greierele galben și i-l arătă la o palmă de figură. Într-adevăr, îi lipsea un picioruș din față.

– Și, acum, cărați-vă de aici dacă nu vreți să chem polițaiul, le aruncă mânios ghicitorul, punând mâna pe un fluier.

Matahala, departe de a se înfricoșa, dădu un bobârnac care trimise greierele ghicitorului pe pământ și, înainte de a putea să scape, îl strivi cu piciorul. Apoi, scuipă și, printre amenințări și proteste, se îndepărtă, nu înainte însă de a-i jura ghicitorului că își va recupera pierderea. Ceilalți participanți își luară insectele și îl imitară. Cu toate acestea, Cí rămase lângă estradă, de parcă ar fi așteptat ca ceva să-i dezvăluie, ca prin farmec, ceea ce îi părea de neînțeles.

„Cum naiba o fi reușit?"

– Iar tu, cară-te și tu de aici, spuse ghicitorul.

Cí nu se mișcă din loc. Avea neapărată nevoie de bani și era convins că omul acela îl trăsese pe sfoară. Într-un fel, propriii ochi îl înșelaseră, deși fusese de față, perfect lucid, în clipa în care ghicitorul îi smulsese piciorușul greierului care zăcea acum strivit pe jos. Și tocmai din acest motiv era uimit de faptul că ghicitorul nu se înfuriase și mai tare pentru moartea tovarășului său, că se menținuse nepăsător, fredonând un cântecel, fără să se deranjeze să vadă ce mai rămăsese din gângania care îl îmbogățise.

Profitând de faptul că ghicitorul era cu spatele, Cí se așeză pe vine lângă insectă, care mai dădea încă din picioare. În clipa aceea, o sclipire sub abdomen îi atrase atenția.

„Ce ciudat..."

Avea de gând să-l examineze când băgă de seamă că ghicitorul se întoarce cu fața. Nu stătu pe gânduri. Cât ai clipi din ochi, întinse mâna și luă greierele cu puțin înainte ca omul să-l vadă.

– Se poate ști ce faci acolo aplecat? Ți-am spus s-o iei din loc.

– Mi-a căzut un măr, minți el și culese un fruct pierdut pe jos. Dar tocmai l-am găsit. Plec acum.

– Un moment! Ce ascunzi acolo?

– Poftim? Unde?

Încercă să se gândească la un răspuns.

– Nu mă face să mă supăr, copile.

Cí se dădu câţiva paşi îndărăt, şchiopătând, înainte de a-l sfida.

– Păi nu eşti tu ghicitor?

Omuleţul se încruntă. Se gândi să-i tragă o palmă pentru obrăznicie, dar în loc de asta, lăsă să-i scape un râs prostesc. Apoi continuă să-şi strângă platforma, fără să-i pese că Cí îl urmărea. Când termină, îşi puse catrafusele într-o cotigă şi trase de ea în direcţia cârciumii din apropiere.

Cí rămase cu ochii pe greierele ghicitorului. Insecta de-abia se mai mişca, aşa că îşi folosi vârful unghiei ca să desprindă cu grijă mica lamelă strălucitoare care rămăsese lipită de abdomenul ei. Ţinând-o în mână, începu să examineze ceea ce i se părea a fi o simplă aşchie de metal cu resturi de lipici pe spate. Suprafaţa era netedă şi se putea constata că forma ei fusese croită ca să coincidă cu a trupului de insectă. Nu-i pricepu rostul. La o simplă privire, presupunea o greutate în plus care, fără îndoială, ar fi făcut insecta mai degrabă să întârzie, decât să o ajute.

Încă îşi punea întrebări în privinţa utilităţii ei când, pe neaşteptate, bucăţica de metal îi scăpă printre degete şi zbură până se lipi de cuţitul pe care-l purta la brâu. Cí făcu ochii mari şi rămase cu gura căscată. Apoi, îşi aminti forma labirintului. În cele din urmă, privi atent rămăşiţele insectei, pe care o culese de pe jos cu aceeaşi atenţie pe care ar fi avut-o dacă ar fi fost încă vie.

„Lepădătură afurisită! Aşa reuşeşti să înşeli lumea."

Înveli trupul insectei într-o cârpă şi o porni spre cârciuma în care intrase ghicitorul. Afară, un băieţel îi păzea cotiga cu boarfe. Cí îl întrebă cât primeşte pentru munca lui şi micuţul îi arătă nişte acadele.

– Îţi dau un măr dacă mă laşi să văd ceva, îi propuse Cí.

Băiatul părea că se gândeşte.

– Te las. Dar numai să priveşti.

Şi întinse mâna cu iuţeala fulgerului.

Cí îi dădu mărul şi imediat se îndreptă spre placa pe care era desenat labirintul. Când să pună mâna pe ea, copilul îl împiedică.

– Dacă o atingi, o să-i spun.

– Vreau doar să mă uit pe spatele ei, îl lămuri el.

– Ai zis că doar o s-o priveşti.

– Pentru numele Marelui Buddha! Muşcă din măr şi taci odată! îl sperie pe copil.

Cí luă tăblia şi o examină cu grijă. Acţionă uşiţele, mirosi canalele şi acordă atenţie părţii de dedesubt, de unde scoase o piesă metalică asemănătoare cu un biscuit pe care îl făcu să dispară sub mânecă. Apoi, lăsă tăblia la locul ei, îşi luă la revedere de la băieţel şi intră în cârciuma celor Cinci Arome, hotărât să-şi recupereze banii.

* * *

Nu i-a fost greu să-l găsească pe ghicitor. Nu a trebuit decât să fie atent la cele două prostituate care şuşoteau încântate, plănuind cum să-l jupoaie pe bătrânul în piele de măgar care îşi risipea câştigurile în spatele perdelelor.

Pe când le studia strategia, Cí privi de jur împrejur. Cârciuma era o maghernită dintre cele care abundă în port, o cloacă saturată de fumul fripturilor, în care zeci de comeseni dădeau gata farfurii pline cu porc fiert, sosuri cantoneze şi supe de peşte din bucătăria numită Zhe[1], servite de tineri ospătari istoviţi de alergătură şi năuciţi de strigătele clienţilor. Aroma de pui şi de creveţi fierţi se lua la întrecere până se amesteca în cele din urmă cu mirosul de sudoare al pescarilor, hamalilor şi marinarilor care sărbătoreau sfârşitul zilei de muncă, îmbătându-se şi cântând în ritmul flautelor şi al ţiterelor, de parcă ar fi fost ultima zi a vieţii lor. În spatele tejghelei, pe o scenă improvizată, un grup de *flori* îşi mlădiau şoldurile şi intonau melodii acoperite de gălăgie, căutându-şi cu priviri lascive viitorii clienţi. Una dintre *flori,* mică şi îndesată ca o prună, se apropie de Cí fără să arate că i-ar păsa de înfăţişarea şi de rana lui şi îşi frecă fundul pufos de zona dintre picioarele lui. Cí o respinse. Înaintă pe stratul lipicios de grăsime care acoperea podeaua până ajunse lângă perdelele împodobite cu peisaje ordinare în spatele cărora se afla ghicitorul. Nu stătu mult pe gânduri. Dădu perdeaua la o parte şi intră în cămăruţă, găsindu-l pe omuleţ într-o poziţie ridicolă, mişcându-şi

[1] Prescurtare a denumirii Zhejiang, numele provinciei din sudul Chinei a cărei capitală este Hangzhou, vechiul Lin'an, unde se desfăşoară acţiunea cărţii.

dosul alb deasupra unei tinerele. Văzându-l, ghicitorul se opri, mirat, dar, în mod ciudat, nu părea să fie deranjat. Doar zâmbi tâmp, arătându-şi dinţii cariaţi şi continuă să se mişte. Fără îndoială, băutura îi întunecase deja minţile.

– Petreci bine pe banii mei, nu-i aşa?

Cí îl dădu la o parte cu un ghiont. Imediat, fata fugi spre bucătărie.

– Dar ce naiba...?

Înainte de a putea să se ridice în picioare, Cí îl apucă de guler.

– O să-mi înapoiezi până la ultimul bănuţ. Şi asta, chiar acum!

Când să-i scotocească la brâu, Cí simţi că este apucat pe la spate, luat pe sus şi azvârlit peste nişte ghivece cu flori din mijlocul sălii. Deodată, muzica încetă, luându-i locul o teribilă hărmălaie.

– Clienţii nu trebuie să fie deranjaţi, urlă proprietarul cârciumii.

Cí observă namila care tocmai îl lovea cu uşurinţa cu care cineva ar alunga o muscă. Braţele acelei bestii erau mai groase decât picioarele lui, iar privirea, cea a unui bivol înfuriat. Înainte de a-i putea răspunde, o lovitură de picior îl izbi în coaste. Cí se ridică anevoie. Cârciumarul avea de gând să-l lovească din nou, dar tânărul se dădu înapoi.

– Omul ăsta e un escroc. M-a tras pe sfoară cu banii de rămăşaguri.

O altă lovitură de picior îl zgâlţâi. Cí se zvârcoli, cu toate că nu simţea durere.

– Sunteţi orbi cu toţii? Vă înşală ca pe copii.

– Aici, singurul lucru pe care-l ştim este că cel care plăteşte porunceşte.

Şi îl lovi din nou cu picioarele.

– Lasă-l în pace. E doar un flăcău, spuse ghicitorul, oprindu-l. Hai, băiete, pleacă de aici, înainte de a fi vătămat mai rău.

Cí se ridică, agăţându-se de una dintre prostituate. Rana de la picior începu să-i sângereze din nou.

– O să plec atunci când îmi vei plăti.

– Să-ţi plătesc? Nu fi prost, copile. Vrei cumva ca bestia asta să-ţi crape capul?

– Ştiu cum faci. Ţi-am cercetat labirintul.

Chipul ghicitorului îşi schimbă expresia de prostănac, adoptând un aer neliniştit.

– Oh! Da? Ia loc. Şi spune-mi... Ce-ai găsit, mai precis? Se apropie de faţa lui.

Cí scoase din buzunar lamela de metal pe care o găsise lipită de greier, dădu la o parte sticla de vin şi o puse pe o masă.

– O recunoşti?

Ghicitorul apucă lamela şi o privi cu dispreţ. Apoi, o aruncă pe masă.

– Singurul lucru pe care-l recunosc este că ţi-ai pierdut minţile. Dar privirea îi rămase fixată pe lamelă.

– Foarte bine. Scoase biscuitul de metal pe care îl luase de sub labirint şi îl puse cu hotărâre pe masă. Atunci, învaţă de la mine.

Cí mişcă piesa pe sub tăblie până o aduse aproape de poziţia pe care o ocupa lamela pe masă. În primul moment, nu s-a întâmplat nimic, dar, deodată, împinsă parcă de o mână nevăzută, lamela sări singură până se opri exact deasupra punctului în care Cí ţinea biscuitul metalic. Apoi deplasă mâna pe dedesubt şi lamela îi urmă mişcările, ocolind în mod miraculos paharele care rămăseseră pe masă. Ghicitorul se foi stânjenit pe scaun, dar nu zise nimic.

– Magneţi, declară Cí. Asta, ca să nu mai vorbim despre soluţia împotriva ţânţarilor pe bază de camfor care e dată pe porţiunile finale ale culoarelor de întrecere sau despre uşiţele care blochează greierele tău când trece pe sub tuneluri, despre cele care dau drumul unui al doilea greiere cu toate picioruşele şi care, în cele din urmă, îl reţin pe acesta pentru a elibera un al treilea, şchiop din nou şi cu lamelă metalică lipită pe abdomen. Deşi, bineînţeles... nu-i nevoie să-ţi explic eu toate astea, nu-i aşa?

Ghicitorul îl privi din nou de sus în jos. Strânse din buze şi îi oferi o duşcă, pe care Cí o refuză.

– Şi ce pofteşti? spuse el ridicând din sprâncene.

– Cei opt sute de *qián* ai mei. Cei pe care i-aş fi câştigat în urma pariului.

– Înţeleg. Ei bine, ar fi trebuit să descoperi totul mai înainte. Şi acum, du-te, că am treabă aici.

– Nu plec până nu-mi plăteşti.

– Uite ce e, băiete, eşti isteţ, despre asta nu încape îndoială, dar mă plictiseşti. Zhao! Îi făcu un semn cârciumarului, care aştepta pe aproape. Dă-i un bol de orez. Să plece şi pune-mi-l mie la socoteală.

– Îţi repet pentru ultima oară. Plăteşte-mă sau, dacă nu, o să spun la toată lumea.

– Hai, ajunge! îl întrerupse cârciumarul.

– Nu! Nu ajunge! urlă cineva din spate şi toţi cei din cârciumă se întoarseră, de parcă o armată întreagă ar fi năvălit pe uşă.

În mijlocul sălii se ţinea semeţ, sfidător, o matahală şi mai mare decât cârciumarul. Cí îl recunoscu. Era pariorul acela care amenin-ţase că se va răzbuna, cel care pusese rămăşag pe greierele albastru. Chipul ghicitorului trecu de la uimire la groază, constatând că uria-şul îi dădea la o parte în brânci pe toţi cei care îi ieşeau în cale şi înainta direct spre el. Cârciumarul încercă să-l oprească, dar un pumn violent îl dărâmă la pământ. Când ajunse la o palmă de ghi-citor, uriaşul se opri. Răsufla ca un animal care savura momentul mult aşteptat. Imensa lui mână dreaptă îl prinse de gât pe ghicitor, iar cu cealaltă îl apucă pe Cí.

– Şi acum, să mai auzim o dată povestea aia cu magneţii.

Cí nu se sperie. Îi dispreţuia pe escroci, dar şi mai mult pe cei care abuzau de violenţă ca să-şi atingă scopurile. Iar individul acela nu numai că părea hotărât să se folosească de ea ca să-şi recupereze banii, dar lăsa impresia că îi va înşfăca şi pe ai tuturor acelora care făcuseră prinsoare.

– Asta-i o treabă între mine şi ghicitor, îl sfidă Cí.

Uriaşul îşi strânse şi mai tare laba pe umărul lui Cí, dar acesta nu se intimidă.

– Să vă ia dracul pe amândoi! Şi îi izbi de un oblon vechi care zbură în mii de bucăţi.

Cí se ridică anevoie, în timp ce uriaşul se aşeza călare pe ghici-tor şi îl strângea de gât, de parcă ar fi fost o gâscă. Tânărul se nă-pusti asupra lui şi îl lovi cu pumnii în spinare, dar era ca şi cum ar fi dat într-un zid. Uriaşul se întoarse şi îi scăpă o palmă care îl trimise înapoi în oblon. Cí simţi pe buze gustul cald al sângelui. Ceilalţi

clienţi se grăbiră să-i înconjoare ca să pândească de aproape desfăşurarea încăierării. Cercul devenise înăbuşitor, iar monedele începură să-şi ia zborul din cingători ca să treacă în alte mâini, într-o neîncetată frenezie.

– O sută la unu în favoarea uriaşului, strigă un tinerel, oferindu-se să ţină pariurile.

– Notează-mă cu două sute!

– Încă o mie la mine!

– Două mii, dacă-l omoară! interveni un al treilea.

Alcoolul îi aţâţa pe cei adunaţi acolo ca pe nişte lupi lacomi de sânge. Cí înţelese numaidecât că viaţa îi era în primejdie. Privi în jurul său. Se gândi să fugă, dar împresurat cum era, ar fi reuşit cu greu. Până să se hotărască el ce să facă, matahala se ridicase aproape atingând tavanul şi îl privea cu dispreţul celui care se pregăteşte să strivească un gândac şi apoi îşi scutură praful de pe încălţări. La un moment dat, uriaşul scuipă în palme şi le înălţă cu vigoare, cerând mai multă înflăcărare la rămăşaguri. Cí se gândi la A Treia. Atunci se hotărî.

– Nu-i prima dată când dau gata un fătălău, îl ameninţă Cí.

– Ce spui? răcni uriaşul şi ridică braţul ca să-i vină de hac lăudărosului, dar Cí se îndepărtă la timp şi omul căzu în patru labe.

– Fac prinsoare că nu eşti aşa de bărbat cum pari, îl provocă din nou Cí.

– O să-ţi mănânc măruntaiele, iar resturile o să le dau la câini.

Se ridică în picioare ca să se năpustească din nou asupra lui Cí, care se feri încă o dată de lovitură.

– Ţi-e cumva teamă să nu te biruie un biet şchiop? Aduceţi nişte cuţite! ceru.

Uriaşul se răsuci cu un zâmbet pe faţă. Fără îndoială, adversarul său nu ştia că el este expert în mânuirea armelor albe.

– Tu singur te-ai condamnat, mormăi el, apucând o strachină cu băutură şi turnându-şi-o pe gât.

Se şterse cu braţul şi luă în mână unul dintre cuţitele care fuseseră aduse de la bucătărie.

Cí îl cântări pe al lui. Era ascuţit ca o sabie. Se pregătea să ia poziţie, când tinerelul care se ocupa cu prinsorile interveni curajos între cei doi.

– Pune cineva prinsoare pe ţâşti-bâşti? zâmbi el. Haideţi! Am nevoie de bani să acopăr prinsorile! Băiatul se mişcă uite. Măcar cât durează un asalt...

Toţi izbucniră în hohote de râs, dar nimeni nu făcu prinsoare.

– Pun eu acum pentru mine, spuse însuşi Cí, spre stupoarea celor prezenţi. Opt sute de *qián*. Şi îl privi pe ghicitor, cerându-i consimţământul.

Ghicitorul se uită la el, uimit. Cugetă un moment muşcându-şi buzele şi apoi încuviinţă. Scotoci pe sub pulpană, scoase cele opt sute de monede care corespundeau cu datoria faţă de Cí şi i le înmână celui care se ocupa de prinsori. Apoi clătină din cap, de parcă tocmai aruncase cu banii şi se întoarse la băncuţa lui unde îl aştepta deja o altă prostituată.

– Foarte bine. Altcineva? Nu? Păi, atunci... Piepturile goale şi să înceapă duelul!

Uriaşul zâmbi, îi făcu unui cunoscut cu ochiul şi se grozăvi în faţa altor indivizi de cum avea el să-l tranşeze pe frumuşelul acela obraznic. Încet, îşi scoase tunica lăsând la vedere un strat de muşchi cu care-ar fi putut să se ia la întrecere cu un taur. Fără haine era încă şi mai mare, dar pe Cí nu-l impresionă. Uriaşul luă o strachină cu ulei şi şi-o turnă pe piept ca să se ungă peste tot. Apoi, îl aşteptă pe Cí să facă şi el acelaşi lucru.

– Te-ai căcat pe tine? îl întrebă uriaşul, văzând că nu se mişcă.

Cí nu răspunse. Ca într-un ritual, scoase tot ce avea asupra lui, aşezând lucrurile cu grijă unele peste altele, aproape de el. Făcu asta cumpănit, nepăsător, de parcă şi-ar fi cunoscut dinainte soarta, precum şi pe cea a adversarului său, care îl aştepta ofensat. Apoi, descheie cei cinci nasturi care îi închideau cămeşoiul, lăsându-l pe umeri. Cei prezenţi îl priveau cu atenţie, molipsiţi de lentoarea fiecărei mişcări, de calmul lui, nerăbdători să se dezlănţuie masacrul, dar Cí era în continuare stăpân pe sine. Încetul cu încetul, îşi descheie cămaşa şi o lăsă să cadă pe podea, provocând un murmur de stupoare.

În contrast cu armonia trăsăturilor sale, tot torsul lui era un amestec de carne arsă; o încâlcire de fâşii cicatrizate, piele pârjolită şi muşchi răniţi, martori muţi ai unor întâmplări cumplite. Văzându-l, până şi uriaşul însuşi se dădu îndărăt.

Cí împături cămeşoiul şi îl aşeză pe o masă. Când făcu asta, cei prezenţi lăsară liber un culoar ca să-i permită să treacă.

– Sunt gata, declară el şi mulţimea urlă. Dar mai întâi...!

Cei prezenţi tăcură, aşteptând continuarea.

– Dar mai întâi vreau să-i acord acestui bărbat şansa de a-şi salva viaţa.

– Păstrează pentru tine toată vorbăria asta pentru când vei fi în sicriu! răspunse uriaşul cu un amestec de uimire şi indignare.

– Ar trebui să mă iei în serios. Cí îşi miji ochii. Sau poate crezi că cineva care a supravieţuit acestor cicatrice este lesne de ucis?

Uriaşul deschise gura prosteşte, dar Cí continuă:

– Nu-mi place să ucid pe nimeni, aşa că-ţi voi oferi ceva diferit. Ce zici de provocarea dragonului? se răsti Cí.

Uriaşul clipi din ochi. Provocarea dragonului era un duel care echilibra forţele, dar pe care puţini îndrăzneau să îl înfrunte. Consta în folosirea cuţitelor pentru a-şi autoprovoca răni după un model desenat pe trupurile lor, pe atât de periculoase, pe cât le stabileau ei înşişi, pe atât de extinse şi de adânci, pe cât erau în stare adversarii să suporte. Primul care ţipă va fi cel care pierde.

– Eu aş face-o aici, pe mamelonul stâng, deasupra inimii, sugeră Cí, sperând ca sensibilitatea zonei să fie în avantajul lui.

– Mă crezi prost? De ce ar trebui să mă rănesc, dacă te pot lichida fără să sufăr nici măcar o zgârietură, bolborosi uriaşul.

Începea să se neliniştească şi Cí băgă de seamă.

– Nu-ţi reproşez nimic. Am mai cunoscut laşi ca tine, aşa că n-ai de ce să o faci, spuse Cí cu voce foarte tare, ca să poată fi auzit de toţi.

Uriaşul ghici pe chipurile celor prezenţi interesul pentru provocare. Nu se temea de băiat, dar dacă refuza duelul, îndoiala asupra bărbăţiei sale avea să se răspândească prin tot portul. Şi asta era ceva ce nu-şi putea permite.

Întocmai cum plănuise Cí.

– De acord, stârpitură. O să-ţi înghiţi vorbele împreună cu restul dinţilor, răcni uriaşul.

Mulţimea primi cu bucurie hotărârea şi banii începură să circule din nou. Când spiritele se liniştiră, Cí interveni:

– Să-i chemăm pe bucătari ca să se ocupe ei. Dacă nimeni n-are nimic împotrivă, regulile vor fi cele obişnuite: vor începe tăierea de la mamelon, vor continua să taie de jur împrejurul lui, urmând o traiectorie în spirală, vor prelungi tăietura spre exterior, adâncind-o din ce în ce mai mult şi se vor opri doar când vor auzi un ţipăt de durere.

– De acord, acceptă uriaşul. Dar am şi eu condiţiile mele.

Mulţimea îl privi în expectativă. Cí se temu de el, dar nu mai putea da înapoi.

– Zi-le!

Uriaşul îi privi pe toţi, unul câte unul, savurând momentul.

– Oricare din noi ar câştiga, învingătorul îi va înfige celuilalt cuţitul în inimă.

13

– Pariez pe băiat zece mii de *qián*.

Toţi, inclusiv Cí, se întoarseră uimiţi către bărbatul care-şi făcuse auzit glasul.

– A înnebunit, şopteau unii în toiul zarvei.

– O să-şi piardă şi ochii din cap, adăugă altul, surprins.

Ghicitorul nu se tulbură. Scoase din pantaloni un portofel şi din el o bancnotă pe care era înscrisă exact acea valoare. Cel care se ocupa cu prinsorile luă bancnota pentru a cerceta sigiliile şi semnăturile imprimate pe avers, precum şi desenul care prezenta, ca un avertisment, un falsificator de bani pedepsit cu moartea, pe revers[1]. Fără îndoială, era autentică. Mai rămânea doar să se confirme dacă între pariori erau suficienţi bani pentru a acoperi ipotetica înfrângere a uriaşului. După ce se asigură că există, omul anunţă cu o lovitură de gong începutul confruntării.

Cí se aşează la vreo trei paşi de uriaş. De o parte şi de alta, doi bucătari instruiţi în prealabil, aşteptau cu câte un cuţit în mână pe a cărui lamă au fost făcute semne care să determine adâncimea până la care trebuiau să fie implântate. Uriaşul privi cuţitele cu coada ochiului, asemenea cuiva care supraveghează un şarpe din preajmă fără să ştie dacă este veninos sau nu, în vreme ce înghiţea cu lăcomie ultimele guri de băutură. Apoi, scuipă şi urlă ca un nebun, cerând altă sticlă.

Duelul începu.

---

[1] A se vedea la sfârşitul cărţii în capitolul intitulat GLOSAR articolul denumit QIÁN

Primul bucătar înmuie o pensulă în cerneală neagră şi începu să deseneze traseul care trebuia să ghideze cuţitul pe masa de muşchi a uriaşului. Apoi, îi veni rândul lui Cí. Cel de-al doilea bucătar făcu o operaţie asemănătoare, dar când trecu peste partea din stânga a pieptului său, îl scutură un fior. Pe trupul ars, se observa deja o urmă asemănătoare, trasată în carne printr-o cicatrice adâncă. Înţelese numaidecât că nu era prima dată când tânărul participa la o astfel de provocare a dragonului.

În timp ce bucătarul îl picta, Cí îşi strânse pleoapele ca să invoce protecţia spiritelor. Cu trei ani în urmă, ca să salveze onoarea unei rude, se văzuse obligat, împotriva voinţei sale, să participe la o confruntare asemănătoare. De data aceea, ieşise învingător, deşi duelul fusese cât pe-aci să-l coste viaţa. Era cealaltă faţă a monedei: nu simţea durerea, dar absenţa acesteia nu-l înştiinţa de niciun risc mortal. Iar aceasta era una dintre acele ocazii din care nu ştia dacă avea să iasă victorios. De fapt, exista posibilitatea ca bucătarul cu cuţitul lui să-i perforeze plămânul înainte ca celălalt să străpungă stratul gros de grăsime şi muşchi care căptuşea trupul mătăhălos al uriaşului. Totuşi merita să rişte, pentru că A Treia avea nevoie ca el să iasă învingător.

* * *

Cí îşi înghiţi saliva. Spectacolul urma să înceapă şi urletele celor prezenţi răsunau în sala cea mare. Păreau o haită înfometată, iar prada era el.

Nu simţi înţepătura. Dar percepu clar firicelul de sânge care ţâşnea sub mamelon şi i se prelingea pe pântece, pătându-i pantalonul. Era momentul cel mai complicat. Orice tresărire îl putea face să piardă rămăşagul. Tocmai de aceea, trebuia să-şi păstreze calmul şi să aştepte să-şi facă treaba şi cuţitul adversarului său. Răsuflă adânc când vârful cuţitului începu să-i sfâşie pielea. În vreme ce tăietura creştea, îl observa în faţa lui pe cel de-al doilea bucătar făcându-i acelaşi lucru adversarului său.

Uriaşul schiţă o expresie de durere când vârful străpunse areola maronie, dar zâmbetul cinic pe care i-l aruncă numaidecât lui Cí îi demonstră că avea de-a face cu un adversar serios. Cu cât se va prelungi mai mult întrecerea, cu atât mai aproape de cimitir va fi el.

Ghidate de mâinile bucătarilor, cuţitele înaintau încet, dar inexorabil, deschizându-şi calea prin brazde din ce în ce mai adânci, distrugând grăsimea şi carnea, perforând muşchii, stropind cu sânge şi zgâriind ţesuturi, toate acestea provocându-le celor doi adversari expresii din ce în ce mai îndurerate şi necontrolate. La Cí, erau prefăcute, dar la uriaş, adevărate. Cu toate acestea, gura colosului rămânea pecetluită, fălcile, încleştate, iar gâtul, vânăt şi ţeapăn. Doar privirea lui mânioasă, aţintită asupra lui Cí, era oglinda durerii sale.

Deodată, Cí băgă de seamă că vârful cuţitului i se oprise pe coaste, la un deget de inimă. Bucătarul apăsase prea tare şi lama se lovise de o coastă, înţepenindu-se între aceasta şi ţesutul cicatrizat, tare ca un tendon. Cí încetă să mai respire. Orice mişcare bruscă i-ar fi perforat plămânul. Uriaşul observă expresia lui Cí şi, interpretând-o ca pe un preludiu al victoriei sale, ceru o altă cană cu băutură. Cí îl îndemnă pe bucătarul lui să continue, pentru că, dacă se oprea mai mult decât fusese stabilit, el ar fi fost considerat învins.

– Eşti sigur? întrebă bucătarul. Îi tremura mâna.

„Nu."

Dar răspunse afirmativ.

Ajutorul de bucătar strânse din dinţi, apucând cuţitul cu hotărâre. Cí îi simţi încordarea. Pielea se întinse ca o răşină până când plesni cu un scrâşnet. Atunci, cuţitul înaintă direct spre inimă. Simţea bătăile în piept sub lamă şi din nou îşi ţinu răsuflarea. Bucătarul aşteptă un semn oarecare de renunţare, dar Cí nu i-l făcu.

– Continuă, dobitoc afurisit!

În clipa aceea, auzi râsul sarcastic al uriaşului. Cí îl privi. Pieptul lui era scăldat în sânge, dar alcoolul părea să-i fi amorţit nu numai simţurile, ci şi judecata.

– Cine-i laşul? urlă el, pe când îşi deşerta cana pe gât.

Cí ştia că, dacă mai continuă, se va dezlănţui o tragedie. Dar avea nevoie de bani.

„Ţipă odată, afurisitule!"

Deodată, de parcă i-ar fi citit gândurile, se întâmplă ceva nemaipomenit. Chipul uriaşului deveni livid, iar ochii săi mici şi abrutizaţi se împăienjeniră, pentru ca, după aceea, să se holbeze înspăimântător,

de parcă tocmai ar fi văzut o teribilă arătare. Se ridică plin de sânge şi înaintă către Cí, clătinându-se, având cuţitul împlântat până în plăsele în dreptul inimii.

– El... el s-a mişcat! bâigui bucătarul, justificându-se.

– Dia... volul de bă... iat!

Au fost ultimele cuvinte ale uriaşului. Mai făcu un pas şi se prăbuşi ca un munte, doborând toţi pariorii şi mesele care se aflau în preajmă.

Un tumult de oameni încercă să-l readucă la viaţă, în vreme ce alţii, puţini la număr, se străduiau să-şi încaseze câştigul.

– Să plecăm de aici! Repede!

Cí nu avu timp să se îmbrace. Ghicitorul îl apucă strâns de braţ şi trase de el spre o uşă din spate, profitând de învălmăşeală. Din fericire, noaptea era înnorată şi aproape că nu era lume. O luară la fugă pe o străduţă care ducea spre canal până la un pod de piatră sub care se ascunseră.

– Ia asta. Îmbracă-te şi aşteaptă aici.

Cí luă haina de in pe care i-o oferise şi îşi acoperi rănile după ce şi le spălă. Apoi, aşteptă o vreme, întrebându-se dacă avea să-l mai vadă vreodată pe ghicitor. Spre uimirea lui, acesta apăru după puţin timp, cu un sac plin de catrafuse.

– A trebuit să-l pun pe copilandrul de la uşă să ascundă celelalte boarfe într-un depozit. Cum te simţi? Te doare rău?

Cí clătină din cap.

– Lasă-mă să văd. Pentru numele lui Buddha! Încă nu ştiu cum de l-ai învins.

– Nici eu de ce-ai făcut prinsoare pe mine.

– O să-ţi explic mai târziu. Foloseşte asta. Scoase o cataplasmă şi i-o aplică pe răni. Pentru numele marelui diavol Swhan, cum ţi-ai făcut arsurile astea?

Cí nu-i răspunse. Bărbatul îl bandajă cu o cârpă uzată. Apoi, îşi scoase pielea de măgar şi îl acoperi pe tânăr cu ea. Frigul din munţi începea să-i îngheţe oasele.

– Şi spune-mi, ai de lucru?

Cí clătină din nou din cap.

– Unde locuieşti?

– Nu-i treaba ta. Ai reuşit să iei banii? îl întrerupse Cí.

– De bună seamă. Râse. Sunt ghicitor, dar nu sunt prost. Asta căutai? Îi oferi o pungă plină cu monede.

Cí încuviinţă. Ascunse punga cu cei opt sute de *qián* puşi rămăşag care se făcuseră o mie şase sute. Chiar dacă era mai puţin decât îi revenea, alese să nu stăruiască.

– Trebuie să mă duc, spuse Cí pe un ton sec şi se ridică, gata să plece.

– Ei! De ce atâta grabă? Uită-te la tine! Cu piciorul ăla n-o să ajungi foarte departe.

– Am nevoie de o farmacie.

– La ora asta? Şi, oricum, rana aia nu-ţi va fi îngrijită la o farmacie. Ştiu un vraci care...

– Nu pentru mine am nevoie de farmacie. Încercă să meargă, dar şchiopăta. Picior afurisit!

– Fir-ar să fie! Stai jos, altfel ne descoperă! Cei care-au făcut prinsoare cu simbria lor pe o zi nu sunt nişte călugări budişti. De cum o să le treacă beţia, o să ne omoare ca să-şi recupereze banii.

– Am câştigat cinstit.

– Da. La fel de cinstit ca mine cu greierii. Pe mine nu mă păcăleşti, băiete. Eu şi cu tine suntem făcuţi din aceeaşi plămadă. Am observat când uriaşul te-a strâns de umăr. Nici n-ai clipit. În momentul ăla n-am dat importanţă faptului, dar mai târziu, când ţi-ai arătat toate cicatricele şi, mai ales, pe cele care coincideau cu traseul dragonului... Să fim serioşi, băiete! Nu era pentru prima dată când făceai jocul ăla şi, pe legea mea, că ştiai bine ce faci. Şi-ţi mai spun ceva: Nu ştiu cum naiba ai reuşit, dar i-ai înşelat pe toţi oamenii ăia şi pe grămada de muşchi. Pe toţi, mai puţin pe mine. Pe Xu, ghicitorul. De aceea am făcut prinsoare pe tine.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Ajunge! Nici eu nu mă pricep la magneţi, şi totuşi... Hai să văd, lasă-mă să arunc o privire la piciorul ăla. Îi suflecă un crac al pantalonului şi îi observă rana. Fir-ar să fie, băiete! Te-a muşcat un tigru?

Cí strânse din dinţi. Pierdea timp preţios şi nu mai putea să aştepte. Nu îşi pusese viaţa în joc pentru A Treia ca să rămână ascuns toată noaptea.

– Trebuie să plec. Ştii vreo farmacie sau nu?

– Ştiu una, dar nu ţi se va deschide decât dacă te însoţesc eu. Nu poţi aştepta până mâine?

– Nu. Nu pot.

– Băiat afurisit ce eşti! Bine. Hai să mergem.

O luară pe ulicioarele de pe cheiurile ascunse în ceaţă. Pe măsură ce se apropiau de dane, mirosul de peşte împuţit se insinua în aerul rece, întorcându-ţi stomacul pe dos. Mai mulţi vagabonzi rămaseră privindu-i cu ochi lacomi, dar mersul şchiopătat al lui Cí şi pielea roasă de măgar îi făcură să se răzgândească şi să nu-i atace. Pe străduţa în care se răzuiau solzii, locul unde resturile şi măruntaiele de peşte îşi găseau ultima întrebuinţare, ghicitorul se opri. Ocoli băltoaca de sânge în putrefacţie care se scurgea pe pământ şi bătu la a doua poartă a unei clădiri care părea un cuib de bandiţi. După o clipă, strălucirea unui lampion anunţă prezenţa unui bărbat.

– Deschide! Sunt eu, Xu.

– Ai adus ce-mi datorezi?

– La naiba! Deschide! Am adus un rănit.

Sunetul unui zăvor ruginit precedă zgomotul uşii deschizându-se. Din spatele ei apăru un bărbat plin de buboaie. Îi privi de jos în sus şi scuipă în silă.

– Ai banii pentru mine?

Xu îl dădu la o parte îmbrâncindu-l şi trecu înăuntru. Dacă pe dinafară părea un bârlog al hoţilor, interiorul era ca o cocină de porci. Odată instalaţi, Cí îi ceru leacul. Omul încuviinţă din cap şi dispăru după o perdeluţă. În spatele ei se auziră şuşoteli.

– Nu-ţi face griji. E un zgârie-brânză, dar de încredere, spuse ghicitorul.

Bărbatul reveni curând cu leacul. Cí îl gustă. Era cel bun, doar cantitatea era neînsemnată. Îi ceru mai mult, dar omul îi spuse că este tot ce are. Bărbatul îi ceru o mie de *qián,* dar se mulţumi cu opt sute.

– Ascultă! Dă-i ceva şi pentru picior, îi ceru Xu cunoscutului său.

– N-am nevoie...

– Stai liniştit, băiete. Asta-i pe socoteala mea.

Ghicitorul îi plăti bărbatului şi ieşiră din bârlog. Începea să plouă şi vântul se înteţea. Cí se pregăti să-şi ia rămas-bun de la Xu.

– Mulţumesc pentru...

– N-are importanţă. Ascultă... M-am gândit... Ziceai că n-ai de lucru...

– Aşa este.

– Să-ţi explic... Drept e că, de mulţi ani, adevărata mea meserie este cea de gropar. O meserie bănoasă, dacă ştii să te porţi cu rudele morţilor. Lucrez pe Câmpiile Morţii, în Marele Cimitir din Lin'an. Povestea cu ghicitul este doar o mică pungăşie. De cum tragi pe sfoară doi bădărani, umblă zvonul şi se alege praful de trucul cu greierii. Trebuie să schimb mereu locul, dar ticăloşii din lumea interlopă controlează tot. Ori le plăteşti, ori mai bine o ştergi în altă parte. Lin'an este mare, dar nu chiar aşa de mare.

– Aha, înţeleg... Se grăbea, dar nu voia să pară nerecunoscător.

– Până la urmă, ca să câştigi patru *qián,* trebuie să vinzi dulciuri, să repari cratiţe, să ghiceşti viitorul sau să spui poveşti. Şi ce-am câştigat eu în astă-noapte nici măcar nu-i atât de mult. Fir-ar să fie! Am familie, iar vinul şi târfele costă bani! Începu să râdă.

– Iartă-mă, dar...

– Bine. Încotro mergi? Spre sud? Vino, hai să mergem. Te însoţesc.

Cí îi spuse că va lua o barcă de pe Canalul Imperial, acum că îşi putea permite.

– Ăsta-i avantajul de a fi bogat. Ţi-ar plăcea să câştigi mai mulţi bani? Scoase un hohot de râs şi îi dădu lui Cí un cot în coaste, uitând că fusese călcat în picioare.

– Ce întrebare! Bineînţeles!

– Păi, aşa cum îţi spuneam, treaba cu greierii acoperă doar nişte cheltuieli... În schimb, noi doi împreună... Eu cunosc pieţele, ungherele. Ştiu să trag lumea pe sfoară, iar tu, cu darul tău... Ne-am putea umple de aur...

– La ce te referi?

– Da, omule. O vom face cu grijă. Nu cu oameni ca uriaşul ăla, nu. O să căutăm derbedei, fanfaroni şi lăudăroşi, şarlatani şi beţivi fuduli... Portul e plin de nerozi dispuşi să parieze oricât împotriva unui tinerel. O să-i jupuim şi, înainte de a-şi da seama, vom fi departe cu banii lor.

– Îţi mulţumesc pentru propunere, dar adevărul este că am alte planuri.

– Alte planuri? Spui asta din cauza împărţelii? Dacă ăsta-i motivul, sunt dispus să-ţi cedez jumătate din câştiguri. Sau crezi cumva că ai putea s-o faci tu singur? Asta e? Pentru că, dacă-i aşa, te înşeli, băiete. Eu...

– Nu. Nu-i asta. Prefer o muncă mai puţin primejdioasă. Trebuie să te las. Na. Ia-ţi pielea, îi spuse el, apropiindu-se de şalanda care făcea traseul.

– Mi-e totuna. Păstreaz-o. Aşteaptă... Cum te cheamă?

Cí nu-i răspunse. Îi mulţumi pentru tot, se urcă în barcă dintr-o săritură şi se pierdu în ceaţă.

* * *

Drumul de întoarcere i se păru groaznic de lung, ca şi cum, oricât de mult ar fi înaintat, zeii s-ar fi încăpăţânat să îndepărteze întruna orizontul. Când debarcă lângă han, se gândea numai la sora sa, A Treia. Nu cunoştea motivul, dar avea senzaţia oribilă că se întâmplase ceva rău. Urcă scara sărind peste mai multe trepte deodată, fără să mai ţină seama de piciorul său rănit. Nu erau felinare şi aproape că nu se vedea nimic. Când ajunse la uşă, găsi perdeaua trasă. Nu auzi decât bătăile propriei inimi. Liniştea i se păru la fel de îngrijorătoare, precum cea a unui mormânt profanat. Dădu încet perdeaua într-o parte. Ploaia intra prin gaura din perete, formând băltoace peste tot.

O strigă pe A Treia, dar nu-i răspunse nimeni.

Pe când se apropia de ascunzătoarea în care o pitise, mâinile începură să-i tremure. Se rugă ca A Treia să fi adormit. Încet, îndepărtă crengile de bambus. În spatele lor, apăru ceva ghemuit, nemişcat,

inert. Lui Cí îi îngheţă sângele în vine. Aşteptă o clipă, temându-se de ce era mai rău. Încercă să-i rostească numele, dar glasul i se stinse în gâtlej. Încet, întinse mâna, puţin câte puţin, de parcă i-ar fi fost frică să o atingă, până când pipăi cu degetele grămada de boarfe care zăcea pe jos. Atunci, din gât lăsă să-i scape un ţipăt de groază.

Sub grămadă nu era nimic. Doar o pătură udă şi resturi ale hainelor cu care era îmbrăcată A Treia când o părăsise în dimineaţa aceea.

14

Cí se năpusti pe scări în jos urlând numele surorii sale. Ajunse la primul etaj aproape fără suflare şi se strecură în încăperea hangiului, pe care îl săltă cu de-a sila de pe rogojina pe care dormea. Bărbatul îşi feri capul, crezând că avea să-l ucidă cineva, dar, văzându-l pe Cí, se ridică şi încercă să se apere. Cí nu se îndură de el. Îi respinse îmbrâncitura şi îl prinse de gât cu mânie.

– Unde este?

Îl strânse până aproape că îl sufocă.

– Unde este cine?

Ochii hangiului mai să-i iasă din orbite.

– Copila aceea care a venit cu mine! Răspunde ori te ucid!

– Este... este aici, înăuntru. Eu...

Cí îl aruncă la pământ cu violenţă şi năvăli în încăperi ca un posedat, izbindu-se de mobile şi de obiecte casnice, şi pătrunse într-un depozit întunecat care părea abandonat, un morman de gunoaie, de băncuţe vechi, lăzi deschise şi dulapuri prăpădite pe care le deschise unul câte unul, temându-se de ce era mai rău. În sfârşit, ajunse la o ultimă odaie în care licărea o lampă lugubră cu ulei. Intră cu grijă. Lumina portocalie vopsea pereţii coşcoviţi de care se rezemau paravane, rogojini, unelte de pescuit şi lăzi demontate. Întunericul îl făcu să se sperie. Deodată, un zgomot îl sili să-şi întoarcă privirea către celălalt capăt al încăperii, unde zări silueta unei tinere speriate. Fata, ghemuită pe jos, tremura, de parcă l-ar fi văzut pe diavol. Cí înaintă încet spre ea, zăpăcit de strălucirea tremurătoare care lumina chipul nespălat al fetei. Nu vru să se apropie mai mult. În poala ei zăcea, lipsit de apărare, trupuşorul surorii lui.

Era pe punctul de a îngenunchea lângă ea, când ceva îl lovi în cap cu o asemenea violenţă, încât îl făcu să-şi piardă cunoştinţa.

* * *

Se trezi în întuneric, cu limba moale şi capul vâjâind, de parcă ar fi fost lovit cu picioarele. De abia mai putea vedea şi răsufla anevoie. Aproape de el, lumina felinarului continua să pâlpâie, colorând în portocaliu încăperea mohorâtă. Încercă să se mişte, dar nu putu. Era cu faţa în jos, legat şi cu căluş la gură. Încercă să se ridice, dar un picior pus peste obrazul său îl împiedică. Nu-şi putu da seama al cui este, deşi duhnea a acelaşi miros urât ca şi proprietarul hanului. Vocea îi confirmă bănuielile.

– Aşa ne răsplăteşti, lepădătură afurisită? Ar trebui să te ucid chiar aici! Şi eu care i-am zis: „Las-o să moară. Copila asta nu-i treaba ta...“ Dar ea s-a încăpăţânat s-o salveze. Şi acum vii tu, o bucată de baligă, şi încerci să mă strângi de gât şi-mi distrugi casa. Apăsă şi mai tare piciorul peste faţa lui.

– Tată, lasă-l...

Din întuneric, se auzi o voce de femeie implorându-l.

– Şi tu, ia mai taci din gură, pentru numele lui Buddha cel sfânt! Ticăloşii ăştia necinstesc copilele, le lasă pe jumătate moarte şi încă mai au nerușinarea să ne şi lovească. Ei bine, înţelegi ce-ţi spun? Că până aici ţi-a fost, pentru că este ultima dată când mai necinsteşti pe cineva. Scoase un cuţit şi îl apropie de gâtul lui Cí. Tânărul simţi cum vârful îi pătrunde în gât şi se zvârcoli. Te doare, lepădătură ce eşti?

Pe Cí nu-l durea. Simţea doar apăsarea lamei reci deschizându-şi cale pe sub mandibulă. I se păru că aude o voce slabă înainte de a leşina:

– Este fra... te-le meu...

Cí crezu că o să moară.

* * *

Din nou, aceeaşi senzaţie de greutate. Acelaşi întuneric.

De-abia reuşi să-şi dreagă vocea. Era tot legat, dar bandajul care înainte îi închidea gura, îi acoperea acum tăietura de la gât. În

penumbră, reuşi s-o zărească pe fiica hangiului. O ţinea în continuare pe A Treia în braţe şi îi ştergea sudoarea cu o bucată de pânză. Micuţa tuşea. Cât despre tatăl fetei, nici urmă. Presupuse că se ocupă de vreun oaspete sau că rezolvă o oricare altă treabă.

– E bine? o întrebă Cí, referindu-se la sora lui.

Fiica hangiului clătină din cap.

– Dă-mi drumul!

– Tatăl meu n-are încredere în tine.

– Pentru numele tuturor spiritelor! Nu vezi că are nevoie de medicamente?

Fata privi temătoare spre uşă. Apoi îşi aţinti ochii asupra lui Cí, de parcă ar fi stat în cumpănă. În cele din urmă, o lăsă pe A Treia pe o rogojină şi veni spre el. Tocmai se pregătea să-l dezlege, când uşa se deschise pe neaşteptate şi fata tresări. Era tatăl ei ţinând în mână un cuţit. Bărbatul se aşeză pe vine lângă Cí, îl privi o clipă şi dădu din cap.

– Ia să vedem, nenorocitule! Ce poveste-i asta că e sora ta?

Cí îi confirmă, bâlbâindu-se. Îi explică de ce boală suferă A Treia, că a plecat să-i caute leacuri şi că, atunci când s-a întors şi n-a mai găsit-o, a crezut că fusese luată ca să fie vândută sau siluită.

– Ce năpastă! Şi pentru asta era să mă omori?

– Eram deznădăjduit... Vă rog, dezlegaţi-mă. Trebuie să-i dau medicamentul. Este în punga mea.

– Ăsta de aici?

Îl scoase dintr-o smucitură.

– Cu grijă! Este tot ce am.

Omul mirosi preparatul şi scuipă cu o mutră scârbită. Se gândi că poate tânărul are dreptate.

– Şi toţi banii ăia pe care-i aveai asupra ta, de la cine i-ai furat?

– E agoniseala mea. Am nevoie până la ultimul bănuţ ca să cumpăr leacurile pentru sora mea.

Scuipă din nou.

– Hai! Dezleagă-l!

Tânăra îi dădu ascultare, în vreme ce tatăl ei îl supraveghea pe Cí. De îndată ce-l eliberă, tânărul alergă la sora lui, o mângâie pe păr,

amestecă leacul cu apă într-un bol şi i-l turnă în gură, făcând-o să-l dea pe gât până la ultima picătură.

– Cum te simţi, micuţo?

Fetiţa schiţă un zâmbet care îi potoli neliniştea.

* * *

Hangiul îi restitui numai trei sute de *qián* din banii pe care i-i luase când Cí leşinase. Omul adăugă că va compensa cu restul distrugerile pe care i le pricinuise în încăpere, precum şi plata îngrijirilor pe care i le acordaseră surorii lui, inclusiv bluza ruptă şi pantalonul ponosit cu care fiica sa, Luna, o îmbrăcase pe micuţă când o găsise tuşind şi udă leoarcă.

Deşi sumele nu se potriveau, Cí se gândi că omul acela se îngrijea de afacerea lui şi nu protestă. Când o voce îndepărtată îl strigă pe hangiu, Cí încercă să intre în vorbă cu tânăra, dar aceasta se arătă nehotărâtă. În cele din urmă, o luă în braţe pe sora lui şi se pregăti să se întoarcă în odaia lor. Tocmai dădea să iasă din încăperea aceea, când se opri şi se întoarse spre Luna.

– Ai putea să ai grijă de ea?

Fata păru că nu înţelege.

– Numai dimineţile. Am nevoie de cineva care să se ocupe de ea... Îţi voi plăti, o rugă el.

Fata îl privi curioasă. Apoi se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă, invitându-l să plece. Când să iasă, îi auzi glasul, parcă mângâindu-l.

– Pe mâine, şopti fata.

Cí o privi mirat. Zâmbi.

– Pe mâine.

* * *

În timp ce îşi plimba distrat degetele peste rănile de la picior, Cí admiră timiditatea unui răsărit de soare posomorât printre crăpăturile din perete. Frigul îi pătrundea până la oase şi se prindea de ele, înţepenindu-le. Îşi frecă braţele şi îi făcu acelaşi lucru şi surorii lui. Copila tuşise toată noaptea. Fără îndoială, leacul avea să-şi facă efectul, dar va avea nevoie de o doză mai mare ca să completeze

tratamentul. Din fericire, unguentul de care îi făcuse rost ghicitorul pentru rănile de la picior părea să acţioneze la fel de bine şi asupra celor de pe piept. Îşi legă şiragul de monede la brâu şi îi porunci fetiţei să se pregătească. Copila îşi dezmorţi mădularele şi îi dădu ascultare în silă. Apoi îşi împături hainele umede şi se încălţă cu papucii din cârpă. Cí o aştepta nerăbdător, mergând de colo-colo ca o mâţă închisă în cuşcă. Îi dădu o prăjitură pe care o cumpărase cu o noapte în urmă de la hangiu.

– Azi o să rămâi cu Luna. Ea va avea grijă de tine, aşa că să fii cuminte şi să-i dai ascultare la tot ce-ţi spune.

– Aş putea s-o ajut să facă ordine în casă. Este foarte neîngrijită, sugeră copila.

Cí îi zâmbi. Îşi aruncă pe umăr desaga cu bunurile personale şi coborâră împreună scările. Jos, Luna aştepta întoarsă cu spatele, aşezată pe vine. Părea să cureţe nişte vase de aramă. Observându-le prezenţa, fata le dărui un zâmbet.

– Pleci deja?

– Da. Am de rezolvat nişte treburi. În privinţa banilor...

– De asta se ocupă tatăl meu. E afară, smulge nişte ierburi din grădină.

– Atunci, ne vedem mai târziu. În sfârşit... nu ştiu. Dacă ai nevoie de ceva, A Treia este un copil cuminte. Cu siguranţă te poate ajuta, nu-i aşa?

Copila confirmă cu mândrie.

– La ce oră te vei întoarce? întrebă Luna, neîndrăznind să-l privească.

– Presupun că pe înserat. Ţine. Nu-i spune nimic tatălui tău. Şi îi dădu câteva monede. Apoi o privi pe sora lui. I-am dat deja medicamentul, aşa că nu-ţi va face necazuri.

Tânăra se înclină, iar el îi întoarse salutul.

La ieşire, îl găsi pe hangiu spetindu-se cu un munte de gunoi. Bărbatul îi aruncă o privire dispreţuitoare. Cí strânse din dinţi. Se înfofoli în tunica de in şi îl salută. Omul continuă să strângă gunoiul ca şi cum pe lângă el ar fi trecut un câine.

Cí era deja gata de plecare, când îi auzi vocea:

– Plecaţi?

– Nu. O să mai rămânem câteva zile... Se scotoci prin buzunare şi, după ce păstră suma necesară pentru următoarele doze de medicament, îi oferi ca plată ceea ce îi prisosea.

– Uite ce e, băiete, nu ştiu ce ţi-oi fi închipuit tu, dar odaia costă bani. Îi privi rănile de sus până jos. Mai mult decât se pare că poţi face tu rost.

– O să găsesc eu o cale. Acordaţi-mi doar vreo două zile...

– Ha! scuipă bădăranul. Te-ai uitat bine la tine? În halul în care arăţi, cred că nu eşti în stare nici să urinezi singur.

Cí răsuflă cu dificultate. Omul avea dreptate. Şi cel mai rău era faptul că nici măcar nu ştia ce să-i mai spună ca să-l convingă. Mări puţin suma.

– Cu asta nu-ţi ajunge nici ca să dormi sub un copac, îi aruncă el în faţă cu dispreţ, dar luă monedele şi le păstră. Îţi dau răgaz o zi. Dacă diseară nu aduci banii, mâine o să vă dau afară în brânci.

Cí se gândi la judecătorul Feng şi îşi blestemă soarta. Dacă ar fi fost în oraş, ar fi apelat la el, dar încă din sat îi comunicase că va rămâne la hotarul de Nord timp de câteva luni. După ce se puse de acord cu hangiul, o porni spre canal, ocolind băltoacele care inundau străzile. Încă ploua şi apa îi îmbiba rănile, dar nu-i păsa. Trebuia să găsească de lucru. Trebuia să o facă, fie şi cu preţul vieţii.

* * *

Îşi imagină că în împrejurimile Universităţii Imperiale din Lin'an avea să găsească vreun candidat care să aibă nevoie să ia lecţii particulare. Îşi pusese ţinuta la punct ca să-şi îmbunătăţească înfăţişarea şi să-şi ascundă vânătăile, dar dacă avea pretenţia să găsească elevi, mai întâi trebuia să obţină certificatul de aptitudini, un document în care se detaliau nu numai cursurile absolvite, ci şi biografia părinţilor şi onorabilitatea dovedită a acestora.

De îndată ce coborî de pe şlep, simţi un fior pe spinare. Îşi ridică privirea şi pulsul i se acceleră. În faţa lui, o armată de studenţi, veniţi de pe tot cuprinsul imperiului, se deplasa tumultuos către Marea Poartă a universităţii. Cí trase aer în piept şi o porni către esplanadă.

Acolo se îngrămădea mulţimea de tineri în căutarea acreditării care să le permită să se prezinte la examenele civile[1], cheia care deschidea calea către glorie. Cí privi de jur împrejur, fiind înghiţit de şarpele alb-cenuşiu alcătuit din candidaţi.

Constată că totul era la fel: potecile mărginite cu frânghie care îi conduceau pe candidaţi ca pe vite traversând grădinile, nesfârşitele şiruri de pupitre din lemn de bambus lăcuit orânduite minuţios ca piesele de domino şi funcţionarii instalaţi în spatele lor ca nişte statui identice, vopsite de curând în negru, supraveghetorii care cu o mie de ochi şi nuiaua în mână îi speriau pe hoţomanii care veneau ca peştii înfometaţi la firimiturile de pâine, roiul de vânzători de orez şi de ceai fierbinte, neguţătorii de pensule şi de tuş, vânzătorii de cărţi, ghicitorii în beţişoare, cerşetorii şi grupurile de prostituate serviabile şi fardate cu măiestrie, un val de lăcuste avide să facă negoţ într-o incintă în care mirosurile de mâncare reîncălzită, de sudoare râncedă şi de nerăbdare se amestecau cu strigătele, îmbrânciturile şi graba.

Cí se aşează la coadă la unul dintre şiruri. Când îi veni rândul, o arsură îi străbătu stomacul. Respiră adânc şi înaintă cu un pas, rugându-se să nu întâmpine probleme.

Funcţionarul care trebuia să se ocupe de el îl privi fără să-şi ridice capul, de parcă tichia de mătase pe care o purta îndesată până la pleoape ar fi fost de piatră, şi nu din ţesătură. Cí îşi scrise numele pe o hârtie şi o puse pe masă. Bărbatul termină de notat nişte numere pe o listă şi îl privi din nou cu nepăsare. Apoi, îşi miji ochişorii.

– Locul naşterii, şopti el printre dinţi.

– La Jianyang, prefectura Jianningfu, districtul Fujian. Dar am dat examenele provinciale aici, în Lin'an.

– Şi nu ştii să citeşti? Îi arătă nişte panouri care indicau funcţia şi dispoziţia diferitelor ghişee. Trebuie să te adresezi rectoratului universităţii. Acest şir este doar pentru străini.

Îşi muşcă buzele. Ştia că la rectorat nu va avea nicio şansă.

---

[1] A se vedea la sfârşitul cărţii în capitolul intitulat GLOSAR articolul denumit UNIVERSITATE

– Nu aş putea să fac aici demersurile? insistă el.

Funcţionarul îl privi de parcă ar fi fost străveziu şi, fără să catadicsească să-i răspundă, îi făcu semn tânărului care aştepta în spatele lui Cí să înainteze.

– Domnule, vă rog. Am nevoie...

Un brânci îl întrerupse.

– Dar ce naiba...!

Cí se întoarse, hotărât să-l înveţe bunele maniere pe nerăbdător, dar apropierea unui epistat îl făcu să se răzgândească. Înghiţi în sec şi se îndepărtă de şirul acela, întrebându-se dacă ar trebui sau nu să rişte să pătrundă în clădirea rectoratului. După ciocnirea lui cu Kao în Marea Farmacie, venirea într-un loc atât de frecventat putea deveni o capcană. Dar nici nu avea de ales. Strânse pumnii şi se îndreptă spre edificiu.

Când trecu pragul Palatului Înţelepciunii nu putu evita să nu-i tresalte inima. Traversase grădinile acelea de sute de ori, intrase în aule cu aceeaşi încântare cu care un copil primeşte o bomboană după ce spune corect lecţiile, dar cândva îşi părăsise iluziile şi speranţele, crezând că o face pentru totdeauna, iar acum, după un an de absenţă, trecea din nou prin poarta grea de culoarea sângelui care, cu grinda sa de susţinere împodobită cu dragoni ameninţători, părea să-i sperie pe toţi cei care s-ar fi îndărătnicit să rămână în ignoranţă.

Zarva studenţilor îl readuse la realitate.

Pe pereţii culoarelor, numeroase anunţuri caligrafiate impecabil pe hârtie enumerau formalităţile ce se cereau a fi îndeplinite în anul acela. După ce le aruncă o privire, urcă la Marea Sală de la primul etaj, unde primea un funcţionar cu o figură binevoitoare. Când îi veni rândul, îi zâmbi. Îi spuse că are nevoie de certificatul de aptitudini.

– Este pentru tine? Îl privi, închizându-şi pleoapele pe jumătate.

Cí se uită nervos dintr-o parte într-alta.

– Da.

– Ai studiat aici?

– Dreptul, domnule.

– Foarte bine. Ai nevoie de calificative sau numai de certificat?

– De amândouă.

Cí completă cererea cu datele sale.

Funcţionarul o citi cu dificultate. Apoi îl privi pe tânăr şi încuviinţă.

– De acord. Atunci, trebuie să apelez la alt birou. Aşteaptă aici, îl informă funcţionarul.

Când bărbatul se întoarse, chipul său amabil dispăruse. Cí se gândi că o fi descoperit ceva, dar funcţionarul de-abia îl mai privea. De fapt, avea ochi doar pentru dosarul din mână, pe care îl citea şi recitea întruna, cu stupoare. Cí nu ştia dacă să mai aştepte sau nu, dar bărbatul continua să fie absorbit, fără să-şi dezlipească privirea de pe nişte documente ştampilate de prefectură.

– Îmi pare rău, spuse el în cele din urmă. Nu pot elibera certificatul. Notele tale sunt excelente, dar onorabilitatea tatălui tău... Tăcu.

– Tatăl meu? Ce se întâmplă cu tatăl meu?

– Citeşte tu singur. În urmă cu şase luni, în timpul unei inspecţii de rutină, s-a descoperit că a delapidat fonduri de la corpul judecătorilor unde lucrase. Cel mai grav delict al unui slujbaş. Deşi se afla în întrerupere temporară din pricina doliului, a fost destituit.

* * *

Cí îşi aruncă rapid ochii peste raport, în timp ce se dădea îndărăt, clătinându-se. Avea nevoie de aer. De-abia mai putea respira. Documentele îi scăpară din mână şi se împrăştiară pe jos. Tatăl lui, condamnat pentru corupţie... De aceea refuzase să se întoarcă! Feng i-o fi comunicat vestea în timpul vizitei sale. Astfel se explica răzgândirea şi tăcerea lui bruscă.

Pe neaşteptate, totul căpăta un înţeles jalnic, o ironie a sorţii care îl împroşca, însemnându-l ca un stigmat. Se simţea spurcat pe dinăuntru, contaminat de ticăloşia tatălui său. Pereţii se învârteau cu el. Simţi nevoia să vomite. Lăsă să-i cadă dosarul şi o luă la fugă pe scări în jos.

Pe când hoinărea prin grădini, îi păru rău pentru prostia lui. Rătăcea dintr-o parte într-alta cu privirea pierdută, ciocnindu-se de studenţi şi de profesori, de parcă ar fi fost nişte statui rătăcitoare. Nu ştia încotro merge şi nici ce face. Se lovi de o tarabă cu cărţi şi

o răsturnă. Încercă să strângă dezastrul, dar proprietarul începu să-l ocărască, iar el îi răspunse. Un paznic din apropiere interveni ca să lămurească întâmplarea, dar Cí se îndepărtă înainte de a fi prins.

Ieşi din incintă privind în stânga şi-n dreapta, temându-se că în orice moment cineva l-ar putea opri. Din fericire, nimeni nu-l băgă în seamă, aşa că sări pe şlepul care făcea traseul de la universitate până la Piaţa de Meserii şi rămase nemişcat, ascuns printre călători, până sosi la destinaţie. Odată ajuns acolo, îşi privi şiragul de la brâu, în care se legănau două sute de monede. După ce îi plătise Lunei ca să se ocupe de A Treia şi achitase costul călătoriilor cu barca, era tot ce-i mai rămăsese. Căută o prăvălie clandestină de plante medicinale şi cumpără un tonic pentru febră. Când cheltui şi ultima monedă, Cí ştiu că ajunsese la capătul posibilităţilor. Până în momentul acela nutrise speranţa de a-şi găsi o slujbă prin împrejurimile universităţii, dând lecţii vreunuia dintre studenţii aceia care, fiind plini de bani şi zoriţi de apropierea examenelor, angajau profesori care să le deschidă porţile gloriei. Dar fără certificatul de aptitudini, visul acela se năruise. Avea în continuare nevoie de bani ca să plătească masa şi casa, nişte bani care îi vor fi ceruţi cu siguranţă în seara aceea.

Avea nevoie să muncească din momentul acela.

„Da, dar ce să facă?“

Întocmi în minte o listă a muncilor pe care credea că era în stare să le facă bine şi dintre acestea le respinse pe cele pentru care nu l-ar plăti nimeni. Când termină, recapitulă lista şi ajunse la concluzia că este un prost. Pe o piaţă ticsită de forţă de muncă ieftină, cunoştinţele sale juridice nu-i vor servi nici ca să deosebească un peşte comestibil de unul otrăvitor. În afară de asta, aproape că nu stăpânea nicio altă meserie manuală decât cea specifică ţăranilor şi, convalescent cum era, se îndoia că ar avea forţă să lucreze ca hamal. Chiar şi aşa, după ce fusese refuzat la mai multe prăvălii, se apropie de un depozit de sare şi ceru să i se acorde o şansă.

Angajatul care îl primise se uită la el de parcă i s-ar fi oferit să cumpere un măgar şchiop. Îi pipăi umerii socotind cât ar rezista la cărat şi îi făcu cu ochiul ajutorului său. Apoi, urcă o scară şi îi spuse lui Cí să se aşeze sub ea.

Când prima povară îi căzu în spinare, coastele îi pârâiră ca nişte crengi uscate. La cel de-al doilea sac, lui Cí i se încovoie şira spinării şi căzu în patru labe sub greutate.

Cei doi bărbaţi izbucniră în hohote de râs. Apoi cel mai voinic dădu la o parte sacii cu sare şi îl împinse pe Cí, de parcă ar fi fost o altă povară, continuând să care saci ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Cí se târî până în stradă, încercând să-şi recapete răsuflarea. Nu simţea durere fizică, dar urmele rănilor îi aduseseră numai necazuri. Cu toate că ştia că nefăcând parte din niciuna dintre tagmele care controlau până şi cea mai nenorocită dintre meserii, cu greu avea să-şi găsească o slujbă, se ridică şi continuă să cutreiere prăvălii, ateliere, dane şi cheiuri, dar nu reuşi să convingă pe nimeni să-i dea de lucru, nici măcar în schimbul hranei.

Nici nu se miră. Dacă prisosea ceva la Lin'an, în afară de răufăcători şi de oameni lihniţi de foame, aceia erau hamalii voinici gata să trudească din greu din zori şi până-n noapte pentru un bol de orez mizerabil.

Până şi corporaţia municipală de strângere a excrementelor, ale căror echipe străbăteau zilnic canalele ca să vândă agricultorilor scârnăviile, refuză să-l angajeze. Îi ceru slujbaşului de la conducere să-i acorde o zi de probă în schimbul unor alimente, dar omul clătină din cap, arătându-i alte sute de oameni asemenea lui care de-abia îşi duceau traiul mizerabil cerşind.

– Dacă vrei să strângi căcat, trebuie să te caci tu mai întâi.

Cí nu-şi irosi saliva. Pur şi simplu, şi-o înghiţi. O apucă pe o străduţă perpendiculară cu Calea Imperială şi continuă să meargă fără o ţintă anume până se pomeni de cealaltă parte a zidurilor de apărare. Hoinărea de ceva vreme, când nişte ţipete venind de după un colţ al zidurilor de lângă bastioane îi atraseră atenţia.

Sub un coviltir slinos, mai multe persoane ţineau strâns un băieţel care se zbătea, gol pe jumătate, spre amuzamentul celor prezenţi. Ţipetele copilului deveniră şi mai ascuţite, când un bărbat înarmat cu un cuţit se apropie de el.

Cí înţelese numaidecât că era vorba de o castrare. Fără să-şi dea seama, ajunsese la locul unde erau instalaţi *cuţitarii* de la zidul de

apărare, nişte specialişti bărbieri care, pentru o sumă modică, îi transformau pe micii nevoiaşi plini de viaţă în viitori eunuci ai împăratului. Ştia lucrul acesta pentru că, împreună cu Feng, văzuse cadavrele a zeci de copii, morţi în urma fierbinţelilor, a cangrenelor sau pur şi simplu scurşi de sânge ca nişte ieduţi cu beregata tăiată. Şi după înfăţişarea acelui bărbier şi a instrumentarului său neîngrijit, totul prevestea că băieţelul acela va ajunge în curând să îngroaşe numărul gropilor din cimitir.

Dădu la o parte cum putu doi cerşetori şi îşi făcu loc prin publicul care se instalase la spectacol. Atunci, Cí se făcu alb la faţă.

Bărbierul, un bătrân fără dinţi care duhnea a băutură, încercase să secţioneze organele genitale ale băiatului, făcându-i o tăietură care, în locul testiculelor, îi secţionase parţial micuţul penis. Cí îşi închipui că bătrânul nu avea să termine niciodată cu succes intervenţia aceea. Acum, va trebui să includă şi penisul în amputare şi aceasta era o operaţie care cerea îndemânare, de care mâinile tremurânde ale bătrânului păreau să ducă lipsă. În timp ce băieţelul ţipa cât îl ţinea gura, de parcă ar fi fost tăiat în două, Cí se apropie de cea care părea să-i fie mamă, şi care, printre hohote de plâns, îi cerea fiului său să fie cuminte. Cí stătu în cumpănă neştiind cât ar fi de nimerit ceea ce avea de gând să facă, dar până la urmă îndrăzni:

– Femeie cumsecade, dacă permiteţi ca omul ăsta să continue, fiul dumneavoastră va muri în braţele lui.

– Dă-te la o parte! bolborosi bătrânul, agitând cu neîndemânare cuţitul însângerat.

Cí se dădu îndărăt, aţintindu-şi privirea în ochii strălucitori ai bărbierului. Fără îndoială că omul acela băuse deja până la ultima monedă care i se plătise.

– Eşti deja un bărbăţel, aşa că n-o să mai plângi, nu-i aşa? bolborosi bătrânul.

Copilul încuviinţă, dar chipul său arăta contrariul.

Cuţitarul se frecă la ochi şi încercă să oprească hemoragia, punând incizia greşită pe seama unei mişcări a băieţelului. Spuse că tăietura ajungea la conductul urinar, ceea ce îl va obliga să extindă

amputarea. Scoase din trusa cu instrumente de strictă necesitate un fir de pai şi mânji micul lujer de jad însângerat cu un amestec înţepător.

Cí clătină capul. Cuţitarul părea să fi oprit fluxul de sânge, dar chiar şi aşa trebuia să se grăbească. Văzu cum pune mâna pe o faşă murdară şi leagă cu ea penisul şi testiculele copilului, răsucindu-le împreună, de parcă ar fi fost un maţ de cârnat. Băiatul ţipă, dar bătrânul nu se nelinişti şi îl întrebă pe tată dacă este într-adevăr hotărât. Întrebarea era obligatorie, deoarece emascularea nu numai că va transforma băiatul într-un „nebărbat" pentru restul zilelor sale, dar, potrivit învăţăturilor confucianiste, îl va însoţi şi dincolo de mormânt, împiedicându-l să se odihnească în pace.

Tatăl consimţi.

Cuţitarul trase aer în piept. Luă o crenguţă şi o vârî între dinţii micuţului înspăimântat. Îi spuse să muşte cu putere.

– Iar voi, ţineţi-l strâns.

După ce constată că toţi erau gata, îndreptă bandajul în care erau înfăşurate organele genitale către stinghia din dreapta, ridică lanţeta, inspiră adânc şi îi trase o lovitură cu braţul cu o violenţă precisă pentru a-i secţiona dintr-o singură tăietură testiculele şi lujerul de jad, în timp ce un ţipăt sfâşietor îi asurzea pe cei prezenţi. Imediat, îi înmână tatălui membrul amputat ca să-l păzească şi procedă la oprirea sângelui cu nişte cârpe îmbibate în apă cu sare. După aceea, vârî un fir de pai în conductul urinar ca să-l împiedice să se închidă, legă neglijent venele, cusu marginile rănii şi bandajă trunchiul băiatului.

Când bărbatul anunţă încheierea amputării, rudele izbucniră în plâns de bucurie.

– A leşinat de durere, dar îşi va reveni curând, îi asigură bătrânul.

Cuţitarul îl instrui pe tată asupra necesităţii ca vreme de două ceasuri băiatul să meargă cât mai mult cu putinţă. Apoi, va trebui să stea la pat trei zile înainte de a-i retrage firul de pai. Dacă urina fără probleme, totul era rezolvat.

Fără să verifice dacă bandajul exercită presiunea adecvată, îşi strânse instrumentarul şi îl vârî în geanta din prelată murdară. Se pregătea să plece când Cí îl opri din drum.

– Băiatul ăla mai are nevoie de îngrijiri, observă el.

Bărbatul îl privi dispreţuitor şi trase un scuipat.

– Păi singurul lucru de care am eu nevoie sunt copiii. Zâmbi maliţios.

Cí îşi muşcă buzele. Avea de gând să-i răspundă, când nişte urlete în spatele lui îi atraseră atenţia. Întorcându-se, văzu cu groază că rudele micului eunuc ţipau stând pe vine în jurul copilului, care zăcea livid într-o baltă de sânge. Încercă numaidecât să-i ajute, dar micuţul era practic un cadavru. Tocmai voia să-i ceară cuţitarului să-i dea o mână de ajutor când, întorcându-se, băgă de seamă că acesta dispăruse. Nu mai putu face altceva, pentru că ţipetele atraseră doi paznici care, văzând că Cí se dădea îndărăt cu mâinile acoperite de sânge, alergară spre el ca să-l aresteze.

Se furişă cum putu prin mulţime. Puţin mai târziu, găsi refugiu sub unul dintre podurile de piatră, unde profită ca să se spele pe mâini. Apoi, privi cerul.

„Amiază. Şi încă nu ştiu cum îi voi plăti hangiului."

Un greier mic i se căţără pe încălţăminte.

Cí îl îndepărtă cu un bobârnac. Dar pe când gângania se zbătea să-şi reia poziţia, îşi aminti ceva.

„Propunerea ghicitorului."

Numai la gândul că ar putea lucra pentru acesta, îl apucă greaţa. Detesta să se folosească de boala sa, dar situaţia lui şi a surorii sale îl obliga să-şi pună această problemă. Poate că doar pentru asta era într-adevăr bun. Să meargă din încăierare în încăierare, devenind atracţia iarmarocului.

Privi apele întunecate ale canalului curgând tulburi către râu. Îşi imagină frigul şi se înfioră. Se gândi să sară, dar imaginea surorii sale îl opri.

Îşi abătu privirea de la curentul care îl atrăgea cu promisiunea insistentă a unei soluţii rapide şi se ridică hotărât. Poate că acela era destinul său, dar măcar va lupta ca să-l ocolească. Scuipă aproape de greier şi plecă în căutarea ghicitorului.

* * *

Cercetă prin toate cotloanele, dar tot nu-l găsi. Străbătu micile pieţe din cartierul pescarilor, hala de peşte sărat, piaţa de ţesături

situată lângă atelierele mătăsarilor de pe chei şi eleganta Piaţă Imperială, cea mai mare şi mai bine aprovizionată dintre depozitele capitalei. Peste tot, îi întrebă pe hamali, pe negustori, pe vagabonzi şi pierde-vară, dar niciunul nu a fost în stare să-i dea vreo informaţie. Parcă l-ar fi înghiţit pământul, parcă i s-ar fi şters urma de peste tot şi, apoi, s-ar fi ivit o sută de şarlatani diferiţi ca să bântuie de colo-colo şi să-i ia locul.

Tocmai avea de gând să se dea bătut, când îşi aduse aminte că, în noaptea provocării, ghicitorul îi vorbise despre slujba lui la Marele Cimitir din Lin'an.

* * *

În drum spre Câmpiile Morţii, se întrebă dacă este corect ceea ce face. La urma urmelor, prezenţa sa în capitală se datora încăpăţânatei sale obsesii pentru studiu, o strădanie care nu-i va folosi la nimic, dacă va sfârşi prin a deveni mortul cel mai învăţat din imperiu.

Se gândi dacă n-ar fi fost mai bine să fugă în alt oraş şi să-şi caute refugiu într-un loc unde să nu îl cunoască nimeni, departe de tentaculele ameninţătoare ale lui Kao. Dar se afla în continuare acolo, încercând să prelungească nu ştia ce anume, în numele unui vis pe care orice om întreg la minte l-ar fi considerat imposibil.

Închise ochii şi se gândi la tatăl său, omul despre care ştia acum că îi dezonorase, omul care trădase memoria familiei sale, condamnându-i pe el şi pe A Treia la oprobriul veşnic. Gândindu-se la asta, o înţepătură îi străbătu inima. Tatăl său... I se părea cu neputinţă ca persoana care îl educase în spiritul corectitudinii şi al sacrificiului să fie aceeaşi care furase şi trădase încrederea judecătorului Feng. Dar rapoartele erau concludente. Le citise cu atenţie şi îşi amintea amănunţit fiecare dintre acuzaţii. Îşi făgădui atunci că nu va fi niciodată atât de nedemn, de prefăcut şi de infam ca el. Îşi descărcă mânia, lovind cu piciorul scândurile bordajului. Tatăl său era singurul vinovat pentru tot ce li se întâmpla. Totuşi, în timp ce raţiunea îi hrănea ura, un impuls dinlăuntrul său îl îndemna să creadă în nevinovăţia lui.

Nu deschise ochii până nu îl zgudui podeaua de lemn. Şlepul pe care se strecurase se legănă cu neîndemânare, zgâriindu-şi flancul

de digul cheiului de acostare al lacului de Vest, exact la poalele colinei unde era situat cimitirul.

Pe când urca panta blândă care preceda Câmpiile Morţii, observă o mulţime pestriţă străduindu-se să atingă culmea. După ziua de muncă, rudele obişnuiau să se adune la un loc ca să-şi cinstească morţii, purtând asupra lor tot felul de bucate pentru ofrande. Îşi aminti de A Treia. Începea să apună soarele şi nici măcar nu avea certitudinea că fiica hangiului i-o fi dat ceva de mâncare. Simpla idee de a şi-o imagina flămândă îl făcu să se înfioare, aşa că grăbi paşii, lăsă în urmă cortegiul de bocitoare şi o luă înaintea bărbaţilor care se apropiau de imensa poartă de intrare cu o raclă pe umeri.

Odată ajuns în cimitir, înaintă printre modeştii stâlpi funerari căutând vreun îngrijitor care să-i poată indica locul unde să-l găsească pe ghicitor. Negăsind niciunul, continuă să urce până la partea cea mai de sus a colinei, unde pajiştea înconjura măiestrit lespezile de piatră ce anunţau începutul grădinilor şi al templelor de pe colină. Acolo, familiile cele mai înstărite, îmbrăcate strict în alb, le ofereau defuncţilor ceai pregătit de curând şi aprindeau beţişoare de tămâie al căror parfum se contopea cu verdele ierbii şi ceaţa umedă. După ce ajunse pe culme, se îndepărtă de plânsete şi vaiete ca să se îndrepte spre un pavilion de culoare brun-închis ale cărui streşini curbate îi amintiră de aripile unui corb sinistru. În imediata apropiere, un grădinar posomorât îi spuse că va găsi persoana de care întreabă nu foarte departe de locul acela, în împrejurimile Templului Eternităţii.

Cí îi mulţumi. Urmându-i indicaţiile, ajunse la un mic templu cu un plan pătrat care răsărea din ceaţă ca un spectru. La picioarele lui, într-o groapă săpată pe jumătate, un omuleţ scotea pământul din mormântul deschis, scuipând întruna la fiecare lopată. Recunoscându-l pe ghicitor, îl scutură un fior. Se opri o clipă privindu-l pe bărbatul care gâfâia. Apoi se apropie încet, având încă îndoieli că aceea era o alegere nimerită.

Se pregătea să plece tocmai când ghicitorul îşi ridică privirea şi îşi aţinti ochii asupra lui. Omuleţul lăsă lopata pe grămada de pământ

şi se îndreptă de spate. Apoi scuipă în palme şi clătină din cap. Cí nu ştiu ce să spună, dar ghicitorul i-o luă înainte:

– Se poate şti ce naiba faci aici? Înfundă lopata în groapă cu o faţă neprietenoasă. Dacă ceea ce cauţi sunt şi mai mulţi bani, i-am cheltuit deja pe târfe şi pe vin, aşa că poţi să pleci pe unde-ai venit.

Cí se încruntă.

– Am crezut că o să te bucuri când o să mă vezi. Cel puţin azi-noapte, păreai mai încântat.

Ghicitorul îl întrerupse cu un gâfâit:

– Azi-noapte eram băut, aşa că şterge-o, că am de muncă.

– Nu mai ţii minte că ieri mi-ai propus să particip la...?

– Uite ce e, băiete, din cauza ta, acum tot Lin'anul ştie ce făceam eu cu greierii. Şi am avut noroc că am putut să scap azi-dimineaţă, pentru că, dacă mă prindeau indivizii ăia care voiau să-mi vină de hac, acum eu aş ocupa locul ăsta. Şi arătă groapa pe care o săpa.

– Scuză-mă, dar îţi amintesc că nu eu am fost cel care umbla cu înşelătorii.

– Ah! Nu? Şi atunci cum numeşti fapta de a face prinsoare împotriva unei matahale ştiind că, şi dacă te-ar tăia în două, tot n-ai scoate niciun vaiet? Fir-ar să fie! Pleacă de aici înainte să ies din groapa asta şi să te alung cu lopata.

– Pentru numele lui Buddha! Ce-i cu tine? Ieri mă implorai să lupt. Am venit dispus să-ţi accept oferta, înţelegi?

– O ţii întruna cu ziua de ieri! Ţi-am mai spus că eram beat, mormăi el.

– Păi, judecând după grija cu care numărai monedele, nu păreai beat.

– Ascultă-mă cu luare-aminte: aici, ăla care nu înţelege nimic eşti tu. Ieşi apoi din groapă, cu lopata în mână. Nu pricepi că din vina ta nu mă mai pot întoarce la piaţă. Nu pricepi că s-a dus deja vorba despre însuşirea ta specială şi că nimeni nu mai vrea să facă prinsori împotriva ta. Nu înţelegi că eşti blestemat şi că târăşti ghinionul după tine. Şi nu înţelegi că trebuie să termin afurisita asta de groapă şi că vreau să stai departe de mine. Azvârli lopata pe fundul gropii.

O voce răguşită în spatele lui îl smulse din stupoare.

– Te deranjează, Xu? întrebă o namilă cu braţele tatuate, apărută din senin.

– Nu. Tocmai pleca, răspunse el.

– Păi, atunci, termină odată groapa, că altminteri, la noapte o să trebuiască să-ţi cauţi altă slujbă, lătră namila şi arătă spre cortegiul funerar care se apropia pe povârniş.

Ghicitorul apucă lopata şi continuă să sape, de parcă i-ar fi fost pusă viaţa în joc. Când bărbatul tatuat le întoarse spatele, Cí sări în groapă.

– Dar ce faci?

– Nu vezi? Te ajut, spuse Cí, săpând în pământ cu propriile mâini.

Ghicitorul îl privea.

– Hai. Ia asta. Şi îi dădu o săpăligă.

Săpară împreună până făcură o groapă de lungimea unui trup şi adâncă pe jumătate. Xu nu scoase o vorbă cât timp lucrară, dar când terminară, luă o cană murdară din traistă, turnă un lichid închis la culoare şi i-o oferi lui Cí.

– Nu te temi ca o fiinţă blestemată să bea cu tine?

– Hai. Trage o duşcă şi să ieşim din groapa asta.

* * *

Rămaseră lângă mormânt, în timp ce rudele rostiră ultimele rugăciuni. Apoi, la semnalul celui care părea cel mai în vârstă, purceseră la lăsarea sicriului în groapă. Aproape terminau când, pe neaşteptate, Cí alunecă, cu un ghinion atât de mare, încât coşciugul se prăbuşi până în fundul gropii şi, din izbitură, se deschise.

Cí amuţi.

„Zei din ceruri! Ce se mai poate întâmpla?“

Încercă pe dată să-i pună capacul, ale cărui cuie se desprinseseră, dar ghicitorul îl dădu la o parte cu un brânci, de parcă ar fi putut cu gestul său violent să calmeze urletele pe care le scoteau rudele văzând trupul defunctului mânjit cu pământ. Xu încercă să mişte cadavrul, dar se rănise la un deget şi de-abia o mai putea scoate la capăt.

– Ridicaţi-l de acolo, şleahtă de neputincioşi, strigă cea care după îmbrăcăminte părea să fie văduva. N-a suferit destul, ca să-l mai faceţi şi voi să se chinuie chiar şi după moarte? se văită ea.

Ajutaţi de celelalte rude, Cí şi Xu scoaseră sicriul dezmembrat din groapă şi cu toţii îl duseră în templu ca să-l repare şi să repete spălarea cadavrului. Femeile rămaseră afară văicărindu-se, în timp ce bărbaţii se străduiau să dea cadavrului o înfăţişare cuviincioasă. Cí observă că ghicitorul de-abia îşi mai putea folosi o mână, aşa că luă un burete umezit cu apă de iasomie şi începu să cureţe îmbrăcămintea defunctului. Rudele i-au permis să facă asta, pentru că aducea ghinion să atingi trupurile morţilor, iar deranjarea lor după moarte putea atrage răzbunarea lor ulterioară.

Lui Cí nu-i păsa. Era obişnuit să umble cu cadavrele, aşa că nici nu tresări când trebui să-i descheie cămeşoiul ca să-i scoată pământul ce se vârâse pe sub haine. Frecându-l cu buretele, observă nişte semne pe gât.

Se opri din curăţat şi îl privi pe cel care se prezentase ca fiind părintele defunctului.

– A fardat cineva cadavrul? îl întrebă el.

Pe bărbat îl miră întrebarea, dar clătină din cap în semn de negaţie. Se interesă pe dată de chestiune, dar Cí, în loc să răspundă, continuă.

– Cum a murit? Dădu puţin la o parte cămeşoiul ca să cerceteze ceafa.

– A căzut de pe cal şi şi-a frânt gâtul.

Cí dădu din cap. Ridică pleoapele mortului, dar Xu îl opri.

– Ce-ai de gând să faci? Vrei să încetezi să mai deranjezi familia şi să-ţi termini treaba? îl zori el.

Cí nu-i dădu ascultare. Dimpotrivă, se uită cu hotărâre la ruda mortului şi vorbi fără să şovăie.

– Domnule, bărbatul acesta n-a murit cum spuneţi.

– Ce vrei să zici? bâigui tatăl mortului, neînţelegând. Cumnatul lui l-a văzut căzând.

– Poate că aşa o fi fost, dar, de bună seamă că, după aceea, cineva a profitat ca să-l strângă de gât.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, Cí le arătă nişte umbre de culoarea purpurei de o parte şi de alta a gâtului.

– Erau ascunse sub machiaj. O treabă de mântuială, adăugă Cí. Dar, fără îndoială, corespund cu urmele lăsate de nişte mâini puternice. Aici, îi arătă el hematoamele apărute pe piele. Şi aici.

Rudele se priviră uimite şi insistară să-l întrebe dacă e sigur de observaţiile sale. Cí nu se îndoia. Îi întrebă dacă doresc să continue înhumarea, dar părinţii fură de acord să o întrerupă numaidecât şi să se adreseze judecătorului de instrucţie ca să denunţe cazul.

* * *

Pe când Cí îi imobiliza degetul rupt, Xu nu încetă să chibzuiască. De îndată ce tânărul îşi termină treaba, Xu sări cu gura pe el:

– Spune-mi un lucru, eşti posedat de diavol?

– Bineînţeles că nu. Cí începu să râdă.

– Atunci, o să facem afaceri împreună, declară el.

Cí îl privi uimit. Doar cu puţin timp mai devreme, ghicitorul îl asigurase că nimeni nu va mai face prinsoare împotriva lui, iar acum chipul surâzător părea că este cel al unui biet sărman, care ar fi primit pe neaşteptate în dar un palat. Lui Cí nu-i păsa. Singurul lucru care îl interesa era să obţină nişte monede în avans cu care să-l plătească pe hangiu. Se întuneca şi teama lui era din ce în ce mai mare. Îi povesti lui Xu, care începu să râdă ca un copil.

– Necazuri cu banii? Ha! Vom fi bogaţi, băiete!

Bărbatul scotoci în traistă şi scoase îndeajuns de mulţi bani ca să achite în avans o săptămână de găzduire. Fără să se oprească din râs, i-i dădu lui Cí.

– Şi acum, jură pe cinstea ta că mâine la prima oră o să te întorci la cimitir.

Cí numără monedele şi apoi jură.

– Atunci, ne vom lua la bătaie?

– Bineînţeles că nu, copile. Va fi o treabă mai periculoasă, dar mult mai avantajoasă.

15

Pentru oricine altcineva, absența durerii ar fi însemnat un dar divin, dar pentru Cí reprezenta un dușman tăcut care, de îndată ce îi întorcea spatele, înfigea în el pumnalul fără milă. În timp ce șlepul înainta lent, își palpă coastele, căutând indicii care să-i atragă atenția asupra vreunei fracturi sau contuzii. Apoi făcu același lucru la picioare, mângâindu-le mai întâi ușor, apoi cu fermitate. Cel stâng i se păru normal, dar dreptul prezenta o îngrijorătoare culoare violacee. Nu putea face mare lucru, așa că își lăsă în jos cracul pantalonului și se uită la biscuiții dulci de orez pe care tocmai îi cumpărase pentru sora lui. Își imagină fețișoara ei încântată și zâmbi. Pe drum, numărase de mai multe ori monedele pe care i le înmânase ghicitorul, asigurându-se că îi vor ajunge ca să achite o săptămână de găzduire și alta de întreținere.

Când ajunse la casa de oaspeți, îl găsi pe hangiu certându-se în gura mare cu un tânăr urât la înfățișare. Văzându-l, bărbatul îi făcu semn că A Treia se află sus și își continuă disputa fără să-i mai acorde atenție, așa că Cí urcă treptele din două în două, rugându-se ca starea copilei să nu se fi înrăutățit.

O găsi dormind sub o pătură de in, respirând liniștit ca un cățel alăptat de curând. Încă mai avea resturi de orez în colțul gurii, așa că își închipui că mâncase la cină. O mângâie blând pe frunte. Avea febră, dar nu la fel de mare ca de dimineață și asta îl liniști. O trezi cu o dezmierdare ca să o întrebe dacă luase medicamentul și, fără să deschidă ochii, copila îi făcu semn că da. Atunci, Cí se întinse cât era de lung, se rugă pentru ai săi, fără să uite de tatăl lui și, în sfârșit, se putu odihni.

A doua zi, se trezi cu o veste neplăcută. Hangiul accepta să-i rezerve camera oricât ar fi dorit, dar, chiar dacă ar plăti, nu-şi putea lua sarcina de a se ocupa de fată. Cí nu îl înţelese.

– Ei bine, e foarte clar. Bărbatul continuă să fiarbă orezul pentru micul dejun. Ăsta nu e un loc potrivit pentru o copilă. Şi tu ar trebui să fii primul care să-ţi dai seama de asta, adăugă el.

Cí tot nu înţelegea. Se gândi că hangiul cere pur şi simplu mai mulţi bani, aşa că se pregăti să negocieze.

– Pentru numele zeilor din cer! Nu asta-i problema, îl înfruntă hangiul. Tu ai văzut ce fel de oameni intră şi ies din bârlogul ăsta? Şi le spun oameni, ca să-i numesc cumva. Dacă sora ta rămâne aici, o să vii într-o noapte şi n-o s-o mai găseşti. Sau şi mai rău: o s-o găseşti cu picioarele desfăcute şi curgându-i şiroaie de sânge din locul acela sacru. După aceea, o să vrei să mă ucizi, dar eu o să fiu cel care te va ucide pe tine. Şi, ca să spun drept, îmi plac banii tăi. Dar n-am chef să te omor şi s-o sfârşesc executat. Aşa că acum ştii: cameră, da, însă copilă, ba.

Lui Cí nu-i venea să creadă ce aude, până când nu văzu apărând un bărbat pe jumătate dezbrăcat dintr-o odaie din care după aceea ieşi fiica hangiului. Atunci, nu mai stătu pe gânduri. Îşi strânse lucrurile, plăti ce datora şi părăsi hanul împreună cu A Treia.

* * *

Explicaţiile sale nu folosiră la nimic. Când se prezentă la cimitir cu A Treia, ghicitorul sări în sus de indignare.

– Crezi cumva că aici este azil de copii? Ţi-am spus că afacerea va fi periculoasă, mormăi el.

Omuleţul îi înşfăcă şi îi conduse cu de-a sila într-un loc mai ferit. Părea într-adevăr supărat. Rămase tăcut câteva clipe, scuturându-şi capul dintr-o parte într-alta şi scărpinându-se, de parcă ar fi avut păduchi. În cele din urmă, se aşeză pe vine şi îi obligă pe Cí şi pe A Treia să facă acelaşi lucru.

– Nu-mi pasă că e sora ta. Trebuie să plece, rosti el.

– De ce trebuie să plec mereu? interveni micuţa.

Cí o privi compătimitor. Apoi îl privi pe Xu.

– Chiar aşa. De ce trebuie să facă asta? îl întrebă el.

– Păi, pentru că... pentru că... ce naiba să facă o copilă într-un cimitir? Unde o vârâm? O lăsăm să se joace cu morţii?

– Mie mi-e frică de morţi, protestă A Treia.

– Tu să taci din gură, o întrerupse Cí. Tânărul privi de jur împrejur, respiră adânc şi îşi aţinti ochii asupra lui Xu. Ştiu că n-a fost o idee bună, dar n-am încotro, spuse el cu un oftat. Şi cum nu ştiu ce fel de treburi ciudate o să am de făcut, va rămâne cu noi până când o să găsesc altă soluţie.

– Aha! Perfect! Muritorul de foame punând condiţii stăpânului său! Dădu cu piciorul într-o lespede şi zâmbi.

– Tu nu eşti stăpânul meu! îi spuse Cí, ridicându-se de jos.

– Poate că nu. Dar tu chiar eşti un muritor de foame. Mă rog... doi muritori, o arătă pe micuţă şi lovi din nou cu piciorul în pământ. Fi-mi-ar spiritul afurisit! Ştiam eu că nu-i o idee bună!

– Dar vrei să-mi explici care-i problema? A Treia e ascultătoare. Va sta într-un colţ şi nu va deranja cu nimic.

Xu se aşează din nou pe vine şi începu să murmure. Se ridică brusc.

– Foarte bine. Fie ce-or vrea zeii. Să stabilim, deci, învoiala.

Ca să discute condiţiile, Xu îi conduse pe Cí şi pe sora lui la Templul Eternităţii, pavilionul unde se făcea înfăşurarea în linţoliu. Ghicitorul intră primul, ca să aprindă un felinar care lumină o încăpere întunecată, duhnind a tămâie şi a cadavru. Pe A Treia o sperie locul, dar Cí o strânse de mână şi copila se linişti. Ghicitorul aprinse o lumânare pe care o aşează pe un fel de bancă alungită pe care se aranja ţinuta morţilor. Apoi dădu la o parte grămada de ulcele, esenţe, uleiuri şi truse de instrumente şi scutură resturile de dulciuri de la ofrande şi bucăţelele de argilă provenind de la figurinele care îi însoţeau uneori pe defuncţi.

– Aici ne vom face treaba, arătă el mândru, ridicând lumânarea.

Cí nu înţelegea nimic. Acolo nu era decât o încăpere goală, aşa că îl lăsă pe Xu să continue cu explicaţiile.

– Am văzut din prima clipă, continuă Xu. Puterea ta de prezicere...

– De prezicere?

– Ha! Şi când mă gândesc că eu făceam pe ghicitorul! Iar tu îţi ţineai gura, şmecherule!

– Dar...

– Ascultă-mă, îl întrerupse Xu. O să te instalezi aici şi o să observi cadavrele. Vei avea lumină şi cărţi. Tot ce consideri necesar. Tu te uiţi la ele şi îmi spui tot ce bagi de seamă. Nu ştiu: din ce cauză a murit defunctul, dacă e fericit în noua sa lume, dacă are nevoie de ceva... Născoceşti, dacă trebuie. Iar eu o să le spun rudelor, ca să ne plătească, şi toată lumea va fi încântată.

Cí îl privi uluit pe Xu.

– Nu pot face aşa ceva.

– Cum nu poţi? Ieri te-am văzut făcând-o. Când ai spus că omul nu murise căzând de pe cal, ci fusese strangulat, a fost ceva de necrezut. O să răspândesc zvonul şi clienţii vor veni ca muştele de peste tot.

Cí clătină din cap.

– Nu sunt un şarlatan. Îmi pare rău să o mărturisesc, dar aşa este. Nu ghicesc nimic. Doar constat indicii, semne... urme de pe trupuri.

– Indicii... semne... ce contează cum le numeşti? Cert e că observi nişte lucruri. Şi asta face mulţi bani! Pentru că ce-ai făcut ieri... o poţi repeta, nu-i aşa?

– Pot să aflu nişte lucruri, într-adevăr...

– Păi, atunci, să batem palma! Şi zâmbi.

Se aşezară în jurul unui sicriu ca să înfulece micul dejun pe care îl pregătise Xu. Pe tăblia de masă improvizată, Xu aşezase farfurioare colorate, pline cu creveţi fierţi în ceai verde de Longjing, cu supă de fluturi, crap dulce-acrişor şi tofu cu peşte. Din ziua în care judecătorul Feng îi vizitase în sat, nici Cí, nici sora lui nu mai mâncaseră atât de mult.

– I-am spus nevesti-mii să pregătească tot. Trebuie să sărbătorim! Xu sorbi din supă.

Cí se linse pe degete şi băgă de seamă că Xu se uita la arsurile de pe mâinile lui. Tânărul le ascunse. Detesta să se simtă observat ca un animal de bâlci. Termină şi ultimele farfurioare şi îi spuse fetiţei să iasă să se joace afară. A Treia îi dădu ascultare.

– Să stabilim clar termenii, spuse Cí pe un ton tranşant. Ce obţin eu din toate astea?

– Văd că eşti inteligent... Ghicitorul începu să râdă. A zecea parte din câştiguri. Şi îi dispăru zâmbetul de pe faţă.

– A zecea parte, ca să duc povara întregii afaceri?

– Ei! Nu greşi socotelile, băiete. Eu vin cu ideea. Eu vin cu locul. Eu vin cu morţii.

– Şi dacă eu nu accept, vei avea exact asta: morţii. Vreau jumătate sau nu mai batem palma.

– Dar cine te crezi? Zeul banilor?

– Ai spus că o să fie periculos.

– O să fie şi pentru mine.

Cí cugetă. Fără cuvenita autorizaţie, manipularea cadavrelor era un delict aspru pedepsit şi, după cât îl cunoştea pe Xu şi tertipurile lui, avea bănuiala că printre sarcinile la care se gândise acesta se număra şi examinarea morţilor. Făcu gestul de a se ridica în picioare, dar ghicitorul puse mâna pe el. Omuleţul scoase o cană cu rachiu de orez şi îl turnă în două boluri. Îl bău pe primul şi apoi pe al doilea. Râgâi.

– De acord. O să-ţi dau a cincea parte, consimţi el.

Cí îl privi. Simţi că inima îi tremură la fel ca mâinile ghicitorului.

– Mulţumesc pentru mâncare. Şi se ridică.

– Băiat afurisit ce eşti! Aşază-te odată! Asta trebuie să fie o afacere pentru amândoi, iar cel care riscă cel mai mult sunt eu. Dacă se află că umblu să fac negoţ cu cadavrele, or să mă dea afară în stradă.

– Şi pe mine, la câini.

Ghicitorul se încruntă şi îşi turnă altă duşcă de rachiu. De data asta îi oferi un bol lui Cí. Îl goli pe al său încă de vreo două ori înainte de a vorbi. Apoi se ridică şi schimbă tonul vocii:

– Uite ce e, fiule, tu crezi că toată afacerea o să depindă de puterile alea speciale pe care se pare că le ai, dar lucrurile nu merg aşa. Trebuie să convingem rudele să ne permită să avem acces la cadavre, să le cercetăm cât mai mult cu putinţă, să le punem mai întâi lor întrebări ca să aflăm până şi ultimul amănunt în legătură cu dorinţele şi năzuinţele lor. Arta divinaţiei se compune dintr-o parte de adevăr,

zece, de minciuni, restul, de amăgiri. Va trebui să alegem familiile cele mai înstărite, să vorbim cu ele în timpul priveghiului, şi toate astea în cea mai mare taină, pentru ca nimeni să nu ne strice afacerea. O treime din ce obţinem. Ultima mea ofertă. Este corect pentru amândoi.

Cí se ridică, îşi alătură pumnii pe piept şi se înclină în faţa lui.

– Când începem? întrebă el.

* * *

În restul dimineţii, Cí îl ajută pe Xu să îndrepte lespezi, să cureţe gropi şi să sape morminte. În timp ce munceau, Xu îi mărturisi că merge uneori la un templu budist ca să ajute la incinerări. Adăugă că pentru confucianişti era cu adevărat ofensatoare acea metodă oribilă care mistuia trupul, dar influenţa budistă crescândă şi preţul costisitor al înhumărilor îi împingeau pe mulţi nevoiaşi să treacă hotarul către lumea cealaltă prin focul purificator. Pe Cí îl interesă posibilitatea de a-l însoţi, căci ar fi o ocazie să practice din nou studiul cadavrelor, ceva ce nu mai făcuse de când încetase să-l mai ajute pe Feng. Când Xu îl întrebă cum reuşise să aibă o asemenea pricepere, Cí răspunse improvizând că darul său era o trăsătură de familie.

– Aceeaşi care te împiedică să simţi durerea?

– Da, aceeaşi, minţi el.

– Atunci, nu te mai plânge atâta şi pune-te pe treabă. Şi îi arătă un nou mormânt.

Mâncară orez asezonat cu un sos greţos gătit cu apă tulbure, dar de care Xu se arătă deosebit de mândru. Cum trecuse de amiază, Cí se apucă să cureţe şi să facă ordine în Templul Eternităţii. Încăperea alăturată, în care ghicitorul îşi ţinea trusa cu instrumente, semăna mai mult cu o groapă de gunoi, aşa că deduse că locuinţa lui Xu trebuia să fie o cocină sau ceva şi mai îngrozitor. De aceea, când ghicitorul îi propuse ca el şi A Treia să se mute să locuiască la el, ideea nu-l entuziasmă câtuşi de puţin.

– Ce părere ai? întrebă ghicitorul fără să ia în seamă expresia de pe chipul lui Cí. Dacă tot o să fim asociaţi, măcar atâta să fac şi eu pentru tine, nu-i aşa? Se opri o clipă şi se încruntă. Bineînţeles, este

evident că va trebui să-mi plăteşti... Dar măcar ai rezolva problema surorii tale.

– Să-ţi plătesc? Dar n-am bani.

– Pentru asta nu-ţi face griji. Va fi o nimica toată pe care, de altfel, aş încasa-o din onorariile tale. Să zicem că... a zecea parte?

– A zecea parte? Cí făcu ochii imens de mari. Asta numeşti tu o nimica toată?

– Desigur! zise Xu cu convingere. Şi ţine seamă de faptul că la preţul ăsta va trebui să adaugi obligaţia potrivit căreia sora ta să o ajute pe nevastă-mea la pescărie, că nu vreau trântori la mine în casă.

Deşi preţul i se păru exorbitant, pe Cí îl linişti să audă că nevastă-sa va avea grijă de A Treia. Xu îi spuse că trăieşte cu cele două soţii ale sale. Avusese trei fiice, dar, din fericire, reuşise deja să le mărite, aşa că scăpase de ele. Pe Cí îl preocupa doar sănătatea surorii sale. Când îi zise asta lui Xu, bărbatul îl lămuri că singurul lucru pe care va trebui să-l facă A Treia va fi să cureţe peştele şi să aranjeze marfa. Cí se simţi uşurat. Părea că, pe neaşteptate, toată viaţa lui începea să se îndrepte.

Începură să discute despre cum îşi vor organiza munca. Xu îi povesti lui Cí despre ritmul înhumărilor, pe care le estimă la vreo cincizeci pe zi, dintre care o bună parte erau pricinuite de accidente, reglări de conturi sau asasinate. Îi spuse că există şi alţi gropari, dar că va încerca să preia înmormântările cele mai profitabile. În plus, între planurile sale se număra nu numai cercetarea treburilor ce ţineau de morţi. Vor profita, de asemenea, să facă negoţ cu cei vii.

– La urma urmelor, te pricepi puţin şi la boli. Cu siguranţă că poţi să ghiceşti dintr-o privire dacă cineva suferă de stomac, de maţe sau de intestine...

– Maţele şi intestinele sunt acelaşi lucru, îl lămuri Cí.

– Ei, băiete! Nu face pe isteţul cu mine, i-o tăie Xu. Cum îţi spuneam, oamenii vin mereu aici plini de remuşcări. Ştii tu: vreo comportare greşită, vreo mică trădare, vreun furt pe care defunctul l-a săvârşit în viaţă... Dacă stabilim o legătură între suferinţa rudelor şi sufletul chinuit al mortului, vor dori să scape de blestem şi vom putea să le luăm banii.

Spre dezamăgirea lui Xu, Cí refuză categoric. Una era să aplice cunoştinţele ca să cerceteze amănunte privitoare la împrejurările deceselor, şi cu totul altceva, să profite de nişte naivi care aveau nevoie de consolare.

Xu nu se dădu bătut.

– De acord. Tu identifică boala, că de restul o să mă ocup eu.

Cí se scărpină în cap. Era limpede că munca alături de Xu avea să-i aducă nenumărate neplăceri.

În aceeaşi după-amiază asistară la şase înmormântări. Cí încercă să examineze un cadavru ale cărui pleoape inflamate păreau să trădeze o moarte violentă, dar rudele defunctului nu-i dădură voie. Când se întâmplă asta a treia oară, Xu începu să se întrebe dacă făcuse într-adevăr o afacere bună. Îi spuse lui Cí că va trebui să-şi dea silinţa sau, dacă nu, va rupe învoiala.

Cí rămase pe gânduri. Se întuneca şi în curând aveau să se închidă porţile cimitirului. Trase aer în piept şi privi cortegiul care urca încet pe pantă. Putea fi ultima lui şansă. Băgă de seamă numaidecât că era vorba de o familie cu dare de mână, pentru că sicriul era bogat împodobit şi pentru că, în urma lor, un grup de muzicanţi intona o melodie sumbră. Căută iute printre cei prezenţi pe cel care i se păru că este cel mai afectat, un tânăr în doliu, ai cărui ochi înroşiţi arătau o vădită suferinţă. Cí se ruşină de ceea ce avea să facă, dar nu şovăi. Într-un fel sau altul, trebuia să o hrănească pe A Treia, aşa că se asigură ca mâinile să-i rămână ascunse sub mănuşi şi se apropie de tânăr cu scuza că îi împărtăşeşte durerea. Apoi îi oferi un beţişor de tămâie căreia îi atribui o putere specială. Pe când fabula lăudând calităţile parfumului, căută în înfăţişarea tânărului semnul vreunei boli. Băgă de seamă curând în ochii lui o urmă gălbuie pe care, datorită cunoştinţelor sale medicale, o puse pe seama unei suferinţe a ficatului.

– Uneori, moartea unei rude agravează vărsăturile şi greţurile, îi mărturisi el. Dacă nu o remediaţi, durerea de care suferiţi sub coasta dreaptă vă va duce mai devreme sau mai târziu în mormânt.

Auzindu-l, tânărul începu să tremure, de parcă o fantomă tocmai i-ar fi prevestit un destin fatal. Când îl întrebă dacă este cumva ghicitor, Cí amuţi.

– Şi încă dintre cei buni, interveni Xu zâmbind.

Xu nu pierdu timpul. Se apropie de tânăr şi, după ce-i făcu o plecăciune uluitor de exagerată, îl apucă de braţ şi îl îndepărtă puţin de cortegiu. Cí nu ştia despre ce vorbesc, dar după chipul satisfăcut al lui Xu şi după punga pe care i-o arătă după aceea, deduse că afacerea începea să dea roade.

* * *

În noaptea aceea, Cí cunoscu şampana pe care trăia ghicitorul. Fără îndoială, vasul făcuse de multă vreme ultimul său drum şi ceea ce mai rămăsese din el era legat pe cheiuri cu ajutorul unor frânghii de cânepă care îl împiedicau să se ducă la fund. Scârţâia la fiecare pas şi puţea a peşte stricat. Lui Cí i se păru că este orice, numai locuinţă nu, dar Xu se arătă mândru de ea. Tânărul tocmai se pregătea să treacă de prelata care ţinea loc de uşă, când, pe neaşteptate, se ciocni de o femeie care ţipa de parcă ar fi fost jefuită. Femeia încercă să-i dea afară pe Cí şi pe copilă, dar ghicitorul o opri.

– Ea este soţia mea, Măr, râse Xu şi în clipa aceea ieşi altă femeie mai tânără care se înclină văzându-i. Şi ea, de asemenea, este soţia mea, Lumina, se mândri el, fără să se oprească din râs.

În timp ce luau masa de seară, Cí fu nevoit să îndure şuşotelile celor două soţii. Amândouă refuzară de mai multe ori ideea de a găzdui încă două persoane într-un loc în care nu mai încăpea niciun greier, dar când Xu le aruncă în faţă şiragul de monede pe care graţie lui Cí le câştigase la cimitir, femeile se schimbară la faţă şi schiţară un zâmbet exagerat.

– O să-ţi plătesc acum şi partea ta, îi şopti lui Cí şi ridică din umeri.

Se culcară înghesuiţi ca sardelele. Lui Cí îi reveni locul de la picioarele lui Xu şi se întrebă atunci dacă nu ar fi fost de preferat să doarmă lângă un peşte stricat. Se gândi că incapacitatea lui de a simţi durerea era compensată de o abilitate specială pentru a percepe aromele şi, pe dată, îi reveni în minte mirosul ciudat pe care îl

simţise la el acasă în ziua când locuinţa fusese doborâtă de un fulger. Mirosul acela înţepător şi intens... mirosul acela... Se răsuci, încercând să-şi găsească o poziţie mai comodă, dar nu izbuti.

Legănat de clipocitul apei, încercă să adoarmă. În depărtare, se auzeau loviturile slabe de gong care anunţau trecerea orelor. Nu-şi dădu seama cât timp trecuse până când începu să-l biruie toropeala. Imagini de pe vremea când era la universitate îi trecură prin minte şi un sentiment ciudat de fericire puse stăpânire pe el. Visa examenul său de absolvire când, brusc, simţi că cineva îi astupă gura şi îl zgâlţâie cu violenţă. Deschise speriat ochii şi dădu peste răsuflarea lui Xu, care îl soma să se scoale în linişte.

– Avem probleme! Degrabă! îi şopti el.

– De ce? Ce se întâmplă?

– Ţi-am spus că o să fie periculos.

16

În timpul nopţii, aproape că nu circulau şlepuri prin Lin'an, aşa că trebuiră să renunţe la canale şi să-l urmeze pe jos pe necunoscutul care îi trezise din somn. Cí izbuti să zărească silueta întunecată, ascunsă sub o tunică roasă care, în urmă cu ceva vreme, probabil că fusese portocalie. Bărbatul se deplasa tiptil şi la fiecare colţ de stradă se oprea să verifice dacă cineva îi urmărea sau nu, indicându-le să stea pe loc ori să înainteze. Cí îl întrebă din nou pe Xu ce se întâmplă, dar acesta îl sfătui să tacă şi să meargă.

Traversară oraşul luând-o pe cele mai prost luminate străduţe ca să evite patrulele prefecturii care împânzeau de obicei oraşul. Cí observă că se îndreptau spre munţii din vest, locul unde se afla principala mănăstire budistă din oraş. Deşi denumirea oficială a acesteia era Palatul Sufletelor Alese, majoritatea cetăţenilor se refereau la ea ca la Frigerea Cadavrelor, pentru că acolo era locul unde zi şi noapte se ardeau morţii care nu puteau fi îngropaţi. Când ajunseră la Marea Pagodă, cu nesfârşitul turn al celor o mie de trepte care domina întregul ansamblu, luna încă mai strălucea printre norii ameninţători.

Bărbatul care îi condusese până acolo le făcu un semn să se oprească şi se identifică în faţa celui care păzea intrarea. Apoi pătrunse în incintă şi le porunci să aştepte. Când omul dispăru, Cí insistă pe lângă Xu să-i spună ce se întâmplă, dar ghicitorul reuşi să-i atragă atenţia să-i urmeze exemplul şi să-şi ţină gura.

Curând, apăru un bătrân cu privirea stinsă şi glas tremurător. Xu se înclină dinaintea lui, iar Cí îl imită. Bărbatul le întoarse plecăciunea

şi le ceru amabil să-l însoţească. Amândoi înaintau încet în urma lui, pe când Cí se minuna de exuberantul decor care împodobea pereţii, în contrast cu sobrietatea templelor ridicate în onoarea maestrului Confucius. Traversară dependinţele edificiului principal şi o luară spre aripa de nord, unde, după cum se spunea, trupurile morţilor ardeau până se mistuiau. Acolo, o apucară pe un culoar a cărui vădită goliciune contrasta cu ornamentaţia fastuoasă pe care o lăsaseră în urmă şi care părea să coboare până în adâncul infernului. O duhoare dezgustătoare anunţa apropierea de sala de incinerare. Locul îl înspăimântă pe Cí.

Sala era o grotă mucegăită săpată în povârniş, încărcată cu o pâclă de cenuşă care îngreuna respiraţia. Prin ceaţă, Cí zări un rug enorm pe care se odihnea un cadavru gol şi mai multe siluete stând în picioare în jurul lui. Numără vreo zece persoane.

Ca şi cum ar fi ştiut ce trebuie să facă, Xu se apropie de rug.

– Acesta este? întrebă el şi îi făcu un semn lui Cí să se apropie. Apoi, le ceru celor prezenţi să-i facă loc suficient ca să examineze cadavrul. N-am vrut să-ţi spun ca să nu te alarmez, îi şopti el lui Cí, în timp ce acesta pipăia picioarele mortului, dar mumia asta a fost conducătorul uneia dintre cele mai puternice bande de răufăcători din oraş. Cei care ne înconjoară sunt fiii lui şi vor să cercetăm cine l-a ucis.

– Şi cum cred ei că vom putea face aşa ceva? Glasul lui era o altă bolboroseală.

– Pentru că ieri le-am garantat că tu ai putea s-o faci.

– Tu? Ţi-ai pierdut cumva minţile? Atunci, spune-le că te-ai înşelat şi hai să plecăm de aici, îi şopti el.

– Nu pot să fac asta.

– De ce?

Xu înghiţi în sec.

– Pentru că am luat deja banii.

Cí se uită atent la rude. Privirile lor erau reci şi tăioase ca lama ascuţită a jungherelor pe care le ţineau în mână. Îşi închipui că, dacă dă greş, în sală vor fi mai multe cadavre.

Cu o expresie dezaprobatoare, ceru mai multă lumină şi i-o luă înainte lui Xu, rugându-se să-i fie de folos cunoştinţele învăţate de la judecătorul Feng.

Apropie felinarul de chipul mortului, un amestec de carne şi de sânge uscat, căruia îi lipsea o ureche şi o parte din pometi. Un caz de violenţă inutilă. Cu toate acestea, niciuna dintre răni nu părea mortală. După rigiditatea membrelor şi culoarea pielii, estimă că probabil decesul avusese loc cu cel puţin patru zile în urmă. Ceru oţet din belşug şi îi interogă pe cei prezenţi în legătură cu împrejurările în care fusese găsit. Mai întrebă şi dacă vreun judecător examinase cadavrul înainte.

– Nu l-a examinat nimeni. Cadavrul a apărut în grădina casei sale, pe fundul unui puţ. L-a găsit singurul servitor care era de serviciu în momentul acela, spuse unul dintre cei prezenţi, care îi aminti lui Cí că Xu îi asigurase că va ghici numele asasinului.

Cí trase aer în piept. Dacă îi lăsa pe oamenii aceia să ia drept sigure vorbele sale, mai târziu nu va mai fi chip să susţină contrariul. Se gândi cum să iasă cu bine din acest necaz.

– Nu depinde totul de mine, zise el, ridicând glasul ca să se încredinţeze că îl auzeau. Este adevărat că pot ghici unele lucruri, dar la mijloc vor sta întotdeauna zeii şi voinţa lor, adăugă el şi privi spre marele călugăr căutându-i aprobarea.

Călugărul încuviinţă cu o plecăciune şi făcu acelaşi lucru în faţa rubedeniilor care nu fură tulburate de această declaraţie.

Cí înghiţi în sec. Se întoarse către mort şi îşi continuă examinarea. Gâtul se vedea intact, dar dând la o parte pătura care acoperea pieptul, o puzderie de viermi făcea să se înfioare grămada plină de grăsime a intestinelor care erau împrăştiate pe partea sa dreaptă. Duhoarea îi inundă gâtul şi coborî spre stomac, făcându-l să vomite. Xu îi sări în ajutor. Când îşi reveni, ceru nişte meşe de vată îmbibate în ulei de cânepă cu care îşi astupă nările. Atunci, ca prin minune, duhoarea dispăru. Apoi, îi dădu lui Xu sarcina de a cere să se sape o groapă în care să poată introduce cadavrul.

– Omul a fost budist. Familia vrea să-l incinereze, îi atrase Xu atenţia.

Cí îi explică lui Xu că are nevoie de groapă ca să încălzească trupul. Îl văzuse de nenumărate ori pe maestrul Feng făcând asta şi era şi o modalitate de a obţine un răgaz. În vreme ce mai mulţi călugări începură să sape, Cí iniţie examinarea amănunţită. Le ceru rudelor să se dea la o parte, ca să-şi facă treaba.

– Cu permisiunea primului născut, mă aflu în faţa unui bărbat onorabil de vreo şaizeci de ani, de statură şi constituţie mijlocii şi de alcătuire obişnuită pentru vârsta sa. Nu se observă cicatrice sau semne vechi care să scoată la iveală vreo boală gravă sau mortală. Îi privi. Pielea lui este moale şi dezumflată, dar se rupe dacă este trasă cu putere. Are păr rar şi cărunt, care se desprinde şi el dacă este tras. Prezintă numeroase contuzii la cap şi pe faţă, provocate, fără îndoială, de lovituri cu un obiect neascuţit.

Se opri observând buzele mortului. Reţinu un amănunt şi continuă:

– Torsul e plin de julituri, fiind probabil târât pe pământ. Pântecele... Încercă să-şi ascundă expresia de scârbă. În pântece se observă o rană făcută prin tăiere care înaintează de la baza plămânului stâng până la stinghia dreaptă, lăsând majoritatea viscerelor afară. Se întrerupse ca să-şi reţină senzaţia de vomă. Are intestinele umflate de umori, dar nu şi pântecele. Lujerul său de jad este normal. Picioarele nu prezintă nicio zgârietură...

Privi rudele, sperând să considere satisfăcătoare aceste informaţii. Dar acestea rămaseră impasibile, în expectativă, ca un auditoriu care aşteaptă după un spectacol lung dezvăluirea surprinzătoare din final.

„În ce m-ai vârât, Xu? După ce că mi-e destul de greu să constat cauza morţii, cum îşi pot ei închipui că voi afla numele vinovatului?“

Cí îi ceru ghicitorului să întrerupă săparea gropii şi să fie ajutat să întoarcă trupul defunctului. Odată aşezat cu faţa în jos, îi somă pe călugări să termine de săpat groapa. Din păcate, odată examinată, spinarea defunctului aproape că nu oferea nicio informaţie relevantă cu care să-şi completeze teoria, aşa că acoperi cadavrul şi începu să-şi enumere concluziile.

– În ochii oricui, acest bărbat a fost asasinat cu o tăietură enormă care i-a despicat pântecele. Rana a produs eviscerarea care...

– N-am plătit ca să ne spui ceea ce până şi un orb ar fi în stare să ghicească! îl întrerupse un bătrân, făcând semn unui tânăr deşirat, cu o cicatrice mare pe faţă.

Fără să scoată o vorbă, tânărul desfigurat se apropie de Xu, îl apucă de păr şi îi puse jungherul la gât. Bătrânul aprinse o lumânare minusculă şi o aşeză lângă Cí.

– Aveţi răgaz până se stinge flacăra. Dacă până atunci nu veţi fi rostit numele asasinului, tu şi asociatul tău o să regretaţi.

Un fior de gheaţă îl străbătu pe Cí. Încă nu ştia cauza decesului, aşa că îl privi pe Xu aşteptând un răspuns pe care acesta nu i-l dădu. Privi pâlpâirea slabă a flăcării stingându-se încet, dar inexorabil.

Xu ajută la terminarea gropii. De cum isprăviră treaba, Cí porunci să fie umplută cu tăciuni pe care-i ceruse de la bucătării. Când spuza se răci, aşeză o rogojină peste ea, o stropi cu oţet şi ceru să fie mutat cadavrul în groapă. Odată aflat înăuntru, îl acoperi cu pătura şi aşteptă nervos.

Lumânarea scăzu şi mai mult, de-abia mai pâlpâind din pricina adierii. Cí îşi simţi stomacul zvâcnind.

Trase aer în piept şi îşi trecu în revistă opţiunile. Cel mult, ar putea risca să prezinte cauza, dar de aici până la a deduce numele vinovatului era o prăpastie imposibil de trecut. Şi, bineînţeles, nu ştia dacă un asemenea răspuns ar fi suficient pentru a potoli mânia acelor oameni. Îşi luă un răgaz de care nu avea nevoie ca să dezvelească mortul şi adoptă o expresie solemnă. Apoi, îi examină gleznele.

– Cum spuneam... îi căută din priviri pe cei prezenţi... Pentru orice observator, bărbatul acesta a murit ca urmare a unei răni brutale care i-a despicat pântecele... Dar un asemenea fapt evident dovedeşte doar şiretenia şi perversitatea asasinului. Atinse cu degetele gleznele mortului. Un om viclean, insensibil şi periculos, care nu numai că a dispus de timpul necesar ca să comită crima, dar, după aceea, a manevrat cadavrul ca să ne facă să credem că s-a petrecut altceva decât cele întâmplate.

Cei prezenţi ascultau cu atenţie. Dar Cí privea doar la pâlpâirea lumânării, care se topea văzând cu ochii. Încercă să se uite în altă parte şi să se concentreze asupra cuvântării sale:

– Când v-am întrebat mai înainte, mi-aţi spus că, în noaptea dispariţiei, defunctul era păzit de oameni demni de încredere. Acest fapt exclude o posibilă conspiraţie şi ne conduce, la rândul său, către un singur responsabil. O fiinţă crudă şi violentă, peste măsură de laşă, ca un şacal.

– Timpul se scurge, îi atrase atenţia bărbatul care îl ameninţa pe Xu.

Cí privi lumânarea cu coada ochiului. Strânse din fălci şi se apropie de bărbatul cu jungherul.

– Dar omul acesta nu a murit înjunghiat. Bineînţeles că nu, aşa cum o dovedeşte pielea secţionată care mărgineşte tăietura. O arătă. Dacă observaţi cu atenţie, veţi constata că viermii au urmărit tăieturile rănii, o rană din care, în momentul când a fost produsă, nu s-a scurs sângele. Şi nu a sângerat, pentru că, atunci când acest nefericit a fost despicat de sus şi până jos, era deja mort de ceasuri întregi.

Un murmur străbătu grota până se prefăcu într-un ţipăt de uimire.

Cí continuă:

– În mod ciudat, nu a murit nici înecat, aşa cum o demonstrează faptul că, apăsându-i stomacul, acesta se dovedeşte a fi gol, iar nările sale, precum şi interiorul gurii, inclusiv dinţii şi limba, sunt lipsite de resturi vegetale, de insecte sau de murdăria obişnuită din puţuri, pe care ar fi înghiţit-o, fără îndoială, dacă ar fi fost în viaţă. Aşadar, singurul răspuns posibil este acela că era deja mort când a fost aruncat în puţ. Se întoarse spre rudele defunctului. Ceea ce ne conduce, în sfârşit, la întrebarea: Cum a murit?

– Şi dacă n-a fost nici înjunghiat, nici înecat, şi dacă n-a ajuns nici măcar să fie lovit, atunci cum a murit? întrebă fiul.

Cí ştia că de vorbele sale puteau depinde vieţile lor, aşa că le cântări bine înainte de a le rosti:

– Tatăl vostru a murit înspăimântător de încet. Fără să poată vorbi. Fără să poată cere ajutor. Tatăl vostru a murit horcăind otrăvit. Un nou murmur se răspândi prin criptă. Faptul ne este confirmat

de degetele ţepene şi de buzele sale înnegrite, precum şi de limba închisă la culoare care ne vorbeşte, fără îndoială, despre cinabru[1]: elixirul mortal al taoiştilor[2], otrava alchimiştilor[3] nebuni. Cí făcu o pauză, chiar în momentul în care lumânarea se zbătea deja în ultima sa pâlpâire. Odată mort... continuă el... şi profitând de întunericul nopţii, tatăl vostru a fost apucat strâns de glezne şi târât cu faţa în jos până la puţul din grădina sa, în care a fost aruncat în mod mârşav. Dar, nefiind mulţumit de fapta sa, asasinul a mai avut timp să-i spintece burta şi să-i mutileze chipul cu singura intenţie de a ascunde adevărata cauză a morţii.

– Cum poţi şti toate astea? îl întrerupse unul dintre cei prezenţi.

Cí nu se sperie.

– Pentru că semnele dezvăluite de aburii de oţet nu lasă nicio îndoială. Le arătă urmele de pe glezne. De aceea ştiu că a fost târât pe pântece, încă în agonie, aşa cum o dovedesc unghiile, care i s-au despicat când a încercat să se agaţe de viaţă. Le arătă unghiile pline de pământ, despre care putea face prinsoare că este acelaşi pământ din grădina lui.

Cí băgă de seamă că lumânarea era pe moarte. Omul cu pumnalul îşi încordă muşchii atunci când flacăra îşi dădu ultima suflare.

– Impresionant, admise ruda cea mai în vârstă, dar încă n-ai rostit numele ucigaşului. Şi făcu un semn spre omul desfigurat cu pumnal în mână. Numele! îi ceru el.

Disperat, Cí privi în jurul său, căutând o ieşire. Nu existau nici ferestre, nici culoare. Doar stâncă golaşă. Doi oameni înarmaţi păzeau singura uşă care comunica spre exterior, iar Xu era captiv. Orice hotărâre care le-ar fi putut salva viaţa trebuia luată acolo.

Bărbatul cu pumnal apăsă lama pe gâtul lui Xu. Ochii săi necruţători îi trădau hotărârea. Cí înţelese că, dacă nu rostea un nume, ghicitorului avea să-i fie tăiată beregata.

---

[1] Sulfură de mercur, utilizată de alchimişti pentru prepararea unui elixir al longevităţii, în realitate fiind un compus foarte otrăvitor

[2] Adepţi ai taoismului, religie populară în China, inspirată din doctrinele filosofului Lao Tse (secolul VI î.Hr.), personaj legendar în credinţa chineză

[3] A se vedea la sfârşitul cărţii în capitolul intitulat GLOSAR articolul denumit ALCHIMIE

Trecură câteva clipe de liniște în care nu își auzi decât respirația.

Bărbatul cel mai bătrân din familie își pierdu răbdarea. Îi dădu ordin desfiguratului, iar acesta ridică brațul ca să-i taie gâtul lui Xu. Atunci, Cí strigă.

– Omul Marii Minciuni! născoci el un nume.

Desfiguratul se opri descumpănit. Căută pe chipul bătrânului un semn de aprobare.

– Acela este vinovatul pe care îl căutați, insistă Cí, străduindu-se să se mențină pe pânza de păianjen pe care încerca să o țească.

În timp ce aștepta, îl privi pe Xu. Spera ca ghicitorul să spună ceva, să facă un gest care să-i arate o cale, un indiciu care să-i dezvăluie cum să iasă din impas, dar Xu își ținea pleoapele închise, strânse ca niște zăvoare.

– Ucide-l, spuse bătrânul pe un ton sentențios.

– A fost Chang! Chang l-a asasinat! strigă Xu pe neașteptate.

Bătrânul se făcu alb ca varul.

– Chang? Mișcă din buze. Apoi căută cu mâini tremurătoare prin îmbrăcăminte un cuțit care sclipi la lumina felinarelor. Încet, fără să rostească vreun cuvânt, înaintă spre unul dintre cei prezenți, care se dădu înspăimântat îndărăt, până când mai mulți bărbați îl opriră apucându-l de brațe. Cel îngrozit era Chang. Același pe care Xu tocmai îl numise. Acuzatul nu-și recunoscu crima, dar când i se smulseră unghiile, mărturisi că nu a vrut să o facă și ceru iertare în hohote de plâns. Avea chipul schimonosit. Imaginea cuiva care înțelege că viața îi va fi curmată, a cuiva care se știe deja mort înainte ca moartea să-l ajungă.

Nu opuse rezistență.

Execuția sa fu lentă. Bătrânul îi secționă cu îndemânare venele de la gât pentru ca asasinul să fie conștient de felul cum moare. Când își dădu și ultima suflare, oamenii se întoarseră spre Cí și îl cinstiră cu o plecăciune. Apoi bătrânul îi înmână ghicitorului o pungă cu monede.

– A doua rată. Se înclină. Xu îi întoarse salutul, revenindu-și în fire. Și acum, dacă ne permiteți, trebuie să ne onorăm morții.

Xu era cât pe-aci să se retragă, când Cí îl împiedică.

– Ascultaţi-mă cu toţii! îi invită el. Zeii au vorbit prin gura mea. Voinţa lor a făcut posibilă dezvăluirea asasinului şi, cu aceeaşi putere pe care mi-au conferit-o, vă somez să păstraţi tăcerea asupra tuturor întâmplărilor la care aţi fost martori. Ca niciun alt suflet decât al vostru să nu cunoască acest secret. Ca nimeni să nu îngăduie ca limba sa să trădeze această minune, sau, dacă nu, vă asigur că duhurile din infern vă vor urmări pe voi şi familiile voastre până în ziua în care veţi cădea în propriul mormânt.

Bătrânul rămase tăcut, în timp ce strângea din buze. Apoi făcu încă o plecăciune şi se retrase cu toată suita sa. Mai târziu, acelaşi călugăr care îi condusese până la criptă îi însoţi către ieşire.

Cí şi Xu o porniră pe drumul de întoarcere în oraş, coborând colina Marii Pagode prin latura sa dinspre Răsărit. Se ghicea ivirea zorilor, acolo unde marea se contopea cu orizontul. Un soare care pentru Cí aproape că nu exista. Merseră fără să-şi adreseze vreun cuvânt, fiecare meditând la cele întâmplate. Cu puţin timp înainte de a trece de zidul de apărare a oraşului, Xu îl înfruntă pe Cí.

– De ce naiba le-ai zis să tacă? spuse el printre dinţi. Pusesem mâna pe afacerea vieţii noastre şi tu ai dus-o de râpă. La ce te gândeai când i-ai ameninţat? Pe oamenii ăştia îi cunoaşte toată lumea. Dacă n-ar fi fost predica ta, peste câteva ceasuri, tot Lin'anul ar fi aflat cele întâmplate, ne-am fi umplut de clienţi şi am fi câştigat îndeajuns cât să ne cumpărăm propriul cimitir.

Cí nu-i putea spune lui Xu că un portărel îl urmărea şi că lucrul de care avea cel mai puţin nevoie era ca tot Lin'anul să afle că un tânăr cu mâinile arse munceşte la cimitir. Chiar şi aşa, simţea că i se întorc maţele pe dos. Fuseseră pe punctul de a muri şi, în loc să-i fie recunoscător că-i salvase viaţa, Xu îi reproşa că distrusese viitorul afacerii sale.

Îi venea să se îndepărteze de el. Se gândi să abandoneze tot, să o ia pe A Treia şi să fugă oriunde, dar frigul zorilor îi domoli mânia şi îi potoli răspunsul.

– Aşa mă răsplăteşti pentru tot ce-am făcut pentru tine? spuse el în cele din urmă.

– Ai grijă, băiete! Nu-ţi atribui un merit care nu ţi se cuvine! Eu am fost cel care am rostit numele lui Chang! urlă Xu. Chipul său era ca al iluminaţilor care se simt deţinători ai adevărului absolut.

Cí îl privi ca şi cum ar fi fost un negustoraş oarecare şi se întrebă dacă merita osteneala să discute cu cineva ale cărui singure raţionamente se bazau pe bani. Se gândi că nu, dar nu era dispus să se lase dominat. Nu, dacă de asta depindea viitorul lui şi al surorii sale.

– Înţeleg, spuse el. Poate că ar fi fost mai bine să-i las să te înjunghie. Sau aş fi putut să rămân mut în faţa cadavrului, aşteptând ca tu să rezolvi totul.

– Eu am rostit numele asasinului! repetă Xu.

– De acord! Nu contează! La urma urmelor, asta a fost prima şi ultima dată când discutăm treaba asta.

– Nu înţeleg. La ce te referi?

– Păi, mă refer la faptul că niciodată, repet, niciodată nu voi mai lua parte la ceva care, pentru orice fiinţă cu oarecare judecată, ar fi o nebunie şi care pentru tine pare să fie o simplă afacere profitabilă. Se opri brusc. Pentru numele tuturor zeilor! Chiar crezi că pot ghici orice? Fir-ar să fie de treabă! Nu sunt decât un amărât care nici măcar nu şi-a încheiat studiile şi tu vrei să mă comport ca un zeu în faţa unor indivizi exaltaţi care n-ar fi şovăit o clipă să ne taie beregata... Sincer îţi spun, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât înţeleg mai puţin cum de ţi-a dat prin minte aşa ceva.

Xu scoase punga cu monede şi o scutură în faţa lui.

– Sunt de argint!

– Nu vreau un sicriu de argint. Cí le îndepărtă din faţa lui.

– Şi din ce îl preferi? Din cânepă? Pentru că asta vei obţine dacă o să mergi în continuare pe drumul tău. Unde crezi că o să ajungi fără mine? Spune-mi. Chiar mă crezi prost? Dacă ai avea ceva mai bun de făcut sau un loc unde să te duci, n-ai fi aici cu mine, aşa că mai bine mulţumeşte-mi că te ajut şi nu mai face nazuri. Ia. Şi îi dădu a treia parte din monede. E mai mult decât ai fi câştigat muncind vreme de şase luni.

Cí le refuză. Ştia bine unde duce lăcomia. Tatăl lui i-o arătase.

– Fir-ar să fie, băiete! Dar ce voiai? Să câştigi bani fără să rişti nimic?

– Poate că omul ăla... Chang...

– Ce? răcni Xu.

– Pe Chang ăla, de ce l-ai acuzat? Poate că era nevinovat.

– Nevinovat? Ha! Nu mă face să râd. Dintre toţi cei care erau acolo, chiar şi cel mai nevinovat este în stare să-şi înjunghie propriul fiu şi apoi să-l îngroape de viu. Din ce crezi că trăiesc ei? Ce crezi că ar fi făcut cu noi? Îl cunoşteam pe Chang. Toată lumea îl cunoştea. Omul ăla râvnea la funcţia defunctului. Şi ai văzut că a mărturisit. Şi de altfel, ce mai contează dacă era nevinovat sau nu? Era un hoţ, un nelegiuit şi, mai devreme sau mai târziu, ar fi sfârşit la fel, aşa că mai bine că prin moartea lui ne-a făcut să fim mai puţin săraci.

– Nu-mi pasă, orice ar fi fost, ridică glasul Cí. N-aveai siguranţa. N-aveai dovezi şi fără ele nimeni nu poate fi condamnat. Poate că a mărturisit pentru că a fost torturat. Nu. Nu mă voi mai preta la aşa ceva. Ai înţeles? Nu mă deranjează să muncesc, nici să sap gropi, nici să ascult pacienţii la plămâni, nici să examinez vii sau morţi... fac orice. Nu mă deranjează. Dar îţi atrag atenţia: nu-mi cere să mai acuz pe cineva fără să am dovezi... pentru că, atunci, te voi acuza pe tine.

* * *

Pe drumul de întoarcere, Xu îi aruncă priviri pline de ură lui Cí, fără ca acesta să le observe. Tânărul mergea cu capul plecat, cufundat în gânduri, preocupat de dilema pe care i-o ridica situaţia lui. O dilemă care îl rodea pe dinăuntru şi pe care nu ştia cum să o rezolve.

Dacă îl dădea uitării pe ghicitor şi dispărea, poate că ar izbuti să înceapă o viaţă nouă departe de Lin'an. Nu trebuia decât să ia banii pe care tocmai i-i oferise Xu, să o trezească pe A Treia şi să scape de puzderia aceea de primejdii. Dar să fugă însemna, de asemenea, să renunţe la tot ce visase: la iluziile sale, la universitate, la examenele imperiale, care, în cazul în care le-ar fi trecut, ar fi recăpătat onoarea şi respectul pentru care luptase atât de mult şi pe care fărădelegea tatălui său îl împiedica acum să le atingă.

Pe de altă parte, să se stabilească în Lin'an însemna să rămână la cheremul ghicitorului, cu vicleşugurile sale de tot felul şi consecinţele de temut ale acestora. Şi să aştepte moartea de îndată ce Kao l-ar fi descoperit.

Lovi cu piciorul într-o piatră şi îşi blestemă soarta.

Îi păru rău că nu are un tată integru pe care să-l invoce, un spirit drept şi virtuos căruia să-i ceară sfatul în privinţa grijilor şi necazurilor sale. Privi către orizont. Razele răsăritului de soare începeau să scalde oraşul. Îşi jură că fiilor săi nu li se va întâmpla niciodată aşa ceva. Când îi va avea, va face imposibilul să fie mândri de el. Şi tot ce îi lipsise de la tatăl său el le va dărui lor.

Fără să bage bine de seamă în ce fel, ajunseră la locuinţa plutitoare a lui Xu. Cí nu luase încă o hotărâre, dar Xu i-o înlesni. Ghicitorul puse un picior pe şampană, iar pe celălalt îl ţinu pe uscat, împiedicându-l pe Cí să treacă.

– Ai două opţiuni: ori munceşti în continuare ca până acum, ori şterge-o de aici. Simplu ca bună ziua, spuse el.

Cí îl privi.

Nu avea decât o singură opţiune: să o menţină în viaţă pe sora lui.

Strânse din dinţi şi îl dădu la o parte pe ghicitor.

17

Săptămânile următoare nu trecură uşor pentru Cí.

În fiecare noapte se trezea în linişte ca să meargă la halele imperiale şi să care peştele cumpărat zilnic de nevasta lui Xu. Când se întorcea pe şampană, ajuta la sortarea şi curăţarea peştelui pentru a acoperi o parte din treburile care îi reveneau surioarei lui, fie că era bolnavă, fie că nu. Apoi, îl însoţea pe Xu în rondul de dimineaţă pe care îl făcea prin pieţe şi pe cheiuri cercetând, după cât le stătea în putinţă, toate morţile accidentale sau violente care s-ar fi produs în ziua precedentă. În general, acest rond includea o vizită la spitale şi la dispensare, unde Xu, în schimbul unei sume modice, obţinea de la îngrijitori numele şi situaţia personală a celor mai grav bolnavi, beteşugurile de care sufereau şi tratamentele pe care le urmau, lucru pe care îl repetau la Marea Farmacie din Lin'an. Cu această listă, Xu îşi plănuia prestaţiile, alegând dintre cazurile cele mai uşoare pe cele care ar fi putut aduce cel mai mare profit.

În drum spre Câmpiile Morţii, Cí recapitula şi evalua informaţiile. Examina antecedentele şi consulta datele din zilele anterioare ca să verifice dacă dispuneau de amănuntele necesare cu care credibilitatea cercetărilor sale să crească. Odată ajuns la cimitir, îşi punea în ordine trusa de instrumente pe care avea să o utilizeze mai târziu în cercetări şi care, încetul cu încetul, avea să sporească odată cu beneficiile pe care i le înmâna Xu. După aceea, îl ajuta pe Xu săpând gropi, cărând pământul dintr-o parte într-alta, aşezând lespezi sau punând umărul la transportul acelor sicrie pe care rudele nu erau în stare să le care. După ce mâncau, se pregăteau să-şi joace rolul, ceea ce includea punerea la punct a ţinutei şi îmbrăcarea unui

soi de costum de mag pe care i-l confecţionase prima soţie a lui Xu şi la care el adăugase o mască, pentru a-şi ascunde chipul.

– Aşa vom oferi mai mult mister, îi sugerase Cí lui Xu, în loc să-i explice că, fiind un fugar, nu dorea să fie recunoscut.

Ghicitorului nu-i fu pe plac ideea, dar când Cí sugeră că, în acest fel, dacă i se va întâmpla ceva într-o zi, oricine altcineva va putea să-i ia locul, fără ca el să-şi închidă afacerea, Xu acceptă încântat.

De obicei, alternau muncile din cimitir cu deplasările la Marea Mănăstire budistă. Cu toate că incinerările le furnizau mai puţine câştiguri decât înhumările, le aduceau o reclamă care nu făcea decât să îngroaşe lista clienţilor avizi de cunoaştere.

Nopţile, când se întorcea pe şampană, o trezea pe A Treia ca să se asigure că se simţea bine şi că îşi îndeplinise obligaţiile în pescărie. Atunci îi oferea mici daruri constând în figurine de lemn pe care el însuşi le cioplea între două înmormântări. Apoi îi dădea medicamentul, îi verifica exerciţiile de scriere şi repeta cu ea cele o mie de cuvinte pe care copiii trebuiau să le memoreze ca să înveţe să citească.

– Mi-e somn, se plângea ea, dar el o mângâia pe păr şi mai insista încă puţin.

– Doar nu vrei să munceşti toată viaţa într-o pescărie...

Şi atunci, ea lua coala cu ideograme, scotea limba şi îşi dădea silinţa să citească.

Mai târziu, când dormeau cu toţii, el ieşea afară, în frigul aspru al nopţii şi, echipat cu un lampion, sub sclipirea stelelor, încerca să revadă capitole întregi din *Prescripţiile lăsate lui Liu Juan-Zi de către spirite,* un pasionant tratat de chirurgie, pe care îl cumpărase la mâna a doua în piaţa de cărţi. Studia acolo până când îl biruia somnul sau ploaia îi stingea felinarul. Atunci, şi doar atunci, căuta un locşor liber ca să se odihnească între picioarele lui Xu şi peştele împuţit.

Dar în fiecare noapte, fără excepţie, înainte ca pleoapele să i se închidă de oboseală, îşi reamintea dezonoarea tatălui său şi îl năpădea amărăciunea.

* * *

Cu trecerea lunilor, Cí învăţă să deosebească rănile accidentale de cele provocate cu intenţia de a ucide; să discearnă între tăieturile

produse de securi şi cele pricinuite de pumnale, cuţite de bucătărie, tesace sau spade; să facă diferenţa între o crimă prin spânzurare şi o sinucidere prin aceeaşi metodă; să observe că, dat fiind că o cantitate de otravă înghiţită într-o sinucidere era întotdeauna mai mică decât cea utilizată într-un asasinat, aceeaşi otravă producea efecte diferite, în funcţie de cine o administrase. Descoperi că procedeele folosite pentru un omor erau rudimentare şi instinctive atunci când motivele ţineau de gelozie, de răbufniri sau de o dispută neaşteptată, dar dacă proveneau dintr-o obsesie sau o premeditare, sporeau în sofisticare şi în viclenie.

Fiecare caz nou reprezenta o provocare capabilă să-i trezească nu numai inteligenţa, ci şi imaginaţia. Neavând nici timp, nici mijloace, trebuia să pună cap la cap fiecare cicatrice, fiecare rană, fiecare inflamaţie, fiecare întărire sau roşeaţă a unui ţesut, fiecare amănunt, oricât de neînsemnat ar fi părut într-un mozaic complet. Uneori, o simplă şuviţă de păr sau o uşoară supuraţie putea furniza indiciile pentru rezolvarea unei chestiuni inexplicabile.

Iar el ţinea cu tot dinadinsul să le găsească.

Studiind cadavru după cadavru, a fost obligat să accepte dimensiunea ignoranţei sale. Oricât de mult li s-ar fi părut celorlalţi că cercetările sale ţineau de magie, cu cât învăţa mai mult, cu atât mai mult îşi dădea seama de sărăcia cunoştinţelor sale. Uneori era disperat, fiind pus în faţa unui semn necunoscut, a unui cadavru mut, a unei cicatrice cu neputinţă de identificat sau a unei deducţii greşite. Când i se întâmpla aşa ceva, îl admira şi mai mult pe fostul său maestru, judecătorul de instrucţie Feng, omul care îi insuflase dragostea pentru cercetare şi pentru amănunt. Alături de el învăţase lucruri care nu i se predaseră niciodată la universitate. Şi, la fel ca pe vremea aceea, Cí descoperea acum o lume nouă plină de cunoştinţe pe care Xu o împărţea cu el.

Pentru că şi Xu se pricepea la morţi.

– Pe acesta nu-i nevoie să-l deschizi. Uită-te la burta lui. A plesnit pe dinăuntru, îi spunea el îngâmfat, mândru că ştie ceva ce credea că Cí ignoră.

Într-adevăr, Xu ştia la perfecţie să observe cadavrele, în acelaşi fel în care se pricepea să interpreteze gesturile celor vii. Ştia să răsucească trupurile, să găsească oase rupte, să ghicească cotonogelile, să recunoască hematoamele, să facă preziceri ale cauzelor şi provenienţelor şi să determine până şi meseria morţilor care îi treceau prin mâini, de parcă ar fi pus întrebări unuia viu. Petrecuse ani întregi în cimitir cărând cadavre, ajutând la incinerarea budiştilor decedaţi şi, după cum povestea el, muncise ca gropar în temniţele din Sichuan, unde caznele şi morţile violente se succedau zilnic. O experienţă care îi lipsea lui Cí.

– Acolo, chiar că am văzut execuţii. Asasinate de-adevăratelea, nu jocurile astea de copii! îşi dădea el aere în faţa lui Cí. Iar rudele lor nu le duceau alimente la închisoare, guvernul nu le dădea de mâncare, aşa că acolo era o haită de lupi.

Ascultându-l, Cí îşi aminti de fratele său, Lu, şi de moartea cumplită de care a avut parte. Vru să creadă că în temniţele din Sichuan soarta lui nu ar fi fost cu mult diferită.

Experienţa lui Xu era un inepuizabil izvor de cunoştinţe din care Cí se adăpa fără să se sature, un torent din care se îmbuiba cu ardoare în aşteptarea zilei în care s-ar putea prezenta la examenele imperiale.

Dar toate acestea nu erau de-ajuns şi rarele sale momente de răgaz le consacra studiului.

Când sosi iarna, îi propuse ghicitorului să-şi lărgească cunoştinţele, achiziţionând cărţi noi. Xu fu de acord.

– Dar va trebui să le plăteşti din banii tăi.

Pe Cí nu îl deranjă asta. La urma urmelor, afacerea îi aducea îndeajuns ca să o hrănească pe A Treia şi să cumpere leacuri noi, care erau pe zi ce trece mai scumpe. Restul va fi bine folosit dacă Xu îi va permite să dispună de răgaz ca să studieze.

În timpul primăverii, Cí căpătă siguranţă de sine. Vederea i se ascuţise până în a distinge de la bun început culoarea vineţie a unei contuzii de tonul purpuriu ascuns sub o lovitură seacă; simţul său olfactiv învăţase să separe duhoarea putrefacţiei de putoarea mai dulceagă a cangrenei; degetele sale simţeau duritățile de sub ţesuturi,

micile plăgi pricinuite de un ştreang în jurul gâtului, moliciunea bătrâneţii, arsurile cauzate de tratamentele prin moxibustie, chiar şi minusculele cicatrice provocate de acele de acupunctură.

În fiecare zi se simţea mai sigur pe el însuşi. Mai încrezător în persoana sa.

Şi asta a fost greşeala lui.

Într-o zi ploioasă de aprilie, un numeros cortegiu de nobili gătiţi fastuos urca lent panta cimitirului purtând un sicriu. Cei doi servitori care îl precedau o luară înaintea alaiului, căutându-l pe Xu cu intenţia ca el să lămurească rudele asupra cauzelor decesului. După cum se pare, defunctul, un înalt demnitar din Dregătoria de Război, murise în noaptea dinainte după o îndelungată boală, a cărei cauză de-abia ieşise la iveală, iar rudele sale doreau să ştie dacă s-ar fi putut evita decesul.

După ce se stabili costul, Xu se duse să-l caute pe Cí. Îl găsi acolo unde îl lăsase, vârât în noroiul dinăuntrul unei gropi ai cărei pereţi se năruiseră pe când o lărgea. Hainele îi erau atât de murdare, încât Cí îi ceru lui Xu răgazul ca să-şi recapete o ţinută decentă, dar acesta îl zori să se acopere cu costumul de deghizare şi să se ocupe de oamenii aceia. Cí îi dădu ascultare strângând din dinţi, dar mănuşile pe care i le confecţionase nevasta lui Xu ca să-i ascundă arsurile de pe mâini erau mânjite cu noroi.

„Iar a doua pereche am uitat-o pe şampană."

Nu putea risca să fie identificat după arsuri.

– Ştii că nu o pot face fără mănuşi, îi spuse el lui Xu, căruia îi relatase în numeroase ocazii că îi repugna să examineze cadavrele fără ele.

– Fir-ar să fie, Cí! Atunci, ascunde-ţi-le sau bagă-ţi-le în cur. Ai putea s-o faci şi cu mâinile la spate.

Ar fi trebuit să refuze, dar Cí se încrezu prea tare. La urma urmelor, îşi imagină că o fi vorba de încă un caz de bătrân decedat din pricina vreunei boli. Îşi puse costumul de deghizare în pavilion şi ieşi să primească procesiunea, căutând să-şi ţină mâinile ascunse sub mâneci. De îndată ce văzu chipul cadavrului, ghici că era vorba de un simplu atac de apoplexie.

„E în regulă. Să ne jucăm rolul."

Mai întâi, se înclină în faţa cortegiului şi apoi se apropie de sicriu. Gâtul defunctului prezenta o oarecare umflătură. Chipul său zbârcit era plăcut la înfăţişare, iar veşmintele sale de gală miroseau a tămâie şi a santal. Nimic anormal. Nu avea nevoie să-l atingă. Rudele voiau doar o confirmare şi asta avea de gând să le dea. Se asigură că mâinile îi rămăseseră sub mâneci şi simulă o examinare a feţei, a gâtului şi a urechilor, trecându-şi mânecile pe deasupra.

– A murit de apoplexie, îşi dădu el avizul.

Rudele se înclinară cu o expresie de recunoştinţă, iar Cí le răspunse în acelaşi fel. Fusese o treabă uşoară. Dar, când deja se retrăgea, o voce răsună în spatele său:

– Luaţi-l!

Înainte de a putea să facă ceva, doi bărbaţi îl apucară strâns, iar un al treilea începu să-l percheziţioneze.

– Ce se întâmplă? încercă Cí să se elibereze.

– Unde este? Unde ai vârât-o? îl luă un altul la rost.

– Am văzut cum a ascuns-o în mânecă, îl acuză altul.

Cí îl privi pe Xu, căutând o explicaţie, dar acesta rămase deoparte. Atunci, cei care îl capturaseră, îl somară să înapoieze broşa cu perle pe care tocmai o furase. Cí nu ştiu ce să spună. Oricât de mult încercă, nu izbuti să-i convingă de nevinovăţia sa. Nu se liniştiră nici după ce îl despuiară de îmbrăcăminte. După ce-i aruncară hainele în faţă ca să se acopere, începură din nou să se răstească la el:

– Afurisitule pârjolit ce eşti! Ori ne spui unde e broşa, ori te snopim în bătaie.

Cí încercă să se gândească. Una dintre rude îi poruncise unei tinere slugi să se întoarcă în oraş şi să comunice autorităţilor furtul, dar restul celor prezenţi nu păreau dispuşi să aştepte întoarcerea sa. Cei doi bărbaţi care îl ţineau strâns îi răsuciră braţele, dar, spre uimirea amândurora, Cí nu se tulbură câtuşi de puţin.

– Vă repet că n-am furat nimic! Nici măcar nu l-am atins! se apără el.

Un pumn în stomac îl făcu să se îndoaie. Simţi că îi lipseşte aerul.

– Dă-o înapoi ori nu vei mai scăpa cu viaţă de aici.

Oamenii aceia aveau de gând să-l ucidă. Se gândi la A Treia şi ţipă, simţindu-se neputincios. Nu furase nimic. Trebuia să fie o greşeală. O repetă până la saturaţie, dar nu fu crezut. Atunci, un bărbat se apropie cu o funie. Cí amuţi.

Simţi un nod strângându-i gâtul. Omul era gata să-l stranguleze când o voce autoritară răsună ca un tunet:

– Opreşte-te! Dă-i drumul!

Cí nu înţelese. Deodată, aceiaşi oameni care tocmai îl loviseră, îl puseră pe picioare, făcându-i o plecăciune. În faţa lor, capul familiei agita tremurând broşa pierdută.

– Eu... Nu ştii ce rău îmi pare. Tocmai a găsit-o fiul meu pe fundul sicriului. Probabil că s-a desprins în timpul transportării şi...

Venerabilul bătrân se înclină, chinuit de remuşcări.

Cí nu spuse nimic. Îşi scutură praful de pe haine şi se pierdu printre gardurile vii.

În aceeaşi seară, medită pe puntea şampanei până se făcu noapte de-a binelea. Poate că incapacitatea lui de a simţi durerea fizică făcea ca durerea din sufletul său să fie mai mare, dar era cert că se învinovăţea în bună măsură pentru cele întâmplate. Dacă, în loc să aibă grijă să-şi ţină ascunse arsurile de pe mâini, ar fi examinat cadavrul cu atenţie şi minuţiozitate, poate că nimeni nu l-ar fi suspectat. Nu-i reproşa nici lui Xu atitudinea pe care o avusese. Se ţinuse pur şi simplu deoparte, pentru că nu înţelegea ce se întâmplă. În orice caz, învăţase că niciodată nu trebuie să trateze superficial o examinare, oricât de evident i s-ar părea rezultatul şi că cea mai mică eroare îl putea duce la moarte sau, cel puţin, la nişte necazuri mari.

Se lungi şi privi stelele. Nu fusese o zi bună de muncă. În curând, va fi Anul Nou şi va împlini douăzeci şi unu de ani[1]. Era un început de rău augur.

Două zile mai târziu, lucrurile se înrăutăţiră.

În dimineaţa aceea se afla împreună cu Xu dând strălucire unui sicriu în Templul Eternităţii când, deodată, îi atrase atenţia un

[1] A se vedea la sfârşitul cărţii în capitolul intitulat GLOSAR articolul denumit ANIVERSAREA ZILEI DE NAŞTERE

murmur ciudat venind de afară. La început, îl atribui servitorului care grebla prin grădini fredonând, dar încetul cu încetul, zgomotul începu să se accentueze până se prefăcu în lătratul unui câine. Când îl recunoscu, i se făcu părul măciucă. Ultima dată când auzise lătrat de câine fusese atunci când fugise de portărelul Kao. În cimitir, de obicei, nu intrau câini. Fugi până la uşă şi se uită printr-o crăpătură. Se schimbă la faţă.

Pe colină, urca un copoi asmuţit de un portărel în uniformă. Era Kao. Instinctiv, Cí se ghemui.

– Trebuie să mă ajuţi! îl imploră el pe ghicitor.

– Să te ajut? La ce? întrebă Xu, neînţelegând nimic.

– Omul ăla care vine! Reţine-l până mă gândesc eu la ceva.

Xu îşi apropie ochii mici de crăpătură.

– Un portărel! se întoarse spre Cí, nevenindu-i să creadă. Dar ce-ai făcut, drac împieliţat?

– Nimic! Spune-i că am plecat!

– Că ai plecat? Încotro?

– Nu ştiu. Născoceşte tu!

– În regulă... Dar câinelui, ce-i spun?

– Te rog, Xu!

Ghicitorul se ridică în picioare şi ieşi din pavilion exact în momentul în care portărelul ajungea sub porticul templului. Xu răsuflă uşurat văzând că ţine strâns câinele.

– Frumos animal, comentă el de la o oarecare distanţă. Vă pot ajuta cu ceva? Închise poarta şi se înclină respectuos.

– Presupun că puteţi, mormăi portărelul. Câinele mârâi şi el. Tu eşti cel căruia i se spune ghicitorul?

– Numele meu este Xu, afirmă el.

– Să-ţi explic, Xu. Acum două zile a fost depus un denunţ în legătură cu furtul unei broşe, aici, la cimitir. Ştii despre ce vorbesc?

– Aha! Povestea aia! Cum să nu-mi amintesc...? O neînţelegere ruşinoasă. Zâmbi nervos. Nişte rude iuţi la mânie au crezut că noi le-am sustras o broşă, dar au descoperit numaidecât că de fapt se desprinsese şi stătea pe fundul sicriului. S-a rezolvat situaţia.

– Da. Asta a fost şi ceea ce a confirmat după aceea una dintre rude.

– Atunci...? se miră Xu.

– Problema este că s-a vorbit despre un tânăr care te ajută. Cineva deghizat, cu mâinile şi pieptul arse... Coincide cu descrierea unui fugar pe care îl tot caut. Un tânăr înalt şi zvelt, cu părul negru prins într-o codiţă...

– Ah! Nelegiuitul ăla? Blestemat fie ceasul când l-am angajat! scuipă el indignat. A şters-o ieri cu punga mea fără să dea explicaţii. Tocmai aveam de gând să-l denunţ de cum se va încheia ziua de lucru şi...

– Aha!... Scutură din cap. Şi, evident, nu ştii încotro s-o fi putut duce...

– Păi, nu ştiu... oriunde. Poate în port. De ce? A făcut ceva?

– A furat nişte bani. Şi există o recompensă care te-ar putea interesa... adăugă el.

– O recompensă? Se schimbă la faţă.

Pe neaşteptate, un zgomot provenind din interiorul templului îi atrase atenţia portărelului.

– Cine-i acolo, înăuntru? Îşi aţinti privirea asupra micului templu.

– Nimeni, domnule. Eu...

– Dă-te la o parte! îl întrerupse Kao.

Dinăuntru, Cí observă cum Xu încerca să-l reţină pe portărel, dar fără succes. Dintr-o privire, constată că încăperea aceea era o temniţă, un sicriu uriaş fără niciun loc în care să se ascundă. Dacă încerca să fugă prin fereastra din spate, câinele îl va vâna în câmp deschis. Nu avea nicio scăpare. Nu avea de ales.

– Acolo nu este nimic, sunt doar morţi, îl auzi ţipând pe ghicitor, în vreme ce Kao lovea cu piciorul poarta care era zăvorâtă pe dinăuntru.

– După ce-o să intru eu, chiar asta o să fie acolo, urlă portărelul.

Kao îşi descărcă mânia asupra porţii celei mari fără ca zăvorul să cedeze. Poarta era solidă şi încuietoarea rezistentă. Începu să o lovească din nou cu piciorul până descoperi pe jos o lopată. O apucă şi îi zâmbi lui Xu. Din prima lovitură făcu să sară aşchii din ornamentaţia în relief. Rezistă şi la a doua lovitură, dar la a treia, scârţâi.

Se pregătea să sfărâme încuietoarea când, deodată, fără urmă de violenţă, poarta se deschise dinăuntru. Portărelul se dădu îndărăt văzând silueta îmbrăcată într-un costum de ghicitor care îşi înălţa braţele tremurând.

– Ieşi afară! porunci Kao. Masca! Scoate-ţi-o! Hai! Supune-te! Şi asmuţi câinele care lătra de parcă ar fi vrut să-l sfâşie.

Mascatul încercă să-i dea ascultare, dar mâinile sale tremurânde în mănuşi nu reuşeau să desfacă nodurile.

– Nu mă face să-mi pierd răbdarea! Scoate-ţi mănuşile! Iute!

Mascatul îşi scoase încet, deget după deget, mănuşa de pe mâna dreaptă. Apoi, făcu acelaşi lucru cu stânga. Când termină, le lăsă să cadă pe jos. Atunci, chipul lui Kao îşi schimbă expresia triumfală într-o strâmbătură de uimire.

– Dar... Dar tu...

Portărelul observă nişte mâini zbârcite fără urmă de vreo arsură, de parcă ar fi fost şterse ca prin minune. Peste măsură de furios, îi smulse masca şi dădu peste chipul unui bătrân înspăimântat.

– Dă-te la o parte!

Îl împinse pe impostor şi intră în templu, lovind şi împrăştiind tot ce îi ieşea în cale. Se uită peste tot, dar locul era pustiu. Kao urlă ca un animal rănit. Apoi, ieşi din încăpere şi îl apucă pe Xu de cămaşă.

– Mincinos afurisit ce eşti! Spune-mi imediat unde este, dacă nu, o să-i simţi colţii în beregată!

Câinele scrâşni din dinţi lângă el.

Cu toată spaima, Xu jură că nu ştie. Portărelul îl apucă de gât.

– O să te supraveghez zi şi noapte şi dacă tânărul ăla se întoarce ca să te ajute la treburile tale scârboase, o să mă asigur că vei regreta tot restul vieţii tale!

– Domnule, încercă Xu să vorbească, l-am angajat de milă pe individul ăla ars. I-am născocit abilităţile şi deghizarea pentru ca naivii să nu-şi piardă încrederea în mine, dar eu eram cel care îi şoptea ce trebuia să spună. De aceea, am căutat un nou asistent... Arătă spre grădinar, care tremura în tăcere la câţiva paşi. Tânărul ăla nu se va mai întoarce. V-am spus deja că m-a furat. Dacă se întoarce, o să-i scot ochii cu mâinile mele.

Kao scuipă la picioarele lui Xu. Apoi strânse din dinţi şi părăsi cimitirul într-un val de înjurături.

* * *

Când Cí îi povesti lui Xu că îl convinsese pe grădinar să se ascundă sub deghizarea lui, ghicitorul izbucni în râs.

– Dar, pentru numele bărbii lui Confucius, ce-ai făcut ca să nu te găsească?

Cu teama încă în suflet, Cí îi dezvălui că, văzându-se prins în capcană, îl chemase pe grădinar de la fereastra din spate şi îl convinsese să se deghizeze, în schimbul unei mite substanţiale.

– Şi l-am pus să împodobească sicriul în care m-am ascuns cu ţinte, ca să pară pecetluit.

Xu izbucni din nou într-un hohot de râs, pe când Cí îi plătea grădinarului suma convenită. Când ghicitorul se sătură de atâta râs, îi relată lui Cí conversaţia pe care o avusese cu portărelul.

– Se pare că totul a ieşit la iveală în urma episodului cu nobilii şi broşa cu perle, îi spuse el. După toate aparenţele, cel care te-a denunţat te-a descris ca fiind un tânăr deghizat, cu mâinile arse, şi descrierea ta a ridicat bănuieli. Îl privi fix. Presupun că acum va trebui să-mi explici de ce eşti căutat. De fapt... se încredinţă că nu-l aude grădinarul... a menţionat o recompensă considerabilă... Dar nu cât câştigăm cu prestaţia ta, îi spuse el zâmbind.

Cí rămase tăcut. Să explice necazurile şi suferinţele pe care le îndurase de la tragica dispariţie a familiei sale nu numai că era complicat, dar şi greu de crezut. Pe de altă parte, era ceva care îl făcea să nu aibă încredere în Xu. Era o senzaţie asemănătoare cu aceea pe care o simţea faţă de cineva care i-ar fi oferit un pahar cu apă tulbure asigurându-l că este cristalină.

– Poate că ar trebui să plec, se aventură Cí.

– În niciun caz, dezaprobă Xu pe un ton tăios. Vom schimba costumul cu altul mai puţin ţipător. Şi vom selecta cu grijă defuncţii. Şi încă ceva: aşa cum ai făcut la mănăstire, îi vom ameninţa pe clienţii noştri ca să nu dezvăluie secretul. Nu sunt ambiţios. Zâmbi şi continuă: Pentru moment, avem destulă clientelă ca să o scoatem la capăt câteva luni, aşa că mergem mai departe.

Cí constată cu amărăciune că Xu o spunea de parcă dorinţele lui ar fi fost stăpânele destinului său. După cum îi relatase, de când Cí muncea pentru el, ghicitorul reuşise să câştige mai mult decât într-un an întreg de înşelăciuni cu greierii. Iar acum avea impresia că nu are de gând să îngăduie ca o afacere atât de promiţătoare să se năruie pe neaşteptate ca să ocrotească un fugar.

– Nu sunt sigur, Xu. Nu vreau să te implic în necazurile mele, îi spuse Cí.

– Necazurile tale sunt şi necazurile mele... îl asigură Xu. Iar câştigurile tale sunt şi câştigurile mele. Râse exagerat de tare. Aşa că subiectul nu se mai discută. Să uităm pentru o vreme de teatrul cu cadavrele, şi gata.

Cí acceptă în silă, iar Xu se bucură.

Dar câteva zile mai târziu, când A Treia căzu din nou la pat, Cí constată că necazurile lui nu erau şi ale ghicitorului.

Într-o dimineaţă rece, cele două soţii ale lui Xu se plânseră că A Treia nu făcea altceva decât să incomodeze. Copila nu învăţa nimic, nu era niciodată atentă, confunda creveţii de mare cu cei de apă dulce şi mânca prea mult. Pe deasupra, trebuiau să o supravegheze şi să fie atente la sănătatea ei, care părea că se înrăutăţeşte încontinuu. Îi spuseră toate astea lui Xu, iar acesta i le transmise lui Cí.

– Poate că ar trebui s-o vindem, îi făcu ghicitorul propunerea.

Xu insistă că soluţia aceea era cea obişnuită în familiile sărace, dar Cí refuză categoric.

– Atunci, hai s-o măritǎm, interveni soţia mai în vârstă.

Ghicitorul întâmpină propunerea cu entuziasm. După părerea lui, aceea era o idee pe care Cí nu va putea să o respingă. Era nevoie doar să caute un candidat care să pună preţ pe tinereţea copilei şi să îşi ia răspunderea pentru ea. La urma urmelor, o fată era o piedică şi numai dacă pleca de acasă înceta să mai fie.

– Este ceea ce am făcut cu fiicele noastre, îi explică ghicitorul. Ai spus că a împlinit opt ani, nu-i aşa? Făcu gestul de a pune mâna pe A Treia. O să vezi. O vom farda puţin ca să nu pară bolnavă. Cunosc câţiva bărbaţi cărora le va plăcea căţeluşa asta.

Cí se interpuse între sora lui şi ghicitor. Cu toate că faptul de a oferi copile în căsătorie era ceva obişnuit şi, uneori, se dovedea a fi cea mai bună alegere pentru viitorul fetelor, el nu avea de gând să îngăduie ca sora lui să ajungă sclava unui bătrân libidinos. Xu insistă. Spuse că fetele sunt ca lăcustele: nu sunt bune decât să mănânce şi să genereze cheltuieli. Mai târziu, când se mărită, ajung să facă parte din familia noului soţ şi pe acesta şi pe socrii lor îi îngrijesc până la moarte.

– Iar pe noi ne uită, adăugă el. E o nenorocire să n-ai băieţi. Ei măcar dobândesc soţii care se ocupă de noi când ajungem în vârstă.

Ca întotdeauna, Cí reuşi să amâne discuţia, oferindu-i mai mulţi bani lui Xu.

Dar, cu trecerea săptămânilor, agoniseala lui începu să se isprăvească.

Din zi în zi, A Treia avea nevoie de şi mai multe leacuri. Xu le achiziţiona în timpul rondului său prin farmacii, iar Cí le plătea la un preţ mai mare, i le administra cu tristeţe surorii sale şi o vedea zăcând. Încetul cu încetul, A Treia se stingea, fără ca el să găsească mijlocul de a evita acest lucru. I se rupea inima când pleca în fiecare zi la cimitir şi o lăsa sleită pe şampană, aproape fără puteri, cu mânuţele ei înroşite încercând să cureţe peştele din ziua aceea şi luându-şi la revedere de la el cu un firicel de glas şi un zâmbet de-abia schiţat pe faţă.

– O să-ţi aduc ceva dulce, îi spunea el.

Îşi înghiţea supărarea ca pe o fiere şi pleca, rugându-se să se însănătoşească.

Iar puţinii bani pe care reuşise să-i strângă îi scăpau printre degete ca apa ţinută într-un săculeţ de pânză.

La cimitir, Xu hotărâse să treacă de la a fi simplu gropar la a îndeplini funcţia lui Cí ca ghicitor în cadavre, dar prezicerile sale greşite îi înspăimântară pe puţinii naivi care veniseră să-l consulte. Şi asta îi reduse veniturile la aproape nimic.

Sau, cel puţin, aşa-i spusese el lui Cí când acesta îl implorase să-i dea un avans.

– Crezi că eu primesc bani cadou? A trecut deja destul timp. Dacă ai nevoie de bani, va trebui să-i câştigi din nou. Şi îi arătă costumul de ghicitor, care zăcea aruncat peste un sicriu dezmembrat.

Cí îşi scutură praful de pe mâinile bătătorite de muncă şi privi costumul de care depindea viitorul său. Xu nu îl modificase. Trase cu putere aer în piept şi strânse din buze. Se temea ca nu cumva să se întoarcă portărelul, dar, dacă voia să o salveze pe sora lui, trebuia să-şi asume riscul.

Ocazia de a-şi trage costumul pe el se prezentă chiar în aceeaşi după-amiază, când un cortegiu de studenţi conduşi de un profesor urcă într-o procesiune organizată până la templu. După cum îi povestise Xu, din când în când, studenţii de la renumita Academie Ming veneau la cimitir şi, pentru o sumă modică pe care o plăteau celui răspunzător de Câmpiile Morţii, li se permitea să examineze cadavrele care nu fuseseră ridicate în zilele precedente. Din fericire, în ziua aceea, trei trupuri îşi mai aşteptau îngropăciunea, iar Xu se bucură de parcă ar fi fost invitat pe neaşteptate la un banchet.

– Pregăteşte-te să le faci pe plac, îi atrase atenţia Xu, arătându-i costumul de deghizare. Tinerii ăştia sunt darnici cu bacşişurile dacă ştii cum să-i linguşeşti.

Cí încuviinţă.

Când se dezbrăcă de haine, un fior îi străbătu spinarea. Lunile de muncă îi întăriseră trupul până în a-l preface într-un mănunchi de fibre care se încordau la solicitare, deşi rămâneau ascunse sub arsurile care îi pârjoliseră pieptul. Luă costumul şi îl îmbrăcă. Se gândi la A Treia. Încercă să se concentreze şi aşteptă ca Xu să-l anunţe pentru prestaţia sa. Când îi va face semn, va fi pregătit.

Dintr-un ungher, observă cum profesorul, un bărbat chel, îmbrăcat în roşu, a cărui înfăţişare i se păru cunoscută, îşi aşeza studenţii în jurul primului cadavru. Înainte de a începe, maestrul îi informă pe studenţi în legătură cu responsabilitatea lor ca viitori judecători de instrucţie. Trebuiau să-şi păstreze respectul faţă de morţi şi să-şi formuleze opinia cu cea mai mare onorabilitate. Apoi ridică pânza care ascundea cadavrul. Era vorba de o fetiţă de câteva luni care fusese găsită chiar în dimineaţa aceea în canalele din Lin'an. Profesorul

stabili printre studenţi o serie de întrebări pentru a determina cauzele decesului.

– Fără îndoială, a murit înecată, începu primul, un tânăr imberb, cu faţă de copil. Are pântecele umflat şi nu prezintă alte semne. Privi îngâmfat la ceilalţi.

Profesorul încuviinţă înainte de a-i ceda cuvântul următorului student.

– Un caz tipic de „înecare a copilului". Probabil că părinţii lui l-au aruncat în canal ca să nu-l mai hrănească, argumentă al doilea.

– Poate că nu aveau cum să o facă, nuanţă maestrul. Mai aveţi vreo observaţie?

Un student cu părul sur, mai înalt decât ceilalţi, căscă neglijent. Profesorul îl privi cu coada ochiului, dar nu spuse nimic. Acoperi cadavrul şi îi ceru lui Xu să aducă următorul trup, moment de care groparul profită pentru a-l prezenta pe Cí ca fiind marele ghicitor din cimitir. Văzându-i costumul, studenţii îl priviră cu dispreţ.

– Nu avem nevoie de escrocherii, îi aruncă maestrul. Noi nu credem în ghicitori.

Descumpănit, Cí rămase tăcut şi se întoarse lângă Xu, care îi ceru să-şi scoată masca şi să fie atent. Studenţii continuară examinarea. În faţa lor aştepta cadavrul albicios al unui bătrân care fusese găsit mort în spatele unor barăci dintr-o piaţă.

– Este vorba de un caz de moarte prin inaniţie, comentă un al patrulea student, pe când examina bietul trup numai piele şi os. Prezintă gleznele şi picioarele umflate. Să tot aibă vreo şaptezeci de ani. Aşadar, moarte naturală.

Profesorul aprobă din nou concluzia şi se felicitară cu toţii. Cí observă că studentul cărunt încuviinţa ironic, ca şi cum colegii săi ar fi descoperit că ploaia cade din cer în jos. Profesorul adresă încă vreo două întrebări celor mai puţin silitori studenţi, care se supuseră cu promptitudine. Apoi, bătând de câteva ori din palme, îl anunţară pe Xu să aducă ultimul cadavru. Cí îl ajută să târască sicriul, un coşciug de pin de mari dimensiuni. Când ridicară capacul şi aşezară trupul pe masă, studenţii cei mai apropiaţi se dădură înspăimântaţi îndărăt cu o strâmbătură de uimire. Doar atunci studentul cărunt îşi

făcu loc ca să se uite la cadavru. Expresia lui plictisită se schimbă într-una plină de satisfacţie.

– Se pare că vei avea ocazia să-ţi dovedeşti talentul, îi spuse maestrul.

În loc să răspundă, studentul se înclină cu un zâmbet ironic în faţa profesorului său. Apoi, odată obţinută aprobarea acestuia, se apropie încet de cadavru de parcă s-ar fi confruntat cu o comoară. Ochii îi sclipeau cu lăcomie, închizându-se şi deschizându-se în faţa spectacolului pe care-l oferea trupul sfârtecat de lovituri de pumnal. Îşi pregăti o foaie de hârtie, o piatră pentru preparat tuşul şi o pensulă. Cí îl observă.

Spre deosebire de colegii săi, studentul deşirat, cu păr cărunt, părea să urmeze un procedeu asemănător celui pe care îl văzuse pus în practică de către judecătorul Feng în timpul cercetărilor la cazurile sale.

În primul rând, examină îmbrăcămintea cadavrului: se uită pe sub mâneci, sub cămeşoi, în pantaloni şi în interiorul încălţărilor. Apoi, după ce îl dezbrăcă şi îi examină trupul în întregime, îi ceru lui Cí un recipient cu apă. Cu recipientul în mâini, curăţă cu grijă masa de carne însângerată până deveni rozalie ca a unui porc. În continuare, măsură lungimea trupului şi vorbi pentru prima dată ca să anunţe că statura defunctului o depăşea cu două capete pe cea a unui om normal.

După voce, părea că se bucură.

Tânărul studie faţa buhăită a cadavrului, la care observă ciudata rană deschisă care se întindea pe frunte şi care lăsa la vedere osul craniului. În loc să spele rana, scoase ceva din pământul cu care era impregnată, descriind-o ca fiind produsă de căderea pe o piatră de pavaj cu margini tăioase. Notă ceva cu pensula şi în continuare făcu o descriere a ochilor întredeschişi şi lipsiţi de strălucire, ca ai unui peşte slab; descrise în amănunt pometii proeminenţi, mustaţa subţire şi neîngrijită şi falca puternică. Se opri apoi la tăietura oribilă care îi secţiona beregata de la nodul gâtului până la urechea dreaptă. Examină marginile şi cu ajutorul unui beţişor îi măsură adâncimea. Zâmbi şi scrise din nou.

În continuare, trecu la tors, un munte de muşchi sfârtecat de lovituri de pumnal. Numără un total de unsprezece, toate în zona dorsală. Le pipăi cu degetele şi îşi notă din nou ceva. Apoi aruncă o privire la stinghiile care flancau un lujer de jad mic şi zbârcit. În încheiere, se uită la coapse, la fel de puternice, şi la pulpele robuste şi lipsite de păr.

Cu ajutorul lui Cí, răsuci cadavrul până îl aşeză pe burtă. În ciuda petelor de sânge pricinuite de spălarea cadavrului, spinarea se vedea lucioasă şi sănătoasă. Tânărul aruncă o ultimă privire şi se retrase satisfăcut.

– Ei bine? întrebă maestrul.

Studentul schiţă un zâmbet neruşinat. Îşi luă un răgaz înainte de a răspunde, timp în care îi privi pe rând pe cei prezenţi cu o grimasă afectată. Fără îndoială, se bucura de momentul său. Cí se încruntă şi aşteptă.

– Este evident că ne aflăm în faţa unui caz deosebit, începu studentul. Un bărbat tânăr, extraordinar de puternic şi de robust, înjunghiat şi cu gâtul retezat. Un asasinat care înspăimântă prin cruzime şi care se pare că ne conduce spre o luptă înverşunată.

De data asta, Cí fu cel care nu se putu abţine să nu caşte. Xu îi reproşă acest lucru.

Maestrul îl îndemnă pe studentul deşirat să-şi continue expunerea.

– La prima vedere, ne-am putea aventura să spunem că a fost vorba de un atac la care au participat mai mulţi, ceva evident, dat fiind temperamentul mortului. Fără îndoială, a fost nevoie de contribuţia mai multor oameni pentru a ataca şi a doborî un uriaş care în timpul luptei a primit numeroase lovituri de pumnal şi care, chiar şi aşa, a continuat să lupte până când vreun atacant a reuşit să-i aplice lovitura decisivă la beregată. Tăietura de la gât l-a făcut ca, atunci când s-a prăbuşit, să se lovească la frunte, lăsându-i acea ciudată urmă dreptunghiulară care ne-a şocat pe toţi. A făcut o pauză mult prea mare care a creat aşteptări. Motivul asasinării? Poate că ar trebui să facem speculaţii în legătură cu mai multe motive. De la consecinţele unei simple fanfaronade într-o cârciumă, trecând printr-o datorie neplătită sau vreo veche ranchiună, până la disputa înverşunată

pentru vreo frumoasă *floare*... Desigur că toate aceste motive ar fi posibile, dar mai puţin probabile decât cel care pare să provină de la un simplu jaf, cum o demonstrează faptul că a fost găsit despuiat de orice obiect de valoare – îşi consultă notiţele –, inclusiv de brăţările pe care pesemne că le purta pe această mână. Şi arătă pe încheietura mâinii, acolo unde trebuie să fi fost podoaba, urma produsă de lipsa soarelui. Aşadar, dacă ar exista un denunţ, judecătorul de instrucţie care s-ar ocupa de caz ar face bine să dispună imediat o razie prin împrejurimile locului unde a fost găsit. Eu, bineînţeles, aş sugera bodegile din zonă, stăruind în special asupra acelor scandalagii răniţi care cheltuiesc mai mult decât le-ar permite buzunarul. Îşi împături notiţele, acoperi cadavrul şi îi cercetă pe cei prezenţi în aşteptarea aplauzelor lor.

În clipa aceea, Cí îşi aminti de sfatul lui Xu în privinţa laudelor şi a bacşişurilor şi se apropie pentru a-l felicita pe student, dar acesta îl sfidă, de parcă ar fi avut de-a face cu un lepros.

– Fanfaron neghiob! şopti Cí.

– Cum îndrăzneşti?

Studentul îl prinse de braţ.

Cí se eliberă dintr-o smucitură şi îşi încordă muşchii, sfidându-l cu privirea. Era cât pe-aci să-i răspundă, când profesorul interveni între ei.

– Aşadar, vrăjitorul crede că suntem nişte fanfaroni...

Îl privi uimit pe Cí, de parcă figura lui i-ar fi fost vag cunoscută. Îl întrebă dacă se cunosc de undeva.

– Nu cred, domnule. Sunt de puţină vreme în capitală, minţi el.

Dar, de îndată ce rosti cuvintele, Cí îşi dădu seama că profesorul Ming era omul căruia încercase să-i vândă exemplarul tatălui său în piaţa de cărţi din Lin'an.

– Sigur? Mă rog, nu contează. Dădu din cap mirat. În orice caz, cred că îi datorezi scuze Astuţiei Cenuşii, zise şi arătă către studentul deşirat, cu păr cărunt, care clipi nervos privindu-l peste umăr.

– Poate că acum e rândul meu, răspunse Cí.

Toţi murmurară, revoltaţi de impertinenţa groparului.

– Domnule, vă rog să-l scuzaţi, interveni rapid Xu. În ultimul timp, nu ştie ce spune.

Dar Cí nu se sperie. Dacă nu va obţine bacşiş, măcar să-i şteargă acelui student încrezut şi lipsit de judecată zâmbetul prostesc de pe faţă. Se întoarse către Xu şi îi spuse să facă prinsoare pe el. Xu nu îl înţelese.

– Pe tot ce ai. Doar e ceea ce ştii să faci, nu-i aşa?

18

Profesorul se ţinu deoparte, dar, până la urmă, împins de curiozitate, dădu curs rugăminţilor unor studenţi exaltaţi, ahtiaţi după hoitul în care presupuneau ei că avea să se transforme Cí în urma provocării. Xu încheie cu pricepere pariurile, punându-şi mâinile în cap ca să-şi exprime într-un fel groaza şi ca să facă să crească beneficiile.

– Dacă dai greş, o s-o vând pe soră-ta la preţul unui porc, îi atrase el atenţia lui Cí.

Tânărul nu se tulbură. Ceru să i se facă loc şi scoase dintr-o desagă un ciocan metalic, două pense de bambus, un scalpel, o seceră mică şi o spatulă de lemn pe care le puse lângă cadavru. Studenţii zâmbiră, dar profesorul se încruntă, uimit. Cí adăugă la instrumentar un lighean şi mai multe boluri cu apă şi oţet, precum şi o piatră pentru prepararea tuşului, o coală de hârtie şi o pensulă fină, deja umedă. Înainte de a începe, îşi smulse costumul de pe el şi îl azvârli în fundul templului. Astuţia Cenuşie fu nevoit să se aplece, ca să nu se lovească de el.

Cí despuie cadavrul de linţoliul care îl acoperea. Urmărise curios examinarea pe care o făcuse Astuţia Cenuşie, dar nutrea o anumită bănuială, iar acum trebuia să o confirme. Trase aer în piept amintindu-şi de A Treia. Nu putea să dea greş, pentru că ar fi poate ultima lui ocazie.

Atenţia lui se îndreptă spre ceafa mortului. Examină pielea palidă şi moale fără să găsească nimic ciudat. Apoi îi despleti codiţa şi urcă pe pielea acoperită cu păr, palpând-o cu degetele spre creştetul

capului. Cu ajutorul unei spatule, îi cercetă urechile, atât pe dinafară, cât şi pe dinăuntru. Apoi coborî pe gât, solid ca al unui taur, şi, după aceea, la umerii deosebit de puternici. Observă partea internă a braţelor, coatele şi antebraţele, fără să bage de seamă nimic care să-i atragă în mod special atenţia. Dar se opri asupra mâinii drepte, acordând o grijă deosebită pentru baza degetului mare.

„O bătătură circulară..."

Notă ceva în hârtiile sale.

Lăsă degetele să-i alunece pe spinare, apăsând vertebrele şi muşchii până se opri la fese. Nu găsi induraţii sau fracturi, nimic care să scoată la iveală un omor. După ce termină de examinat picioarele, răsuci încă o dată cadavrul. Îi curăţă din nou faţa, gâtul şi torsul, folosind un amestec de apă şi oţet, ca să se oprească la rănile înjunghiate care îi străpungeau trupul. Cel puţin trei erau mortale. Le studie forma şi le măsură.

„Aşa cum îmi închipuiam..."

Urcă până la gât. Rana era cumplită. Pornea din partea stângă, străbătea complet nodul beregatei şi ajungea până aproape de urechea dreaptă. Verifică adâncimea tăieturii, direcţia şi marginile sfâşiate. Dădu din cap.

Lăsă la urmă ciudata rană de pe frunte şi se concentră asupra feţei. Mai întâi, cercetă fosele nazale. Apoi folosi pensele pentru a scormoni înăuntrul gurii, de unde extrase o substanţă albicioasă pe care o duse la nas. O inhală cu scârbă şi o depuse într-un bol. Notă din nou ceva.

– Timpul trece, îi atrase atenţia maestrul.

Cí nu-l luă în seamă. În capul său clocoteau o mulţime de date şi încă nu reuşea să încropească un răspuns. Continuă cercetarea, concentrat asupra obrajilor mortului, pe care îi frecă cu oţet până ieşiră la iveală nişte uşoare zgârieturi. Apoi urcă spre ochi şi, în cele din urmă, se opri la frunte, locul în care părea să-i fi fost făcută zob pielea cu un obiect dreptunghiular greu.

Cu ajutorul scalpelului, scoase resturile de pământ care mai erau încă lipite de marginile rănii. Spre surprinderea sa, constată că adâncitura dreptunghiulară nu se datora niciunui impact, ci era mai

curând o tăietură brutală, efectuată cu un anumit obiect ascuţit şi pe care ţărâna o ascunsese.

Lăsă trusa de instrumente şi umezi pensula pe piatra pentru preparat tuşul. Inima începu să-i bată mai repede. Descoperise ceva.

Se întoarse la braţe şi la mâini unde găsi alte zgârieturi. Apoi, îi cercetă din nou creştetul capului, dând cu grijă la o parte părul. Odată confirmate bănuielile sale, acoperi cadavrul cu linţoliul. Când se întoarse spre maestru, ştia că a câştigat prinsoarea.

– Ei bine, vrăjitorule, ai ceva nou de adăugat? întrebă zâmbind Astuţia Cenuşie.

– Nu prea multe. Şi îşi lăsă capul în jos ca să-şi citească notiţe.

Studenţii izbucniră în râs şi îi pretinseră în gura mare lui Xu să le plătească. Ghicitorul le ceru nervos să aştepte raportul lui Cí, dar acesta era în continuare cufundat în notiţele sale.

Xu îl blestemă în gând.

Era pe punctul de a începe să plătească, când Cí îl opri. Imediat după aceea, tânărul susţinu că studenţii aveau să fie cei care vor plăti până la ultimul *qián*. Studenţii înlocuiră zâmbetul batjocoritor cu o expresie de uimire.

– La ce te referi? le-o luă înainte Astuţia Cenuşie. Dacă ai de gând să-ţi baţi joc de noi...

Cí nici măcar nu-l privi. Se îndreptă spre locul unde stătea maestrul şi aşteptă ca acesta să-i permită să continue. Profesorul îl privi în tăcere o bună bucată de vreme, de parcă ar fi intuit că se află în faţa cuiva într-adevăr deosebit. Cineva care, de bună seamă, nu era un vrăjitor obişnuit.

– Continuă, îl invită acesta.

Cí îi dădu ascultare. Îşi pregătise bine discursul.

– În primul rând, trebuie să vă atrag atenţia că tot ce veţi auzi aici răspunde într-o manieră demnă de încredere ţelurilor zeilor din cer. Aceleaşi ţeluri care mă silesc să insist asupra obligaţiilor la care vă angajaţi începând din acest moment. Vă somez să păstraţi secretul dezvăluirilor pe care vi le voi face, precum şi în ceea ce îl priveşte pe autorul lor, cel care este umilul vostru slujitor. Şi se înclină în aşteptarea aprobării lor.

– Continuă. Secretul tău va fi bine păstrat, spuse maestrul, fără prea multă convingere.

– Învăţăcelul dumneavoastră, Astuţia Cenuşie, a efectuat o cercetare rudimentară şi superficială. Orbit de vanitate, s-a oprit asupra unor chestiuni banale, trecând cu vederea amănuntele în care rezidă adevărul. Aşa cum o mie de *li* trebuie să fie parcurşi pas cu pas, examinarea unui cadavru cere un răgaz de modestie şi de smerenie minuţioasă.

– O smerenie care se pare că îţi lipseşte... observă Ming.

Cí îşi muşcă limba. Făcu o plecăciune şi continuă:

– Cel asasinat se numea Fue Lung. Vinovat de crime grave, fusese condamnat să slujească în detaşamentul din Xiangyang ca soldat, la graniţa fluviului Han, de unde a dezertat de curând. A sosit la Lin'an cu intenţia de a începe o viaţă nouă, dar firea sa violentă l-a împiedicat. Ca în atâtea alte ocazii, aseară s-a certat cu nevastă-sa, pe care a agresat-o cu brutalitate, fără menajamente. Femeia n-a mai suportat. A profitat de momentul în care soţul ei lua cina nepăsător, ca să-l atace pe la spate şi să-i taie gâtul. În ceea ce o priveşte pe nefericita aceea, o veţi putea găsi acasă, în apropierea zidurilor unde a apărut cadavrul. Nu trebuie decât să întrebaţi în prăvălia jurchenilor[1], cea care se află lângă cheiul din Nord. Acolo o să vi se spună unde locuieşte, dacă nu cumva s-a sinucis.

Nimeni nu răspunse. Nici măcar Xu nu fu în stare să rostească vreun cuvânt, când Cí îi făcu semn să-şi încaseze datoriile. În cele din urmă, Astuţia Cenuşie făcu un pas înainte. Pe neaşteptate, îi trase o palmă lui Cí.

– Dar... Cí amuţi.

– Până acum, am crezut că am auzit bătând câmpii tot soiul de şarlatani, de băgăreţi şi de golani, îl întrerupse studentul, dar nerușinarea ta depăşeşte orice faptă imaginabilă. Dispari din faţa noastră până nu ne supărăm!

Drept răspuns, Cí îi întoarse palma peste obraz.

---

[1] A se vedea la sfârşitul cărţii în capitolul intitulat GLOSAR articolul denumit JIN, JURCHEN

– Acum, ascultă-mă tu pe mine. Nu sunt vinovat de inepţiile şi nici de nepăsarea ta. Chiar dacă ai spălat cadavrul înainte de a fi constatat orice dovadă.

Astuţia Cenuşie încercă să-i răspundă lui Cí, dar Ming îl opri.

– Dar, maestre... Nu vedeţi că nu vrea decât să ne jupoaie de bani?

– Stai liniştit, Astuţie Cenuşie. Vorbele acestui tânăr sunt atât de convingătoare, încât este posibil să fie ceva adevăr în ele. Totuşi, aşa cum v-am mai spus şi cu alte ocazii, chiar dacă în munca noastră convingerea ne poate ajuta, uneori, ea este şi o armă a fanatismului şi a intoleranţei. Prin ea însăşi, exaltarea nu este de ajuns ca să condamni o persoană şi din acest motiv niciun tribunal nu ar accepta-o ca dovadă, aşa că păstraţi-vă monedele în centuri, pentru că sunt încă în siguranţă. Se întoarse spre Cí. Şi acolo vor rămâne câtă vreme obraznicul acesta nu îşi va argumenta afirmaţiile. În caz contrar, va trebui să tragem concluzia că sunt doar rodul imaginaţiei sale. Sau şi mai rău: al prezenţei sale la locul crimei.

Cí respiră cu greutate. De data aceasta, nu se afla dinaintea unui cortegiu alcătuit din rude credule şi îndurerate, ci în faţa elitei Academiei Ming, locul în care se pregăteau cei mai buni cercetători ai Statului, şi în faţa reprezentantului ei suprem, maestrul Ming. Dacă refuza să prezinte explicaţii, va fi luat drept un şarlatan, dar dacă li le oferea, vor afla fără îndoială că posedă cunoştinţe de medicină. Şi asta putea fi periculos.

Încercă să evite explicaţiile, argumentând că, dacă era nevoie de dovezi, nu aveau decât să meargă la locul crimei şi să constate veridicitatea afirmaţiilor sale, dar în loc să-l convingă pe maestru, nu reuşi să facă altceva decât să-l determine pe acesta să-l ameninţe că se va adresa autorităţilor şi îl va denunţa.

Strânse pumnii. Ştia că riscă mult, dar venise momentul să le închidă gura acelor bogătaşi încrezuţi.

– De acord. Să începem cu cauza morţii, spuse el în cele din urmă. Acest individ n-a murit într-o încăierare. N-au existat mai mulţi agresori şi nici lovituri diferite. A murit din cauza unei singure răni, cea de la gât, care îi secţionează complet beregata şi

vasele sangvine de pe partea dreaptă. Începutul şi direcţia tăieturii indică faptul că a fost efectuată din spate şi de jos în sus. Ar fi putut fi produsă stând în picioare, dar să nu uităm că vorbim despre un uriaş, despre un bărbat care depăşeşte cu două capete înălţimea oricărui alt om, ceea ce, în principiu, ne va conduce către un agresor cu o statură mult superioară şi, deci, inexistent. Numai dacă nu cumva, bineînţeles, omul nostru ar fi stat pe un scaun, pe vine sau întins pe jos. În privinţa celorlalte lovituri de pumnal, cele pe care le prezintă pe partea frontală a torsului, din analiza rănilor se desprinde faptul că au fost provocate toate cu aceeaşi armă, din acelaşi unghi şi cu aceeaşi intensitate, adică toate au fost aplicate de aceeaşi persoană. În mod ciudat, trei dintre ele, cele care îi străpung inima, ficatul şi plămânul stâng, sunt categoric mortale, ceea ce ar face să nu mai fie necesare celelalte lovituri de pumnal, inclusiv cea care i-a retezat beregata. Se apropie de cadavru şi îl dezveli ca să le arate. Aşadar, nimic nu îl leagă de ciudata născocire a unei cete de atacatori.

– Presupuneri, spuse Astuţia Cenuşie.

– Eşti sigur?

Fără să rostească vreun cuvânt, Cí apucă spatula ca pe un pumnal şi se năpusti asupra Astuţiei Cenuşii cu intenţia de a-l ataca. Băgând de seamă, studentul se dădu îndărăt dintr-o săritură şi se apără cum putu, punându-şi braţele între el şi repetatele încercări ale lui Cí de a-l lovi cu unealta de lemn. Cí îl încolţi într-un ungher, dar oricât încercă, nu reuşi să-l lovească în piept.

Deodată, la fel cum Cí începuse agresiunea, tot aşa o şi întrerupse.

Astuţia Cenuşie rămase în picioare, cu gura căscată şi ochii, încă neîncrezători, gata să-i iasă din orbite. Spre uimirea lui, nimeni nu îi sărise în ajutor. Nici chiar maestrul Ming, care observase impasibil scena.

– Maestre! protestă Astuţia Cenuşie.

Drept singur răspuns, Ming îi dădu cuvântul lui Cí.

Acesta se supuse cu o plecăciune.

– După cum vezi, i se adresă el Astuţiei Cenuşii, oricât am încercat, n-am reuşit să-ţi birui apărarea. Acum, să ne imaginăm situaţia: dacă în loc de o spatulă de lemn aş fi folosit un pumnal, braţele tale

ar fi prezentat acum tăieturi de cuţit. Şi chiar dacă te-aş fi lovit în piept, unghiurile şi profunzimea rănilor ar fi fost diferite.

Astuţia Cenuşie nu răspunse.

– Dar asta nu explică faptul că asasinul a fost o femeie, nici că femeia aceea ar fi fost nevasta lui, nici că bărbatul ar fi fost un condamnat, nici că ar fi dezertat din regimentul din Xiangyang, nici, bineînţeles, restul născocirilor pe care ai îndrăznit să le susţii, îl luă la rost maestrul.

În loc să-i răspundă numaidecât, Cí se întoarse lângă cadavru. Apoi îi ridică puţin capul şi arătă spre rana din frunte, asigurându-se că o puteau vedea cu toţii.

– Rezultatul unei căzături? Din nou, o greşeală. Astuţia Cenuşie a curăţat cadavrul acolo unde n-ar fi trebuit, dar n-a făcut-o acolo unde ar fi fost nevoie. În caz contrar, ar fi descoperit că pielea pe care el a presupus-o ca fiind făcută zob, de fapt fusese smulsă de pe craniu cu acelaşi cuţit cu care fusese retezată beregata defunctului. Observaţi marginile rănii. Cí îşi trecu peste ele degetele înmănuşate. Aceste margini, înainte acoperite cu pământ, după ce au fost curăţate, apar ascuţite şi bine definite, urmând o traiectorie pătrată practicată cu un singur scop.

– Un ritual demonic? i-o luă înainte Xu.

„Te rog, Xu. Nu încerca să mă ajuţi acum."

– Nu, continuă Cí. Decupajul din piele încerca să elimine ceva care, dacă ar fi rămas, ar fi făcut posibilă identificarea cadavrului. Un indiciu care stabilea fără nicio îndoială că defunctul este un criminal periculos, condamnat la pedeapsa cea mai grea. Precum şi un fapt care îl lega inevitabil pe defunct de asasinul său. Făcu o pauză şi se adresă maestrului: Pielea care i-a fost scoasă nu era obişnuită. Dimpotrivă, bucata care i-a fost decupată purta tatuajul care le este practicat celor ce sunt declaraţi vinovaţi de omucidere. Din acest motiv, asasina lui a încercat să şteargă urma. Dar, din fericire, a uitat sau poate că nici nu ştia că acelora care sunt condamnaţi pentru asasinat nu numai că li se tatuează pe frunte însemnul delictului lor, ci li se imprimă şi numele în creştetul capului, aici, sub păr.

Pe chipurile studenţilor, dispreţul începu să fie înlocuit cu uimirea. Maestrul vorbi primul:

– Şi concluzia că a dezertat de la Xiangyang?

– Este bine cunoscut faptul conform căruia codul nostru penal stabileşte execuţia, surghiunul şi munca silnică în armată ca posibile pedepse pentru delictele de asasinat. Dat fiind că ştim că individul era în viaţă până ieri, ne vor rămâne surghiunul şi munca silnică. Se deplasă până la locul unde se afla mâna dreaptă a cadavrului. Cu toate acestea, bătătura circulară care mărgineşte baza degetului mare de la mâna dreaptă confirmă categoric că acest om a purtat, până de curând, inelul de bronz cu care s-a protejat la încordarea arcurilor.

– Lasă-mă să văd, îl dădu la o parte maestrul.

– Şi ştim că, în prezent, datorită presiunii exercitate de către invadatorii de etnie Jin, toată armata noastră este concentrată în Xiangyang.

– Şi de aceea afirmi că a dezertat.

– Într-adevăr. În stare de alertă, nimeni nu poate părăsi armata, dar omul ăsta a făcut-o ca să se întoarcă la Lin'an. Şi nu de multă vreme, dacă e să judecăm după culoarea tuciurie de pe frunte.

– Nu reuşesc să înţeleg, se miră maestrul.

– Observaţi această slabă urmă orizontală, îi arătă fruntea. Există o foarte uşoară diferenţă în nuanţa pielii sale, aici, de-a lungul sprâncenelor.

Maestrul constată că este adevărat, dar tot nu înţelegea.

– Este urma tipică lăsată de o batistă. Pe câmpurile de orez, ţăranii care le folosesc sunt numiţi „două-culori". Dar acest semn este mult mai estompat, ceea ce arată că a început de curând să folosească batista ca să-şi ascundă tatuajul.

Maestrul se întoarse la locul lui. Cí constată că avea chipul încruntat, ca şi cum şi-ar fi cântărit cu atenţie următoarea întrebare.

– Şi locul în care o putem găsi pe nevasta lui? Ce înseamnă asta, să întrebăm în piaţă?

– Aici am avut noroc. Îl trădă spontaneitatea, dar continuă: I-am găsit în gură resturi ale unui aliment albicios într-o cantitate atât de mare, încât m-a făcut să deduc că a fost omorât în timp ce mânca.

– Dar tot nu înţeleg...

– În privinţa pieţei, da... Priviţi. Luă bolul în care depusese resturile de mâncare. Este brânză.

– Brânză?

– Surprinzător, nu-i aşa? O mâncare atât de nepotrivită cu aceste locuri şi cu gusturile noastre, dar care este totuşi tipică pentru triburile din nord. După câte ştiu, o importă prăvălia cu alimente exotice pe care de ani de zile o conduce bătrânul Pan-yu, care, fără îndoială, i-o fi cunoscând pe de rost pe clienţii care îi comandă un aliment atât de scârbos.

– Pentru care probabil că prinsese gust în timpul şederii sale în armată...

– Este ceea ce presupun şi eu. Acolo oamenii mănâncă ce găsesc.

– Dar asta nu explică faptul că ar fi fost asasinat de nevastă-sa.

Cí îşi consultă notiţele. Încuviinţă din cap şi ridică braţul mortului.

– Am mai găsit şi astea. Şi îi arătă nişte urme slabe.

– Zgârieturi?

– Şi pe umeri. Pe amândoi. Au ieşit la iveală când am folosit oţetul.

– Înţeleg. Şi asta te face să presupui...

– Că în ziua aceea, a fost maltratată cu asprime. Femeia n-a mai suportat şi, în timp ce bărbatul ei lua cina, a profitat ca să-i taie gâtul. Apoi, într-un acces de furie şi neputinţă, s-a aşezat călare peste el şi a continuat să-l înjunghie când era deja mort. În cele din urmă, când s-a calmat, l-a despuiat de orice ar fi putut conduce la ea: inelul, obiectele de valoare...

– Şi tatuajul de pe frunte.

– Şi tatuajul de pe frunte. Apoi, l-a târât cum a putut afară din casă, lăsându-l acolo unde a fost găsit. Din pricina greutăţii sale, n-a putut să-l care mai departe.

– Într-adevăr fantastic... admise maestrul.

– Vă mulţumesc, se înclină Cí.

– Nu te grăbi, băiete. Nu este o măgulire. Ming îşi şterse de pe faţă expresia amabilă. Spun fantastic pentru enorma fantezie care a înconjurat fiecare dintre afirmaţiile tale. Sau, dacă nu, cum l-ai defini

tu pe cel care îndrăzneşte să afirme fără să se înroşească la faţă că asasina acestui bărbat a fost soţia, şi nu sora lui? Şi dacă îţi lipseşte pielea de pe frunte, cum îndrăzneşti să garantezi că pe ea exista un tatuaj care indica faptul că bărbatul era un asasin?

– Dar eu...

– Linişte, îl întrerupse maestrul. Eşti deştept. Sau mai bine zis: dezgheţat. Dar nu pe cât crezi tu.

– Atunci, prinsoarea... interveni Xu.

– Ah, da. Prinsoarea... Scoase o pungă cu monede pe care i le înmână ghicitorului. Consideraţi datoria achitată.

Maestrul îşi dădu ochii peste cap. Apoi îl salută şi le făcu semn studenţilor să părăsească templul. Şi el făcea acelaşi lucru când îl chemă pe Cí.

– Domnule... se înclină acesta.

Maestrul îi ceru să-l însoţească afară. Odată ajunşi acolo, îl luă deoparte spre unul dintre garduri. Cí îşi închipui că avea să se întâmple ceva rău şi pulsul i se acceleră. Îl simţea zvâcnind cu putere în tâmple. Aşteptă ca maestrul să vorbească:

– Spune-mi un lucru, băiete. Câţi ani ai?

– Douăzeci şi unu, răspunse el.

– Şi unde ai studiat?

– Unde am studiat? Nu ştiu la ce vă referiţi, minţi el.

– Să fim serioşi, puştiule. Mi-a slăbit vederea, dar până şi un orb ar vedea de unde provine priceperea ta.

Cí avea buzele cusute. Maestrul insistă, dar Cí nu le dezlipi.

– În regulă... cum preferi... Dar este mare păcat că nu vrei să colaborezi, pentru că, în ciuda obrăzniciei tale, trebuie să recunosc că m-ai impresionat.

– Este păcat, domnule?

– Aşa este. Din întâmplare, săptămâna trecută unul dintre studenţii noştri s-a îmbolnăvit şi a trebuit să se întoarcă în provincia sa de origine. Acum, academia dispune de un loc liber şi, cu toate că avem o lungă listă de aşteptare, suntem mereu în căutare de studenţi cu talent. Mi-a trecut prin gând că poate ai fi interesat să îl ocupi... Făcu o pauză. Dar văd că nu.

Lui Cí nu-i venea să-şi creadă urechilor. Academia Ming era visul tuturor acelora care aspirau să facă o carieră în corpul judecătorilor, obiectivul celor care doreau să evite dificilele examene imperiale şi al celor care aveau pretenţia de a obţine un loc vacant în elita societăţii. Să fie admis la academie era mult mai mult decât ar fi putut să dorească vreodată. Primul pas spre mântuirea sa şi a familiei sale.

Şi, deodată, apărea în faţa lui ca un măr copt. Nu trebuia decât să întindă mâna şi să profite de ocazie.

Apoi zâmbi cu amărăciune. Oricât de mult ar fi dorit să se amăgească, această propunere nu era decât un vis trist. Chiar dacă Ming îi oferea un loc liber, nu dispunea de mijloacele necesare pentru a face faţă onorariilor foarte ridicate. Era ca o prăjitură cu miere cu care erau amăgite buzele unui copil bolnav ca să-şi deschidă gura înainte de a i se da un medicament amar. De aceea, când maestrul adăugă că îi va permite să se cazeze în academie cu ceilalţi studenţi şi că va putea să acopere onorariile aferente găzduirii şi mesei lucrând după-amiezile în bibliotecă, Cí nu vru să se trezească din vis. Asta presupunea că va putea să studieze zi şi noapte, să înveţe tehnici necunoscute, să experimenteze ultimele descoperiri, ultimele poţiuni. Însemna să lupte ca să-şi atingă ţelul. Însemna că, în sfârşit, viaţa lui va străluci.

Nu ştiu ce să spună, dar ochii îi sclipeau cu intensitate, dezvăluind ceea ce sufletul lui simţea. Şi maestrul ştiu să o interpreteze.

Tocmai din acest motiv, când Cí îi refuză propunerea, Ming nu putu să-şi reţină o grimasă de uimire.

19

Pe când se întorcea la treaba lui, Cí îşi blestemă destinul; acea soartă vitregă care îi servea pe tavă tot ce năzuia, ca apoi să i-l smulgă fără menajamente.

Ceea ce îi oferise Ming era mai mult decât şi-ar fi putut dori orice tânăr ambiţios. Un cadou de nerefuzat, de o asemenea valoare, încât nici tot jadul din lume nu ar fi fost în stare să-l răsplătească. Îi pusese la dispoziţie o comoară în schimbul unui lucru foarte neînsemnat. Dar, spre nefericirea lui, acest lucru neînsemnat era o taxă pe care el nu şi-o putea permite.

Nu o putea părăsi pe sora lui.

La academie nu ar fi avut nicio cheltuială. Nici pentru cărţi, nici pentru găzduire, nici de întreţinere. Totul era inclus în schimbul unui studiu asiduu şi al lucrului în bibliotecă. Dar nici n-ar fi încasat vreo retribuţie, deoarece contrariul ar fi însemnat o dezonoare. Îl consultase pe Ming asupra posibilităţii de a asista la cursuri şi de a-şi păstra slujba de la cimitir, dar în această privinţă maestrul se arătase de neclintit. Şi nu acceptă să discute nici despre angajări externe pentru o jumătate de zi. Dacă se hotăra să intre, dăruirea faţă de studiu trebuia să fie totală. Dar fără banii pe care i-i aducea munca lui ca ghicitor, i-ar fi fost cu neputinţă să cumpere medicamente pentru A Treia. Nici să achite costurile pentru mijloacele de trai. Nici pentru locuinţă.

Începu să sape mai sârguincios decât înainte şi continuă să facă asta până când rănile de pe mâini acoperiră cu sânge coada sapei. Nici măcar atunci nu se opri. Doar când înserarea îşi întinse

vălul peste cimitir, Cí îşi aminti că sora lui îl aşteaptă pe şalandă. Doar atunci se opri. Îşi aranjă ţinuta cum putu şi o porni pe drumul de întoarcere.

În noaptea aceea îi fu imposibil să doarmă. A Treia asuda şi tuşea întruna. Se răsuci lângă salteaua de paie urât mirositoare pe care se zvârcolea micuţa, întrebându-se ce să facă. Cu câteva ore înainte îi administrase ultima doză de medicament. Nu mai dispunea de alta şi nici bani nu-i rămăseseră. Xu refuzase să împartă punga pe care i-o dăduse maestrul Ming, argumentând că el îşi riscase banii şi că numai lui i se cuveneau câştigurile.

Îl urî pentru asta. Când în zori Xu îi zise să plece la cimitir, Cí se făcu că nu aude. Deşi era vară, o înveli bine pe sora lui ca să nu mai tremure şi îl sfidă pe ghicitor.

– Să nu cumva să o puneţi să muncească.

Apoi îşi luă traista şi părăsi şalanda.

* * *

În timp ce hoinărea prin port printre flămânzi în căutare de mâncare, Cí se întrebă dacă judecătorul Feng s-o fi întors la Lin'an.

Nu mai avea nici mijloace de trai, nici timp. Nu putea căuta altă slujbă, şi nici să aştepte ca Xu să se îndure de el. Şi deşi îi era teamă că, din cauza condiţiei sale de fugar, îl va dezonora cu prezenţa sa, Feng era ultima lui speranţă.

Se înfofoli în cămeşoi şi grăbi pasul. Străbătu oraşul din barcă în barcă până ajunse în cartierul Pasărea Phoenix, din sudul oraşului. După ce trecu de primele mici palate, recunoscu pavilionul lui Feng, o clădire veche cu un singur nivel, cu o grădină mică în faţă şi alta în spate. Tremură de emoţie amintindu-şi că printre merii aceia se scurseseră unele dintre cele mai fericite zile din viaţa lui. Dar îl miră ce găsi acum. Acolo unde cu ani în urmă înflorea o grădină îngrijită, acum, o cărare nedesluşit conturată se pierdea sub bălării. Înaintă uimit înconjurând un heleşteu plin cu pietre până la nişte trepte care gemură sub greutatea lui, ca un biet bătrân. Totul era abandonat. Bătu în uşă, temându-se de ce era mai rău. Vopseaua ei roşie lucioasă din trecut era acum ca o piele foarte uscată şi crăpată, din care se desprindeau cruste subţiri ca învelişul unei cepe.

Un felinar îi scârţâi deasupra capului. Ridicând privirea, băgă de seamă că din el de-abia mai rămăsese un schelet metalic care se legăna bătut de vânt ca un spânzurat. Nu primi niciun răspuns. Bătu din nou, dar nimeni nu-i deschise. Privi prin ferestre când, deodată, i se păru că vede trecând prin faţa lui un cap zbârcit ca o castană veche. A fost o viziune trecătoare printr-o crăpătură din hârtia roasă de la o fereastră. I se păru că este o femeie. Cí o strigă, dar silueta dispăru în spatele pereţilor.

Trase de zăvor şi uşa se deschise, făcând loc unui miros pătrunzător de mucegai şi de umezeală care îi înecă plămânii. Intră în locuinţă şi traversă salonul în direcţia încăperilor private ale lui Feng. Observă cu uimire că locul era absolut pustiu. Vechile mobile sculptate dispăruseră şi locul lor era ocupat de o fantasmagorică mantie de pânze de păianjen şi praf. Doar nişte urme de tablouri pe pereţi păreau să trădeze faptul că în clădirea aceea existase cândva viaţă.

Deodată, un zgomot în spatele lui îl făcu să tresară. Când se întoarse, reuşi să zărească o siluetă gârbovită fugind spre altă încăpere. Inima începu să-i bată mai tare. Puse mâna pe o stinghie de bambus de pe jos şi urmări trupul până în odaia în care se refugiase. De-abia putea ghici pe unde calcă, pentru că obloanele închise îl împiedicau să vadă. Înaintă pe bâjbâite până când auzi că se târa ceva la câţiva paşi de el. Îşi încordă auzul şi şovăi. Cineva părea că respiră lângă el. În momentul acela, oricine o fi fost, se mişcă. Fără să mai stea pe gânduri, Cí se deplasă într-o parte ca să o prindă, dar silueta îl lovi în picior, făcându-l să cadă. Încercă să se ridice, când nişte mâini îl atacară. Apărându-se, simţi că erau nişte membre slabe, moi şi solzoase, ca nişte peşti.

Silueta scoase nişte ţipete îngrozindu-l pe Cí, care se ridică de pe jos cum putu şi îl târî pe atacatorul său spre exterior, băgând de seamă că de-abia cântărea cât o oaie. Ceaţa de dimineaţă lumină grămada de oase tremurânde pe care Cí încerca să le ţină strâns. Fu uimit să constate că era vorba de o biată bătrână la fel de speriată ca şi el. Femeia încerca să se apere cu braţele ei ca nişte beţigaşe şi scâncea ca un căţeluş abandonat. Îl imploră să nu o lovească. Îi spuse că nu furase nimic. Că doar trăia ascunsă acolo.

Când Cí reuşi să se liniştească, o privi. Sub o pânză de sac soioasă sclipeau nişte ochi albicioşi în care se citea doar spaima. O întrebă ce face în casa judecătorului Feng. La început, nu răspunse, dar când o scutură de umeri, femeia îl asigură că nimeni nu mai locuia acolo de luni de zile.

Cí o crezu. Încâlceala slinoasă de păr alb ascundea un chip negricios, devastat de bătrâneţe şi de foame. Ochii ei nu minţeau. Doar îl priveau înspăimântaţi. Deodată, se căscară şi mai mult până îi luminară faţa.

– Pentru numele Cerului! Cí? Tu eşti, băiete?

Cí amuţi când, pentru o clipă, ochii aceia strălucitori căpătară un sens pentru el. Încetul cu încetul, chipul veştejit începu să se descreţească şi murdăria dintre zbârcituri să se risipească, până îşi recăpătă vechea înfăţişare. Bătrâna care îl îmbrăţişa acum nervoasă, cu ochii scăldaţi în lacrimi, era Inimă Blândă, fosta sclavă a judecătorului Feng. Femeia care avusese grijă ani de zile de magistrat şi de casa lui.

Cí o privi cu tristeţe. Îşi aminti că, în ultimele sale zile petrecute cu judecătorul Feng, bătrâna începuse să-şi piardă minţile. Cu toate acestea, Feng o păstrase în serviciul lui. Sau, cel puţin, aşa se petrecuseră lucrurile până când murise bunicul său şi trebuiră să părăsească oraşul Lin'an.

Inimă Blândă nu ştiu să-i spună mai multe. Doar că încetase să-l mai slujească pe judecător când apăruse femeia aceea.

– Care femeie?

– O afurisită de femeie. Era frumoasă, e adevărat. Dar nu te privea niciodată în ochi. Bătrâna gesticula cu braţele prin aer, ca şi cum ar fi putut să dea formă figurii despre care vorbea. Privea în gol, unde vedea ceea ce descria, de parcă s-ar fi întâmplat aievea. A adus servitori noi... precum şi nenorocirea.

– Dar unde sunt ei acum?

– Trăiesc singură. Mă ascund... Câteodată apar în întuneric şi îmi vorbesc... Ochii ei deveniră din nou înspăimântaţi. Cine eşti tu? De ce mă ţii? Se smuci din mâinile lui Cí şi se dădu înapoi.

Cí o privi, era din nou o siluetă gârbovită care delira. Încercă să o ajute, dar femeia se întoarse cu spatele, o luă la fugă de parcă ar fi fost urmărită de diavoli şi dispăru în întunericul adânc.

„Biata bătrână. Încă mai este pe pământ, dar trăieşte deja cu spiritele."

Intră din nou în locuinţă să caute vreun indiciu care să-l lămurească în vreun fel, dar nu găsi decât gunoiul depozitat acolo de Inimă Blândă. Fără îndoială, casa era de multă vreme abandonată. Îl miră faptul că judecătorul Feng nu îi pomenise nimic ultima dată când îl văzuse.

Când ieşi din micul palat, un soare nedesluşit se ascundea sub o perdea groasă de nori. Ploaia nu şi-a dat osteneala să trimită vreo înştiinţare. Pe drumul de întoarcere către şalandă, o revărsare torenţială îl sili să se adăpostească în piaţa de sclavi. Acolo, sub o prelată care amortiza ploaia, cu frigul rebegindu-i oasele, îl năpădi disperarea. Ultima lui resursă dispăruse înainte de a o găsi. Poate că Feng nu s-o fi întors încă din periplul lui prin Nord sau o fi fost numit în alt oraş. În orice caz, acum îi era totuna. Nu avea nici timp, nici bani, nici slujbă. Nu avea unde să meargă. Nu putea cumpăra medicamente şi A Treia nu putea aştepta. Privi de jur împrejur, când se pomeni nas în nas cu o ceată de sclavi proveniţi din Nord care mergeau legaţi ca vitele. Jurcheni capturaţi în timpul ciocnirilor, presupuse el. Înfăţişarea lor era jalnică, dar măcar aveau să dispună de hrană şi de un pat. Oarecum, îi invidie.

Luă o hotărâre. Poate că avea să fie hotărârea cea mai cumplită din viaţa lui, dar nu va sta cu braţele încrucişate fără să o încerce. Ieşi în ploaie şi o luă la fugă spre Câmpiile Morţii.

Pe măsură ce urca pe colina pe a cărei culme se afla templul, inima îi tremura.

Îl găsi pe Xu muncind la un sicriu. Ghicitorul îl privi pieziş, de parcă l-ar fi aşteptat. Încetă să mai bată ţinte şi se ridică în picioare.

– Parcă ai fi un pui plouat. Schimbă-te şi ajută-mă aici.

– Am nevoie de bani, îi spuse el fără să clipească.

– Şi eu. Am mai vorbit despre asta.

– Am nevoie de ei acum. A Treia este pe moarte.

– Asta li se întâmplă oamenilor. Nu vezi unde ne aflăm?

Cí îl apucă pe Xu de pieptul cămăşii. Fu cât pe-aci să-l lovească, dar se stăpâni. Îi dădu drumul şi îi aranjă îmbrăcămintea. Apoi îşi aplecă fruntea, ca şi cum nu ar fi vrut să audă ce avea să-i spună. Se încruntă înainte de a-i arunca în faţă următoarea întrebare:

– Cât ai plăti pentru mine?

Xu lăsă să-i cadă ciocanul. Nu îi venea să creadă ce tocmai îi propusese Cí. Când tânărul îi confirmă că vrea să se vândă ca sclav, Xu pufni:

– Zece mii de *qián*. Este tot ce-ţi pot oferi.

Cí trase aer în piept. Ştia că, dacă s-ar tocmi, ar putea obţine mult mai mult, dar îl lăsaseră puterile. Le pierduse noapte de noapte auzind vaietele stinse ale surorii lui şi căutând o soluţie pe care nu o găsise. De-acum, nu-i mai păsa de nimic. Îi lipseau aerul şi viaţa. Era secătuit. De aceea acceptă.

Xu lăsă sicriul şi dădu fuga să redacteze documentul care certifica vânzarea. Umezi pensula cu salivă şi mâzgăli nerăbdător contractul. Apoi se ridică, îl chemă pe grădinar să fie martor şi i-l întinse lui Cí ca să-l semneze pentru confirmare.

– Am notat esenţialul. Că îmi vei presta servicii şi că îmi vei aparţine până la moartea ta. Ţine. Semnează.

– Mai întâi banii, îi ceru Cí.

– O să ţi-i dau pe şalandă. Tu semnează acum.

– Atunci, o să semnez acolo, când o să-i am în mână.

Xu se învoi fără tragere de inimă. Cu toate acestea, îi porunci lui Cí să împodobească sicriele cu ţinte, de parcă i-ar fi aparţinut deja. Între timp, el fredonă un cântecel ca să însoţească cel mai mare noroc pe care l-a avut de ani de zile.

* * *

Pe la jumătatea după-amiezii, o porniră pe drumul de întoarcere.

Xu mergea cu un pas uşor, fredonând întruna aceeaşi melodie. Cí îl urma încet, cu capul plecat, târându-şi picioarele la fiecare pas, fiind conştient că tot ce visase în viaţă dispărea acum asemenea soarelui care se stingea dincolo de orizont. Încercă să înlăture acele

gânduri ca să se concentreze asupra feţişoarei surorii lui. Zâmbi încrezător că, în sfârşit, avea să o vindece. Îi va cumpăra cele mai bune leacuri şi ea va creşte până va deveni o frumoasă domnişoară. Acesta, şi nu altul, era acum visul lui.

Dar pe măsură ce se apropiau de chei, sufletul începu să i se întunece.

Când Cí zări şalanda, ştiu că tocmai se întâmplase ceva îngrozitor. Afară, soţiile lui Xu ţipau şi îşi agitau braţele cu disperare, îndemnându-i să se grăbească. Xu iuţi pasul, iar Cí zbură. Sări de pe uscat pe şalandă şi intră în cabina în care zăcea de obicei A Treia când se simţea şi mai rău. O căută strigând-o în gura mare, dar nu-i răspunse nimeni. Doar lacrimile femeilor îi indicau ce se întâmplase.

Se răsuci până o descoperi.

În fundul micuţei încăperi, lângă o găleată cu peşte, acoperit cu o cârpă, zăcea trupuşorul sleit de puteri al surorii lui. Era acolo, tăcută, palidă, dormind pentru vecie.

PARTEA A PATRA

20

În timpul înmormântării, Cí simţi că o parte din el rămâne în micul sicriu. Cealaltă parte era o grămadă de carne destrămată, resturi care, chiar dacă vor fi cusute, nu vor arăta niciodată ca înainte. Pentru prima dată simţi mai multă durere pentru sufletul său, decât pentru trup, de parcă arsurile care îl desfiguraseră de copil l-ar fi cuprins acum pe dinăuntru şi el n-ar fi găsit apă cu care să le poată stinge.

Plânse până i se uscară lacrimile. Era pustiit, de parcă trupul său ar fi fost doar o carapace goală. Nu simţea decât amărăciune şi disperare. Mai întâi, muriseră surorile lui. Apoi, fratele şi părinţii. Şi acum, cea mică.

Nimeni nu îl însoţea. Doar Xu. Ghicitorul aştepta tăcut, mestecând nişte rădăcini lângă căruciorul închiriat cu care transportaseră coşciugul. Cí nu terminase încă de aranjat florile cu care voia să mascheze tristeţea gropii, când ghicitorul se apropie de el şi îi puse sub nas contractul vânzării lui ca sclav. Cí se răsuci. Apucă hârtia şi o rupse în mii de bucăţi. Dar Xu nu părea să fie afectat. Se aplecă liniştit să le strângă şi începu să le alăture cu grijă, de parcă ar fi vrut să le recompună.

– Nu vrei să-l semnezi? zâmbi el. Spune-mi un lucru, Cí. Chiar crezi că o să las să-mi scape cel mai bun atu al afacerii mele?

Cí îl străpunse cu privirea. Se pregătea să plece, când îl auzi pe Xu urlând:

– Unde crezi că pleci? Fără mine nu eşti nimic! Doar un îngâmfat muritor de foame.

– Unde? Cí explodă. Departe de tine şi de scârboasa ta lăcomie de bani. La Academia Ming!

De-abia mai putea gândi. De îndată ce încheie fraza, regretă că o rostise.

– Chiar crezi asta? Dar cât de mult te înşeli! Râse. Dacă mă părăseşti, o să te denunţ la acel portărel care a venit să te caute la cimitir, după aia o să mă piş pe mormântul surorii tale şi o să merg la curve cu recompensa.

Un fulger sub forma unei lovituri de pumn întrerupse ameninţările lui Xu. O a doua lovitură îi distruse dinţii. Cí îşi scutură mâna, pe când se stăpânea să nu-i zdrobească ţeasta. Xu scuipă sânge, dar chiar şi aşa îşi păstră zâmbetul prostesc.

– O să fii cu mine sau cu nimeni!

– Tu să mă asculţi! îl sfidă Cí. Pune-ţi afurisita de mască şi câştigă-ţi firimiturile cum vei putea. Cu siguranţă că vei înşela destui oameni ca să obţii mai mult decât recompensa. Dacă aflu vreodată că ai vorbit cu Kao, voi răspândi vestea despre minciunile tale şi afacerea ţi se va duce pe apa sâmbetei. Tocmai avea de gând să plece, dar se opri. Şi dacă aflu că ai atins măcar un grăunte de ţărână de pe acest mormânt, o să te despic în două şi o să-ţi mănânc inima.

Lăsă o ultimă floare pe mormântul surorii lui şi plecă de pe colină spre Lin'an.

* * *

Cí privi sălciile golaşe scuturate de vânt, spunându-şi că nici crengile cele mai uscate nu s-ar simţi atât de părăsite ca el. Ploaia de iarnă îi pătrundea prin haine şi îi lovea pielea pe când hoinărea fără să se gândească la ceva, singur cu tristeţea lui. Paşii singuratici îl purtară, fără să-şi dea seama, spre zarva unei mulţimi de suflete care îl înghiţi.

Umblă toată dimineaţa străbătând aceleaşi canale, aceleaşi ulicioare, repetând fără să-şi dea seama aceleaşi trasee. Privea în pământ. Călca peste murdăria care părea că se caţără încetul cu încetul pe picioarele lui ca să-i înăbuşe gâtlejul. La amiază se opri să-şi tragă răsuflarea. Îşi ridică privirea şi se pomeni prins într-o durere şi mai intensă decât singurătatea, suferind în adâncul sufletului povara copleşitoare a disperării. Pe când îşi lăsa spinarea să alunece pe un stâlp vechi de lemn ca să se aşeze pe vine, se întrebă dacă merită

osteneala să studieze în academie. Cunoştinţele pe care le-ar dobândi îi vor readuce oare veselia surorii lui sau iubirea tandră a mamei sale, sau onestitatea pe care tatăl lui i-o refuzase?

Imagini nedesluşite ale surorii lui, mici zâmbete ce păreau că se destramă sub ploaie, ochişorii ei zglobii strălucitori din pricina febrei... Totul dispărea prefăcându-se într-o imagine cenuşie de plumb, culoarea mohorâtă a deznădejdii.

Se gândi la familia lui: la mama, la tatăl, la surorile şi fratele lui... Îşi reaminti vremea când erau cu toţii fericiţi; vremea în care împărtăşeau aceleaşi iluzii care treceau de la unii la alţii. O vreme care nu se va mai întoarce niciodată.

Rămase aşezat, în timp ce apa care-i curgea pe faţă îi înceţoşa privirea, la fel cum singurătatea îi umbrea sufletul. Ar fi rămas acolo, dacă n-ar fi fost tânărul cerşetor care se aşezase pe neaşteptate lângă el, căutând refugiu. Băiatul nu avea braţe. Doar două cioturi de care i se legaseră nişte pungi de pânză ca să-şi poată duce pomenile primite. Cu toate neajunsurile sale, băiatul zâmbea arătându-şi gingiile ştirbe şi nişte ochi care dispăreau într-o privire de fericire. Îi spuse că îi place ploaia pentru că îl spală pe faţă. Cí îi potrivi pungile şi îi şterse chipul cu o cârpă îmbibată cu apă. Îşi aminti atunci feţişoara surorii lui, mereu zâmbitoare, în ciuda bolii. Îşi imagină spiritul ei aproape de el, îndemnându-l să se ridice şi să alerge către visurile lui. Îi simţi prezenţa. Pentru o clipă, aproape că o atinse.

Îl mângâie pe flăcăiandru pe cap şi se ridică. Începea să se înserenineze. Dacă se grăbea, avea să ajungă la Academia Ming înainte de înserat.

Ajunse mai repede decât îşi imaginase, împins de o nelinişte cu neputinţă de stăpânit. Din afara vechiului palat în care era instalată academia, ghici siluetele studenţilor care discutau cu însufleţire dincolo de ferestrele luminate. Râsetele lor străbăteau grădinile cu pruni, peri şi caişi care se înălţau în faţa unui zid solid de piatră ce proteja clădirea. Îşi imagină că şi el este unul dintre ei şi sufletul îi tresări. Într-o clipă, un grup de studenţi apăru de pe o străduţă în drum spre academie. Vorbeau despre cărţile pe care tocmai le

cumpăraseră şi făceau prinsoare cu privire la cine va fi primul ce va lua examenele care îi vor conduce către corpul judecătorilor. În urma lor, doi servitori trăgeau un cărucior de mână încărcat cu fructe, dulciuri şi alte bucate.

Când grupul trecu de poartă, i se strânse inima. Pentru o clipă, se întrebă dacă locul lui va fi într-adevăr printre cele rezervate tinerilor cu dare de mână, descendenţi din nobili şi din judecători sătui de atâtea bogăţii. Observă că unul dintre studenţi îl privea peste umăr, de parcă s-ar fi temut că apropierea lui i-ar fi putut ştirbi nobleţea. Simţindu-se descoperit, tânărul privi în cealaltă parte şi le şopti ceva colegilor săi, care se întoarseră să-l privească dispreţuitor. Apoi dispărură prin poarta cu două canaturi care dădea acces în palat. Cí îi văzu plecând. Înăuntru se păzeau cunoştinţele şi curăţenia. Afară rămâneau gunoaiele şi ignoranţa.

Se înarmă de curaj şi merse pe urmele lor.

Se îndrepta spre grădină, când îi ieşi în faţă un omuleţ, cu o nuia în mână, agitând-o precum cineva care sperie o muscă. Atunci când Cí îi comunică intenţia lui de a avea o întrevedere cu maestrul Ming, servitorul îl privi de sus în jos şi îi răspunse că este imposibil. Cu toate că Cí îl asigură că însuşi Ming îl invitase, paznicul nu-i dădu crezare.

– Maestrul nu invită cerşetori. Îl îmbrânci spre poartă.

Pe când se dădea îndărăt, Cí băgă de seamă că studenţii râdeau de el, înainte de a dispărea dincolo de copaci.

Nu mai suportă. Era şansa lui şi nu avea de gând să o piardă. Reuşi să scape de omuleţ şi o luă la fugă spre clădire, în timp ce în urma lui răsunau strigăte de alarmă. Trecu pragul de la intrare şi străbătu o sală mare, pe când o ceată de studenţi i se alătura servitorului care încerca să-l prindă. Cí închise după el o a doua uşă şi sări printr-o fereastră în altă încăpere în care mai mulţi tineri meditau. Fără să le dea timp să reacţioneze, traversă aula şi alergă spre o bibliotecă, unde dădu nas în nas cu un grup de studenţi care consultau cărţi, făcând să cadă pe jos, împrăştiate, mai multe volume. Privi în jurul său. Pe unde trecea, alţi studenţi i se alăturau omuleţului, care se ţinea pe urmele lui. Era încercuit. Zări nişte scări care duceau la

sălile de sus şi se căţără pe ele, urcând treptele din două în două. Dar, ajungând sus, la capătul scărilor, se pomeni în faţa unei uşi închise. Încercă să o forţeze dându-i un brânci, dar uşa nu cedă. Când vru să se întoarcă, o mulţime înfuriată începea să urce spre el, agitând tot felul de beţe şi nuiele. Cí îşi sprijini spatele de uşă şi împinse din nou. Aproape că putea simţi loviturile pe chipul său. Îşi protejă faţa în aşteptarea primei lovituri, dar nu apucă să o primească, pentru că uşa se deschise singură spre interior.

Brusc, urmăritorii se opriră pe loc.

Cí nu înţelese ce se întâmplă până când întoarse capul. În spatele lui, chipul mut al lui Ming, sub o bonetă cu aripioare, îl observa cu severitate.

Nu îi folosiră la nimic explicaţiile. Când Ming ascultă versiunea servitorului, porunci să fie dat afară. Imediat, şase studenţi se năpustiră asupra lui Cí, îl târâră pe scări în jos şi îl aruncară în brânci în grădină, nu înainte de a-i atrage atenţia că data viitoare nu vor avea atâtea menajamente faţă de el.

Încă se mai scutura de praf când un braţ îl ajută să se ridice. Era paznicul care supraveghea intrarea. Odată ridicat în picioare, omuleţul îi întinse o strachină de orez. Cí păru că nu înţelege, dar chiar şi aşa îi mulţumi.

– Mulţumeşte-i maestrului, spuse paznicul şi îi arătă unde era situat biroul acestuia. A spus că te va primi mâine dacă te prezinţi cuviincios.

* * *

Cí înfulecă lacom porţia de mâncare, dar, după puţin timp, orezul îi întoarse stomacul pe dos până îl făcu să vomite. Apoi orele trecură încet până se stinseră şi ultimele raze de lumină.

Petrecu noaptea sub cerul liber, culcat pe jos ca un câine lângă poarta academiei. Aproape că nu dormi deloc. Doar închise ochii, gândindu-se la A Treia, de-acum fericită. Tot ce putea face pentru ea era să-i cinstească amintirea la fel cum făcea cu restul familiei şi să-şi dorească, de asemenea, ca şi spiritul ei să-l ocrotească.

În dimineaţa următoare, simţi cum îl scutura cineva ca să-l trezească.

Printre urdorile de la ochi, Cí îl zări pe servitorul care îl urmărise cu o zi înainte cu nuiaua şi care acum îi zâmbea, arătându-şi fără ruşine dantura ştirbă şi grăbindu-l să se scoale şi să-şi pună ţinuta la punct. Cí se scutură de praf şi îşi strânse părul sub tichie. Apoi îl urmă pe omuleţ, care alerga cu paşi mărunţi, de parcă ar fi avut picioarele legate. Grădinarul se opri o clipă lângă o fântână ca să-i permită lui Cí să se primenească şi continuă drumul prin grădină până la bibliotecă. Odată ajuns acolo, se înclină în faţa siluetei maestrului Ming, care răsfoia impasibil paginile unei cărţi. Băgând de seamă prezenţa lui Cí, maestrul închise volumul şi îl aşeză pe o masă joasă pe care o avea dinaintea lui. Ridică privirea şi îl privi curios.

Cí se înclină în faţa lui, dar Ming îi făcu semn să înainteze şi să ia loc. Pe când se aşeza, profesorul îşi luă răgazul să-l studieze. Cí privi şi el tenul deschis la culoare şi mustăţile de motan ale acestuia. Bărbatul purta aceeaşi togă de mătase roşie cu care îl văzuse la cimitir. Cí bătea darabana din degete, aşteptându-l să vorbească. În cele din urmă, maestrul se ridică.

– Băiete, băiete... Cum ar trebui să-ţi spun? Începu să se plimbe dintr-o parte a încăperii într-alta. Surprinzătorul ghicitor al asasinatelor? Sau poate neaşteptatul invadator al academiilor?

Cí se înroşi la faţă. Reuşi să bâiguie că îl cheamă Cí, dar când maestrul îl întrebă numele de familie, îşi aminti de raportul asupra conduitei dezonorante a tatălui său şi, ca măsură de prevedere împotriva unor ulterioare întrebări incomode, păstră tăcerea.

– În regulă, Cí *Fără Părinţi*. Răspunde-mi altceva, continuă Ming. De ce ar trebui să-mi menţin oferta faţă de cineva care îşi reneagă părinţii printr-o uitare simulată? Bineînţeles că zilele trecute la cimitir m-am gândit că cineva cu o perspicacitate ca a ta nu numai că merită să i se dea o şansă, ci chiar am îndrăznit să cred că poate vei avea vreun aport la dificila ştiinţă care studiază morţii. Dar, în urma violentei tale năpustiri de ieri, caracteristică mai curând unui banal tâlhar la drumul mare decât unui tânăr cinstit, acum nutresc îndoieli enorme.

Cí căută un răspuns. Nu îşi putea dezvălui ascendenţa fără să-şi compromită siguranţa, dar nici nu dorea să înceapă un lanţ de

minciuni. Se gândi să spună că este orfan, dar, chiar şi aşa, presupuse că maestrul îi va pune întrebări. Trecură câteva clipe care lui Cí i se părură o eternitate. În cele din urmă, luă o hotărâre.

– Acum vreo trei ani am suferit un teribil accident, un mare necaz care mi-a şters amintirile. Îşi descheie încet cămeşoiul şi îi arătă cicatricele care îi acopereau pieptul. La fel de încet, îl încheie la loc. Îmi amintesc doar că într-o zi am apărut în mijlocul câmpului. O familie m-a luat de acolo şi mi-a îngrijit rănile, dar când au emigrat spre sud, eu am ales să vin la oraş. Ei spuneau mereu că probabil acesta este locul meu.

– Înţeleg. Ming îşi netezi încet mustăţile. Şi cu toate acestea, ştii ce metode să foloseşti ca să scoţi la iveală rănile ascunse, în ce loc i se tatuează numele unui condamnat sau în ce fel nişte lovituri de cuţit provoacă sau nu moartea...

– Cu familia aceea am lucrat într-un abator, improviză el. Celelalte lucruri le-am învăţat la cimitir.

– Băiete, la cimitir se învaţă doar să îngropi... şi să minţi.

– Onorabile domn, eu...

– Asta, ca să nu mai vorbim de năvala ta nepotrivită de aseară... îl întrerupse maestrul.

– Paznicul acela este un prost! I-am spus despre propunerea pe care mi-aţi făcut-o la cimitir, dar a refuzat să mă asculte.

– Linişte! Cum îndrăzneşti să insulţi pe cineva pe care nu-l cunoşti? Aici, toţi fac ceea ce li se porunceşte, inclusiv paznicul acela pe care îl cataloghezi în mod gratuit de prost... ceea ce, fără îndoială, pe tine te califică astfel. Îi arătă un volum care era pe măsuţă. Îl recunoşti?

Cí luă volumul şi îl răsfoi cu grijă. Încercă să-şi înghită saliva, dar nu reuşi. Îl cunoştea foarte bine, pentru că era cartea tatălui său. Aceeaşi pe care o pierduse aproape de canal în timp ce fugea de Kao.

– Unde... unde aţi găsit-o? se bâlbâi el.

– Unde ai pierdut-o? replică maestrul Ming.

Cí îi evită privirea. Orice ar fi născocit, Ming avea să-l descopere.

– Mi-a fost furată, reuşi el să spună.

– Înţeleg. Atunci, poate că hoţul o fi fost cel care mi-a vândut-o mie, replică din nou Ming.

Cí tăcu. Fără îndoială, Ming îl recunoscuse şi poate că ştia şi de portărelul care îl urmărea. Fusese o greşeală să vină la academie. Lăsă cartea unde o găsise şi oftă. Apoi se ridică, gata să plece, dar maestrul îl opri.

– Am cumpărat-o de la un pungaş din piaţă. Când ne-am întâlnit la cimitir mi-ai părut cunoscut, dar atunci nu mi-am amintit de unde. Nu mai am memoria de odinioară, se plânse el. Dar săptămâna trecută, pe când îmi făceam plimbarea obişnuită prin piaţa de cărţi, mi-a atras atenţia un exemplar scos la vânzare pe o tarabă cam nepotrivită. Atunci mi-am amintit de tine. Mi-am imaginat că mai devreme sau mai târziu vei apărea pe aici şi de aceea l-am cumpărat. Strânse din buze respirând calm şi îşi apăsă faţa cu mâna, ca şi cum ar fi chibzuit ce să spună. Îl rugă pe Cí să se aşeze din nou. Dragă băiete, cu siguranţă că voi regreta, dar în ciuda minciunilor tale şi a motivelor serioase pe care sper că le ai ca să faci uz de ele, îmi voi menţine oferta şi îţi voi acorda o şansă. Luă cartea în mâini. Nu încape îndoială că deţii nişte calităţi excepţionale şi ar fi mare păcat ca, în atâta mediocritate, să se irosească. Aşadar, dacă într-adevăr eşti dispus să faci ceea ce îţi poruncesc... Îi întinse cartea tatălui său. Ia-o. Este a ta.

Cí o acceptă tremurând. Încă nu înţelegea de ce îl primea Ming în academie, dar, cel puţin, din cuvintele lui părea să se desprindă faptul că nu îl cunoscuse pe Kao. Căzu în genunchi în faţa lui, dar maestrul îl ridică în picioare.

– Nu-mi mulţumi. Va trebui să-mi câştigi încrederea zi de zi.

– Nu veţi regreta, domnule.

– Aşa sper şi eu, băiete. Aşa sper.

* * *

Cí îi cunoscu pe viitorii săi colegi în Demna Sală a Dezbaterilor, somptuosul salon din lemn de tei unde se desfăşurau de obicei discuţiile şi examenele. Aşa cum se obişnuia, un numeros corp profesoral împreună cu studenţii de la diferitele discipline aşteptau perfect

aliniaţi ca să-l cunoască pe noul aspirant şi să-şi exprime obiecţiile. Scrutat de sute de ochi, Cí stătea în picioare în mijlocul sălii, încercând să facă în aşa fel încât tremurul mâinilor să rămână tot atât de ascuns ca şi restul emoţiilor pe care le avea.

În mijlocul unei linişti solemne, Ming înaintă spre vechea estradă de lemn care domina sala. Urcă scăriţa, se înclină în faţa profesorilor şi făcu acelaşi lucru şi spre studenţi, ca să le mulţumească pentru prezenţa lor. Apoi trecu la relatarea întâlnirii întâmplătoare de la cimitir, care îi permisese să descopere surprinzătorul talent al lui Cí, cititorul de cadavre, pe care îl califică drept un amestec de neînţeles de vrăjitor, tămăduitor şi erudit şi a cărui înfăţişare şi apucături grosolane poate că – şi sublinie cuvintele „poate că" – vor reuşi să se cizeleze până la a-l face să strălucească precum o nestemată şlefuită. Din acest motiv, maestrul cerea consiliului profesoral ca locul şcolar liber să fie atribuit provizoriu lui Cí, în aşa fel încât acesta să aibă şansa de a-şi dovedi calităţile pe care, după părea sa, le acumulase.

Spre uimirea lui Cí, când consiliul profesoral îl întrebă pe Ming despre originile solicitantului, acesta prezentă, ca fiind certă, povestea cu accidentul în urma căruia îşi pierduse memoria, menţionând, fără să insiste, trecutul său ca gropar, măcelar şi ghicitor.

Odată încheiată prezentarea, Ming îi cedă estrada lui Cí. Era rândul profesorilor. Cí căută printre chipurile acestora vreo expresie amabilă, dar dădu peste un şir de statui. Primii profesori îi puseră întrebări legate de cunoaşterea clasicilor, un al doilea grup despre legi şi încă tot atâţia despre poezie. Apoi, când veni rândul obiecţiilor, un profesor uscăţiv cu sprâncene exagerat de stufoase luă cuvântul:

– De bună seamă că, orbit de şiretlicurile prezicerilor tale, colegul nostru Ming nu a şovăit să te prezinte prin tot felul de elogii. Şi nu îl critic pentru asta. Făcu o pauză ca să-şi caute cuvintele. Uneori este dificil să deosebeşti strălucirea aurului de luciul tinichelei. Dar, după cum se vede, veracitatea acestor preziceri l-a făcut să-şi imagineze că se află în faţa unei fiinţe deosebite, a unui iluminat capabil să stea cot la cot, nici mai mult, nici mai puţin, cu cei care şi-au dedicat viaţa studiului literelor. Desigur că faptul nu mă miră. Ming

este cunoscut pentru neobişnuita lui pasiune pentru rinichi, viscere şi alte măruntaie, în detrimentul chestiunilor cu adevărat importante, ca literatura sau poemele. De fapt, se întoarse spre Cí, nici măcar nu a fost iritat de unele dintre răspunsurile tale greşite. Totuşi, aşa cum ar trebui deja să ştii, soluţionarea crimelor şi aplicarea ulterioară a justiţiei necesită o abordare care depăşeşte simplele ipoteze despre cine sau despre cum. Adevărul străluceşte doar înţelegând motivele care îndeamnă la acţiune, pricepând frământările, situaţiile, cauzele... Ceva ce nu se află nici în răni, nici în măruntaie. Şi, pentru aceasta, este nevoie de persoane cultivate în artă, în pictură, în literatură.

Cí rămase mut, privindu-l pe profesorul care tocmai îşi exprima obiecţiile. Recunoştea că în parte avea dreptate, dar nu era de acord cu dispreţul absolut al acestuia faţă de medicină. Dacă uneori judecătorii erau incapabili să deosebească o moarte naturală de un asasinat, cum naiba aveau să facă dreptate? Se gândi înainte de a răspunde.

– Onorabile profesor, eu nu mă prezint aici ca să câştig o bătălie, îi răspunse el. Nu am pretenţia să fac să prevaleze puţinul pe care îl ştiu, nici să minimalizez numeroasele cunoştinţe pe care le au maeştrii şi studenţii care îşi duc traiul în această academie. Nu vreau decât să învăţ. Cunoaşterea nu înţelege rostul zidurilor, al limitelor sau al compartimentărilor. Dar nu înţelege nici prejudecăţile. Dacă îmi veţi permite să intru, vă asigur că voi munci mai mult decât oricare altul, lăsându-mi aici, dacă va fi nevoie, aceste viscere care vă supără atât de mult.

Un profesor gras şi blând, cu o gură mică, ridică mâna ca să intervină. Respiraţia lui era o gâfâială anevoioasă şi obosită, iar după cei câţiva paşi pe care-i făcu până ieşi în faţă răsuflă de parcă ar fi urcat pe un munte. Îşi încrucişă mâinile sub pântece, observându-l cu atenţie pe Cí.

– După cât se pare, ieri ai pătat onoarea acestei academii năvălind aici ca un sălbatic, fapt care îmi aduce aminte de un cetăţean despre care vecinii lui îmi spuneau: „De acord cu tine. O fi el hoţ, dar este un minunat flautist". Şi ştii ce le-am răspuns eu? „De acord cu voi. O fi el un minunat flautist, dar este un hoţ." Îşi umezi buzele

cărnoase cu limba lui fină, în timp ce se scărpina pe gâtul unsuros. Îşi aplecă încet capul, de parcă s-ar fi gândit ce să spună în continuare. Care este partea de adevăr pe care o ai în tine, Cí? Cea a tânărului care nu se supune poruncilor, dar care citeşte în cadavre, sau cea a tânărului care citeşte în cadavre, dar nu se supune poruncilor? Şi mai mult decât atât: de ce ar trebui să acceptăm în cea mai respectabilă academie din imperiu un vagabond ca tine?

Cí se cutremură. Bănuise că Ming, în calitatea lui de director, o fi făcut în aşa fel încât părerea lui să prevaleze, dar, date fiind circumstanţele, hotărî să-şi schimbe discursul.

– Venerabile maestre, se înclină din nou, vă rog să-mi iertaţi comportamentul inacceptabil. A fost un mod ruşinos de a acţiona care s-a datorat lipsei de experienţă, neputinţei şi disperării mele. Ştiu că aceasta nu mă scuză şi că, în orice caz, va trebui să dovedesc cu fapte că vă merit încrederea. Dar pentru asta, am nevoie şi de înţelegerea Domniilor Voastre. Făcu din nou o plecăciune şi se întoarse spre ceilalţi membri ai consiliului profesoral. Oamenii comit greşeli. Chiar şi cei mai înţelepţi. Iar eu sunt doar un ţăran tânăr. Un ţăran tânăr dornic să înveţe. Şi oare nu asta se practică aici? Dacă aş cunoaşte toate regulile, dacă aş respecta toate preceptele, dacă nu aş cultiva în mine dorinţa arzătoare de a cunoaşte, de ce aş mai avea nevoie să studiez? Şi cum aş putea evita atunci ceea ce mă face imperfect? Astăzi mă aflu în faţa unei ocazii la fel de mari cât viaţa, pentru că ce este viaţa fără cunoaştere? Nu există o tristeţe mai mare decât cea a unui orb sau a unui surd. Iar eu, într-o oarecare măsură, aşa sunt. Permiteţi-mi să văd şi să aud, şi vă asigur că nu veţi regreta.

Profesorul cel gras respiră de vreo două ori. Apoi încuviinţă şi se dădu anevoie îndărăt până îşi reluă locul în rând, ca să-i cedeze cuvântul ultimului profesor, un bătrân gârbovit cu ochi stinşi, care se interesă în legătură cu motivul care îl făcuse să accepte invitaţia lui Ming.

Cí găsi un singur răspuns:

– Pentru că acesta este visul meu.

Bătrânul clătină din cap.

– Doar pentru asta? A existat un om care a visat să zboare pe cer, dar, după ce s-a aruncat de pe marginea unei prăpăstii, nu a izbutit decât să-şi zdrobească oasele de stânci...

Cí se uită în ochii lipsiţi de viaţă ai bătrânului. Coborî de pe estradă şi se apropie de bărbatul cu privirea goală.

– Când dorim ceva ce am văzut, nu trebuie decât să întindem mâna. Când ceea ce dorim este un vis, trebuie să întindem inima.

– Eşti sigur? Uneori, visurile duc la eşec...

– Poate. Dar dacă strămoşii noştri n-ar fi visat o lume mai bună pentru noi, încă am mai fi îmbrăcaţi în zdrenţe. Tatăl meu mi-a spus cândva – îi tremură vocea rostind aceste cuvinte – că, dacă m-aş strădui să ridic un palat în aer, n-ar fi un timp pierdut. Că de bună seamă acolo ar trebui să fie ridicat. Trebuie doar să mă străduiesc îndeajuns ca să construiesc temeliile care să-l susţină.

– Tatăl tău? Ce ciudat! Ming a spus că ţi-ai pierdut memoria.

Cí îşi muşcă buzele, pe când ochii i se umpleau de lacrimi.

– Este singurul lucru pe care mi-l amintesc despre el.

* * *

Sala Judecătorilor era ticsită de studenţi care şuşoteau în grupuri, în aşteptarea apariţiei noului student. Toţi se întrebau cine o fi cu adevărat acel cititor de cadavre şi care or fi extraordinarele sale capacităţi care îi permiseseră să se sustragă de la foarte severul proces de selecţie ce deschidea porţile academiei. Cei mai surprinşi dintre ei răspândiseră zvonul că ciudatele lui puteri proveneau din vrăjitorie, în vreme ce alţii, mai sceptici, în urma prezentării, îl despuiau de orice aură supranaturală şi făceau speculaţii potrivit cărora acestea se datorau experienţei lui ca parlagiu. Totuşi, străin de controverse, un student deşirat aştepta la distanţă de ceilalţi muşcând dintr-o crenguţă de lemn-dulce. Când Cí intră însoţit de Ming, Astuţia Cenuşie scuipă pe jos lemnul-dulce şi se îndepărtă şi mai mult. Apoi, îi privi pieziş.

Ming îl prezentă pe Cí studenţilor cu care avea să conviеţuiască din ziua aceea, aspiranţi cu toţii la corpul judecătorilor imperiali. Majoritatea erau tineri aristocraţi cu unghii lungi şi părul aranjat,

ale căror maniere rafinate i se părură lui Cí ca fiind tipice pentru curtezane. Ming îl informă că în academie se studiază diferite arte, între care pictura şi poezia, dar că el va fi instalat în dormitorul studenţilor la Drept. În ciuda unor chipuri respingătoare, toţi studenţii îl salutară politicoşi, cu excepţia celui care rămăsese izolat într-un colţ. Când Ming băgă de seamă, îl chemă ridicând glasul. Tânărul deşirat şi cu părul cărunt se dezlipi încet de peretele de care se rezemase şi înaintă nepăsător spre maestru.

– Văd că nu împărtăşeşti curiozitatea pe care o arată restul colegilor tăi, Astuţie Cenuşie.

– Nu ştiu de ce ar trebui să mă intereseze. Am venit aici ca să studiez, nu ca să mă las sedus de înşelătoriile unui nemâncat.

– Mi se pare perfect, dragă tinere... Pentru că vei avea ocazia să-l supraveghezi îndeaproape şi să constaţi cât adevăr există în ele.

– Eu? Dar nu înţeleg...

– Începând de azi, este noul tău coleg de cameră. Veţi împărţi cărţile şi paturile.

– Dar, maestre...! Eu nu pot trăi lângă un ţăran... Eu...

– Linişte! îi aruncă Ming. În această academie, nu contează nici banii, nici afacerile, nici relaţiile familiei tale! Supune-te şi salută-l pe Cí, dacă nu, ia-ţi textele şi fă-ţi bagajele!

Astuţia Cenuşie îşi lăsă capul în jos, dar ochii şi-i aţinti asupra lui Cí. Apoi ceru permisiunea să se retragă. Ming i-o acordă, dar când tânărul cărunt ajunse deja în pragul uşii, vocea sa îl opri:

– Înainte de a pleca, ridică lemnul-dulce pe care l-ai scuipat pe dale.

În restul zilei, Cí luă contact cu activităţile obişnuite din academie. Ming îl informă că trebuie să se scoale la răsăritul soarelui ca să-şi facă toaleta şi să îndeplinească ritualurile faţă de strămoşii săi. În continuare, va lua micul dejun cu ceilalţi studenţi şi apoi se va dedica orelor de curs. Vor face o pauză de masă şi îşi vor petrece restul după-amiezii studiind şi discutând cazuri practice din diferite discipline. După cină, va lucra în bibliotecă, plătindu-şi astfel şederea. Îi spuse că, deşi Conducerea Universităţilor închisese Facultatea de

Medicină, el încă mai consacra o parte din programă cunoştinţelor medicale şi studiului cauzelor care provocau moartea. Din când în când se duceau la sectoarele judecătoreşti ca să asiste pe viu la examinările pe care magistraţii le efectuau asupra cadavrelor şi participau în mod ocazional la procese, ca să cunoască nemijlocit comportamentele criminale şi felul în care acţionau judecătorii de instrucţie ca să le descopere şi să le condamne.

– Susţinem examene trimestriale. Trebuie să ne asigurăm că studenţii progresează după cum este prevăzut. În caz contrar, trecem la eliminarea celor care nu merită eforturile noastre. Şi ţine minte că locul tău este provizoriu, adăugă el.

– Cu mine nu se va întâmpla ce se întâmplă cu unii dintre aceşti fii de bogătaşi, domnule.

Ming îl privi peste umăr.

– Îţi voi da două sfaturi, băiete. Nu te lăsa înşelat de aparenţa sofisticată a acestor tineri. Şi, cu atât mai puţin, să nu o confunzi cu indolenţa. Este adevărat că ei fac parte din elita ţării, dar studiază cu râvnă ca să-şi atingă ţelurile. Arătă spre câţiva care devorau conţinutul unor cărţi. Şi dacă observă că ai ceva împotriva lor, te vor sfâşia ca pe un iepure.

Cí încuviinţă. Dar se îndoi că motivaţiile acelor tineri s-ar fi apropiat măcar de cele care îi dădeau lui avânt.

Pe la mijlocul după-amiezii au fost chemaţi la masa de seară în Sufrageria Caişilor, o sală împodobită cu mătăsuri splendide pictate cu imagini reprezentând pavilioane şi pomi fructiferi. Când Cí ajunse în sufragerie, ceilalţi studenţi îşi ocupaseră deja locurile, formând cercuri în jurul unor mese mici din răchită. Se miră de puzderia de farfurioare şi de castroane pline cu supe, sosuri şi fripturi care păreau că debordează pe şervete alături de tăvile cu peşte şi diferite fructe ce aşteptau pe alte mese. Căută un loc liber pe care să se aşeze, dar când îl găsi pe primul, studenţii se deplasară de pe poziţiile lor ca să-l împiedice să-l ocupe. Încercă şi la masa următoare, cu acelaşi rezultat. La cea de-a patra încercare băgă de seamă că toţi cei care îl împiedicau să se aşeze păreau că ascultă de gesturile unui student deşirat, care stătea în fundul sufrageriei. Cí îl observă pe

Astuţia Cenuşie. Tânărul nu numai că îi susţinea privirea, dar îl sfida cu un zâmbet sarcastic.

Cí ştia că, dacă dă înapoi, va trebui să suporte capriciile acelui student cât timp va rămâne în academie. Şi nu suferise atâta ca acum să consimtă la situaţia aceea.

Înaintă spre masa pe care o ocupa Astuţia Cenuşie şi, înainte ca aceştia să-l poată împiedica, îşi vârî piciorul între cei doi tineri care încercau să-i ia locul. Cei doi studenţi îl priviră ca nişte fiare, dar Cí nu se sperie. Dimpotrivă, apăsă cu pulpa piciorului şi îşi făcu loc cu forţa. Se pregătea să se aşeze când Astuţia Cenuşie se ridică.

– La această masă nu eşti bine-venit.

Cí se aşeză fără să-i acorde atenţie. Luă un bol cu supă şi începu să soarbă din el.

– Nu m-ai auzit? ridică vocea Astuţia Cenuşie.

– Pe tine te-am auzit, dar n-am auzit şi protestele supei. Şi continuă să soarbă fără să-l privească.

– Dacă tu nu-ţi cunoşti tatăl nu înseamnă că nu-l poţi cunoaşte pe al meu, îl ameninţă el.

Cí încetă să mai mănânce. Aşeză castronul de supă între farfurioare şi se ridică încet până când ochii i se aţintiră într-ai adversarului său. Dacă privirea lui Cí ar fi putut ucide, Astuţia Cenuşie ar fi căzut fulgerat la pământ.

– Acum, ascultă-mă tu pe mine, îl sfidă Cí. Dacă ţii vreun pic la limba ta, caută să nu mai rosteşti niciodată numele tatălui meu, ori de nu, te voi face să vorbeşti prin semne. Şi se aşeză ca să-şi continue cina ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Astuţia Cenuşie îl privi cu chipul îmbujorat de mânie. Apoi, fără să scoată vreun cuvânt, se întoarse cu spatele şi părăsi sufrageria.

Cí se felicită pentru rezultat. Adversarul său încercase să provoace un incident ca să-l compromită în prima lui zi la academie şi, cu toate acestea, nu reuşise altceva decât să se facă de râs în faţa colegilor lui. Şi deşi ştia că Astuţia Cenuşie nu se va resemna cu înfrângerea, va fi complicat să obţină o victorie în public.

Odată cu căderea nopţii, tensiunea crescu. Dormitorul pe care trebuiau să-l împartă era o încăpere mică, despărţită de celelalte

prin panouri de hârtie, fapt pentru care intimitatea se mărginea la penumbra asigurată de micile lampioane care atârnau de tavan. Odăiţa de-abia dispunea de spaţiu suficient pentru două paturi foarte înguste, unul lângă altul, două măsuţe şi două dulapuri de haine, în care să-şi ţină şi lucrurile personale, şi cărţile. Cí observă că dulapul Astuţiei Cenuşii gemea de mătăsuri ca al unei fete bune de măritat, dar cuprindea şi o colecţie voluminoasă de cărţi legate somptuos. În al lui erau doar pânze de păianjen. Le dădu la o parte cu mâna şi aşează cartea tatălui său în mijlocul primului raft. Apoi îngenunche şi se rugă pentru rudele sale sub privirea dispreţuitoare a Astuţiei Cenuşii care începea în clipa aceea să se dezbrace ca să se vâre în pat. Cí făcu acelaşi lucru, încercând să profite de întuneric ca să-şi ascundă arsurile de pe piept, dar Astuţia Cenuşie le observă.

Se băgă fiecare în patul său şi rămaseră tăcuţi. Cí îi asculta respiraţia Astuţiei Cenuşii cu teama celui care percepe apropierea unui animal. Nu putea să doarmă. În capul lui clocoteau mii de gânduri opuse: lipsa surorii lui, pierderea familiei sale, teribila dezvăluire despre tatăl său... Şi acum, când, în sfârşit, zeii îi acordau şansa vieţii sale, un student prost-crescut părea dispus să i-o amărască. Încercă să găsească mijlocul de a astâmpăra aversiunea pe care se părea că o trezise în Astuţia Cenuşie, dar nu ştia ce anume să facă pentru a izbuti. În cele din urmă, ajunse la concluzia că trebuie să-l consulte pe Ming. Cu siguranţă, el va şti cum să-l ajute şi asta îl mai linişti. Aproape adormise când auzi un sâsâit venind dinspre patul Astuţiei Cenuşii.

– Ei, monstrule! începu el să râdă printre dinţi. Ăsta era secretul tău, nu-i aşa? Oi fi tu deştept, dar eşti respingător ca un gândac. Râse din nou. Nu mă miră că citeşti în morţi, dacă şi tu semeni cu un cadavru în putrefacţie.

Cí nu-i răspunse. Strânse din dinţi şi închise pleoapele, încercând să nu-l audă, în vreme ce o furie mocnită îi rodea măruntaiele. Se obişnuise atât de mult cu cicatricele sale, încât uitase cât puteau fi de bătătoare la ochi pentru ceilalţi. Şi cu toate că, după spusele celor care îl cunoşteau, chipul său era plăcut şi zâmbetul, sincer,

adevărul era că pieptul şi mâinile lui erau resturi pârjolite. Se înveli bine în pătură şi îşi apăsă tâmpla de piatra care îi servea drept pernă până simţi că i se turteşte craniul, blestemându-se pentru darul pervers care îl împiedica să simtă durerea şi care îl prefăcea într-o tristă aberaţie a naturii.

Dar exact înainte de a cădea răpus, când somnul începea să-l biruie, se gândi că poate arsurile îi vor folosi ca să potolească ura Astuţiei Cenuşii. Şi cu acest gând reuşi în sfârşit să adoarmă.

* * *

Zilele următoare trecură ameţitor de repede. Cí se scula înaintea tuturor şi profita până şi de ultima rază de lumină ca să repete cele învăţate peste zi. Rarele momente de repaus le dedica recitirii cărţii care aparţinuse tatălui său, încercând să memoreze până la ultimul detaliu capitolele referitoare la aspectele criminale.

Când cursurile îi permiteau, îl însoţea pe Ming în vizitele acestuia la spitale. Acolo, abundau tămăduitori, specialişti în ierburi, acupunctori şi aplicatori de moxă[1], dar lipseau chirurgii, în ciuda văditei necesităţi. Doctrina confucianistă interzicea intervenţia înlăuntrul trupului şi, de aceea, chirurgia se mărginea la cazurile absolut necesare, precum reducerea fracturilor deschise, coaserea rănilor sau amputările. Spre deosebire de majoritatea colegilor săi, care îi insultau pe cei ce practicau tămăduirea, Ming arăta un interes neobişnuit pentru medicina avansată. Profesorul se plânse cu amărăciune de închiderea Facultăţii de Medicină.

– A fost inaugurată în urmă cu douăzeci de ani şi acum au închis-o. Tradiţionaliştii aceia de la rectorat afirmă că chirurgia reprezintă o rămânere în urmă. Şi după aceea au pretenţia ca judecătorii noştri să-i găsească pe criminali graţie studiilor lor de literatură şi de poezie...

Cí încuviinţă. Avusese privilegiul de a asista la câteva cursuri magistrale în facultatea aceea, înainte de a fi desfiinţată, şi de atunci tânjea după învăţăturile predate acolo. Totuşi, era printre puţinii

---

[1] A se vedea la sfârşitul cărţii în capitolul intitulat GLOSAR articolul denumit MOXIBUSTIE

care le apreciau. Majoritatea studenţilor preferau să se axeze pe canoanele confucianiste, pe caligrafie şi poetică, ştiind bine că le vor fi mai utile în momentul în care se vor confrunta cu examenele oficiale. La urma urmelor, când vor fi admişi în postul de judecător de instrucţie, cea mai mare parte a timpului lor o vor dedica lucrărilor de birou şi, dacă în vreo împrejurare vor trebui să se confrunte cu vreun asasinat, vor chema un măcelar sau un parlagiu care să-şi spună părerea şi să spele cadavrele.

Orice lucru i se părea o noutate şi, cu toate că îl trăise deja pe vremea când fusese student, faptul de a se vedea înconjurat de colegi cu preocupări similare, de a discuta din nou filosofie sau de a exercita ritualuri, pentru el era la fel de sugestiv ca şi examinarea modelelor anatomice cioplite în lemn sau participarea la pasionante discuţii juridice. De aceea era atât de fericit la Academia Ming.

În fiecare zi învăţa ceva nou şi, spre surprinderea colegilor săi, dovedi în curând că vechile sale cunoştinţe nu se limitau la răni sau la decese, ci cuprindeau şi conţinuturile din vastul cod penal, formalităţile birocratice pertinente în procese sau procedeele de interogare a suspecţilor. Ming îl introdusese în grupul de studenţi avansaţi, cei care la încheierea cursului academic vor dispune de şansa de a intra direct în corpul judecătorilor.

Şi pe măsură ce creştea încrederea lui Ming în Cí, creştea şi invidia Astuţiei Cenuşii.

Avu ocazia să o constate atunci când Ming îi convocă de urgenţă pentru examenul din luna noiembrie, anunţându-i că de data aceea îl vor da cu toţii laolaltă şi se va ţine în afara academiei, la sediul prefecturii provinciei.

– Va avea loc în Sălaşul Morţilor. Este vorba să vă luaţi la întrecere în cadrul obişnuit al unei cercetări şi vă veţi confrunta cu un caz încă nerezolvat, le spuse el. La fel ca în viaţa reală, unul dintre voi va adopta rolul judecătorului de instrucţie principal şi va realiza primul raport. Cel de-al doilea va juca rolul de judecător supervizor, adică va revizui raportul colegului său şi va elabora un al doilea raport. Apoi va trebui să emiteţi împreună un singur verdict. Vă veţi lua la întrecere cu alte două perechi la fel de bine pregătite ca

şi voi, astfel încât, în confruntare, tăria argumentelor voastre s-ar putea dovedi cea mai mare slăbiciune. Şi vă asigur de pe acum că, aşa cum fac criminalii, de ea vor profita adversarii voştri. De aceea este o lucrare în comun, şi nu în concurenţă. Dacă vă veţi uni cunoştinţele, veţi fi biruitori. Dacă vă veţi confrunta, va triumfa doar stupiditatea. Aţi înţeles? Ming îi privi cu atenţie, dar nici unuia din cei doi, Cí şi Astuţia Cenuşie, nu îi tresari un singur muşchi de pe faţă. Dădu din cap. Apoi, trase aer în piept înainte de a-i sfida cu privirea. Mai este ceva: învingătorii acestei probe se vor situa pe prima poziţie pentru postul de Dregător Imperial pe care ni-l acordă în fiecare an Curtea. Vă vorbesc despre postul stabil la care aţi visat mereu. Aşadar, pregătiţi-vă bine şi munciţi din greu.

Pe Cí nu l-a deranjat faptul că Astuţia Cenuşie i-a luat-o înainte solicitând rolul de judecător de instrucţie principal. Ceea ce l-a supărat cu adevărat a fost aluzia că el nu ar fi pregătit. Ming acceptă împărţirea rolurilor propusă de Astuţia Cenuşie, nu datorită pledoariei sale, ci din cauza vechimii fiecărui student în academie, dar se asigură că cei doi vor lucra împreună fără probleme.

Din partea lui Cí obţinu angajamentul. Dintr-a Astuţiei Cenuşii, doar un mormăit.

Pe drumul de întoarcere la Sala Tăcerii, locul unde se adunau ca să studieze, Cí înţelese că ocazia aceea era prea importantă ca să menţină vechile neînţelegeri. De altfel, până în ziua aceea, Astuţia Cenuşie nu-i crease neplăceri mari, în afară de insultele referitoare la arsurile sale pe care i le adresase încă din primul moment, dar la care renunţase încetul cu încetul constatând că nu îl afectau. Pe de altă parte, trebuia să recunoască faptul că Astuţia Cenuşie stăpânea în unele chestiuni legale şi literare mai multe cunoştinţe decât el şi că avea nevoie de competenţa lui dacă voiau să câştige concursul. După cină, va încerca să stea de vorbă cu el despre acest lucru.

Găsi momentul oportun atunci când se ridicară de la mese. Unii studenţi o luaseră înainte ca să meargă la bibliotecă şi să continue pregătirea lucrării, aşa că îi propuse să-i imite.

– Sălaşul Morţilor... Mâine va fi o zi mare. Am putea revedea unele cazuri şi...

– Eşti aici de patru luni şi chiar crezi că voi lucra cu tine? îl întrerupse Astuţia Cenuşie pe un ton batjocoritor. Suntem în aceeşi echipă pentru că aşa ni s-a poruncit, dar n-am nevoie de un limax lângă mine. Tu fă-ţi treaba ta, eu o voi face pe a mea. Şi se duse la culcare atât de liniştit, de parcă, în loc să se confrunte cu cea mai importantă provocare din cariera sa, a doua zi s-ar fi dus doar la plimbare.

Cí nu îl urmă. Rămase treaz până târziu revăzându-şi notiţele, examinând adnotările şi repetând subiectele asupra cărora insistase Ming.

Studiul nu era singurul lucru care îl preocupa. Din clipa în care aflase că examenul se va ţine în Sălaşul Morţilor, îşi dădu seama că avea să se expună unei mari primejdii. Trecuseră şase luni de la apariţia neaşteptată a lui Kao la cimitir şi nu mai ştia nimic despre el, dar, dacă intervenise o recompensă pentru prinderea lui, aşa cum menţionase atunci ghicitorul, probabil că descrierea lui încă mai era afişată în prefectură.

Chiar şi aşa, ocazia era atât de extraordinară, încât era dispus să rişte.

În zori, când caracterele tipărite începură să-i joace prin faţa ochilor, îşi pregăti mica trusă cu instrumente pe care o adusese cu el de la cimitir şi căreia îi adăugase foi mari de hârtie, creioane de cărbune, ace cu fire de mătase deja vârâte în ele şi un flacon cu camfor pe care îl obţinuse de la bucătării. Aşeză totul lângă traistele pe care le pregătiseră ceilalţi studenţi şi verifică dacă între ustensilele obişnuite pe care avea să le ducă la Sălaşul Morţilor se găsea tot ce avea să-i fie de trebuinţă.

Apoi începu să-şi schimbe înfăţişarea.

Cu mare grijă, îşi vârî două mici ghemotoace de vată în amândouă nările ca să le dilate la maximum. Cu ajutorul unui briceag, îşi rase mustaţa rară pe care o purta şi îşi strânse părul sub o tichie nouă pe care i-o împrumutase un student. Privind rezultatul în oglinda de bronz lustruit, zâmbi satisfăcut. Nu era o mare schimbare, dar va fi de ajutor.

Băgă de seamă că Astuţia Cenuşie se sculase de ceva vreme. I se strânse stomacul. Se spălă pe ochi în ligheanul comun şi ieşi la

întâlnirea cu colegii săi, în timp ce își trăgea mănușile. Capul îi vâjâia de parcă ar fi fost călcat în picioare, astfel încât aproape că nu dădu atenție glasurilor care îl grăbeau să ajungă din urmă cortegiul care părăsea deja academia. Își luă traista și o porni pe scări în jos.

Văzându-l sosind, Ming clătină din cap.

– Unde te-ai vârât? Și pentru numele tuturor zeilor, ce ți-ai făcut la nas?

Cí răspunse că își pregătise niște meșe de vată îmbibate în camfor ca să suporte duhoarea. Asta era cauza întârzierii sale.

– Mă decepționezi, îi spuse el, și arătă spre părul încâlcit care îi scăpa de sub tichie.

Cí tăcu. Doar își lăsă capul în jos și intră în rând lângă Astuția Cenușie, care arăta impecabil.

Puțin mai târziu, ajunseră la cazarma prefecturii, o splendidă construcție fortificată situată între canalele principale care delimitau Piața Imperială și care ocupa spațiul atribuit în mod normal unui număr de patru edificii. Zidurile sale foarte lungi și golașe, ocolite de orice cerșetor, contrastau cu construcțiile alăturate, înghițite de un furnicar de chioșcuri, tarabe cu fructe și legume, trântori fără ocupație și trecători iuți deplasându-se ca furnicile dezorganizate dintr-o parte într-alta. Văzută astfel, prefectura părea o clădire moartă și pustiită, de parcă o viitură i-ar fi măturat pe toți cei care s-ar fi rezemat de ziduri. Oricine locuia în Lin'an cunoștea și se temea de locul acela. Dar, mai mult decât oricare altul, se temea Cí.

Nu putu să nu se cutremure. Își trase tichia bine pe frunte și se înfășură în haină. La intrare, se lipi de Astuția Cenușie, de parcă ar fi fost umbra lui și doar când ajunseră la Sălașul Morților îndrăzni să ridice capul. Camforul nu își făcu efectul. Respiră mirosul morții, dar măcar respiră ușurat.

Încăperea era un birou înăbușitor în care de-abia încăpeau cu toții, înghesuiți unii într-alții. Pe o latură, un bazin mare cu apă părea că își așteaptă rândul ca să spele toată scârnăvia care rămăsese lipită de micul canal ce străbătea încăperea ca un șanț de scurgere. În mijloc, pe o masă alungită, se observa forma unui trup acoperit cu un

cearşaf. Duhnea a cadavru. Un paznic uscăţiv cu faţă de ogar apăru pe altă uşă ca să le anunţe iminenta sosire a prefectului şi să le furnizeze amănuntele preliminare. După spusele lui, se confruntau cu un caz încâlcit care necesita maximă discreţie şi despre care, din acelaşi motiv, nu li se vor pune la dispoziţie toate detaliile.

În urmă cu două nopţi apăruse un trup plutind pe canal. Cadavrul, un bărbat cu înfăţişare şi constituţie necizelată, având în jur de patruzeci de ani, fusese descoperit de către unul dintre angajaţii de la ecluze. Îl găsiseră îmbrăcat şi ţinând în mână o cană cu băutură. Nu avea asupra lui niciun document care să-l identifice, bani sau obiecte de valoare, şi cu toate că după îmbrăcăminte i s-a putut stabili meseria, acesta era un alt amănunt care nu le va fi dezvăluit. În ajun, experţii prefecturii efectuaseră deja cercetările sub supravegherea judecătorului de instrucţie care se ocupa de caz, dar concluziile acestuia aveau să rămână secrete. Acum, li se oferea celor mai buni studenţi şansa de a-şi exprima părerea. Odată explicate procedurile de bază pe care trebuiau să le folosească în cercetare, paznicul îi dădu cuvântul lui Ming.

Aveau la dispoziţie o oră.

Rapid, maestrul instrui cele trei perechi care urmau să examineze cadavrul. Ca să-şi administreze timpul, fiecare component va dispune de un interval limitat pe care el îl va stabili arzând beţişoare de tămâie. Un beţişor pentru fiecare pereche. Vor renunţa la formalităţile birocratice şi vor începe direct examinarea. Insistă ca ei să-şi noteze toate amănuntele şi indiciile pe care le vor considera relevante, căci vor avea nevoie de ele ca să elaboreze un raport ce va fi comparat cu cele oficiale. În cele din urmă, stabili ordinea prestaţiei. Mai întâi, vor interveni cei doi fraţi din Canton experţi în literatură, în continuare, doi studenţi la drept şi, în încheiere, Astuţia Cenuşie şi Cí.

Astuţia Cenuşie observă pe loc dezavantajul pe care îl presupunea examinarea unui cadavru atât de manipulat. Dar pe Cí nu-l deranjă acest lucru. La urma urmelor, perechile care îi vor preceda, neavând cunoştinţe de anatomie, aproape că nu vor atinge cadavrul, dar pentru că va fi ultimul va avea ocazia să urmărească progresele colegilor săi. În vreme ce fraţii cantonezi se îndreptau spre masa din

mijloc, îşi pregăti hârtia şi pensula pe care le va folosi să ia note. Se plasă într-un loc cât mai bun şi începu să umezească piatra pentru preparat tuşul.

Ming aprinse beţişorul care anunţa începerea examenului. În aceeaşi clipă, studenţii cantonezi se înclinară în faţa profesorului. Apoi, fiecare se poziţionă la câte un capăt al mesei şi traseră deodată de linţoliul care ascundea cadavrul. Tocmai se pregăteau să înceapă examinarea când un zgomot răsună brusc în spatele lor. Studenţii se opriră şi toţi cei prezenţi se întoarseră ca să descopere o enormă pată de cerneală neagră întinzându-se la picioarele lor. Vinovatul fusese Cí. Degetele sale înmănuşate mai păstrau încă poziţia în care ţinuseră piatra pentru preparat tuşul care acum era pe jos, spartă în mii de bucăţi. În faţa lui, pe masa de examinare, zăcea cadavrul portărelului Kao.

21

Toţi îl priviră cu dispreţ pe Cí, în afară de Astuţia Cenuşie, care pur şi simplu trase un scuipat.

Cí se scuză în tăcere şi cu toată neliniştea pe care i-o pricinuia cadavrul lui Kao, se aşeză cât mai aproape cu putinţă de masă ca să observe cum procedează perechea care îi preceda. Fie ce-o fi, trebuia să ştie ce i se întâmplase lui Kao. Frica îl prinse ca într-un cleşte, dar îşi înghiţi saliva şi se stăpâni. Apoi, îi văzu pe colegii săi examinând trupul gol, pe când memora toate detaliile pe care le descriau pe măsură ce le găseau. Astfel, prima pereche scoase în evidenţă lipsa rănilor care ar fi putut duce cu gândul la o moarte violentă, hazardându-se că ar putea fi vorba de un simplu accident, în vreme ce a doua pereche dădu atenţie micilor muşcături pe care le prezentau buzele şi pleoapele cadavrului, fapt pe care îl atribui bancurilor de peşti înfometaţi ce împânzeau canalele. Celelalte păreri se refereau la fapte de netăgăduit, precum conformaţia, culoarea pielii sau vechi cicatrice care nu aduceau lumină asupra cauzelor decesului.

Când se stinse şi ultimul beţişor de tămâie, veni rândul Astuţiei Cenuşii. Tânărul se apropie cu paşi rari, de parcă beţişorul cel nou ar fi măsurat doar timpul său, nu şi pe al lui Cí. Ca o felină care dă târcoale prăzii, ocoli cadavrul ca să înceapă examinarea în sens invers decât de obicei. Îi atinse labele picioarelor albăstrui. Apoi urcă palpându-i pulpele groase, dar bine alcătuite, genunchii noduroşi şi coapsele puternice până se opri la lujerul de jad, şi el muşcat de peşti. Îl ridică cu grijă şi îi observă testiculele căzute, pe care Cí socoti că le pipăie prea mult. Cí observă cum se diminua beţişorul

de tămâie. Astuţia Cenuşie nu ajunsese încă la tors şi consumase deja a patra parte din timp. Studentul continuă să urce spre cap, pe care îl răsuci dintr-o parte într-alta. La fel ca şi pentru restul corpului, nu făcu niciun comentariu. În cele din urmă, ceru ajutor să întoarcă trupul, moment de care Cí profită, ca să constate rigiditatea membrelor.

Astuţia Cenuşie continuă cu o încetineală exasperantă, în contrast cu rapiditatea cu care ardea tămâia. Îi cercetă urechile, spatele lat, fesele, pe care le separă şi apoi le alătură, şi din nou extremităţile inferioare.

Cí privi beţişorul. Arsese mai mult de jumătate. Dar nici Astuţiei Cenuşii, nici chiar lui Ming, care, neatent, stătea de vorbă cu alt student, nu părea că le-ar fi păsat. Cí preferă să nu-l întrerupă, crezând că Ming va prelungi timpul pe care îl va depăşi colegul său. În momentul în care Astuţia Cenuşie îşi încheia examinarea, de-abia mai rămăsese o ultimă suflare de tămâie. În mare grabă, Cí îi luă locul.

În timpul cercetărilor dinainte, constatase că, într-adevăr, trupul nu prezenta semne de violenţă, aşa că se îndreptă direct spre cap, acordând interes deosebit cefei. Spera să găsească ceva la ea, dar nu dădu peste nimic relevant. Apoi continuă cu gura, ochii şi fosele nazale. Nici aici nu găsi răni ciudate sau semne care să dezvăluie acţiunea vreunei otrăvi. În cele din urmă, se opri la urechi. Cea dreaptă i se păru normală, dar, deodată, în cea stângă, avu impresia că găseşte ceva. Era doar o intuiţie, dar simţea nevoia să o confirme. Se duse în fugă la traista lui şi scotoci printre scule. Timpul trecea şi nu găsea ce căuta. Privi spre beţişorul de tămâie exact în clipa în care se stingea. Atunci răsturnă sculele, le împrăştie pe jos şi apucă o pensă şi o mică lamelă, de parcă ar fi fost o chestiune de viaţă şi de moarte. Strânse din dinţi şi se rugă să aibă dreptate. Dar, când se pregătea să încheie examinarea, unul dintre paznici se instală între el şi cadavru. I se citea seriozitatea pe chip. Cí se gândi că fusese descoperit. Îşi plecă privirea şi aşteptă câteva clipe care i se părură eterne.

– Examenul s-a încheiat, spuse bărbatul.

Inima îi zvâcni. Nu-i venea să creadă ce aude. Trebuia să continue. De-abia începuse.

– Dar, domnule, Astuţia Cenuşie a folosit parte din timpul meu, îndrăzni el să răspundă. El...

– Asta nu-i treaba mea. Ne aşteaptă prefectul, spuse paznicul, fără să se dea la o parte.

Cí se îndreptă spre Ming, căutând ajutor din partea lui, dar acesta îşi ascunse privirea. Era singur.

„Trebuie să o fac. Trebuie să reuşesc."

Cí se înclină în semn de acceptare. Se retrase încet şi lăsă pensa în traistă. Dar, înainte de a se retrage, ceru permisiunea de a acoperi cadavrul cu cearşaful. Paznicul şovăi, dar îi acordă permisiunea, iar Cí se supuse cu sârguinţă.

Oricare altul s-ar fi schimbat la faţă. Când părăsiră Sălaşul Morţii, ochii lui Cí străluceau plini de satisfacţie.

* * *

Întorcându-se la academie, Ming îi ceru scuze lui Cí.

– Te asigur că mă gândeam să-ţi acord mai mult timp, dar nu mi-am închipuit că asta ar fi contravenit planurilor prefectului.

Cí nu răspunse. Se gândea doar la consecinţele descoperirii sale. Prefectul, un bărbat bondoc care duhnea a sudoare, le reamintise imperioasa confidenţialitate a cazului, convocându-i să se întâlnească peste două zile ca să aducă rapoartele scrise. Două zile ca să decidă care îi va fi soarta.

Cí aproape că nu se atinse de nimic în timpul mesei. După prânz, trebuiau să-i prezinte lui Ming rezumatele preliminare, iar el încă nu ştia ce să-i spună. Probabil că la prefectură se cunoştea meseria lui Kao, fiindcă altminteri, nu se explica secretomania care părea să înconjoare cazul. Ceea ce nu reieşea însă atât de evident era faptul că nu ştiau, aşa cum ştia el, că fusese asasinat. Dar, dacă îşi făcea publice concluziile, ar alerta autorităţile asupra existenţei unui asasin şi, în acest caz, poate că primul suspect ar fi el. Înghiţi o îmbucătură care i se opri în capul stomacului. Cea de-a doua pereche ajunsese deja în biroul lui Ming. În curând, va veni rândul lor. Îl privi pe Astuţia Cenuşie tolănit pe o rogojină revăzându-şi notiţele. Inima îi zvâcni.

„Zeilor, ce trebuie să fac?"

Se întrebă ce ar fi făcut tatăl său în locul lui şi simţi o apăsare în piept. Întotdeauna când trebuia să ia o hotărâre importantă, spectrul lui îl lua prin surprindere ca să-l chinuiască. Îşi aminti anii în care tatăl lui fusese o persoană onestă şi respectată, anii în care îl ajutase şi îl încurajase să se prezinte la examenele imperiale şi regreta că nu dispune de cineva ca judecătorul Feng pe care să se sprijine.

Ghiontul dat de Astuţia Cenuşie îl smulse din gândurile sale. Cí îl privi. Stătea ţeapăn în faţa lui, cu o privire arogantă, grăbindu-l să se ridice de la masă. Cí îi dădu ascultare, se scutură de firimituri şi îl urmă fără să-i adreseze vreun cuvânt.

Era pentru prima dată când se prezenta în biroul privat al lui Ming. A fost surprins să intre într-o încăpere întunecoasă, fără ferestre sau glasvanduri care să permită trecerea luminii. Pe pereţii din lemn roşiatic de-abia se zăreau vechi tapete de mătase ce purtau desene groteşti de siluete omeneşti prezentând diferite detalii ale anatomiei lor. Maestrul aştepta stând în spatele unei mese de abanos, consultând un volum în semiîntuneric. În spatele lui, o poliţă luminată cu mici lampioane făcea să strălucească lugubru o colecţie de cranii clasificate după mărime, de parcă ar fi fost vorba de o marfă valoroasă şi ciudată. Astuţia Cenuşie i-o luă înainte lui Cí. Cu încuviinţarea lui Ming, îngenunche în faţa mesei, iar Cí îl imită. În cele din urmă, Ming îşi încheie adnotările şi ridică privirea. În ochii şi pe chipul său obosit se citea plictisul.

– Sper ca măcar voi să vă bucuraţi de minima înţelegere care se pare că le lipseşte celorlalţi colegi ai voştri. În viaţa mea n-am auzit atâtea prostii la un loc! Ce mai aşteptaţi? Începeţi!

Astuţia Cenuşie îşi drese glasul. Privirea îngâmfată îi rămăsese dincolo de încăpere. Îşi scoase notiţele şi începu.

– Prea onorabile înţelept, vă mulţumesc cu sinceră umilinţă pentru prilejul de a...

– Poţi să mă scuteşti de umilinţele tale. Te rog, începe odată, îl întrerupse maestrul.

– Desigur, domnule. Îşi drese glasul. Dar nu ştiu dacă Cí n-ar trebui să rămână afară. După cum ştiţi, cel de-al doilea judecător nu trebuie niciodată să fie influenţat în aprecierile sale.

– Pentru numele tuturor zeilor, Astuţie Cenuşie! Vrei să începi?

Îşi drese din nou glasul. Îşi lăsă notiţele pe jos şi îl privi pe Ming.

– Domnule, înainte de a divaga asupra cauzelor morţii, ar trebui să ne întrebăm care este motivul atâtor precauţii. În alte ocazii, nu a fost nevoie de o asemenea discreţie, ceea ce mă face să cred că, pesemne, defunctul a fost o persoană cu o oarecare însemnătate sau avea legături cu cineva aflat într-o anumită poziţie...

– Continuă, spuse Ming cu interes.

– Într-un astfel de caz, următoarea problemă ar fi aceea de a înţelege de ce autorităţile sunt interesate de opinia unor studenţi. Dacă este nevoie de confidenţialitate, cel mai bun mod de a o garanta este acela de a nu ne-o dezvălui, ceea ce înseamnă că autorităţile nu cunosc sau, cel puţin, nu au siguranţa că ştiu ce s-a întâmplat.

– S-ar putea, într-adevăr.

– În legătură cu meseria şi condiţia socială a defunctului, faptul că nu dispunem de informaţii despre îmbrăcămintea lui ne privează de date preţioase, dar, cel puţin, lipsa calozităţilor ne vorbeşte de o activitate de birou, la fel cum şi unghiile tocite exclud o cunoaştere literară.

– O observaţie interesantă...

– Aşa cred şi eu. Zâmbi cu modestie. În încheiere, în ceea ce priveşte cu cauzele decesului, cadavrul nu prezintă niciun semn de violenţă: nici vânătăi, nici răni, nici semne recente de otrăvire. Nici vreo excreţie prin vreunul dintre cele şapte orificii naturale care să scoată în evidenţă o moarte provocată şi care, dacă ar fi existat, ar fi rămas sub forma unor mici urme în pofida acţiunii apei.

– Atunci...

– Atunci ar trebui să tragem concluzia că moartea lui s-a datorat căderii în canal. După părerea mea, faptul că omul a murit înecat nu prezintă mare importanţă. Ceea ce este cu adevărat relevant este că asta s-a întâmplat după o beţie, aşa cum o arată faptul că a apărut ţinând strâns în mână o carafă cu resturi de băutură.

– Înţeleg... Expresia lui Ming trecu de la interes la decepţie. Concluzia ta, deci...?

– Da, venerabile maestre, bâigui el observându-i strâmbătura. Cum vă spuneam, fără îndoială că nefericitul lucra la vreo treabă importantă. Moartea lui neaşteptată, după toate aparenţele, a creat neajunsuri autorităţilor, care vor să se asigure că s-a datorat într-adevăr unui accident.

Ming reveni la figura sa plictisită. Cu excepţia unor detalii referitoare la condiţia socială a defunctului, ceea ce spusese Astuţia Cenuşie nu era altceva decât o concluzie a celor deduse de către colegii săi. Îi mulţumi pentru efort şi se întoarse spre Cí.

– E rândul tău, rosti maestrul fără convingere.

– Dacă am putea să-i examinăm îmbrăcămintea... Sau să vorbim cu persoana care l-a găsit... interveni Astuţia Cenuşie.

– E rândul tău, repetă Ming.

Cí se ridică în picioare. Îl ascultase cu atenţie pe Astuţia Cenuşie şi regreta faptul că i-o luase înainte cu două concluzii certe. Până în clipa aceea hotărâse să vorbească despre aceleaşi amănunte găsite sau despre încă ceva, şi să păstreze pentru el descoperirea sa cumplită. Dar, dacă se va mărgini să repete cuvintele colegului său, în ochii lui Ming va apărea drept un prostănac. Cu toate acestea, făcu o încercare.

Ming ridică o sprânceană. Aşteptă ca tânărul să continue, dar Cí rămase tăcut.

– Asta-i tot?

– În lumina celor investigate, este tot ce pot spune. Ceea ce a relatat Astuţia Cenuşie nu este lipsit de temei, încercă el să pară convingător. Dimpotrivă, observaţiile sale se dovedesc a fi pătrunzătoare şi juste şi coincid cu ale mele, după câte am văzut şi am atins.

– Atunci, ar trebui să acorzi mai multă atenţie, pentru că nu te ţinem în această academie ca să repeţi ceea ce ar putea să trăncănească şi un papagal. Rămase tăcut o clipă, ca şi cum ar fi cugetat la ceea ce avea de gând să spună. Şi cu atât mai puţin ca să încerci să ne înşeli!

– Nu vă înţeleg. Cí se înroşi la faţă.

– Chiar nu înţelegi? Spune-mi un lucru, Cí, chiar mă crezi prost?

Cí simţi că i se aprind obrajii. Nu ştia la ce anume se referea, dar îşi închipui că avea să afle foarte curând.

– Nu vă înţeleg... repetă el.

– Pentru numele tuturor zeilor! Încetează odată să mai joci teatru! Crezi că n-am observat când ai descoperit ceva în urechea lui? Crezi că n-am băgat de seamă mişcările tale ciudate când te-ai prefăcut că acoperi cadavrul? Am putut chiar să-ţi admir zâmbetul voalat...

– Nu ştiu despre ce îmi vorbiţi, minţi Cí.

Ming se îndreptă de spate cu nările dilatate şi ochii injectaţi.

– Retrageţi-vă! Hai! Retrageţi-vă! ţipă el.

În timp ce ieşeau grăbiţi din încăpere, amândoi îl putură auzi mormăind printre dinţi: „Mincinos afurisit...".

* * *

Cí se perpeli toată după-amiaza, gândindu-se cum să rezolve o situaţie care i se părea insuportabilă. Orele se scurgeau încet, având în faţă notiţele sale şi singurul lucru care îi trecea prin minte era acela de a renunţa la visul său şi de a fugi din Lin'an. Cu toate acestea, rămase în continuare în bibliotecă, frământându-şi creierii în căutarea unei soluţii. În cele din urmă, luă o pensulă şi începu să scrie. Mult timp transcrise tot ce descoperise, până la ultimul amănunt, fără să ştie încă dacă va preda cândva raportul. Invidia situaţia Astuţiei Cenuşii. Îl văzuse glumind cu alţi colegi, luând în mână o cană cu băutură, de parcă eşecul ar fi alunecat de pe el precum alcoolul prin gâtlej. În ultimul moment, cu puţin timp înainte de cină, Astuţia Cenuşie se apropie de el clătinându-se. Ochii îi străluceau, ca şi zâmbetul său umed. Părea mulţumit. Îi oferi o gură de băutură, dar Cí îl refuză pe când îşi strângea în grabă raportul.

– Haide, colega, bâigui el. Uită de Ming şi bea o gură.

Cí se minună de efectele pe care băutura le putea provoca în anumite persoane. De la intrarea lui în academie, era prima dată când colegul său i se adresa fără să-l insulte. Îl refuză din nou, dar Astuţia Cenuşie insistă.

– Ştii? Trebuie să-ţi mărturisesc că până azi după-amiază te uram... Isteţul de Cí... Inteligentul de Cí... Mai sorbi o înghiţitură.

Dar, pentru numele Marelui Buddha, azi n-ai fost mai isteţ decât mine. Încă îmi mai amintesc vorbele tale: „Ceea ce a relatat Astuţia Cenuşie nu este lipsit de temei. Dimpotrivă, observaţiile sale se dovedesc a fi pătrunzătoare şi juste şi coincid cu ale mele, după câte am văzut şi am atins", îl imită el. Mi-ai devenit simpatic. Ţine! Îi întinse cana şi râse zgomotos.

Cí luă cana şi bău o înghiţitură cu singura intenţie de a-l face să-l lase în pace. Simţi căldura rachiului de orez străbătându-i gâtlejul şi arzându-i stomacul. Nu era obişnuit cu băuturi atât de tari.

– Fantastic! râse Astuţia Cenuşie. Ascultă. La noapte, mai mulţi studenţi vom merge să luăm cina la Palatul Plăcerii şi vom ciocni în sănătatea bătrânului Ming. Vrei să vii? Vom râde ca beţivii şi ne vom distra ca prinţii.

– Nu, mulţumesc. N-aş vrea ca Ming să afle...

– Şi ce dacă află? Crezi cumva că suntem prizonierii lui? Ming nu este decât un biet ursuz, care nu este niciodată mulţumit. Vino, îndrăzneşte! Vom petrece de minune. Te aşteptăm după ce va bate al doilea gong, jos, lângă havuzul din grădină. Lăsă băutura la picioarele lui Cí şi plecă fredonând pe unde venise.

Cí luă cana şi se uită înăuntrul ei. Lichidul se agita în întuneric ca propriul suflet. Se frământase toată după-amiaza căutând o soluţie inexistentă şi acum nu ştia ce să mai facă. Dacă ar dezvălui tot ce ştia, ar recâştiga încrederea lui Ming, dar ar deveni ţinta justiţiei. Dacă ar opta să tacă, ar pierde şansa la care visase de atâtea ori, aceea de a intra în corpul judecătorilor. Îşi duse cana la buze şi bău din nou. De data aceasta, băutura îl reconfortă. Încetul cu încetul i se întunecă judecata, iar necazurile începură să se risipească.

Anunţul celui de-al doilea gong îl surprinse stând în bibliotecă. Nu mai gândea clar, dar nici nu mai avea nevoie. Lângă el zăcea goală cana de băutură. Se întrebă cât timp îl va mai ţine Ming la academie. Cât timp va mai trece până îl va trimite înapoi la cimitir.

Ce mai conta?

Auzi nişte râsete venind din grădină. Se ridică clătinându-se şi coborî scările. Jos, lângă havuz, patru studenţi, fiecare cu câte o cană în mână, îl înconjurau pe Astuţia Cenuşie. Cí îi privi o clipă. Nu se

putea hotărî. În cele din urmă, făcu stânga împrejur ca să se îndrepte spre dormitoare, când Astuţia Cenuşie îi observă prezenţa. Cí îl auzi cerându-i să se apropie. Tonul lui era amabil şi stăruitor. Şovăi, dar nu se mişcă. Avea poftă să mai bea, dar în sinea lui ceva îi spunea că nu este o idee bună. În clipa aceea, Astuţia Cenuşie se apropie de el. Zâmbea. Îşi trecu braţul pe după umărul lui şi insistă să-i însoţească, asigurându-l că se vor distra. În ultimul moment, Cí îşi spuse că dacă totul îi merge prost, măcar să nu piardă ocazia de a se reconcilia cu Astuţia Cenuşie.

* * *

La Palatul Plăcerii, Cí descoperi cele mai frumoase femei pe care şi le-ar fi putut închipui vreodată.

De cum intrară, un servitor vioi ieşi în întâmpinarea Astuţiei Cenuşii şi cu gesturi teatrale îi căută loc liber în hărmălaia de bărbaţi înstăriţi, negustori şi universitari care umblau după dansatoare. Muzica lăutelor şi a citolelor însufleţea clienţii, care râdeau şi gâfâiau în faţa femeilor machiate ce se învârteau în jurul lor ca nuferii într-o vâltoare. Cí băgă de seamă că, din când în când, tinerele îşi ridicau uşor rochiile lăsând să li se vadă picioarele mici în jambiere, ceea ce trezea poftele şi chiotele bărbaţilor. Astuţia Cenuşie părea că face parte din spectacol, salutând prieteni, cunoscuţi şi ospătari, de parcă ar fi fost însuşi proprietarul lupanarului. Numaidecât, un val de servitori începu să umple masa până la refuz cu farfurii şi tot soiul de băuturi. Astuţia Cenuşie ceru fără întârziere două *flori* care să le ţină companie. Imediat, două frumuseţi surâzătoare luară loc lângă cei şase tineri, în timp ce Astuţia Cenuşie turna băutură din sticle. Opt era numărul perfect.

– Îţi plac, ce zici? îi zâmbi Astuţia Cenuşie lui Cí, mângâind-o pe picior pe una din ele. Ocupaţi-vă atent de el, se adresă el *florilor,* de parcă le-ar fi cunoscut dintotdeauna. El este Cí. Cititorul de cadavre. Noul meu coleg. Poate vorbi cu spiritele, aşa că fiţi dulci ca mierea, altminteri vă va preface în măgari. Şi începu să râdă în hohote, acompaniat de prietenii săi.

Pe Cí îl stânjeni faptul că cele două *flori* îşi schimbară locurile ca să se aşeze lângă el. Totuşi, îndemnul dorinţei îl răni cu putere. Trecuse multă vreme de când nu mai atinsese o femeie. Atât de multă, încât uitase fineţea pielii şi mângâierea parfumurilor ei. Raţiunea i se tulbură, dar sosirea mâncărurilor îi distrase atenţia de la alte pofte. Erau atât de multe şi atât de diferite, încât păru că adeveresc zicala conform căreia în Lin'an se mănâncă orice zboară, în afară de zmeie, orice înoată, în afară de corăbii, şi orice are picioare, în afară de mese. Pe şervete se îngrămădeau antreuri reci din melci fierţi în aburi cu ghimbir, budinca celor opt muguri sau crabi perlieri care îşi disputau locul cu primele feluri de orez fiert, cotlete de porc cu castane, stridii prăjite cu muguri de soia şi peşte crocant de râu. Pe o măsuţă auxiliară, mai multe boluri cu supe condimentate îşi aşteptau rândul ca să-şi exercite rolul digestiv. Vinul călduţ de orez curgea din strachină în strachină, iar râsetele creşteau în acelaşi ritm cu petele de pe cămăşi. Cí înfuleca fericit, uimit încă de schimbarea suferită de Astuţia Cenuşie, care, între două sorbituri, îl îndemna să se distreze.

Cí nu avea nevoie să fie însufleţit. Cele două *flori* se ocupau deja de asta.

Prima dată când simţi mâna uneia din ele strecurându-i-se între picioare scuipă înghiţitura cu o tresărire. A doua oară, Cí încercă să fie cinstit cu fata. Îi mărturisi că îl tulbură parfumul ei şi că roşul închis de pe buzele ei îl ameţeşte până în străfundul lujerului său, dar este sărac ca un şobolan şi nu va putea să-i răsplătească serviciile. Dar asta nu păru să o deranjeze pe *floare,* care îşi aplecă blând capul până îi atinse gâtul cu limba.

Un fior de plăcere îi străbătu spinarea şi îi zbârli pielea. Auzi râsetele Astuţiei Cenuşii şi ale celor patru prieteni ai acestuia, îndemnându-l să o însoţească.

Cí de-abia mai putea gândi. Ultimele căni cu băutură îl purtaseră către o înceţoşată lume alcătuită din mângâieri şi parfumuri care îl târau spre un vârtej de plăceri nicicând imaginate. Tocmai avea de gând să sărute *floarea,* când simţi că îl scutură cineva de umăr. I se păru că aude un reproş.

– Îţi spun să-i dai drumul şi să-ţi cauţi alta! mormăi din nou un bărbat de vârstă mijlocie, cu un baston în mână.

– Ei! Lasă-l în pace! interveni Astuţia Cenuşie.

Bărbatul nu îi dădu ascultare. Apucă *floarea* de braţ şi trase de ea de parcă ar fi vrut să i-l smulgă, târând după el toate farfurioarele rămase pe masă. Cí se ridică ca să-l oprească, dar, înainte de a izbuti, primi peste faţă o lovitură de baston care îl aruncă pe jos. Bărbatul se pregătea să-i mai tragă una, când Astuţia Cenuşie se năpusti asupra lui şi îl făcu să cadă. Numaidecât, apărură mai mulţi servitori ca să-i despartă.

– Beţiv nenorocit! urlă Astuţia Cenuşie, în timp ce îşi curăţa mica rană pe care şi-o făcuse la mână. Ar trebui să aibă grijă ce fel de oameni lasă să intre. Şi îl ajută pe Cí să se ridice. Eşti bine?

Cí încă nu ştia cu precizie ce se întâmplase, pentru că alcoolul era stăpânul mişcărilor sale greoaie. Se lăsă ajutat de Astuţia Cenuşie care îl conduse la o masă curată dintr-un colţ liniştit al sălii. Ceilalţi studenţi au preferat să rămână aproape de *flori*.

– Pentru numele Marelui Buddha! Imbecilul ăla aproape că ne-a stricat noaptea. Vrei să o chem pe fată?

– Nu. Lasă. Totul se învârtea cu el.

– Eşti sigur? Pare o expertă, iar picioarele ei sunt fermecătoare. Fac prinsoare că dă din coadă ca un peşte străpuns de curând. Dar, dacă n-ai chef, o lăsăm baltă. Am venit să ne distrăm! Şi îi făcu semn unui angajat să le mai toarne băutură.

Cí începu să se distreze cu Astuţia Cenuşie. Tânărul părea să fi renunţat la aerele sale de superioritate şi stătea de vorbă şi râdea de parcă ar fi fost prieteni de când lumea. Comentariile lui despre bătrânii cărora le curgeau balele printre dansatoare pe când acestea le şterpeleau monedele şi strâmbăturile lui imitându-i în mod necuviincios îl făceau să râdă într-un fel despre care uitase că există. Cerură prăjiturele cu susan şi rachiu de orez şi continuară să bea până când cuvintele începură să li se împleticească în gură. Pentru o clipă, rămaseră tăcuţi, buimaci, odihnindu-se.

Atunci, Astuţia Cenuşie se schimbă la faţă.

Studentul îi vorbi despre singurătatea lui. De foarte tânăr, tatăl său îl trimisese la cele mai bune colegii şi şcoli, unde crescuse înconjurat de înţelepciune, dar departe de afecţiunea fraţilor săi, de sărutările mamei sau de confidenţele unui prieten. Învăţase să se descurce singur, dar şi să nu se încreadă în nimeni. Viaţa lui era cea a unui frumos cal pursânge închis într-un grajd aurit, dar gata să-l lovească cu copitele pe primul care s-ar fi apropiat de el. Iar el ura această viaţă tristă şi solitară.

Cí îl compătimi. De-abia mai putea să-şi ţină ochii deschişi.

– Va trebui să mă ierţi, îi mărturisi Astuţia Cenuşie. M-am purtat cu tine ca un nesuferit, dar cel puţin în academie mă bucuram de respectul lui Ming... Sau aşa credeam, până când ai venit tu. Acum, are ochi doar pentru deducţiile tale...

Cí îl privi pe tânăr fără să ştie ce să spună. Băutura îi moleşea gândirea.

– Dă totul uitării, bâigui el. Nu sunt chiar aşa de strălucit.

– Ba chiar eşti, repetă el, cu capul plecat. Bunăoară, azi-dimineaţă, în Sălaşul Morţilor, ai descoperit ceea ce niciunul dintre noi n-a fost în stare să vadă.

– Eu?

– Ceea ce ai găsit în urechea acelui bărbat. Fir-ar să fie! Sunt doar un inept înfumurat...

– Nu spune asta. Oricine ar fi putut observa.

– Ba nu. Eu nu. Şi îşi cufundă chipul în altă cană cu alcool.

Cí îi văzu înfrângerea în ochi. Scotoci într-un buzunar şi scoase cu neîndemânare o mărgea metalică.

– Observă asta, spuse el şi îi arătă mărgeaua. Imediat după aceea, o apropie încet de un platou de metal până când, pe neaşteptate, ca prin minune, sări din palma lui şi zbură până se lipi de platou. Ochii Astuţiei Cenuşii se făcură mari şi rotunzi în orbite şi aproape că îi ieşiră din cap când încercă să o desprindă fără să izbutească.

– Dar... Nu înţelegea nimic. Un magnet?

– Un magnet, îi mărturisi Cí pe când îl desprindea. Dacă ai fi avut şi tu unul, şi tu ai fi descoperit vergeaua vârâtă în urechea lui. Vergeaua de fier cu care a fost asasinat portărelul acela.

– Asasinat? Portărelul? Dar ce spui? Chiar că eşti un diavol, Cí. Şi bău din nou mai însufleţit. Atunci, cana cu băutura care s-a găsit prinsă în mâna lui...

Cí aruncă o privire în jurul său până descoperi un bătrân care dormea pe un divan cu un baston în mâini. I-l arătă Astuţiei Cenuşii.

– Fii atent. Nu ţine strâns bastonul. I se închiseră ochii. Îi deschise după o clipă ca să continue. Bastonul stă doar cuminte în mâinile lui. Când o persoană moare, cu ultima sa răsuflare îşi pierde şi toate puterile. Doar dacă nu cumva, după ce a murit, cineva îi aşază acolo cana şi o ţine până când se instalează rigiditatea cadaverică...

– O momeală?

– Într-adevăr. Şi dădu cana pe gât fără să-şi poată rosti gândul.

– Chiar că eşti un diavol.

Cí nu ştiu ce să spună. Băutura îi moleşea judecata din ce în ce mai mult. Îi trecu prin minte să închine un pahar.

– Pentru noul meu prieten, spuse Cí.

Astuţia Cenuşie goli cana.

– Pentru noul meu prieten, repetă Astuţia Cenuşie.

Astuţia Cenuşie chemă un ospătar să mai ceară de băut, dar Cí îl refuză. Aproape că nu mai putea deosebi vârtejul de căni, clienţi şi dansatoare care roiau în jurul lui. Totuşi, i se păru că zăreşte o siluetă zveltă ieşind din vâltoare şi apropiindu-se lent de el. Cí crezu că recunoaşte frumuseţea trecătoare a unor ochi migdalaţi la un pas de ai lui. Apoi, umezeala unor buze încărcate de dorinţă îl inundă purtându-l spre paradis.

Pe când Cí se lăsa încolăcit de braţele *florii,* Astuţia Cenuşie se ridică.

Dacă, în loc să se abandoneze mângâierilor, Cí şi-ar fi ridicat privirea în momentul acela, ar fi fost uimit să constate cum se scutura Astuţia Cenuşie din beţie şi mergea hotărât să-i înmâneze suma convenită aceluiaşi bărbat care îi atacase cu câteva clipe mai devreme.

22

Când Cí se trezi între gunoaiele de pe străduţă, soarele strălucea deja peste acoperişurile umede din Lin'an.

Strigătele trecătorilor îi bubuiau în capul încă adormit, de parcă ar fi răsunat mii de trăsnete. Se ridică încet şi, buimac, privi de jur împrejur până zări deasupra capului afişul care anunţa Palatul Plăcerii. Un fior îl făcu să se dezmeticească. Încă mai păstra pe piele mirosul trupului de *floare* mlădiindu-se deasupra lui, dar îl însoţea şi o ciudată stare de dezorientare. Nu îl văzu nici pe Astuţia Cenuşie, nici pe vreunul dintre însoţitorii acestuia, aşa că o porni foarte încet spre academie.

De îndată ce ajunse în dreptul clădirii, paznicul îl informă că Ming întrebase de mai multe ori de el. După toate aparenţele, maestrul hotărâse că studenţii care fuseseră prezenţi la prefectură să-şi susţină rapoartele în faţa consiliului profesoral în Demna Sală a Dezbaterilor.

– S-au adunat acolo de ceva vreme, dar să nu-ţi treacă prin minte să intri în halul în care arăţi, pentru că te vor da afară în brânci.

Cí se privi. Avea hainele pătate cu resturi de mâncare şi duhnea a băutură. Se blestemă pentru soarta lui, fără să înţeleagă încă de ce nu îl aşteptase Astuţia Cenuşie, dar preferă să uite de văicăreli şi să dea fuga la un hârdău cu apă ca să-şi aranjeze ţinuta. Cât ai clipi din ochi, se spălă şi zbură către odăiţa lui ca să se schimbe în haine curate. Odată pus la punct, îşi luă traista în care avea raportul ca să o pornească în goana mare spre Demna Sală a Dezbaterilor. Înainte de a intra, se opri să-şi tragă sufletul. În sală, cu toţii îl priviră. Se aşeză în linişte, băgând de seamă că exact în momentul acela îşi începea expunerea Astuţia Cenuşie.

Cí îi făcu un semn din priviri, dar Astuţia Cenuşie îl evită. Pe Cí îl uimi faptul. Presupuse că era din cauza agitaţiei, aşa că îşi aşeză traista între picioare şi deveni foarte atent. Între timp, în mijlocul sălii, Astuţia Cenuşie bătea darabana pe micul pupitru pe care îşi aşezase concluziile. Când i se făcu semn, studentul ceru permisiunea profesorilor şi începu să relateze procedurile preliminare pe care le urmase în timpul examinării. Cí încă nu se hotărâse ce să facă cu raportul lui, aşa că-şi deschise traista ca să-l revadă. Dar băgă de seamă cu stupoare că nu mai era acolo unde îl lăsase. Încă îl mai căuta când în sală începură să răsune cuvintele lui ieşind din gura Astuţiei Cenuşii.

„Nu este cu putinţă."

Îşi goli traista cu mâini tremurânde şi simţi fiori reci pe şira spinării când îşi găsi pe fund manuscrisul, mototolit, şi nu frumos împăturit, aşa cum îl lăsase el. Simţi că-i fierbe sângele.

Pe măsură ce Astuţia Cenuşie vorbea, Cí înţelese cum se folosise acesta de el. Aparenta lui prietenie fusese un afurisit de vicleşug, iar alcoolul, mijlocul la care apelase ca să-l iscodească. Cuvintele măsurate ale acestuia îi răsunau în cap, amintindu-i ce naiv fusese să aibă încredere în cineva care acum îi dădea cea mai cumplită lovitură de pumnal. Ceea ce pentru Astuţia Cenuşie însemna un punct câştigat, pentru el putea reprezenta o condamnare pe viaţă.

Îl auzi pe adversarul său explicând în amănunt de ce era imposibil să fie vorba despre un accident sau o sinucidere şi respingând ipoteza că defunctul ar fi putut ţine strâns în mână cana. Îşi însuşi descoperirea cauzei morţii, atribuindu-şi faptul de a fi găsit o vergea lungă de fier introdusă în urechea stângă şi se scuză că nu-i comunicase lui Ming acest lucru în cadrul audienţei preliminare, invocând necesitatea de a-şi apăra *propria* descoperire. Citea totul rar, dintr-un raport, copie exactă a raportului făcut de Cí, pe care, în încheiere, i-l înmână lui Ming. Nu omisese nimic. Nici măcar profesia celui asasinat.

Abia se stăpâni să nu se năpustească asupra lui şi să-l lovească.

Şi cel mai rău era că nu putea să-l denunţe. Dacă o făcea, nu numai că ar fi fost complicat să demonstreze că acest coleg al lui îi furase raportul, şi nu invers, după cum, fără îndoială, Astuţia Cenuşie s-ar fi

grăbit să susţină, ci, în plus, în cazul în care ar fi izbutit, s-ar fi văzut obligat să explice cum aflase că defunctul fusese portărel. Din fericire, era singurul lucru pe care evitase să-l explice în raportul original.

De aceea, Astuţia Cenuşie nu ştiu cum să argumenteze atunci când Ming îl chestionă în această privinţă.

– I-am dedus profesia din pricina cererii ciudate şi repetate de confidenţialitate, rosti el fără prea multă convingere.

– *Ai dedus?* N-ar trebui să spui mai curând... *am copiat?* îl întrebă Ming.

Astuţia Cenuşie ridică din sprâncene şi i se aprinseră obrajii.

– Nu înţeleg la ce vă referiţi.

– Atunci, poate că ne va explica acest lucru însuşi Cí. Şi arătă spre el, făcându-i semn să se ridice.

Cí îi dădu ascultare, dar nu înainte de a avea grijă să-şi mototolească raportul şi să-l ascundă în traistă. Când ajunse în dreptul Astuţiei Cenuşii, băgă de seamă teama din privirea acestuia. Fără îndoială că Ming bănuia ceva. Rămase tăcut, gândindu-se cum să rezolve situaţia aceea.

– Aşteptăm, îl zori Ming.

– Nu ştiu prea bine ce anume, domnule, vorbi Cí în sfârşit.

Răspunsul îl descumpăni pe Ming.

– Nu ai nimic de obiectat? Glasul îi deveni mânios.

– Nu, venerabile maestre.

– Haide, Cí! Nu mă lua de prost. N-ai nici măcar o părere?

Cí îşi îndreptă privirea spre Astuţia Cenuşie. Observă cum acesta înghiţea în sec. Înainte de a deschide gura, îşi cântări bine răspunsul.

– Părerea mea este că cineva a făcut o treabă excelentă, spuse el în cele din urmă, arătând spre colegul său. Aşadar, nu-mi rămâne decât să-l felicit pe Astuţia Cenuşie, iar noi, ceilalţi, să muncim în continuare. Şi fără să mai aştepte ca Ming să-i dea permisiunea, coborî de pe estradă şi ieşi din Demna Sală a Dezbaterilor, înghiţind fierea care îi umplea gura.

* * *

Se blestemă de o mie de ori pentru prostia lui şi de încă o mie de ori pentru laşitatea sa.

Cu dragă inimă şi-ar fi lăsat urmele pumnilor peste chipul Astuţiei Cenuşii, dar asta n-ar fi avut alt rezultat decât eliminarea sa din academie, în vreme ce adversarul său şi-ar fi atins scopul. Iar el nu va îngădui să se întâmple aşa ceva. Se îndreptă spre bibliotecă şi căută un ungher îndepărtat ca să-şi scoată din traistă raportul mototolit şi să găsească vreun amănunt care să-l dea de gol pe Astuţia Cenuşie. Ceva care să-l poată demasca, dar să nu-l compromită pe el însuşi. Îl revizuia de ceva vreme, când cineva se apropie de el pe la spate. Cí tresări. Era Ming. Maestrul clătină din cap şi se aşeză în faţa lui. Îşi muşcă buzele. Pe chipul lui se citea indignarea.

– Nu-mi laşi alternativă. Dacă nu-ţi schimbi comportamentul, va trebui să te elimin din academie, spuse el în cele din urmă. Dar ce-i cu tine, băiete? De ce l-ai lăsat să aibă câştig de cauză?

– Nu ştiu despre ce vorbiţi. Ascunse raportul în mânecă.

Ming băgă de seamă.

– Ce ascunzi acolo? Lasă-mă să văd. Se ridică şi îi smulse hârtiile. Le răsfoi rapid, schimbându-se la faţă. Exact ce mi-am închipuit, mormăi el, ridicându-şi privirea. Astuţia Cenuşie nu ar fi redactat niciodată un raport în aceşti termeni. Crezi cumva că nu-i cunosc stilul? Făcu o pauză în aşteptarea unui răspuns. Pentru numele tuturor zeilor! Te afli aici pentru că am avut încredere în tine, aşa că acum încrede-te şi tu în mine şi povesteşte-mi ce s-a întâmplat. Nu eşti singur pe lume, Cí...

„Ba sunt singur. Sunt chiar singur."

Cí încercă să-şi recupereze raportul, dar Ming îl ţinu la distanţă de el.

Rămase tăcut, în vreme ce mânia îl rodea. Ce ştia omul acela despre tot ce i se întâmplă? Cum să-l facă să înţeleagă că nu numai că şi-a irosit şansa de a-şi realiza visul, dar şi că, pe deasupra, devenise din nou ţinta justiţiei? În ce fel ar putea să-i explice că l-au trădat toţi cei în care avusese încredere, începând cu propriul tată? Ce putea şti el despre încredere?

* * *

În zilele următoare, Cí încercă să-i evite pe Ming şi pe Astuţia Cenuşie. Cu primul îi fu greu, dar cu al doilea, imposibil, pentru că

împărţeau în continuare acelaşi dormitor. Din fericire, colegul său optase pentru o strategie similară cu a lui şi, pe cât îi stătea în putinţă, se ţinea departe de el. De fapt, asista la alte cursuri, se prefăcea că nu îl vede când se încrucişau şi, în timpul meselor, căuta cele mai îndepărtate locuri. Cí îşi imagină că Astuţia Cenuşie se temea probabil de vreun fel de replică, ceea ce după părerea lui, îl transforma într-o fiară hăituită, capabilă să-i sară la gât când s-ar fi aşteptat mai puţin.

În ceea ce îl privea, Ming nu mai aduse în discuţie povestea cu raportul, un comportament care îl descumpăni pe Cí.

Dar asta nu îl linişti. După-amiezile, după orele de retorică, începu să lucreze la documentul care, aşa cum îi făcuse să creadă pe colegii săi, avea să demonstreze impostura Astuţiei Cenuşii. Chiar se făli cu asta în sufragerie, cu speranţa că va ajunge la urechile rivalului său. Era convins că Astuţia Cenuşie va muşca momeala şi, mai devreme sau mai târziu, avea să cadă pradă tentaţiei de a fura noul raport, la fel cum făcuse cu cel original.

Când avu totul gata, răspândi zvonul, dând asigurări că a doua zi urma să-l prezinte în faţa consiliului şi să-l demaşte pe Astuţia Cenuşie. Apoi se duse în dormitor şi îl aşteptă pe rivalul său stând pe scaun.

Astuţia Cenuşie se înfăţişă pe la mijlocul după-amiezii. De cum intră, tuşi văzându-l pe Cí, îşi lăsă capul în jos şi se trânti în pat, de parcă ar fi fost stors de puteri. Cí băgă de seamă că se preface că doarme. După un timp, Cí se ridică, lăsă raportul în traistă, asigurându-se că rivalul său îl poate vedea, şi o vârî în ladă. Apoi aşteptă gongul care anunţa ora stingerii şi părăsi încăperea.

În momentul acela, Ming aştepta deja pe culoar, aşa cum îl implorase Cí.

– Nu ştiu cum m-ai convins să iau parte la această nebunie, şopti maestrul.

– Doar ascundeţi-vă şi aşteptaţi. Se înclină în faţa lui.

Ming se ascunse în spatele unei coloane, imitându-l pe Cí. Lumina singurului felinar pâlpâia în depărtare, de parcă ar fi făcut şi el parte din complot. Trecură câteva clipe care li se părură amândurora

eterne, dar, din ascunzătoarea lor, putură observa cum Astuţia Cenuşie scotea capul pe uşă şi privea dintr-o parte într-alta înainte de a dispărea din nou. După câteva momente, în liniştea aceea deplină, se auzi lada scârţâind.

– Du-te să-l prinzi! îl alertă Ming pe Cí.

Cí clătină din cap şi îi făcu semn să aştepte. Numără până la zece.

– Acum! strigă Cí.

Fugiră spre dormitor şi năvăliră înăuntru, surprinzându-l pe Astuţia Cenuşie cu mâna în traistă. Văzându-se descoperit, se schimbă la faţă.

– Tu! şi îl înjură pe Cí.

Fără să-i lase timp să reacţioneze, scoase un răcnet şi se năpusti asupra lui Cí, doborându-l. Se rostogoliră amândoi pe podea, dărâmând cu trupurile lor scaunele din dormitor. Ming încercă să-i despartă, dar cei doi tineri păreau nişte pisici sălbatice, gata să se sfâşie. Astuţia Cenuşie profită de alonjă şi se aşeză călare peste Cí, dar acesta se răsuci până reuşi să se debaraseze de adversarul său. Astuţia Cenuşie îl lovi cu pumnul în pântece, dar Cí nu simţi durerea. Îl lovi şi a doua oară cu toată puterea, dar Cí rămase impasibil, ceea ce îl descumpăni pe rivalul său.

– Acum eşti surprins? Cí îi trase un pumn în faţă. Nu demonstraţia mea o căutai? Îl mai lovi o dată crăpându-i buza. Ei bine, acum ai demonstraţia! Un al treilea pumn îl făcu pe Astuţia Cenuşie să cadă pe spate, înainte ca Ming să-l poată opri.

Cí se ridică cu respiraţia întretăiată şi părul încâlcit, în vreme ce Astuţia Cenuşie mârâia cu faţa însângerată la picioarele patului. Cí scuipă când îl auzi ameninţând. Înghiţise multe din cauza lui şi nu era dispus să mai înghită.

* * *

A doua zi, Cí şi Astuţia Cenuşie se intersectară când acesta din urmă părăsea academia. Nimeni nu venise să-şi ia la revedere de la el. Nici măcar prietenii pe care îi poftea mereu la petreceri. Cí observă că la poartă îl aştepta un alai de personaje ale căror veşminte scumpe păreau ieşite de la o sărbătoare imperială. Nu se miră. Deja

de la micul dejun se zvonea că postul oferit de prefectură îi fusese atribuit Astuţiei Cenuşii. Strânse resemnat din dinţi. Poate că pierduse şansa vieţii sale, dar măcar îşi luase revanşa. Spre surprinderea lui, Astuţia Cenuşie îi zâmbi.

– Presupun că ştii că plec...

– Ce păcat, rosti pe un ton ironic Cí.

Astuţia Cenuşie se strâmbă. Se înclină până se apropie de urechea lui.

– Bucură-te de academie şi încearcă să nu mă uiţi, pentru că eu nu te voi uita pe tine.

Cí îl privi dispreţuitor, în vreme ce rivalul său părăsea academia.

„Bucură-te de buzele tale cele noi", şopti el.

* * *

În aceeaşi după-amiază, consiliul profesoral se întruni de urgenţă ca să dezbată eliminarea lui Cí.

Profesorii care ceruseră convocarea reuniunii susţinură că, fie că erau sau nu întemeiate prezicerile lui Ming în privinţa extraordinarei capacităţi a lui Cí, acestea nu justificau în niciun caz comportamentul violent al tânărului. Cí ocupa un post în academie, fapt care nu numai că le reducea credibilitatea, dar şi veniturile. Iar ultimul incident fusese cât pe ce să ducă la pierderea generoasei donaţii pe care o oferea în fiecare an familia Astuţiei Cenuşii.

– De fapt, a trebuit să garantăm candidatura Astuţiei Cenuşii în corpul judecătorilor ca să evităm dezastrul.

Ming se opuse. Insistă că, aşa cum se demonstrase, Cí fusese autorul raportului pe care Astuţia Cenuşie, prin înşelăciune, îl sustrase şi îl folosise. Dar adversarii săi îi amintiră că în timpul prezentării raportului, Cí însuşi acceptase că paternitatea documentului aparţinea colegului său şi nici argumentele ulterioare, nici comportamentul său nu erau acceptabile. Opinia majoritară era că Cí trebuia să părăsească academia fără întârziere.

Ming nu se dădu bătut. Era convins că, mai devreme sau mai târziu, prezenţa tânărului le va aduce mai multe beneficii decât toţi *qián*-ii pe care i-ar fi putut plăti orice părinte. Din acest motiv şi ca

să evite cheltuieli pentru academie, a propus consiliului profesoral să-l ia pe tânăr ca asistent personal.

Un murmur de dezaprobare se făcu auzit. Yu, unul dintre profesorii cei mai belicoşi, îl compară pe Cí cu acei neguţători necinstiţi care, în loc de mătase, vindeau bucăţi de hârtie sau cu şarlatanii daţi curând în vileag care ofereau leacuri bune de aruncat. Chiar îl acuză pe Ming că ar fi un excentric, îndoindu-se că interesul acestuia ar fi pur şi simplu altruist, insinuând că ar răspunde unor pofte mai intime. Auzindu-l, Ming lăsă capul în jos şi rămase tăcut. De ceva vreme, un grup de invidioşi în frunte cu maestrul Yu încerca să-l destituie. Tocmai se pregătea să-i răspundă, când se ridică cel mai în vârstă membru al consiliului profesoral.

– Această insinuare perfidă nu-şi are rostul. Vocea îi răsună autoritară. Pe lângă faptul că este directorul acestei academii, Ming este un profesor demn de laudă, iar moralitatea lui nu admite discuţii. Aici a răspuns întotdeauna prin munca sa, iar zvonurile despre gusturile sale sau despre ceea ce ar face în afara acestei instituţii îl privesc doar pe el şi pe familia sa.

O linişte încordată puse stăpânire pe sală, în vreme ce toţi ochii îl priveau cu atenţie pe Ming. Maestrul ceru cuvântul şi bătrânul i-l acordă.

– În joc nu este reputaţia mea, ci a lui Cí, îl sfidă el pe profesorul care tocmai îl acuzase. Din prima zi, acest tânăr a muncit cu sârguinţă. În lunile de când se află în academie s-a trezit în zori, s-a spălat, a studiat şi a învăţat mai temeinic decât au făcut-o mulţi dintre colegii lui în toată viaţa lor. Că există persoane care nu vor să vadă acest lucru sau, ceea ce este şi mai rău, care au pretenţia să folosească în propriul beneficiu false argumente împotriva mea este greşit. Cí este un student necizelat şi impulsiv, dar şi un tânăr în care zace un talent greu de găsit. Şi chiar dacă, la un moment dat, comportamentul său merită dezaprobarea noastră, merită, de asemenea, şi generozitatea noastră.

– Generozitatea noastră i-a fost deja acordată atunci când a fost admis în academie, sublinie bătrânul.

Ming se întoarse către membrii consiliului profesoral.

– Dacă nu aveţi încredere în el, măcar încredeţi-vă în mine.

* * *

Cu excepţia celor patru denigratori care râvneau la postul lui Ming, restul consiliului profesoral a convenit ca tânărul să rămână în academie sub stricta responsabilitate a directorului. Cu toate acestea, au fost de acord că orice încălcare a normelor care ar putea pricinui cea mai măruntă discreditare a instituţiei va atrage după sine eliminarea lor imediată. A tânărului şi a lui Ming însuşi.

Când Ming îl informă pe Cí, acestuia nu-i veni să creadă.

Ming îi explică în linii mari că încetase să mai fie un simplu student şi devenise asistentul său. Îl anunţă că, începând din ziua aceea, va părăsi odăiţa pe care o împărţise cu Astuţia Cenuşie şi se va muta în apartamentul său privat, la etajul superior, unde va putea să-i consulte biblioteca ori de câte ori va avea nevoie. În timpul dimineţilor, va continua să meargă la cursuri cu restul studenţilor, dar după-amiezile îl va asista în cercetările sale. Cí primi propunerea cu surprindere şi, cu toate că nu înţelegea de ce era Ming atât de sigur de el, preferă să nu întrebe nimic.

Din momentul acela, academia deveni pentru Cí un fel de paradis. În fiecare dimineaţă, era primul care mergea la dizertaţiile despre clasici şi ultimul care le părăsea. Asista lacom la cursurile de drept şi făcea turul spitalelor din Lin'an cu energia unui adolescent care ar încerca să-şi impresioneze iubita. Dar, cu toate că acel contact cu cadavrele îi îmbogăţea cunoştinţele, cel mai mult îi plăceau după-amiezile. După masa de prânz, se închidea în biroul lui Ming şi petrecea orele în arsenalul alcătuit din tratatele medicale pe care Ming însuşi reuşise să le recupereze de la universitate, înainte ca aceasta să fie închisă. Pe măsură ce citea şi recitea, Cí observă că, în pofida cunoştinţelor pe care le cuprindeau, uneori tratau subiectele într-o formă confuză, repetitivă sau dezordonată, fapt pentru care îi propuse lui Ming să sistematizeze acel haos. După părerea tânărului, soluţia era redactarea unor tratate noi, clasificate potrivit afecţiunilor, astfel încât să poată fi consultate fără să fie nevoie să

se recurgă iar şi iar la izvoare diferite în care, la urma urmelor, se repetau şi se suprapuneau concepte identice.

Pe Ming îl entuziasmă atât de mult propunerea, încât şi-o însuşi şi îi acordă prioritate maximă. Convinse până şi consiliul profesoral de necesitatea de a se apuca de sarcina aceea, obţinând din partea lor o alocaţie bănească suplimentară pe care o rezervă în parte pentru achiziţionarea de material, iar restul, pentru remunerarea lui Cí.

Acesta trudi din greu. La început, se limită să strângă şi să organizeze informaţii din cărţi medicale precum *Wu-tsang-shen-lu, Discurs divin despre sistemele funcţionale ale corpului, Ching-hen fang, Prescripţii pe baza practicii,* sau *Nei-shu lu, Eseu despre reacţiile induse*. A studiat, de asemenea, tratate de criminologie, ca *I-yü chi,* vechea *Colecţie de cazuri problematice,* sau *Che-yü kuei-chien, Oglindă magică pentru rezolvarea cazurilor.* Odată cu trecerea lunilor, pe lângă continuarea procesului de analiză, Cí începu să-şi exprime propriile gânduri. O făcea noaptea, când Ming se culca. După rugăciuni, îşi aprindea felinarul şi la lumina gălbuie prezenta metodele care, după părerea lui, trebuiau să fie utilizate la examinarea unui cadavru. Conform judecăţii sale, nu numai că era esenţială cunoaşterea exhaustivă a circumstanţelor unui deces, dar trebuia să se ceară perfecţiune în cele mai simple şi mai banale acţiuni. Pentru a evita neglijenţele, era imperios necesar să fie urmărită o ordine exactă, începând cu creştetul capului, suturile craniene şi linia de creştere a părului, să se continue cu fruntea, sprâncenele şi ochii, ale căror pleoape ar trebui să fie deschise fără teama că pe acolo ar putea să scape spiritul mortului. Imediat după aceea, se va continua cu gâtlejul, pieptul bărbatului şi sânii femeii, inima, omuşorul şi ombilicul, regiunea pubiană, lujerul de jad, scrotul şi testiculele, palpate cu atenţie ca să se verifice dacă sunt întregi. La femei, şi cu ajutorul unei moaşe ori de câte ori va fi posibil, va trebui să se examineze poarta de naştere a copiilor, sau poarta ascunsă, în cazul tinerelor virgine. În cele din urmă, se vor examina picioarele şi braţele, fără să se omită unghiile şi degetele. Spatele va cere aceeaşi grijă, motiv pentru care se va începe cu ceafa, osul care se odihneşte pe pernă, gâtul, şalele şi fesele. De asemenea, se va cerceta

anusul, precum şi partea din spate a picioarelor, având mereu grijă să se apese în acelaşi timp ambele membre, cu scopul de a băga de seamă orice denivelare produsă de lovituri sau de inflamaţii. Pornind de la acest control prealabil, se vor determina vârsta decedatului şi data aproximativă a morţii sale.

Când Ming citi primele foi nu ştiu prea bine ce să spună. Multe dintre reflecţiile lui Cí, în special cele referitoare la modul de abordare a examenelor medico-legale, depăşeau în claritate şi precizie pe cele care erau răspândite în dezordine în unele tratate, dar mai existau şi altele care includeau proceduri şi experimente necunoscute lui, ca să nu mai vorbească despre propunerile inovatoare ale tânărului în ceea ce priveşte instrumentarul chirurgical sau ciudatul aparat de făcut gheaţă pe care Cí îl achiziţionase şi îl modificase ca să păstreze organele pe o perioadă mai lungă de timp şi pe care îl numise „răcitor de conservare“[1].

Cí aproape că nu avea relaţii cu ceilalţi studenţi. Fantasmele sale îl îndemnaseră să muncească precum un sclav, dar nici nu mai avea nevoie de altceva. În capul lui, nu mai era loc pentru nimic. Îşi făcea treaba cum ştia mai bine şi blestema momentul în care greşea răspunsul la o întrebare sau îi trecea neobservată o rană, atunci când examina un cadavru. Astfel, când rezolva un caz, se bucura singur. Nu avea prieteni, nici măcar colegi. Dar nici nu-i păsa. Îşi petrecea timpul lucrând, izolat de lume. Nu avea ochi decât pentru cărţi, şi inimă, doar pentru visurile sale.

Dar Ming insista întruna asupra aspectelor legale.

– Uneori, rolul tău nu va consta în determinarea cauzelor unui deces, îi explica el. Ce se va întâmpla dacă un om este ciomăgit de mai multe persoane? Sau încă şi mai rău: ce se va întâmpla dacă ar muri peste câteva zile? Cum vei stabili dacă decesul lui s-a datorat rănilor provocate sau vreunei boli anterioare?

Ming îi vorbi atunci despre termenele morţii[2].

---

[1] A se vedea la sfârşitul cărţii articolul cu acelaşi nume din capitolul intitulat GLOSAR

[2] A se vedea la sfârşitul cărţii în capitolul intitulat GLOSAR articolul denumit TIMPUL

Cí cunoştea clasificarea rănilor după instrumentul cu care fuseseră provocate, dar fu surprins să afle că această categorisire se folosea şi pentru a stabili termenele morţii. Ming îi spuse că rănilor produse de lovituri cu mâinile şi picioarele le corespunde o perioadă de zece zile, în vreme ce pentru rănile provocate de orice fel de armă, inclusiv muşcăturile, timpul limită se stabilea la douăzeci de zile. Adăugă că în cazul morţii prin opărire sau arsuri, termenul ajunge la treizeci de zile, acelaşi care va corespunde şi pentru scurgerea ochilor, pentru buzele tăiate sau oasele fracturate.

– Iar acest fapt este decisiv, deoarece, dacă moartea survine în cadrul termenului limită, se va considera că se datorează rănilor, dar, dacă îl depăşeşte, atunci se va argumenta că nu este consecinţa directă a sechelelor şi inculpatul nu va putea fi acuzat de asasinat.

Lui Cí i se păru surprinzător că ceva atât de subiectiv se poate reglementa cu o asemenea precizie.

– Dar dacă intervin răni ulterioare? Sau dacă moare după termen, dar din cauza rănilor iniţiale?

– Îţi voi da un exemplu. Să ne imaginăm un om rănit de o armă. O mică zgârietură, dar la care peste o săptămână apare o infecţie care îl conduce la moarte. Să presupunem că aceasta se produce înaintea celor douăzeci de zile: atunci, criminalul va fi acuzat de asasinat, oricât de uşoară ar fi fost rana cauzatoare. Ei bine, dacă în timpul evoluţiei rănii, acelaşi bărbat ar fi muşcat de o viperă şi ar muri din pricina veninului, atunci criminalul va fi judecat doar pentru leziuni.

Cí dădu din cap şi îl clătină şi mai tare după ce află despre cazurile complicate, precum cele în care erau implicate femeile însărcinate. Dacă, după ce au fost rănite, avortează înainte de a se împlini termenul limită, atunci acesta se va prelungi cu încă treizeci de zile, ţinând seamă de faptul că suma celor două termene nu va putea niciodată să depăşească cincizeci de zile. Când declară că el era adeptul individualizării fiecărui caz în parte, fu rândul lui Ming să se mire.

– Legile sunt făcute ca să fie respectate. Această nesupunere a ta faţă de norme ţi-a adus deja destule necazuri, îl mustră el.

Cí nu era sigur de acest lucru. Era adevărat că se pretindea că legile fac binele, dar, respectând regulile, Curtea îi acordase titlul de Dregător Imperial unui impostor ca Astuţia Cenuşie. Amintindu-şi de acesta, simţi o împunsătură în stomac. Îşi lăsă capul în jos ca să încheie discuţia şi îşi continuă treaba întrebându-se ce s-o fi întâmplat cu Astuţia Cenuşie.

* * *

Iarna trecu repede, dar primăvara îi rămase lui Cí închisă în suflet.

Deseori se trezea tresărind, privind disperat în gol, căutând în întunericul absolut fantoma surorii lui, A Treia. O căuta atât cu ochii, cât mai ales cu inima. Apoi petrecea restul nopţii tremurând, înspăimântat de absenţa ei şi a familiei pe care i se părea că nu o avusese niciodată. În asemenea ocazii, îşi amintea cu dor de judecătorul Feng. Cândva, plănuise să caute locul în care s-ar fi aflat, dar acum, la academie, lucrurile mergeau bine şi, în plus, avea convingerea că dacă ar fi intrat în viaţa lui, mai devreme sau mai târziu, condiţia sa de fugar l-ar fi dezonorat.

Într-o după-amiază liberă, hotărî să caute companie în Palatul Plăcerii.

Floarea aleasă fu amabilă cu el. Lui Cí i se păru chiar dulce. Nu a încetat să-l mai mângâie la vederea arsurilor şi buzele ei le-au străbătut, aşa cum nu şi-ar fi putut închipui vreodată. El îi oferea *qián,* iar ea îi alina singurătatea.

Reveni în săptămâna următoare, şi în cealaltă, şi încă într-una. Aşa, până când, într-o noapte înnorată, dădu din întâmplare peste Astuţia Cenuşie aşezat la aceeaşi masă la care îl înşelase cu luni în urmă. De cum îl văzu, i se întoarse stomacul pe dos. Tânărul slujbaş bea cu însufleţire, înconjurat de o cohortă de dobitoci care râdeau şi se gudurau pe lângă el, fără să ia în seamă cicatricea de pe buza lui. Cí încercă să se fofileze, dar când era pe punctul de a ajunge la uşă, Astuţia Cenuşie îl împiedică să iasă. Se apropie încet de el, îl apucă de gât şi îl sili să-l privească. Prietenii care îl însoţeau, îl apucară şi ei şi îl ţinură bine strâns.

Pentru că nu simţea loviturile, acestea erau tot mai dure, mai sălbatice. Nu încetară decât atunci când rămase inert. Îşi descărcară toată ura asupra lui.

Se trezi la academie, îngrijit de Ming. Bărbatul îi trecea o cârpă umedă peste frunte cu delicateţea unei mame care ar fi avut grijă de micuţul ei. Cí de-abia se mai putea mişca. De-abia dacă vedea. Îl învălui bezna. Când se trezi din nou, Ming era tot acolo. Îi auzea glasul, dar nu îl înţelegea. Nu ştia cât timp trecuse de când zăcea inconştient.

Maestrul îi spuse că de trei zile. O fată, care părea că îl cunoştea, dăduse de ştire despre starea lui şi, însoţit de mai mulţi studenţi, el însuşi se dusese să-l ia de acolo.

– Din câte a spus fata, ai fost atacat de nişte necunoscuţi. Sau, cel puţin, asta este ceea ce am povestit eu aici.

Cí încercă să se ridice în capul oaselor, dar Ming îl împiedică. Vindecătorul care îl vizitase îi recomandase odihnă până i se vor reface coastele. Trebuia să stea în pat două săptămâni. Îndeajuns ca să piardă cursurile cele mai importante. Dar Ming îi spuse să nu-şi facă griji. Îl apucă de mână cu aceeaşi gingăşie ca a unei *flori*.

– Voi veghea eu asupra ta.

* * *

În afară de îngrijiri, în timpul convalescenţei, Cí fu silit să îndure reproşurile continue ale lui Ming. Maestrul îl acuză că purtarea sa morocănoasă îl va împiedica să se bucure de cunoaşterea, de veselia altor studenţi. Îi lăuda sârguinţa, dar tocmai superioritatea pe care o arăta în analizele sale părea că îl apropie de o izolare dăunătoare. Şi, judecând după consecinţe, compania unei *flori* nu părea să fie cel mai bun remediu. Cí se prefăcea că nu îl aude, dar, în timpul nopţii, când orele treceau lent, medita la cuvintele pe care se prefăcuse că nu le aude. Cuvinte care îl înţepau, pentru că ştia că exprimă adevărul. Aceleaşi fantasme care îl asaltau nopţile îl îngropau de viu. Îndoielile cu privire la tatăl său îl devorau încetul cu încetul, cuprinzându-i toată fiinţa, crescând pe zi ce trecea. Dacă voia cu adevărat să-şi vadă visul împlinit, va trebui să-şi smulgă spectrul acela din inimă.

Dar nu ştia în ce fel.

Hotărî ca în noaptea aceea să-i mărturisească totul lui Ming.

Îl găsi în biroul lui, parţial ascuns în spatele unui nor de tămâie care, cu volutele sale fantastice, prefăcea întunericul într-un cenuşiu murdar. Când trase aer în piept, aroma densă şi dulceagă de santal îi invadă plămânii. Ochii lui îl descoperiră pe Ming stând nemişcat şi meditând în faţa unei ceşti de ceai. Chipul său avea luciul lipsit de viaţă al cerii. Recunoscându-l, maestrul îl invită, cu un glas de-abia auzit, să se aşeze. Cí îi dădu ascultare şi rămase tăcut. Nu ştia de unde să înceapă, dar Ming îi înlesni lucrurile.

– Trebuie să fie ceva important ca să mă întrerupi din rugăciuni, dar dă-i drumul, voi fi încântat să te ascult.

Glasul lui se auzea blând. Cí răsuflă adânc. Ming ştia cum să transforme ţepii unei crengi rupte într-o pensulă fină, gata de lucru.

Îi spuse cine este şi de unde venea. Îi vorbi despre ciudata lui boală care îi însemna trupul, despre şederea lui la universitate cu ani în urmă, despre zilele trăite ca asistent al judecătorului Feng, despre dispariţia familiei sale şi despre cumplita lui singurătate. Dar, mai ales, îi dezvălui fapta mârşavă a tatălui său şi dezonoarea care se revărsase şi asupra lui. Când să-i spună că el însuşi era un fugar urmărit de portărelul care fusese asasinat, nu mai îndrăzni.

Ming îl ascultă liniştit sorbindu-şi ceaiul aburind, de parcă ar fi fost un aliment scump şi rafinat. Expresia sa impasibilă era cea a unui bătrân care tocmai auzise o istorie repetată de mii de ori. Când termină de povestit, aşeză ceaşca pe măsuţa joasă şi îl privi fix.

– Ai împlinit deja douăzeci şi doi de ani. Un copac este întotdeauna răspunzător pentru roadele sale, dar un fruct nu poate fi răspunzător de copacul său. Chiar şi aşa, sunt sigur că, dacă vei căuta înăuntrul tău, vei găsi motive care să te facă să te mândreşti cu tatăl tău. Eu văd aceste motive în cunoştinţele, în gesturile, în educaţia ta.

– Educaţia mea? De când am venit la academie, viaţa mea a fost un şir de farse şi de minciuni. Eu...

– Tu eşti un tânăr ambiţios şi impetuos, dar nu lipsit de inimă. Dacă nu ar fi aşa, nu te-ar asalta aceste remuşcări care te împiedică să te odihneşti. Cât despre minciunile tale... îşi mai turnă puţin ceai în ceaşcă, nu e un sfat bun, dar ar trebui să înveţi să minţi mai bine.

Ming se ridică şi se îndreptă spre bibliotecă, de unde se întoarse cu o carte pe care Cí o recunoscu. Era un cod penal asemănător cu al tatălui său.

– Un măcelar care ştie la perfecţie *Songxingtong?* îl provocă el. Un gropar care, deşi tocmai a ajuns la Lin'an, cunoaşte locul unde se vinde un aliment atât de puţin obişnuit cum este brânza? Un sărman neinstruit care a uitat totul, în afară de vastele sale cunoştinţe despre răni şi anatomie? Spune-mi un lucru, Cí, chiar credeai cu adevărat că mă poţi înşela?

Cí nu ştiu ce să spună. Din fericire pentru el, Ming îi întrerupse bâiguiala.

– Am văzut ceva în tine, Cí. În spatele minciunilor care ţi se revărsau pe gură, am observat o umbră de tristeţe. Ochii tăi cereau ajutor. Nevinovaţi... neajutoraţi. Nu-mi înşela aşteptările, Cí.

În noaptea aceea, Cí în sfârşit se odihni.

A fost prima şi ultima dată. A doua zi, o veste îl luă prin surprindere.

PARTEA A CINCEA

23

Dimineaţa aceea ar fi trebuit să fie ca oricare alta din luna iunie. Cí se trezise în zori, îşi făcuse toaleta în curtea interioară privată a lui Ming şi îşi onorase defuncţii. După micul dejun, fugise la bibliotecă şi se cufundase în compendiul pe care trebuia să-l prezinte după-amiază în faţa consiliului profesoral, o culegere de proceduri şi practici medico-legale care aveau să ilustreze munca pe care o desfăşurase de când începuse să lucreze pentru Ming. Dar pe la mijlocul dimineţii, descoperi cu oroare că uitase să includă nişte pasaje de importanţă vitală, extrase din *Zhubing Yuanhou Zonglun, Tratatul general despre cauzele şi simptomele bolilor,* pe care îl uitase în biroul lui Ming.

Cí lovi masa cu pumnii. Avea neapărată nevoie de tratat, dar, tocmai în dimineaţa aceea, Ming fusese convocat pe neaşteptate la prefectura provinciei şi avea să mai întârzie. Dacă aştepta să se întoarcă, nu va încheia la timp prezentarea. Ar fi fost un gest de mare îndrăzneală să intre în biroul său privat fără permisiunea lui. Dar avea nevoie de tratat...

„Asta nu e o idee bună."

Împinse uşa şi intră în birou. Totul era în întuneric, aşa că înaintă pe bâjbâite până la biblioteca personală a lui Ming.

Pe când căuta textul, simţi că îi îngheaţă inima. Încet, pipăi cu degetele raftul pe care Ming obişnuia să aşeze exemplarul cărţii, până dădu de un loc gol. Un fior îl străbătu din cap până în picioare.

Se blestemă pentru ghinionul lui. Numaidecât, începu să cerceteze de jur împrejur.

În cele din urmă, găsi tratatul pe masa de scris, sub alt volum legat în mătase. Se apropie încet, aproape alunecând. Întinse braţul înspăimântat, dar, atingând cotorul, se opri. Şovăi, neştiind ce să facă.

„Asta nu e o idee bună", îşi repetă el.

Era pe punctul de a se da îndărăt, când uşa se deschise brusc. Cí avu o tresărire şi cartea căzu pe jos, târând volumul din piele după el.

Întorcându-se cu faţa, îl văzu pe Ming. Maestrul intră în birou şi aprinse felinarul. De îndată ce îl recunoscu pe Cí, clipi descumpănit. Îl întrebă numaidecât ce face acolo.

– Eu... A-veam ne-vo-ie să con-sult lucrarea *Zhubing Yuanhou Zonglun,* se bâlbâi el.

– Ţi-am atras atenţia să nu te atingi de lucrurile mele. În glasul lui se simţea mânia.

Imediat, Cí se aplecă să ridice cărţile şi să i le înmâneze lui Ming, dar, făcând asta, volumul din piele se deschise lăsând să se vadă desenele unor bărbaţi goi pe care Ming le ascunse cum putu mai bine.

– Este un tratat de anatomie, se scuză el.

Cí încuviinţă, fără să reuşească să înţeleagă de ce încerca Ming să-l înşele. Cunoştea bine desenele fiziologice şi acestea nu înfăţişau niciodată doi bărbaţi împerecheaţi. Se scuză încă o dată şi ceru permisiunea să se retragă.

– E ciudat că îmi ceri autorizaţia să ieşi şi nu mi-ai cerut-o ca să intri. Şi de tratat, nu mai ai nevoie? întrebă Ming.

– Iertaţi-mă, domnule. Am fost un nesăbuit.

Ming închise uşa şi îl pofti pe Cí să ia loc. Apoi, făcu şi el acelaşi lucru. Vinişoarele de pe chipul său furios se luau la întrecere cu mânia din priviri.

– Spune-mi un lucru, Cí, te-ai întrebat vreodată de ce ar face cineva pentru tine ceea ce fac eu?

– De multe ori. Îşi lăsă capul în jos, spăsit.

– Şi, sincer vorbind, crezi că meriţi acest lucru?

Cí îşi strânse buzele.

– Presupun că nu, domnule.

– Presupui? Ştii cumva de unde vin acum? Ridică glasul. Am fost la prefectura provinciei. Vin de acolo pentru că mi s-a poruncit să-i asist pe judecătorii imperiali în calitate de consilier. Şi mi s-a poruncit asta pentru că, după cum se vede, cineva a comis o faptă monstruoasă; o crimă atât de înfiorătoare, încât nici mintea cea mai sălbatică n-ar fi în stare să o conceapă. Mi s-a cerut să mă prezint la

Curte şi ştii ce am făcut eu? Ei bine, le-am vorbit despre tine. Aşa cum auzi! Zâmbi cu amărăciune. Le-am spus că în academie există un student într-adevăr excepţional. Mai bun decât mine! Cineva dotat cu o capacitate de observaţie nemaipomenită, ieşită din comun. Şi i-am implorat, da, i-am implorat să-ţi permită să mă însoţeşti. Le-am vorbit despre tine aşa cum oricare alt părinte ar vorbi mândru despre fiul său, despre cel căruia i-ar încredinţa să aibă grijă de casa lui şi chiar de propria viaţă. Şi tu, cum mă răsplăteşti? Înşelându-mi încrederea? Intrând în camera mea şi adulmecând printre cărţile mele? Ce aş mai putea face pentru tine, Cí? Spune-mi! Te-am angajat, te-am scos din mizerie, te-am apărat şi te-am ocrotit. Ce puteam face mai mult? Şi lovi cu pumnul în masă.

Cí amuţi. Îi tremura tot trupul şi, cu toate că dorea să-i răspundă lui Ming, nu era în stare să articuleze un singur cuvânt. Îl durea chiar şi să-l gândească. I-ar fi spus că nu ar fi intrat niciodată în biroul lui, dacă nu ar fi fost atât de disperat. I-ar fi spus că, dacă nu ar fi iubit atât de mult studiul, dacă nu i-ar fi păsat atât de mult de tot ce făcuse pentru el, dacă nu s-ar fi simţit obligat să răspundă fiecărei aşteptări venite din partea lui, nu i-ar fi încălcat intimitatea. Şi că făcuse acest lucru de neiertat doar ca să nu îl dezamăgească în faţa consiliului şi ca să-l facă să se simtă mândru de el. Ochii i se umeziră, iar acesta fu singurul lucru pe care îl putu exprima.

Se ridică înainte ca Ming să-i bage de seamă slăbiciunea, dar maestrul îl apucă de braţ.

– Nu fi aşa de grăbit. Ridică din nou glasul. Le-am dat cuvântul meu că te vei prezenta la Curte şi aşa va fi. Dar după vizită, vei pleca. Îţi vei strânge lucrurile şi vei dispărea pentru totdeauna din această academie. Nu vreau să te mai văd nicio clipă în plus. Şi îi dădu drumul la braţ ca să-i permită să plece.

* * *

Orice muritor cu mintea întreagă ar fi lăsat să i se taie o mână numai ca să poată trece de zidurile Palatului Imperial. Dar, în clipa aceea, Cí ar fi lăsat să-i fie tăiate amândouă, în schimbul unui gest amabil din partea lui Ming.

Cu capul plecat, urmă cortegiul judecătoresc care înainta pe Calea Imperială către colina Păsării Phoenix, ridicând un nor de praf. Doi slujbaşi deschideau alaiul, bătând frenetic în nişte tobe mici, ca să anunţe prezenţa judecătorului de instrucţie al prefecturii, care, instalat într-un palanchin, se legăna flancat de mulţimea de curioşi, avizi de orice fel de zvonuri privitoare la torturi sau execuţii. Ming mergea în spate, cu o înfăţişare posomorâtă. De fiecare dată când îl privea, Cí se întreba cum de putuse să-l dezamăgească în felul acela.

Nici nu îi mai adresa cuvântul. Nu-i spuse decât că la palat îi aştepta împăratul Ningzong.

Ningzong, Fiul Cerului, Strămoşul Senin. Puţini erau cei aleşi să se prosterneze în faţa sa, încă şi mai puţini cei autorizaţi să-l privească. Doar sfetnicii săi cei mai apropiaţi îndrăzneau să apară în preajma lui, doar soţiile şi copiii săi îl puteau atinge, doar eunucii reuşeau să-l înduplece. Viaţa lui se desfăşura înăuntrul Marelui Palat, în spatele zidurilor care îl ocroteau de putreziciunea şi de nenorocirile de afară. Închis în colivia sa de aur, Supremul Augur îşi ducea existenţa într-un interminabil protocol de recepţii, ceremonii şi ritualuri potrivit procedurilor confucianiste, fără posibilitatea vreunei abateri de la acestea. Enorma sa responsabilitate era cunoscută de toată lumea. Funcţia lui, mai mult decât o plăcere, era un permanent sacrificiu, o obligaţie împovărătoare.

Iar acum, el urma să treacă pragul care despărţea infernul de cer, fără să ştie prea bine unde se situa fiecare dintre acestea.

Când trecură de intrare, o lume de lux şi bogăţie se arătă în faţa lui Cí. Havuzuri cioplite în piatră erau presărate în verdele unei grădini prin care alergau în voie căprioare şi defilau păuni de un albastru atât de irizat, încât păreau împodobiţi ca de paradă. Pârâiaşele curgeau clipocind sonor printre răzoarele de bujori şi copacii cu trunchiuri noduroase, în vreme ce aurul strălucitor îşi disputa întâietatea din coloane, streşini şi balustrade cu argintul aurit şi cu cinabrul. Cí se minună la vederea acoperişurilor care se răsuceau ca nişte fiinţe vii pe la cornişe, arcuindu-se în mod fantezist spre firmament. Impresionantul ansamblu de edificii, dispuse într-un pătrat perfect şi aliniate pe o axă centrală de la nord la sud, se înălţa semeţ şi ameninţător, asemenea unui uriaş oştean care, încrezător în puterea sa,

ar nesocoti orice protecţie. Cu toate acestea, un şir continuu de santinele era postat la ambele capete ale drumului care lega poarta din zid cu palatul.

Cortegiul înaintă în tăcere până se opri în faţa unei scări monumentale care dădea acces în primul palat, Pavilionul de Recepţii, situat între Palatul de Iarnă şi Palatul de Vară. Acolo, sub porticul de olane smălţuite, un bărbat corpolent cu obraji fleşcăiţi şi zbârciţi aştepta nerăbdător, purtând tichia care îl identifica drept respectabilul Kan, mai-mare peste Xing Bu, temuta Dregătorie a Pedepselor. Apropiindu-se de el, Cí observă orbita goală care atrăgea atenţia asupra chipului său. Ochiul pe care îl mai avea clipea nervos.

Un funcţionar cu o expresie severă făcu prezentările protocolare. Apoi, după plecăciuni, le ceru nou-veniţilor să-l urmeze.

Cortegiul trecu în tăcere printr-un culoar interminabil. Traversară mai multe săli împodobite cu vaze din porţelan alb ca zăpada, care contrastau cu pereţii lăcuiţi în culoarea purpurei, lăsară în urmă o galerie de formă pătrată a cărei splendoare putea rivaliza cu o mină de jad, şi, în continuare, intrară într-un alt pavilion cu un aspect mai puţin rafinat, dar la fel de impunător. Odată ajunşi acolo, funcţionarul care îi conducea le atrase atenţia printr-un gest.

– Onorabili experţi, salutaţi-l pe împăratul Ningzong. Şi arătă spre tronul gol care prezida sala în care tocmai intraseră.

Toţi cei prezenţi se prosternară în faţa tronului şi loviră podeaua cu capetele, de parcă împăratul l-ar fi ocupat cu adevărat. Odată încheiat ritualul, funcţionarul îi dădu cuvântul sfetnicului Kan. Bărbatul chior se urcă anevoie pe un podium şi îi privi cu atenţie pe cei prezenţi. Cí zări pe chipul lui o uşoară grimasă de groază.

– După cum ştiţi, aţi fost convocaţi pentru o chestiune cu adevărat scârboasă. O situaţie care va avea nevoie mai mult de instinctele voastre, decât de perspicacitate. Veţi asista la ceva ce depăşeşte ceea ce este omeneşte admisibil, pentru a intra în domeniul monstruozităţii. Nu ştiu dacă acest criminal cu care ne confruntăm este om, jivină sau aberaţie a naturii, dar, orice ar fi, vă aflaţi aici ca să prindeţi această creatură abominabilă.

Apoi coborî de pe podium şi se îndreptă spre o sală păzită de doi oşteni la fel de neobişnuiţi ca şi securile pe care le purtau. Cí se

minună de uşa de abanos pe a cărei grindă de susţinere erau ciopliţi cei zece regi ai infernului. Când se deschise, recunoscu duhoarea de putrefacţie.

Înainte de a intra, un discipol al lui Kan le oferi celor prezenţi ghemotoace de vată îmbibate cu camfor pe care se grăbiră să şi le vâre în nări. Apoi, îi invită să intre în încăperea groazei.

Pe măsură ce se instalau în jurul nedesluşitei forme însângerate, pe chipurile asistenţei curiozitatea lăsă loc consternării care, încetul cu încetul, se prefăcu în spaimă. Sub cearşaf, se ghicea trupul mutilat al cuiva semănând cu o fiinţă omenească. Urmele lăsate în carne şiroiau, îmbibându-se în ţesătură în zona corespunzătoare pieptului şi gâtului. Apoi, linţoliul se afunda brusc în gaura pe care ar fi trebuit să o ocupe capul.

La un semnal, moaşa supremă a palatului dezveli cadavrul, provocând un murmur de teroare. Unul dintre invitaţi icni de vreo două ori, iar altul vomită. Încet, se dădură cu toţii îndărăt. Toţi, mai puţin Cí.

Tânărul nici nu clipi. Dimpotrivă, observă netulburat trupul ciopârţit al ceea ce până de curând fusese o femeie. Cărnurile ei moi, profanate fără milă, se asemănau cu ale unui animal parţial devorat. Capul fusese retezat în întregime, iar rămăşiţele traheii şi ale esofagului atârnau din gât ca intestinul unui porc. La fel, picioarele fuseseră amputate la nivelul gleznei. Pe trunchi, două răni brutale se remarcau printre celelalte: prima, sub sânul drept, lăsa să se vadă un crater adânc, de parcă o fiară sălbatică şi-ar fi îngropat botul în el până îi mâncase plămânii. Cea de-a doua era şi mai înspăimântătoare şi îi provocă un fior lui Cí. O oribilă incizie triunghiulară parcurgea ambele spaţii inghinale ca să se închidă orizontal sub ombilic, lăsând la vedere un talmeş-balmeş de grăsime, sânge şi carne. Toată grota plăcerii fusese extirpată într-un ciudat ritual. Nici resturile acesteia, nici capul nu apăruseră.

Cí se uită cu tristeţe la cadavru. Sălbăticia pe care o suferise acel trup contrasta cu delicateţea mâinilor sale. Chiar şi suavul parfum pe care încă îl mai răspândea lupta cu duhoarea descompunerii. Simţi că mâna dregătorului îi făcea semn să se retragă, iar Cí se supuse. Imediat după aceea, Kan dădu citire raportului preliminar elaborat de slujbaşii săi în urma cercetărilor făcute de moaşa supremă. Cí se

gândi că nu aduce mult mai multe informaţii decât cele pe care le observase el însuşi. Menţiona doar detalii precum vârsta aproximativă a femeii, pe care o calculaseră ca fiind în jur de treizeci de ani, conservarea ambilor sâni, mici şi fleşcăiţi, ca şi sfârcurile lor, sau albeaţa mătăsoasă a pielii sale. De asemenea, se făcea remarcat şi faptul că femeia fusese găsită îmbrăcată, aruncată pe o străduţă din apropierea Pieţei de Sare. Şi, în încheiere, se făceau consideraţii asupra speciei de animal care ar fi putut cauza o asemenea mutilare, oscilând între un tigru, un câine sau o şopârlă-dragon.

Pe când ceilalţi se bâlbâiau, Cí clătină din cap. De bună seamă că moaşa supremă se pricepea la naşteri, la dispoziţii domestice şi la organizarea banchetelor, dar se îndoia că ar reuşi să deosebească înţepătura unei insecte de o simplă arsură. Dar el nu putea face mare lucru în această privinţă. Unui bărbat i se interzicea categoric să atingă cadavrul unei femei. Aşa erau legile confucianiste şi nimeni cu mintea întreagă nu ar fi îndrăznit să le încalce.

După ce Kan încheie citirea raportului, le solicită un verdict celor prezenţi.

Judecătorul prefecturii fu primul care îşi făcu puţin curaj. Înaintă, se învârti încet în jurul cadavrului şi îi ceru moaşei să-l întoarcă pentru a putea observa şi spatele. Ceilalţi profitară de ocazie ca să se apropie. Când femeia reuşi să mişte trupul, rămase la vedere o spinare albicioasă, lipsită de răni. Talia era groasă, iar fesele păreau moi şi netede. Judecătorul îi mai dădu roată o dată, înainte de a-şi smulge câteva fire de păr din bărbuţă. Apoi, îşi îndreptă atenţia spre veşmintele pe care le purta victima în momentul când fusese găsită. Era o tunică simplă de in, precum cele cu care se îmbrăcau slujnicele. Se scărpină în cap şi i se adresă lui Kan.

– Onorabile Sfetnic al Dregătoriei Pedepselor... În faţa unei fapte atât de oribile, cuvintele fug înspăimântate din gâtlejul meu. Cred că nu este cazul să insist asupra tipurilor şi numărului de răni, despre care au informat cum se cuvine cei care m-au precedat în examinare. Desigur că părerea mea coincide cu a colegilor mei în ceea ce priveşte intervenţia unei fiare sălbatice, a cărei natură nu reuşesc să o discern din cauza rănilor absolut neobişnuite. Păru că meditează la următoarea sa frază. Dar, având în vedere faptele, aş

îndrăzni să garantez că ne confruntăm cu una dintre acele secte care practică întunecatele meşteşuguri ale vrăjitoriei. Poate că sunt adepţii Lotusului Alb[1], sau maniheiştii[2], sau creştinii nestorieni[3], sau mesianicii lui Maitreya[4]. Dovada este faptul că, mânaţi de o abominabilă dorinţă arzătoare, asasinii au decapitat-o şi i-au retezat labele picioarelor acestei nefericite într-o ceremonie sângeroasă şi, nesatisfăcuţi doar cu atât, şi-au astâmpărat poftele de oroare şi depravare permiţând ca vreo fiară sălbatică să-i mănânce plămânul. Îl privi pe Kan, în aşteptarea aprobării sale. Motivele? Ar putea fi tot atâtea pe cât de încâlcite se dovedesc a fi minţile lor criminale: un ritual de iniţiere, o pedeapsă pentru nesupunere, o ofrandă adusă demonilor, căutarea vreunui elixir care să aibă nevoie de o componentă umană...

Kan încuviinţă din cap în timp ce cântărea cuvintele judecătorului. În continuare, îi cedă cuvântul lui Ming.

Profesorul se ridică încet sub privirea atentă a lui Cí. Tânărul acordă atenţie gesturilor şi vorbelor sale.

– Prea demn sfetnic al Dregătoriei Pedepselor, permiteţi-mi să mă înclin în faţa mărinimiei voastre. Îl salută pe Kan cu o plecăciune. Nu sunt decât un umil profesor şi de aceea vă mulţumesc că aţi luat în consideraţie prezenţa mea în această cumplită întâmplare. Cu ajutorul spiritelor, nădăjduiesc să mi se ascută mintea şi să reuşesc să fac puţină lumină asupra întunericului.

Kan îi făcu semn să continue.

– De asemenea, aş dori să-mi cer iertare faţă de aceia pe care i-aş putea ofensa dacă aprecierile mele ar fi diferite de cele expuse de ei până acum. În acest caz, îmi pun toată speranţa în bunăvoinţa voastră.

---

[1] Societate secretă budistă întemeiată în anul 380 de către un călugăr budist, devenită sectă ascetică la sfârşitul secolului al XI-lea, având drept obiectiv răsturnarea dinastiei Song

[2] Adepţi ai maniheismului, religie universalistă întemeiată de învăţatul persan Mani (aprox. 215–276) care profesează un dualism strict opunând principiile binelui şi ale răului.

[3] Adepţi ai nestorianismului, o erezie creştină din secolul al V-lea, propovăduită de către Nestorius (380–451), patriarh al Constantinopolului între 428–431

[4] În literatura sacră budistă, denumire dată următorului Buddha, care se va naşte pe pământ ca succesor al actualului Buddha care i-a anunţat venirea.

Ming rămase tăcut, observând spinarea cadavrului. Apoi, îi ceru moaşei să-l întoarcă în poziţia sa iniţială. Privind de aproape gaura lăsată în locul sexului amputat, nu putu să-şi ascundă o grimasă de repulsie. Observă rănile cu atenţie. După aceea, ceru o nuia de bambus ca să scormonească în răni, lucru pe care Kan i-l îngădui. Aruncă o ultimă privire şi se întoarse spre sfetnic.

– Rănile sunt martori demni de încredere care ne vorbesc despre cele întâmplate. Uneori, ne lămuresc cum; uneori, când; alteori, chiar şi de ce. Dar cele prezente aici astăzi cer doar răzbunare. Cunoaşterea cadavrelor ne permite să evaluăm adâncimea unei incizii, intenţionalitatea unei lovituri sau chiar şi forţa cu care aceasta a fost aplicată, dar ca să rezolvăm o crimă este esenţial să intrăm în mintea asasinului. Făcu o pauză care avu drept rezultat un ciocănit nervos cu degetele din partea lui Kan. Şi cu toate că sunt doar nişte speculaţii, mi se pare că extirparea grotei plăcerii s-a datorat unui impuls de depravare. Unei pulsiuni libidinoase care a dezlănţuit o crimă neobişnuit de violentă. Nu ştiu dacă mutilarea decurge din acţiunea vreunei secte oculte. Poate că rana de pe piept asta indică, dar sunt convins că asasinul nu a secţionat capul şi labele picioarelor victimei ca parte a unui ritual macabru. Dacă a făcut-o, a fost ca să împiedice identificarea ei. I-a eliminat chipul pentru că, în mod evident, oricine ar fi putut să i-l recunoască. Şi i-a tăiat labele picioarelor, pentru că ascundeau secretul obârşiei sau a poziţiei ei sociale.

– Nu vă înţeleg, interveni Kan.

– Această femeie nu era o simplă ţărancă. Fineţea mâinilor sale, unghiile sale îngrijite, chiar şi resturile de parfum pe care încă le mai păstrează cadavrul ne vorbesc despre cineva provenind din nobilime. Şi, cu toate acestea, asasinul ei încearcă să ne facă să credem contrariul, îmbrăcând-o în haine ordinare. Începu să se plimbe încet prin sală. Este un fapt cunoscut de toată lumea că, din copilărie, femeile din înalta societate îşi înfrumuseţează labele picioarelor strângându-le cu bandaje care le împiedică să crească. Dar ceea ce majoritatea nu cunoaşte este că acea dureroasă deformare care îi transformă extremităţile în cioturi cât pumnii este diferită de la femeie la femeie. Strânse în bandaje, degetele mari se dislocă în sus, iar celelalte degete spre talpa piciorului, fiind îndoite şi strânse până când ligaturile

şi mersul sfârşesc prin a-şi face efectul. Un rezultat diform şi, din fericire, diferit la fiecare tânără. Pentru că, deşi nu îşi arată niciodată în public picioarele în formă de lotus, şi le dezmiardă, iar servitoarele le îngrijesc în particular. Aşadar, orice femeie, chiar şi fără chip, ar fi uşor recunoscută de către acele slujnice prin simpla examinare a cioturilor sale. Exact ceea ce a vrut asasinul să împiedice.

– Interesant... Şi în privinţa rănii de pe piept?

– Ah, da! Ciudatul crater! Predecesorul meu a atras atenţia asupra cruzimii asasinului, fapt care nu admite nicio discuţie, dar nu găsesc motivul pentru a conchide că rana i-a fost provocată imediat după moartea ei. E adevărat că pare să pună în evidenţă muşcăturile unui animal, dar e la fel de sigur că orice câine a putut să o devoreze după ce a fost abandonată pe străduţă.

Kan îşi strânse buzele groase. Apoi îşi îndreptă privirea spre clepsidra[1] care măsura orele, cugetând la ceva.

– Foarte bine, domnilor. În numele împăratului, vă mulţumesc pentru străduinţa voastră. Dacă vom mai avea nevoie de voi, vă vom chema de îndată, hotărî el. Acum, dacă sunteţi atât de amabili, slujbaşul meu vă va însoţi până la ieşire. Şi se întoarse cu spatele ca să părăsească sala.

– Excelenţă! Iertaţi-mă...! îndrăzni Ming să-l întrerupă. A rămas cititorul... I-am vorbit despre el magistratului din prefectură care a fost de acord să ne însoţească.

– Cititorul? se miră sfetnicul de la Dregătoria Pedepselor.

– Cititorul de cadavre. Cel mai bun student al meu, spuse Ming şi arătă spre Cí.

– Nu am fost informat. Îi aruncă o privire severă acolitului său, care îşi lăsă capul în jos. Şi ce este în stare să facă în plus faţă de ce aţi făcut deja voi?

– Poate că vi se va părea ciudat, dar ochii lui sunt în stare să vadă ceea ce pentru ceilalţi este doar beznă.

– Într-adevăr, mi se pare ciudat. Kan îl privi pe Cí cu aceeaşi neîncredere pe care ar fi arătat-o dacă i s-ar fi garantat că tânărul putea

---

[1] A se vedea la sfârşitul cărţii articolul cu aceeaşi denumire din capitolul intitulat GLOSAR

să readucă morţii la viaţă. Mormăi ceva şi se întoarse. Bine, dar grăbiţi-vă. Vreun amănunt de adăugat?

Cí veni în faţă şi luă un cuţit.

„Aşa sper", şopti el.

Imediat după aceea şi, spre uimirea celor prezenţi, lovi cu cuţitul în pântecele femeii. Moaşa încercă să-l oprească, dar Cí continuă.

– Acum înţelegeţi? Cu mâinile însângerate, Cí le arătă măruntaiele despicate.

– Ce ar fi de înţeles? reuşi Kan să răspundă.

– Că acest cadavru este al unui bărbat, nu al unei femei.

24

„E un bărbat. Nu o femeie..."

Când experţii lui Kan confirmară că sub intestinele cadavrului nu existau organe feminine, ci se găsea într-adevăr castana virilităţii, sfetnicul amuţi. Încet, luă loc şi îi ceru lui Cí să continue.

Cu o voce preocupată, dar fermă, Cí afirmă că moartea fusese provocată de rana de la plămân. Marginile ei nu prezentau retracţiile tipice şi induraţiile rozalii care se produceau atunci când carnea era tăiată fiind încă vie, fapt care nu se întâmpla nici la cioturile gleznelor, nici la gâtul secţionat, nici la tăietura care îi desprinsese sexul, dar cauza decesului, era sigur, se afla în plămân, pentru că acesta apărea ca şi cum ar fi suferit un colaps, ca şi cum ar fi fost perforat cu un obiect ascuţit.

În ceea ce priveşte cauza rănii, Cí excluse intervenţia vreunui animal. Era adevărat că se scormonise cu ferocitate în plămân, încercând parcă să se ajungă până înăuntrul măruntaielor, dar, în exterior, nu apăreau nici julituri, nici muşcături. Nu exista în jurul ei nici cea mai mică zgârietură, nimic care să indice prezenţa unei fiare sălbatice. De altfel, deşi coastele apăreau rupte, fracturile erau făcute curat, aproape cu grijă, de parcă oasele ar fi fost frânte cu un anumit tip de cleşti. Indiferent de cum ar fi fost produsă rana, părea că asasinul căuta ceva în interiorul trupului. Ceva ce, după toate aparenţele, reuşise să găsească.

– Ce anume? îl întrerupse Kan.

– Nu ştiu. Poate capătul unei săgeţi, al cărei vârf s-a rupt când a încercat să o extragă. Poate că o fi fost făurită dintr-un metal preţios sau o fi conţinut vreun anumit semn de identificare, nu ştiu, dar

adevărul este că asasinul s-a străduit să elimine orice amănunt care l-ar fi putut incrimina.

– Cum ar fi amputările...

– Cu prudența sa proverbială, maestrul Ming a avut în vedere o femeie aparținând nobilimii, ale cărei labe ale picioarelor, deformate până deveniseră niște miniaturi, i-ar fi trădat condiția. Și totuși, tocmai acesta era atuul cu care asasinul voia să ne deruteze. Pentru că, ce altceva ne-ar fi făcut să ne gândim la un trup gingaș și feminin, cu sâni și forme de femeie? Asasinul a mutilat tot ce ar fi putut indica adevărata condiție a cadavrului. I-a retezat capul ca să împiedice identificarea sa, i-a tăiat cu ferăstrăul labele picioarelor care, prin mărimea lor, l-ar fi dat de gol ca fiind bărbat, ca să ne facă să credem că este vorba de o femeie nobilă și i-a amputat zona lujerului de jad și pungile cu semințele fertilității. Totuși, i-a lăsat cu viclenie intacți sânii feminini. Și cu siguranță că și-ar fi atins scopul dacă n-aș fi băgat de seamă dimensiunea mâinilor sale, disproporționat de mari, deși fine și delicate ca ale unei femei.

– Dar, atunci, nu înțeleg... Kan își scutură capul. Lujer de jad... sâni de femeie... Dacă nu e nici una, nici alta, cu ce fel de monstru avem de-a face?

– Niciun monstru, onorabile sfetnic din Dregătoria Pedepselor. Acest biet nefericit a fost doar un eunuc imperial.

Kan răsuflă ca un bivol. Cu toate că nu era ceva obișnuit, existența eunucilor cu aspect efeminat era cunoscută la Curte, mai ales la cei a căror castrare avusese loc înainte de pubertate. Își strânse pumnii mânios și se blestemă că nu se gândise la această posibilitate. Dacă exista vreun lucru pe care Kan să-l urască mai mult decât răzvrătirea, era ca cineva să se dovedească a fi mai ager la minte decât el. Sfetnicul îl privi pe Cí, de parcă acesta ar fi fost răspunzător de propria ignoranță.

– Puteți pleca, le aruncă el. Nu mai am nevoie de nimic altceva.

* * *

Pe drumul de întoarcere la academie, Ming îl interogă pe Cí.

– Oricât de mult mă gândesc, tot nu înțeleg cum ai dedus...

– S-a petrecut în timpul intervenţiei dumneavoastră, îi răspunse Cí. Când aţi menţionat că femeia ar fi fost uşor de recunoscut datorită labelor deformate ale picioarelor şi că din acest motiv i-au fost retezate...

– Da? Îl privi fără să înţeleagă.

– După cum chiar dumneavoastră aţi semnalat, bandajarea labelor picioarelor este un obicei relativ modern, extins doar în sânul nobilimii. Ceva ce, în mod evident, Kan cunoaşte. De aceea, era de presupus că ar fi interogat toate familiile înstărite în legătură cu dispariţia unuia dintre membrii săi. Dacă ulterior v-a cerut sfatul, probabil că a fost pentru că, după investigaţiile sale, nu a lămurit nimic.

– Dar povestea cu eunucul...

– Aşa cum a spus Kan, mortul nu era nici bărbat, nici femeie... A fost ceva inconştient, o imagine fulgerătoare. La puţină vreme după sosirea mea la Lin'an, am avut neplăcerea de a asista la emascularea ce i-a fost practicată unui băieţel, ai cărui părinţi doreau să-l prefacă în eunuc imperial. Băiatul a murit pierzând mult sânge, fără ca eu să fi putut face ceva pentru el. Încă îl mai pot vedea, de parcă s-ar fi întâmplat ieri...

* * *

Tot restul drumului, Ming rămase tăcut. Chipul său serios şi fălcile încleştate îl făcură pe Cí să se teamă. Înainte de a ajunge la Curte, Ming îl informase că are de gând să-l elimine din academie. Acum, se temea că dezvăluirea sa în privinţa eunucului i-ar fi rănit orgoliul şi i-ar fi influenţat în mod negativ hotărârea. Îşi aminti de ziua în care îl ajutase pe Feng în sat şi de consecinţele nefaste ale acelei colaborări. Amuţi şi el.

Cu puţin timp înainte de a ajunge la academie, Ming îl informă că trebuie să plece. Îi spuse că avea să se întoarcă în noaptea aceea şi că atunci vor sta de vorbă. Cí preferă să nu întrebe nimic. Îşi prezentă omagiile şi o porni singur spre clădire având convingerea că aceea era ultima dată când îi va trece pragul. Se pregătea să intre când, de îndată ce îl văzu, servitorul care păzea intrarea îi ieşi în întâmpinare, îl apucă de braţ şi, fără să-i lase timp să spună ceva, îl conduse în grabă până în grădină. Când Cí îl întrebă ce se întâmplă, omuleţul se înroşi la faţă.

– A venit să te vadă un om ciudat. A spus că este prietenul tău, dar părea un beţiv. Când i-am spus că nu eşti aici, s-a înfuriat şi a început să ţipe ca ieşit din minţi, aşa că l-am dat afară fără menajamente. Mi-a spus că este ghicitor şi nu mai ştiu ce despre o recompensă şi că avea să se întoarcă la lăsarea întunericului, îi şopti paznicul. M-am gândit că trebuie să ştii. Îmi eşti simpatic, tinere, dar, în locul tău, aş încerca să evit anumite tovărăşii. Dacă te văd profesorii cu omul ăla, nu cred că o să le facă plăcere.

Cí se înroşi. Xu îl găsise şi părea hotărât să-şi ducă ameninţarea la îndeplinire.

Totul se sfârşise. În aceeaşi după-amiază îşi va strânge bunurile personale şi va părăsi oraşul, înainte ca lucrurile să se complice şi mai mult. Încercase să-şi atingă visul, dar nu reuşise. Ming avea să-l elimine din academie şi a pretinde contrariul însemna doar să-i dea lui Xu posibilitatea de a-l şantaja sau de a-l denunţa. Privi cerul înnorat înainte de a-şi blestema soarta. Tot ceea ce visase dispărea pentru totdeauna. Speranţele sale erau la fel de întunecate precum ceaţa cenuşie a oraşului.

Ajuns în camera sa, în timp ce îşi strângea lucrurile personale, îşi aminti pe neaşteptate de judecătorul Feng. Din ziua în care îl primise ca discipol, Feng nu numai că îl instruise cu cinste şi înţelepciune, ci devenise tatăl pe care i-ar fi plăcut să-l aibă.

Îşi aminti de ziua în care, împins de boala surorii lui, A Treia, s-a dus la micul său palat. Se întrebă ce s-o fi întâmplat cu judecătorul, dar după ce se gândi mai bine preferă să-l dea uitării. La urma urmelor, să renunţe a-l mai întâlni i se părea lucrul cel mai demn pe care îl putea face. Feng nu merita să fie dezonorat de un fugar.

Rătăci prin academie pentru ultima dată. Privi aulele pustii şi mohorâte, molipsite parcă de zbuciumul care îl copleşea pe el, martore mute ale unei încercări zadarnice şi iluzorii, ale unui vis din care venise vremea să se trezească. Trecând prin faţa bibliotecii, privi volumele care se odihneau pe pupitre aşteptându-i nerăbdătoare pe deţinătorii lor, doritoare să fie deschise ca să împărtăşească înţelepciunea pe care o culeseseră de la străbuni. Le privi cu invidie şi apoi îşi luă adio de la ele.

Strada începea să dormiteze. Un şuvoi de fiinţe anonime somnoroase mişuna ca un furnicar haotic în care, cu toată deruta, fiecare individ ştia unde să meargă. Toţi păreau să aibă un refugiu. Toţi, în afară de el.

Îşi aruncă sacul pe umăr şi o porni fără ţintă la drum. Avea de gând să meargă pe jos până va întâlni o căruţă sau o luntre care să-l ducă departe, la o viaţă diferită, la o viaţă nefericită. Întoarse o clipă capul ca să privească fostul său cămin, implorând în sinea lui ca de la vreo fereastră să apară o figură care să-l cheme. Dar nu apăru nimeni. Spre surprinderea lui, întorcându-se din nou, dădu nas în nas cu un oştean imperial, escortat de alţi trei, înarmaţi ca şi el.

– Cititorul de cadavre?

– Aşa mi se spune, bolborosi Cí, recunoscându-l pe unul dintre bărbaţii prezenţi în timpul constatării sale de la Curte.

– Avem ordin să te luăm cu noi.

Cí nu opuse rezistenţă.

Îl duseră pe jos la prefectura provinciei. Odată ajuns acolo, fără să i se adreseze vreun cuvânt, i se puse pe cap o cagulă şi fu urcat într-un car tras de catâri, care îl duse o bună bucată de vreme pe străzile din Lin'an. Pe drum, îndură insultele şi bătaia de joc a trecătorilor, care se dădeau la o parte din calea cortegiului, dar, încetul cu încetul, larma scăzu până se prefăcu într-un murmur care dispăru în momentul când carul se opri în faţa unei porţi imense. Cí desluşi scârţâitul unor balamale şi nişte glasuri pe care nu reuşi să le înţeleagă. Apoi, carul o porni din nou la drum, până când se opri iar şi fu dat jos din el. În continuare, fu condus pe un drum pietruit căruia îi luă locul la un moment dat o rampă alunecoasă. Cí începu să simtă un iz rece de mucegai şi de murdărie. Fără să ştie de ce, presupuse că nu va mai ieşi viu de acolo. În cele din urmă, auzi sunetul unei încuietori, înainte ca un brânci să-l facă să înainteze câţiva paşi. Încuietoarea se auzi din nou. Apoi totul amuţi. Când crezu că este singur, îşi desprinse cagula care îi acoperea capul. În clipa aceea, auzi paşii unui alai.

– În picioare! porunci o voce.

Cí închise ochii în faţa unei torţe care ameninţa să-i ardă genele. Doar când oşteanul se dădu la o parte, începu să zărească bezna

unei temniţe în care fusese închis. O sală în care nu existau nici uşi, nici ferestre. Doar pereţi de stâncă acoperiţi cu slin şi care duhneau a umezeală lipicioasă şi ciudată. În faţa lui se zărea o sală mare de ale cărei ziduri atârnau lanţuri, cleşti şi alte instrumente de tortură. În cele din urmă, când ochii i se obişnuiră cu penumbra, reuşi să distingă silueta pântecoasă ascunsă în spatele unui grup de santinele. Încetul cu încetul, omul se apropie de el.

– Ne întâlnim din nou, se bucură sfetnicul Kan.

Cí nu se putu abţine să nu simtă un fior. Trase cu putere aer în piept când observă lanţurile şi cleştii care zăceau pe o bancă şi se blestemă că fugise mai devreme. În depărtare, un ţipăt sfâşietor îi spori teama, provocându-i tremurul mâinilor.

– Da. O coincidenţă, îl ironiză el.

– Îngenunchează.

Cí se pregăti pentru ce era mai rău. Genunchii i se înfipseră în pământ şi îşi coborî capul până când se udă într-o băltoacă, în aşteptarea loviturii definitive. În schimb, o altă siluetă se apropie de el. Când strălucirea torţelor reuşi să-l lumineze, băgă de seamă prezenţa unui bărbat zvelt cu înfăţişare bolnăvicioasă şi privire neliniştită. La o palmă de ochii săi, privi vârfurile rotunjite ale unor încălţări negre lucrate în aur şi nestemate. Încet, îşi ridică privirea pe tunica din brocart roşu, continuă temătoare pe cingătoarea din sidef, apoi se căţără până se opri, nevenindu-i să creadă, asupra nemaipomenitului colier de aur care îi atârna pe piept. Îl cuprinse un fior. Pecetea care strălucea la capătul lui mai mult decât aurul era sigiliul împăratului.

Închise ochii şi îşi lăsă capul în jos. Faptul de a-l privi fără autorizaţie pe Fiul Cerului însemna moartea. Se gândi că împăratul doreşte să asiste personal la execuţia sa. Strânse din dinţi şi aşteptă.

– Tu eşti cel căruia i se spune cititorul de cadavre? Glasul i se auzi stins.

Cí amuţi. Încercă să-şi înghită saliva, dar gâtlejul îi era uscat, de parcă ar fi înghiţit o lingură de nisip.

– Aşa mi se spune, onorabilisime împărat.

– Ridică-te şi urmează-ne.

Nişte braţe îl ajutară pe Cí, copleşit încă de cele ce se întâmplau. Numaidecât, un cortegiu de gărzi înarmate, urmate de o cohortă de

ajutoare, îl înconjurară pe împăratul Ningzong, care, flancat de sfetnicul din Dregătoria Pedepselor, porni în marş de-a lungul unui culoar întunecos. Cí, escortat de două santinele, îl urmă.

După ce înaintă de-a lungul unui canal îngust de scurgere, alaiul ajunse într-o încăpere boltită în mijlocul căreia se odihneau două sicrie de pin. Mai multe torţe trosneau în întuneric, întinzându-şi lumina lugubră asupra trupurilor dinăuntrul lor. Santinelele se îndepărtară, lăsându-i singuri pe împărat şi pe sfetnic. Kan făcu un semn şi gărzile care îl păzeau pe Cí îl conduseră până la ei.

– Alteţa Sa Imperială are nevoie de opinia voastră, spuse Kan pe un ton oarecum invidios.

Cí se uită să vadă gestul de încuviinţare al împăratului. Observă că înfăţişarea sa gălbejită era dată de un strat de ceară întins pe un cap de mort în viaţă. Înaltul mandatar îl autoriză.

Cí se apropie de primul coşciug. Cadavrul aparţinea unui bărbat de vârstă înaintată, de constituţie uscăţivă şi cu membre alungite. Băgă de seamă că viermii îi invadaseră chipul desfigurându-l complet şi îi devorau pântecele printr-o breşă al cărei aspect i se păru cunoscut. Socoti că era mort de vreo cinci zile.

Rămase tăcut. În continuare, se îndreptă spre al doilea sicriu, un bărbat mai tânăr şi într-o stare similară de descompunere. Larvele se iveau prin orificiile naturale şi acopereau rana care se deschidea deasupra inimii sale.

Fără îndoială, cei doi bărbaţi pieriseră de mâna aceluiaşi asasin. Acelaşi care îi curmase viaţa şi eunucului din ziua precedentă. Îi comunică lui Kan, dar împăratul îl întrerupse.

– Adresează-te mie, îi porunci el.

Cí făcu o plecăciune în faţa lui. La început, nu îndrăzni să vorbească, dar, încetul cu încetul, pe măsură ce sângele îi reveni în vine, prinse curaj să-l privească şi îndrăzni să confirme cu glas hotărât că prezicerea lui se sprijină pe coincidenţele ieşite din comun pe care le prezentau toate cadavrele.

Cel mai important era faptul că, în cele trei cazuri, principala cauză a deceselor se datora unei singure categorii de răni: cea care apărea deschisă pe tors şi în mod ciudat excavată după aceea.

Datorită amplitudinii despicăturii şi aspectului marginilor sale, dădea impresia că fuseseră pricinuite cu acelaşi obiect, un anumit fel de cuţit cu tăiş curbat, şi totul cu acelaşi scop: de a extrage ceva dinăuntru. Dar nici asta nu avea prea mult sens. O săgeată se putea rupe, dar cu greu s-ar fi întâmplat de două ori, una după alta, şi, cu atât mai puţin, de trei. În mod ciudat, la niciunul dintre cadavre nu se observau indicii de opunere de rezistenţă sau de luptă. În încheiere, trebuia să semnaleze ceea ce, după părerea lui, părea lucrul cel mai tulburător: cu toată duhoarea de putrefacţie, toate cadavrele răspândeau un miros vag de parfum.

Cu toate acestea, existau şi deosebiri. Atât în cazul eunucului, cât şi al cadavrului din primul sicriu, asasinul se străduise să elimine orice amănunt care ar fi putut înlesni identificarea lui: la eunuc, amputându-i sexul, labele picioarelor şi capul, iar la cadavrul din primul coşciug, desfigurându-i chipul cu zeci de tăieturi care favorizaseră proliferarea viermilor.

– Dar dacă veţi acorda atenţie celui de-al treilea cadavru, veţi băga de seamă că, în pofida acţiunii larvelor, îşi păstrează chipul aproape intact.

Împăratul îşi îndreptă privirea cadaverică spre punctul pe care îl semnala mâna arsă a lui Cí. Încuviinţă fără comentarii şi îi ceru să continue.

– După părerea mea, un asemenea fapt nu se datorează vreunei neglijenţe, nici nu este rodul improvizaţiei. Dacă ne uităm cu atenţie la mâini, vom băga de seamă că ale celui mai tânăr prezintă bătături şi murdărie, ceea ce e tipic pentru un nevoiaş. Unghiile îi sunt făcute aşchii, iar micile cicatrice de pe degete ne vorbesc de un muncitor de joasă provenienţă socială. În schimb, ale eunucului şi ale bătrânului sunt delicate şi îngrijite, ceea ce ne conduce la stabilirea poziţiei lor înalte în societate.

– Interesant... Continuaţi.

Cí încuviinţă din cap. Se opri o clipă ca să-şi limpezească ideile şi arătă din nou spre cadavrul mai tânăr.

– După părerea mea, asasinul ori a fost surprins de ceva care l-a făcut să se grăbească, ori nu i-a păsat că ar putea fi identificat

cadavrul unui biet muncitor pe care poate că nici mama lui n-ar fi fost în stare să-l recunoască. Dar a avut mare grijă să evite ca acelaşi lucru să se întâmple cu ceilalţi doi, deoarece cunoscând identitatea morţilor, am putea găsi o legătură cu cel care i-a ucis.

– Aşadar, verdictul dumneavoastră...

– Bine ar fi să am vreunul, se lamentă Cí.

– V-am prevenit, Maiestate! Nu poate citi în cadavre! interveni Kan.

– Dar poţi trage vreo concluzie? îl întrebă împăratul. Pe chipul său nu se citea niciun sentiment.

Cí strânse din dinţi înainte de a răspunde.

– Îmi pare rău că vă dezamăgesc, Maiestate. Presupun că experţii Domniei Voastre au avut dreptate atunci când au riscat să declare că aceste asasinate se datorează scopurilor vreunei secte malefice. Poate că dacă aş fi dispus de materialele necesare, v-aş fi fost mai util. Dar fără pense şi fără oţet, fără ferăstraie şi fără produse chimice, cu greu aş îndrăzni să mă hazardez mai mult decât am sugerat până acum. Aceste cadavre prezintă un asemenea grad de putrefacţie, încât singurul lucru care se poate deduce este acela că ambele crime au fost săvârşite la date apropiate. Potrivit extinderii alterării, mai întâi a murit bătrânul şi apoi tânărul muncitor.

Ningzong îşi netezi mustăţile scurte care îi atârnau la colţurile gurii şi rămase un moment tăcut. În cele din urmă, îi făcu un semn lui Kan care se apropie de el, de parcă ar fi vrut să-l sărute. Împăratul şopti ceva şi Kan se schimbă la faţă. Consilierul îl privi pe Cí cu dispreţ şi se retrase însoţit de un funcţionar.

– Bine, cititorule de cadavre, o ultimă întrebare, murmură împăratul. Mai înainte i-ai menţionat pe judecătorii mei. Este ceva ce ei n-au făcut încă şi care poate că ar trebui să facă? Arătă spre doi membri ai suitei sale înveşmântaţi în tunici verzi şi cu tichii şi care aşteptau retraşi într-un colţ.

Cí privi chipurile lor circumspecte. Păreau genul acela de funcţionari care îi disprețuiau pe medici. Bănui că şi pe el îl disprețuiau.

– L-au desenat? spuse el, arătând spre tânărul al cărui chip putea fi recunoscut.

– Să-l deseneze? Nu înţeleg.

– Peste două zile nu va rămâne decât ţeasta. Eu, în locul lor, i-aş face un portret cât mai exact cu putinţă. Poate că vor avea nevoie de el pentru o viitoare identificare.

* * *

Ieşiră din temniţe şi se mutară într-o sală alăturată. Era o încăpere austeră, dar măcar mirosea a curat şi nu atârnau lanţuri de pereţi. Împăratul nu intră. Îi spuse ceva unui slujbaş cu părul alb şi piele măslinie, care dădu din cap de mai multe ori. Apoi, Ningzong se retrase escortat de toată suita sa, lăsându-l pe Cí singur cu slujbaşul căruia tocmai îi dăduse instrucţiuni.

De îndată ce uşile se închiseră, slujbaşul se apropie de Cí.

– Cititorul de cadavre... curios nume. Tu l-ai ales? Îl examină de sus în jos, învârtindu-se în jurul lui.

– Nu. Nu, domnule. Cí observă ochii mici şi vioi lucind sub nişte sprâncene stufoase.

– Înţeleg. Şi ce înseamnă? Bărbatul cu părul alb continuă să se învârtească în jurul lui Cí.

– Îmi imaginez că vă referiţi la iscusinţa mea de a observa cadavrele şi de a înţelege cauzele morţii. Mi-a fost pus acest nume în academia în care studiez... în care am studiat, se corectă el.

– În Academia Ming... Da. O cunosc. Toată lumea o cunoaşte în Lin'an. Numele meu este Bo, îi mărturisi el cu o expresie binevoitoare. Împăratul tocmai m-a desemnat pe lângă tine ca slujbaş de legătură, ceea ce înseamnă că, începând de acum, de orice vei avea nevoie şi orice vei afla va trebui să-mi comunici mie. Se opri în faţa lui. Am fost de faţă la intervenţia ta de ieri, în timpul examinării eunucului... Trebuie să recunosc că m-ai impresionat. Şi, după cât se pare, şi pe împărat.

– Nu ştiu dacă este ceva de care ar trebui să mă bucur... Excelenţa Sa sfetnicul de la Dregătoria Pedepselor nu părea foarte încântat.

– Înţeleg. Şovăi, gândindu-se cum să continue. De acest caz răspunde Kan personal, dar ideea de a te consulta a venit de la împărat. Sfetnicul este un om rece, disciplinat, cu o voinţă de fier, un om de datină veche. Un războinic obişnuit să mestece pietre şi să

bea foc. Zâmbi cu condescendenţă. În palat se spune că educaţia i-a fost atât de strictă, încât în copilăria lui nu a plâns niciodată, dar eu aş face prinsoare că s-a născut fără lacrimi. Kan l-a asistat pe tatăl împăratului până la moartea sa şi, cu timpul, a devenit unul dintre cei mai credincioşi sfetnici ai împăratului Ningzong. Este integru. Poate excesiv de rigid şi, în anumite situaţii, poate părea chiar un om sucit, ca arborii aceia care cresc gârboviţi şi care nu se mai pot îndrepta niciodată. Dar este un om de nădejde. În legătură cu ceea ce ai menţionat, că nu s-a arătat încântat de noile tale însărcinări, după cum se pare, nu i-a plăcut atitudinea ta când ai pus mâna pe pumnal şi i-ai spintecat pântecele acelei femei fără autorizaţia lui. Dacă este ceva pe care Kan nu îl tolerează, aş zice şi mai mult, dacă este ceva care îl înfurie, aceea este îngâmfarea. Iar tu, ieri, ai depăşit o graniţă pe care puţini au fost în stare să o mai treacă înapoi.

– Presupun că aşa este... Se îngrijoră. Ceea ce n-am înţeles este faptul că veţi fi slujbaşul meu de legătură şi că tot ce voi afla... Ce trebuie să aflu?

– Iscusinţa pe care ai demonstrat-o ieri l-a captivat pe împărat, care a considerat că vei putea să ne fii de folos. Ai descoperit fapte pe care judecătorii de la palat n-au fost în stare nici măcar să le bănuiască. Rămase tăcut, de parcă brusc s-ar fi îndoit dacă să continue sau nu. Îl privi pe Cí, trase aer în piept şi continuă: În sfârşit. Am fost autorizat, aşa că fii atent. Trebuie să asculţi ceea ce îţi voi spune ca şi cum nu ai avea limbă. Dacă vorbeşti despre aceste lucruri cu cineva, nimic pe lumea asta nu te va putea salva. Ai înţeles?

– Voi fi ca un mormânt, domnule, rosti el şi, numaidecât, regretă nefericita metaforă.

– Mă bucur să aud asta, suspină Bo. De câteva luni, în Lin'an, sălăşluieşte cel mai mare rău dintre toate relele. Ceva ce se ascunde şi ameninţă să ne devoreze. Poate că încă nu are o mare putere, dar pericolul este de o dimensiune de necuprins. Ameninţător ca o invazie, cumplit ca o molimă şi mult mai greu de învins. Îşi netezi bărbuţa căruntă care îi răsărea din pielea măslinie.

Cí nu înţelegea nimic. Din cuvintele slujbaşului Bo părea să se desprindă faptul că bănuielile sale se îndreptau asupra unei entităţi

supranaturale, dar, bineînţeles, cei trei oameni ale căror cadavre le examinase fuseseră asasinaţi de cineva foarte concret. Era cât pe-aci să i-o spună, când Bo i-o luă înainte.

– Portăreii noştri îşi dau în zadar toată silinţa. Avansează ipoteze, urmăresc indicii care par să-i conducă la altele şi mai obscure şi, când judecătorii noştri cred că au găsit un suspect, acesta fie dispare, fie este găsit asasinat. Se ridică şi începu din nou să se plimbe prin încăpere. Intervenţia ta de aseară a făcut ca împăratul să hotărască să te implice în investigaţie. Îmi pare rău că ai fost surprins de maniera în care ai fost adus aici, dar era nevoie să se acţioneze cu promptitudine şi discreţie.

– Dar, domnule ofiţer, eu sunt doar un simplu student. Nu înţeleg cum aş putea...

– Student, poate, dar simplu, de bună seamă că nu. Îl privi, ca şi cum l-ar fi judecat. Te-am investigat. Chiar împăratul a vorbit personal cu magistratul de la prefectură, acelaşi care a garantat pentru prezenţa ta la examinarea de ieri şi care, după cum se vede, este prieten intim cu profesorul Ming. Magistratul a avut bunătatea să ne dezvăluie multe dintre succesele tale în academie şi chiar a menţionat faptul că lucrezi la un compendiu dintr-o serie de tratate medico-legale, ceea ce spune multe despre capacitatea ta de organizare.

Cí simţi povara responsabilităţii sale.

– Dar nu aceasta este realitatea, domnule. Oamenii dau glas succeselor pentru că urmările lor se întind ca o pată de ulei, dar uită adesea să menţioneze eşecurile. De zeci de ori am dat greş cu prezicerile mele şi în sute dintre ele am adus doar date pe care şi un nou-născut le-ar fi putut afla. Îmi petrec zilele printre cadavre. Cum să nu o nimeresc? Majoritatea cazurilor care trec prin academie provin din asasinate primitive, din crize de gelozie, din încăierări la cârciumă sau din dispute pentru pământ. Oricine ar pune întrebări în mediul celor decedaţi ar fi în stare să emită un verdict, fără ca măcar să asiste la înmormântare. Dar aici nu ne confruntăm cu un asasin oarecare cu creierul întunecat de vin. Persoana care a săvârşit aceste crime este cineva nu numai excesiv de crud: fără îndoială, inteligenţa îi depăşeşte răutatea. Şi magistraţii voştri? Ei nu vor

consimţi niciodată ca un nou-venit, fără studii şi fără experienţă, să le spună cum să procedeze.

– Cu toate acestea, niciunul dintre judecătorii noştri nu a dezvăluit faptul că femeia moartă era în realitate un eunuc...

Cí tăcu. Se mândrea cu faptul că la Curte erau preţuite cunoştinţele sale, dar se temea că, dacă se va implica prea mult, în cele din urmă vor descoperi condiţia sa de fugar. Chipul său vorbi pentru el.

– Uită de magistraţi, insistă Bo. În neamul nostru nu e loc pentru privilegii. Suntem drepţi cu cei care doresc să progreseze, cu cei care îşi dau silinţa, cu cei care îşi dovedesc valoarea şi înţelepciunea. Am aflat că vistul tău este acela de a te prezenta la examenele imperiale. Nişte examene la care, după cum bine ştii, oricine poate fi admis, indiferent de proveniența sau de statutul său social. În neamul nostru, un plugar poate ajunge înalt dregător, un pescar, judecător, sau un orfan, încasator de dări. Legile noastre sunt severe cu cei care comit delicte, dar îi şi răsplătesc pe cei care merită. Şi ţine minte acest lucru: dacă valorezi mai mult decât ei, nu numai că meriţi să ai dreptul să ajuţi. Ai chiar şi obligaţia să o faci.

Cí încuviinţă. Presimţea că nimic nu îl va scuti de un angajament otrăvit de care îi va fi greu să scape.

– Îţi înţeleg uimirea, dar, în orice caz, nimeni nu are de gând să te împovăreze cu o responsabilitate pe care nu o vei avea cu adevărat, continuă slujbaşul. La Curte, există judecători capabili pe care nu ar trebui să-i subestimezi. Nu este vorba să conduci o investigaţie. Doar să-ţi prezinţi punctul de vedere. Nu este chiar atât de complicat. În plus, împăratul este dispus să fie generos cu tine şi, în caz de succes, îţi garantează direct un post în administraţie.

Cí ezită. O asemenea ofertă era mai mult decât ar fi putut să viseze vreodată. Însă continua să creadă că era un dar otrăvit.

– Domnule, vă pot vorbi deschis?

– Chiar ţi-o cer. Îşi întinse palmele spre el.

– Poate că judecătorii de la palat sunt mai inteligenţi decât credeţi.

Bo ridică o sprânceană care îi încreţi pielea subţire de pe frunte.

– Acum cel care nu înţelege sunt eu.

– Justiția însăși despre care vorbiți. Cea care pedepsește și cea care răsplătește, cea care este prezentată în *Catalogul meritelor și al abaterilor*...

– Te referi la punctajul cu care este calificată din punct de vedere legal bunătatea sau răutatea oamenilor? Pare drept că, dacă pedepsim pe cel care comite o crimă, trebuie să-l răsplătim și pe cel care face binele. Ce legătură are asta cu magistrații Curții?

– Faptul că acest criteriu se aplică și judecătorilor. Și ei sunt recompensați când emit sentințe drepte, dar sunt aspru pedepsiți dacă dau un verdict greșit. Nu ar fi pentru prima dată când un judecător este dat afară din magistratură drept consecință a unei erori comise.

– De bună seamă. Responsabilitatea nu se mișcă doar într-o singură direcție. Viața celor judecați depinde de ei. Și dacă greșesc, trebuie să plătească.

– Uneori, chiar cu propria viață, sublinie Cí.

– În funcție de importanța greșelii. Așa este drept.

– Atunci, pare logic că se tem să emită o judecată. Când au de-a face cu un caz încâlcit, de ce să riște să dea un verdict greșit? Mai bine să tacă și să-și salveze pielea.

În momentul acela, se deschiseră ușile și Kan intră în sală. Sfetnicul înaintă cu o expresie serioasă, poruncindu-i lui Bo să se retragă și, după ce îl privi pe Cí peste umăr, se așeză lângă el. Sprâncenele sale încruntate și buzele strânse vorbeau de la sine.

– Începând de azi, vei rămâne la ordinele mele. Dacă ai nevoie de ceva, va trebui să-mi ceri mie mai întâi. Ți se va pune la dispoziție un sigiliu care îți va deschide ușile tuturor încăperilor de la Curte, în afară de cele din Palatul Concubinelor și de la apartamentul meu privat. Vei putea consulta arhivele noastre judiciare și vei avea acces la cadavre, dacă va fi necesar. De asemenea, ți se va permite să interoghezi personalul de la Curte. Totul, întotdeauna, cu autorizația mea prealabilă. Celelalte detalii le vei putea discuta cu Bo.

Cí simți cum îi bubuie inima în piept. Erau atâtea întrebări care se abăteau asupra lui, atâtea necunoscute și atâtea posibile primejdii, încât avea nevoie de timp ca să se gândească.

– Excelență, se înclină Cí. Nu știu dacă sunt pregătit...

Kan îşi dădu ochii peste cap şi apoi îi aruncă o privire rece.

– Nu te-a întrebat nimeni.

* * *

Mergeau de-a lungul temniţelor înspre arhiva imperială. Sfetnicul de la Dregătoria Pedepselor înainta repede, de parcă ar fi vrut să scape cât mai curând de Cí. Încetul cu încetul, umezeala şi culoarele înguste dispăreau ca să facă loc unor galerii pardosite cu dale. Când ajunseră la Sala Secretelor, Cí amuţi. În comparaţie cu biblioteca universităţii, arhiva aceea era un gigantic labirint ale cărui limite păreau că sfârşesc la infinit. În faţa lui, mii de rafturi încărcate cu teancuri de documente ocupau orice ungher prin care se putea trece. Cí îl urmă pe Kan printre culoare înguste înţesate cu volume, manuscrise şi hârtii care urcau spre tavan, până ajungeau la o mică deschidere prin care de-abia se strecura lumina slabă a dimineţii. Kan se opri în faţa unei mese negre lăcuite pe care zăcea un singur teanc de documente. Luă un scaun şi se aşeză, lăsându-l pe Cí să stea în picioare. Calm, răsfoi un moment documentele şi în cele din urmă îi dădu lui Cí permisiunea să ia loc.

– Am avut ocazia să aud ultimele tale cuvinte, începu Kan, şi vreau să-ţi fie foarte clar un lucru: faptul că împăratul îţi acordă această şansă nu înseamnă că eu am încredere în tine. Sistemul nostru judiciar este inflexibil cu cei care îl corup sau îl încalcă, iar judecătorii noştri au îmbătrânit studiindu-l şi aplicându-l. Poate că vanitatea te va mâna să faci speculaţii în legătură cu valoarea acestor magistraţi, poate că îi consideri nişte bătrâni anchilozaţi, incapabili să vadă mai departe de locul până la care reuşesc să urineze. Dar îţi atrag atenţia: să nu îndrăzneşti să pui la îndoială capacitatea oamenilor mei, că altminteri te vor face să regreţi mai înainte de a fi putut măcar să te gândeşti.

Cí se prefăcu de acord, dar în forul său interior era convins că, dacă aceşti judecători şi-ar fi demonstrat valoarea, el nu s-ar afla acum acolo. Îi acordă atenţie lui Kan când acesta îi arătă conţinutul paginilor.

– Acestea reprezintă rapoartele privind cele trei decese: cele ale primei investigaţii, precum şi ale celei de-a doua. Aici ai pensulă şi

tuş. Consultă-le până la capăt şi apoi notează-ţi opinia. Scoase un sigiliu pătrat şi i-l înmână. De fiecare dată când va trebui să intri în vreo încăpere, prezintă-l santinelelor ca să-l aplice în registrele corespunzătoare.

– Cine a făcut examinările? îndrăzni el să întrebe.

– În rapoarte le vei găsi semnăturile.

Cí aruncă o privire.

– Aici figurează doar magistraţii. Mă refer la examinările tehnice.

– Un *wu-tso*[1] ca tine.

Cí se încruntă. *Wu-tso* era termenul dispreţuitor folosit pentru a-i denumi pe cei care se ocupau cu spălarea morţilor şi cu înfăşurarea lor în linţoliu. Nu vru să se certe. Încuviinţă şi continuă cu teancul de hârtii. După câteva clipe, îl dădu deoparte.

– Aici nu se spune nimic despre pericolul de care mi-a vorbit slujbaşul de legătură. Bo a menţionat o cumplită ameninţare, un rău de dimensiuni de necuprins, dar aici se vorbeşte doar de trei cadavre. Nici un mobil, nici o bănuială... Nimic.

– Îmi pare rău, dar nu îţi pot pune la dispoziţie mai multe informaţii.

– Dar, excelenţă, dacă doriţi să vă ajut, voi avea nevoie să ştiu...

– Să mă ajuţi? Se apropie la o palmă de figura lui. Se pare că n-ai înţeles nimic. Personal, nu-mi pasă absolut deloc dacă descoperi sau nu ceva, aşa că fă ce ţi se porunceşte şi, până una, alta, ajută-te pe tine însuţi.

Cí îşi strânse pumnii şi îşi muşcă limba. Îşi întoarse privirea spre rapoarte şi începu să le recitească. Când termină, le închise într-o mapă. Acolo nu se găsea nimic. Chiar şi un plugar ar fi putut să le scrie.

– Excelenţă, se ridică el în picioare, voi avea nevoie de un loc adecvat ca să examinez amănunţit cadavrele şi să mi se aducă acolo tot materialul meu. Dacă este posibil, chiar în această după-amiază. De asemenea, să fie găsit un parfumier. Cel mai reputat din Lin'an. Am nevoie să fie de faţă azi la constatarea pe care o voi face. Nu se

---

[1] A se vedea la sfârşitul cărţii articolul cu aceeaşi denumire din capitolul intitulat GLOSAR

schimbă la faţă văzând expresia de uimire a lui Kan. În cazul în care vor avea loc noi asasinate, va trebui să fiu informat numaidecât, indiferent de oră sau de locul în care au fost găsite trupurile. Cadavrul nu va putea fi atins, mutat din loc sau spălat până când nu voi apărea eu. Nici măcar un judecător nu-l va putea mişca. Dacă sunt martori, vor fi reţinuţi şi separaţi. De asemenea, va fi convocat cel mai bun portretist disponibil. Nu dintre cei care înfrumuseţează chipurile prinţilor, ci unul care să fie în stare să reprezinte realitatea. De asemenea, am nevoie să cunosc tot ce se ştie despre eunucul acela: ce funcţie ocupa la palat, care erau gusturile lui, viciile, slăbiciunile şi calităţile sale. Dacă avea amanţi sau amante, dacă păstra legături cu familia, ce proprietăţi acumulase şi cu cine avusese relaţii. Am nevoie să ştiu ce mânca, ce bea şi cât timp petrecea în latrină. Mi-ar fi de folos o listă cu toate sectele taoiste, budiste, nestoriene şi manicheiste care au fost anchetate pentru ocultism, vrăjitorie sau acte ilicite. În încheiere, vreau o listă completă cu toate decesele care s-au produs în ultimele şase luni în împrejurări ciudate, precum şi orice denunţ, dispariţie sau mărturie care, oricât de straniu ar părea, ar putea avea vreo legătură cu aceste asasinate.

– Bo se va ocupa de toate.

– De asemenea, mi-ar fi foarte util un plan al palatului în care să fie identificate diferitele sectoare şi rolurile acestora, precum şi cele la care pot avea acces.

– Voi căuta ca un artist să elaboreze un astfel de plan.

– Şi încă ceva.

– Da?

– Voi avea nevoie de ajutor. Nu voi putea rezolva totul singur. Maestrul meu Ming ar putea...

– M-am ocupat deja de asta. Cineva în care ai încredere, sper.

Consilierul se ridică, bătu de câteva ori din palme şi aşteptă. După puţin timp, se auzi un scârţâit la capătul unui coridor. Cí îşi îndreptă privirea spre punctul de lumină pe care se profila o siluetă deşirată care înainta spre ei. Îşi miji ochii, dar nu o putu distinge. Dar, pe măsură ce se apropia, silueta se limpezea până îi deveni cunoscută. Cí presupuse că era vorba despre Ming. Dar un fior îi cutremură

spinarea când băgă de seamă că figura zâmbitoare era a Astuţiei Cenuşii. Pentru o clipă amuţi.

– Excelenţă, iertaţi-mi insistenţa, spuse el în cele din urmă, dar nu cred că Astuţia Cenuşie este persoana cea mai potrivită. Aş prefera...

– Ajunge cu atâtea pretenţii! Acest judecător a devenit vrednic de încrederea mea, lucru pe care tu nu l-ai izbutit încă, aşa că mai puţină vorbă şi mai multă treabă. Vei împărtăşi cu el orice descoperire, aşa cum şi el o va face cu tine. Cât timp va dura această investigaţie, Astuţia Cenuşie va fi gura şi urechile mele, aşa că ar fi mai bine să colaborezi.

– Dar omul acesta m-a trădat. El niciodată...

– Linişte! Este fiul fratelui meu! Şi nu mai e nimic de spus!

* * *

Vechiul său coleg aşteptă să se retragă Kan. Apoi, îi zâmbi lui Cí.

– Ne întâlnim din nou, spuse el.

– O pacoste ca oricare alta. Cí nici nu se uită la el.

– Şi ce te-ai mai schimbat! Cititor de cadavre al împăratului... îl ironiză el. Luă teancul de rapoarte şi se aşeză.

– În schimb, tu îţi însuşeşti tot ce găseşti. Îi smulse din mână rapoartele pe care tocmai le luase de pe masă.

Astuţia Cenuşie se ridică precum un fulger, dar Cí se postă faţă în faţă cu el. Nasurile lor aproape că se atinseră. Niciunul nu se dădu la o parte.

– Ştii? Viaţa este plină de coincidenţe, spuse Astuţia Cenuşie pe când se dădea îndărăt cu un zâmbet pe buze. De fapt, prima mea sarcină când am sosit la Curte a fost investigarea morţii acelui portărel. Cel pe care l-am examinat împreună la prefectură. Kao...

Un fior îl străbătu pe Cí.

– Nu ştiu la ce te referi, reuşi el să bolborosească.

– E ciudat. Cu cât cercetez mai mult în legătură cu portărelul acela, cu atât mai ciudat mi se pare totul. Ştiai că venise tocmai din Fujian în căutarea unui fugar? După cât se pare, exista o recompensă la mijloc.

– Nu, de ce ar trebui să ştiu eu asta? se bâlbâi el.

– În sfârşit, tu te tragi de acolo. Sau, cel puţin, asta ai menţionat la academie în ziua când te-ai prezentat.

– Fujian este o provincie mare. În fiecare zi, vin de acolo mii de persoane. De ce nu le întrebi pe ele?

– Ce suspicios eşti, Cí! Dacă îţi spun asta, e pentru că suntem prieteni. Zâmbi fals. Dar nu încetează să fie o ciudată coincidenţă...

– Şi ştii care este numele fugarului?

– Încă nu. După toate aparenţele, acel Kao era un tip rezervat şi aproape că n-a vorbit despre această poveste.

Cí răsuflă uşurat. Se gândi să tacă, dar ar fi fost suspect să nu arate niciun interes.

– E ciudat. Corpul judecătorilor nu oferă recompense, spuse el ca să se prefacă.

– Ştiu. Poate că oferta venea de la vreun proprietar particular de pământuri. Probabil că fugarul acela este cineva important.

– Poate că portărelul o fi găsit vreun indiciu şi avea de gând să-şi însuşească el recompensa, sugeră Cí, sau poate o fi încasat-o şi de aceea a fost asasinat.

– Poate. Astuţia Cenuşie părea că evaluează faptele şi continuă: Deocamdată, am trimis o scrisoare la prefectura din Jianningfu. În două săptămâni sper să am numele fugarului şi descrierea sa. Să pun mâna pe el va fi aşa de uşor ca şi cum aş lua un măr din mâna unui copil.

25

În timpul mesei, Cí nu fu în stare să înghită nici măcar un bob de orez. Faptul că Astuţia Cenuşie va fi colegul său de cercetare reuşise să-l exaspereze, iar aflarea veştii că acesta făcea investigaţii în legătură cu asasinarea portărelului Kao îl făcuse să pălească. Avea la dispoziţie două săptămâni până să sosească orice fel de informaţie care l-ar putea asocia cu Kao. Între timp, trebuia să se concentreze ca să descopere ce se întâmplase la Curte. Dacă rezolva cazul, poate că se va bucura de o şansă.

Astuţia Cenuşie îşi sorbea supa cu o lăcomie de porc. Cí puse farfurioara mai încolo şi se îndepărtă de el, dar acesta îl urmă. Tocmai li se confirmase mutarea cadavrelor într-un depozit din temniţe şi niciunul din ei nu dorea să piardă ocazia de a le studia înainte ca putrefacţia să avanseze. Cí grăbi pasul. Dar, când ajunse în încăpere, constată că instrumentarul pe care îl solicitase nu sosise încă. Bo, slujbaşul de legătură, spuse că nu ştie de nicio poruncă în această privinţă.

Cí îl blestemă în gând pe Kan. Puse mâna pe sigiliul care îi deschidea intrarea şi fără să mai aştepte ca Bo să-i dea permisiunea, îl anunţă de intenţia lui de a se duce personal la academie, sugerându-i să-l însoţească. Nu aşteptă răspunsul. Pur şi simplu, părăsi sala şi plecă. Slujbaşul îl urmă. Din fericire, Astuţia Cenuşie nu se luă după ei.

La academie, pe când Bo avea grijă ca un servitor să transporte instrumentarul, Cí îl căută pe Ming cu disperare. Îl găsi în biroul lui, aplecat deasupra cărţilor sale. Avea ochii roşii. Cí bănui că plânsese, dar nu spuse nimic. Doar se înclină în faţa lui şi îi ceru să-l trateze cu un pic de îngăduinţă.

– Acum ai nevoie de mine? îi reproşă el. Toată academia ştie că împăratul te-a angajat în calitate de consultant. Cititorul de cadavre... „Tânărul acela îngâmfat care l-a depăşit pe stupidul său maestru...“ este ceea ce se şopteşte acum pe la colţuri. Zâmbi cu amărăciune.

Cí îşi lăsă capul în jos. Tonul lui Ming lăsa să se ghicească o umbră de resentiment, dar fu doar o pâlpâire care se stinse numaidecât, lăsând loc amărăciunii. Se simţea îndatorat faţă de acel om sfârşit, persoana care îl primise şi îl instruise, fără să-i ceară nimic în schimb. Vru să-i spună că are nevoie de el, că ceruse prezenţa lui la palat, dar că nu fusese luat în seamă. Tocmai se pregătea să i-o spună, când slujbaşul apăru, cerându-i să se întoarcă.

– Se face târziu, îi atrase el atenţia.

– Aha, acum văd de ce ai venit... spuse Ming, observându-l pe servitorul care îi căra instrumentarul şi răcitorul de conservare[1].

Cí îşi strânse buzele.

– Îmi pare rău. Trebuie să plec... murmură el.

– Du-te, sigur că da.

Ochii lui Ming se împăienjeniră din nou, dar, de data asta, Cí simţi că nu era din ranchiună, ci de milă.

Când Cí ajunse la depozit, Astuţia Cenuşie nu mai era acolo. După cum a fost informat, tânărul plecase după o scurtă examinare din care nu ieşise nimic la iveală. Cí hotărî să profite de absenţa lui ca să-şi completeze cercetarea. Se pregătea să-şi pună instrumentele în ordine când băgă de seamă că lângă uşa încăperii aştepta un omuleţ frumos înveşmântat cu o înfăţişare temătoare. Întrebându-l pe Bo, acesta îl lămuri că este parfumierul pe care îl solicitase. Se numea Huio şi era furnizorul oficial al palatului.

Cí îl salută, dar omuleţul nu băgă de seamă. Ochii săi mici tremurau, fiind atenţi la spada pe care o purta santinela de la intrare, de parcă s-ar fi temut că gâtul i s-ar afla în pericol. Cí îşi dădu seama, dar nu reuşi să-l liniştească.

– Vă repet că n-am făcut nimic! îl asigură omuleţul. Le-am explicat gărzilor care m-au reţinut, dar sălbaticii aceia nici n-au vrut să audă!

---

[1] A se vedea la sfârşitul cărţii articolul cu aceeaşi denumire din capitolul intitulat GLOSAR

Cí înţelese că, de fapt, omuleţul nu cunoştea motivul reţinerii sale. Înainte de a-i putea explica ce se întâmplă, Bo i-o luă înainte.

– Dă-i ascultare acestui bărbat, îi spuse el arătându-l pe Cí. Şi dacă vrei să-ţi păstrezi limba, ţine-ţi gura închisă.

Nu fu nevoie să spună mai mult, pentru că omuleţul se prosternă scâncind la picioarele lui Cí, rugându-l să nu fie ucis.

– Am nepoţi, domnule...

Cí îl ridică cu grijă. Huio tremura ca un căţeluş speriat. Cí îl calmă.

– Avem nevoie doar să vă spuneţi părerea despre un parfum. Doar atât.

Huio îl privi, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Orice persoană cu mintea întreagă ştia că gărzile imperiale nu reţineau pe nimeni doar ca să-i ceară sfatul în privinţa aromelor, dar se pare că vorbele lui Cí îl liniştiră. Cu toate acestea, când slujbaşul deschise uşa şi omuleţul văzu cele trei cadavre în putrefacţie, se prăbuşi ca un sac cu orez.

Cí îl readuse în simţiri cu sărurile pe care le folosea de obicei ca să trezească din leşin pe vreuna dintre rudele celor asasinaţi. Huio tresări şi ţipă până obosi. Când i se stinse glasul, Cí îl lămuri care urma să fie misiunea lui.

– Doar atât? Era încă neîncrezător.

– Doar să recunoşti parfumul, îi garantă Cí.

Îi explică lui Huio că, din fericire, viermii nu invadaseră încă marginile rănilor, alungaţi poate chiar de parfumul acela. Apoi îi arătă cum să folosească meşele cu camfor ca să combată miasmele, dar omuleţul le refuză. Huio trase adânc o gură de aer şi intră în depozit. Cí îşi puse meşele şi îl urmă. Duhoarea îneca sala şi se prindea de gâtlej ca o vărsătură scârboasă. Huio avu un icnet la vederea festinului de muşte şi viermi care mişunau pe cadavre, dar înaintă, tremurând. Cu toate acestea, înainte de a ajunge, dădu din cap în semn că nu şi ieşi înspăimântat din sală. Când Cí îl ajunse din urmă, tocmai vomita.

– Este... este înspăimântător, reuşi el să spună printre spasme.

– Vă rog, încercaţi din nou. Avem nevoie de părerea dumneavoastră.

Huio se şterse la gură şi făcu gestul de a-şi pune meşele, dar până la urmă renunţă la ele. De data aceasta, intră hotărât, înarmat cu nişte mici aşchii de bambus. Ajuns în faţa cadavrelor, frecă aşchiile de

marginile diferitelor răni, le introduse în nişte flaconaşe şi ieşi în fugă din depozit. Cí îl urmă şi închise uşa după el.

– Acolo înăuntru este cu neputinţă să respiri, oftă Huio. Este duhoarea cea mai scârboasă pe care am mirosit-o vreodată.

– Eu vă asigur că nu, răspunse Cí. Când vom putea şti ceva?

– Este greu să vă spun de pe acum. În primul rând, va trebui să discern între resturile de parfum şi duhoarea putrefacţiei. Şi dacă voi reuşi, va trebui să compar mirosul cu miile de arome care se vând în oraş. Este ceva foarte complicat... bâigui el. Fiecare parfumier îşi prepară propriile parfumuri. Chiar dacă provin din esenţe asemănătoare, se amestecă în nişte proporţii secrete care modifică rezultatul final.

– Din punctul acesta de vedere, nu este ceva foarte încurajator.

– Dar am băgat de seamă o particularitate... un amănunt care poate că îmi va uşura sarcina. Simplul fapt că, după mai multe zile, încă au mai rămas resturi de parfum ne vorbeşte, fără îndoială, despre o concentraţie enormă combinată cu un fixativ excelent. Poate că nu este decisiv, dar după combinaţia aromei – destupă unul dintre flacoane şi îl apropie de nas –, m-aş putea hazarda să spun că nu este vorba de o esenţă pură.

– Şi asta înseamnă...?

– Că poate vom avea noroc. Vă rog, lăsaţi-mă să-mi fac treaba. Poate că peste vreo două zile o să am un răspuns.

* * *

Examinarea ulterioară a cadavrelor îi oferi lui Cí un amănunt relevant pe care nu îl observase la prima sa cercetare. În afară de cumplitele răni de pe piept comune celor două trupuri, bătrânul avea pe spinare, sub omoplatul drept, o rană circulară, cu diametrul unei monede, şi ale cărei margini erau sfâşiate şi întoarse în afară. Îşi notă observaţiile şi continuă explorarea.

Absenţa semnelor de apărare era un indiciu că victimele nu opuseseră rezistenţă, ceea ce, la rândul său, implica faptul că victimele ori fuseseră luate prin surprindere, ori îl cunoşteau deja pe călăul lor. În orice caz, era ceva asupra căruia va trebui să mediteze. În cele din urmă, descoperi un amănunt până atunci trecut neobservat: mâinile bătrânului ucis, cel care avea chipul desfigurat, prezentau o ciudată

coroziune care pornea de la degete şi se întindea pe palme şi pe dosul lor. Era o ulceraţie fină şi uniformă care afecta doar partea exterioară a pielii, al cărei aspect, cu toată putrefacţia avansată, era mai albicios decât restul trupului. Părea ca şi cum pielea i-ar fi fost atacată de vreo pulbere acidă de culoarea caolinului. Observă, de asemenea, sub degetul mare de la mâna dreaptă, prezenţa a ceea ce părea să fie un mic tatuaj roşiatic având forma unei flăcări ondulate. Luă un ferăstrău de mână şi secţionă membrul la nivelul încheieturii. Apoi, ceru să fie introdus în gheaţă şi să fie păstrat în răcitorul de conservare. Aruncă o ultimă privire şi ieşi afară ca să respire.

Curând, se prezentă Bo însoţit de artistul care trebuia să elaboreze portretul unuia dintre cadavre. Spre deosebire de parfumier, pictorul fusese deja avertizat de sarcina sa dificilă, dar, chiar şi aşa, când intră în depozit, scoase o exclamaţie de groază. Când îşi reveni, Cí îi arătă chipul pe care trebuia să-l reproducă şi zonele pe care trebuia să le interpreteze ca să semene cu înfăţişarea pe care a avut-o când era în viaţă. Bărbatul încuviinţă. Îşi scoase pensulele şi începu să lucreze.

În vreme ce artistul avansa, Cí citi pe îndelete rapoartele pe care tocmai i le predase Bo. În ele era menţionat faptul că eunucul asasinat, purtând numele de Gingaşul Delfin, începuse să lucreze în Palatul Concubinelor din ziua când împlinise zece ani. De atunci, prestase servicii ca supraveghetor al haremului, însoţitor cordial, muzicant şi lector de poeme. Inteligenţa sa deosebit de ascuţită îl făcuse vrednic de încrederea celor care răspundeau de tezaurul public, astfel încât fusese numit administrator adjunct când împlinise treizeci de ani, funcţie pe care o ocupase până în ziua morţii sale, la vârsta de patruzeci şi trei de ani.

Pe Cí nu îl miră asta. Era un lucru obişnuit şi bine cunoscut faptul că eunucii se dovedeau a fi candidaţii cei mai potriviţi pentru administrarea patrimoniului palatului, deoarece, fiind lipsiţi de descendenţă, nu erau tentaţi să deturneze fonduri în propriul beneficiu.

Raportul semnala faptul că, înainte cu o săptămână de dispariţia sa, Gingaşul Delfin solicitase permisiunea de a lipsi de la palat, sub pretextul că fusese chemat de tatăl său, care se îmbolnăvise pe neaşteptate. Permisiunea îi fusese acordată, motiv pentru care dispariţia sa nu trezise suspiciuni.

În ceea ce priveşte viciile sau virtuţile sale, notele menţionau doar o dragoste nemăsurată pentru antichităţi, din care poseda o colecţie redusă pe care o păstra în încăperile sale private. În încheiere, erau consemnate activităţile pe care le desfăşura zilnic şi persoanele pe care le frecventa, mai cu seamă eunuci de aceeaşi condiţie ca şi el. Dar nu se spunea nimic despre examinările practicate asupra cadavrului.

Cí păstră raportul împreună cu planul palatului, pe care fuseseră marcate dependinţele unde va fi găzduit pe durata investigaţiei. Observă că încăperea care îi fusese pusă la dispoziţie se învecina cu Palatul Concubinelor, în care îşi aduse aminte că îi era interzis să pătrundă. Îşi strânse uneltele şi aruncă o privire la schiţa pe care o finisa portretistul. Fără îndoială, era un profesionist renumit, deoarece redase până şi ultimul detaliu al chipului celui decedat. Îi va fi de mare ajutor. Îl lăsă să lucreze mai departe, îi ceru lui Bo să comande la un ebenist fabricarea unei suliţe cu anumite caracteristici şi plecă.

Restul după-amiezii şi-l petrecu străbătând zonele din palat prin care i se permitea să umble.

În primul rând, inspectă exteriorul, o incintă pătrată cu un perimetru de vreo treizeci şi şase de *li,* protejată de două ziduri crenelate a căror înălţime o socoti ca depăşind-o pe aceea a şase oameni stând în picioare unul deasupra celuilalt. La colţuri, patru turnuri de supraveghere flancau cele patru porţi de ceremonie care, orientate potrivit punctelor cardinale, înlesneau accesul în palat, porţi pe care, după grosimea lor, le socoti inexpugnabile pentru oricine ar fi încercat să le forţeze.

După plimbare, pătrunse în centura de grădini pline de verdeaţă care împodobeau locul. Pe când mergea, se lăsă scăldat de torentul împestriţat în nuanţe de verde intens, cu tonalităţi de smarald, de muşchiul umed şi lucios, parcă lăcuit de curând, de olivina brună şi de mărul palid, de turcoazele netede şi spălăcite amestecate într-un tablou exuberant care rănea privirea cu atâta splendoare. Parfumul proaspăt şi pătrunzător al prunilor, piersicilor şi iasomiilor îl curăţă de duhoarea putridă care i se lipise de plămâni. Închise ochii şi trase aer în piept cu putere. Simţea că reînvie la viaţă.

Îşi acordă timp ca să se bucure de răzoarele de bujori, care alternau exuberante cu altele de orhidee şi camelii, şi admiră păduricile

de pini şi de bambuşi presărate cu pârâiaşe, heleşteie, podeţe şi pavilioane. Se gândi că locul acela întrunea tot ce şi-ar putea dori un om.

În cele din urmă, luă loc lângă o alcătuire artificială de stânci care imita crestele mici ale unui lanţ muntos. Acolo, întovărăşit de trilurile sticleţilor, desfăşură micul sul de documente alăturat planului palatului. Constată că era vorba despre o secţiune a codului penal reglementând obligaţiile care le reveneau tuturor lucrătorilor care ar fi rămas în palatele imperiale după finalizarea activităţilor zilnice. În ele se specifica ora *shen*[1], perioada cuprinsă între trei şi cinci după-amiază, în timpul căreia lucrătorii menţionaţi trebuiau să se prezinte în faţa slujbaşului însărcinat cu verificarea identităţii lor. Acelaşi slujbaş era responsabil să verifice dacă ieşirea din palat se făcea pe aceleaşi porţi pe care se intrase. Dacă aceste dispoziţii erau trecute cu vederea şi vreunul dintre lucrători rămânea în mod voluntar în palat, îşi atrăgea pedeapsa cu închisoarea pentru perioada obişnuită şi îndura moartea prin spânzurare.

Cí nu înţelegea motivul acelei avertizări. Sigiliul care îi fusese înmânat îl autoriza nu numai să se plimbe prin dependinţele însemnate, ci să şi rămână peste noapte în încăperea pe care i-o repartizase Kan. Poate că găzduirea lui era doar provizorie sau poate că trebuia să aibă mai multă grijă.

Nu îşi putu reţine un fior.

Regulamentul continua cu menţionarea în mod special a orarelor. După cum era stabilit, niciun lucrător din afară nu putea rămâne în palat odată încheiată tura sa. Dacă se descoperea aşa ceva, inspectorii muncii, slujbaşii responsabili, oştenii şi portarii vor proceda numaidecât la căutarea lui, informându-l pe împărat despre acest fapt. În ceea ce-i privea pe servitorii Curţii, cei care nu se prezentau punctual pentru desfăşurarea obligaţiilor lor ori încetau înainte de termen să le mai îndeplinească vor fi pedepsiţi cu câte patruzeci de lovituri pentru fiecare zi de absenţă. În încheiere, se specifica faptul că, dacă cel găsit vinovat ar fi un slujbaş civil sau un militar, pedeapsa impusă va fi aplicată într-un grad imediat superior, fără să depăşească în niciun caz şaizeci de lovituri şi un an de surghiun.

---

[1] A se vedea la sfârşitul cărţii articolul denumit TIMPUL din capitolul intitulat GLOSAR

Închise carneţelul. Vru să creadă că nimic din ceea ce era înscris acolo nu avea vreo legătură cu el. Brusc, toată splendoarea grădinilor nu i se păru altceva decât o extraordinară, dar mohorâtă închisoare.

Se ridică şi o porni spre clădirile Curţii exterioare ridicate mai la Sud, în care erau situate birourile ramurii executive a guvernului. Căutase să le memoreze, astfel că încercă să-şi amintească poziţia lor. La intrare, se afla Dregătoria Personalului sau Li Bu, care se îndeletnicea cu probleme precum promovarea şi repartizarea funcţionarilor. În continuare, se situa Dregătoria Veniturilor sau Finanţelor, denumită şi Hu Bu, însărcinată cu impozitele. Apoi, mai spre interior, era Dregătoria Ritualurilor, însărcinată cu supervizarea ceremoniilor, concursurilor şi protocoalelor de Stat. Alături, se afla Dregătoria Oştirii sau Bing Bu, care administra problemele militare. Dregătoria Pedepselor, condusă de Kan, controla chestiunile judiciare şi era situată la etajul superior, lângă Dregătoria Lucrărilor, numită şi Gong Bu, responsabilă cu proiectele de lucrări publice precum drumuri, canale de navigaţie şi porturi. Pe hartă, era înscrisă amănunţit poziţia diferitelor birouri specializate pe teme mai puţin importante, ca agricultură, justiţie, banchete imperiale, sacrificii imperiale, recepţii diplomatice, grajduri imperiale, căi fluviale, educaţie şi ateliere imperiale, dar lui Cí îi fu cu neputinţă să le identifice.

În faţa intrării principale, hotărî să-şi verifice cunoaşterea incintei. Arătă sigiliul unei santinele care, după ce îi notă numele şi ora, îi lăsă cale liberă. Cí străbătu un enorm vestibul central şi constată pe hartă cât de precisă era alcătuirea acesteia. Apoi se îndreptă spre imensa *siheyuan,* grădina interioară cu galerii care delimita apartamentele sale de Curtea interioară, unde se înălţau Palatul Concubinelor şi Palatul Imperial.

Observă din poartă măreţia celor două palate, ale căror încăperi, vreo două sute la număr potrivit planului, aveau ferestrele ascunse către faţada interioară. În ele, în afară de împărat, locuiau soţiile şi concubinele sale, eunucii şi un detaşament permanent al gărzii imperiale.

Îşi întoarse privirea către hartă. După cum se părea, în aripa orientală, în faţa Palatului Concubinelor, erau instalate cămările şi bucătăriile, iar în aripa opusă, grajdurile de vite şi de cai. Îşi imagină că

temniţele erau situate sub acestea, dar din pricina labirintului pe care îl trasau subsolurile, fu doar o presupunere. În cele din urmă, constată că ambele palate de vară – Răcoarea Matinală şi Eterna Prospeţime – se aflau departe de vederea sa, în aripa de miazănoapte. Mulţumit de observaţiile sale, scoase raportul care i se pusese la dispoziţie, ca să-l compare cu propriile note. După ce îl citi, strânse din dinţi.

Până în momentul acela, se putea lăuda doar cu o singură certitudine: aceea de a avea de-a face cu un asasin extrem de periculos şi de o inteligenţă superioară, a cărui iscusinţă de a-şi ascunde crimele rivaliza cu cruzimea de a le săvârşi. Nimic mai mult. Avea în favoarea sa descoperirea naturii masculine a cadavrului, lucru pe care spera că făptaşul nu îl cunoaşte încă, dar împotriva lui acţionau două chestiuni greu de controlat. Pe de o parte, absoluta necunoaştere a mobilului care îl mânase pe asasin, amănunt pe care, dată fiind descompunerea avansată a cadavrelor, era necesar să-l afle. Pe de altă parte, ostilitatea făţişă a lui Kan, pentru care prezenţa sa părea să fie mai curând o povară decât un sprijin. Dar aceste două dezavantaje păreau de-abia cât un bob de orez, dacă erau comparate cu ceea ce considera el lucrul cel mai periculos: acela de a-l avea drept tovarăş de anchetă pe un şobolan ca Astuţia Cenuşie.

Se îndreptă spre încăperile sale ca să cugete în linişte.

Camera era curată şi înzestrată cu un pat scund şi o masă de studiu. Nu avea nevoie de mai mult şi fu recunoscător pentru priveliştea spre grădina interioară pe care i-o oferea singura fereastră. Se aşeză ca să-şi pună din nou ordine în idei şi începu să lucreze. Din nefericire, speranţele sale cele mai mari erau legate de progresele parfumierului şi de distribuirea portretului care poruncise să fie realizat. Şi în ambele cazuri, rezultatele nu erau garantate şi nici nu depindeau de el. Se lamentă pentru asta. Detesta să se afle în voia sorţii.

Deschise răcitorul de conservare pe care îl ceruse să-i fie adus din depozit şi scoase mâna pe care i-o retezase cadavrului, ca să o examineze la lumina soarelui. Observă că buricele degetelor păreau să fi fost străpunse de zeci de ace până se prefăcură într-un soi de *fu hai shi,* rugoasa piatră ponce de Guangdong[1]. Socoti originea lor

[1] Denumirea în limba chineză a provinciei Canton, situată în Sud-Estul Chinei

drept o veche coroziune, dar nu îndrăzni să se hazardeze mai mult. Apoi se uită la unghii. Sub ele, păreau să existe nişte fragmente negre asemănătoare cu aşchiile. Dar, când le extrase şi le apăsă, constată că se sfărâmă, pentru că de fapt erau mici resturi de cărbune. Puse din nou mâna la păstrare şi începu să se gândească la ciudatele cratere pe care asasinul le practicase asupra celor trei răni principale. De ce le-o fi parfumat? De ce o fi scormonit în modul acela atât de brutal? Oare într-adevăr o fi căutat ceva sau, aşa cum sugeraseră Ming şi magistratul, s-or fi datorând vreunui ritual sau unui instinct animalic?

Se ridică şi închise mapa cu o mişcare bruscă a mâinii. Dacă avea de gând să avanseze, trebuia să-i interogheze pe prietenii eunucului Gingaşul Delfin.

* * *

Un slujbaş îl informă pe Cí că îl va găsi pe Molaticul Revărsat de Ziuă în Biblioteca Imperială.

Cel mai bun prieten al Gingaşului Delfin se dovedi a fi un tânăr eunuc cu înfăţişare ca de copil şi a cărui vârstă nu depăşea şaptesprezece ani. Deşi ochii îi erau roşii de plâns, glasul suna cumpătat, iar răspunsurile sale, senine şi mature. Dar când îl întrebă de Gingaşul Delfin, îşi schimbă tonul.

– I-am spus deja sfetnicului de la Dregătoria Pedepselor că Gingaşul Delfin era foarte rezervat. Este adevărat că petreceam multă vreme împreună, dar vorbeam puţin, răspunse el.

Cí evită să-l întrebe cu ce îşi petreceau timpul. În schimb, îl interogă în legătură cu familia Gingaşului Delfin.

– Nu-i pomenea aproape niciodată, răspunse el răsuflând uşurat că nu este făcut răspunzător pentru moartea sa. Tatăl lui era pescar de apă dulce, la fel ca părinţii celor mai mulţi dintre noi, dar lui nu-i plăcea să o recunoască şi obişnuia să dea frâu liber fanteziei în această privinţă.

– Să dea frâu liber fanteziei?

– Să exagereze, să născocească... îi explică el. Când se referea la familia sa, o făcea cu respect şi admiraţie, dar nu din devotament filial, ci cu o oarecare înfumurare. Ca şi cum s-ar fi tras din oameni

bogaţi şi puternici. Bietul Gingaş Delfin! El nu mintea din răutate. Problema era că ura mizeria pe care o îndurase în tinereţea lui.

– Înţeleg. Aruncă o privire peste însemnările sale. Se pare că era foarte meticulos în munca sa...

– Oh, da, desigur! Nota întotdeauna tot ce făcea, îşi petrecea momentele de răgaz revăzându-şi socotelile şi pleca întotdeauna ultimul. Se arăta mândru că progresase atât de mult. De aceea trezea atâtea invidii. Şi tot de aceea mă invidiau şi pe mine.

– Trezea invidii? Ale cui?

– Aproape ale tuturor. Gingaşul Delfin era frumos şi gingaş ca mătasea. Şi pe deasupra, bogat. Era strângător.

Pe Cí nu îl mira acest lucru. Erau mulţi eunuci care urcau în rang la Curte şi făceau o mică avere. Totul depindea de munca şi de iscusinţa lor în a aduce elogii şi a linguşi. Dar când Cí făcu această observaţie, tânărul eunuc nu fu de acord.

– El nu era ca toţi ceilalţi. Trăia doar pentru muncă, pentru antichităţile sale... şi pentru mine. Izbucni în plâns.

Cí încercă să-l consoleze, dar nu reuşi. Nu vru să insiste. Dacă va mai avea nevoie, îl va interoga din nou. Băiatul tocmai se pregătea să plece, când lui Cí îi veni ceva în minte.

– Încă ceva, îi spuse el. Ai zis că Gingaşul Delfin trezea invidia în aproape toată lumea...

– Aşa este, domnule, spuse el printre lacrimi.

– Şi în cine nu o trezea, în afară de tine?

Tânărul eunuc îl privi pe Cí drept în ochi ca şi cum i-ar fi fost recunoscător pentru întrebarea aceea. Apoi şi-i plecă pe ai săi.

– Îmi pare rău. Nu vă pot spune.

– N-ai de ce să te temi de mine, îl asigură, mirat, Cí.

– Kan este cel de care mă tem.

* * *

Cugetând asupra complexităţii situaţiei, Cí o porni către încăperile în care locuise Gingaşul Delfin până în ziua dispariţiei sale. Dată fiind funcţia sa de administrator adjunct, acestea erau situate aproape de Dregătoria Finanţelor, la etajul superior.

Găsi uşa păzită de o santinelă zgârcită la vorbă, dar care îi dădu totuşi voie să intre după ce-i notă numele în registru şi verifică autenticitatea sigiliului imperial. Odată ajuns înăuntru, Cí constată că, într-adevăr, Gingaşul Delfin era un înfocat adept al ordinii şi curăţeniei. Cărţile din birou, toate dedicate poeziei, nu numai că erau aliniate cu o precizie de maniac, dar, în plus, fuseseră învelite în hârtie de mătase de aceeaşi culoare. Nimic din cameră nu fusese pus la voia întâmplării: veşmintele imaculate, împăturite perfect şi rânduite într-o ladă mare; pensulele de scris atât de minuţios curăţate, încât ar fi putut fi date chiar şi unui nou-născut să le sugă; sau beţişoarele de tămâie, aranjate după mărime şi miros. Cu toate acestea, pe masă se observa un element discordant: un jurnal intim, lăsat să cadă neglijent din mână, deschis la mijloc. Cí întrebă santinela dacă mai avusese cineva acces în apartament după dispariţia eunucului şi acesta, după ce verifică în registru, răspunse că nu. Cí intră din nou şi se îndreptă spre următoarea încăpere.

Cea de-a doua cameră era un salon spaţios, ticsit de antichităţi. Pe peretele de la intrare, zeci de statuete de bronz şi de jad din timpul dinastiilor Tang şi Qin erau prevăzute cu etichete care menţionau remarcabila lor provenienţă. Dispuse de-a lungul peretelui exterior şi flancând fereastra care dădea către Palatul Concubinelor, patru vaze albe ca zăpada din delicatul porţelan de Ruzhou îşi etalau splendoarea. În faţa lor, pe peretele opus, tablouri rafinate cu peisaje din munţi, grădini, râuri şi apusuri de soare străluceau pe fastuoase ţesături de mătase. Dar, pe cel de-al patrulea perete, încununând intrarea către ultima încăpere, era expus un singur tablou prezentând un text splendid caligrafiat. Îl privi cu atenţie. Era un poem cu trăsături viguroase şi ferme care se desfăşurau de la dreapta la stânga ca o armonioasă defilare de lirism şi îndemânare. Observă numeroasele peceţi roşii care îi semnalau pe anteriorii posesori. Ochii îi fură atraşi de forma uşor rotunjită a ramei pe care o privi cu atenţie.

Socoti că valoarea colecţiei era uriaşă. Cu siguranţă, prea mare chiar şi pentru un eunuc prosper ca Delfinul.

În sfârşit, pătrunse şi în cea de-a treia încăpere, un dormitor dominat de un pat acoperit cu voal de mătase, parfumat cu generozitate. Cuvertura se potrivea la colţuri în mod rafinat, ca o mână în mănuşă.

Pereţii curaţi erau împodobiţi cu tapete din mătase brodată. Nimic din încăperile acelea nu era dispus la întâmplare.

Nimic, cu excepţia jurnalului ţinut de Gingaşul Delfin.

Reveni în prima sală ca să-l examineze.

Era vorba despre un volum alcătuit din coli fine de hârtie împodobit cu flori de lotus. După ce constată că este complet, se cufundă fără grabă în lectură, căutând orice indiciu care i-ar fi putut fi de folos. În mod ciudat, jurnalul nu făcea nicio menţiune la munca desfăşurată, referindu-se în exclusivitate la probleme personale. Eunucul îşi descria sentimentele faţă de tânărul Molaticul Revărsat de Ziuă, de care părea să fie profund îndrăgostit. Vorbea despre el cu delicateţe şi afecţiune, aproape cu aceeaşi pasiune pe care o dovedea când se referea la părinţii săi, pe care îi menţiona practic în fiecare pagină.

Când termină de citit, se încruntă. Din lectura jurnalului se desprindea faptul că eunucul, în ciuda agitatei sale vieţi amoroase, fusese o persoană sensibilă şi onestă.

Şi se putea deduce, de asemenea, că, într-un fel sau altul, fusese înşelat de către cel care îl omorâse.

* * *

A doua zi, Cí se prezentă devreme la arhivă. Astuţia Cenuşie îşi petrecea nopţile afară din palat şi, ştiind că nu obişnuia să se trezească în zori, Cí profită de intimitatea de care avea să se bucure în cursul dimineţii, ca să verifice chestiunile la care lucrase Gingaşul Delfin înainte de a muri.

După cum constată din documente, în ultimul an, eunucul se ocupase de evidenţele contabile ale comerţului cu sare, unul dintre monopolurile pe care, împreună cu cele ale ceaiului, tămâii şi alcoolului, le controla în exclusivitate Statul. Cí nu era familiarizat cu registrele comerciale, dar, din simpla comparare cu cele prezentate în anii precedenţi, constată că exista o scădere constantă şi pronunţată în bilanţuri. Pierderea se putea datora fluctuaţiilor pieţei sau chiar unei îmbogăţiri ilicite care, într-o anumită formă, ar justifica foarte valoroasa colecţie de antichităţi pe care o acumulase Gingaşul Delfin.

Ca să verifice asta, merse la Dregătoria Finanţelor, unde i se confirmă că suma totală a tranzacţiilor scăzuse din cauza înaintării

barbarilor din Nord. Cí înţelese. Într-un fel sau altul, toţi locuitorii imperiului suferiseră pe propria piele consecinţele invaziei etniei Jin. După ce au fost stăvilite ani de zile, trupele Jin au înaintat până au ocupat nordul ţării. De atunci, relaţiile comerciale au avut de suferit şi încă şi mai mult în ultimii ani, când, în pofida pactelor şi a tributurilor, oştile lor ameninţau să-şi continue expansiunea. Îi mulţumi funcţionarului pentru explicaţie şi o apucă pe drumul către depozit. Dorea să spele cadavrele ca să le constate evoluţia.

Înainte de a coborî la temniţe, trecu pe la bucătării şi pe la grajduri ca să-şi procure materialele pe care le comandase prin Bo. Mulţumit, se îndreptă spre antecamera depozitului. De cum intră, îl cuprinse greaţa. Chiar de acolo, se putea simţi duhoarea putrefacţiei. Îşi imagină că meşele cu camfor cu greu ar putea să o atenueze. Chiar şi aşa, şi le vârî în nas şi începu să lucreze. Exact în clipa aceea apăru Bo.

– Am întârziat, dar uite-o! Îi arătă suliţa pe care i-o comandase.

Cí examină pe îndelete mânerul, o cântări în mână, îi verifică diametrul şi cât era de dreaptă. Încuviinţă satisfăcut. Era exact obiectul de care avea nevoie. O lăsă deoparte şi continuă pregătirile. Într-un vas de lut introduse o mare cantitate de frunze de ciulin-alb şi ţepi de glădiţă. Le zdrobi şi le dădu foc, deoarece fumul avea să înlăture duhoarea. Imediat după aceea, pregăti un bol cu oţet, inhală câteva picături de ulei din seminţe de cânepă şi muşcă dintr-o bucată de ghimber proaspăt. Nu putea face mai mult de atât. Trase în piept o gură de aer şi cu restul materialelor intră în sală, hotărât să înfrunte ultimul examen.

În ciuda faptului că le spălase cu o zi înainte, viermii se înmulţiseră din nou şi infestaseră cadavrele. Înăbuşi rapid tăciunii cu oţet pentru ca fumul să se răspândească şi începu să prepare soluţia pentru clătirea definitivă. Amestecă restul de oţet cu băligar fermentat până obţinu un terci vâscos pe care îl diluă cu apă, apoi mânji o spatulă de lemn şi folosi mixtura pentru a îndepărta larvele şi viermii. În cele din urmă, vărsă mai multe găleţi cu apă peste cadavre. I se făcu scârbă când simţi sub picioare băltoaca unsuroasă de sânge, insecte şi putreziciune, dar strânse din dinţi şi începu examinarea.

La eunuc şi la cadavrul desfigurat nu făcu descoperiri relevante. La amândoi, descompunerea avansase, înnegrind pielea, care aproape

se putea desprinde de pe muşchi şi, în multe zone, se zbârcise. Dar pe chipul bărbatului mai tânăr, cel căruia ceruse să i se facă portretul, descoperi o mulţime de semne extrem de mici, de mărimea unor seminţe de mac. Cí curăţă cu grijă zonele de piele mai bine conservate şi le examină cu atenţie. Minusculele cicatrice păreau vechi şi erau răspândite pe toată faţa ca nişte mici arsuri sau ciupituri de variolă, singura excepţie făcând-o nişte cearcăne pătrate ciudate în jurul ochilor. Notă acest detaliu în caietul său şi făcu o schiţă care reproducea modelul. Constată că aceleaşi semne erau prezente şi pe mâini. În cele din urmă, luă suliţa.

Nu era sigur că ideea lui avea să funcţioneze, dar, chiar şi aşa, înaintă spre trupul mutilat al bătrânului. Apucă suliţa şi îi îndreptă vârful spre gaura deschisă în piept. Apoi, cu mare grijă, începu să introducă suliţa, căutând vreo cale de pătrundere care să-i permită înaintarea. Când suliţa cedă la presiune, Cí scoase un strigăt de satisfacţie. Încetul cu încetul, de parcă ar fi alunecat printr-un culoar secret, capătul suliţei pătrunse înăuntrul corpului, înclinându-se în jos şi spre exterior. Când îi opri înaintarea, Cí îi ceru lui Bo să-l ajute să întoarcă trupul. Făcând asta, constată că extremitatea suliţei apărea prin rana deschisă de pe spate, confirmându-i bănuielile. Nu era vorba despre două răni diferite, ci de una singură, cu intrare şi ieşire. Tocmai avea de gând să scoată suliţa, când îi atrase atenţia o strălucire la capătul ei. Cu grijă, luă o pensă şi desprinse fragmentul strălucitor de sângele închegat. Examinându-l cu atenţie, stabili că era vorba de o aşchie de piatră. Nu-i putu identifica proveniența, dar o păstră ca dovadă.

– Voi avea nevoie de un alt cadavru, îi spuse el slujbaşului.

Bo îl privi îngrijorat.

– Să nu contezi pe mine, îi răspunse acesta.

Cí râse şi Bo răsuflă uşurat când înţelese că nu trebuia să ucidă pe nimeni. Cí avea urgentă nevoie de un cadavru ca să-şi verifice teoria. Dar când Bo îi propuse să facă rost de el de la cimitirul din Lin'an, Cí refuză categoric. Îşi aminti de ghicitor.

– Va trebui să-l găsim în altă parte, îl zori el pe Bo.

Dintre materialele sale, scoase două coli mari de hârtie: pe una era desenată o siluetă umană văzută din faţă, iar pe cealaltă, aceeaşi imagine, văzută din spate. Ambele schiţe erau completate cu o serie

de puncte negre şi albe care marcau în mod precis diferitele părţi anatomice. Bo se interesă de ele.

– Le folosesc ca şablon. Punctele negre marchează posibilele locuri mortale, în caz că ar fi afectate de o leziune sau de o rană. Punctele albe le semnalează pe cele predispuse să provoace o afecţiune gravă. Le întinse pe jos şi desenă locul exact şi forma rănilor.

Când termină, curăţă sulița, luă desenele pe care schiţase rănile bătrânului şi, după ce autoriză înhumarea cadavrelor, părăsi palatul însoţit de Bo.

* * *

Spitalul Central era un loc ticsit cu muribunzi care treceau zilnic din paturi în cimitir, aşa cum într-o gospodărie la ţară ouăle trec din cuibar în coşul de răchită. Cí se gândise că ar fi locul potrivit ca să experimenteze pe un cadavru, dar directorul sanatoriului îi informă că ultimii decedaţi fuseseră deja ridicaţi de rudele lor. Bo ştia că Cí avea de gând să constate rănile pe care le-ar pricinui o suliţă străpungând un trup uman. De aceea, când Bo sugeră să folosească un bolnav ca înlocuitor, lui Cí nu-i veni să-şi creadă urechilor. Slujbaşul îi spuse că voluntarul care ar accepta propunerea sa va avea parte de o înmormântare demnă şi o compensaţie pentru rudele sale şi, cu toate că Cí refuză, Bo îi porunci directorului să facă cunoscută propunerea. Spre uimirea lui Cí, directorul acceptă fără să ridice obiecţii.

Străbătură salon după salon în căutarea candidaţilor, pe care Cí îi elimină ca fiind prea sănătoşi. În cele din urmă, directorul îi propuse un bărbat ars care se zbătea între viaţă şi moarte, dar Cí îl respinse, argumentând că arsurile vor altera rezultatele. Continuară aşa până la o rogojină din apropiere pe care zăcea un muncitor pe al cărui chip era zugrăvită culoarea morţii. Bărbatul fusese strivit în urma unei surpări şi agoniza. Cí îl privi, văzând cum îl chinuie durerea în ultimele sale clipe. Îl respinse şi pe acesta. Atunci, Bo îşi dădu seama că Cí nu va accepta niciodată propunerea sa. Se întoarse cu spatele şi ieşi din spital descumpănit.

– Nu ştiu nici măcar cum de am îndrăznit să mă gândesc, spuse Bo, spăsit.

– Dar execuţiile? răspunse Cí.

Îi făcu lui Bo propunerea de a folosi cadavrul unui condamnat.

* * *

Responsabilul închisorii din afara zidurilor, un militar acoperit de cicatrice, păru că se amuză cu ideea de a străpunge un mort.

– Chiar azi-dimineaţă am spânzurat unul, se laudă el. Ştiam că în trecut au fost folosiţi deţinuţi morţi pentru experimentarea efectelor acupuncturii, dar nu mi s-a propus niciodată ceva asemănător. În sfârşit, dacă este pentru binele imperiului, aceşti criminali măcar vor servi şi ei la ceva.

Îi conduse până la locul în care zăcea trupul nenorocitului. Responsabilul penitenciarului îi informă că execuţia publică avusese loc în ziua precedentă într-una dintre pieţe, dar apoi fusese transportat în curtea interioară a închisorii şi, de atunci, rămăsese expus ca să le servească drept învăţătură de minte celorlalţi condamnaţi. Îl găsiră aruncat pe pământ ca o zdreanţă.

– Ticălosul ăsta a necinstit două copile şi le-a aruncat în fluviu. Mulţimea l-a luat la bătaie cu ciomegele, se justifică el.

Când militarul îl întrebă dacă era nevoie să-l dezbrace, Cí scutură din cap. Bătrânul fusese asasinat îmbrăcat, iar el avea de gând să reproducă faptele cât mai fidel cu putinţă. Scoase desenele şi verifică poziţia rănilor. Apoi prinse de cămaşa lungă a cadavrului o pensă de bambus semnalând locul unde trebuia să înfigă suliţa.

– Va trebui să-l ridicaţi în picioare, spuse el.

Cu ajutorul mai multor oşteni reuşiră să salte cadavrul şi să-i treacă pe sub subsuori o funie pe care o fixară de o grindă. În cele din urmă, cadavrul atârnă ca o paiaţă. Cí îl privi. Când apucă suliţa, fără să vrea i se făcu milă de criminal. Ochii săi întredeschişi păreau că îl sfidează de dincolo de moarte. Cí ridică lancea. Se gândi la copilele asasinate şi înfipse suliţa cu toată puterea în cadavru. Se auzi o trosnitură şi lemnul pătrunse în trup, ca şi cum s-ar fi tăiat un porc. Dar se înţepeni la mijlocul traseului şi nu îl străpunse.

Cí înjură printre dinţi. Scoase suliţa şi se pregăti să repete operaţiunea. Îşi încordă fiecare muşchi şi se gândi din nou la copile.

De data aceasta, lovitura fu mai violentă, dar tot nu reuşi să-l străpungă. Scoase sulița şi scuipă pe pământ.

– Îl puteţi da jos. Mânios, lovi o piatră cu piciorul. Îşi clătină capul dintr-o parte într-alta.

Nu dădu explicaţii. Doar mulţumi pentru colaborare şi consideră încheiat experimentul.

* * *

Restul după-amiezii îl folosi ca să-şi limpezească ideile, lucru pe care îl putu face până când dădu peste el Astuţia Cenuşie. Judecătorul novice îl întrebă de progresele sale, dar Cí nu ezită să-l mintă. Nu era dispus să se lase înşelat încă o dată.

– După cum se pare, Gingaşul Delfin era un om cinstit, îi răspunse Cí. Trăia doar pentru munca lui, dar n-am cercetat mai mult. Şi tu? se prefăcu şi el că se interesează.

– Vrei să fiu sincer cu tine?

Cí îşi aminti de ultima dată când adversarul său îi garantase acelaşi lucru. Se gândi că, şi dacă ar fi vorba de propriul tată, Astuţia Cenuşie l-ar minţi la fel.

– Treaba asta e un cadou otrăvit, mormăi Astuţia Cenuşie. Ăştia n-au habar de nimic. Ne pun în braţe un caz lipsit de noimă şi, cum nu ştiu să-l rezolve, vor ca noi să părem cei nepricepuţi.

– Lipsit de noimă, nici că se putea spune mai bine, îl ironiză în silă Cí. Şi ce-ai de gând să faci?

– M-am gândit să grăbesc cealaltă treabă. Asasinarea portărelului. Am copt-o îndelung şi nu voi permite ca hoţomanii ăia să-mi împroaşte profesia cu scârnăvii.

Cí se grăbi şi el. În pofida temerii sale, încercă să afle mai multe despre intenţiile lui. Îl întrebă dacă sosiseră veşti de la Fujian.

– Dimpotrivă, sacul de poştă întârzie. De fapt, ieri a sosit un curier pe care îl aşteptam de şase zile. Din acest motiv am hotărât să merg personal acolo. Făcu o pauză. Te asigur. Am nevoie numaidecât de un prim succes. Nu mă voi opri până când nu-l voi găsi pe asasinul acelui Kao.

– Dar ordinele date de către Kan? încercă să-l facă să se răzgândească.

– Am vorbit cu el şi n-a avut obiecţii. Zâmbi. Avantajul de a fi rude. Va trebui să te descurci singur.

Lui Cí îi păru rău că întrebase. Până în clipa aceea, nutrise speranţa că anchetele Astuţiei Cenuşii nu vor da roade, dar acum era sigur că tânărul judecător avea să afle că, de fapt, el era fugarul pe care îl urmărea portărelul asasinat. Îl întrebă când avea de gând să plece.

– La noapte. Cu cât rămân aici mai mult timp, cu atât va fi mai uşor să fiu catalogat drept un ratat.

Cí nu ştia dacă să se bucure sau nu. Pe de o parte, va dispune de mai multă linişte ca să lucreze, dar a vorbi despre linişte când aceasta depindea de investigaţiile Astuţiei Cenuşii i se păru o prostie.

– Mult noroc! îi spuse el.

Niciodată nu urase un „noroc“ atât de ipocrit. După ce îşi luă la revedere, se ridică de pe scaun ca să se îndrepte spre camera lui. Avea multe lucruri la care să reflecteze.

„Niciunul bun“, se gândi el.

26

Sosirea parfumierului îl găsi pe Cí cugetând la originea minusculelor cicatrice de pe chipul unuia dintre cadavre. Cu toate că luase în considerare câteva ipoteze, încă nu ajunsese la vreo concluzie, astfel că atunci când omuleţul îl asigură că era ziua lui norocoasă, Cí se bucură. Dar nu se aşteptase sub nicio formă ca, în loc de răspuns, parfumierul să-i dăruiască un zâmbet pe când îi întindea un mic flacon pecetluit cu ceară.

– Îl puteţi mirosi, i-l oferi el mândru.

Cí rupse pecetea şi îşi apropie nasul de aroma intensă care ieşea din flacon şi îi pătrundea în glanda pituitară. Era un parfum puternic, dens, dulceag şi lipicios ca dulceaţa de fructe, cu esenţe care îi aminteau de santal şi de paciuli. Tăria lui îl îmbătă. Dar, deşi i se păru cunoscut, nu fu în stare să-l identifice. Parfumierul avu o expresie cătrănită.

– Nu-l recunoaşteţi?

– Ar trebui oare să-l recunosc? se miră Cí.

– Presupun că da. Este Esenţă de Jad, aroma pe care o prepar de ani de zile pentru împărat.

Cí se încruntă. Ignora importanţa revelaţiei, aşa că îi mărturisi parfumierului că şederea sa la palat se reducea la două zile petrecute între teancuri de documente şi cadavre.

– Şi cu toate că m-am bucurat de privilegiul de a-l cunoaşte pe împărat, vă pot asigura că împrejurările întâlnirii nu m-au făcut să dau atenţie parfumului său.

– Oh, nu! Această esenţă nu este pentru împărat, îl preveni parfumierul.

Cí îşi frecă faţa, arătându-se interesat. Parfumierul îi povesti că, de ani de zile, elabora cu ingrediente secrete şi într-o proporţie riguroasă aroma aceea, a cărei utilizare era absolut interzisă oricărei persoane care nu era soţia sau concubina împăratului.

– Şi pe care, bineînţeles, o prepar exclusiv pentru ele.

Cí rămase tăcut, meditând la dezvăluirea parfumierului, care părea că aşteaptă cu nerăbdare aprobarea sa. În cele din urmă, îl întrebă dacă exista posibilitatea ca cineva din atelierul său să fi sustras o mostră. Omuleţul se simţi ofensat.

– Este imposibil! De fiecare dată când mi se comandă o nouă livrare, eu am sarcina de a prelucra aroma, de a o îmbutelia, de a o numerota şi de a o transporta personal la Curte, îl asigură el pe un ton categoric.

– Şi dacă cineva v-ar fi imitat aroma?

– Să o imite? Nu numai că ar fi improbabil, dar s-ar dovedi şi inutil. În primul rând, pentru că numai eu cunosc ingredientele şi vă asigur că nu sunt uşor de descoperit. Şi în al doilea rând, pentru că, dacă ar fi demascat, falsificatorul ar fi executat fără cruţare.

– Bine, înţeleg. Dar există posibilitatea să vă fi înşelat?

– Ce vreţi să insinuaţi? Parfumierul îl privi jignit.

– Nu vreau decât să ştiu dacă sunteţi absolut sigur de descoperirea dumneavoastră... La urma urmelor, resturile de parfum erau minime şi alterate de putrefacţie.

– Uitaţi ce este, tinere, rosti el fără urmă de îndoială. Dacă aţi fi lucrat în acest domeniu din ziua în care v-aţi născut, aţi şti mai bine despre ce vorbesc. Aş fi în stare să-mi recunosc parfumul chiar dacă lângă mine ar sta o armată de elefanţi.

O spuse cu atâta convingere, încât Cí nu avu nicio îndoială. Vru să continue interogatoriul, când parfumierul adăugă ceva:

– De bună seamă, este ciudat, dar mai era ceva... Un miros străin. Înţepător. Doar nişte urme, dar era acolo.

– Alt parfum?

– Nu. Nu era un parfum. Şi nici nu provenea de la putrefacţie. Nu ştiu. Am încercat să-l disting, dar mi-a fost imposibil.

Cí notă acest lucru. Datele acelea îi erau de-ajuns, dar îi veni în minte o ultimă întrebare:

– În legătură cu parfumul acela pe care îl elaboraţi, Esenţa de Jad... la palat, cine este responsabil cu primirea lui?

– Nu este un el, ci o ea. Ochii omuleţului se făcură mari, de parcă în momentul acela ar fi privit-o goală pe aceasta. O *nüshi*. Responsabila cu organizarea întâlnirilor împăratului cu concubinele sale. În general, o aprovizionez cu parfum la fiecare început de an. Vreo treizeci de flacoane ca acesta, la comandă. Ţineţi seamă că, în afară de *nüshi,* în harem convieţuiesc vreo mie de concubine. Ea este cea care primeşte şi administrează toate loturile şi vă asigur că le păzeşte de parcă ar fi copiii pe care nu-i poate avea.

După ce îl însoţi pe parfumier până la ieşire, Cí se plimbă prin grădini. Fusese intrigat să afle de existenţa unei *nüshi* şi, cu toate că ştia că nu poate depăşi limitele care-i fuseseră impuse, simţea nevoia de a se apropia de Palatul Concubinelor. Pe când mergea, revăzu în minte informaţiile de care dispunea.

Pe de o parte, erau cadavrele. În primul rând, cel al eunucului: un bărbat harnic şi meticulos, care-şi iubea familia şi aparent onest, a cărui activitate ca administrator adjunct cu greu putea justifica o colecţie de antichităţi atât de valoroasă. Următorul cadavru era al unui bărbat în jur de cincizeci de ani, cu chipul desfigurat şi mâinile mâncate în mod ciudat de un acid sau de o boală; poate singurul indiciu prin care l-ar putea identifica, dar despre care nu ştia nimic mai mult. În cele din urmă, rămânea cadavrul celui mai tânăr, cu faţa presărată de nişte minuscule cicatrice mai vechi şi cu cearcăne ciudate în jurul ochilor.

În privinţa lucrurilor care urmau să fie cercetate, ieşeau în evidenţă, fără îndoială, aspectele comune celor trei asasinate: interesul asasinului de a împiedica identificarea cadavrelor, rănile oribile sub formă de cratere străpunse pe torsul lor şi neobişnuitul miros de parfum, fabricat de un singur parfumier şi de a cărui păstrare era răspunzătoare o *nüshi* a împăratului.

Când se dezmetici, hoinărea deja prin împrejurimile Palatului Concubinelor, ceva ce putea deveni periculos în cazul în care ar fi fost descoperit de vreun eunuc. Se ghemui în spatele unui copac şi privi edificiul, ale cărui obloane ascundeau până şi ultimul ungher. Era o construcţie delicată, la fel ca femeile care locuiau în interiorul

ei. În spatele storurilor de hârtie i se păru că ghiceşte siluetele unor tinere graţioase zbenguindu-se goale şi, fără să vrea, le privi cu atenţie. Simţi ghimpele dorinţei străbătându-i trupul. Trecuse ceva vreme de când nu se mai culcase cu nicio *floare*.

Încercă să-şi alunge desfrâul din minte, concentrându-se asupra cuvintelor rostite de parfumier. *Nüshi* era singura persoană care împărţea aroma aceea. Nimeni nu mai avea acces la ea. Nici măcar eunucii. Şi dacă, după cum afirma chimistul, doar el fabrica esenţa aceea, nu îi rămânea altceva de făcut decât să o interogheze pe responsabila cu distribuirea ei.

La întoarcerea în Curtea exterioară, se prezentă la întâlnirea cu portretistul pentru a constata ce progrese făcuse. Odată ajuns în atelierul acestuia, lui Cí îi scăpă o exclamaţie de admiraţie. În faţa lui, pe o pânză de pe şevalet, se contura un chip atât de precis şi de expresiv, încât părea că ar putea să vorbească. Artistul redase cu desăvârşire fiecare trăsătură a cadavrului, până îl readusese din nou la viaţă. Perfect în toate, cu excepţia unei teribile greşeli.

– Ar fi fost nevoie să menţionez asta, dar ar fi trebuit să-l desenaţi cu ochii deschişi.

Ştirea îl surprinse pe portretist, care se înclina întruna în semn de părere de rău, dar Cí îl scuză, asumându-şi partea sa de responsabilitate. Din fericire, artistul îl asigură că putea să remedieze greşeala.

– Invers ar fi fost mai complicat.

– I-aţi putea adăuga şi nişte cicatrice?

Chiar pe portret, Cí îi explică tipul, mărimea, forma, numărul şi distribuţia, specificându-i să se abţină să le picteze în jurul ochilor. Aşteptă să termine lucrarea ca măsură de prevenire a altor erori, dar când o isprăvi şi putu să privească rezultatul, Cí îşi arătă satisfacţia.

– Este într-adevăr minunat.

Portretistul răsuflă cu mândrie, se înclină în faţa lui Cí şi îi predă pictura pe mătase, pe care acesta o făcu sul, de parcă ar fi fost de aur, pentru ca după aceea să o ascundă într-o traistă de pânză. Se salutară la despărţire şi Cí o porni spre odaia sa. Odată ajuns acolo, desfăcu pânza şi privi tabloul pe îndelete. Într-adevăr, imaginea părea că are viaţă. Singura problemă consta în imposibilitatea de a-l copia, ceea ce împiedica distribuirea lui pe scară largă. Dar, chiar şi aşa, continua

să creadă că îi va fi util de îndată ce va descoperi originea acelor minuscule cicatrice.

După o vreme, neştiind cum să continue, se gândi la maestrul Ming, de ale cărui sfaturi şi cumpătare îi era dor. Îşi aminti că Ming ştia întotdeauna ce să spună şi cum să acţioneze. Se simţea îndatorat faţă de el, dar în aceeaşi măsură îi era ruşine din pricină că îi înşelase aşteptările. Ar trebui să meargă să-i facă o vizită şi să-i împărtăşească problemele care îl nedumereau. Rulă din nou portretul, îşi luă notiţele şi plecă hotărât să se împace cu singura persoană care îl ajutase de la sosirea lui la Lin'an.

Traversă grădina fără probleme. Dar când încercă să treacă de zidurile palatului, santinela îl împiedică fără urmă de bună-cuviinţă.

– Nu te strădui degeaba, îi aruncă paznicul, privind cu dispreţ sigiliul pe care Cí insista să i-l arate.

Când Cí îl informă că era un permis eliberat de însuşi sfetnicul de la Dregătoria Pedepselor, santinela nu se tulbură.

– Atunci, vorbeşte cu el. Kan este cel care a dat porunca.

Cí nu vru să dea crezare vorbelor acestuia, dar santinela nu cedă.

Strânse din dinţi şi lovi cu piciorul o pietricică de râu cu aceeaşi mânie cu care l-ar fi lovit pe Kan dacă l-ar fi avut în faţă. În cele din urmă, se întoarse. Dacă împăratul dorea ca el să avanseze în investigaţii, va trebui să decidă ce era de făcut cu un dregător care părea mai înclinat să-i pună beţe în roate decât să-i înlesnească munca. Din fericire, permisul părea să-şi păstreze valabilitatea în interiorul ansamblului, ceea ce îi îngădui să pătrundă până în biroul secretarului personal al împăratului. Cí se identifică şi solicită o întrevedere, dar secretarul, un bătrân cu aspect spilcuit, îl privi de parcă tocmai se aşezase o muscă pe el. Nu era doar ceva neobişnuit, ci chiar jignitor ca un simplu slujbaş să pretindă o audienţă la împărat.

– Sunt unii care au murit pentru mai puţin de atât, îi atrase el atenţia, fără să-l privească.

Cí îşi spuse că, dacă l-ar fi dorit mort, l-ar fi omorât deja.

Insistă, dar nu obţinu decât indignarea crescândă a secretarului. Bărbatul îi porunci să se retragă, sub ameninţarea că-l va chema pe oşteanul de gardă, dar Cí nu se înspăimântă. Era hotărât să lămurească situaţia aceea orice ar fi, aşa că rămase în picioare, sfidător,

fără măcar să clipească, atunci când secretarul îl amenință că îl va trimite la judecată și va asista la decapitarea lui. În timp ce bărbatul ridica din ce în ce mai mult glasul, Cí băgă de seamă că se apropie suita imperială, în care înaintau Kan și împăratul. Nu dădu ocazia să fie reținut. Îl lăsă cu vorba în gură pe secretar și, înainte ca oșteanul de gardă să-l poată împiedica, se aruncă cu fața la pământ dinaintea lor. Recunoscându-l, Kan porunci să fie arestat, dar Ningzong se împotrivi.

– Ciudat mod de a te prezenta în fața împăratului tău.

Conștient de cutezanța sa, Cí nu îndrăzni să-și ridice privirea. Lovi podeaua cu fruntea și imploră indulgență. Neprimind răspuns, bâigui că era vorba despre ceva legat de crime care nu admitea întârziere.

– Maiestate, este intolerabil! urlă Kan.

– Va fi timp și pentru pedepse. Ai descoperit ceva? se mărgini să-l întrebe împăratul.

Cí se gândi dacă nu ar fi mai bine să vorbească între patru ochi cu suveranul. Era pe punctul de a i-o solicita, dar nu vru să-și pună și mai mult norocul la încercare. Cu toate că era în continuare prosternat, îl privi pe Kan cu coada ochiului.

– Maiestate, cu tot respectul, cred că cineva încearcă să-mi saboteze munca, îndrăzni el să spună în cele din urmă.

– Să saboteze? La ce te referi?

Făcu un semn către oșteanul de gardă să se îndepărteze câțiva pași. Cí nu se mișcă.

– În urmă cu câteva clipe, când mă pregăteam să întreprind unele demersuri afară, santinelele m-au împiedicat să ies din palat, spuse el cu vocea scăzută. Nu mi-a servit la nimic sigiliul pe care mi l-a oferit Excelența Sa dregătorul și...

– Înțeleg. Îl privi pe Kan, care de-abia acordase atenție denunțului lui Cí. Altceva?

Cí deschise gura perplex. Dar își păstră fruntea lipită de pământ.

– Da, Maies-tate, se bâlbâi el. Rapoartele care mi-au fost înmânate nu cuprind anchetele efectuate de către judecătorii de la palat. Nu există nici măcar o singură informație despre locul și forma în care au fost găsite cadavrele. Nu apar martori și nici reclamații cu

privire la dispariţii, nici consemnarea vreunor bănuieli, nici vreo referire la un mobil. Îl privi pieziş pe Kan, care evită înfruntarea. Ieri l-am interogat pe un prieten intim al Gingaşului Delfin, un tânăr eunuc care s-a arătat cooperant, până la un moment dat, când a refuzat să mai vorbească. Iar explicaţia pentru tăcerea sa bruscă a fost aceea că sfetnicul de la Dregătoria Pedepselor i-a interzis să discute despre această poveste.

Împăratul rămase tăcut pentru o clipă.

– Şi din acest motiv crezi că poţi să mă deranjezi, prezentându-te în faţa mea ca un sălbatic?

– Alteţă, eu... Se miră, înţelegând în acelaşi timp cât de prostesc era comportamentul său. Dregătorul Kan a declarat că nimeni nu a intrat în apartamentele private ale Gingaşului Delfin, dar nu este adevărat. Nu numai că el a intrat, dar i-a interzis santinelei să vorbească despre acest lucru. Sfetnicul dumneavoastră nu vrea ca eu să descopăr ceva! Dispreţuieşte orice metodă decurge din examinare şi din raţiune şi se încăpăţânează să ascundă tot ce l-ar putea da de gol. Nu pot interoga concubinele, nu pot avea acces la rapoarte, nu pot ieşi din palat...

– Am ascultat deja destule obrăznicii! Gărzi! Conduceţi-l la locuinţa lui!

Cí nu opuse rezistenţă, dar pe când gărzile îl ridicau, putu să observe cum zâmbetul otrăvit al lui Kan însoţea sclipirea din singurul său ochi.

* * *

Auzi cum gărzile închideau uşa şi se postau în afara ei. Apoi îşi roase unghiile până când, după o vreme, uşa se deschise din nou. Bo intră fără să salute, cu chipul roşu de mânie.

– Voi, tinerii, vă credeţi stăpânii lumii! şopti el mergând prin încăpere. Veniţi cu aerele voastre de atotcunoscători, cu tehnicile voastre inovatoare şi cu analizele voastre de experţi, vă prezentaţi în faţa celor mai în vârstă decât voi, îngâmfaţi şi orgolioşi, încrezători în capacitatea voastră de a cerceta imposibilul şi uitaţi de cele mai elementare norme de protocol. Făcu o pauză ca să-şi aţintească ochii asupra lui Cí. Se poate şti ce pretinzi? Cum ţi-a trecut prin minte să acuzi un dregător?

– Un dregător care mă împiedică să fac cercetări, închizându-mă ca pe un inculpat...

– Pentru numele Marelui Buddha, Cí! Cele întâmplate la zidurile fortificate nu au fost ideea lui. Doar a urmat ordinele împăratului.

Cí se făcu alb la faţă.

– Dar... bâigui el fără să înţeleagă.

– Eşti un prost plin de iluzii! Dacă ai ieşi fără escortă din palat, viaţa ta ar dura mai puţin decât a unui ou între fălcile unei vulpi. Făcu o pauză, încercând să-l facă pe Cí să înţeleagă. Nu înseamnă că nu poţi ieşi. Dar dacă o faci, trebuie să fii protejat.

– Dar atunci...

– Şi e clar că dregătorul Kan a intrat în apartamentele Gingaşului Delfin. Ce voiai? Să lase totul pe mâinile tale?

– Dar nu înţelegeţi că nu vă voi putea ajuta dacă nu-mi explicaţi care este pericolul cu care mă confrunt? ridică glasul Cí.

Bo păru că se gândeşte. Se apropie de fereastră şi privi afară. Apoi se întoarse către Cí cu o expresie schimbată.

– Îţi înţeleg neputinţa, dar tu eşti cel care trebuie să-i înţeleagă motivele. De acord, împăratul ţi-a solicitat ajutorul, dar să nu ai pretenţia să-şi încredinţeze secretele primului venit care îl năuceşte cu trucurile sale.

– Foarte bine. Atunci, dacă nu-mi permiteţi să avansez cu cercetările, cereţi-i împăratului să mă înlocuiască. Vă voi spune tot ce am aflat şi...

– Aha! Deci ai aflat ceva? se miră Bo.

– Mai puţin decât aş putea şi mai mult decât mi s-a permis.

– Ascultă-mă cu atenţie! Sunt doar un slujbaş, dar pot da poruncă să fii biciuit chiar acum, aşa că lasă sarcasmele.

Cí înţelese că necuviinţa sa îl ducea către o situaţie fără ieşire. Îşi lăsă capul în jos şi se scuză. Apoi îşi scoase notiţele şi le revăzu, în vreme ce Bo se aşeză pe un taburet din apropiere. Cí inspiră adânc până se calmă. Odată liniştit, începu să-i relateze în amănunt, punct cu punct, toate progresele sale: descoperirea micilor cicatrice de pe chipul cadavrului mai tânăr, existenţa parfumului Esenţă de Jad, a cărei păstrare îi revenea acelei *nüshi* de la palat, şi înşelăciunea Gingaşului Delfin.

– La ce te referi? Ochii lui Bo începură să sclipească.

– La faptul că l-a minţit pe Kan. Eunucul n-a ajuns niciodată să-şi viziteze tatăl, pentru că acesta nu s-a îmbolnăvit câtuşi de puţin. În realitate, Gingaşul Delfin s-a văzut obligat să se folosească de această scuză pentru ca nimeni să nu se îndoiască de motivele absenţei sale.

– Dar cum poţi să afirmi aşa ceva? se interesă Bo. Tatăl lui se îmbolnăvea adeseori.

– Într-adevăr. Şi de fiecare dată când se întâmpla, Gingaşul Delfin nota acest lucru în jurnalul său. Povestea în amănunt necazurile şi temerile sale, pregătirile ca să-l viziteze, darurile pe care urma să i le ducă şi datele la care avea să călătorească. Nu uita nimic. Şi totuşi, în ultima lună nu există nicio referire, nici măcar la o răceală.

– Poate că a fost ceva urgent şi neaşteptat. Într-atât de mult, încât n-a mai avut timp să noteze, sugeră slujbaşul vizibil încurcat.

– Bineînţeles că s-ar fi putut întâmpla aşa. Dar nu s-a întâmplat. În rapoarte se spune că Gingaşul Delfin a făcut o cerere de învoire la o zi după luna nouă din luna în curs, deşi nu a plecat în călătorie decât a doua zi, în timpul nopţii, interval mai mult decât suficient ca să-şi noteze în jurnal tot ce ar fi vrut.

– Şi asta la ce ne conduce? întrebă uimit slujbaşul.

– La ceva care presupun că ar trebui să vă îngrijoreze. Gingaşul Delfin a fost asasinat de către o persoană cunoscută, poate de cineva în care avea încredere. Amintiţi-vă că pe trupul lui nu există semne că ar fi opus rezistenţă, deci, ori nu s-a apărat, ori poate că nu se aştepta ca asasinul să-l ucidă. Motivul pentru care a inventat o minciună ca să părăsească palatul trebuie să fi fost foarte puternic, căci, fără îndoială, ştia de pedeapsa la care se expunea dacă ar fi fost descoperit.

– Ceea ce spui este îngrijorător. Va trebui să-l consult pe împărat.

27

Când Cí trecu de uşa Bibliotecii Arhivelor Secrete, inima i se strânse. Împăratul fusese de acord să-i fie dezvăluite bănuielile sale în schimbul unui jurământ vital: va putea consulta documentele aprobate de către Kan, dar dacă va îndrăzni să atingă cotorul oricărui alt volum, va fi executat prin cea mai cumplită dintre torturi. De aceea, de fiecare dată când va avea nevoie să cerceteze vreo informaţie, va trebui să o facă în prezenţa dregătorului însuşi.

Cí urmă silueta voluminoasă a lui Kan de-a lungul unor culoare întunecate, înghiţite de o legiune de teancuri de documente ce ameninţau să se prăbuşească peste ei. Sfetnicul de la Dregătoria Pedepselor ducea un mic felinar care îi lumina chipul mutilat, prefăcându-l într-o mască grotescă. Pe chipul lui Cí se ghicea teama. Îi părea rău că făcuse presiuni asupra lui Kan. Înainte de conversaţia sa cu Bo credea că dregătorul nu dorea să-l ajute. Acum avea senzaţia că are un duşman. Pe când mergea, se uită atent la câteva etichete care identificau teancurile de documente: *Răscoala oştirii jurchenilor şi înăbuşirea ei, Tactici de spionaj ale împăratului Galben*[1], *Arme şi armuri ale luptătorilor-dragon, Sisteme pentru provocarea bolilor şi epidemiilor...*

Băgă de seamă că dregătorul Kan se opri în faţa unui document care se numea *Onoarea şi trădarea generalului Yue Fei*. Îl scoase şi i-l înmână lui Cí.

– Îl cunoşti?

Cí răspunse afirmativ. La şcoală era obligatoriu să înveţi istoria lui Yue Fei[2], eroul naţional. Yue Fei se născuse în sânul unei familii

---

[1] Numele primului împărat legendar al Chinei

[2] (1103–1142), celebru general şi scriitor din timpul Dinastiei Song

umile în urmă cu un secol. La nouăsprezece ani, s-a înrolat în armată şi s-a dus să întărească graniţele septentrionale ale ţării, unde a adus servicii extraordinare împotriva invadatorilor Jin. Datorită curajului şi a talentului său de strateg, a fost avansat până la gradul de şef adjunct al consiliului privat al împăratului. Era cunoscută legenda potrivit căreia, cu doar opt sute de oşteni, Yue Fei biruise cinci sute de mii de oameni în afara oraşului Kaifeng.

– Ceea ce nu înţeleg este termenul de „trădare" care se află înscris în fruntea teancului de documente.

Kan luă dosarul şi îl deschise.

– Se referă la un fapt puţin cunoscut, unul dintre episoadele cele mai dezonorante ale Dinastiei Song, îi mărturisi el. În ciuda devotamentului său necondiţionat, la treizeci şi nouă de ani, generalul Yue Fei a fost acuzat de înaltă trădare şi executat în dezonoare. Cu timpul, s-a descoperit execrabila minciună de la baza acelei acuzaţii şi a fost reabilitat de către împăratul Xiaozong, bunicul actualului nostru împărat, care, de fapt, a poruncit să fie ridicat un templu în onoarea sa la lacul de Vest, la poalele muntelui Qixia Ling.

– Da. Îl cunosc. Mormântul lui este păzit de patru statui îngenuncheate, cu piepturile dezgolite şi mâinile legate la spate.

– Statuile îl reprezintă pe prim-ministrul Qin Hui, pe soţia şi pe lacheii săi Zhang Jun şi Mo Qixie, cei patru nelegiuiţi care au urzit conspiraţia ce a dus la execuţia generalului. Clătină din cap în semn de dezaprobare. De pe vremea aceea suntem în război cu afurisiţii de jurcheni, barbarii aceia din Nord cărora le plătim biruri ca să supravieţuim, în loc să-i alungăm. I-au invadat pe strămoşii noştri, au pus stăpânire pe pământurile noastre, pe vechea noastră capitală, pe ogoarele şi pe recoltele noastre. Din pricina lor, teritoriile noastre sunt în ziua de azi doar jumătate din ce au fost odată. Şi totul, pentru că ţara noastră are oameni paşnici! Aceasta a fost marea noastră greşeală. Acum, ne văităm că ne lipseşte o oştire care să ne apere ţara şi ne mărginim să plătim biruri care să le oprească înaintarea, în timp ce ei dijmuiesc tot ce ne-a aparţinut. Lovi cu pumnul în teancul de documente.

– Este cumplit... Cí îşi drese glasul. Dar ce legătură au toate astea cu asasinatele?

– Au legătură. Respiraţia sa gâfâită îi umfla şi îi golea trupul mătăhălos. Potrivit cronicilor, Yue Fei a conceput cinci fii, ale căror destine au fost marcate de oprobriul şi de ruşinea părintelui lor. Carierele, căsniciile şi proprietăţile lor s-au spulberat, precum cenuşa vânturată de un uragan. În cele din urmă, ura şi ranchiuna i-au ruinat până i-au cufundat în uitare şi stirpea lor a dispărut înainte de reabilitarea sa. Dar, potrivit informaţiilor noastre – căută o anumită pagină –, Yue Fei a avut şi un fiu natural care a reuşit să scape de dezonoare, a emigrat în Nord şi a prosperat. Acum credem că unul dintre urmaşii acestuia caută să răzbune acuzaţia aceea de trădare adusă strămoşului său, îndreptându-se împotriva împăratului.

– Şi de aceea să fi omorât trei oameni care nu aveau nimic în comun între ei?

– Ştiu despre ce vorbesc! ţipă el. Chipul său era gravitatea unei înmormântări. Ne aflăm în ajunul semnării unui nou tratat cu etnia Jin. Un armistiţiu care va consolida siguranţa precară a graniţei noastre cu preţul mai multor taxe de trecere. Făcu gestul de a lua un alt dosar, dar se stăpâni. Şi tocmai în asta constă mobilul trădătorului.

– Îmi pare rău, dar nu reuşesc...

– Ajunge! îl întrerupse Kan. Azi după-amiază se va organiza o recepţie la palat la care va asista ambasadorul Imperiului Jin. Pregăteşte-te. Ţi se vor pune la dispoziţie veşminte şi o identitate adecvată. Acolo îl vei cunoaşte pe adversarul tău, pe şarpele de om, urmaş al lui Yue Fei. Persoana pe care va trebui să o demaşti, înainte ca ea să te descopere pe tine.

* * *

În aşteptarea sosirii delegaţiei, Cí îşi puse uniforma de mătase verde pe care tocmai i-o pusese la dispoziţie croitorul imperial şi care, potrivit spuselor acestuia, îl va identifica drept sfetnicul personal al lui Kan. Cí îşi potrivi tichia din brocarduri cu fir de argint şi se privi în oglinda de bronz. Ridică o sprânceană. Înfăţişarea sa îi amintea de cea a unui fals cântăreţ de operă, care ar fi avut de gând să se strecoare la un banchet ca să se ospăteze fără să plătească. Dar croitorul nu părea să fie afectat de lipsa lui de încredere. Îi luă măsurile cu ace şi cu pense şi îl asigură că, după ce va ajusta costumul, va arăta ca un prinţ. Cí îl lăsă pe bărbat să-şi dea silinţa, în timp ce el cugeta la

vorbele lui Kan. Cu toate că inima îi bătea cu putere la perspectiva de a se confrunta cu asasinul, nu înceta să se întrebe de ce, dacă îl cunoştea deja, Kan prefera să i-l prezinte, în loc să-l aresteze el însuşi.

Ceremonia începu la mijlocul după-amiezii, cu puţin înainte ca soarele să se ascundă în spatele Palatului Eternei Prospeţimi. Un servitor îl conduse pe Cí până la apartamentele private ale lui Kan, care îl aştepta deja în uşă, înveşmântat de gală. Dregătorul aprobă îmbrăcămintea lui Cí şi se îndreptară împreună spre Salonul Saluturilor, unde urma să aibă loc recepţia. Pe drum, Kan îl sfătui în legătură cu dedesubturile ceremonialului, spunându-i că va justifica prezenţa lui la recepţie prezentându-l drept un cunoscător al obiceiurilor etniei Jin.

– Dar eu nu ştiu nimic despre barbarii aceia...

– La masa la care ne vom aşeza nu va trebui să vorbeşti despre ei, se mărgini el să-i spună.

Când intrară în Salonul Saluturilor, Cí se făcu alb la faţă.

Într-un imens spaţiu scăldat într-o lumină diafană, în care ar fi putut încăpea chiar şi un regiment, existau zeci de mese pe care se aflau o mulţime de feluri de mâncare în culori şi forme de neimaginat. Aroma bucatelor de soia, creveţii prăjiţi şi peştele dulce-acrişor se combinau cu parfumul crizantemelor şi al bujorilor, în timp ce recipiente de bronz pline cu zăpadă adusă din munţi răcoreau atmosfera datorită numeroaselor roţi de vânt instalate în spatele ferestrelor. Pereţii, zugrăviţi într-un roşu la fel de intens ca sângele, străluceau la sclipirea ce pătrundea prin obloanele deschise, lăsând la vedere o privelişte în care pinii japonezi, albicioşi ca fildeşul, se întreceau în frumuseţe cu bambuşii înalţi, cu răzoarele de iasomie, cu orhideele şi florile de scorţişor, sau cu nuferii albi şi carmin care pluteau alene pe lac, stropiţi de clipocitul neîntrerupt al unei cascade artificiale.

Încă uimit, Cí băgă de seamă că, până în momentul acela, noţiunea lui despre bogăţie fusese la fel de nesemnificativă precum cea a unui sărman pustnic entuziasmat de un pat nou. După părerea lui, nici în vis un muritor de rând nu ar fi fost în stare să-şi imagineze luxul care se revărsa de jur împrejur.

Se uită cu atenţie la armata de servitori care stăteau nemişcaţi, ca nişte statui ţepene, realizate după acelaşi model şi aşezate una după

alta într-un şir perfect, aşteptând să se ocupe de cei prezenţi. În fund, pe o platformă acoperită cu atlaz galben, zări masa imperială, cu zece fazani fripţi, în timp ce la picioarele ei, lângă mese, sute de invitaţi gătiţi în costume splendide conversau plini de însufleţire.

Kan îi făcu semn să-l urmeze.

Sfetnicul de la Dregătoria Pedepselor îl călăuzi printr-o întreagă pleiadă de aristocraţi, nobili pompoşi cu dare de mână, personalităţi venite din toate colţurile imperiului, poeţi recunoscuţi, maeştri caligrafi, prefecţi şi subprefecţi, înalţi funcţionari din administraţie şi membri ai diferitelor Dregătorii, toţi însoţiţi de familiile lor. Îi spuse că împăratul preferase să dea un ton festiv întâlnirii, ca să nu fie considerată drept o capitulare.

– De fapt, s-a făcut în aşa fel încât audienţa să coincidă cu petrecerea, şi nu invers.

Ocupară o masă lângă alţi invitaţi, la care se aşezară respectând obiceiul celor opt locuri. Regula era să se rezerve scaunul situat în partea orientată către răsărit pentru cel mai important invitat şi acesta a fost cel pe care-l ocupă sfetnicul de la Dregătoria Pedepselor. Toţi ceilalţi se aşezară potrivit rangului şi vârstei, cu excepţia lui Cí, care luă loc lângă Kan.

Pe când aşteptau sosirea împăratului, Kan îi mărturisi lui Cí cu voce scăzută că îşi cedase locul la masa imperială ca să nu fie constrâns de protocol. Apoi îl prezentă pe Cí celorlalţi comeseni: doi prefecţi, trei învăţaţi şi un renumit fabricant de bronzuri.

– Cí este sfetnicul meu, le spuse Kan.

Tânărul încuviinţă. În timp ce Kan se întreţinea cu colegii săi, Cí observă că femeile erau adunate la mese separate, ceva obişnuit la orice fel de celebrare, deoarece acest lucru le permitea bărbaţilor să vorbească despre treburile lor. Încă nu începuseră să fie servite antreurile, când o bătaie de gong răsunând de nicăieri anunţă iminenta sosire a împăratului.

Ningzong apăru însoţit de o suită de curteni atât de numeroşi şi de o trupă de oşteni atât de ameninţători, încât oricărui alt conducător de pe pământ i s-ar fi tăiat răsuflarea. Precedat de o simfonie de timpane şi trompete, toţi cei prezenţi se ridicară la unison ca să îi aducă omagii. Împăratul nici măcar nu clipi. Ochii săi întredeschişi păreau

îndreptaţi către văzduh, pe când înainta ca o fantomă absentă, străină de admiraţia şi splendoarea din jur. Odată ajuns la tron, Ningzong luă loc şi cu un gest îi autorizã pe invitaţi să-l imite. Numaidecât, o nouă bătaie de gong puse în mişcare un furnicar de ospătari, ajutoare, servitori şi bucătari care se grăbiră să defileze de parcă viaţa lor ar fi depins de asta, într-un zgomotos balet cu tăvi, băuturi şi feluri de mâncare.

În aşteptarea ambasadorului Imperiului Jin, unul dintre comeseni îl sfătui pe Cí:

– Îţi recomand puiul cerşetorului[1] cu aromă de frunze de lotus. Dar dacă preferi ceva picant, încearcă supa de peşte de Songsao. Este puţin acrişoară, dar minunată pentru vară, îi sugeră fabricantul de bronzuri.

– Poate că preferă supa de fluturi cu turte prăjite, propuse unul dintre învăţaţi. Sau poate o felie de porc de Dongpo.

– Iată! Rachiu de struguri! Asta chiar că este o delicatesă, şi nu drojdie de vin de orez care ni se toarnă în pahare cu alte ocazii! Unul dintre prefecţi se grăbi să-şi toarne un pahar. În ceea ce priveşte mâncarea, nu vă grăbiţi. Din câte am înţeles, se vor servi o sută cincizeci de feluri diferite.

Cí mulţumi pentru sugestii, dar îşi puse câteva găluşte simple fierte cu ghimber. Iar în privinţa băuturii, alese vinul de cereale cald şi aromat cu care era obişnuit. Îi atrase atenţia prezenţa unui platou cu fidea şi brânză de oaie, alimente specifice pesoanelor din Nord.

– În onoarea ambasadorului, mormăi Kan şi scuipă peste farfuriile acelea. Ceilalţi comeseni îl imitară. Cí, perplex, făcu acelaşi lucru.

– Şi ce fel de ajutor eşti tu? interveni fabricantul de bronzuri, adresându-i-se lui Cí. Sfetnicul nostru de la Dregătoria Pedepselor nu este un om care să se lase ajutat. Începu să râdă.

Lui Cí îi rămase supa în gât. Tuşi puţin şi se scuză cu stângăcie.

– Sunt expert în etnia Jin, răspunse el fără să se gândească şi îşi dădu imediat seama de neghiobia lui.

– Da? Şi ce ştii despre ticăloşii aceia pe care trebuie să-i mai şi plătim? E adevărat că vor să ne cotropească?

---

[1] Pui umplut cu verdeţuri şi fript în pământ vreme îndelungată pe pietre încinse, într-o crustă de argilă

Cí se prefăcu că încă mai are ceva în gât. Bău o înghiţitură de apă ca să câştige timp.

– Dacă aş dezvălui ce ştiu la această masă, Kan mi-ar reteza gâtul şi, atunci, nu numai că v-aş împroşca cu sânge, dar mi-aş pierde probabil şi slujba, spuse el în cele din urmă şi zâmbi.

Fabricantul de bronzuri îl privi cu uimire înainte de a înţelege că glumeşte. Apoi izbucni în râs. Cí băgă de seamă că dregătorul Kan îi aruncă o privire furibundă, înainte de a răsufla uşurat.

– Aşadar, lucraţi cu bronzurile... îi abătu atenţia Cí. Azi am avut ocazia să mă privesc într-o oglindă din acest material. Era atât de lustruită, încât părea de gheaţă. Încă mă mai minunez. Niciodată n-am văzut o asemenea precizie.

– Aici, în palat? Atunci, fără îndoială că eu am fabricat-o. Nu e frumos să o spun, dar niciun alt metalurg nu mânuieşte bronzul cu atâta îndemânare, se lăudă el, arătându-le inelele înzorzonate din acest material care îi stăteau pe degete.

– Desigur. Foarte adevărat, spuse Kan, privindu-l pe fabricant cu severitate. Cí observă cum acestuia îi piere zâmbetul văzând privirea lui Kan.

Ca să evite ca invitaţii să-l compromită pe Cí cu alte întrebări, Kan luă cuvântul. Îi fu uşor să continue cu subiectul care părea că trezise un vădit interes.

– Totul este cum nu se poate mai bun! zâmbi el. Supa fierbinte, orezul călduţ şi sucul şi băuturile reci, cu excepţia vinului şi a ceaiului. Ştiaţi că este indicat să consumi mai multă mâncare dulce toamna, mai sărată iarna, mai acră primăvara şi mai amară vara?

– Singurul lucru pe care îl ştiu eu este că soţia mea mi-o amărăşte tot anul, răspunse unul dintre ei, provocând glumele celorlalţi.

Participanţii la sindrofie se lansară în conversaţie, de parcă li s-ar fi dat pinteni. Unul comentă că vita are o carne dulce şi delicată prin natura ei, astfel că trebuie să fie preparată cu o mâncare amară şi uşoară, dar altul preferă să vorbească despre cele cinci licori.

– Cele care macerează cele cinci animale. Sper ca în această noapte să bem destul de mult din ele.

Şi cu toţii fură de acord.

De îndată ce spuse asta, apăru un servitor cu cinci clondire cu rachiu de sorg, fiecare conţinând o lighioană respingătoare. Cí zări un scorpion, o şopârlă, o scolopendră, un şarpe şi o broască-râioasă. Fu singurul care nu gustă din ele.

Erau pe punctul de a toasta, când Kan îl întrerupse pe Cí:

– Uite că vine ambasadorul Imperiului Jin. Scuipă din nou.

Niciunul dintre cei prezenţi nu se ridică în picioare.

Cí se întoarse spre uşă şi îl zări. Ambasadorul mergea în fruntea a patru dintre slujbaşii săi. Pe chipul său cu piele brună, pământie, se remarcau nişte dinţi strălucitori, neobişnuit de albi. Lui Cí i se păru că seamănă cu un şacal. Bărbatul înaintă până se opri la cinci paşi de masa imperială. La fel ca slujbaşii săi, îngenunche şi se prosternă dinaintea lui Ningzong. Apoi le făcu semn oamenilor săi ca să-i înmâneze darurile Maiestăţii Sale Imperiale.

– Ipocriţi afurisiţi, murmură Kan. Mai întâi ne jefuiesc, iar acum ne copleşesc cu atenţii.

Cí observă că ambasadorul şi slujbaşii săi luau loc la o masă în apropierea împăratului, pe care se afla felul de mâncare preferat al barbarilor: un enorm berbec fript întreg. Poate că veşmintele lor nu lăsau să se vadă, dar felul în care devorau scotea la lumină cât erau de sălbatici.

În ciuda nesfârşitei defilări de farfurioare, Kan nu mai mâncă nimic. Din prudenţă, Cí îl imită. În schimb, restul comesenilor se concentrară asupra deserturilor care umpleau feţele de masă din bambus. Rachiul trecea din mână în mână stropind feliile de rădăcină de lotus cu sirop, feliile de pepene verde şi pepene galben şi savuroasele îngheţate de fructe amestecate cu grijă, care, în cea mai mare parte, îşi găsiră sfârşitul pe îmbrăcăminte. Kan îl înştiinţă pe Cí că, de îndată ce vor începe focurile de artificii, îi va indica persoana pe care o bănuia.

Lui Cí îi tresări inima.

După câteva momente, o nouă bătaie de gong îi informa pe invitaţi că împăratul considera încheiat banchetul, ca să continue cu ceaiul şi cu băuturile în grădini.

Se ridicară cu toţii. Kan aşteptă ca invitaţii cu care împărţise masa să înceteze să se mai clatine înainte de a o porni la drum. Cí trebui să-l susţină pe fabricantul de bronzuri.

– Noaptea se anunţă promiţătoare, zise Kan. Să ieşim să admirăm spectacolul.

* * *

De îndată ce ajunse pe terasă, Cí constată că familiile continuau să rămână despărţite: bărbaţii lângă băuturi, râzând şi bând în galeria principală, iar femeile, începând să pregătească ceaiul ceremonial la măsuţele din apropierea heleşteului. Oglindirea limpede a lunii însoţea lebedele, în timp ce lampioanele luminau noaptea printre pinii japonezi. Cí bănui că, atunci când va sosi momentul să se confrunte cu suspectul, întunericul va fi aliatul său. Îi tremurau mâinile, de parcă ar fi presimţit într-o oarecare măsură că se apropia o bătălie. Totuşi, Kan părea să aibă ochi doar pentru fabricantul de bronz, pe care nu înceta să-l ţină sub observaţie. Când îl întrebă de presupusul asasin, sfetnicul îi ceru să aştepte.

După ce discută o vreme cu mai mulţi necunoscuţi, Kan îi comunică:

– Însoţeşte-mă. Vino să luăm ceaiul.

În pofida trupului său voluminos, Kan coborî scările cu discreţia unei pisici şi se pierdu în întuneric. Cí îl urmă prin crâng, evitând diferitele grupuri care stăteau de vorbă liniştite pe lângă măsuţe. Lăsară în urmă nişte răzoare cu flori şi se îndreptară spre malul heleşteului. Acolo, o colivie de fluturi ticsită cu licurici lumina un grup strâns în jurul unui ceainic. Cí zări bărbaţi şi femei despre care bănuia că ar fi bătrâni şi curtezane, căci, altfel, n-ar împărţi aceeaşi masă. Fără să aştepte să fie invitat, Kan îngenunche lângă ei.

– Sper că nu vă deranjează dacă ne alăturăm şi noi...

O femeie matură le zâmbi, urându-le bun venit.

– Eşti la tine acasă, murmură ea. Cine te însoţeşte?

Cí se făcu alb la faţă la vederea frumuseţii senine a femeii. Să tot fi avut patruzeci de ani, dar nu arăta. Ea şi Kan se cunoşteau.

– Este Cí. Un nou sfetnic.

Dregătorul se aşeză lângă femeie şi îi făcu loc tânărului.

Cí îi studie pe cei prezenţi. Patru bărbaţi şi şase femei, toţi râzând amuzaţi. Bărbaţii arătau împovăraţi de ani, dar manierele lor desăvârşite şi veşmintele scumpe păreau să compenseze în ochii curtezanelor vârstele lor înaintate. Acestea, cu excepţia femeii care tocmai

îi întâmpinase, păreau să fie foarte tinere. Dar niciuna nu avea trăsături perfecte precum cea mai matură. Pe bărbaţi îi analiză în alt fel, închipuindu-şi că printre ei trebuia să se afle autorul asasinatelor.

În timp ce femeia care îndeplinea rolul de amfitrioană le servea cu gesturi delicate câte o ceaşcă de ceai, Cí scrută chipurile celor prezenţi. Cel pe care îl avea în faţă era un bărbat voinic, ai cărui ochi închişi pe jumătate din pricina alcoolului păstrau o neplăcută expresie lascivă, indiferent la ce tânără s-ar fi uitat. Îşi imagină că, dacă ar putea, ar devora toate fetele dintr-o înghiţitură, fără să le deosebească gustul, dându-le pe gât ca pe bolul cu alcool pe care îl degusta. Ceilalţi trei nu păreau periculoşi. Doar nişte bătrâni beţi cărora le curgeau balele la vederea tinereţii unor curtezane ce ar fi putut fi considerate drept nepoatele lor.

Bău o înghiţitură de ceai şi îşi aţinti privirea asupra primului bărbat, care, băgând de seamă, îi întoarse o căutătură dispreţuitoare.

– La ce te uiţi? Oi fi cumva pe invers? îi aruncă acesta.

Cí îşi plecă ochii. Ar fi trebuit să treacă neobservat şi, în loc de asta, ieşise în evidenţă.

– Credeam că vă cunosc, spuse el în cele din urmă şi mai luă o înghiţitură de ceai.

Kan îşi drese glasul. Îi făcu un semn pe care Cí nu îl înţelese.

Bărbaţii continuau să bea alcool, în vreme ce curtezanele râdeau, simţindu-le mângâierile pe sub îmbrăcăminte. Cí începu să se simtă stânjenit. Nu înţelegea ce aşteaptă Kan ca să ia iniţiativa. Nici măcar nu-şi închipuia ce are de gând să facă. Îl privi din nou cu atenţie pe suspectul său. Bărbatul încerca să desfacă decolteul celei mai tinere dintre fete, dar aceasta opunea rezistenţă.

– Stai odată locului! urlă bărbatul, trăgându-i o palmă.

Cí făcu gestul de a-l împiedica, dar bărbatul se întoarse către el.

– Şi tu! Ce vrei?

Cí se alarmă. Crezu că bărbatul avea să se năpustească asupra lui, dar Kan îi făcu un semn să se liniştească.

– Cum îndrăzneşti? îi aruncă amfitrioana bărbatului violent.

Glasul ei răsună ferm, imperativ. Pe Cí îl luă prin surprindere, iar pe bărbat îl făcu să se revolte.

– Poftim?

Bărbatul se pregăti să o înfrunte pe femeie. Cí îşi încordă muşchii, dar Kan îl făcu să se stăpânească. Femeia scoase din sân un flaconaş.

– Nu aşa se cucereşte o femeie, îl sfătui ea în şoaptă. Bău puţin din poţiune şi îi oferi şi lui.

– Ce este asta? mormăi bărbatul, mirosind conţinutul.

– Un afrodiziac. Îţi va face bine.

Bărbatul părea neîncrezător. Apoi dădu băutura pe gât dintr-o înghiţitură şi o scuipă numaidecât.

– Pentru numele tuturor zeilor! răcni el. Ce fel de porcărie este asta?

Femeia zâmbi lăsând să se vadă un şir de dinţi perfecţi.

– Zeamă de motan.

Cí zâmbi. Într-adevăr, zeama de motan era un întăritor. Dar Cí nu era chiar atât de sigur că procedeul folosit pentru a-l obţine ar putea fi pe gustul său.

– Dacă ai stors vreodată un burete, îţi vei putea imagina, îi explică femeia şi îi mai turnă un bol. Se ia un motan frumos şi i se zdrobesc oasele cu un ciocan, dar nu şi capul, ca să rămână în viaţă. Trebuie lăsat puţin în pace, apoi i se dă foc la blană. După aceea, se opăreşte şi se condimentează după gust. După o oră de fierbere, se strecoară într-o cană şi gata.

Bărbatul o privi descumpănit. Ochii îi jucau de uimire, strălucitori de la băutură. Nu ştia ce să facă. Încercă să bolborosească ceva, dar nici măcar el nu înţelese. Aruncă pe jos bolul cu rachiu pe care i-l oferea şi plecă înjurând printre dinţi. Ceilalţi bărbaţi îl urmară, de parcă i-ar fi datorat supunere, luându-le cu ei şi pe curtezane.

Kan izbucni în râs. După ce dispărură şi ceilalţi comeseni, profită ca să-şi îndrepte atenţia către amfitrioană. Îşi spălă mâinile şi îşi turnă ceai. Apoi se întoarse către Cí, încredinţându-se că îi acordă atenţie.

– Cí, ţi-o prezint pe Iris Albastru. Descendenta generalului Yue Fei.

Femeia îşi înclină capul, în timp ce Cí rămase mut de uimire. Apoi văzu în ochii ei limpezi ceva care îl înspăimântă.

28

Pentru Cí fu un şoc să afle că Iris Albastru este descendenta lui Yue Fei, de parcă l-ar fi lovit cineva cu o măciucă în moalele capului. Dar femeia cu ochi palizi care îl privea cu gingăşia unei căprioare, amfitrioana cu o pieptănătură rafinată şi un splendid *hanfu*[1] de mătase, şi ale cărei maniere senine ar fi rivalizat cu ale unei suverane era pentru Kan suspectă de asasinarea cu brutalitate a trei bărbaţi.

Din clipa aceea, tulburătoarea frumuseţe a lui Iris Albastru căpătă altă dimensiune şi, cu toate că vorbea cu aceeaşi eleganţă, gesturile binevoitoare care îl cuceriseră cu puţin înainte începură să-l neliniştească.

Cí nu ştia ce să spună. Reuşi doar să bâiguie un „încântat de cunoştinţă" şi rămase absorbit, privindu-i trăsăturile senine. Era la fel de frumoasă, dar în ochii ei limpezi i se păru că descoperă un văl de răceală care părea că o trădează. Îşi aminti de înşelătorul calm al scorpionului chiar dinainte de a-şi lansa atacul mortal şi i se strânse stomacul.

Între timp, Iris Albastru, străină de preocupările lui, se interesă de activitatea pe care o desfăşura Cí în calitate de sfetnic al lui Kan. De data aceasta, dregătorul i-o luă înainte:

– Tocmai de aceea am vrut să ţi-l prezint. Cí elaborează acum un raport despre popoarele din Nord şi m-am gândit că tu l-ai putea ajuta. Te mai ocupi încă de afacerile tatălui tău, nu-i aşa?

– În măsura posibilităţilor. De când m-am căsătorit, viaţa mea s-a schimbat destul de mult. Dar, în sfârşit, asta e ceva ce ştii

---

[1] A se vedea la sfârşitul cărţii în capitolul intitulat GLOSAR articolul cu aceeaşi denumire

deja... Făcu o pauză. Aşadar, lucrezi la un raport despre etnia Jin... spuse ea, adresându-i-se lui Cí. Atunci, ai noroc. Îl vei putea întreba pe ambasador.

– Nu vorbi prostii. Ambasadorul este ocupat. Aproape la fel de mult ca şi mine, interveni din nou Kan.

– Tot cu femeile?

– Iris... Iris... Mereu ironică. Dregătorul Kan se strâmbă. Cí nu vrea să audă vorbe goale din partea unui bărbat antrenat să mintă. Tânărul caută adevărul.

– Tânărul nu are gură? spuse Iris Albastru.

Cí observă că tonul ei era uşor provocator.

– Îmi place să-i respect pe cei mai în vârstă decât mine, îi răspunse el.

Cí constată că ea se simţise vizată şi zâmbi maliţios în întuneric. Apoi îl privi pe Kan, căutând un răspuns. Nu înţelegea intenţiile dregătorului, nici unde avea de gând să ajungă. În plus, începea să-şi dea seama că relaţia dintre Kan şi Iris Albastru nu era chiar atât de idilică pe cât bănuise el.

Aştepta un răspuns când, pe neaşteptate, o siluetă se profilă în lumina felinarelor. Lui Cí i se păru că era fabricantul de bronzuri cu care stătuseră la aceeaşi masă în timpul cinei. Recunoscându-l, Kan se ridică anevoie.

– Vă rog să mă scuzaţi, am o problemă de rezolvat, spuse dregătorul şi ieşi în întâmpinarea bărbatului.

Cí îşi muşcă buzele. Tot nu ştia ce să spună. Bătu darabana cu degetele în ceaşca de ceai şi apoi o apropie de gură.

– Neliniştit? întrebă femeia.

– Ar trebui să fiu?

Pentru o clipă, îi trecu prin minte că ceaiul ar putea conţine vreun fel de otravă şi se opri din băut. Încet, o îndepărtă de buze, aruncând pe furiş o privire înăuntrul ei. Apoi o privi pe femeie. Se uita la el într-un mod ciudat pe care nu reuşi să-l interpreteze.

– Aşadar, îi respecţi pe cei mai în vârstă... insistă ea. Câţi ani ai?

– Douăzeci şi patru, minţi el, adăugându-şi încă doi.

– Şi ce vârstă presupui că am eu?

Ştiind bine că întunericul îl protejează, Cí o studie fără jenă. Sclipirile portocalii ale felinarelor înfrumuseţau un chip cu trăsături delicate şi atenuau ridurile discrete pe care anii păreau că i le dăruiseră. Sânii ei, de mărimea portocalelor, se umflau uşor sub *hanfu,* contrastând cu o talie normală şi nişte şolduri neobişnuit de proeminente. Se miră că nu o deranja felul în care el o cerceta. Ochii ei bătând în cenuşiu, de o culoare pe care Cí nu o mai văzuse vreodată, străluceau.

– Treizeci şi cinci. Deşi socotise cu câţiva ani mai mult, se gândi că l-ar ajuta dacă ar linguşi-o puţin.

Femeia ridică o sprânceană.

– Ca să lucrezi alături de Kan, trebuie să fii foarte îndrăzneţ sau foarte prost. Spune-mi, Cí, tu ce fel de persoană eşti?

Pe Cí îl uimi impertinenţa femeii. Nu ştia ce hram poartă, dar probabil că se simţea foarte sigură pe ea dacă îl critica pe Kan de faţă cu un necunoscut care în teorie lucra pentru el.

– Poate că sunt genul de persoană care nu îi insultă pe nou-veniţi, îi răspunse el.

Femeia se strâmbă şi coborî privirea. Lui Cí i se păru că vede pe faţa ei o umbră de regret.

– Scuză-mă, dar omul acela m-a enervat întotdeauna. Vărsă un strop de ceai încercând să şi-l toarne. Ştie că nu-i cunosc pe cei de etnie Jin aşa cum pretinde el, aşa că nu-mi închipui cum te-aş putea ajuta.

– Nu ştiu. Poate că aţi vrea să-mi vorbiţi despre munca dumneavoastră. Este evident că nu aveţi preocupări casnice, improviză el un răspuns.

– Munca mea este la fel de banală ca şi mine. Bău în silă.

– Mie nu-mi păreţi banală. Cí îşi drese glasul: Cu ce vă ocupaţi mai exact?

Femeia rămase o clipă tăcută, ca şi cum ar fi chibzuit dacă să răspundă sau nu.

– Am moştenit o afacere de export de sare, spuse ea în cele din urmă. Relaţiile cu barbarii au fost întotdeauna dificile, dar tatăl meu a ştiut să se descurce şi a construit nişte prăvălii aproape de graniţă.

Din fericire, în pofida piedicilor puse de guvern, au prosperat rapid. Acum, le conduc eu.

– În pofida piedicilor?

– Este o poveste tristă. Iar aici suntem la o petrecere.

– Din câte relataţi, o îndeletnicire periculoasă pentru o femeie singură...

– Nimeni nu a afirmat că aş fi singură.

Cí sorbi din nou din ceai. Nu ştia ce să spună.

– Kan a menţionat ceva despre soţul dumneavoastră. Presupun că la el vă referiţi.

– Kan vorbeşte prea mult. Dar aşa este. Soţul meu se ocupă de multe lucruri. Glasul ei sună amar.

– Şi unde este acum?

– Călătoreşte. O face adesea. Îşi turnă puţin rachiu. Dar de ce atâtea întrebări despre el? Am crezut că cei care te interesează sunt cei din Jin.

– Între altele, răspunse Cí.

Cí îşi dădu seama că situaţia îi scapă din mâini. Începu să bată din nou darabana cu degetele. Rămase mut constatând că tăcerea încetase să mai fie o uşoară stânjeneală, devenind apăsătoare ca o lespede. Iris Albastru va gândi curând acelaşi lucru. Timpul îi era împotrivă, dar nu ştia cum să anime conversaţia.

În momentul acela femeia se mişcă. Când ea scoase încet un evantai din mânecă, Cí îi admiră antebraţul alb. Îl desfăcu la fel de lent şi începu să-şi facă vânt. Curând după ce îl folosi, la Cí ajunse mirosul unui parfum. Esenţa sa pătrunzătoare i se păru ciudat de cunoscută.

– Esenţă de Jad? spuse Cí.

– Poftim?

– Parfumul. Este Esenţă de Jad. Cum aţi făcut rost de ea?

– Astfel de întrebări i se pun doar unei anumite categorii de femei, zâmbi ea cu amărăciune, şi provoacă răspunsuri numai pentru un anumit tip de bărbaţi, adăugă ea.

– Chiar şi aşa, insistă el.

Drept răspuns, Iris Albastru dădu pe gât paharul cu rachiu.

– Trebuie să plec, îi spuse ea.

Cí avea de gând să o reţină, când o explozie îi luă prin surprindere. Ridică ochii. Deasupra lor, nişte ghirlande de lumini străluceau pe cer, stingându-se şi aprinzându-se. Străluciri verzi şi roşii le luminau chipurile cu neîntrerupte izbucniri de lumină, cu mii de aştri apărând pe bolta cerească.

– Focurile de artificii! Cí rămase uimit de formele înflorite care fulgerau pe cer. Sunt splendide. Căută complicitatea lui Iris Albastru, dar găsi doar o privire absentă, aţintită către crâng. Ar trebui să le priviţi, o sfătui el.

În loc să-şi îndrepte ochii către cer, femeia întoarse capul spre Cí. Totuşi, nu îl fixă cu privirea. Avea ochii umezi de la strălucirea focurilor. Tânărul băgă de seamă că pupilele ei rămâneau insensibile la izbucnirile de lumină.

– Măcar de aş putea, spuse ea.

Cí văzu cum femeia se întorcea cu spatele la el şi se îndepărta, ajutându-se de un baston.

Clătină din cap. Iris Albastru, strănepoata lui Yue Fei, asasina pe care o suspecta Kan, era cu desăvârşire oarbă.

* * *

La întoarcerea în palat, Cí scrută mulţimea, atrasă de spectacolul pirotehnic care continua să brăzdeze cerul cu strălucirea sa. Îl căută pe Kan, dar nu îl găsi. Se uită prin galerie, prin Salonul Saluturilor şi prin sălile anexe fără niciun rezultat. Coborî din nou în grădini, dar nici acolo nu era. Neştiind ce să facă, se îndeletnici să admire focurile până se stinseră de tot, până când în aer rămase doar o ceaţă deasă cu un puternic miros înţepător. O ceaţă care îi aminti de ziua în care casa lui se prăbuşise, exterminându-i familia.

Se gândi din nou la tatăl lui. Nu trecea zi fără să se gândească la el.

Pierdu noţiunea timpului, fiind cufundat în gânduri.

Trecuse de miezul nopţii când i se păru că descoperă silueta lui Kan mişcându-se în spatele tufişurilor. Părea că îl însoţeşte cineva. Se ridică şi o porni în întâmpinarea lui. Dar, când zări persoana cu care stătea de vorbă, se opri brusc. Era ambasadorul Imperiului Jin.

Cí se întrebă despre ce or fi vorbind atât de călduros, ascunşi în desiş. Nu găsi niciun răspuns. Era derutat. Poate că alcoolul consumat nu îl lăsa să gândească limpede. Îşi spuse că ar face bine să se întoarcă şi să se îndrepte către încăperile sale.

Patul părea de piatră. Dormi cu întreruperi, zvârcolindu-se, până când un slujbaş îl trezi, scuturându-l ca pe o cârpă. Bărbatul îi spuse să se scoale. Avea ordin să-l conducă în încăperea cu cadavre.

– Acum! spuse el fără menajamente, pe când ridica storul care acoperea fereastra.

Cí se frecă la ochi. I se păru că avea să-i crape capul de durere.

– Dar n-au fost încă îngropate cadavrele? Îşi acoperi ochii. Îl deranja lumina.

– A mai apărut unul. În această dimineaţă.

În drum spre depozit, slujbaşul îl informă că trupul fusese găsit în apropiere de palat, de cealaltă parte a zidurilor fortificate. Cí întrebă dacă îl examinase cineva. Bărbatul răspunse că în momentul acela Kan îl identifica împreună cu unul dintre inspectori.

Când Cí intră în încăperea cu cadavre, Kan era aplecat asupra trupului. Nefericitul zăcea pe masă cu faţa în sus, gol, şi la fel ca eunucului, îi lipsea capul. Simţindu-i prezenţa, sfetnicul de la Dregătoria Pedepselor îl zori să se apropie.

– Tot decapitat, îi arătă el.

Nu era nevoie să-i spună. Îşi puse un şorţ şi aruncă o privire rapidă. Ca de obicei, inspectorul care îl însoţea pe Kan se mărginise să menţioneze în raportul său aspecte superficiale, precum enumerarea rănilor şi culoarea pielii. Lipsindu-i faţa, inspectorul nu îndrăznise să se hazardeze în stabilirea vârstei.

După ce citi raportul, Cí solicită permisiunea de a efectua examinarea.

Primul lucru care îi atrase atenţia fu rana de la gât produsă prin decapitare. Spre deosebire de cazul eunucului, tăietura era neregulată, cu sfâşieturi, motiv pentru care deduse că asasinul nu avusese răgazul necesar să o facă pe îndelete. Tăietura deschisă de pe piept era mai puţin adâncă decât cele găsite la celelalte cadavre. Îşi notă

observaţiile şi continuă examinarea. Pe gât, la nivelul cefei, se vedeau nişte zgârieturi longitudinale care coborau până la umeri. Îşi îndreptă imediat atenţia spre dosul mâinilor şi găsi acelaşi tip de excoriaţii. În încheiere, cercetă gleznele, la care găsi semnele bănuite. Îi comunică totul lui Kan.

– Juliturile s-au produs când a fost mutat cadavrul, care a fost ţinut de picioare şi târât pe spate, arătă el semnele. În mod evident, atunci era încă îmbrăcat, în caz contrar juliturile s-ar fi extins până la fese.

Luă o pensă, scoase resturile de pământ care rămăseseră lipite de unghii şi de piele şi le depuse într-un mic flacon pe care îl astupă cu o bucăţică de pânză. Apoi încercă să îndoaie braţele şi picioarele din încheieturi, fiind de părere că rigiditatea cadaverică era încă în faza sa iniţială. Socoti că moartea survenise în urmă cu mai puţin de şase ore.

Deodată, se opri. Încă îl mai durea capul, dar i se păru că distinge un miros clar.

– Nu-l simţiţi? adulmecă el.

– Ce anume? se miră Kan.

– Parfumul.

Imediat, Cí îşi apropie nasul de craterul săpat între sfârcuri. Apoi se ridică strângând din buze. Nu avea nicio îndoială. Era Esenţă de Jad. Aceeaşi aromă cu care era parfumată Iris Albastru în noaptea precedentă. Îi ascunse lui Kan descoperirea sa.

– Unde este îmbrăcămintea lui? întrebă el.

– A fost găsit dezbrăcat, răspunse dregătorul.

– Şi nu s-a găsit nimic lângă el? Niciun obiect? Nimic care să-l identifice?

– Nu. Nimic.

– Sunt inelele... interveni inspectorul.

– Inelele?

Cí îl privi mirat pe Kan.

– Ah, da! Uitasem de ele.

Îşi drese glasul. Se apropie de o măsuţă şi i le arătă. Cí rămase uluit.

– Nu le recunoaşteţi? întrebă Cí.

– Nu. De ce ar trebui să le recunosc?

– Pentru că sunt inelele pe care le purta fabricantul de bronz cu care am luat cina azi-noapte la recepţie.

* * *

Când rămaseră singuri, Cí îi spuse lui Kan că se îndoia de implicarea lui Iris Albastru.

– Pentru numele Marelui Buddha, onorabile dregător, femeia aceea este oarbă! se răsti el.

– Femeia aceea este un diavol! îl asigură Kan. Şi dacă nu este aşa, spune-mi, cât timp ţi-a luat ca să-ţi dai seama că nu vede? Cât timp te-a înşelat?

– Dar chiar vă închipuiţi că o nevăzătoare poate să taie capete cu ferăstrăul şi să târască cadavre?

– Nu fi prost! Nimeni n-a zis că ea ar fi cea care îi ciopârţeşte. Înfăţişarea îi deveni severă.

– Ah! Nu? Atunci, cine?

– Dacă aş şti, n-aş mai sta aici să te suport! urlă el şi împrăştie dintr-o lovitură toate instrumentele lui Cí.

Cí simţi că i se urcă sângele în obraji. Trase aer în piept şi oftă adânc. Apoi îşi adună ustensilele care se rostogoliseră pe jos.

– Uitaţi ce este, Excelenţă, ştim cu toţii că există multe tipuri de asasini. Dar să îi excludem pentru moment pe cei care nu se gândesc să ucidă: oameni normali care îşi pierd într-o bună zi raţiunea în timpul unei dispute sau surprinzându-şi soţia în braţele altuia. Acele persoane comit o nebunie pe care, cu mintea-ntreagă, nici măcar nu şi-ar fi închipuit-o şi ale cărei consecinţe le poartă după ei toată viaţa. Termină de aranjat instrumentarul. Iar acum să ne gândim la ceilalţi: la asasinii adevăraţi, la monştri. Din această categorie fac parte diferite tipuri. Pe de o parte, sunt cei care acţionează mânaţi de desfrâu, fiinţe nesăţioase asemenea rechinilor. În general, victimele lor sunt femeile şi copiii. Nu se mulţumesc numai să-i ucidă: mai întâi îi profanează şi îi rănesc şi apoi îi masacrează. Pe de altă parte, există asasinii violenţi, viscerali: oameni irascibili, capabili să distrugă cel puţin o viaţă pentru motivul cel mai absurd cu putinţă, ca tigrii care dormind aparent liniştiţi te-ar devora numai dacă le-ai atinge un fir din mustaţă. Mai există şi iluminaţii: cei care, fiind fanatizaţi de

idealuri sau de învăţăturile sectelor, ar comite cea mai cumplită dintre barbarii, la fel ca un câine de pradă antrenat pentru luptă. În cele din urmă, îi vom întâlni pe cei mai ciudaţi: cei care se desfată cu plăcerea de a ucide. Acest tip de asasin nu poate fi comparat cu niciun animal, pentru că răul care s-a cuibărit în el îl face să fie mult mai fioros. Şi acum, spuneţi-mi, în ce categorie aţi pune-o pe femeia aceea? Între desfrânaţi? Între colerici? Între demenţi?

Kan îl privi pieziş pe Cí.

– Băiete, băiete... Te asigur că nu pun la îndoială iscusinţa ta în privinţa oaselor, a armelor sau a viermilor. Fă-ţi treaba în continuare! Din partea mea, poţi să scrii chiar şi o carte şi să ţii după aceea un discurs în piaţă! urlă el. Dar, cu toată ştiinţa ta, ai uitat de o specie fundamentală, mai feroce decât multe altele, inteligentă, răbdătoare. N-ai luat în considerare vipera: este în stare să aştepte încolăcită momentul prielnic, să-şi hipnotizeze victima şi să-şi descarce veninul printr-o muşcătură iute ca o lovitură de bici. Vorbesc despre persoanele care acţionează mânate de otrava răzbunării. Sau, ceea ce este acelaşi lucru: de o ură atât de cumplită, încât le corupe până în adâncul sufletului. Şi te asigur că una dintre acele persoane este Iris Albastru.

– Şi cu ce îi hipnotizează? Cu ochii ei morţi? îi aruncă Cí.

– Nu e nimeni mai orb decât cel ce nu vrea să vadă! Lovi cu pumnul în masă. Te laşi orbit de absurdele tale cunoştinţe practice şi nesocoteşti bunul-simţ. Ţi-am mai spus că se foloseşte de complici.

Cí preferă să treacă sub tăcere faptul că îl văzuse stând de vorbă pe ascuns cu ambasadorul Imperiului Jin, ştiind că o confruntare cu dregătorul Kan nu va duce nicăieri. Aşa că alese să-şi schimbe strategia:

– De acord. Atunci, cine o ajută la asasinate? Soţul ei, cumva?

Kan privi spre uşa în spatele căreia aştepta inspectorul.

– Să ieşim afară, sugeră el.

Cí îşi strânse instrumentarul şi îl urmă pe Kan, blestemându-şi soarta. Cu fiecare clipă care trecea, se încredea şi mai puţin în el. Nu înţelegea de ce Kan îi ascunsese amănuntul cu inelele şi, cu atât mai puţin, faptul că, după ce-i dezvăluise că mortul era fabricantul de bronzuri, nu făcuse nici măcar un comentariu. Mai cu seamă că era posibil ca dregătorul să fi fost ultima persoană care vorbise cu victima. Odată ajunşi afară, Kan îl conduse până în apropierea heleşteului

unde petrecuseră la sărbătoarea din noaptea precedentă. Se încruntă şi îl privi pe Cí.

– Uită de soţul ei. Îl cunosc de multă vreme şi este doar un bătrân cumsecade, a cărui singură prostie a fost aceea de a se însura cu zgripţuroica aceea. Făcu o pauză. Mai curând mă gândesc la servitorul ei. Un mongol cu chip de câine pe care l-a adus cu ea din Nord.

Cí îşi frecă bărbia. Apărea un personaj nou.

– Şi dacă aşa este, de ce nu îl arestaţi?

– De câte ori va mai trebui să ţi-o repet? spuse Kan gesticulând. Pentru că sunt convins că mai are şi alţi complici. O singură persoană n-ar fi în stare să comită aceste crime atroce şi tot ce ascund ele.

Cí îşi muşcă limba. Era sătul de acest mare mister despre care, după toate aparenţele, ştia toată lumea şi pe care nimeni nu i-l putea explica. Presupunând că bănuielile lui Kan erau adevărate, de ce nu poruncea ca mongolul să fie urmărit? Şi în cazul în care ar fi poruncit deja acest lucru, ce rol absurd juca el în investigaţie? Singura explicaţie era că totul ar consta într-o mare minciună pusă la cale de însuşi Kan. Totuşi, era ceva care nu se potrivea: parfumul găsit pe cadavre. Nu avea nicio îndoială că onorabilul Kan, cu puterea lui incontestabilă, şi-ar fi putut însuşi o mostră ca să o acuze pe Iris Albastru, dar dacă parfumul acela aparţinea exclusiv concubinelor împăratului, nu înţelegea cum de îl putea folosi Iris Albastru.

Când îl întrebă pe Kan cum era cu putinţă ca o femeie de rangul ei să joace rolul de amfitrioană a curtezanelor, acesta nu ezită.

– Nu ţi-a spus? se miră. Iris Albastru a fost o *nüshi.* Favorita împăratului.

* * *

O *nüshi*... Din acest motiv, Iris Albastru făcea pe mijlocitoarea între nobili şi *flori:* deoarece cunoştea arta amorului galant, de parcă ar fi fost vorba de o preoteasă a plăcerii.

– Împăratului îi place să-şi trateze bine invitaţii şi, de câte ori poate, o invită pe Iris Albastru, mormăi Kan. Femeia asta e numai flacără şi chiar şi azi, în ciuda vârstei ei, te asigur că te-ar mistui.

Kan îi povesti că, deşi era oarbă, vestea despre frumuseţea ei trecuse de zidurile palatului pe când domnea bătrânul împărat.

Suveranul de pe vremea aceea nu stătuse în cumpănă. Poruncise ca familia ei să fie răsplătită şi ea să fie adusă în haremul său.

– Pe atunci era o copilă, dar eu însumi am văzut cum l-a fermecat pe împărat. Tatăl lui Ningzong[1] a uitat de restul concubinelor şi a devenit obsedat de ea, desfătându-se cu ea până la extenuare. Când boala a pus stăpânire pe membrele suveranului, a numit-o *nüshi* imperială. Cu toate că era de-acum doar un bătrân bolnăvicios, ea a continuat să aibă grijă ca el să se împreuneze cât mai des cu femei de rang inferior şi, o dată pe lună, cu regina. Le conducea pe concubine la alcovul regal, le înmâna inelul de argint pe care trebuiau să şi-l pună pe mâna dreaptă înainte de a intra, le dezbrăca, le parfuma cu Esenţă de Jad şi asista la consumarea actului. Kan părea că îşi imaginează scena. Deşi nu putea să vadă, se spune că se delecta privind.

Îi povesti că Iris Albastru şi-a părăsit postul de *nüshi* cu consimţământul noului împărat la moartea tatălui acestuia. Cu toate că era oarbă, a condus cu mână de fier afacerile pe care le moştenise înainte de a se fi căsătorit cu actualul ei soţ, pe care, de asemenea, l-a vrăjit.

– Are ceva care îi înnebuneşte pe bărbaţi. L-a fermecat pe împărat, l-a fermecat pe soţul ei şi, dacă nu vei avea grijă, te va fermeca şi pe tine, adăugă el.

Cí cugetă la spusele lui Kan. Nu era o persoană care să creadă în vrăjitorii, dar cert este că nu şi-o putea scoate pe Iris Albastru din minte. Femeia aceea avea ceva care o deosebea de celelalte şi nu ştia cum să-şi explice lucrul acela. Îşi scutură capul, încercând să chibzuiască. Încă mai rămânea de rezolvat treaba cu fabricantul de bronzuri, aşa că i-o spuse lui Kan.

– Azi-noapte, când l-am părăsit, părea neliniştit, răspunse dregătorul. L-am întrebat despre noul aliaj la care lucra şi cu care nu înceta să se laude. Îţi vei fi dat seama că era un fanfaron, dar nu-mi închipui cine să fi vrut să-l ucidă.

– Nici măcar Iris Albastru? întrebă Cí.

– Asta va trebui să afli tu.

---

[1] Guangzong, împărat aparţinând dinastiei Song din Sud între anii 1189–1194

29

„Dacă nu vei avea grijă, te va fermeca şi pe tine."

Cí se gândi că poate Kan avea dreptate în ceea ce o priveşte pe Iris Albastru, pentru că îl atrăgea ceva, ca un magnet, la femeia aceea. Poate din pricina felului cum se descurca oarbă fiind, sau pentru că nu-i vedea cicatricele sau pentru atitudinea pe care o avea faţă de Kan, dar, orice ar fi fost, în mintea lui părea că se cuibăriseră ochii ei cenuşii orbi, chipul oval şi delicat şi vocea ei profundă şi calmă. Şi cu cât încerca mai mult să-i alunge din închipuire, cu atât mai mult prindeau rădăcini în gândurile sale.

Când în sfârşit îşi veni în fire, pierduse deja toată dimineaţa. Scutură din cap. Trebuia să se concentreze pe investigaţie. Mai cu seamă, pentru că se apropia întoarcerea Astuţiei Cenuşii, iar informaţia pe care acesta urma să o aducă din Fujian ar putea duce la propria execuţie.

Hotărî să lucreze metodic.

În primul rând, se concentră asupra bărbatului din portret. Avea imaginea lui, dar nimic mai mult. La început, presupuse că desenul îl va ajuta să-l identifice, dar în absenţa altor dovezi, să-i întrebe pe rând, unul după altul, pe cei două milioane de locuitori care populau oraşul Lin'an ar fi fost o sarcină imposibilă, şi aceasta era problema pe care trebuia să o rezolve. Îşi netezi părul, în timp ce îşi aţintea privirea asupra schiţei, de parcă simpla ei contemplare ar fi fost în stare să-i ofere o soluţie. Nu-şi putea da seama de cauza nenumăratelor cicatrice care îi presărau faţa. Nu păreau sechelele vreunei boli, aşa că nu mai rămânea decât posibilitatea unui accident. Dar, în acest caz, care anume? Nu găsi răspuns. Cu toate acestea, părea limpede că orice ar fi provocat rănile, acestea îi pricinuiseră

multă suferinţă. Şi, în acest caz, s-ar fi dus să ceară ajutor la vreun dispensar sau spital.

Se miră de cât de potrivită era deducţia sa. Asta era! Avea soluţia! Numărul spitalelor şi dispensarelor cărora li s-ar fi putut adresa era limitat, iar medicul care s-ar fi ocupat de el cu siguranţă că avea să-şi amintească de un pacient cu faţa însemnată cu ciupituri atât de rar întâlnite.

Numaidecât, îl rugă pe Bo să pună în mişcare dispozitivul de căutare, cerându-i insistent ca, pe durata cercetării, să-i raporteze noutăţile care ar fi apărut şi indicându-i ca, după ce va îndeplini formalităţile pregătitoare, să se întoarcă la încăperile sale pentru a ieşi apoi împreună din palat.

Odată definitivată chestiunea portretului, începu să se ocupe de cadavrul desfigurat, de la care păstra mâna pe care i-o retezase. O scoase din răcitorul de conservare şi o cercetă din nou. Din fericire, gheaţa îşi făcuse treaba şi mâna era într-o stare similară celei din momentul când o secţionase. Pielea roasă şi albicioasă părea o strecurătoare ce fusese perforată de sute de ace. Coroziunea de pe piele afecta toate degetele şi se întindea pe palmă şi pe dosul mâinii, ca şi cum prezenţa ei s-ar fi datorat efectului vreunui acid cu care lucrase. În zilele precedente, făcuse o listă cu cele mai diverse meserii, precum vopsitor de mătăsuri, cioplitor în piatră, înălbitor de hârtie, bucătar, spălător, zugrav de faţade, călăfătuitor sau chimist, ceea ce constituia o gamă foarte variată care ar fi descurajat orice investigare. Trebuia să delimiteze căutările. În afară de toate acestea, îi mai rămânea de cercetat locul unde fusese găsit cadavrul fabricantului de bronzuri şi să-i viziteze atelierul, dar trebuia să transporte neîntârziat membrul amputat ca să pună întrebări la Marea Farmacie din Lin'an.

Ajutoarele lui Bo trebuiră să împrăştie nesfârşita mulţime de bolnavi, invalizi şi răniţi care le împiedicau accesul în stabiliment. Înăuntru, Cí se văzu copleşit de o avalanşă de curioşi care se năpustiră la tejghea de îndată ce scoase mâna amputată din răcitorul de conservare. Odată îndepărtaţi curioşii, Cí puse membrul mutilat în faţa unor vânzători care tremurau, de parcă s-ar fi temut că, în orice clipă, şi mâinile lor ar putea să fie retezate. Vorbele lui Cí nu reuşiră să-i liniştească.

– Vreau doar să examinaţi mâna cu atenţie şi să-mi spuneţi dacă aţi recomandat vreun tratament pentru o astfel de suferinţă.

După ce examinară extremitatea moartă, vânzătorii se priviră miraţi, dat fiind că ceea ce pentru Cí părea să fie o boală care ar fi avut nevoie de tratament, pentru ei nu era decât o simplă rosătură. Cí nu se mulţumi cu acest răspuns. Puse mâna amputată pe tejghea şi ceru să se prezinte responsabilul farmaciei, asigurându-i că nu vor pleca până când acela nu îşi va face apariţia. După câteva clipe, veni un bărbat îndesat cu o înfăţişare derutată, purtând un şorţ şi o bonetă roşii. După ce examină membrul amputat, se arătă destul de surprins, dar îi oferi totuşi lui Cí acelaşi răspuns pe care i-l dăduseră şi subordonaţii săi.

– Nimeni n-ar cere un tratament pentru ceva atât de banal.

Cí strânse pumnii. Oamenii aceia nu-şi dădeau deloc silinţa.

– Şi se poate şti de ce sunteţi atât de sigur? îl întrebă el.

Drept răspuns, bărbatul îşi puse mâinile lângă extremitatea retezată.

– Pentru că şi eu sufăr de aşa ceva.

* * *

Când Cí îşi reveni din descumpănire, constată că, într-adevăr, coroziunea de pe mâinile responsabilului farmaciei era practic copia celei de pe mâna amputată. Avu nevoie de un efort de voinţă ca să poată continua.

– Dar cum...? bâigui el.

– Este sarea. Îi arătă bine mâinile sale. Marinarii, minerii, cei care sărează peştele şi carnea ca să le conserve... Toţi cei care muncim zilnic cu sarea, mai devreme sau mai târziu, sfârşim cu mâinile roase. Eu însumi o folosesc zilnic ca să-mi conserv mixturile, dar nu este o afecţiune gravă. Nu cred că era nevoie să i se fi tăiat mâna acestui nefericit, îl ironiză el.

Lui Cí nu-i făcu nicio plăcere comentariul. Vârî din nou mâna în răcitorul de conservare, le mulţumi pentru ajutor şi părăsi Marea Farmacie din Lin'an.

* * *

I se deschidea o uşă şi i se închidea alta. Faptul de a exclude prezenţa unui acid ce ar fi putut cauza coroziunea elimina mai

multe meserii, dar apariţia neaşteptată a sării adăuga tot atâtea altele sau chiar şi mai multe. A patra parte a locuitorilor din Lin'an trăia din pescuit şi, cu toate că din această a patra parte doar un număr redus părăsea fluviul Zhe ca să trudească în largul mării, dacă i se adăugau lucrătorii din depozitele de conserve şi neguţătorii de sare, cifra suspecţilor depăşea cu mult cincizeci de mii. Aşadar, speranţele sale constau dintr-un ultim amănunt: minuscula flacără ondulată tatuată sub degetul mare. Bo îi garantă că se va ocupa de identificarea ei.

Mai avea încă de vizitat atelierul de bronzuri, o formalitate în care îşi pusese mari speranţe şi de la care aştepta să obţină dovezi concludente. Le dădu ajutoarelor sale sarcina de a duce răcitorul de conservare înapoi la palat, instruindu-i să înlocuiască gheaţa de îndată ce vor ajunge, şi, însoţit de slujbaş, o porni spre cartierele portuare din sudul oraşului.

Când ajunseră la adresa pe care i-o dăduse Kan, Cí îngălbeni. În faţa lui, acolo unde până în ziua precedentă se înălţa cel mai important atelier de bronzuri, rămăsese acum doar o privelişte dezolantă. Jăraticul încă mai trosnea pe rugul alcătuit din grinzi aprinse, lemn ars, metal topit şi grămezi de cărămizi. Părea că o armie de foc ar fi ras atelierul de pe faţa pământului până în temelii, lăsând o urmă fumegândă a devastării.

Cí îşi aminti de incendiul care îi pârjolise casa din sat. I se păru că simte chiar şi acelaşi miros.

Numaidecât, se îndreptă spre mulţimea de curioşi căutând martori care să-l poată informa despre cele întâmplate. Nişte localnici îi povestiră despre un foc violent care izbucnise în zori, alţii menţionară zgomotele asurzitoare la prăbuşirea construcţiei şi mai mulţi regretară că întârzierea corpului de pompieri făcuse ca flăcările să se propage la atelierele învecinate, dar nimeni nu-i oferise vreo informaţie care, dincolo de confuzie, să fie relevantă. Din fericire, un băiat dezgheţat care hoinărea prin împrejurimi se oferi să-i furnizeze informaţii de primă mână pentru numai zece *qián*. Băiatul era numai piele şi os, motiv pentru care Cí adăugă la cererea lui un pumn de orez fiert pe care-l cumpără de la o tarabă din apropiere. Între două

înghiţituri, băiatul îi povesti că un zgomot precedase incendiul, dar nu putu să aducă şi alte lămuriri. Cí era deja pe punctul de a pleca, decepţionat, când tânărul îl prinse de braţ.

– Dar ştiu pe cineva care a văzut totul.

Îi mărturisi că un camarad din sindicatul cerşetorilor îşi petrecea nopţile de ani de zile într-unul dintre şoproanele atelierului.

– Este şchiop. De aceea nu se îndepărtează niciodată de locul care i-a fost atribuit ca să cerşească. Când am venit azi, dis-de-dimineaţă, l-am găsit acolo, în spate – îi arătă locul –, ascuns ca un şobolan în bârlogul lui. Parcă l-ar fi văzut pe zeul morţii. Mi-a spus că trebuie să fugă. Că, dacă ei l-ar găsi, l-ar ucide.

– L-ar ucide? Cí făcu ochii mari. Cine?

– Nu ştiu. Vă spun că era îngrozit. De îndată ce s-a crăpat de ziuă, a profitat de zăpăceală ca să se piardă prin mulţime. Şi-a lăsat chiar şi lucrurile aici. Îi arătă un colţ de stradă unde zăceau o farfurioară pentru cerşit şi o cană de ceramică. Şi-a luat cârja şi a dispărut.

Cí încă mai regreta acea întâmplare neplăcută, când tânărul îl luă prin surprindere.

– Dar, domnule, dacă vă interesează, îl pot găsi.

– Pe cine? Cí era descumpănit.

– Pe prietenul meu cel şchiop!

Cí încercă să găsească în privirea tinerelului vreo sclipire de sinceritate care să concureze cu cea a lăcomiei sale. Nu o găsi.

– Foarte bine. Adu-mi-l şi te voi răsplăti.

– Domnule, sunt bolnav. Am şi eu nevoile mele. Dacă trebuie să-l caut, n-o să mai pot cerşi...

– Cât? Strânse din buze.

– O să vă coste... zece mii de *qián*. Cinci mii! se corectă el.

Cí clătină din cap. Dar nu avea de ales. Îşi aţinti din nou privirea în ochii cerşetorului. Nu ştia ce să creadă. Se blestemă pe când îi cerea lui Bo monedele, dar slujbaşul refuză.

– Va dispărea şi nu-l vei mai vedea, îl avertiză el.

– Banii! insistă Cí, ştiind că dregătorul Kan îl instruise să plătească toate cheltuielile care ar fi fost necesare.

Bărbatul clătină din cap în semn de dezaprobare şi i-i înmână.

Cí începu să numere monedele, în timp ce ochii tinerelului scoteau scântei, de parcă ar fi privit un munte de aur. Dar se stinseră, constatând că Cí se oprise la cinci sute de *qián*.

– Restul îl vei primi când mi-l vei aduce pe prietenul tău. Şi pentru el vor fi tot atâţia. Şi îi restitui lui Bo şiragul de monede.

Tinerelul tocmai se întorcea cu spatele când, de data aceasta, Cí îl prinse de braţ.

– Şi îţi atrag atenţia! Dacă n-am veşti de la tine, voi face în aşa fel încât să fii dat afară din sindicat şi o să plătesc oameni să te ciomăgească.

Îi spuse care este numele său şi cum să-l găsească. Apoi tânărul dispăru prin mulţime.

Înainte de a pleca, Cí căută printre ruinele atelierului cu speranţa de a găsi vreun indiciu, dar nu erau decât bucăţi de teracotă, instrumente de forjă topite şi cuptoare prăbuşite care, în ochii lui, însemnau acelaşi lucru ca un text pentru un neştiutor de carte. În mod ciudat, nu zări obiecte de bronz, nici depozite de cupru şi de cositor, amănunte pe care le puse pe seama jafului. Îi ceru lui Bo să-i facă rost de o listă cu lucrătorii care au muncit în atelier în ultimele luni şi îi dădu sarcina să se ocupe ca toate resturile, în afară de cărămizi şi grinzi, să fie transportate la palat.

– Nu contează cât de distruse ar fi. Să fie identificată fiecare piesă înainte de a fi încărcate în lăzi şi să se înscrie pe ele locul în care au fost găsite.

– Lui Kan nu-i va face plăcere să transformi palatul într-o groapă de gunoi, obiectă Bo.

Cí nu îi răspunse. Pur şi simplu, aşteptă ca Bo să ducă la îndeplinire cele solicitate. Cí se întrebă dacă membrii corpului de pompieri pe care îi împuternicise Bo or fi de încredere. Cu toate că nutrea serioase îndoieli, îl linişti faptul că absenţa obiectelor de valoare nu îi va ispiti să mai fure ceva pe cei care se vor ocupa de transport.

În drum spre palat, se opriră la locul unde fusese descoperit cadavrul fabricantului de bronzuri. Cí se bucură că de gardă era aceeaşi santinelă care găsise trupul. Bărbatul, voinic ca un munte de granit, confirmă că, într-adevăr, găsise cadavrul decapitat şi dezbrăcat chiar în locul acela, la poalele zidului. Cí examină urmele de

sânge care rămăseseră încă pe caldarâmul de piatră, îşi scoase carnetul de însemnări şi făcu o schiţă cu un cărbune de scris, încercând să redea cât mai bine cu putinţă forma şanţului de scurgere. Întrebă santinela dacă pe durata gărzii sale stătea tot timpul în acelaşi loc sau, dimpotrivă, făcea ronduri periodice.

– Când sună gongul, ne deplasăm trei sute de paşi spre vest, ne întoarcem şi mergem alţi trei sute de paşi în sens opus. Apoi, revenim şi aşteptăm semnalul următor.

Cí dădu din cap. Aruncă o ultimă privire de jur împrejur înainte de a întreba din nou santinela dacă îşi aminteşte ceva care să-i fi atras atenţia. Aşa cum îşi închipui, omul îi răspunse că nu.

Asta nu-l supără. Descoperise îndeajuns ca să înainteze cu investigaţia.

* * *

Cercetând cu atenţie grădinile imperiale, Cí luă diferite mostre de pământ. Odată ajuns în încăperile sale, scoase cârpele şi lăsă pe masă flaconul în care păstrase resturile de pământ găsite sub unghii şi pe pielea fabricantului de bronzuri. Cele patru mostre culese cu câteva clipe mai devreme se dovediră a fi destul de diferite unele de altele: cea provenind din imediata apropiere a heleşteului era umedă, presată şi negricioasă, spre deosebire de cea luată din pădurice, mai afânată, de o nuanţă cenuşie şi cu resturi de ace de pin. Cea de-a treia, culeasă de la picioarele galeriei, era compusă din mici fragmente de pietricele sfărâmate. Ultima, cea găsită în zona din vecinătatea zidurilor, avea un aspect gălbui şi unsuros, probabil datorită conţinutului mare de argilă folosită ca mortar la construcţia incintei. Încet, luă flaconul în care păstra resturile extrase de pe cadavru şi le aşeză lângă grămăjoara provenită din ziduri.

Coincideau.

Vârî din nou mostra de pe cadavru în flacon şi le etichetă pe celelalte patru.

Restul după-amiezii îl folosi ca să-şi revadă însemnările. De-abia dacă se odihni. Astuţia Cenuşie avea să se întoarcă în curând, iar timpul îi scăpa printre degete asemenea apei. La căderea întunericului, lăsă să-i alunece toate notele pe jos. Deşi încă mai aştepta rezultatele portretului, pe care îl trimisese la dispensare şi spitale şi mai

rămăsese să le ia interogatoriul muncitorilor de la atelierul de bronz, nu-şi făcea mari speranţe. Ideea lui cu suliţa dăduse greş şi singura alternativă pe care o avea la îndemână, şi anume existenţa unei baliste modificate, în stare să arunce cu suficientă putere un proiectil de o asemenea mărime, era lipsită de temei. De ce ar vrea cineva să creeze o săgeată grea şi masivă, incapabilă să zboare pe distanţe mari? Ce rost ar avea să transformi o armă aproape perfectă în alta mai mare şi mai grea, mai dificil de transportat, de cărat şi de mânuit? Şi lucrul cel mai inexplicabil: ce sens ar avea ca asasinul să folosească o armă atât de spectaculoasă ca să-şi lichideze victimele?

Era evident că ipoteza sa era la fel de prostească precum aceea care lua drept bun faptul că o oarbă ar fi în stare să ucidă un bărbat.

În pofida îndoielilor sale, nu eliminase implicarea lui Iris Albastru în asasinate. Legătura *nüshi*-ei cu Esenţa de Jad, cu toate că era întâmplătoare, nu înceta să o plaseze alături de fiecare dintre dovezi şi, după spusele lui Kan, Iris Albastru avea destule motive ca să-l urască pe împărat. O ură înrădăcinată în adâncul fiinţei sale pe care însuşi tatăl lui Iris Albastru avusese grijă să o alimenteze cu legenda prejudiciilor aduse străbunicului ei, Yue Fei.

Se gândi la *nüshi*. De fapt, nu încetase să se gândească la ea din noaptea în care o cunoscuse. Pentru că, deşi nu-i plăcea să recunoască, era ceva mai mult; ceva ce depăşea asasinatele; ceva ce nu reuşea să înţeleagă şi, cu atât mai puţin, să controleze. Nu înţelegea de ce nu înceta să şi-o amintească; de ce îi revenea în minte glasul ei cald, grav şi insinuant; de ce se desfăta cu ochii ei palizi, dar lipsiţi de viaţă; de ce i se strângea inima de fiecare dată când se gândea la ea. De altfel, în pofida riscului pe care îl presupunea întoarcerea Astuţiei Cenuşii, în ciuda pericolului pe care i-l va aduce eşecul în investigaţii şi cu toate că raţiunea îl zorea să pregătească o alternativă, refuza categoric să ia în considerare fuga. Mizase prea mult pentru a-şi pune această problemă. Era la un pas de a-şi împlini dorinţa de a ajunge în corpul judecătorilor. Împăratul i-o făgăduise şi, oricât de mari ar fi fost piedicile, aceasta era ambiţia lui dintotdeauna; visul pe care i-l insuflase judecătorul Feng.

Lui Feng îi datora totul. Dacă închidea ochii, îşi putea reaminti de omul care îl luase din adolescenţă sub aripa sa ocrotitoare şi care

îl învăţase tot ce ştia. Şi dacă rămânea cu ochii închişi, se putea vedea pe sine însuşi în faţa tatălui său, arătându-i diploma de judecător pe care acesta nu fusese în stare să o obţină.

Se întrebă ce s-o fi întâmplat cu judecătorul Feng. De când îl căutase cu luni în urmă, când se gândise la el ca ultimă soluţie pentru a o salva pe sora sa, nu mai încercase să-l găsească.

Ce putea face? Excluzându-l pe Ming, Feng era singura persoană în care putea să aibă încredere. Dar, oricât ar fi vrut să uite acest lucru, continua să fie un fugar. Nu avea dreptul să-l târască după el în prăpastia dezonoarei. De aceea, hotărî să renunţe să-l mai caute şi să-şi continue singur anchetele.

Nişte ciocănituri de cealaltă parte a uşii îl treziră din visare. Deschise şi se pomeni cu Bo. Slujbaşul venea să-l informeze că începuse mutarea resturilor recuperate din atelierul de bronz şi că doamna Iris Albastru îşi exprimase la palat dorinţa de a se întâlni cu el a doua zi în Pavilionul Nuferilor.

– Cu mine? se miră Cí.

Cí îi spuse lui Bo că era îngrijorat că o femeie măritată ar vrea să primească un străin în absenţa soţului ei, dar slujbaşul îl linişti, argumentând că acesta se întorsese şi că va fi şi el în pavilion. În orice caz, Cí nu-şi putu stăpâni un fior. Regulile de comportament le obligau pe femei să stea ascunse când soţii lor aveau oaspeţi, ele putând să apară în tăcere doar ca să servească ceaiul sau băuturile. Dar era evident că normele acelea nu o priveau pe *nüshi*.

Cí nu putu să doarmă toată noaptea, dar visă că îl adormea glasul lui Iris Albastru.

* * *

Se trezi atât de obosit, de parcă ar fi săpat un munte. Nu era prima dată când îl lăsau nervii, dar îi păru rău că-l trădară tocmai în noaptea aceea, pentru că dorea să-i facă o impresie bună lui Iris Albastru. Chiar dacă, fiind oarbă, nu putea să bage de seamă, Cí hotărî să se gătească în veşmintele care îi fuseseră confecţionate pentru recepţia în onoarea ambasadorului. Dar nişte cărţi uitate pe costumul de gală prefăcuseră mătasea în ceva asemănător cu hârtia creponată, astfel că atunci când se privi în oglindă se simţi scandalos de ridicol. După ce-şi netezi în zadar piepţii cămăşii, se parfumă cu

câteva picături de esenţă de santal. Apoi îşi revăzu însemnările privitoare la istoria etniei Jin pe care le notase în timpul nopţii şi o porni pe urmele unei inimi care i-o luase cu mult înainte.

Pavilionul Nuferilor se afla lângă altele asemănătoare în interiorul Pădurii Răcoroase, anexă a ansamblului Curţii Palatului, în zona apărată de ziduri în care îşi aveau reşedinţa demnitarii cu înalte funcţii imperiale. Cí trecu fără probleme de poarta din ziduri care făcea să comunice ambele incinte. Apoi trebui doar să urmeze drumul pietruit mărginit de chiparoşi pe care i-l semnalase Bo.

Puţin înainte de ora stabilită, se opri în faţa pavilionului strălucitor, un edificiu cu două niveluri înconjurat de o grădină de lămâi care îl făcu să se intimideze. Streşinile sale arcuite către cer semănau cu zborul cocorilor, mândre că aparţin unei locuinţe care se bucura de ocrotirea împăratului. Îşi aranjă boneta şi constată cu neplăcere că piepţii cămăşii sale erau în continuare mototoliţi. Încercă încă o dată să-i netezească, dar îi făcu să arate şi mai rău.

Tocmai se pregătea să bată la uşă când aceasta se deschise pe neaşteptate. Din spatele ei, un servitor mongol se înclină în faţa lui şi îl invită să intre. Cí îl urmă până într-un salon luminos ai cărui pereţi roşii străluceau atât de orbitor, de parcă ar fi fost lăcuiţi de curând. Merse mai departe sub lumina ce se strecura prin ferestrele mari până zări, aşezată cu spatele într-un capăt al încăperii, silueta unei femei înveşmântate într-un *hanfu* larg de culoare turcoaz şi având părul strâns cu o panglică lată de mătase. Când servitorul anunţă sosirea invitatului, femeia se ridică şi se întoarse spre el. Cí se înroşi în timp ce o saluta. La lumina zilei, Iris Albastru era încă şi mai fermecătoare. Încercă să-şi stăpânească emoţiile. Privi de jur împrejur, căutându-l din ochi pe soţul ei, dar nu îl zări. Putu doar să admire minunatele antichităţi care împodobeau fiecare ungher al salonului.

– Ne vedem din nou, spuse el şi îşi drese numaidecât glasul, dându-şi seama de nefericitul său comentariu.

Iris Albastru zâmbi. Dinţii ei erau o invitaţie la desfrâu. Observă că i se deschidea *hanfu*-ul, lăsând la vedere un sân ferm. Neţinând seamă de faptul că este oarbă, Cí îşi abătu privirea, temându-se ca ea să nu îl observe. Femeia îl invită să ia loc. Înainte ca el să fi acceptat,

începu să-i toarne o ceaşcă cu ceai. Mâinile ei mângâiau ceainicul cu o gingăşie pe care Cí o râvni pentru el.

– Vă mulţumesc pentru invitaţie, reuşi el să spună.

Ea înclină capul în semn de curtoazie. Apoi, cu aceeaşi delicateţe, îşi turnă ceai şi pentru ea, în timp ce îl întreba despre recepţia în onoarea ambasadorului. Cí răspunse cu amabilitate, evitând să menţioneze ceva despre asasinarea fabricantului de bronzuri. Apoi se lăsă o tăcere care pe Cí nu-l stânjeni. Ochii lui o priveau extaziaţi, de parcă fiecare mişcare a lui Iris Albastru, fiecare clipire sau fiecare răsuflare i-ar fi zdruncinat simţurile. Îşi îndepărtă privirea. Când sorbi din ceai, Cí simţi pe buze apa fierbinte şi, ca să simuleze normalitatea, scoase un ţipăt.

– Ce se întâmplă? întrebă Iris.

– Nimic. M-am opărit puţin, minţi el.

– Îmi pare rău, se scuză ea, speriată.

Numaidecât, umezi pe pipăite o batistă cu care să-i atenueze arsura. Făcând asta, atinse cu degetele buzele lui Cí, care tremurară de ruşine.

– Nu face nimic. Doar m-am speriat. Se îndepărtă de ea. Şi soţul dumneavoastră? se interesă el.

– Va veni curând, spuse ea cu chipul liniştit, fără urmă de roşeaţă. Aşadar, eşti găzduit în palat? Ca simplu sfetnic, pare un privilegiu ieşit din comun...

– Nu este ceva obişnuit nici ca o doamnă de rangul dumneavoastră să nu aibă labele picioarelor bandajate, răspunse el, fără să se gândească la vreo încercare de a schimba vorba.

Femeia îşi ascunse picioarele sub *hanfu*-ul larg.

– Poate să ţi se pară oribil, dar tocmai de aceea nu sunt complet invalidă. Expresia i se aspri. Un obicei modern pe care, din fericire, tatăl meu l-a respins.

Lui Cí îi păru rău pentru lipsa lui de tact. Amuţi din nou.

– Sunt de puţină vreme în palat, spuse Cí în cele din urmă. Kan m-a invitat pentru câteva zile, dar adevărul e că sper să plec curând. Locul meu nu e aici.

– Nu? Şi care este?

Se gândi ce să răspundă.

– Îmi place să studiez.

– Da? Ce să studiezi? Clasicii? Literatura? Poezia?

– Chirurgia, răspunse el fără să se gândească.

O expresie de aversiune şterse frumuseţea de pe chipul lui Iris Albastru.

– Va trebui să mă scuzi, dar nu înţeleg ce interes se poate nutri pentru deschiderea unui trup, se miră ea. Şi cu atât mai puţin, ce are de-a face aceasta cu munca ta ca sfetnic al lui Kan.

Cí începu să-şi regrete indiscreţia. Se temu că invitaţia lui Iris Albastru, în loc să-i fie de ajutor, se datora interesului ei, aşa că îşi făgădui să se arate mai precaut, amintindu-şi că avea de-a face cu o suspectă de crimă.

– Etnia Jin are nişte obiceiuri alimentare diferite de ale noastre, nişte obiceiuri care provoacă apariţia unor boli şi absenţa altora. Acesta este scopul investigaţiilor mele şi motivul pentru care mă aflu acum aici. Dar, spuneţi-mi, cărui fapt datorez onoarea invitaţiei dumneavoastră? În noaptea trecută nu păreaţi foarte dispusă să vorbiţi despre etnia Jin.

– Oamenii se schimbă, îl ironiză ea pe când îi turna încă puţin ceai. Dar, bineînţeles, nu acesta este motivul. Îi zâmbi, de parcă l-ar fi putut vedea. Dacă vrei să fiu sinceră cu tine, mi-a atras atenţia comportamentul tău din noaptea trecută, atunci când ai apărat-o pe curtezană de violenţa acelui bărbat furios. Este ceva neobişnuit pentru bărbaţii de la palat. Şi am fost surprinsă.

– Şi de aceea m-aţi invitat?

– Să zicem că pur şi simplu... mi s-a năzărit.

Cí sorbi din ceai ca să-şi ascundă stânjeneala. Niciodată până atunci nu îl tutuise o femeie. Se îmbujoră şi mai tare când *nüshi* se înclină şi i se deschise din nou *hanfu*-ul. Nu ştia dacă Iris Albastru este conştientă de mişcările sale, dar, chiar şi aşa, privi în altă parte.

– Frumoase antichităţi, rosti el în cele din urmă.

– Poate pentru cine este în stare să le admire. Nu le colecţionez pentru mine, ci ca să le fac pe plac celor care mă înconjoară. Ele sunt oglinda vieţii mele, spuse ea pe un ton sentenţios.

Cí percepu amărăciunea vorbelor ei, dar nu ştiu ce să spună. Tocmai voia să o întrebe despre împrejurările în care-şi pierduse vederea când auzi nişte voci venind de afară.

– Trebuie să fie soţul meu, îl informă ea.

Iris Albastru se ridică alene şi aşteptă să se deschidă uşa. Cí o imită. Observă că pe femeie o strângea îmbrăcămintea.

În fundul culoarului, Cí zări silueta unui bărbat de-acum în vârstă. Îl însoţea Kan şi amândoi vorbeau cu însufleţire. Bătrânul avea în braţe nişte flori pe care Cí bănui că i le va oferi lui Iris Albastru. De cum intră, necunoscutul o salută pe soţia sa şi se bucură că invitatul sosise deja. Dar când înaintă îndeajuns ca să-l privească pe Cí, i se înmuiară braţele şi florile îi căzură pe podea.

Bătrânul nu reuşi să articuleze vreun cuvânt. Rămase în picioare, privindu-l şi nevenindu-i să creadă, la fel cum îl privea şi Cí pe el, în timp ce o servitoare se grăbea să strângă florile care se împrăştiaseră pe jos. Văzând că niciunul nu reacţionează, Iris Albastru le-o luă înainte.

– Iubite soţ, am plăcerea să ţi-l prezint pe invitatul nostru, tânărul Cí. Cí, vi-l prezint pe soţul meu, onorabilul judecător Feng.

30

Cí rămase în picioare în faţa judecătorului, încremenit. Feng doar bolborosi ceva. Când în sfârşit reuşi să se controleze, judecătorul păru că vrea să-l întrebe ceva, dar tânărul i-o luă înainte:

– Onorabile Feng. Se înclină în faţa lui.

– Ce-i cu tine aici? reuşi să rostească judecătorul.

– Vă cunoaşteţi? interveni Kan, surprins.

– Doar puţin... Cu ani în urmă, tatăl meu a lucrat pentru Domnia Sa, se grăbi să răspundă Cí.

Tânărul băgă de seamă că Feng nu reuşea să înţeleagă. Dar nici bătrânul nu îi dezminţi spusele.

– Excelent! aplaudă Kan. Atunci totul va fi mai uşor. Cum tocmai îţi spuneam – i se adresă el lui Feng –, Cí mă ajută la elaborarea unor rapoarte despre regatul Jin. M-am gândit că experienţa soţiei tale ne-ar putea fi de folos.

– Şi te-ai gândit foarte bine! Dar să ne aşezăm şi să sărbătorim această întâlnire, îi invită Feng, încă năucit. Cí, bănuiam că eşti în sat, spune-mi ce mai face tatăl tău? Şi ce te-a adus la Lin'an?

Cí îşi lăsă capul în jos. Nu avea chef să vorbească despre tatăl său. De fapt, nu avea chef să vorbească despre nimic. Posibilitatea de a-i fi adus lui Feng dezonoarea şi, cu atât mai mult, de a fi dorit-o pe soţia lui îl făcea să se ruşineze. Încercă să evite subiectul, dar judecătorul insistă.

– Tatăl meu a murit. S-a prăbuşit casa. Au murit cu toţii, sintetiză Cí. Am venit la Lin'an gândindu-mă la examene... Îşi coborî din nou privirea.

– Tatăl tău, mort! Dar de ce n-ai venit să mă vezi?

Uimit, îi ceru lui Iris să mai servească nişte ceai.

– Este o poveste lungă, încercă Cí să pună capăt discuţiei.

– Atunci, vom îndrepta lucrurile, răspunse Feng. Kan mi-a povestit că te-ai instalat în palat, dar dacă trebuie să lucrezi cu soţia mea, îţi propun să te muţi aici. Dacă nu se opune Kan, bineînţeles...

– Dimpotrivă, spuse Kan. Mi se pare o propunere excelentă.

Cí vru să refuze invitaţia. Nu îl putea trăda pe cel pe care îl considera drept tatăl său. De îndată ce Astuţia Cenuşie se va întoarce, se va descoperi că el este un fugar, iar dezonoarea lui îl va atinge şi pe Feng. Dar judecătorul insistă.

– Vei vedea. Iris este o excelentă amfitrioană, iar noi ne vom reaminti de vremurile de altădată. Te vei simţi bine.

– Credeţi-mă, nu vreau să deranjez. De altfel, am toate instrumentele şi cărţile la palat şi...

– Fleacuri! îl întrerupse judecătorul. Nu mi-aş ierta-o şi nici tatăl tău nu mi-ar ierta-o dacă te-aş lăsa să pleci. Vom da poruncă să ţi se aducă bunurile personale, ca să te poţi instala numaidecât.

Discutară despre lucruri banale, dar Cí asculta fără să audă. Doar privea chipul lui Feng, brăzdat de zbârcituri. Îl durea sufletul numai la gândul de a sta sub acelaşi acoperiş cu el, aşa că răsuflă uşurat când Kan se sculă în picioare considerând încheiată reuniunea şi cerându-i să-l însoţească. Feng şi Iris îi urmară până la uşă.

– Pe curând, îşi luă Feng rămas-bun.

Cí îi întoarse salutul, rugându-se în sinea lui ca, de fapt, să fie un „pe nicicând".

* * *

Pe drumul de întoarcere la palat, Kan se felicită pentru acea întâlnire norocoasă.

– Nu înţelegi? Îşi frecă mâinile. Vei avea ocazia să afli secretele acestei femei! Să cercetezi fără ca ea să-şi dea seama! Să-l urmăreşti pe servitorul ei mongol!

– Cu tot respectul, excelenţă. Legea interzice în mod categoric ca un anchetator să locuiască sub acelaşi acoperiş cu un suspect.

– Legea... scuipă. Această normă vrea doar să împiedice ca un anchetator să fie corupt de rude, dar dacă acestea nu ştiu că sunt cercetate, cu greu vor putea corupe pe cineva. Şi, în plus, tu nu eşti judecător.

– Îmi pare rău, îl întrerupse Cí. Voi face cercetări în continuare, dacă aşa doriţi, dar nu mă voi instala în casa acestei femei.

– Dar ce prostii spui? Asta este o ocazie unică! Nici dacă aş fi pus-o la cale cu tot dinadinsul n-ar fi ieşit mai bine!

Cí era convins că aşa stăteau lucrurile, pentru că expresia lui Kan era cea a unui animal de pradă. Încercă să-l facă să se răzgândească, argumentând că nu poate să trădeze încrederea unui om care fusese prietenul tatălui său. L-ar dezonora pe tatăl său, pe judecătorul Feng şi pe sine însuşi, şi asta era ceva ce nu putea să permită.

– Şi din cauza acestei încrederi o vei lăsa pe soţia lui să-l conducă la ruină? Mai devreme sau mai târziu, perfidia ei va ieşi la lumină, îl va atinge şi pe Feng şi îl va doborî ca pe o marionetă.

– Foarte bine! Dacă vă pasă atât de mult de viitorul lui Feng, atunci arestaţi-o, replică el.

– Prost afurisit ce eşti! Se schimbă la faţă. Ţi-am mai explicat că trebuie să ştim cine sunt complicii ei. Dacă aş aresta-o acum, aceştia ar fugi înainte ca tortura să ne furnizeze numele lor. În plus, în joc este mult mai mult decât onoarea unui biet bătrân: este viitorul împăratului.

Cí se gândi bine la ce avea să spună. Ştia că îl putea costa viaţa, dar nu ezită.

– Acţionaţi cum doriţi, dar eu nu voi face asta. Nu voi pune viitorul împăratului mai presus de viitorul judecătorului Feng.

Kan îl străpunse pe Cí cu privirea. Dregătorul nu spuse nimic, dar tânărul simţi în gâtlej gustul unei spaime de nedescris.

* * *

După ce se întoarse în odaia sa, Cí înţelese că venise momentul să fugă. Dacă se grăbea, încă mai putea. Trebuia doar să-l cheme pe Bo şi să găsească o scuză ca să-l însoţească dincolo de zidurile de apărare. Apoi, la prima neatenţie, se va furişa şi va fugi din Lin'an pentru totdeauna. Chemă un servitor şi îi ceru să-l anunţe pe slujbaş.

În timp ce îşi strângea lucrurile, îşi plânse norocul. Ştia că nu i se va mai oferi niciodată o astfel de ocazie. Îşi atinsese visul cu mâna şi acum trebuia să-l lase să se spulbere pentru totdeauna. Îşi aminti de surioara lui, de feţişoara ei nevinovată, ca de piersică. Îşi aminti

de pierderea familiei sale, de dorinţa lui de a ajunge judecător şi de a dovedi lumii că există şi alte metode de a investiga şi de a descoperi adevărul. Avea să piardă şi această speranţă. Acum, singurul lucru pe care îl putea face era să-şi păstreze demnitatea.

Când auzi bătaia în uşă, îşi ascunse tristeţea şi luă o mică traistă în care îşi vârî carnetele cu însemnări. Afară aştepta Bo, căruia îi spuse că doreşte ca el să-l însoţească din nou la atelierul fabricantului de bronzuri. Bo nu bănui nimic. Ieşiră din palat şi se îndreptară către zidurile fortificate. Cí se temea că în orice moment un braţ necunoscut l-ar putea prinde pe la spate. Grăbi pasul. Când se pregăteau să treacă de primul zid, o santinelă le dădu ordin să se oprească. Cí strânse din dinţi, în vreme ce Bo arăta permisele, pe care santinela le examină calm. Apoi îl privi pe Cí cu atenţie pe când verifica împuternicirile. După câteva clipe de şovăială, le îngădui accesul spre cel de-al doilea zid de apărare. Înaintară. La următorul punct de control, o altă santinelă îi opri din nou. Bo repetă operaţiunea, în timp ce Cí aştepta, privind în altă parte. Ofiţerul de gardă îl observă cu coada ochiului. Cí îşi muşcă buzele. Era pentru prima dată când păţea aşa ceva. Trase cu putere aer în piept şi aşteptă. După puţin timp, santinela se întoarse cu permisele în mână. Cí încercă să le ia, dar ofiţerul de gardă le reţinu.

– Sunt semnate de sfetnicul de la Dregătoria Pedepselor, îi atrase atenţia în silă Cí.

Santinela nu păru intimidată.

– Urmează-mă la postul de gardă din turnul cel mic, îi porunci acesta.

Cí se supuse. Când intră, avu o tresărire. Înăuntru, aştepta Kan. Dregătorul se ridică, luă împuternicirile pe care i le întinse santinela şi le mototoli fără să le privească.

– Unde te duceai? întrebă Kan. Pe chipul său se citea dispreţul.

– La atelierul fabricantului de bronzuri. Cí simţea cum îi sare inima din piept. Există o pistă pe care trebuie să o cercetez. Bo mă însoţeşte, adăugă el.

Kan ridică o sprânceană. Aşteptă puţin înainte de a pune întrebarea:

– Ce fel de pistă?

– O pistă, bâigui Cí.

– Poate că e adevărat... Sau poate că, după cum bănuiesc, ai luat în considerare posibilitatea prostească de a fugi. Făcu o pauză şi zâmbi. Dacă aşa ar sta lucrurile, vreau să te avertizez că ar fi foarte nepoliticos să faci asta fără să-ţi iei adio de la maestrul tău, Ming. Este în temniţă. Arestat. Şi va rămâne acolo până când vei accepta să te instalezi în pavilionul lui Feng.

* * *

Când Cí văzu în ce stare se afla Ming, îl cuprinse furia. Bărbatul zăcea pe un mizerabil pat rupt, cu chipul netulburat şi privirea pierdută. Observând prezenţa lui Cí, încercă să se ridice ca să-l salute, dar picioarele îl împiedicară. Le avea învineţite, slăbite de loviturile de baston. Profesorul bolborosi ceva, lăsând să se vadă o gură ştirbă, însângerată.

– Sălbaticii ăştia... m-au lovit, reuşi el să spună.

Cí nu avu de ales. Imploră ca Ming să fie îngrijit de cineva şi să fie mutat în altă parte. Apoi, îi asigură pe Kan de colaborarea sa.

* * *

Mai mulţi servitori îl ajutară să-şi care lucrurile personale până la Pavilionul Nuferilor. După ce plecară, Cí îşi admiră cu tristeţe noua cameră. Era o încăpere spaţioasă din care se zărea grădina încărcată cu lămâi. Parfumul copacilor inunda fiecare cotlon, prefăcându-l într-un paradis de răcoare. Îşi lăsă lucrurile şi ieşi să se întâlnească cu judecătorul Feng, care aştepta afară, neputându-şi stăpâni bucuria. Când ajunse în dreptul lui, Cí se înclină, prezentându-şi omagiile, dar Feng îl luă în braţe înainte de a-şi termina plecăciunea.

– Băiete! Îi răvăşi părul cu entuziasm. Ce mult mă bucur că te avem printre noi!

În aburii unui delicios ceai negru, Feng se interesă de împrejurările în care murise tatăl lui Cí. Acesta îi povesti cum îşi pierduse familia, despre necazurile cu care se confruntase la sosirea în oraş, despre întâlnirea cu ghicitorul, tragica dispariţie a surorii lui, despre admiterea sa în Academia Ming şi venirea ulterioară la palat, dar evită amănuntele referitoare la fuga sa şi la motivul prezenţei sale în locuinţa aceea. Feng îl asculta cu gura căscată, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

– Dar toate acele necazuri... de ce n-ai încercat să mă cauţi? îl întrebă el.

– Am încercat. Se gândi să-i mărturisească faptul că era fugar. În cele din urmă, îşi plecă privirea. Domnule, n-ar trebui să mă aflu aici. Eu nu sunt demn să împart...

Feng îl opri, punându-şi un deget peste buzele tânărului. Îl asigură că suferise până acum îndeajuns ca să mai pună în discuţie ce se cade şi ce nu se cade. Se bucura că-l întâlnise şi că va avea şansa să împartă cu el şi necazurile, şi bucuriile cu aceeaşi afecţiune dintotdeauna. Cí amuţi. Remuşcările îi încleştau gâtlejul. Rămase tăcut până când Feng îl întrebă de examene.

– Voiai să te prezinţi, nu-i aşa?

Cí încuviinţă. Îi povesti că încercase să obţină certificatul de aptitudini, dar că îi fusese refuzat din cauza comportamentului dezonorant al tatălui său. Ochii i se umplură de lacrimi.

Feng îşi lăsă capul în jos cu tristeţe.

– Aşadar, ai aflat, regretă el. Niciodată n-am vrut să ţi-o spun. A fost ceva foarte neplăcut. Nici chiar în sat când te minunai de schimbarea de atitudine a tatălui tău, când m-ai întrebat de ce refuză să se întoarcă la Lin'an, nu am îndrăznit să-ţi spun. Îşi muşcă buzele. În momentul acela aveai deja destule probleme din pricina arestării fratelui tău. Dar poate că acum te pot ajuta. Am relaţii şi poate că acel certificat...

– Domnule, nu vreau să faceţi nimic pentru mine care v-ar putea prejudicia.

– Ştii cât de mult te-am apreciat întotdeauna, Cí. Şi acum, că ai apărut, vreau să faci parte din această familie pentru totdeauna.

Îi vorbi despre soţia sa, Iris Albastru.

– Ne-am cunoscut la puţin timp după plecarea voastră. Adevărul e că lucrurile n-au fost uşoare. Bârfele ne-au însoţit peste tot pe unde mergeam, dar te pot asigura că lângă ea mi-am găsit fericirea.

Cí se uită la *nüshi* cu coada ochiului. Femeia se odihnea în grădină, calmă, cu privirea în gol. Lumina îi scălda părul negru, mătăsos, strâns într-un coc care lăsa să se vadă un gât ferm şi neted. Atunci, îşi abătu privirea, de parcă ar fi fost pe punctul de a fura un dumicat interzis şi sorbi din ceai ca să-şi ascundă roşeaţa din obraji. Când termină,

îi ceru lui Feng permisiunea de a se retrage în încăperile sale. Îi spuse că trebuie să studieze şi Feng îi dădu voie. Tocmai voia să iasă din încăpere, când judecătorul îl opri ca să-i ofere o prăjitură de orez. Cí o acceptă ruşinat. Întorcându-se, auzi din nou glasul domol al lui Feng.

– Cí.

– Da, domnul meu?

– Îţi mulţumesc că ai rămas. Mă faci foarte fericit.

Cí se lăsă să cadă pe patul cu saltea de puf şi admiră bogăţia care se etala în jurul lui. În oricare altă împrejurare, s-ar fi delectat cu această situaţie, dar în clipa aceea se simţea ca un câine sălbatic luat sub ocrotire de către un stăpân pe care îl va devora cu prima ocazie.

Ochii i se înceţoşară, ca şi mintea. Dar ce putea face? Dacă nu-i dădea ascultare lui Kan, sfetnicul de la Dregătoria Pedepselor avea să-l execute pe Ming cu răceala celui care striveşte un limax. În schimb, dacă îi îndeplinea porunca însemna să îl trădeze pe Feng. Îşi vârî prăjiturica de orez în gură şi i se păru că are gust de fiere. Nu fu în stare să o înghită. O scuipă cu scârbă, de parcă ceea ce l-ar fi amărât ar fi fost propriul suflet. Poate că nu merita să trăiască aşa.

Pierdu noţiunea timpului chinuindu-se şi învinuindu-se de prejudiciul pe care urma să i-l provoace singurei persoane care îl ajutase cu adevărat. Afară, lumina dinspre ferestre începea să se stingă, la fel ca şi speranţele sale.

Se gândi la toate asasinatele: eunucul Gingaşul Delfin, un invertit elegant şi sensibil, iubitor de antichităţi; bărbatul cu mâinile roase care avea oarecari legături cu comerţul de sare; tânărul din portret, cu chipul plin de răni şi încă neidentificat; fabricantul de bronz, al cărui atelier arsese în aceeaşi noapte în care fusese decapitat... Totul era lipsit de noimă, cel puţin în ceea ce o privea pe Iris Albastru. Pentru că, dacă femeia ar fi vrut într-adevăr să-i facă rău împăratului, de ce ar fi ucis patru indivizi fără vreo legătură aparentă între ei? Sau, punând problema altfel, cum îl afectau acele morţi cumplite pe împărat? La urma urmelor şi în ciuda asemănării dintre cele patru asasinate, nici măcar nu avea certitudinea că ar fi fost săvârşite de către aceeaşi persoană.

Chibzui până se lăsă întunericul şi continuă să facă asta şi după ce sub pretextul că-l durea stomacul i se îngădui să sară peste cină. Apoi, când îl birui oboseala, închise ochii şi îi reveni în minte Iris Albastru. Se întâmplă fără să vrea, dar asta nu-l împiedică să se simtă ca un om de nimic. Oricât de mult încerca, nu putea să şi-o scoată din gând.

În dimineaţa următoare, se trezi înaintea amfitrionilor săi. Trebuia să verifice dacă Ming se simţea bine. Le mulţumi servitorilor pentru micul dejun şi, după ce îi informă că se va întoarce pentru prânz, plecă spre temniţe.

Îl găsi pe Ming într-o celulă devenită groapă de gunoi, în care umezeala, resturile de mâncare stricată şi excrementele conviețuiau cu şobolanii care ieşeau din cloacă. Simţi că i se rupe sufletul. Maestrul zăcea întins, văitându-se de rănile care îi vătămau picioarele. Cí se răsti la santinelă cerându-i o explicaţie, dar acesta arătă tot atâta milă ca un parlagiu la locul de muncă. Tânărul îl înjură, smulgându-i în acelaşi timp o cană cu apă şi se aplecă spre Ming ca să-l încurajeze. Îşi scoase numaidecât cămeşoiul şi îi şterse cu el sângele închegat de pe buze. Rănile de la picioare arătau groaznic. Cí începu să tremure. Poate că la un bărbat tânăr loviturile de baston s-ar fi putut vindeca rapid, dar la Ming... Nu ştia ce să facă. Încercă să-l liniştească, dar în realitate el era mai agitat decât maestrul său. În cele din urmă, îl asigură că îl va scoate de acolo. Ming zâmbi fără convingere, lăsând să i se întrevadă gingiile însângerate.

– Nu te forţa. Noi, efeminaţii, nu am fost niciodată pe placul lui Kan, spuse el cu ironie.

Cí îl blestemă pe dregător. Îi părea rău că Ming se află în situaţia aceea din vina lui. Îi mărturisi cât de delicată era situaţia din cauza şantajului la care îl supusese Kan şi îi făgădui că va face tot ce îi va sta în putinţă ca să-l salveze.

Ming încuviinţă.

– Este ca şi cum aş da lovituri în vânt. La ce îmi foloseşte să urmăresc piste, dacă nu cunosc mobilul care îl mână pe asasin? se plânse el cu amărăciune.

– Ai luat în considerare răzbunarea?

– Este ceea ce mi-a sugerat şi Kan. Dar, pentru numele tuturor zeilor, el bănuieşte o oarbă! Îi redă în amănunt situaţia *nüshi*-ei.

– Şi nu cumva ar putea să aibă dreptate?

– Bineînţeles că ar putea să aibă. Femeia aceea dispune de o asemenea avere, încât ar putea angaja o întreagă armată. Dar de ce ar trebui să o facă? Dacă ceea ce doreşte este să se răzbune, de ce să omoare nişte nefericiţi?

– Şi nu există alţi suspecţi? Vreun duşman al celor morţi?

– Nu mai ştiu ce să cred. Eunucul nu avea duşmani. Singura lui obsesie era munca.

– Dar fabricantul de bronz despre care mi-ai vorbit?

– I-a fost incendiat atelierul. Fac acum cercetări.

Ming încercă să se ridice în capul oaselor, dar o durere cumplită îl făcu să rămână întins pe jos.

– Îmi pare rău că nu te pot ajuta, Cí. În starea în care mă aflu... Dar ai putea face ceva pentru mine. Scoase o cheie care îi atârna de gât. Ia-o. Este de la biblioteca mea. Există o uşiţă falsă pe ultimul raft. Îl scutură un fior. Acolo păstrez secretele vieţii mele, mici lucruri care m-au însoţit: câteva cărţi, desene, poezii, amintiri... Obiecte lipsite de valoare, dar care pentru mine înseamnă mult. Dacă mi s-ar întâmpla ceva, nu vreau să le găsească nimeni. Întreabă de Sui. El te va lăsa să intri.

– Dar, domnule...

– Promite-mi că le vei recupera şi le vei îngropa alături de mine.

– Nu va fi nevoie de nimic din toate astea.

– Făgăduieşte-mi-o, insistă el.

Cí îşi muşcă buzele. I-o făgădui cu voce tare, dar în sinea lui adăugă ceva din capul lui: dacă maestrul său Ming avea să moară, Kan nu va întârzia să-l însoţească.

Următoarea sa destinaţie a fost biroul lui Kan, în care intră datorită sigiliului său. Nu aşteptă ca santinela să-l anunţe. Pur şi simplu împinse uşa şi năvăli înăuntru. Îl găsi pe Kan aplecat asupra unor hârtii pe care le strânse în mare grabă. Ochii i se umplură de mânie, dar ai lui Cí se aprinseră şi mai mult. Nu îi lăsă răgaz sfetnicului să vorbească.

– Ori îl scoateţi chiar acum pe Ming din cloaca aceea, ori îi dezvălui lui Iris Albastru toate manevrele voastre, îl sfidă el.

Auzindu-l, Kan părea că respiră liniştit.

– Aha! Asta era? Am crezut că a fost mutat deja, se prefăcu el.

Cí simţi la Kan duhoarea minciunii.

– Dacă nu-l scoateţi, îi voi spune totul. Dacă nu se înzdrăveneşte, îi voi spune totul. Şi dacă moare...

– Dacă moare va fi pentru că tu nu ţi-ai îndeplinit misiunea şi atunci veţi muri amândoi! îl întrerupse Kan. Lasă-mă să-ţi spun ceva, băiete: până acum, anchetele tale l-au mulţumit pe împărat, dar, de bună seamă, pe mine, nu. Şansele tale se epuizează în acelaşi ritm cu răbdarea mea şi te asigur că nu glumesc când îţi spun că mai am foarte, dar foarte puţină răbdare. Aşa că uită ce i s-ar putea întâmpla acelui depravat şi întoarce-te odată la treburile tale, dacă nu vrei s-o sfârşeşti ca el. Kan se întoarse cu spatele, plin de el.

Cí nu se mişcă din loc.

– Oare nu m-ai auzit? strigă Kan, dându-şi seama că mai era încă acolo.

– Când îl veţi muta pe Ming, îl sfidă Cí.

Dregătorul scoase din teaca de la cingătoare un pumnal şi, cu o mişcare ameţitor de rapidă, îl plasă pe jugulara lui Cí. Tânărul simţi apăsarea metalului. Cu fiecare bătaie a inimii, oţelul mângâia conturul albastru al venei, dar el luase deja o hotărâre. Conta pe faptul că, dacă ar fi vrut să-l ucidă, Kan ar fi dat porunca de mai demult.

– Când îl veţi muta pe Ming, repetă Cí.

Simţi că tăişul pumnalului vibra sub mâna furioasă a sfetnicului. În cele din urmă, Kan îl retrase.

– Gardian! urlă el. Santinela intră imediat. Dispuneţi cele necesare pentru ca prizonierului Ming să i se îngrijească rănile şi să fie mutat în această clădire. Cât despre tine – îşi apropie chipul umflat până îl atinse pe al lui Cí –, ai la dispoziţie trei zile. Dacă în trei zile nu l-ai găsit pe asasin, un asasin te va găsi pe tine.

* * *

De îndată ce părăsi biroul lui Kan, Cí răsuflă uşurat. Încă se mai întreba cum de îndrăznise să-l sfideze în felul acela pe dregător, dar nu avea timp să-şi răspundă. Termenul acordat de Kan coincidea cu data de întoarcere a Astuţiei Cenuşii. Strânse pumnii până îi intrară

unghiile în carne. Dacă voia să-l salveze pe Ming, singura lui ieşire era aceea de a-l găsi pe asasin, chiar dacă asta presupunea să-l trădeze pe judecătorul Feng.

Însoţit de Bo, se întoarse la temniţe ca să verifice dacă erau îndeplinite poruncile lui Kan. Acolo, patru servitori însoţiţi de un medic se ocupară de Ming şi-l mutară pe o targă. Fiind mulţumit pentru moment, căzu de acord cu Bo să meargă în sala în care fuseseră depozitate obiectele găsite în atelierul fabricantului de bronzuri.

Când intră în depozit, constată că locul acela nu era mai bun decât groapa de gunoi unde fusese închis Ming. Doar că era mai mare şi strângea şi mai multă mizerie. Călcă pe o bucată de lemn pe jumătate arsă şi dădu la o parte nişte vătraie de fier. Cei care efectuaseră mutarea uneltelor nu numai că uitaseră să eticheteze proveniența lor, dar le lăsaseră la grămadă şi împrăştiate pe jos. Bo se scuză faţă de Cí şi îl ajută să sorteze toate acele obiecte. Mai întâi, separară obiectele din metal. Apoi, slujbaşul îşi luă sarcina de a clasifica bucăţile de lemn, iar Cí, de a numerota formele. Dar ceea ce la început i se păruse o sarcină uşoară sfârşi prin a deveni o corvoadă. Bucăţile de teracotă erau atât de numeroase şi de mici, încât numai gândul de a le reconstitui i se păru irealizabil, dar diferitele nuanţe ale argilei, modificate de căldura metalului topit, îi permiseră să individualizeze fiecare piesă în parte.

Isprăvise treaba pe jumătate, când, deodată, găsi o bucată care îl surprinse.

– Lăsaţi obiectele din metal. Aţi văzut asta? îi arătă bucata găsită lui Bo. Este diferită de celelalte.

Bo privi bucata de teracotă de culoare verde-închis cu acelaşi entuziasm pe care l-ar fi avut dacă i s-ar fi arătat oricare altă piatră.

– Ce este asta? reuşi el să spună.

– Să căutăm şi alte bucăţi de-astea!

Împreună, găsiră în total optsprezece bucăţi care, după aspect, păreau să facă parte din aceeaşi formă. Când Cí se convinse că nu mai erau şi altele, le puse într-o bucată de postav pe care o vârî într-un sac separat. Bo îl întrebă motivul, dar când să-i răspundă, Cí şovăi, pierzându-şi încrederea în el. Ca să evite bănuielile, îi spuse să facă acelaşi lucru cu restul formelor, în vreme ce el va termina de examinat

piesele din metal. La ora prânzului, încetă să se mai prefacă şi îşi luă la revedere de la Bo ca să se întoarcă la Pavilionul Nuferilor cu sacul în spinare.

De îndată ce ajunse în camera lui, scoase bucăţile ca să purceadă la recompunerea lor. Prin comparaţie cu restul formelor, atenţia îi fu atrasă nu numai de culoarea lor verzuie, asemănătoare olivinei, ci şi de suprafaţa lor netedă, ceea ce, după părerea lui, dovedea că fuseseră foarte puţin folosite. Dar un asemenea raţionament contrazicea rostul formei, deoarece acestea erau realizate cu scopul de a reproduce cât mai multe piese în serie. Concluzia la care a ajuns fu aceea că matriţa era relativ nouă. Începu să combine bucăţile, când observă că din cadrul uşii îl privea o siluetă.

– Masa este servită, îl anunţă Iris Albastru.

Cí îşi drese glasul şi strânse numaidecât piesele, de parcă ar fi fost surprins pe când încerca să le fure. Când le ascundea sub pat, constată că femeia privea în gol, în vreme ce silueta ei se profila ca o lăută frumos modelată. Îi mulţumi pentru înştiinţare şi o urmă în salon, unde Feng aştepta deja.

În timpul mesei, Feng îi destăinui lui Iris Albastru legătura care îl unea cu Cí.

– Ar fi trebuit să-l cunoşti: ca flăcău, era un mănunchi de nervi şi isteţ nevoie mare! o asigură el. Tatăl lui lucra pentru mine, aşa că l-am luat şi pe el ca ajutor. Îmi amintesc că, de îndată ce se terminau orele la şcoală, era deja la uşă aşteptând să-mi încep rondul prin spitale ca să mă însoţească în cercetările mele. Chipul i se lumină. Mă înnebunea cu întrebările şi comentariile lui... Şi pentru numele bătrânului Confucius! Trebuia să-i explic totul! Nu se mulţumea niciodată cu un simplu „de-aia".

Cí zâmbi. Îşi reamintea perioada aceea ca fiind cea mai frumoasă din viaţa sa.

– Mi-ai lipsit, băiete, îi mărturisi Feng. Ştii, Iris? Nu numai că s-a dovedit a fi un ajutor indispensabil, dar, cu timpul, Cí aproape că a devenit fiul pe care nu l-am avut niciodată. Privirea i se umplu de tristeţe. Dar să dăm uitării supărările. Acum este cu noi! Zâmbi. Şi asta este ceea ce contează.

– Niciodată n-am fost atât de priceput, spuse Cí, îmbujorându-se la faţă.

– Atât de priceput? se enervă Feng. Erai cel mai priceput! Incomparabil mai bun decât ajutoarele care te precedaseră. Încă îmi mai amintesc de cazul petrecut în satul tău.

– Ce s-a întâmplat? se interesă Iris Albastru.

– Nimic deosebit. Cí îşi drese glasul, stânjenit, amintindu-şi de delictul lui Lu şi de tragicul său sfârşit. Meritul i-a revenit lui Feng.

– Cum adică nimic deosebit? Ar fi trebuit să fii de faţă! S-a întâmplat în satul lui natal. Cí a descoperit cadavrul unui oarecare Shang. Ne împotmoliserăm. Niciun suspect şi nici măcar o pistă în cazul unei crime înfiorătoare. Dar Cí nu s-a dat bătut şi m-a ajutat până când am găsit dovada de care aveam nevoie.

Cí îşi reaminti de momentul când Feng a speriat muştele care au zburat şi s-au aşezat pe secera fratelui său şi cum, de aici, judecătorul a dedus implicarea acestuia în asasinat.

– Nu mă miră faptul că a fost angajat de Kan, răspunse Iris Albastru, deşi este curios că motivul ar fi etnia Jin. Din câte mi-a spus, ceea ce îl interesează la ei sunt obiceiurile lor alimentare.

– Serios? Feng îl privi uimit pe Cí. Nu ştiam că acum te ocupi cu astfel de activităţi. M-am gândit că munca ta ar avea mai mult de-a face cu iscusinţa ta ca *wu-tso*.

Cí se înecă auzindu-l, dar se grăbi să dea vina pe rachiul de orez. Menţionă în treacăt că îi studiase pe barbarii din nord la Academia lui Ming. Din fericire, Iris Albastru păru că nu ia în seamă remarca.

– Şi ce v-a despărţit? întrebă femeia. Vreau să spun: de ce a încetat să mai fie ajutorul tău?

– Un fapt trist, răspunse Cí. Bunicul meu a murit, iar tatăl meu s-a văzut obligat să solicite întreruperea temporară pe care o implică doliul. Am părăsit Lin'anul şi ne-am retras în sat, în casa fratelui meu.

Îl privi pe Feng, temându-se ca nu cumva acesta să extindă explicaţiile care ar fi făcut referire la comportamentul dezonorant al tatălui său. Dar judecătorul rămase tăcut.

– Puiul este delicios, adăugă Cí, încercând să abată atenţia.

În timpul mesei, Feng îi vorbi lui Cí despre promovarea lui şi despre mutarea la Pavilionul Nuferilor. Judecătorul îi mărturisi că totul i se datora lui Iris Albastru.

– De când am cunoscut-o, viaţa mea este alta. Îi mângâie mâna soţiei sale.

Drept răspuns, ea şi-o retrase.

– Mă duc să mai cer nişte ceai.

Cí observă cum Iris Albastru se ridică şi o porneşte spre bucătării fără să se ajute de ciudatul baston roşu care o însoţea mereu. Nu putea să nu se gândească la pielea ei. Şi Feng o privi.

– Nimeni n-ar spune că este oarbă. Zâmbi mândru. Ar putea străbate până şi ultimul cotlon al casei fără să se împiedice şi ar fi înapoi înaintea ta.

Cí încuviinţă în timp ce îi privea silueta îndepărtându-se. Se simţea ca un adevărat trădător. Remuşcările îl devorau. Cântări dacă să-i mărturisească sau nu adevărul lui Feng, sau măcar o parte din acesta. Simţea nevoia să o facă asta, ca să nu explodeze.

Profită de răgaz ca să-i vorbească despre Kan, dar mai întâi îl puse pe Feng să jure că va păstra secretul.

– Chiar şi faţă de Iris Albastru, adăugă el.

Feng îi jură pe sufletul rudelor sale moarte.

Atunci Cí îi povesti cum fugise din sat, despre condiţia sa de fugar şi despre Astuţia Cenuşie. Apoi îi vorbi pe larg despre ciudatele asasinate pe care le cerceta, descriindu-i în amănunt fiecare caz şi tot ce aflase. Când termină cu aspectele cele mai groaznice, îl asigură că sfetnicul Kan era convins că totul este un complot împotriva împăratului. Firește, omise bănuielile lui Kan în legătură cu Iris Albastru.

Auzindu-l, Feng se miră.

– Dar este de necrezut... O să văd ce pot face ca să te ajut. Cât despre tânărul de care te temi... Astuţia Cenuşie, nu-ţi face griji. Când se va întoarce de la Fujian, voi vorbi cu el şi se va lămuri totul.

Cí îl privi în ochi. Pe chipul lui Feng se citea deplina sa încredere, iar el era pe punctul de a-l trăda. I se strânse stomacul. Tocmai avea de gând să-i mărturisească faptul că adevăratul motiv al prezenţei

sale în Pavilionul Nuferilor se datora presupusei implicaţii a soţiei sale, când Iris Albastru se întoarse.

– Ceaiul.

Feng îi zâmbi. Făcu loc pe masă şi se grăbi să-i ţină tava pentru ca ea să se instaleze comod. Apoi ea îi servi cu delicateţe, mângâind ceainicul. Cí o privi îngândurat. Mişcările ei liniştite îl captivară. Sorbi ceaiul odată cu Feng apoi ea îi imită. În clipa aceea, Feng se ridică de parcă l-ar fi zguduit un fulger.

– Uitasem de ele! exclamă el şi se îndreptă în grabă spre camera sa. Se întoarse curând cu nişte hârtii. Ia-le, Cí! I le dădu. Sunt ale tale.

Cí îşi supse degetele înainte de a şi le şterge cu o cârpă, luă documentele, uimit, şi le citi pe îndelete.

– Dar astea... bâigui el privindu-l pe Feng şi nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Feng încuviinţă.

Cí revizui certificatul de aptitudini de care avea nevoie ca să candideze la examene. În el nu se făcea nicio menţiune despre comportamentul dezonorant al tatălui său. Era curat. Era apt. Îl privi pe Feng cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, se înclină în faţa lui şi zâmbi.

Îşi sorbeau ceaiul când îi întrerupse un servitor mongol ca să-l anunţe pe Feng că la poartă îl aşteaptă nişte neguţători. Spuse că este urgent. Feng se scuză faţă de Cí şi ieşi să-i primească. Se întoarse curând. Era indignat. După cum se părea, unul dintre convoaiele care transportau mărfuri către graniţă fusese atacat.

– După toate aparenţele, atacatorii au fost respinşi, dar am suferit pierderi şi a dispărut o parte din mărfuri. Va trebui să plec numaidecât, se lamentă el.

Cí regretă şi mai mult incidentul. Ar fi dat oricât să-i mărturisească adevăratele motive ale prezenţei sale, dar Feng nu-i dădu ocazia. Judecătorul profită de momentul despărţirii ca să-i şoptească ceva la ureche lui Cí:

– Fereşte-te de Kan... şi ai grijă de Iris Albastru. Apoi plecă în cea mai mare grabă.

31

Feng spusese că avea să lipsească doar câteva zile, îndeajuns ca să organizeze un nou transport de la depozitele din apropierea oraşului, dar, chiar şi aşa, simplul gând de a se şti singur cu Iris Albastru îl făcu pe Cí să tremure. Poate de aceea, auzind sunetul uşii închizându-se, scăpă printre degete certificatul de aptitudini. Iar când se aplecă să-l ridice şi atinse fără să vrea mâinile lui Iris Albastru, un fior îi zgudui inima.

Încercând să se scuze, cuvintele i se împotmoliră în gâtlej, aşa că invocă oboseala şi spuse că trebuie să meargă în încăperile sale să se odihnească. Iris Albastru încuviinţă şi îi propuse să continue conversaţia despre etnia Jin atunci când îşi va redobândi forţele. Cí acceptă printr-o bâiguială, luă o farfurie cu orez gelatinos cu scuza de a-l mânca mai târziu şi se retrase.

Odată ajuns în dormitor, scoase din nou fragmentele de teracotă şi se puse pe lucru. Începu cu bucăţile mai mari, pe care le numerotă cu un creion de cărbune, ca să-şi amintească poziţia fiecăreia. Când termină, începu să le monteze în încercarea de a le recompune. Ca să le poată uni, folosi orezul gelatinos. Dar, încet-încet, îl lăsară nervii şi puţinele bucăţi pe care reuşea să le unească sfârşeau risipite pe faţa de masă. Încercă de mai multe ori până când blestemă forma şi o dădu la o parte. La urma urmelor, ştia că, oricât de mult ar fi vrut să se mintă, tremurul mâinilor sale nu se datora nici lipsei pulsului şi nici spaimei de eşec. Originea neliniştii sale se afla în forul său interior, în atracţia de nestăpânit pe care o simţea faţă de Iris Albastru.

Se lăsă să cadă pe pat şi încercă să se odihnească, dar nu reuşi. Cearşafurile de mătase îi mângâiau pielea, făcându-l să viseze la ea.

Încercă să se stăpânească gândindu-se la Feng, dar nu reuşi decât să-şi imagineze sânii fermi ai soţiei acestuia.

Hotărî să facă o baie şi să încerce să se relaxeze. Ceru nişte ştergare de la o servitoare. Cada, situată într-o încăpere alăturată, aştepta plină cu apă. De îndată ce rămase singur, se dezbrăcă încet şi se vârî în ea. Mângâierea apei îl linişti. Închise ochii şi îşi cufundă capul, lăsându-se îmbrăţişat de reconfortanta masă lichidă. Când îl scoase la suprafaţă, îşi privi mâinile acoperite de cicatrice. Se uită la cele care îi întreţăiau torsul; torsul ars al unui mutilat. Până în momentul acela, semnele care îi acopereau trupul nu îl preocupaseră prea mult, poate pentru că, la fel cum o făcea un şchiop cu piciorul său schilod sau un surd cu liniştea lui, se obişnuise să trăiască cu ele. Totuşi, acum, când le privea, se ruşină de aspectul lor. Sau ce era şi mai rău: se dispreţuia. Arsurile care îi brăzdau pielea ca nişte rădăcini răsucite din carne i se păreau acum la fel de încâlcite ca şi gândurile sale.

Închise din nou pleoapele, în căutarea unei păci despre care ştia că nu sălăşluieşte înlăuntrul său şi rămase în tăcere, cu timpul curgând lent, în vreme ce, din când în când, simţea înţepătura veninoasă a dorinţei.

Cum de i se putea întâmpla aşa ceva? Cum să poată face ca nici măcar să nu se gândească la soţia omului care îl primise în casa lui? Cu cât încerca mai mult să raţioneze, cu cât căuta mai mult să se îndepărteze de acea dulce ispită, cu atât mai mult se agăţa aceasta de el, ademenindu-l, biruindu-i voinţa, precum cel care, sleit de puteri, se predă unui somn adânc.

Încetul cu încetul, ceafa i se relaxă, umerii îşi pierdură din încordare, iar braţele se lăsară în voia uşorului clipocit cu care apa limpede îl mângâia. O dulce toropeală începu să pună stăpânire pe el şi îl conduse până într-un loc ceţos în care pacea după care tânjea îl primea în braţele ei. Deodată, simţi un parfum intens, îmbătător. Atât de pătrunzător, de parcă ar fi fost real. Şi atunci o auzi.

Deschizând ochii, o văzu în faţa lui, cu ochii ei orbi aţintiţi asupra trupului său. Încercă să se acopere, fără să bage de seamă că ea nu îl putea vedea.

– Te simţi bine? spuse blând Iris Albastru. Servitoarea mi-a spus că vei face baie, dar a trecut toată după-amiaza şi...

– Îmi pare rău, răspunse el, tulburat. Probabil că am adormit.

Drept răspuns, femeia pipăi pereţii până când dădu peste o lăviţă pe care se aşeză cu delicateţe. Cí se simţi stânjenit. Nu înţelegea de ce Iris Albastru rămânea în preajma lui. Observă că privirea ei nu se îndrepta spre el, ci se abătea uşor, iar greşeala ei îl linişti într-o oarecare măsură.

– Aşadar, eşti *wu-tso*. Ciudată profesie.

– Mă interesează doar cauzele morţii, se scuză el. Ca şi pe soţul dumneavoastră...

– Nu şi de când a fost avansat. De atunci s-a ocupat doar de treburi birocratice. Dar tu? Cu ce te ocupi de fapt? Se ridică şi se apropie de cadă.

Cí îşi drese glasul:

– V-am mai spus. Lucrez ca sfetnic al lui Kan. Dar o *nüshi?* Cu ce se ocupă o *nüshi?*

– Oh! Ai aflat deja? Femeia se învârti în jurul căzii cu paşi tăcuţi, atingându-i marginile cu degetele. Între altele, îl săpuneam pe împărat. Şi îşi cufundă mâinile în cadă.

Cí rămase încremenit, incapabil să respire, gândindu-se că Iris Albastru îi va auzi bătăile inimii. Simţi mişcarea degetelor ei aproape de picioarele sale. Tremură. Se gândi că avea să-l mângâie, dar în clipa aceea femeia scoase dopul de la orificiul de scurgere al căzii şi se ridică.

– Cina este gata. Te aştept în sufragerie. Şi plecă din încăpere, în timp ce cada se golea.

Lui Cí i se păru că era ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unei zeiţe capabile să-i fure un sărut, pe când îi punea la cale pieirea.

Dacă absenţa lui n-ar fi însemnat o lipsă de politeţe, Cí ar fi renunţat la cină. Curat şi parfumat, se prezentă în micul salon unde îl conduse servitoarea, o încăpere retrasă în care aştepta Iris Albastru, aşezată pe o banchetă. Luă loc în faţa ei, fără să îndrăznească să o privească. De îndată ce îşi ridică privirea, rămase cu gura căscată. Femeia purta o bluză vaporoasă care lăsa să i se întrezărească pielea. Înghiţi în sec şi îşi retrase privirea, de parcă s-ar fi temut că Iris Albastru şi-ar putea da seama, dar, după aceea, pe când ea îi oferea o farfurie cu muguri de soia, îndrăzni să o admire. Când se mişca, forma sânilor

i se profila pe sub mătase. Cum ea nu-şi dădea seama, privirea lui Ci deveni mai fixă, mai intensă. Îi observă braţele sculpturale. Mâinile ei îngrijite atingeau fructele cu delicateţe, pipăindu-le şi mângâindu-le pentru a le simţi textura şi a-şi da seama cât sunt de coapte. Răsuflarea lui Cí deveni greoaie. Nu se putea abţine să nu o admire.

– La ce te uiţi? îl întrebă ea.

Cí tresări.

– La nimic, răspunse el.

– La nimic? Nu îţi plac fructele care ni s-au servit? Sunt chiar şi stafide...

– Oh, ba da! Desigur! Şi luă una dintre acele fructe ciudate.

– Înainte m-ai întrebat despre vechea mea activitate... Te interesează cu adevărat? îl întrebă Iris pe când îl servea.

– Foarte mult. Admiră frumuseţea unor ochi care îl făceau să uite de toate celelalte. Iertaţi-mă! se scuză el şi luă castronaşul. Făcând asta, îi atinse din nou mâinile. Îl scutură un fior.

Iris bău şi buzele i se umeziră. Lăsă încet ceşcuţa pe şervetul de bambus şi îşi sprijini mâinile în poală. Cí presupuse că ea ştie că o priveşte.

– Aşadar, vrei să ştii cu ce se ocupă o *nüshi*... Ar trebui să termini de mâncat sau poate să bei puţin mai mult, pentru că vei auzi o poveste plină de amărăciune. Trase aer în piept privind în gol. Apoi zâmbi cu o urmă de nelinişte. Am intrat în slujba împăratului pe când eram o copilă, condiţie pe care am pierdut-o curând, pentru că, doar în câteva zile, omul acela mi-a distrus copilăria. Probabil că a văzut ceva la mine. A văzut şi pur şi simplu a luat. Privirea i se întristă. Am crescut printre concubine. Ele au fost surorile care m-au învăţat să trăiesc. Să trăiesc pentru el, să-l satisfac pe Fiul Cerului cu o artă rafinată, subtilă... şi lipsită de inimă. Ochii i se umeziră. În loc să mă joc, am învăţat să sărut şi să ling. În loc să râd, am învăţat să fac pe plac... Textele lui Confucius...? Cei *Cinci Clasici...?* Nu i-am auzit niciodată. Cărţile care mi se citeau erau cele clasice despre plăcere: *Xuan-nüjing*, libidinosul *Manual al fetei neştiutoare; Xufangnei-mishu, Prefaţa la arta secretă a alcovului; Ufangmijue, Formulele secrete ale patului nupţial; Unüfang, Reţetele doamnei simple*... În timp ce trupul meu creştea şi sânii mi se conturau, am fost cuprinsă de o ură la fel de

profundă şi de intensă ca şi propria orbire. Şi cu cât îl uram mai mult, cu atât mai mult mă dorea el. Întredeschise pleoapele, de parcă l-ar fi putut vedea. Am învăţat să fiu mai pricepută decât celelalte. Să sug mai bine, să folosesc fiecare orificiu, să-mi cambrez cu putere şolduri-le, ştiind bine că răzbunarea mea va fi cu atât mai deplină, cu cât mă va dori mai mult. Aceea era dorinţa mea arzătoare. Îşi îndreptă ochii spre Cí. Cu timpul, am devenit favorita lui. Se desfăta cu mine zi şi noapte. Poftea să mă aibă, să mă lingă, să mă pătrundă. Şi după ce a obţinut totul de la mine, când nu a mai putut scoate nimic mai mult de la trupul meu, atunci mi-a vrut şi sufletul.

Cí privi chipul lui Iris Albastru, abătut ca o floare veştejită. Avea inima strânsă. Lacrimile îi alunecau neîncetat pe obrajii delicaţi.

– Nu e nevoie să continui. Eu...

– Ai vrut să auzi, nu-i aşa? îl întrerupse ea. Ştii cum este să fii stoarsă ca o lămâie? Să te simţi folosită şi, ceea ce este şi mai rău: consumată, pustiită. Când ajungi în situaţia în care nu îţi mai rămâne nici respectul pentru propria persoană; când ţi-a fost smulsă cinstea, onoarea, stima... Îşi şterse lacrimile. Eram doar o coajă, o pieliţă foarte uscată, lipsită de culoare şi de aromă. O tinereţe găunoasă şi rănită pe care eu însumi o uram. Şi partea cea mai nostimă, eram invidiată de tovarăşele mele. Oricare dintre ele ar fi făcut schimb cu mine, chiar şi cu orbirea mea, numai să fie ea favorita. Dar eu nu puteam să am copii, ca ele. Râse din nou cu un rictus de amărăciune. Am obţinut tot ce am vrut cu preţul demnităţii mele. Te asigur că aş fi făcut orice mi-ar fi cerut. Sau am făcut-o... nu-mi mai amintesc. Dar, în cele din urmă, mi-am atins scopul. Coaja s-a întărit şi când împăratul a avut nevoie de trupul meu la fel de mult ca şi de viaţa lui, când am reuşit să-l fac să mă cheme şi în visele sale, să se trezească înfierbântat, căutându-mă ca să-i potolesc setea de carne, atunci am refuzat. Dintr-odată, veselia mea s-a transformat în tristeţe; pasiunea mea, în lâncezeală; dorinţa mea, în apatie... Ca să reuşesc toate acestea, am plâns, am ţipat şi m-am târât. Am invocat o boală căreia medicii lui nu i-au găsit leacul. Nici pentru a lui, cum ştiam deja că se va întâmpla. Din ziua aceea, semeţul său lujer de jad a devenit o suavă cârpă de mătase, pentru că nicio concubină, nicio curtezană, nicio prostituată din regat nu a fost în stare să-i dea ceea ce îi dădeam eu.

Cí o ascultă mut. Mâna lui se apropie de a ei în dorinţa de a o consola, dar se opri în ultimul moment. Se bucură că ochii ei nu puteau să vadă.

– Nu este nevoie să continui, insistă el.

– Chiar şi aşa, m-a păstrat în preajma lui. M-a numit *nüshi* ca să le învăţ pe noile sale achiziţii, ca să le instruiesc pe concubinele sale în arta plăcerii. Iar eu am făcut-o ca să fiu aproape de el şi să mă delectez cu degradarea sa. Ca să-l văd îmbătrânind şi, în acelaşi timp, pierzându-şi minţile. Apoi, când fiul său Ningzong i-a urmat la tron, am trecut pe planul al doilea. Noul împărat mi-a dăruit indiferenţa sa, care a fost aceeaşi cu care l-am tratat şi eu. Am rămas la Curte până la moartea tatălui meu. Nu îl puteam moşteni câtă vreme continuam să stau la palat, dar atunci l-am cunoscut pe Feng.

Cí o privi. Lacrimile i se uscaseră. Îşi imagină că le consumase deja pe toate pe vremea când trăia la Curte. Îi turnă puţin rachiu.

– Şi ce s-a întâmplat? întrebă Cí.

– Nu vreau să vorbesc despre asta. Răspunsul ei a răsunat sec, ca o lovitură de ciocan.

Rămaseră o vreme tăcuţi. Apoi ea se ridică, se scuză pentru comportamentul ei şi se retrase în apartamentele sale.

Cí continuă să stea cu rachiul în faţă, cu mintea palpitând într-un vârtej de gânduri şi dorinţe. Luă sticla şi bău din ea. Se gândi la Feng. Se gândi la Iris Albastru. Totul se învârtea cu el. Apucă sticla şi plecă în camera lui.

La miezul nopţii, îl trezi un zgomot ciudat. Cí îşi frecă tâmplele. Capul îi zvâcnea de parcă ar fi fost bătut cu maiul. Deschise pleoapele şi văzu sticla de rachiu goală la o palmă de faţa lui. Mirosul de alcool dulceag şi vâscos îl lovi din plin. În încăpere era întuneric. I se păru că aude foşnetul unor paşi şi o uşă care se deschide. Pulsul i se acceleră. Fără să se mişte, îşi îndreptă privirea spre intrarea în cameră. Clipi din ochi nedumirit. În prag, o lumină slabă învăluia silueta dezbrăcată a lui Iris Albastru.

O privi în tăcere imaginându-şi trupul său de zeiţă în mijlocul penumbrei. Femeia intră şi închise uşa. Îl străbătu un fior. O văzu intrând uşor, mergând calmă, îndreptându-se spre el. Iris înaintă încet,

până se opri la marginea patului. Cí rămase nemişcat, dar răsuflarea grea îi trăda roşeaţa din obraji.

Iris dădu la o parte cearşaful care îl acoperea şi se strecură sub el cu delicateţea cuiva care mângâie o floare. Ceva dinăuntrul lui Cí voia să o respingă. Ceva încă şi mai puternic dorea cu înflăcărare să-i atingă pielea. Îşi putea imagina căldura trupului ei, la un fir de păr distanţă de al lui. Suspină.

De-abia putea să gândească. Parfumul ei intens îi pătrundea în plămâni îmbătându-l atât de mult încât îl făcea să-şi piardă minţile. Deodată, îi simţi mâna alunecând încet pe piciorul lui. Atingerea ei era o mângâiere ce urca leneş spre brâu. Trase aer în piept cu putere şi îşi încordă abdomenul. Suportă, parcă lipsit de viaţă, implorând să plece de lângă el şi rugându-se, în acelaşi timp, să rămână. Se cutremură simţind contactul sânilor ei pe pieptul lui. Îi auzi răsuflarea profundă lângă gâtul său.

Niciodată nu mai pusese stăpânire pe el o senzaţie asemănătoare.

O teamă cumplită îl paraliza. Cicatricele îl făceau să se ruşineze, dar se lăsă atras de căldura care emana din trupul femeii. Îşi cufundă buzele pe gâtul ei gingaş şi dulce ca un fagure de miere, simţind pe ele răsuflarea sacadată a unui gâtlej din care răzbăteau gemete suave, de parcă ar fi murit. Mâinile lui le căutară pe ale ei, le apucară şi le apăsară pe trupul său într-o încercare disperată de a le păstra pentru totdeauna. Se arcui peste ea, căutându-i locurile fierbinţi, cotloanele ascunse, sărutându-i umerii şi claviculele, în vreme ce Iris îi gonea orice alt gând şi îşi înălţa sânii ca el să îi mângâie.

Cí îi străbătu cu limba. Aveau gustul dorinţei, fremătau între buzele lui. Le simţi pielea înfiorată, sfârcurile întărite, auzi murmurul gemetelor care îi scăpau din gură pe când el o săruta. Bău de pe limba ei cu nesaţ, de parcă ar fi avut nevoie să stingă o sete veche cât toată viaţa lui. Şi ea răspundea la fel. Strângându-l, atrăgându-l. Îmbrăţişându-l, de parcă ar fi avut nevoie de el, de parcă s-ar fi ţinut de o stâncă în toiul unei furtuni.

Continuară să se sărute şi să se mângâie. Gâfâielile ei îl aţâţau, îi sporeau dorinţa. Femeia îşi desprinse gura de a lui şi îi căută pieptul. Îl linse şi îl supse pe când Cí o privea în penumbră. O dorea. Dorea să pătrundă în ea şi i-o şopti la ureche. Ea păru că nu-l aude. Buzele ei

coborâră pe pântecele lui Cí, fără să o deranjeze cicatricele, până ajunse la lujerul de jad, tare şi vibrant. Când Iris îl cuprinse cu gura, Cí crezu că moare. Femeia îşi făcea buzele să alunece cu dorinţă, agăţată de el, prinsă cu o tulburare necunoscută tânărului. Limba ei îl răscolea, făcându-l să-şi piardă minţile. El închise ochii ca să-şi întipărească în minte clipa aceea. Deodată, simţi că Iris îl îmbrăţişa cu picioarele, ca şi cum exact în momentul acela l-ar fi vrut înăuntrul ei. Cí încercă să intre în ea, dar Iris îl împiedică, răsucindu-se până se aşeză călare pe el. Femeia se ridică până când grota plăcerii ei atinse lujerul lui Cí, care se zgudui încordat. Cu o mână, Iris îi astupă ochii. Cu cealaltă, îi conduse lent lujerul de jad înspre lăuntrul ei. Cí suspină. Încercă să-i dea la o parte mâna care îl orbea, dar ea se strânse la pieptul lui şi îi linse buzele.

– Suntem la fel, îi şopti ea.

– La fel, răspunse el şi lăsă ca palma ei să-i închidă pleoapele.

Femeia îşi coborî şoldurile până când îl primi înăuntrul grotei ei strâmte, fierbinţi, umede. Cí simţi o căldură intensă care punea stăpânire pe el şi îl biruia. Pendularea ei îl legăna într-o plăcere necunoscută. Gura ei îl îmbăta, îl înfierbânta, îl înnebunea. Niciodată nu mai simţise ceva asemănător. Iris continuă să se mişte, să se arcuiască, să-l sărute cu nesaţ, de parcă ar fi luat guri de aer înainte de a muri înăbuşită, de parcă ar fi avut nevoie de el ca să trăiască.

Apoi trupul ei se cutremură. Mijlocul ei se mişcă înainte şi înapoi deasupra lui Cí într-o prelungită tortură de plăcere, din ce în ce mai rapidă, mai violentă. Gura ei nu o lăsa pe a lui Cí nici măcar ca să respire. Tânărul simţea cum ea se agita şi se cutremura, cum mişcările ei pierdeau controlul şi deveneau o frenezie. Apoi Cí se răsuci în impetuoase biciuiri până când se revărsă înăuntrul ei, simţindu-se vlăguit.

Ea rămase lipită de el, de parcă ar fi avut pielea cusută unul de celălalt. Răsuflările lor erau doar un gâfâit sincopat, zbuciumat încă de plăcere. Înainte de a se desprinde unul de celălalt, Cí simţi gustul sărat al unor lacrimi ce izvorau din ochii orbi ai lui Iris. Îşi dori să fie lacrimi de fericire.

Se înşela.

Când s-a trezit a doua zi, ea nu mai era acolo. O întrebă pe servitoare unde se află stăpâna ei, dar aceasta nu ştiu să-i răspundă.

Luă micul dejun în acelaşi salonaş în care luaseră cina cu o seară înainte. Ceaiul nu avea niciun gust. Trase cu putere aer în piept, încercând să recupereze parfumul lui Iris Albastru pe care încă îl mai simţea pe piele. Dar acum gustul lui dulce îi lăsa un altul de amărăciune.

Se gândi la Feng pe când se întreba dacă va fi în stare să stea faţă în faţă cu el fără să-şi plece privirea. Ştia că nu va putea. Nu era în stare să se privească nici măcar pe el însuşi în minunata oglindă de bronz care domina încăperea. Dădu ceaiul pe gât, încercând să şteargă efectele alcoolului care îl mai urmăreau încă. Apoi se ridică de la masă ca să-şi facă toaleta, de parcă apa ar fi putut să-i smulgă de pe trup ticăloşia cu care se acoperise. Tânji după plăcerea pe care i-o oferise Iris Albastru, dar se urî pentru că îşi pierduse sufletul.

La întoarcerea în camera sa, se opri în salonul principal, fermecat de frumuseţea antichităţilor care îi împodobeau pereţii. Vazele, pânzele, oglinzile şi tablourile erau atât de minunate, încât ridiculizau colecţia care îl fascinase cu câteva zile în urmă în locuinţa eunucului Gingaşul Delfin. Cu totul sublimă era o colecţie de mostre de poezie veche, splendid caligrafiate pe pânze montate în rame rotunjite şi care ieşeau în evidenţă pe nuanţa de roşu sânge a tapetului de mătase ce acoperea peretele. Textele îi aparţineau renumitului taoist Li Bai, poetul nemuritor al Dinastiei Tang. Citi rar o strofă.

Mă gândesc la noapte.
În faţa patului, străluceşte luna.
Peste rouă se aşterne îndoiala.
Privesc în sus şi este lună plină.
Privesc în jos şi tânjesc după viaţa mea.

Pentru o clipă, se văzu oglindit în versul acela.

Citi în continuare până ajunse la un mic epigraf în care se spunea că acea compoziţie aparţine unei serii de unsprezece pânze, fiecare caligrafiată pe o singură ţesătură. Dar, pe peretele acela atârnau doar zece pânze înrămate. Pe locul care ar fi trebuit să fie cel de-al unsprezecelea, apărea portretul rudimentar al poetului, care nu reuşea să ascundă urma lăsată de tabloul anterior. O amprentă asemănătoare cu cea pe care celelalte zece o lăsaseră pe mătase.

Înghiţi în sec. Era cu neputinţă.

Tocmai voia să se convingă, când un zgomot în spatele său îl alarmă. Întorcându-se, se pomeni faţă în faţă cu Iris Albastru. Tresări. Femeia purta un veşmânt roşu bătător la ochi.

– Ce faci aici? întrebă era.

– Ni-mic, se bâlbâi Cí.

– Servitoarea mi-a spus că ai întrebat de mine.

– Aşa este. Dar mi-a spus că nu ştie unde sunteţi.

Încercă să-i mângâie mâna, dar ea şi-o retrase.

– Am ieşit să fac o plimbare, spuse ea cu prudenţă. Mereu fac asta.

Cí o privi. Era ceva care i se păru straniu în expresia ei. Privi din nou spre locul în care presupunea că fusese cândva cea de-a unsprezecea pânză.

– Impresionante poeme. Întotdeauna au fost zece? întrebă el.

– Nu ştiu. Nu le pot vedea.

Cí strânse din buze. Nu înţelegea atitudinea ei.

– S-a întâmplat ceva? Azi-noapte eraţi mai...

– Nopţile sunt întotdeauna întunecate. Zilele ne aduc claritatea. Spune-mi, ce te-ai gândit să faci azi? Încă nu am vorbit despre etnia Jin.

Cí îşi drese glasul. De fapt, nu ştia foarte bine cum să prezinte chestiunea populaţiei din nord. Ar trebui poate să-i ceară sfatul maestrului său, Ming. Cu acest prilej, va constata şi dacă dregătorul Kan se ţinuse de promisiunea de a-i da îngrijiri. Se scuză faţă lui Iris Albastru spunându-i că trebuie să viziteze un prieten bolnav şi apoi să meargă la un depozit.

– Atunci, la amiază? sugeră ea.

– Da.

– De acord. Te voi aştepta aici.

Cí părăsi clădirea copleşit de nelinişte. Deşi refuza să admită, credea din ce în ce mai puţin în nevinovăţia lui Iris Albastru. Dar dorea cu înflăcărare să se încreadă în ea. Ezită dacă să-i povestească sau nu lui Ming.

Îl găsi pe bătrânul maestru într-o cameră modestă, dar curată, din apropierea încăperilor în care locuia slujbaşul Bo. Înfăţişarea lui se îmbunătăţise, dar picioarele încă mai prezentau o nuanţă

violacee care îl îngrijoră. Îl întrebă dacă fusese vizitat de medic. Ming negă printr-o clătinare a capului.

– N-am nevoie de doctoraşii ăia nepricepuţi, bombăni el. Se ridică în capul oaselor cu gemete înăbuşite. Dar m-am putut spăla şi nu mi se dă mâncare proastă.

Cí privi strachina cu resturi de orez uscat care zăcea lângă el. Dacă ar fi ştiut, i-ar fi adus fructe şi vin. Îi păru rău de această omisiune. Când se asigură că nu îi auzea nimeni, îi mărturisi neliniştile lui în privinţa lui Iris Albastru. Nişte bănuieli în care nu voia să creadă, dar care nu încetau să crească. Îi enumeră împrejurările care l-au făcut să o suspecteze pe *nüshi,* chiar dacă imediat după aceea îi luă apărarea.

Ming îl ascultă cu atenţie. Pe chipul său se citea îngrijorarea.

– După câte spui, femeia aceea pare să aibă motive, observă Ming.

– Vă repet că sunt doar circumstanţiale. Nu există nicio dovadă împotriva ei. De altfel, cum să nu-l deteste pe împărat? Dacă aţi fi suferit ce a îndurat ea, şi dumneavoastră l-aţi urî, dar de aici până la a încerca să-l ucidă este cale lungă... Ar trebui să o cunoaşteţi. Îşi plecă privirea. Femeia aceea este o dulceaţă.

– Şi cine ţi-a spus că nu o cunosc? Ciudat este faptul că tu nu ştiai de ea. Mi-ai vorbit mult despre farmecul ei, dar nu cumva faci o confuzie între gândurile şi dorinţele tale?

Cí se îmbujoră.

– La ce vă referiţi? sări Cí ca ars. Iris Albastru n-ar fi în stare să omoare o muscă.

– Aşa crezi? Atunci, presupun că ştii motivul pentru care împăratul Ningzong a îndepărtat-o din funcţia de *nüshi.*

– Bineînţeles că ştiu! Când Ningzong s-a urcat pe tron, s-a descotorosit de ea pentru că din cauza ei s-a îmbolnăvit tatăl său. Bătrânul împărat şi-a pierdut minţile când ea l-a respins.

– Asta ţi-a povestit ea? Îl privi cu o expresie severă. Mă miră faptul că nu eşti la curent cu o poveste pe care o cunoaşte toată lumea.

– Şi care este povestea aceea? îl sfidă Cí.

Pe faţa lui Ming se putea citi o expresie încărcată de reproş.

– Ei bine, bătrânul împărat nu şi-a pierdut minţile pentru că ea l-a respins. Medicii care l-au îngrijit au găsit otravă în ceaiul pe care i-l pregătea ea.

Cí simţi cum i se strânge inima când auzi vorbele lui Ming. Nu-i venea să creadă, dar chipul maestrului nu lăsa loc de îndoieli. Îşi blestemă slăbiciunea care-l făcuse să creadă în nevinovăţia lui Iris Albastru, la fel ca şi ceasul când căzuse pradă farmecelor ei. Se simţi un mare prost, de parcă şi-ar fi vândut sufletul pentru două monede mizerabile. Tocmai voia să-l întrebe pe Ming alte amănunte, când prezenţa unei santinele îl sili să tacă. Aşteptă să plece, dar bărbatul se rezemă de un perete şi fu atent la conversaţie. După o vreme, Cí renunţă la intenţia sa, insistă ca Ming să se lase vizitat de medic şi părăsi foarte tulburat încăperea.

Încă năuc, încercă să privească din altă perspectivă evenimentele în care fusese fără voia ei implicată Iris Albastru. La urma urmelor, ea avea un motiv: o ură teribilă faţă de împărat, ură pe care, nu numai că nu o ascundea, dar cu care părea că se mândreşte în faţa primului necunoscut care-i ieşise în cale. Şi dacă fusese în stare să-l otrăvească pe împărat, fără îndoială că putea să pună la cale şi alte crime. În plus, la toate astea se putea adăuga lipsa ei de scrupule când îl înşelase pe Feng, chiar dacă el însuşi îi fusese complice la infidelitate, sau povestea cu parfumul, care o asocia direct cu acele cadavre găsite. Dar încă îi mai rămânea să descopere motivul pentru care Iris Albastru ar fi ucis nişte necunoscuţi care nu aveau nicio legătură cu împăratul. Sau măcar pe unul dintre ei. Pentru că, de îndată ce ar găsi legătura cu unul, era convins că s-ar lămuri şi celelalte cazuri.

Hotărî să viziteze din nou încăperile eunucului. Era ceva ce trebuia să verifice.

Locuinţa Gingaşului Delfin continua să fie supravegheată de o santinelă care îi lăsă cale liberă după ce verifică sigiliul şi îi trecu numele în registrul de intrări. Odată ajuns înăuntru, Cí se îndreptă direct spre sala pe care eunucul o transformase în muzeul său particular de antichităţi. Acolo atârna în continuare măreţul tablou care, la prima lui vizită, îi atrăsese atenţia. Nu se înşelase. Era poezia nemuritorului Li Bai. Cea cu numărul unsprezece. Cea care lipsea din colecţia lui Iris Albastru.

Băgă de seamă că rama albă care îl încadra era rotunjită, la fel ca şi celelalte tablouri din colecţia pe care o admirase în pavilionul *nüshi*-ei. Deplasă uşor rama ca să-i observe urma pe perete. Apoi repetă operaţiunea cu celelalte tablouri din încăpere. După ce termină,

pe chipul său se amestecau mânia şi satisfacţia. Când ieşi, îşi aminti de registrul în care apăreau notate persoanele care pătrundeau în încăperi. Poate că nu va găsi nimic, dar nici nu avea prea mult de pierdut. Nişte monede trecură în alte mâini şi ofiţerul de gardă îi dădu voie să-l consulte. Cí revăzu datele cu lăcomie. Deşi majoritatea numelor îi erau necunoscute, ochii îi străluceau peste coloanele verticale. Din fericire, apărea şi funcţia pe care o deţineau la palat, aşa că-i fu uşor să elimine servitorimea care făcuse curăţenie în camere. Printre alţii, în listă figurau Kan şi Bo, dar, în cele din urmă, găsi şi numele pe care îl căuta cu adevărat. Caligrafia era clară, decisivă. La două zile după dispariţia eunucului, acele încăperi fuseseră vizitate de o persoană pe nume Iris Albastru.

Inima îi bătu mai tare simţind că se apropie de adevăr. Mai era încă o oră până la întâlnirea lui cu *nüshi,* aşa că profită ca să meargă la depozitul în care erau îngrămădite resturile calcinate ale atelierului de bronzuri şi să arunce o privire.

Zâmbi. Piesele începeau să se potrivească între ele.

Părea că totul o luase pe drumul cel bun până când ajunse la depozit şi descoperi că uşa rămăsese deschisă şi nepăzită. Privi într-o parte şi într-alta, dar nu văzu pe nimeni. Numaidecât, bucuria lui se prefăcu în îngrijorare. Înăuntru, bezna îl aştepta ameninţătoare. Pătrunse încet, cu prudenţă, dar după câţiva paşi se împiedică de ceva şi căzu. Ridicându-se pe bâjbâite, băgă de seamă că majoritatea obiectelor pe care el şi Bo le clasificaseră zăceau împrăştiate pe jos. Îi blestemă pe vinovaţi. Deschise iute uşile, prin care intră suficientă lumină ca să descopere că depozitul fusese prădat. Se îndreptă numaidecât spre locul în care aşezaseră formele, ca să constate cu disperare că majoritatea fuseseră distruse. Parcă ar fi fost zdrobite cu maiul pe imensa nicovală care se afla alături. Deodată, auzi un zgomot deasupra capului şi, instinctiv, apucă maiul, îndreptându-şi privirea spre movila pe care îngrămădiseră piesele de fier.

Nu zări pe nimeni, aşa că examină în continuare resturile până când găsi un săculeţ cu ipsos, din cel utilizat pentru extragerea pozitivelor din forme. O luă şi o puse deoparte. Apoi se auzi alt scârţâit, de data aceasta mai intens. Cí ridică din nou privirea îndeajuns cât să zărească pe movilă o siluetă ghemuită. Nu avu vreme să se ferească,

pentru că brusc o avalanşă de bare, gratii şi lemne se prăvăli peste el, cât pe-aci să-l îngroape.

Cí îndrăzni să ridice ochii doar atunci când praful a încetat să-l mai sufoce. Nu zărea aproape nimic, dar măcar scăpase cu viaţă, aşa că mulţumi cerului că alunecase la picioarele nicovalei care avusese rolul de parapet. Dar una dintre bucăţile de metal îi ţinea prins piciorul drept, împiedicându-i orice mişcare. Încercă să se elibereze, dar nu reuşi. Încetul cu încetul, razele soarelui au început să se filtreze prin norul de praf, profilând contra luminii silueta întunecată a unui necunoscut. Cí rămase încremenit. Păstră tăcerea, temându-se ca nu cumva să fie vorba de aceeaşi persoană care provocase prăbuşirea grămezii de fiare, dar asta nu-l împiedică pe necunoscut să se apropie de el. Cí înghiţi o salivă groasă. Apucă o bară de metal din preajmă şi se pregăti să-şi vândă scump pielea. Silueta era la un pas de el. Îşi încordă muşchii pe când îşi simţea tâmplele zvâcnind. Deodată, silueta îl văzu. Cí rămase nemişcat, atent la mişcarea acesteia. I se acceleră respiraţia. Era hotărât să arunce fierul în capul necunoscutului, când acesta îi vorbi:

– Cí! Tu eşti?

Cí tresări. Era glasul lui Bo. Pentru o clipă, se linişti, dar din precauţie, rămase cu bara de fier în mână.

– Eşti bine? Ce s-a întâmplat? întrebă Bo, pe când se străduia să îndepărteze fiarele sub care era prins Cí.

Cí îl ajută până reuşi să se elibereze. Apoi se sprijini de Bo ca să iasă din depozit. Ajuns afară, trase o gură de aer curat. Încă mai avea îndoieli în privinţa lui Bo, aşa că îl întrebă ce venise să facă acolo.

– Santinela care a descoperit dezastrul m-a informat că cineva profitase de absenţa ofiţerului de gardă din timpul nopţii ca să spargă uşa, aşa că am venit să verific.

Cí se îndoi de spusele lui Bo. De fapt, se îndoia de toată lumea. Încercă să meargă, dar reuşi cu greu, aşa că îi ceru slujbaşului să-l însoţească până la Pavilionul Nuferilor, căci se temea că, în starea în care se afla, ar fi putut să fie atacat din nou. Pe drum, Cí întrebă dacă portretul cadavrului îi ajutase să afle ceva.

– Încă n-a apărut nimic, se scuză Bo. Dar am noutăţi despre mâna retezată. Ciudatul tatuaj semănând cu o flacără pe care l-ai găsit sub degetul mare reprezintă altceva.

– Ce vreţi să spuneţi?

– I l-am arătat lui Chen Yu, un renumit desenator de modele de tatuaje şi de imprimeuri de pe piaţa mătăsii. Unul dintre cei mai buni din Lin'an. Omul l-a studiat o bună bucată de vreme înainte de a afirma că, după părerea lui, o parte din cercul exterior s-a şters din pricina sării. Se aplecă şi desenă pe pământul nisipos o flacără unduită şi compactă. Apoi o înconjură cu un cerc. De fapt, nu sunt nişte flăcări. Este un yin-yang.

– Simbolul taoiştilor?

– Mai concret, al unui călugăr alchimist. Desenatorul de tatuaje m-a asigurat că pigmentul folosit a fost cinabrul, elementul prin care se identifică ocultiştii care caută elixirul vieţii veşnice.

Pe Cí nu îl surprinse acel răspuns. De fapt, după cele întâmplate în depozit, nu-l mai surprindea nimic. Îşi aminti că singura persoană căreia îi vorbise despre intenţia lui de a merge la depozit fusese Iris Albastru şi imediat înţelese cât de prost fusese să creadă în nevinovăţia ei. *Nüshi* avea un motiv: răzbunarea împotriva împăratului. Avusese prilejul folosindu-se de servitorul ei mongol şi poseda sângele-rece necesar, aşa cum o dovedise încercarea ei de a-l otrăvi pe bătrânul împărat cu ani în urmă, iar acum încercase să-l ucidă şi pe Cí. Lucrul cel mai nimerit era să meargă la Kan şi să-i dezvăluie descoperirile sale. Dar înainte trebuia să păzească bunul său cel mai de preţ: forma pe care o ascunsese în pavilion.

Când servitorii de la Pavilionul Nuferilor observară starea jalnică în care se afla, vrură să o înştiinţeze pe doamnă, dar Cí le porunci să fie condus direct la apartamentele sale şi să fie lăsat singur. Îi mulţumi lui Bo pentru ajutor şi îşi luă la revedere de la el.

De îndată ce intră în camera sa, Cí se repezi spre locul în care ascunsese forma de teracotă verde. Încă nu cunoştea motivul, dar presimţea că aceea era tocmai piesa pe care o căuta persoana care dorise să-l asasineze. Din fericire, bucăţile erau în acelaşi loc. Tocmai le ascundea din nou când Iris Albastru intră fără să bată la uşă. Lui Cí îi zvâcni inima.

– Mi s-a spus că ai suferit un accident, zise Iris speriată.

Cí nu se tulbură. Termină de ascuns resturile formei, ştiind că Iris nu îl poate vedea, şi se ridică în picioare.

– Da. Un accident destul de ciudat. De fapt, aproape că l-aş denumi o încercare de asasinat. Regretă numaidecât că nu-şi stăpânise vorbele.

Auzindu-l, Iris deschise ochii, scoţând şi mai mult în evidenţă ciudata lor nuanţă.

– Ce...? Ce s-a întâmplat? se bâlbâi ea.

Era pentru prima dată când Cí o vedea şovăind.

– Nu ştiu. Speram să mi-o spui tu. Îşi smulse de pe el cămaşa sfâşiată şi o aruncă pe pat.

– Eu? Nu înţeleg...

– Să lăsăm minciunile. O prinse de încheietura mâinii. În primul moment, n-am vrut să-i dau crezare lui Kan, dar avea dreptate.

– Dar ce prostii spui? Dă-mi drumul! Dă-mi drumul, ori dacă nu, voi da poruncă să fii biciuit! Reuşi să se elibereze.

Iris începu să tremure, în timp ce se dădea îndărăt, împleticindu-se. Cí se grăbi să închidă uşa. Auzind cum o trânteşte, ea tresări. Cí se repezi la ea.

– De aceea m-ai sedus, nu-i aşa? Kan m-a avertizat în privinţa ta; a planurilor tale împotriva împăratului. N-am vrut să-l cred şi era cât pe-aci să mă coste viaţa, dar toate subtilităţile tale au dat greş. La fel ca şi minciunile tale.

– Eşti nebun. Lasă-mă!

– Eunucul lucra la monopolul sării. Nu ştiu dacă a descoperit ceva în socotelile tale şi tu l-ai mituit sau pur şi simplu el te-a şantajat, dar ştiai de obsesia lui pentru antichităţi şi i-ai oferit una, pe care n-a fost în stare să o refuze. Şi când a continuat să te şantajeze, l-ai lichidat.

– Pleacă de aici! Pleacă din casa mea! începu ea să plângă cu suspine.

– Erai singura persoană care ştia că mă voi duce la depozit şi de aceea ai trimis acolo un ucigaş plătit să mă omoare. Probabil, acelaşi care i-a luat viaţa şi Gingaşului Delfin, şi celorlalţi.

– Ţi-am spus să pleci! ţipă ea.

– Ai folosit Esenţa de Jad ca să-i sperii, ca să afle că şi o oarbă îi poate lichida. Te ştiai protejată de ceea ce i se întâmplase strămoşului tău; ştiai că împăratul nu va mai risca încă o dată, acuzând-o fără dovezi pe strănepoata renumitului erou pe care imperiul nostru l-a

acuzat pe nedrept de trădare. Dar setea ta de răzbunare nu cunoaşte limite. M-ai minţit când mi-ai spus că împăratul s-a îmbolnăvit din iubire. L-ai otrăvit, ca pe mine ieri!

Iris Albastru încercă să iasă din încăpere, dar Cí nu-i permise.

– Mărturiseşte! urlă Cí. Mărturiseşte că m-ai minţit. Că m-ai făcut să cred că simţi ceva pentru mine. Deodată, îşi dădu seama că i se umpleau şi lui ochii de lacrimi.

– Cum îndrăzneşti să mă acuzi fără motiv? Tu! Tu, care ai fost primul care m-a minţit în privinţa adevăratei tale profesii; tu, care l-ai trădat pe dragul tău Feng cu frumoasa lui soţie oarbă.

– Mi-ai făcut vrăji! urlă Cí.

– Eşti jalnic. Nu ştiu ce am putut găsi la tine. Încercă din nou să iasă din cameră.

– Crezi cumva că te vor salva lacrimile? Kan a avut dreptate în toate. Mă auzi? În toate! O opri din nou.

Ochii umezi ai femeii erau aprinşi de mânie.

– Singurul lucru asupra căruia dregătorul acela poate avea dreptate este că sunt o proastă! Ştii ceva? În noaptea când i-ai luat apărarea acelei curtezane am crezut că eşti altfel. O proastă afurisită, asta am fost! se lamentă ea. Nu eşti diferit de ceilalţi. Crezi că ai dreptul să mă acuzi şi să mă condamni, să mă foloseşti şi să mă disprețuieşti pentru că nu sunt altceva decât o bătrână *nüshi.* O expertă în artele alcovului. Şi da. Aşa este. Te-am sedus. Şi ce dacă? îl sfidă ea. Ce ştii tu despre mine? Ştii oare cum este viaţa mea? Nu. Bineînţeles că nu ştii! Niciodată nu-ţi vei putea imagina nici măcar pentru o clipă infernul care mi-a fost dat să-l trăiesc.

Cí se gândi la propriul infern. Ştia prea bine ce înseamnă să suferi, la fel cum ştia că ea este vinovată. Femeia aceea nu avea dreptul să-i reproşeze nimic. Şi cu atât mai puţin, după tot ce descoperise el.

– Kan m-a avertizat, reuşi el să repete.

– Kan? Muntele ăla de grăsime şi-ar vinde şi propriii fii numai să-şi atingă scopul. Ce ţi-a povestit? Îl lovi în piept. Că am încercat să-l otrăvesc pe împărat? Ei bine, nu! N-am făcut-o, oricât de mult o regret acum! Crezi cumva că, dacă ar fi fost adevărat, împăratul mi-ar fi cruţat viaţa? Ţi-a dezvăluit oare Kan motivul urii pe care mi-o poartă? Ţi-a spus că a încercat de mii de ori să mă posede şi că

l-am respins de fiecare dată? Ți-a povestit că m-a cerut în căsătorie și am refuzat? Ți-a dezvăluit ofensa pe care a simțit-o marele sfetnic de la Dregătoria Pedepselor pentru că o *nüshi* l-a sfidat? Se lăsă să cadă pe podea, copleșită de lacrimi.

Cí o privi, neștiind ce să spună. Pe de o parte, ar fi vrut să o creadă, dar dovezile...

– Numele tău apărea în registrul de la apartamentul Gingașului Delfin, îi mărturisi el. Nu știu cum ai reușit să intri, dar ai făcut-o. Și înăuntru se află un tablou cu cea de-a unsprezecea poezie a lui Li Bai. O antichitate care îți aparține. O relicvă care ar fi trebuit să se afle pe pereții casei tale și pe care ai înlocuit-o cu un portret rudimentar al autorului. Un text pe care eunucul nu l-ar fi putut dobândi niciodată. Așteptă ca ea să-i dezmintă spusele, dar Iris amuțise. Am citit pecețile care confirmă proprietatea asupra lor. Poeziile acelea i-au aparținut bunicului tău. Dacă e adevărat că le prețuiai atât de mult, n-ai fi îngăduit să părăsească vreodată căminul tău. Doar dacă nu cumva...

– Doar dacă nu cumva...? izbucni ea într-un plâns cu suspine și se întoarse ca să plece.

– Unde te duci?

– Lasă-mă în pace! Se întoarse și privi spre locul unde credea ea că se află ochii lui Cí. Întreabă-l pe Kan! Păstrează duzini întregi de flacoane cu Esență de Jad pe care și le-a însușit ca să mă răsfețe cu atenții. Cât despre poezia lui Li Bai, soțul meu i-a dăruit-o lui Kan, așa că întreabă-l pe el cum a ajuns în mâinile Gingașului Delfin. Dădu din nou să plece, dar se opri. Și dacă nu știai, în ziua când am intrat în apartamentul eunucului, am făcut-o ca să iau niște miniaturi de porțelan. Da, eunucul era prietenul meu. De aceea Kan m-a înștiințat că dispăruse și de aceea mi-a cerut să mă duc să iau miniaturile care îmi aparțineau... Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe el.

Rămas singur, Cí încercă să se scuture de confuzia care pusese stăpânire pe el. După ce se liniști, scoase din nou forma și se așeză pe jos ca să o termine de reconstituit. Începu urmând ordinea notată, dar fragmentele se năruiau. Își privi mâinile. Îi tremurau ca ale unui copil speriat. Dădu bucățile la o parte și le azvârli cât colo.

Nu și-o putea scoate din minte pe Iris Albastru. Îi părea rău că o strânsese de mână cu putere pe femeia care îl iubise cu atâta gingășie

în noaptea dinainte. Regreta că se lăsase pradă temperamentului său, dar credea că este îndreptăţit să o acuze. Cu toate acestea, comportamentul *nüshi*-ei nu corespundea cu cel al unei persoane vinovate. O femeie încolţită, poate, dar vinovată...? Existau dovezi care o incriminau, dar acuzaţia avea şi numeroase lacune.

Din ce motiv ar fi vrut Iris Albastru să-i ucidă pe oamenii aceia? Aceasta era întrebarea care îl chinuia. O formula întruna în sinea lui. Poate că răspunsul s-ar afla în bucăţile de teracotă sau la însuşi Kan.

Trase de mai multe ori aer în piept înainte de a se apuca din nou de reconstruirea formei. Nu îşi mai putea permite greşeli, aşa că îşi dădu toată silinţa să lipească bine bucăţile cu cocoloaşe de orez gelatinos. Încetul cu încetul, şablonul începu să capete formă, până când reuşi să completeze două jumătăţi care, odată alipite, alcătuiră un bloc în formă de prismă, de mărimea unui antebraţ. Puse deoparte fragmentele de prisos, care păreau să constituie o bucată dintr-o vergea interioară şi, cu grijă, legă cele două carcase cu o panglică. Apoi, amestecă într-un lighean ipsosul pe care îl adusese din depozit şi turnă pasta obţinută în cavitatea din formă. În vreme ce aştepta să se întărească ipsosul, curăţă cu grijă resturile albicioase. În cele din urmă, când se asigură de soliditatea compoziţiei, separă cele două jumătăţi ale formei.

Cí privi rezultatul muncii sale. Pe podea, se afla o piesă de ipsos care, după de aspect, îi aminti de un fel de sceptru de comandant. Lungimea lui era în jur de două palme, iar circumferinţa, de grosimea mânerului unei spade, putând fi cuprins cu mâna. Nu îşi dădea seama care ar fi putut să fie utilitatea obiectului, aşa că ascunse din nou bucăţile formei în dulap. Pe cele care făceau parte din vergeaua interioară hotărî să le ascundă împreună cu sceptrul de ipsos în podea, sub o placă pe care o găsise desprinsă. Apoi părăsi Pavilionul Nuferilor. Neliniştea îl apăsa şi simţea nevoia să respire aer curat.

Rătăci descumpănit. Era obişnuit să studieze cadavre şi să examineze cicatrice, să caute urme şi să scoată la iveală răni invizibile, dar nu ştia cum să se confrunte cu intrigile şi ranchiunele, cu patimile şi cu minciunile în faţa cărora gândirea sa raţională părea să nu aibă răspuns. Cu cât cugeta mai mult, cu atât era mai sigur că dregătorul Kan îl manevrase ca pe o marionetă încă de la prima lor întâlnire. Dacă

informaţia pe care i-o dăduse Iris Albastru ar fi adevărată, sfetnicul de la Dregătoria Pedepselor acţiona împotriva ei mânat de o ranchiună şi mai puternică decât cea pe care i-o purta ea împăratului. Exista posibilitatea ca dregătorul Kan să o fi însoţit pe Iris Albastru în apartamentul eunucului şi dacă, într-adevăr, dregătorul avea acces la Esenţa de Jad, faptul că acesta ar fi lăsat urme de parfum ca să o incrimineze începea să capete sens. Pentru că, dacă ea ar fi făcut-o, ar fi însemnat că se învinovăţeşte singură, fapt ce scăpa înţelegerii sale. În plus, Iris Albastru nu-şi ascunsese niciodată resentimentul faţă de împărat, ceea ce o transforma într-o victimă uşoară căreia i se putea aduce orice acuzaţie. Dacă la aceasta se adăuga faptul că dregătorul Kan fusese ultima persoană care îl văzuse în viaţă pe fabricantul de bronzuri, că el fusese cel care avusese o ciudată întrevedere cu ambasadorul Imperiului Jin, precum şi lipsa lui de claritate la momentul prezentării unor explicaţii, poate că soluţia se afla chiar la dregător.

Privi de jur împrejur. Dacă ar trebui să aleagă un loc în care să se adăpostească, s-ar încrede mai curând într-un cuib plin de vipere decât în palatul acela.

Se gândi îndelung cum se acţioneze. Nu putea să recurgă la Kan, pentru că singurul lucru pe care l-ar obţine ar fi acela de a-l preveni. Poate că asasinul era însuşi dregătorul. Sau poate el era instigatorul. Sau poate că nu avea nimic de-a face şi voise pur şi simplu să profite de nişte asasinate care nu aveau nimic de-a face cu o ameninţare pentru a urzi o minciună şi a se răzbuna pe femeia care îl umilise şi care, într-o oarecare măsură, încă se mai bucura de ocrotire din partea împăratului. Îşi aminti atunci că însuşi Ningzong îl avertizase în legătură cu temperamentul irascibil al lui Kan.

Însuşi Ningzong...

Poate că ar trebui să stea de vorbă cu împăratul. De fapt, nu-i trecea prin minte alt mod de a lămuri această afacere care, nu numai că se împotmolise, dar începea să devină mult prea periculoasă.

Îşi luă inima-n dinţi. Trase aer în piept şi porni în căutarea lui Bo. Avea nevoie de ajutorul lui dacă voia să fie primit de către împărat.

* * *

Îl găsi pe Bo în locuinţa lui, făcându-şi toaleta. Când îi spuse că are nevoie de o audienţă imediată la împărat, Bo refuză.

– Există un protocol pe care trebuie să-l respectăm cu toţii. Dacă nu ţinem seamă de el, vom fi biciuiţi sau ceva şi mai rău, îl asigură el.

Cí cunoştea bine nesfârşitele ritualuri care marcau zi după zi viaţa împăratului, dar mai ştia şi că, pentru a-şi atinge ţelurile, nu trebuia să se dea în lături din faţa dificultăţilor. Îi spuse lui Bo că rezolvase crimele şi că tocmai de aceea nu putea să discute cu sfetnicul Kan şi nici nu putea să mai aştepte multă vreme.

– De altfel, în cazul în care aţi fi pedepsit, voi spune că a fost ideea mea.

– Înţeleg... Dar am fost numit escorta ta tocmai pentru a evita astfel de idei, spuse Bo, ştergându-se pe cap.

– Aţi uitat cumva ce s-a întâmplat în depozit? Dacă nu mă ajutaţi, s-ar putea ca mâine să nu mai aveţi pe cine să escortaţi.

Bo îşi blestemă soarta. Strânse din dinţi, în timp ce îl privea ţintă pe Cí. În cele din urmă, după câteva clipe de şovăire, hotărî să transfere chestiunea către superiorul său imediat. Acesta, la rândul lui, o transmise superiorului său, iar acesta din urmă, unui grup de bătrâni ceremonioşi care amuţiră la auzul pretenţiei celui venit de curând la palat. Din fericire, cel mai lipsit de vlagă dintre aceştia păru să înţeleagă importanţa problemei şi, profitând de un răgaz în activităţile sale, făcu să-i ajungă cererea împăratului. După un timp, care lui Cí i se păru nesfârşit, bătrânul se întoarse. Chipul său era încremenit ca o stâncă.

– Onorabila Sa Maiestate te va primi în sala tronului, spuse el cu seriozitate. Aprinse un beţişor de tămâie de lungimea unei unghii şi i-l înmână lui Cí. Vei putea vorbi până se va stinge. Nicio clipă mai mult, îi atrase el atenţia.

Cí îl urmă pe bătrân până în salonul regal fără măcar să observe măreţia locului. Singurul său interes era acela de a menţine aprinsă o flacără care deja începuse să-i ardă degetul mare. Îşi umezi degetele şi încercă să facă acelaşi lucru cu capătul beţişorului ca să-i prelungească durata. Deodată, bătrânul se dădu la o parte şi Cí se pomeni în faţa împăratului.

Tunica sa aurie îl orbi atât de tare, încât fu cât pe ce să scape beţişorul când bătrânul îl înghionti ca să îngenuncheze. Numaidecât, Cí îşi recăpătă cumpătul şi se aplecă pentru a săruta podeaua. De-abia îi mai rămăsese timp şi bătrânului părea că îi ia o eternitate

să explice din nou motivul prezenţei sale. Se gândi să-l întrerupă, dar se stăpâni până când, în sfârşit, primi autorizaţia să vorbească. Cí se grăbi cu relatarea celor întâmplate. Îi expuse împăratului bănuielile sale în privinţa lui Kan, informându-l de minciunile şi încercările acestuia, făcute pe ocolite, de a o învinui pe Iris Albastru.

Împăratul, cu privirea fixă şi inexpresivă, îl ascultă în tăcere, chibzuind la fiecare cuvânt al său. Chipul lui ca de ceară rămase încremenit, fără urmă de emoţie.

– Îl acuzi de dezonoare pe unul dintre cei mai credincioşi oameni ai mei, pe un dregător imperial pentru care aş lăsa să mi se taie o mână. O acuzaţie ofensatoare care, dacă s-ar dovedi falsă, ar fi pedepsită cu moartea, îl avertiză senin Ningzong. Şi, cu toate acestea, te afli în continuare aici... ţinând între degete jarul unui beţişor care luptă să se stingă... Îşi împreună palmele şi le duse la buzele sale ţuguiate.

– Aşa este, Maiestate. Tremura, în timp ce buricele degetelor îi ardeau.

– Dacă poruncesc ca dregătorul Kan să fie condus până aici şi acesta îţi respinge acuzaţiile, mă voi vedea silit să te execut. Dacă, dimpotrivă, mai chibzuieşti şi îţi retragi acuzaţia, voi fi mărinimos şi voi da uitării îndrăzneala ta. Aşa că gândeşte-te bine şi spune-mi: eşti hotărât să-ţi menţii denunţul?

Cí răsuflă cu putere. Flacăra pâlpâi până se stinse.

Spuse „da“ fără să se mai gândească.

Slujbaşul însărcinat să-l anunţe pe sfetnicul de la Dregătoria Pedepselor năvăli în Sala Tronului tremurând, de parcă l-ar fi văzut pe diavol în persoană. Chipul său era acoperit de sudoare, iar ochii îi ieşeau din orbite. Fugi ca un exaltat şi se aruncă în genunchi la picioarele împăratului, care, uimit, se dădu înapoi de parcă l-ar fi atins un ciumat. Mai multe santinele îl îndepărtară de împărat şi îl siliră să se ridice în picioare. Bărbatul bolborosi ceva de neînţeles. În pupilele sale dilatate se citea teroarea.

– Este mort, Maiestate. Kan s-a spânzurat în locuinţa lui!

PARTEA A ŞASEA

32

De îndată ce află vestea, Ningzong decretă suspendarea imediată a tuturor ceremoniilor şi porunci să fie găsiţi judecătorii imperiali. După sosirea acestora, împăratul se îndreptă spre încăperile lui Kan, escortat de o suită de funcţionari al căror număr îl întrecea pe cel al gărzilor înarmate care aveau sarcina de a-l apăra. Cu încuviinţarea lui Ningzong, Cí îi însoţi.

Când ajunseră în pragul încăperii, Cí şi restul alaiului se opriră îngroziţi. În faţa lor, atârnând ca un sac voluminos, se balansa trupul gol al lui Kan. Chipul său buhăit semăna cu al unei broaşte râioase zdrobite, iar cărnurile sale puhave păreau revărsate pe sub pielea lividă străbătută de vene. Aproape de picioarele lui, se afla o ladă imensă pe care, după toate aparenţele, o folosise ca platformă. Ningzong porunci să fie imediat dat jos cadavrul, dar judecătorii îl convinseră de contrariu, fiind cu toţii de acord asupra necesităţii de a efectua o examinare prealabilă. Lui Cí i se îngădui să rămână în spatele lor la o oarecare distanţă. În timp ce judecătorii comentau aspectul victimei, Cí observă pe pardoseala cu dale un strat foarte fin de praf pe care lumina, intrând pe fereastră şi atingând-o, îl scotea la iveală. Apoi studie dispunerea şi numărul mobilelor şi făcu o schiţă în carneţelul pe care îl purta mereu la el. Când în cele din urmă i se permise să examineze cadavrul, tremura, de parcă ar fi făcut-o pentru prima dată.

Cí privi capul lui Kan, întors în mod grotesc spre stânga. Singurul său ochi era închis, iar buzele, negre, la fel ca şi gura, uşor deschisă, cu dinţii încleştaţi peste limbă. Faţa părea vopsită cu o culoare albăstrie şi în colţul buzelor şi pe piept se observau urme de

clăbuci de salivă. Mâinile sale ţepene erau strânse peste degetele mari, în timp ce degetele de la picioare erau îndoite spre interior într-un chip înspăimântător. Pântecele şi partea de jos a abdomenului atârnau, de o culoare albastră-negricioasă. Picioarele, groase ca nişte butoaie, prezentau mici pete de sânge sub piele, asemănătoare cu cele produse de tratamentele prin moxibustie. Pe jos, la picioarele lui, zăceau resturi de urină şi de fecale.

Ceru autorizaţia să se urce pe ladă. Odată obţinută permisiunea, se căţără dintr-un salt şi constată că funia, de grosimea degetului mic, era împletită din cânepă. Fiind foarte subţire, ştreangul îi intra în piele, pe sub beregată. În spatele cefei, observă un nod sănătos, glisant, care se deosebea de nodurile obişnuite, fixe. În spatele capului, funia lăsase un şanţ adânc, de culoare negricioasă murdară, care mergea de la o ureche la cealaltă, exact pe sub linia de creştere a părului. Spre uimirea celor prezenţi, ceru un scaun şi îl puse pe ladă. Apoi se urcă pe el ca să verifice grinda de care era înnodat ştreangul. Examină cu acelaşi interes nodul şi grinda. În cele din urmă, se dădu jos de pe scaun, încercă fără succes să mute lada şi declară încheiată examinarea.

Imediat după aceea, Ningzong porunci să fie dat jos cadavrul şi îl însărcină pe sfetnicul de la Dregătoria Ritualurilor să înceapă pregătirile pentru funeralii.

Două santinele săltară trupul, în timp ce o a treia slăbea funia. Apoi aşezară cadavrul pe jos, moment de care Cí profită ca să facă o constatare suplimentară şi să confirme sau să excludă ruperea traheii. Judecătorii îl priviră peste umăr, dar nu avură obiecţii. Pe când Cí îi palpa guşa, Bo găsi o notă scrisă de mână pe o măsuţă, pe care se afla şi îmbrăcămintea lui Kan perfect împăturită. După ce o citi la repezeală, i-o înmână lui Ningzong.

Împăratul se grăbi să o citească în şoaptă. Pe măsură ce avansa, mâinile au început să i se zbată până când un tremur evident puse stăpânire pe ele. Apoi degetele i se încleştară pe hârtie, mototolind-o de parcă ar fi fost un simplu gunoi. Ningzong îşi lăsă capul în jos, în timp ce expresia sa de durere se prefăcea în una de mânie pe care nimeni nu îndrăzni să o privească. Deodată, îi înapoie nota lui Bo şi revocă ordinul pe care tocmai îl dăduse, decretând în schimb să fie oprită orice fel de ceremonie de condoleanţe. Nu se vor oficia deloc

funeralii publice; de cadavru se vor ocupa doar slugile şi va fi înmormântat într-un cimitir oarecare, fără niciun fel de ceremonial.

Străbătu încăperea în murmur de stupoare. Pe Cí, ştirea îl încremeni. În timp ce toată suita se grăbea să-l însoţească pe împărat la plecare, Bo îi încredinţă nota lui Cí, care o despături cu teamă, încercând să netezească încreţiturile care îngreunau lectura. În nota aceea, scrisă cu mâna lui şi semnată cu pecetea proprie, Kan mărturisea că este vinovat de asasinate, afirmând că le comisese cu singurul scop de a o discredita pe Iris Albastru.

Cí se lăsă să alunece cu spinarea pe peretele de mahon până ajunse să stea pe jos. Nu îi venea să creadă. Sfetnicul de la Dregătoria Pedepselor se declara vinovat. Se terminase totul. Nu mai era nimic de cercetat.

Rămase aşezat pe podea până când Bo îi ceru să se ridice. Atunci, păru că îşi recapătă, încetul cu încetul, cumpătul. După ce se ridică, îi înapoie nota lui Bo, care îi confirmă că atât caligrafia, cât şi peceţile îi aparţineau lui Kan. Cí încuviinţă. Îşi luă la revedere de la Bo cu un bâiguit şi părăsi palatul cu capul în jos, luând-o spre grădini.

Merse îngândurat, chibzuind ce să facă. Nu îl mai reţinea nimic la palat. Odată ce Kan fusese găsit vinovat şi sacrificat, putea să-i ceară împăratului postul promis şi să înceapă o profitabilă carieră judiciară. Ming avea să rămână în libertate, Iris Albastru va fi dezvinovăţită, Feng îl va disculpa de orice învinuire pe care Astuţia Cenuşie ar putea să o prezinte împotriva lui şi toate visurile sale vor deveni realitate. Dar pe când hoinărea printre sălcii, inima îi bătea plină de teamă, pentru că, acum când visurile îi stăteau la îndemână, ştia că toate acestea nu erau decât un vis ireal. O ştia, pentru că avea certitudinea că moartea lui Kan nu se datora unei sinucideri, ci unui act criminal.

* * *

O porni spre Pavilionul Nuferilor, gata să-şi facă bagajul. Era hotărât. De îndată ce aveau să fie îndeplinite formalităţile pentru eliberarea lui Ming, va pleca din palat şi va da uitării pentru totdeauna povestea aceea sinistră. Nu-i păsa de ce i s-ar putea întâmpla în continuare împăratului. Fusese obligat să facă investigaţii, fusese ameninţat, torturat şi şantajat, se încercase asasinarea lui, Ming fusese luat prizonier...

Ce i se mai putea cere? Aveau deja vinovatul pe care îl căutau, iar acesta îşi luase pedeapsa. Dacă cineva trebuia să descopere adevărul, atunci să fie vreunul dintre acei judecători bătrâni care îl priveau peste umăr. Sau chiar Astuţia Cenuşie, când va reveni din călătorie. Şi dacă acesta descoperise ceva la Jianyang, va trebui să-l caute în altă parte, pentru că el avea să fie departe de Lin'an.

Zări în depărtare silueta lui Iris Albastru. Nu va şti niciodată dacă era sau nu vinovată. Dorea să nu fie şi zâmbi cu ironie. Îi era totuna. Avusese nesăbuinţa de a se îndrăgosti de o femeie despre care ştia că îi este interzisă şi, ceea ce era încă şi mai rău, trădase încrederea singurului om care se purtase cu el ca un tată. Blestemă noaptea în care o cunoscuse. O făcuse, deşi mai păstra încă pe buze amintirea sărutărilor ei.

Se apropie încet, evitându-i privirea, cu toate că o ştia nevăzătoare.

Urcă mica scară de la intrare şi pătrunse în pavilion fără să salute. *Nüshi* urmări cu ochii ei orbi zgomotul paşilor lui, ca şi cum ar fi putut ghici, într-o oarecare măsură, cine era stăpânul lor. Odată ajuns la el în cameră, Cí începu să-şi strângă lucrurile. Îşi împăturise deja îmbrăcămintea când îşi aminti de bucăţile formelor pe care le ascunsese. Hotărî numaidecât că, dacă avea de gând să uite toată povestea, cel mai bine ar fi să le distrugă. Scoase sceptrul de ipsos pe care îl ascunsese sub podea şi îl lăsă pe pat. Apoi, se duse repede după bucăţile formei pe care le ascunsese în dulap, dar, spre stupoarea lui, nu le mai găsi acolo. Se asigură golind tot conţinutul mobilei, dar fu în zadar. Nu mai erau acolo. Cineva le furase. Îl cuprinse o adâncă spaimă.

Înţelese că nu îi va fi uşor să încheie povestea aceea, dar era hotărât să meargă mai departe cu planurile sale. De fapt, poate că dispariţia formei era cel mai bun lucru care i se întâmplase. Dacă atunci, în depozit, cineva încercase să-l omoare pentru bucata aceea de teracotă, ca să fie lăsat în pace, cel mai bine era ca obiectul să fie deja în mâinile celui care îl voia.

De îndată ce termină de făcut bagajul, rămase cu ochii pe ciudatul sceptru de ipsos. Îl luă şi îl examină cu atenţie. Exteriorul avea cizelate cu grijă motive florale. În ceea ce priveşte interiorul, presupuse că ar fi putut să fie ocupat probabil de bara cilindrică pe care el nu o

incorporase. Se întrebă dacă în loc de sceptru nu o fi cumva vreun soi de flaut.

Clătină din cap. Nu ştia de ce divaghează nici în legătură cu forma, nici cu utilitatea obiectului. Îl ridică pentru a-l distruge lovindu-l de podea, când, brusc, se opri. Coborî încet mâna şi lăsă din nou sceptrul peste îmbrăcăminte. Tocmai se gândise mai bine. Dacă era atât de relevant, ar face bine dacă ar păstra o piesă despre a cărei existenţă, la urma urmelor, nu ştia nimeni. Dacă o ţinea ascunsă, păstrarea ei nu numai că nu prezenta niciun risc pentru el, dar, când va veni momentul, va putea să o folosească drept dovadă.

Pentru asta, mai avea nevoie doar de un loc unde să o ascundă. Un lucru simplu în cazul în care ar fi avut un domiciliu, dar complicat în situaţia lui.

În timp ce încerca să-şi imagineze un loc sigur, îşi frecă pieptul cu o mână, până dădu peste cheia de la gât. Uitase de ea. Era cheia pe care i-o înmânase Ming ca măsură de prevedere în cazul unui deznodământ fatal, ca să aibă grijă de bunurile sale personale cele mai de preţ. Şi dacă îşi amintea bine, acestea erau ascunse în biroul lui, într-un compartiment secret.

Atunci, se hotărî. Ascunse sceptrul printre haine şi ieşi cu bagajul din cameră. În salon, o văzu pe Iris Albastru în picioare, lângă uşă. Purta o rochie de tul sub care se ghicea o siluetă tulburătoare. Dar el se uită doar la chipul ei. Când băgă de seamă pleoapele umede, nu îşi putu stăpâni o înţepătură de amărăciune. Când trecu pe lângă ea, fu cât pe ce să explice de ce pleacă. Încercă, dar nu îndrăzni. Nu putu să rostească decât un „adio" ruşinat. Apoi îşi plecă privirea şi părăsi pavilionul, îndreptându-se spre academie.

Cu toate că îşi închipuia că santinelele îi vor lăsa cale liberă să plece, hotărî să se asigure, cerându-i lui Bo să-l însoţească. Slujbaşul bombăni în primul moment, dar Cí îl convinse, invocând faptul că, deşi îşi terminase treaba la Curte, poate că la ieşirea dintre ziduri fortificate nu se aflase încă. De altfel, dorea să-i aducă maestrului său Ming o carte pe care trebuia să o ia din biblioteca acestuia şi, dacă pleca singur, poate că la întoarcere va avea din nou probleme. Până la urmă, Bo acceptă. Trecură de ziduri fără să fie controlaţi şi o porniră împreună către academie.

Când ajunseră, Cí întrebă de Sui, servitorul lui Ming. Grădinarul care îi primise dispăru o clipă şi după puţin timp reveni însoţit de un bărbat de vârstă mijlocie care îl privi cu uimire printre genele sale dese. Dar de cum îi arătă Cí cheia, expresia sa deveni îngrijorată.

– Maestrul a...?

Cí negă, clătinând din cap. Îi mărturisi că, deşi maestrul continua să fie slăbit, se va însănătoşi curând şi că îi ceruse să-i aducă o carte din bibliotecă, vrând să citească în timpul convalescenţei sale. Servitorul încuviinţă şi îl invită să-l urmeze. Bo aşteptă în grădină.

Odată ajunşi în birou, Sui se apropie de nişte rafturi din care scoase cu prudenţă mai multe cărţi care serveau drept paravan, până lăsă să se vadă o uşiţă de mahon protejată cu o încuietoare. Cí aşteptă ca servitorul să se retragă, dar, spre surpriza lui neplăcută, Sui nu se mişcă.

Cí strânse din dinţi. Aceea era o situaţie neaşteptată care îl obliga să-şi schimbe planurile şi trebuia să o facă rapid, ca Sui să nu aibă bănuieli. Vârî cheia în broască şi deschise uşiţa care dădea acces spre un foarte mic spaţiu plin până la refuz. Cí se blestemă constatând că în locul acela nu ar încăpea forma pe care încerca să o ascundă. Căută să câştige timp, examinând volumele din ascunzătoare, până când, deodată, ochii îi căzură pe unul care îi atrase atenţia. Era un manuscris modern intitulat *Ingmingji, Procese judiciare scoase la iveală,* iar caligrafia îi aparţinea lui Ming însuşi. Îl luă din ascunzătoare ca să nu se dea de gol faţă de Sui, argumentând că exact aceea era cartea pe care i-o ceruse Ming. Dar încă nu găsise modul de a ascunde sceptrul.

– Ce se întâmplă? întrebă servitorul în cele din urmă.

Cí îl privi. Îi înmână sceptrul şi o pungă cu monede.

– Am nevoie să-mi faci o favoare. Am nevoie să o faci pentru Ming.

* * *

Kan fiind mort, Cí se întoarse la palat cu singurul scop de a obţine eliberarea maestrului său. Bo îl însoţi pentru a-i grăbi formalităţile, dar infirmierii care îl îngrijeau pe Ming încă nu cunoşteau consecinţele morţii lui Kan, astfel că demersurile sale se dovediră zadarnice. Rămas singur cu Ming, Cí încercă să-l îmbărbăteze. Picioarele îi

erau aproape vindecate, iar sângele îi revenise în obraji, astfel încât era convins că peste câteva zile o să poată să meargă şi să-şi reia ocupaţiile. Până când aveau să se întâmple toate acestea, îi era totuna dacă se refăcea în academie sau în acele *primitoare* dependinţe. Ming zâmbi la vorba plină de duh a lui Cí. Dar când acesta îl informă despre circumstanţele sinuciderii lui Kan, paloarea reveni pe chipul bolnavului. Era ceva ciudat în glasul lui Cí, un ton care îl neliniştea.

– Ce îmi ascunzi? îl întrebă el.

Cí se uită la santinelele din jurul lor. Păreau atenţi la conversaţia lor. Îi răspunse că nimic.

– Eşti sigur? insistă Ming.

Cí minţi mai bine decât oricând, lucru de care îşi dădu seama pentru că chipul lui Ming îşi recăpătă calmul în aceeaşi măsură în care al lui se posomora. Nu-i plăcea să mintă, dar în ultimul timp părea că devenise un maestru desăvârşit. O minţise pe Iris Albastru, îl minţise pe judecătorul Feng şi, acum, pe Ming. Îşi luă la revedere de la el, asigurându-l că se va ocupa să fie mutat cât mai curând la academie. Dar îi ascunse faptul că îi luase o carte din bibliotecă, pentru a nu-l alarma şi mai mult.

Odată ajuns afară, Cí clătină din cap. Nu era tocmai mândru de el. Dimpotrivă, se dispreţuia. Oriunde ar fi privit, se vedea oglindit în figura tatălui său şi, tot ce detesta la acesta, vedea acum la el însuşi. Tatăl său fusese un impostor, iar tot ce urâse atât de mult cândva săvârşea el însuşi acum. Descoperi că este o fiinţă lipsită de scrupule care preferă să se uite în altă parte ca să-şi apere interesele, fără să-i pese de adevăr; fără să facă deosebirea dintre vinovaţi şi nevinovaţi. Rămâneau în urmă înţeleptele învăţături ale lui Feng şi onestele sfaturi ale lui Ming. Se gândi la sora lui A Treia. Nu ar fi mândră de el.

Fantoma copilei îl făcu să se cutremure până în măduva oaselor. Se aşeză abătut pe jos, întrebându-se ce face el acum; ce are de gând să obţină şi în ce se preface... Mintea îi cerea să uite de remuşcări şi să profite de ocazia de a fugi de acolo, prilej ce nu i se va mai prezenta altă dată. Dar, pe dinăuntru, ceva îl rodea încetul cu încetul. O agonie care nu îi va da niciodată pace.

Lovi cu mânie într-o piatră. Nici măcar nu ştia dacă va fi în stare să o uite pe Iris Albastru. Încă îşi mai amintea căldura pielii ei, precum şi

tristeţea din privire. Îi era dor de ea. Deodată, o străfulgerare îi dădu ghes să-şi ia adio de la ea... Nu mai stătu pe gânduri. Se ridică şi o porni către Pavilionul Nuferilor, fără să ştie dacă acest impuls se datora unei dorinţe carnale sau unei ultime rămăşiţe de demnitate.

Se apropia de clădire, când i se păru că zăreşte în depărtare silueta lui Feng. Ajungând şi mai aproape, constată că, într-adevăr, judecătorul stătea lângă o căruţă supraveghind descărcarea bagajelor sale de către o jumătate de duzină de servitori care cărau baloturi şi saci mari. Văzându-l, Feng îşi lăsă ocupaţiile şi îi veni în întâmpinare zâmbind.

– Cí? Iris mi-a spus că ai plecat, dar eu am asigurat-o că este imposibil. Îl îmbrăţişă cu putere, cu un gest puţin obişnuit.

Ci nu îmbrăţişase niciodată pe cineva ştiindu-se un trădător. I se făcu silă de el însuşi simţind aproape trupul neputincios al bătrânului Feng care îl bătea cu drag pe spinare.

– V-aţi întors mai curând de cum aţi prevăzut, reuşi să răspundă Cí, cu capul plecat. Se gândi că obrajii săi îmbujoraţi îi vor trăda ruşinea în faţa lui Feng.

– Din fericire, am putut organiza în grabă un nou convoi. Să mergem! Dă-mi o mână de ajutor cu aceste daruri. Îţi dai seama, Iris? strigă el. Cí s-a întors!

Încărcat cu o desagă, Cí o privi pe *nüshi* stând în prag. O salută timid, dar ea intră din nou în pavilion fără să spună nimic.

În timpul mesei, Feng se interesă de cele întâmplate în lipsa lui. Simţea că Iris este îngrijorată şi i-o spuse, dar femeia atribui lipsa de poftă de mâncare unei indispoziţii trecătoare, în timp ce îi mai servea cu o mână tremurândă puţin pui caramelizat care tocmai le fusese adus la masă. Apoi Feng se interesă de evenimentul pe care îl comenta toată lumea.

– O sinucidere! Cine poate şti ce i-o fi trecut prin minte...! zise judecătorul. Întotdeauna am spus că dregătorul Kan ascundea ceva, dar niciodată nu mi-am închipuit că ar putea săvârşi o asemenea faptă. Ce vei face acum, Cí? Lucrai pentru el...

Cí înghiţi puiul fără să mestece. Nu îndrăznea să-l privească pe Feng în ochi. Şi cu atât mai puţin, de faţă cu soţia lui.

– Presupun că mă voi întoarce la academie, răspunse el.

– Ca să mănânci în fiecare zi orez stricat? Nici să nu te gândeşti! Vei rămâne aici, la noi! Nu-i aşa, Iris?

Femeia nu răspunse. Porunci servitorilor să ia farfuriile goale şi se scuză pretextând că o doare capul. Când se ridică de la masă cu intenţia de a se retrage, Feng se oferi să o însoţească, dar ea refuză ajutorul şi plecă singură către încăperile sale.

– Va trebui să o scuzi, zâmbi Feng, pe când se aşeza din nou. Uneori femeile se poartă ciudat. Dar mă rog... vei avea timp să o cunoşti!

Lui Cí îi fu cu neputinţă să înghită dumicatul pe care îl avea în gură. Îl scuipă într-un bol şi se ridică de la masă.

– Îmi pare rău. Nu mă simt bine, spuse şi se retrase şi el în camerele sale.

* * *

Rămase închis în odaie, întrebându-se ce să facă. Încerca să se gândească, dar nu reuşea decât să se urască pe sine însuşi, ştiind că afară aştepta Feng, dispus să-i ofere găzduire unui lup deghizat în miel. Se blestemă întruna, spunându-şi că Feng nu merita una ca asta. Stătu în cumpănă dacă să-i mărturisească sau nu trădarea sa, dar înţelese pe dată nu numai că nu şi-ar răscumpăra greşeala, dar ar lovi-o şi pe Iris Albastru şi l-ar târî în mod inevitabil pe Feng în dezonoare. Se simţea legat de mâini şi de picioare, cu senzaţia oribilă că, orice ar face, ar aduce un prejudiciu cu neputinţă de îndreptat. Şi cel mai rău era faptul că avea certitudinea că îl pricinuise deja.

Soarele începea să se ascundă încetul cu încetul, la fel ca şi speranţele sale.

Se dădu jos din pat cu ochii roşii şi ieşi din cameră hotărât să stea de vorbă cu Feng. Poate că nu va reuşi să-i dezvăluie cele întâmplate cu Iris Albastru, dar îi putea povesti toate celelalte, fără să-i ascundă vreun detaliu. Îl găsi bând ceai în bibliotecă, un salon confortabil cu ferestre mari. Feng se odihnea printre cărţile pline de învăţătură, aşezate cu grijă în teancuri pe nişte pupitre încărcate de cunoştinţe. O adiere uşoară aducea parfumul iasomiilor. Când Feng îl văzu pe Cí, îi zâmbi din toată inima şi îl pofti să ia loc.

– Te simţi mai bine? îl întrebă el.

Nu se simţea mai bine, dar acceptă ceaiul pe care i-l oferi Feng cu obişnuita lui amabilitate. Nu ştia cum să înceapă. Pur şi simplu, începu. Îi mărturisi că motivul pentru care îl angajase Kan fusese acela de a o spiona pe Iris Albastru.

– Pe soţia mea? Ceaşca de ceai îi tremură între degete.

Cí îl asigură că, atunci când acceptase, nu ştia că el este soţul ei. Apoi, când descoperise acest lucru, refuzase să mai continue, dar Kan îl şantajase, punându-l pe celălalt talger al balanţei pe profesorul Ming.

Buzele lui Feng începură să tremure. Pe chipul său se citea uimirea, dar auzind că porunca lui Kan se datora bănuielii că Iris Albastru ar fi răspunzătoare pentru nişte asasinate, expresia lui se prefăcu în indignare.

– Nenorocitul ăla afurisit...! Dacă nu s-ar fi sinucis, eu însumi l-aş fi căsăpit cu mâinile mele! urlă el ridicându-se.

Cí îşi muşcă buzele. Apoi, îl privi pe Feng în ochi.

– Măcar de-ar fi adevărat. Dar Kan nu s-a sinucis.

Din nou, perplexitatea puse stăpânire pe Feng. El dăduse crezare zvonurilor de la palat care vorbeau de existenţa unei note postume în care dregătorul îşi recunoştea vina. Cí îi confirmă acest lucru. Nota exista, el o citise şi, după părerea lui Bo, caligrafia îi aparţinea fără putinţă de tăgadă lui Kan.

– Şi atunci? Ce vrei să spui?

Cí îi ceru să ia loc. Venise momentul să dezvăluie tot adevărul şi să meargă să i-l prezinte împăratului. Îi relată amănuntele examinării cadavrului lui Kan, începând cu tipul de funie folosită pentru a fi spânzurat.

– O frânghie împletită din cânepă. Subţire, dar rezistentă. Dintre cele folosite pentru atârnarea porcilor...

– Cea care i se potrivea cel mai bine, murmură Feng cu o expresie indignată.

– Da, dar independent de asta, eu am stat de vorbă cu Kan cu o seară în urmă şi vă pot asigura că atitudinea lui nu era aceea a unei persoane care voia să se sinucidă. Avea planuri urgente.

– Oamenii se mai răzgândesc. Poate că în timpul nopţii l-a învins zbuciumul vinovăţiei sale. S-a prăbuşit şi a acţionat la repezeală.

– Şi a ieşit dis-de-dimineaţă ca să caute o frânghie de felul ăla? Dacă într-adevăr ar fi acţionat împins de nelinişte, s-ar fi folosit de primul lucru care i-ar fi ieşit în cale. În cameră, dispunea de panglici împletite care strâng perdelele, de cingători pentru halate, de eşarfe lungi de mătase, de cearşafuri pe care le putea înnoda, de cordoane... Dar se pare că în momentul acela de disperare nu i-a trecut prin minte decât să iasă din locuinţă ca să caute o frânghie.

– Sau să ceară să-i fie adusă. Nu înţeleg motivul suspiciunii tale. În plus, există nota aceea pe care tu însuţi ai citit-o. Cea prin care îşi anunţa sinuciderea.

– Nu tocmai. În notă îşi recunoştea vinovăţia, dar nu menţiona în niciun moment intenţia de a-şi lua viaţa.

– Nu ştiu. Nu pare concludent... Nu te poţi prezenta în faţa împăratului doar cu o presupunere.

– Ar putea fi vorba de o suspiciune în cazul în care n-ar mai interveni alte fapte care să-i acorde gradul de certitudine, afirmă Cí. În primul rând, sunt veşmintele sale, împăturite perfect şi aşezate pe o măsuţă.

– Asta nu dovedeşte nimic. Ştii la fel de bine ca şi mine că dezbrăcarea înainte de spânzurare este un act obişnuit pentru mulţi sinucigaşi... Iar faptul că şi-a împăturit îmbrăcămintea coincide cu exasperanta precizie şi cu minuţiozitatea cu care îşi realiza toate acţiunile.

– Într-adevăr, Kan era un om tipicar şi riguros. Şi tocmai din acest motiv este ciudat modul în care îmbrăcămintea sa era împăturită pe măsuţă, un mod complet diferit de cel pe care l-am observat la restul veşmintelor sale.

– Acum înţeleg. Şi sugerezi, aşadar, că nu el a fost cel care le-a împăturit.

Cí încuviinţă.

– O observaţie fină, dar, în acelaşi timp, o greşeală de începător, dezaprobă Feng. În orice familie sărmană, presupunerea ta s-ar fi dovedit corectă, dar te asigur că la palat dregătorii nu îşi împăturesc hainele. Această sarcină cade în seama servitorilor, aşa că amănuntul pe care îl comentezi nu dovedeşte altceva decât că dregătorul

Kan şi-a împăturit îmbrăcămintea într-un mod diferit de cel folosit de servitorii săi.

Cí se încruntă. Pentru o clipă, se simţi ca un prost, dar măcar se bucură de faptul că persoana care îl corecta era vechiul său maestru. Cu toate acestea, nu se sperie. Chestiunea îmbrăcămintei era doar un amănunt minor, iar el se bizuia pe încă două motive puternice.

– Iertaţi-mi îngâmfarea. Nu aveam pretenţia... Încetă să se mai scuze şi continuă: Atunci, spuneţi-mi, pentru ce o ladă mare?

– O ladă mare? Nu înţeleg.

– A folosit o ladă mare ca platformă. După toate aparenţele, a aşezat-o sub grinda din mijloc şi a folosit-o ca să se urce şi să-şi dea drumul.

– Şi ce este aşa de ciudat în asta?

– Nu ar fi prea ciudat, făcu el o pauză, dacă lada nu ar fi fost plină cu cărţi. Am încercat să o mişc din loc şi mi-a fost imposibil. Ar fi avut nevoie de ajutorul altei persoane ca să o mute.

Feng se încruntă.

– Eşti sigur că era atât de grea?

– Mai grea decât Kan. De ce să târască ceva atât de greu, dacă dispunea de numeroase scaune?

– Nu ştiu. Kan era un om foarte corpolent. Poate că s-a temut de şubrezenia scaunului.

– Teamă la un om care urma să se spânzure?

Feng ridică o sprânceană.

– În orice caz, asta nu e totul, continuă Cí. Revenind la funia pe care a folosit-o ca să se spânzure, aceasta era nouă. Cânepa era imaculată. De parcă ar fi fost împletită de curând. Dar avea o porţiune tocită în partea care trecea de nodul de pe grindă.

– Te referi la capătul liber?

– De la nodul de pe grindă spre capătul liber, într-adevăr. O porţiune tocită, cam de doi coţi lungime. În mod ciudat, aceeaşi distanţă ca între călcâiele mortului şi podea.

– Nu văd unde vrei să ajungi.

– Dacă s-ar fi spânzurat singur, mai întâi ar fi înnodat funia de grindă, apoi şi-ar fi vârât capul prin nod şi la sfârşit ar fi sărit de pe ladă.

– Da. Aşa trebuie să se fi întâmplat lucrurile...

– Dar, în cazul acela, funia ar fi apărut fără nicio porţiune tocită, lucru despre care ştim că nu s-a întâmplat. Se ridică de pe scaun ca să-i exemplifice. După părerea mea, Kan zăcea inconştient înainte de a fi spânzurat. Mai mult ca sigur, a fost narcotizat. Două sau mai multe persoane l-au aşezat pe ladă. Apoi, i-au vârât capul prin laţ, au trecut capătul funiei peste grindă şi au tras de ea până l-au ridicat. Greutatea lui Kan a făcut ca în timpul ridicării grinda să frece fibrele de cânepă, o rosătură a cărei lungime coincide cu cea de la picioarele lui până la podea.

– Interesant, admise Feng. Şi de ce presupui că dregătorul Kan era inconştient înainte de a fi asasinat?

– Datorită unui amănunt pur şi simplu concludent. Nu exista nicio fractură a traheii. Ceva de neconceput la un laţ situat sub nodul gâtului care a suportat o greutate enormă atunci când i s-a dat drumul de la o înălţime considerabilă.

– Kan ar fi putut să se lase să alunece, în loc să fi sărit.

– Poate. Dar dacă suntem de acord că ne aflăm în faţa unei crime, este firesc să presupunem că, dacă ar fi fost conştient, Kan le-ar fi opus rezistenţă asasinilor săi. Cu toate acestea, trupul lui este lipsit de zgârieturi, hematoame sau orice alt semn de luptă. Ne-am putea gândi la o otrăvire prealabilă, dar inima lui încă mai bătea atunci când a fost atârnat. Reacţia vitală de pe pielea gâtului, limba ieşită printre dinţi sau nuanţa negricioasă a buzelor o dovedesc, aşa că nu mai rămâne decât posibilitatea narcotizării.

– Nu neapărat. Poate că l-au constrâns...

– Mă îndoiesc. Oricât de cumplită ar fi fost ameninţarea, odată ce l-ar fi strâns de gât şi trupul lui ar fi rămas suspendat, s-ar fi zbătut în mod instinctiv ca să se elibereze din strânsoare.

– Poate că avea mâinile legate...

– N-am găsit semne pe încheieturile mâinilor. Dar am găsit o urmă care îmi confirmă categoric toate bănuielile. Caută în bibliotecă o carte prăfuită şi o ţinu cu cotorul în sus, în poziţie orizontală. Apoi îşi dezlegă un cordon de la mâneci şi îl aşează peste cotor, lăsând ca amândouă capetele cordonului să atârne mai jos de coperte. Fiţi atent: Apucă cele două capete în acelaşi timp şi trase brusc de ele. După aceea, le dădu la o parte şi îi arătă urma lui Feng. Urma

lăsată de cordon pe praful de pe cotor este precisă şi bine definită. Acum, observaţi asta. Repetă operaţiunea pe o altă zonă a cotorului, dar de data aceasta făcând mişcări care simulau o greutate zbătându-se la capete. Vedeţi diferenţa? Îi arătă nişte margini imprecise, ample şi estompate. Şi totuşi, când m-am căţărat ca să verific grinda pe care era înnodată funia, am găsit o urmă identică cu prima. Curată, fără vreo dovadă de agitaţie.

– Totul este surprinzător! Şi de ce nu i-ai dezvăluit asta împăratului? se miră Feng.

– Nu eram sigur, minţi Cí. Voiam să vă consult înainte.

– Păi, după cum văd, nu există îndoieli. Poate că singurul lucru discordant este nota de învinuire...

– Dimpotrivă, domnule. Se potriveşte perfect. Fiţi foarte atent! Kan lasă să intre doi bărbaţi pe care îi cunoaşte şi în care are încredere. Pe neaşteptate, aceştia îl ameninţă, ca să-şi recunoască responsabilitatea pentru asasinate. Kan, temându-se pentru viaţa lui, se supune şi scrie o notă prin care se învinovăţeşte. Dar în notă nu îşi anunţă sinuciderea, pentru că asasinii nu doresc ca dregătorul Kan să se neliniştească şi mai mult şi să reacţioneze violent. Odată semnată mărturisirea, îi oferă un pahar cu apă ca să-şi calmeze nervii, o apă în care puseseră un narcotic, ca să se asigure de absenţa zgomotelor şi de lipsa rezistenţei. Când devine inconştient, îl dezbracă, târăsc lada grea până în mijlocul încăperii şi leagă de grindă o funie nouă de cânepă pe care au ales-o să fie subţire ca să o ascundă uşor. Apoi transportă trupul adormit al lui Kan până la ladă, îl aşază deasupra ei şi îi vâră capul în laţ. Îl ridică amândoi şi îl spânzură, încă viu, pentru ca trupul să reacţioneze ca într-o sinucidere adevărată. Apoi îi îmbrăcămintea şi părăsesc locuinţa.

Feng îl privi pe Cí cu gura căscată, înţelegând pe loc că învăţăcelul său de odinioară devenise un anchetator excepţional.

– Trebuie să vorbim numaidecât cu împăratul!

Cí nu îi împărtăşi entuziasmul. Îi atrase atenţia că descoperirile sale ar putea atrage din nou bănuielile asupra lui Iris Albastru.

– Amintiţi-vă de cazul secerii însângerate şi al muştelor, îi tremură vocea. Am ajutat la descoperirea unui vinovat, dar am pierdut un frate.

– Pentru numele tuturor zeilor, Cí! Uită povestea aceea! Fratele tău s-a condamnat singur în clipa în care l-a omorât pe omul acela. Ai făcut ce trebuia să faci. De altfel, eu am fost cel care a descoperit sângele pe seceră, nu tu, aşa că încetează să te mai învinovăţeşti pentru asta. În ceea ce o priveşte pe soţia mea, nu-ţi face griji. Îl cunosc pe împărat şi voi şti cum să-l conving. Se ridică să plece. Încă ceva, am uitat să-ţi spun. Azi-dimineaţă l-am văzut în palat pe judecătorul acela nou din pricina căruia îţi făceai griji, un anume Astuţia Cenuşie.

Cí avu o tresărire. Cu agitaţia ultimelor evenimente, uitase cu desăvârşire de el.

– Fii fără grijă, îl linişti Feng. Acum este deja târziu, dar mâine, la prima oră, vom vorbi cu împăratul. Îl vom informa în legătură cu descoperirile tale şi vom lămuri situaţia ta. Nu ştiu ce o fi aflat acel Astuţia Cenuşie, dar te asigur că, dacă se gândea să avanseze pe seama ta, nu are nici cea mai mică şansă.

Cí îi mulţumi. Dar ideea de a-l însoţi la împărat nu i se păru nimerită.

– Nu vă supăraţi, dar veţi discuta despre Iris Albastru. Sunt chestiuni intime la care nu am de ce să fiu de faţă, se scuză Cí.

Feng recunoscu că are dreptate. Dar nu fu de acord ca tânărul Cí să-i refuze oferta de a-l găzdui.

– Sub nicio formă nu voi îngădui să te întorci la academie, se indignă el. Vei locui cu noi în Pavilionul Nuferilor până când numele tău va fi cu desăvârşire curat.

Lui Cí îi fu cu neputinţă să refuze.

Luară o cină frugală, discutând despre teme lipsite de importanţă care nu l-au liniştit pe Cí. Cu toate străduniile sale, prezenţa lui Iris Albastru nu avea cum să nu-l tulbure, la fel cum îl chinuia să vadă un Feng zâmbitor, străin de tot ce se întâmplase. Pe când mesteca în silă, se întrebă cine or fi fost asasinii lui Kan. Se gândi la *nüshi* şi se întrebă dacă Feng ar mai apăra-o cu aceeaşi înverşunare dacă ar şti că i-a fost necredincioasă.

Înainte de a se culca, răsfoi *Ingmingji,* manuscrisul despre procesele judiciare pe care îl luase din biblioteca lui Ming. În el erau adunate unele dintre cele mai complicate cazuri înregistrate în ultima sută de

ani. Mintea lui era interesată de ele, dar ochii nu mai făceau faţă. Lăsă volumul şi se culcă. Nu reuşi să adoarmă. Se gândea la Iris Albastru.

Se întâlni cu ea de dimineaţă, când intră în dormitorul lui fără să bată la uşă. Femeia lăsă un pantalon şi o tunică la picioarele patului şi aşteptă în tăcere ca el să se dezmeticească. Cí se întrebă care să fie motivul pentru care o fi lăsat acolo obiectele de îmbrăcăminte, dar ea i-o luă înainte:

– Vei avea nevoie de un schimb de rufe curate, nu-i aşa?

Cí nu răspunse. Se simţea atât de atras de ea, încât nici măcar nu îndrăznea să o atingă cu vorbele sale. Dar observând că nu se retrage, se văzu obligat să răspundă.

– Ce vrei de fapt? spuse el în cele din urmă, indignat.

– Hainele tale murdare, răspunse ea sec. Spălătoreasa aşteaptă afară.

Cí i le dădu, iar ea îi spuse că îl aşteaptă în sufragerie.

Când Cí sosi, servitorii umpluseră deja masa cu turtiţe fierbinţi de orez, salată de varză acră şi colţunaşi umpluţi cu verdeaţă, fierţi în aburi. Ci se miră că nu îl găseşte pe Feng, dar Iris îl informă că judecătorul se sculase dis-de-dimineaţă ca să meargă la palat. Cí dădu din cap. Gustă doar din ceai. Lumina îi supăra ochii umflaţi. O privi pe furiş pe Iris Albastru. Trebuia să plece de acolo.

Se gândi să-l viziteze pe Ming. Îşi luă la revedere şi o porni spre infirmerie. Era la mijlocul drumului când, pe neaşteptate, mai mulţi oşteni îi tăiară calea. Cí le ceru explicaţii, dar primul sosit îl lovi cu o nuia de bambus peste faţă, făcându-l să sângereze. Imediat după aceea, fără să scoată o vorbă, ceilalţi se năpustiră asupra lui şi îl ciomăgiră până îl doborâră la pământ. Când obosiră, îl legară de mâini şi de picioare şi îl luară pe sus. O ultimă lovitură de baston îl făcu să-şi piardă cunoştinţa, astfel că nu îl putu auzi pe comandantul gărzii anunţând că era arestat pentru conspiraţie împotriva împăratului.

33

Se trezi în penumbra unei hrube, înconjurat de zeci de deţinuţi mâncaţi de scârnăvie. Nu înţelegea prea bine ce se întâmplă, dar unul dintre ei îi scotocea prin haine, de parcă tocmai ar fi dat peste o comoară. Cí îl dădu la o parte, ca şi cum ar fi fost vorba de un gândac, şi încercă să se ridice în capul oaselor. Ceva umed îi înceţoşa vederea. Când îşi pipăi capul, mâna i se coloră în roşu. Deodată, zdrenţărosul care încerca să-l jefuiască se năpusti din nou asupra lui, dar un gardian apărut de nicăieri îl apucă de spinare şi îl dădu la o parte. Imediat după aceea, îl ridică pe Cí de piepţii cămăşii şi îi trase un pumn care îl trimise din nou la pământ.

– Ridică-te! îi porunci acesta.

Lângă el, aştepta o namilă înarmată cu un baston şi cu aceeaşi expresie de ură pe chip.

– Ţi-a zis să te ridici! urlă el şi îi trase lui Cí o lovitură de baston.

Cí îi dădu ascultare, nu din pricina durerii, pe care nu o simţea, ci pentru că nu înţelegea ce se întâmplă în jurul lui, pentru că nu înţelegea de ce fusese închis şi nici de ce se încăpăţânau să-l lovească. Se rezemă de perete ca să nu cadă. Încercă să întrebe, dar la primul cuvânt, gardianul îi înfipse capătul bastonului în pântece. Simţind că se sufocă, Cí se îndoi de spate.

– Şi să vorbeşti numai când eşti întrebat! adăugă bestia.

Cí îl privi prin vălul de sânge care i se prelingea de pe frunte. De-abia mai putea respira. Aşteptă ca cineva să-i explice de ce îl tratau ca pe un câine.

– Spune-ne cine te-a ajutat.

– Cine m-a ajutat la ce?

Simţi în gură gust de sânge.

O nouă lovitură de baston îl plesni peste faţă, deschizându-i o rană în obraz. Zguduit de lovitură, Cí îndoi un genunchi. A doua lovitură îl făcu să cadă.

– Tu alegi: poţi să ne spui acum şi să-ţi păstrezi dinţii, sau dacă nu, ţi-i spargem şi o să mănânci terci până când o să fii executat.

– Nu ştiu despre ce îmi vorbiţi! Întrebaţi la palat! Lucrez pentru Kan! răspunse el complet înnebunit.

– Lucrezi pentru un om mort? O lovitură de picior îl făcu pe Cí să scuipe o gură de sânge. Întreabă-l tu când o să ajungi în iad.

* * *

Când se trezi din nou, o siluetă îi spăla cu grijă rana de la cap. Limpezindu-i-se privirea, îl recunoscu pe Bo.

– Ce...? Ce se întâmplă? reuşi el să bolborosească.

Drept răspuns, Bo îl târî pe podea până la un zid, ceva mai departe de curioşi. Aflându-se în siguranţă, îl privi cu o expresie gravă.

– Cum adică ce se întâmplă? Pentru numele Marelui Buddha, Cí! La Curte nu se vorbeşte despre altceva. Eşti acuzat de moartea lui Kan!

Cí clipi, nevenindu-i să creadă, neînţelegând ce îi destăinuia Bo. Slujbaşul îi şterse sângele de pe frunte cu o cârpă umedă şi îi dădu să bea. Ci înghiţi lacom.

– M-au... m-au bătut, şopti Cí.

– Nu e nevoie să mi-o spui. E de mirare că nu te-au omorât. Îl examină. După cât se pare, azi-dimineaţă, un judecător numit Astuţia Cenuşie a examinat cadavrul lui Kan şi a stabilit că nu s-a sinucis. Cu el a venit un ghicitor care afirmă că ai ucis un portărel. Dădu din cap. Astuţia Cenuşie te-a acuzat, dar ordinul pentru arestarea ta l-a dat împăratul însuşi.

– Dar este ridicol! Trebuie să mă scoateţi de aici. Feng ştie că...

– Linişte! Putem fi auziţi.

– Întrebaţi-l pe Feng, îi şopti el la ureche. El va confirma că n-am fost eu.

– Ai vorbit cu judecătorul Feng? Se schimbă la faţă. Ce i-ai spus?

– Ce i-am spus? Ei bine, adevărul! Că l-au narcotizat pe Kan. Apoi l-au atârnat în ştreang şi au lăsat un bilet în legătură cu sinuciderea. Cí îşi duse mâinile la cap, copleşit de deznădejde.

– Şi nimic altceva? Nu i-ai povestit despre depozit?

– Despre depozit? Nu înţeleg. Ce legătură are depozitul?

– Răspunde! I-ai povestit, da sau ba?

– Da. Nu! Nu-mi amintesc, pe toţi dracii...!

– Fir-ar să fie, Cí! Dacă te încăpăţânezi să nu colaborezi, nu te voi putea ajuta. Trebuie să-mi destăinui tot ce ai aflat!

– Dar v-am spus deja tot ce ştiu.

– Pentru numele tuturor zeilor! Termină cu prostiile! Aruncă paharul pe jos, făcându-l să se spargă în mii de ţăndări. Îşi muşcă buzele şi tăcu o clipă. Îl privi pe Cí. Îmi pare rău, spuse Bo. Încercă să-l cureţe din nou, dar Cí se dădu la o parte. Ascultă, Cí. Trebuie să ştiu dacă ai avut într-adevăr vreo legătură. Spune-mi ce...

– Dar ce vreţi să vă spun? urlă el. Să mărturisesc că l-am omorât eu? Pentru numele strămoşilor mei! Aceşti zbiri mă vor nimici, fie că am făcut-o, fie că nu.

– Cum vrei. Gărzi! strigă el.

Numaidecât, două santinele deschiseră grilajul şi îl lăsară pe Bo să iasă.

Cí rămase ghemuit într-un colţ mucegăit, ca un câine ciomăgit. Nu înţelegea ce se întâmplă. Îi era greu să gândească. Încetul cu încetul, o toropeală puse stăpânire pe el, trimiţându-l domol, înapoi în întuneric.

Nu ştia prea bine când îşi recăpătase cunoştinţa, dar când îşi reveni îşi dădu seama numaidecât că i se furase tunica. Aruncă o privire de jur împrejur, dar nu o zări pe niciunul dintre zdrenţăroşi. Nu se deranjă să o caute. Cu siguranţă că aveau nevoie de ea mai mult decât el, dar, chiar şi aşa, se refugie în întuneric, ruşinat de cicatricele care îi brăzdau spatele. După o clipă, unul dintre deţinuţi se apropie de el şi îi oferi o pătură pe care Cí o acceptă. Era pe punctul de a se acoperi cu ea, când înălţă capul şi văzu că omul care îl ajutase era un bătrân mâncat de râie, aşa că i-o înapoie pe loc. Când bătrânul se apropie ca să o ia înapoi, Cí băgă de seamă pe chipul său nişte cicatrice care i se părură cunoscute. Se făcu alb la faţă. Se apropie ca să constate, dar bătrânul se dădu înapoi, speriat. Cí îl linişti. Îi spuse că nu vrea decât să constate ciudatele cicatrice şi i le arătă pe ale sale ca să-l convingă că nu are de gând să-i facă vreun rău. Când bătrânul

fu de acord, lui Cí nu-i veni să creadă: aceeaşi formă, aceeaşi mărime... Erau identice cu cele pe care le descoperise la cadavrul căruia ceruse să i se facă portretul. Imediat, îl întrebă pe bătrân cum şi le făcuse, dar acesta privi de jur împrejur şi se dădu îndărăt. Cí îşi scoase încălţările şi i le oferi. În primul moment, bătrânul păru că nu înţelege, dar apoi îşi întinse mâinile tremurânde şi îi smulse încălţămintea dintr-o mişcare, de parcă ar fi crezut că Cí voia să-l înşele. În vreme ce deţinutul încerca încălţările, Cí insistă.

– S-a întâmplat în noaptea de Anul Nou, răspunse în cele din urmă bărbatul. Am intrat să fur mâncare într-o casă de bogătaşi. Am făcut lumină cu un opaiţ printre lăzi şi, deodată, a explodat.

– A explodat? Nu înţeleg.

Bătrânul îl privi de sus şi până jos.

– Pantalonii...

– Poftim?

– Pantalonii tăi! Hai! Îi făcu semn să şi-i scoată.

Cí îi dădu ascultare. Bărbatul îi apucă pe când îi mai avea încă pe glezne şi îi înşfăcă, lăsându-l pe Cí gol.

– Depozitaseră petarde pentru sărbători, spuse el, punându-şi pantalonii. Proştii ăia le ţineau lângă provizii. Am apropiat opaiţul şi a sărit totul în aer. Era să-mi pierd vederea!

Cí îl privi uluit. Aşadar, despre asta era vorba...! Tocmai avea de gând să-l întrebe dacă ştie pe cineva cu acest tip de cicatrice, când îi văzu ivindu-se pe cei doi gardieni care îl ciomăgiseră. Bătrânul se îndepărtă de el, de parcă ar fi fost ciumat. Cí se făcu ghem.

– Ridică-te! îi porunciră ei.

Tânărul le dădu ascultare. Băgând de seamă că este dezbrăcat, unul din gardieni ridică pătura de pe jos şi i-o dădu.

– Acoperă-te şi urmează-ne.

Cí de-abia se putea ţine pe picioare, dar o porni în urma lor, şchiopătând de-a lungul unui coridor la fel de întunecat ca o galerie de mină. Înaintară până la o poartă de lemn cu ferecături pline de rugină. Când primul gardian ciocăni în ea cu nodurile degetelor, Cí se gândi că i-a sosit ceasul. Se gândi să-i atace pe cei care îl capturaseră şi să o ia la fugă disperat, dar îi lipsea forţa necesară. Suspină. Nu îi mai păsa de nimic. Când auzi scârţâitul balamalelor, i se

strânse inima. Încetul cu încetul, poarta cea mare se deschise, lăsând să intre un torent orbitor de lumină care îl făcu să nu mai vadă nimic. Apoi, când ochii i s-au obişnuit cu strălucirea, recunoscu silueta lui Feng profilată în cadrul porţii. Ci bâigui ceva înainte ca picioarele să-l lase. Feng îl susţinu ca să nu se prăbuşească. Îi smulse pătura şi îl acoperi cu tunica sa. Apoi strigă la cei care îl capturaseră să-l ajute.

– Ticăloşi afurisiţi! Îl susţinu pe Cí. Dar ce ţi-au făcut, băiete?

Feng semnă şi pecetlui documentul de custodie prin care îşi lua răspunderea pentru inculpat. Apoi, cu ajutorul servitorului său mongol, îl transportă pe Cí până la trăsurica sa şi o porniră pe drumul de întoarcere către Pavilionul Nuferilor.

Odată ajuns la reşedinţa sa, Feng porunci ca tânărul să fie condus în dormitorul său. Cí îl rugă să fie lăsat în acelaşi dormitor pe care îl ocupase înainte, dar Feng nu fu de acord, argumentând că într-al său se va simţi mai comod. Îl instalară pe tânăr în patul lui Feng şi îl acoperiră cu un cearşaf. Curând, sosi un medic acupunctor. Acesta, împreună cu Feng, îl dezbrăcă de tunică şi cu ajutorul unui servitor îi curăţară rănile. Cí nu se văită. Medicul îi pipăi coastele, îi ascultă respiraţia şi examină rana de la cap. După ce termină îi recomandă să stea în pat vreo două zile.

– A avut noroc, îl auzi Cí spunând. Nu are nimic rupt. Sau cel puţin nimic ce odihna şi bunele îngrijiri nu ar fi în stare să vindece.

După plecarea medicului, Feng trase perdelele pentru a atenua lumina şi se aşeză lângă Cí. Clătină din cap. Pe chipul său se citea îngrijorarea.

– Lepădături afurisite! Îmi pare rău că am întârziat atât de mult, Cí. Azi-dimineaţă am plecat devreme ca să rezolv nişte treburi şi, când am vrut să am o întrevedere cu împăratul, individul acela, Astuţia Cenuşie, despre care mi-ai vorbit, mi-o luase deja înainte. Maiestatea Sa m-a informat că, la a doua examinare a cadavrului, Astuţia Cenuşie stabilise că dregătorul Kan fusese asasinat. Probabil că te urăşte foarte mult, pentru că te-a acuzat cu o asemenea vehemenţă, încât l-a convins pe împărat. După cum mi s-a spus, îl însoţea un ghicitor păduchios care te-a făcut răspunzător pentru moartea unui portărel.

– Dar... Dar eu am fost cel care a descoperit...!

– Şi tocmai datorită acestui fapt am reuşit să fii lăsat în libertate! L-am asigurat pe împărat că ieri m-ai informat în privinţa acelor descoperiri: i-am relatat amănunţit totul în legătură cu lada, cu urmele de pe funie, cu conţinutul scrisorii de mărturisire... I-am povestit tot, dar, cu toate astea, mi-a fost greu să-l conving. A trebuit să-mi pun zălog cuvântul şi onoarea ca să-i smulg ordinul provizoriu care te lasă în custodia mea. O garanţie personală în schimbul unui ultimatum. Mâine va avea loc judecata.

– Judecata? Atunci, nu v-a crezut?

– Nu vreau să te mint, Cí. Îşi lăsă capul în jos. Astuţia Cenuşie răscoleşte cerul şi pământul căutând motive ca să te învinuiască. Ştiind că împăratul ţi-a promis un post în administraţie dacă reuşeai să rezolvi cazul, a argumentat că moartea lui Kan era modul cel mai simplu pentru a-ţi atinge scopul. Te acuză că eşti marele beneficiar. Şi mai este şi acel ghicitor care îţi atribuie alt asasinat.

– Dar este o înşelătorie! Ştiţi foarte bine că...

– Problema nu este ce ştiu eu! îl întrerupse Feng. Problema este ce cred ei şi singurul lucru cert este că nu dispunem de dovezi care să-ţi demonstreze nevinovăţia. Pecetea aceea care ţi-a fost înmânată îţi permitea accesul în orice dependinţă a palatului, inclusiv în aripa în care se află încăperile private ale lui Kan. Şi mai mulţi martori te-au văzut discutând aprins cu el, între ei, împăratul însuşi.

– Înţeleg. Şi tot eu am decapitat nişte oameni pe care nici măcar nu-i cunoşteam şi le-am făcut o rană în plămâni şi...

– Îţi repet că nu asta e problema! Mâine, nimeni nu va judeca asasinarea unor bieţi muritori de foame. Vor judeca asasinarea sfetnicului de la Dregătoria Pedepselor, sau ceea ce este acelaşi lucru: te vor acuza de conspiraţie împotriva împăratului. Şi până nu dovedim contrariul, asasinul, fie că îţi place, fie că nu, eşti tu.

Cí înţelese că trebuia să-i povestească lui Feng tot ce ştia, dar capul îi plesnea de durere şi indiciile pe care le acumulase se îmbulzeau în mintea lui. În plus, carneţelul său cu însemnări rămăsese, împreună cu restul bagajelor la academie în grija servitorului lui Ming. Îl rugă pe Feng să-i permită să se odihnească un moment. Când rămase singur, închise ochii şi auzi ţiuitul din urechi aproape la fel ca palpitaţiile inimii. Era speriat. Cu ceva timp în urmă asistase

la moartea oribilă a fratelui său şi nu voia să sfârşească la fel ca el. Din fericire, înainte ca amintirea lui să-l chinuiască şi mai mult, îl birui oboseala, cufundându-l într-un somn adânc.

Se trezi la auzul unor glasuri venind de afară. Nu ştia cât este ceasul. Ridicându-se, încăperea se legănă în jurul lui, dar se ţinu de baldachinul patului şi merse pe bâjbâite spre lumina care venea de la fereastra deschisă. Exact când era pe punctul de a ajunge, se împiedică şi căzu pe podea, ochii rămânându-i la nivelul pervazului. Tocmai voia să se ridice de pe jos când brusc văzu ceva care îl uimi: ascunse în tufişuri, două siluete ghemuite pe jumătate se certau cu voce joasă, având grijă să privească într-o parte şi-n alta, de parcă s-ar fi temut să nu fie descoperite. Cu precauţie, se ridică puţin ca să încerce să le zărească. Inima îi stătu în loc când reuşit să le vadă mai bine. Cele două persoane care păreau să comploteze erau Iris Albastru şi Bo.

Când încheiară conversaţia, Cí se întoarse până la pat. Nu izbutise să audă disputa, ci numai tonul acuzator al amândurora. Răsuflă cu putere, încercând să găsească o ieşire din cursa în care căzuse. Nu-i venea nimic în minte. Doar în Feng mai avea încredere. După câteva clipe, auzi ciocănituri în uşă. Când dădu voie să se intre, în dormitor apăru Iris Albastru.

– Cum te simţi? întrebă femeia, distantă.

Cí o privi de sus în jos, în vreme ce ea rămânea impasibilă, de parcă s-ar fi aflat în faţa unui necunoscut pe care nu l-ar fi iubit niciodată. Iris Albastru se apropie cu paşi rari până la marginea patului şi aşează ceainicul pe care îl ducea pe o tavă. Cí îi privi mâinile. Tremurau ca ale unei persoane bolnave.

– Mă simt bine.

Imediat după aceea, o întrebă de unde îl cunoaşte pe Bo. Auzindu-l, femeia vărsă fără să vrea ceaiul. Cí încercă să şteargă lichidul care picura de pe tavă.

– Scuză-mă, bâigui ea, ajutându-l. Sunt lucruri care se întâmplă când eşti oarbă.

Îi răspunse că nu îl cunoaşte pe Bo. Cí ştia că îl minte. Nu vru să insiste ca să nu îi dea de bănuit. Va avea nevoie de orice atu şi poate că pe acela îl va putea folosi.

– N-am avut ocazia să vorbim despre ce s-a întâmplat acum câteva nopţi, spuse el.

– La ce te referi?

– Mă refer la noaptea în care ne-am culcat împreună. Ai o memorie chiar atât de slabă sau ai fost cu atât de mulţi, încât nu mai eşti în stare să-ţi aminteşti?

Ea încercă să-i tragă o palmă, dar el o prinse de mâini.

– Dă-mi drumul! ţipă ea. Dă-mi drumul înainte de a-l chema pe soţul meu!

Cí dădu drumul mâinii exact în clipa în care Feng intra pe uşă. Amândoi îşi dreseră glasurile. Ea se îndepărtă.

– Am vărsat ceaiul, se scuză ea.

Feng nu luă în seamă cele întâmplate. Dimpotrivă, se grăbi să ia ceaşca şi o însoţi pe Iris până la uşă. Apoi închise uşa şi se apropie de Cí. Se bucură să-l găsească treaz şi cu o mină mai bună decât de dimineaţă. Dar îşi arătă îngrijorarea pentru trecerea orelor şi pentru absenţa dovezilor cu care să-i susţină apărarea.

– Ştii că sistemul nostru judiciar interzice prezenţa apărătorilor. Va trebui să te aperi tu însuţi, la fel ca orice inculpat, şi dispunem doar de această după-amiază ca să punem la cale strategia.

Cí ştia. Expresia de resemnare care îi posomora chipul îi dădea lui Feng răspunsul deplin. Chibzui dacă să-i relateze sau nu întâlnirea la care tocmai asistase dintre Iris Albastru şi Bo, dar se îndoi că ar folosi cu adevărat la ceva mai mult decât să se dea de gol şi să sfârşească prin a-i dezvălui infidelitatea cu soţia sa. De altfel, dacă voia să-l convingă pe împărat, trebuia să aducă argumente mai concludente. Dar ce argumente? Feng păru că-i ghiceşte gândurile.

– Încearcă să te linişteşti. Acum trebuie să fii ca lacul în timpul furtunii: chiar dacă vijelia îl zdruncină la suprafaţă, în adâncuri domneşte în continuare calmul.

Cí privi ochii calzi ai lui Feng, voalaţi de trecerea anilor. Umezeala lacrimilor răspândea pace şi înţelegere. Cí îi închise pe ai lui ca să-şi găsească liniştea de care avea nevoie. Scormoni în adâncul minţii sale până ajunse la concluzia că era o greşeală să-şi îndrepte toate strădaniile asupra asasinării lui Kan. Atunci, se concentră pe

ceea ce considera că este marea enigmă. Potrivit anchetelor sale, toate asasinatele erau opera aceleiaşi mâini criminale, astfel încât cheia problemei trebuia să conste în legătura care le unea: moartea eunucului, cea a bătrânului cu mâinile roase, a bărbatului din portret şi a fabricantului de bronzuri. O legătură care trebuia să meargă dincolo de prezenţa unui parfum sau de ciudatele răni de pe pieptul lor. O legătură pe care nu o cunoştea, dar pe care trebuia să o descopere.

Deodată, totul dispăru până se prefăcu în beznă. Apoi îi veniră în minte ca nişte invitaţi lugubri chipurile cadavrelor.

Mai întâi, îl văzu pe Gingaşul Delfin, aplecat asupra registrelor sale de socoteli în care înscria circulaţia sării, aceeaşi muncă pe care o executase tatăl său pentru Feng. Eunucul nota cantităţile, surplusurile, distribuţia şi costurile. La un moment dat, găsea ceva care nu se potrivea. Apoi socotelile se modificau şi beneficiile scădeau.

În continuare, îi apăru omul cu mâinile roase. Roase tot de sare. Şi-l închipui avându-le îngropate în mineralul pulverizat. Dar, sub unghii, se zăreau mici fragmente negricioase de cărbune. Atunci, şi-l imagină lucrând cu ambele produse. Amestecându-le cu îndemânare, cu grija unui alchimist taoist.

Apoi se prezentă bărbatul din portret. Cel al cărui model de răni coincidea cu al hoţului vătămat de o explozie.

Şi, în sfârşit, ultima imagine se risipi ca să-i cedeze locul încrezutului fabricant de bronzuri. Cel al cărui atelier arsese în aceeaşi zi în care a fost asasinat, lăsând ca moştenire un sceptru misterios. Un sceptru de bronz... gol pe dinăuntru...

O flacără zgudui mintea lui Cí.

În sfârşit vedea legătura! În sfârşit găsea o legătură între diferitele asasinate. Sarea, cărbunele, exporturile, explozia... Ingredientele unui singur compus pe cât de rar, pe atât de devastator.

Inima era gata să-i sară din piept când îi povesti totul lui Feng.

– Nu vă daţi seama? strigă el, ca ieşit din minţi. Cheia crimelor nu constă în modul de operare folosit de către asasin, nici în parfumul utilizat pentru a ascunde mirosul rănilor lor! Desfigurările nu voiau să le ascundă identităţile, ci meseriile. Profesiile lor sunt cele care îl fac pe asasin să-i ucidă!

Feng îl privi cu surprindere pe Cí, care părăsea deja patul şi începea să se îmbrace, dar judecătorul îl sfătui să se întoarcă în pat şi să-i explice descoperirea sa.

– Pulberea! Cheia se află în pulbere! exclamă Cí.

Feng amuţi.

– Pulberea? se miră el. Ce interes ar putea trezi un produs care serveşte doar pentru a sărbători sfârşitul anului?

– Cum de am putut fi atât de prost! Cum de am putut fi atât de orb! se blestemă Cí. Apoi îl privi pe Feng, fericit să-i împărtăşească descoperirea sa. Îl rugă să se aşeze înainte de a continua. În timpul şederii mele la academie, am avut prilejul de a consulta un anumit tratat intitulat *Ujingzongyao,* singurul compendiu existent referitor la tehnicile militare, îi explică el. Ming mi l-a recomandat, ca să cunosc rănile cumplite la care sunt expuşi combatanţii în timpul unui conflict armat. Îl ştiţi?

– Nu. N-am auzit vorbindu-se despre el. De fapt, nu cred că este foarte popular. Doar ştii şi tu că poporul nostru detestă atât armele, cât şi oştirile.

– Într-adevăr, însuşi Ming mi-a atras atenţia asupra rarităţii sale. După cum mi-a spus, tratatul original a fost rezultatul unei comenzi pe care împăratul Renzong[1], din vechea Dinastie Song din Nord, le-a adresat-o universitarilor Zeng Gongliang şi Ding Du. Copia pe care o posedă academia este una dintre puţinele exemplare care au depăşit cadrul militar căruia i-au fost destinate. Mai mult decât atât, m-a asigurat că, datorită conţinutului său periculos, distribuirea lui fusese interzisă de actualul împărat.

– Cu adevărat ciudat. Şi ce legătură are tratatul acela cu asasinatele?

– Poate că niciuna... Dar unul dintre capitole se ocupa de aplicaţiile pulberii pentru uzul militar.

– Te referi la fuzeele incendiare? sugeră Feng.

– Nu tocmai. La urma urmelor, acele fuzee nu sunt altceva decât simple săgeţi cu propulsie în coadă, care, deşi le măreşte distanţa până la care ajung, le reduce din precizie. Nu. Mă refer la o armă mult

---

[1] (1010–1063), cel de-al IV-lea împărat din Dinastia Song din Nord a domnit între anii 1022–1063.

mai distrugătoare. La o armă letală. Ochii i se holbară, de parcă ar fi avut-o în faţa lui. Artificierii împăratului Renzong au găsit mijlocul de a pune în aplicare puterea explozivă a pulberii, înlocuind vechile tunuri de bambus cu altele din bronz şi substituind proiectilele de piele umplute cu schije şi excremente, cu altele din piatră tare, capabile să dărâme cele mai puternice ziduri fortificate. Între timp, alchimiştii taoişti au descoperit că, dacă măreau cantitatea de nitrat, puteau provoca o explozie mult mai violentă şi mai eficace.

– Bine. Dar nu înţeleg...

– Ce bine ar fi dacă aş avea cartea ca să vă pot lămuri mai bine, se lamentă Cí. Îmi amintesc că se vorbea despre trei tipuri de pulbere, în funcţie de scopul pentru care era utilizată: incendiară, explozivă şi de propulsie, fiecare având în compoziţie cantităţi diferite de sulf, de cărbune şi de salpetru. Dar, mă rog, toate astea nu sunt importante.

– Fie într-un ceas bun, pentru că m-ai zăpăcit. Pentru tine o fi clar, dar eu nu reuşesc să văd legătura dintre pulbere şi asasinate.

– Nu o vedeţi? Chipul lui Cí se însufleţi. Sceptrul nu este un sceptru! Este o armă înspăimântătoare! Un tun care se poate manevra cu mâna.

– Sceptrul? Un tun? Feng se miră.

– În atelierul fabricantului de bronzuri am găsit o formă ciudată din teracotă. Am reuşit să o reconstitui şi am realizat din ea un pozitiv, o figurină de ipsos despre care am presupus că ar fi corespuns cu bastonul de comandă al vreunui conducător capricios. Privi în gol, de parcă acolo s-ar fi găsit răspunsul. Dar acum totul se potriveşte. Neobişnuitele răni pe care le-am găsit la cadavre, acele ciudate cicatrice circulare au fost provocate de un anumit tip de proiectil tras din tunul acela de mână. O maşinărie mortală. O armă până acum inexistentă, de mărimea unui flaut care se poate purta sub veşminte pentru a ucide la distanţă fără absolut nicio teamă de a fi pedepsit.

– Dar eşti sigur de ceea ce spui? Feng nu-şi putea stăpâni stupefacţia. Aşa ceva ar explica multe lucruri. Mai mult decât atât: dacă prezentăm forma aceea la judecată, vom demonstra că ceea ce ţi se impută este lipsit de temei.

– Nu mai am forma, se lamentă Cí. O aveam ascunsă în cameră, dar cineva a furat-o.

– Aici? În casa mea? se miră el.

Cí încuviinţă. Feng strânse din buze.

– Din fericire, am realizat un pozitiv pe care încă îl mai păstrez. Tunul de ipsos pe care tocmai vi l-am menţionat. Presupun că îmi va fi de folos.

Feng fu de aceeaşi părere cu Cí. De fapt, era ultima lui şansă. Tânărul ceru hârtie şi o pensulă ca să redacteze o autorizaţie.

– Şi unde se află tunul acela?

– La academie. Îl păzeşte un servitor al lui Ming pe care îl cheamă Sui. Îşi scoase cheia de la gât şi i-o dădu lui Feng. Voi scrie o notă pentru ca să vi-l predea.

Feng încuviinţă. Judecătorul îi atrase atenţia lui Cí că, în timp ce o va scrie, se va duce la palat ca să se informeze despre ultimele evenimente, apoi se va întoarce după autorizaţie şi va merge la academie pentru a aduce dovada. Înainte de a-şi lua la revedere, îl sfătui să se odihnească.

Când Feng dispăru, Cí respiră adânc, de parcă s-ar fi eliberat în sfârşit de un coşmar care îl strângea de gât gata să-l înăbuşe.

* * *

După ce a redactat nota, Ci încercă să se odihnească puţin, dar nu izbuti. Nu înceta să se gândească la Iris Albastru. Întâlnirea ei pe ascuns cu Bo îl descumpănise şi îl cufundase într-o îndoială care nu înceta să-l frământe: dacă Bo şi Iris aveau o înţelegere, era foarte posibil ca ea să fi fost autoarea furtului formei, iar slujbaşul, complicele de care ar fi avut nevoie la fiecare dintre asasinate.

Pulsul i se acceleră. Cu toate că dispunea de un atu, şi anume micul tun de ipsos, pericolul plana în jurul lui.

Pe când aştepta întoarcerea lui Feng, îi ceru servitoarei care îl veghea să-i aducă *Ingmingji,* cartea despre procesele judiciare pe care o luase din biblioteca lui Ming. Dat fiind faptul că legea îl obliga să exercite propria apărare, se gândi că lectura acestei cărţi avea să-l ajute să se familiarizeze cu strategia judecătorilor de la Curte, pe lângă faptul că îi va permite să aprofundeze orice jurisprudenţă care i-ar putea fi de ajutor. Când o avu în mâini, o răsfoi cu aviditate. Trecu peste capitolele care se refereau la pedepsele aplicabile slujbaşilor

corupţi şi se concentră pe litigii. Ming compilase plângerile cele mai reprezentative pentru fiecare dintre domeniile dreptului: disputele pentru moşteniri, divorţurile, examinările, tranzacţiile comerciale şi hotarele proprietăţilor acopereau primele două treimi din volum, dar treimea rămasă se concentra în exclusivitate asupra acelor proceduri penale ieşite din comun, fie prin importanţa crimei, fie prin perspicacitatea judecătorului de instrucţie. Se aşeză comod pe patul de bambus şi îşi fixă atenţia asupra acestora din urmă. Ming prezentase cu o precizie de chirurg fiecare fază a procedurii, de la descrierea crimei, trecând prin denunţ, instrucţia preliminară a judecătorului, cea de a doua instrucţie, tortura, organizarea judecăţii, condamnarea, recursurile şi execuţia. La fel ca şi cazurile în care se atenta împotriva împăratului sau a suitei imperiale, toate cele referitoare la traficul de arme erau pedepsite cu moartea. Dar asta nu-l linişti.

Verifica lista proceselor când, deodată, enunţul unuia dintre acestea îl paralizâ. Cu o caligrafie perfectă, spunea aşa:

> Relatare a anchetei instruite de către onorabilul judecător Feng în legătură cu uciderea unui ţăran pe un câmp de orez şi uimitoarea sa soluţionare prin observarea muştelor pe o seceră. Fapt petrecut în timpul celei de-a treia săptămâni din luna a şaptea, din cel de-al treisprezecelea an de domnie a împăratului Xiaozong[1].

Trebui să citească data pentru a doua oară, ca să verifice că nu era vorba de o greşeală. Un fior îi zgudui inima.

Continuă să citească fără să dea crezare descrierii. Se descria în amănunt cum judecătorul Feng, pe atunci venit de curând în corpul judecătorilor, obţinuse imediat aprecierea tuturor datorită incredibilei sale şiretenii ticluite ca să lămurească o crimă pentru care erau cercetaţi zeci de suspecţi. În acest scop, poruncise ca toate secerile suspecte să fie aşezate una lângă alta pe pământ. Plasase o bucată de carne stricată ca să atragă muştele şi, când se formase un roi deasupra ei, o retrase, făcând ca norul de insecte să zboare spre singura seceră care păstra resturi imperceptibile de sânge.

---

[1] (1127–1194), împărat din Dinastia Tsong din Sud între anii 1163–1194

Cí închise cartea şi o dădu deoparte, de parcă înăuntrul ei ar fi sălăşluit un demon. Teroarea care puse stăpânire pe el făcea să-i tremure mâinile. Xiaozong era bunicul actualului împărat. În cel de-al treisprezecelea an al domniei sale, Feng avea în jur de treizeci de ani. Şi, cu toate acestea, întâmplarea prezentată în cartea aceea relata în amănunt acelaşi mod de a acţiona la care asistase în satul său natal în timpul judecării lui Lu. Un caz asemănător cu acela care dusese la moartea propriului frate, Feng fiind acuzatorul lui.

I se întunecă privirea.

Luă din nou cartea şi reciti relatarea. Inima îi bătea gata să-i iasă din piept. Nu era nicio confuzie. Nu era nicio greşeală. Cum de putuse să fie atât de prost? Cum de putuse să cadă pradă unei asemenea înşelăciuni cumplite? Învinuirea fratelui său nu se datorase nici unei descoperiri întâmplătoare, nici perspicacităţii inspirate a lui Feng. Dimpotrivă, se întâmplase pentru că cineva pregătise totul pentru a-l învinui. Cineva care mai utilizase înainte aceeaşi metodă. Şi acel cineva era însuşi Feng.

Dar de ce?

Închipuindu-şi că Feng ar mai fi încă la palat, părăsi încăperea hotărât să-l înfrunte. Dar, când ajunse la ieşire, un servitor necunoscut îi tăie calea. Cí rămase privind liniile pe care le alcătuiau ochii acestuia, cu trăsături diferite de ale celor din neamul lor. Deodată, îl recunoscu. Era acelaşi mongol care îl însoţise pe Feng în ziua în care acesta s-a prezentat în sat. Cí nu îi spuse nimic. Încercă să-l evite, dar servitorul îl împiedică.

– Stăpânul a poruncit să rămâneţi în casă, îl avertiză el ameninţător.

Cí privi chipul ursuz al mongolului. Se gândi să-i ţină piept, dar muntele de muşchi care făcea să-i crape cămeşoiul pe el, îl îndemnă să se răzgândească, aşa că se dădu câţiva paşi îndărăt până când un alt servitor îl luă în primire şi îl însoţi înapoi în camera lui Feng.

De îndată ce rămase singur, Cí se îndreptă spre fereastră hotărât să sară, dar aceasta dădea către un bazin lângă care stăteau de pază două santinele. Se strâmbă. În starea în care se afla, nu ar izbuti să scape nici dacă i-ar creşte solzi. Exasperat, privi de jur împrejur. În afară de patul în care se odihnise şi de masa de scris pe care se afla autorizaţia redactată pentru Sui, camera lui Feng era ticsită de dulapuri

cu cărţi şi rafturi pline de tratate referitoare la chestiuni judiciare, dar, într-un colţ îndepărtat, descoperi o secţiune inedită, dedicată în totalitate sării. Cí fu mirat. Ştia că Feng părăsise activitatea judiciară ca să se dedice sarcinilor funcţionăreşti legate de monopolul sării, dar o colecţie atât de extinsă de monografii părea că depăşeşte interesul pur profesional. Călăuzit de un impuls, aruncă o privire asupra câtorva tomuri. Majoritatea făcea referire la extracţia, manipularea şi comerţul mineralului, în vreme ce alte câteva se ocupau de proprietăţile sării considerate condiment, conservant alimentar sau medicament. Dar un volum de culoare verde părea că distonează cu celelalte. Citind titlul, fu uimit. Era o copie a *Ujingzongyao,* volumul referitor la tehnicile militare despre care îi vorbise lui Feng şi pe care acesta susţinea că nu îl cunoştea. Apoi, lăsă să-i alunece degetele peste restul cărţilor perfect aliniate, până când, brusc, dădură peste un volum al cărui cotor ieşea puţin în afara celorlalte. Presupuse că Feng l-o fi consultat de curând şi dintr-un anumit motiv, străin de obiceiurile sale, uitase să-l aşeze în rând cu celelalte, aşa că îl scoase de pe raft ca să-i verifice conţinutul. În mod ciudat, copertele erau lipsite de titlu. Deschise volumul şi începu să citească.

Primul paragraf îl făcu să-i îngheţe sângele. Textul nu era altceva decât o succesiune de înregistrări comerciale referitoare la cumpărări şi vânzări de cantităţi de sare, dar ceea ce îl înfioră cu adevărat fu faptul că scrisul acela îi era cunoscut, de parcă ar fi fost al lui: aceeaşi trăsătură, aceeaşi cadenţă. Şi la sfârşitul fiecărui bilanţ, numele şi semnătura lui. Aceea era caligrafia tatălui său. Fără să ştie de ce, continuă să le studieze lacom.

Constată că bilanţurile datau până în urmă cu cinci ani. Pe măsură ce avansa, observă că volumul acela era o copie exactă a celui pe care îl consultase în arhivele Dregătoriei Finanţelor. Un fel de contabilitate paralelă, dar identică cu originalul. Închise volumul şi privi marginile tăiate la ghilotină. Aşa cum îşi imagina, foile erau bine presate între ele, cu excepţia a două zone uşor întredeschise care coincideau probabil cu paginile consultate mai des. Cu vârful unghiei deschise registrul la semnul cel mai îndepărtat, găsind conţinutul paginilor în concordanţă cu ciudatele fluctuaţii înregistrate în arhiva originală a Gingaşului Delfin. Apoi reveni la primul semn şi citi cu

atenţie. Fluctuaţiile se repetau după acelaşi model, până atingeau o scădere maximă. Începând din ziua aceea, semnătura tatălui său dispărea, fiind înlocuită de cea a Gingaşului Delfin.

Închise pleoapele atât de strâns, încât crezu că aveau să-i crape. Ce puteau însemna toate acestea? Verifică din nou datele, incapabil să înţeleagă. Îl durea capul, de parcă ar fi fost gata să-i explodeze.

Deodată, îi atrase atenţia un zgomot de afară. Închise cartea numaidecât şi se grăbi să o pună la loc în bibliotecă, dar nervii îl trădară şi o scăpă din mână. Tocmai se pregătea să o ridice, când auzi că se deschide uşa. I se tăie respiraţia. Se ridică într-o clipă şi puse volumul la locul lui, exact în momentul în care cineva intra în cameră. Era Feng, aducând o tavă cu fructe. Cí îşi dădu seama că, în loc să lase cartea cum era, o aliniase cu celelalte. Cât ai clipi din ochi, reuşi să o scoată cu un deget în afară, înainte ca Feng, ocupat cu tava, să-şi ridice privirea. Atunci, în timp ce judecătorul se întorcea ca să închidă uşa, descoperi cu groază că, în cădere, o filă se desprinsese din registru şi zăcea pe jos, la picioarele sale. Împinse numaidecât foaia de hârtie cu piciorul sub dulapul cu cărţi. Feng îl salută şi lăsă tava pe pat.

– La palat nu sunt noutăţi. Ai terminat de scris nota?

– Încă nu, minţi el.

Cí se îndreptă în grabă către masa de scris şi ascunse în mânecă autorizaţia pe care o pregătise. Apoi începu să scrie una nouă. Feng îl observă că tremură.

– Se întâmplă ceva?

– Nervii de dinaintea judecăţii, se prefăcu el. Termină de scris o nouă autorizaţie şi i-o înmână.

– Mănâncă nişte fructe. Îi arătă tava. Între timp, voi merge să aduc tunul de mână.

Cí încuviinţă. Feng tocmai se retrăgea, când deodată se opri în uşă.

– Sigur te simţi bine?

– Da, da, îl asigură Cí.

Feng era cât pe-aici să iasă, dar ceva din dulapul cu cărţi îl făcu să se oprească. Se încruntă şi se îndreptă spre locul în care îl găsise pe Cí vârându-şi nasul. Tânărul observă că, în ciuda încercării sale de a o ascunde, un colţ al foii de hârtie pe care o împinsese sub dulapul cu

cărți rămăsese la vedere. Se gândi că Feng o fi descoperit-o. Dar judecătorul ridică mâna și scoase registrul de socoteli pe care tânărul îl examinase cu câteva clipe mai devreme. Cí își ținu răsuflarea. Feng deschise registrul și constată că era cu fața în jos. Se încruntă. Îl întoarse și îl așeză la locul lui în poziția corectă, lăsându-l cu un deget mai în afară decât celelalte. Apoi își luă la revedere și plecă.

După ce s-a asigurat că Feng nu se mai întoarce, Cí se năpusti asupra foii căzute. Examinând-o, băgă de seamă că nu era o pagină desprinsă, ci o scrisoare pe care Feng probabil că o păstrase în interiorul volumului. Era datată de pe vremea când se aflau în satul lor natal. Era de la tatăl lui. O desfăcu și începu să citească.

Mult respectate Feng,

Deși mai sunt încă doi ani până când se va încheia doliul din pricina căruia am fost nevoit să-mi încetez activitatea, voiam să vă comunic dorința mea arzătoare de a-mi relua postul în serviciul dumneavoastră. Așa cum v-am mai făcut cunoscut în misivele mele anterioare, fiul meu Cí are ambiția de a-și relua studiile la Universitatea din Lin'an, iar eu împărtășesc aceeași speranță.

Pentru onoarea dumneavoastră și a mea, nu pot accepta să fiu acuzat de o infamie pe care nu am săvârșit-o, nici să mai rămân o singură zi în acest sat, câtă vreme îngăduiți și ascundeți zvonurile legate de delapidarea mea. Insinuările ticăloase care mă acuză de corupție nu mă descurajează. Sunt nevinovat și vreau să o dovedesc. Din fericire, dispun de copii ale înregistrărilor care reflectă neregulile pe care le-am găsit în socotelile dumneavoastră, motiv pentru care nu ne va fi greu să respingem orice imputație.

Nu este nevoie să veniți în sat. Dacă, așa cum spuneți, motivul pentru care vă opuneți întoarcerii mele este acela de a mă proteja, vă rog să-mi permiteți să vin la Lin'an și să-mi dovedesc cu probe nevinovăția.

Umilul vostru servitor.

Cí încremeni, stupefiat.

Ce se întâmpla? Potrivit acelui document, tatăl său părea să fie nevinovat pentru acuzațiile care i se aduceau. Și, în mod vădit, Feng știa acest lucru. Dar când îi mărturisise judecătorului că la universitate îi fusese refuzat certificatul de aptitudini din pricina

comportamentului nedemn al tatălui său, Feng declarase că vinovăţia părintelui său fusese dovedită.

Trase cu putere aer în piept şi încercă să-şi amintească faptele care se petrecuseră în sat în timpul vizitei lui Feng. Dacă tatăl său avea intenţia fermă de a se întoarce la Lin'an, de ce se răzgândise? La ce presiune atât de cumplită fusese supus pentru ca, peste noapte, să renunţe la a-şi apăra onoarea şi să accepte să ia asupra lui un delict pe care afirma că nu-l comisese? Şi de ce venise Feng în sat, în ciuda dorinţei exprese şi contrare a tatălui său? Şi de ce îl inculpase pe fratele lui?

Se blestemă pentru că se lepădase de tatăl său. Bărbatul care îl concepuse luptase pentru el până la ultima suflare şi, în schimb, el îl răsplătise cu neîncredere şi repudiere. El, nu tatăl său, era adevărata pată ruşinoasă a familiei sale. Cí lăsă să-i scape un ţipăt de durere.

O suferinţă necunoscută îi apăsă pieptul, în timp ce aerul i se oprea în gât, iar sângele îi năvălea în inimă. Gândirea i se tulbură din pricina mâniei.

Avu nevoie de ceva timp ca să se liniştească. După ce se calmă, se întrebă ce rol joacă Feng în acea urzeală, dar nu găsi un răspuns care să-i satisfacă bănuielile. Feng, omul pe care şi-l închipuise ca pe un tată, era un trădător în care nu putea avea încredere.

Se ridică şi ascunse scrisoarea sub tunică, aproape de inimă. Apoi strânse din dinţi şi trasă un plan.

Primul lucru pe care-l făcu fu acela de a controla până şi ultimul ungher al încăperii. Cu grijă să lase totul aşa cum era, scoase cărţi căutând noi documente, privi în spaţiile goale de pe rafturi, ridică tablourile şi cercetă pe sub covoare, dar nu găsi nimic folositor. În cele din urmă, se îndreptă spre masa de scris. Sertarele de sus conţineau doar câteva instrumente de scris, vreo două sigilii şi hârtie albă, nimic care să-i atragă atenţia, cu excepţia unei punguţe cu un praf fin negru pe care, după miros, îl identifică drept pulbere. Sertarul de jos era închis cu cheia. Încercă să-l forţeze, dar nu reuşi. Pentru o clipă, se gândi să-l spargă, dar nu voia să trezească bănuieli, aşa că scoase sertarele de deasupra şi îşi vârî braţul prin deschizătură ca să vadă dacă nu dădea cumva în cel de jos. Din nefericire, o placă de lemn închidea golul dintre un sertar şi celălalt. Se întoarse la pat şi luă cuţitul de fructe.

Apoi, cu grijă, introduse mâna în deschizătură şi începu să desprindă aşchii de pe partea din fund a tăbliei ca să scoată o lamelă şi să ajungă pe acolo la sertarul de dedesubt. Încetul cu încetul, spărtura începea să avanseze până ajunse de lăţimea sertarului. Vârî cuţitul prin crăpătură şi apăsă lamela ca pe o pârghie, făcând-o să sară. Scoase afară stinghia şi îşi afundă braţul până la umăr. Din păcate, golul de-abia îi permitea să atingă cu degetele ceea ce păreau nişte fragmente ale unui material. Disperat, ridică masa de scris cu umărul, făcând-o să pivoteze pe picioarele din spate pentru ca, prin înclinare, conţinutul sertarului să se deplaseze spre fund. Făcând asta, simţi trosnetul oaselor sale sub greutatea lemnului. Iute, degetele, ca ghearele unei păsări de pradă, apucară fragmentele, luară cât putură, şi apoi lăsă masa să cadă cu violenţă. Puse la loc cele două sertare de sus şi se grăbi spre pat ca să examineze prada, în timp ce respira cu lăcomie. Nu îndrăznea să privească. Încetişor, deschise pumnul şi scoase o exclamaţie. Bucăţile corespundeau cu resturile formei de teracotă verde care dispăruse din camera lui. Dar ceea ce-l uimi cu adevărat fu să descopere între ele o minusculă sferă de piatră acoperită cu sânge închegat.

* * *

Încercă să lase toate obiectele la locul lor, de parcă nu le-ar fi atins nicio adiere. Apoi, cu precauţia unui bandit, se strecură până în camera lui, luând cu el dovezile şi cartea despre procese, ascunse sub îmbrăcăminte. Odată ajuns în dormitor, se lăsă să cadă pe patul de bambus ca să examineze valoarea descoperirilor sale.

Resturile formei nu i-au adus nicio noutate, dar, observând mica sferă de piatră, băgă de seamă că avea incrustate nişte minuscule aşchii de lemn. O examinare mai amănunţită îi dezvălui că suprafaţa acesteia era spartă, de parcă s-ar fi lovit de ceva tare şi s-ar fi desprins din ea un ciob. Numaidecât, îşi simţi inima palpitând. Se repezi la uneltele sale şi căută ciobul pe care îl găsise în rana alchimistului. Îl luă tremurând şi îl apropie de micuţa sferă. Când reuşi să unească cele două piese, îl scutură un fior. Alipindu-le, alcătuiau o sferă perfectă. Pentru o clipă, crezu că este gata să dezvăluie în faţa împăratului adevăratul chip al lui Feng, dar îşi dădu repede seama cât de disperată era situaţia sa: nu se confrunta cu un banal

delincvent. Feng se dovedise a fi un manipulator în stare să mintă, să se prefacă şi, probabil, chiar să ucidă cu sânge-rece. Şi de parcă nu ar fi fost destul, el fusese atât de prost, încât îi dezvăluise lui Feng toate descoperirile sale. Dacă voia să-l demaşte, va avea nevoie de ajutor. Dar cui să-i ceară sprijinul într-un bârlog de lupi?

Deznădejdea îl copleşi. Nu cunoştea rolul pe care îl îndeplinea Iris Albastru în urzeala aceea, dar în momentul de faţă era singura lui şansă.

O abordă în salon. Iris, aşezată într-un fotoliu, ţinea în poală un motan de culoare crem care îi mulţumea torcând pentru mângâierile dăruite din belşug. Se odihnea liniştită, cu privirea pierdută înspre un anumit loc pe care numai ea îl cunoştea. Auzindu-i paşii, ghici cui îi aparţineau. Lăsă ca felina să alunece până pe podea şi îşi întoarse chipul spre locul unde credea ea că aşteaptă Cí. Ochii ei cenuşii străluceau mai frumoşi decât oricând.

– Te deranjează dacă mă aşez? o întrebă el.

Iris întinse mâna, arătându-i divanul din faţa ei.

– Te simţi mai bine? îl întrebă ea fără urmă de emoţie. Feng mi-a spus că ai suferit un accident.

Cí ridică o sprânceană. Ar fi găsit o mie de calificative mai potrivite ca să definească bătaia care i-a fost administrată în închisoare. Îi răspunse că se va reface curând.

– Totuşi, există o chestiune care mă preocupă mai mult decât propriile oase şi care poate că te va interesa şi pe tine, îi zise el.

– Te ascult, spuse ea în expectativă. Expresia era în continuare impasibilă, lipsită de orice sentiment.

– Azi-dimineaţă te-am văzut în grădină certându-te cu Bo, dar mai târziu m-ai asigurat că nu-l cunoşti. Presupun că vorbeaţi despre ceva foarte grav, dacă te-ai văzut silită să minţi.

– Ia te uită! Acum, nu numai că te ocupi cu spionarea, dar mai şi îndrăzneşti să aduci acuzaţii, se enervă ea. Ar trebui să-ţi fie ruşine să ceri explicaţii, tu, care de când ai venit în această casă n-ai încetat să minţi.

Cí amuţi. Fără îndoială, o pornise cu stângul dacă socotea că Iris era singura persoană în care putea să aibă încredere. Se scuză pentru îndrăzneală, atribuind-o disperării sale.

– Oricât de ciudat ţi s-ar părea, viaţa mea se află în mâinile tale. Trebuie să-mi spui despre ce vorbeai cu Bo.

– Spune-mi un lucru, Cí. De ce ar trebui să te ajut? Ai minţit în legătură cu profesia ta. Ai minţit în legătură cu munca ta. Bo te acuză şi...

– Bo?

– Mă rog. Nu tocmai. Rămase tăcută.

– Ce se întâmplă? Cí se ridică. Pentru numele Marelui Buddha, Iris! Este în joc viaţa mea!

Auzindu-l, Iris se făcu albă la faţă.

– Bo... Bo mi-a spus... Tremura ca o copilă speriată.

– Ce ţi-a spus? O scutură de umeri, simţind în ei toată spaima femeii.

– Mi-a spus că îl suspectează pe Feng. Îşi acoperi faţa cu mâinile şi izbucni în plâns.

Cí îi dădu drumul. Răspunsul acela era cel mai bun pe care l-ar fi putut spera din partea ei şi, cu toate acestea, după ce-l auzi, nu ştiu cum să acţioneze. Se aşeză lângă ea şi făcu gestul de a o îmbrăţişa, dar ceva îl împiedică.

– Iris... Eu... Feng nu este un om bun. Ar trebui...

– Ce ştii tu de oameni buni? Se răsuci cu ochii înroşiţi de plâns. Oare tu mi-ai dat adăpost când toţi mi-au întors spatele? Oare tu m-ai răsfăţat şi ai avut grijă de mine în toţi aceşti ani? Nu. Tu doar te-ai desfătat cu mine o noapte şi crezi că ai deja dreptul să-mi spui ce trebuie şi ce nu trebuie să fac. La fel ca toţi cei pe care i-am cunoscut! Te dezbracă, te sărută sau te insultă e acelaşi lucru, şi apoi ori uită de tine, ori au pretenţia să le dai ascultare şi să te guduri pe lângă ei, de parcă ai fi un câine. Nu! Tu nu-l cunoşti pe Feng! El a avut grijă de mine. El n-ar fi putut face lucrurile acelea oribile despre care vorbeşte Bo... Izbucni din nou în plâns.

Cí o privi întristat. Îşi închipuia cât de mult suferă, pentru că şi el continua să simtă o durere asemănătoare.

– Feng nu este persoana pe care ţi-o imaginezi tu şi care pretinde el că ar fi, o asigură. Nu numai eu sunt în primejdie. Dacă nu mă vei ajuta, în curând vei fi şi tu.

– Să te ajut eu...? Dar ai văzut cu cine stai de vorbă? Trezeşte-te, Cí! Sunt o oarbă! O afurisită şi singuratică prostituată oarbă! Se uita într-o parte şi-n alta, fără să vadă, cu ochii plini de deznădejde.

– Ascultă-mă! Îţi cer doar să vii mâine la judecată să declari. Să fii curajoasă şi să spui adevărul.

– Ha! Doar atât? Zâmbi cu amărăciune. Ce uşor este să vorbeşti despre curaj când dispui de tinereţe ca să lupţi şi de doi ochi cu care să vezi! Ştii ce sunt eu? Răspunsul este nimic. Fără Feng nu sunt nimic!

– Oricât te-ai uita în altă parte, nu vei putea schimba adevărul.

– Şi care este adevărul? Adevărul tău? Pentru că adevărul meu este faptul că am nevoie de Feng. Că a avut grijă de mine. Care soţ nu comite greşeli? Cine nu face greşeli? Cumva tu, Cí?

– Fir-ar să fie, Iris! Nu vorbim de mici greşeli! Vorbim de un asasin!

Iris clătină din cap în semn de negaţie, în vreme ce bolborosea cuvinte de neînţeles. Cí mormăi. Nu va izbuti nimic făcând presiuni asupra ei. Îşi muşcă buzele şi încuviinţă. Apoi se ridică şi dădu să plece. Era pe punctul de a o face, când se întoarse spre ea.

– Nu te pot obliga, o mustră el. Eşti liberă să vii la judecată sau să mă pârăşti astă-seară lui Feng, dar nimic din ceea ce vei face sau vei spune nu va schimba adevărul. Feng este un criminal. Asta e singura realitate. Iar acţiunile lui te vor urmări cât vei trăi, dacă a rămânc alături de el se poate numi viaţă.

Cí nu vru să-l vadă pe Feng, argumentând că îi plesneşte capul de durere şi că are nevoie de odihnă. Ca să evite bănuielile acestuia, lăsase vorbă să i se transmită că are încredere în el şi în toate dovezile pe care le-ar fi strâns pentru apărarea lui. Tocmai pleca să se încuie în camera sa când Iris Albastru îl reţinu.

– Ştii ceva, Cí? Ai dreptate. Feng cunoaşte o infinitate de moduri de a muri. Şi să nu te îndoieşti că îl va alege pe cel mai dureros când va veni rândul să te ucidă pe tine.

34

Cí nu a dormit toată noaptea, dar cu toate acestea, nu a avut timp îndeajuns ca să se deteste pe sine însuşi şi să-l urască pe Feng. Când primele raze ale zorilor se strecurară prin perdele, începu să se pregătească. Îşi folosise toate energiile ca să găsească o strategie prin care să-l dea în vileag pe Feng, dar ceea ce pentru el era cum nu se putea mai clar, poate că pentru împărat ar fi doar vorbe goale.

Când veni momentul să plece, se strădui din răsputeri să-şi păstreze cumpătul şi să nu-şi trădeze sentimentele în faţa judecătorului. Feng aştepta la uşă, îmbrăcat în vechea sa togă de magistrat, boneta cu boruri şi un zâmbet binevoitor pe care acum Cí îl ştia ipocrit. Tânărului îi veni greu să bolborosească un salut posomorât pe care-l justifică prin lipsa odihnei. Feng nu bănui nimic. Afară aştepta garda imperială ca să-i escorteze până în salonul în care urma să se oficieze audierea. Văzându-le armele, Cí se asigură că ale lui erau bine ascunse: cartea despre procese, misiva tatălui său, punguţa cu pulbere şi mica sferă de piatră însângerată pe care o găsise în sertarul lui Feng. Apoi se întoarse cu speranţa că va găsi sprijinul lui Iris Albastru, dar nu o văzu.

Lăsară în urmă Pavilionul Nuferilor fără ca *nüshi* să iasă să-şi ia la revedere de la ei. În timpul drumului, Cí încercă să-l evite pe Feng. Se uita în jos ca să nu-l vadă, pentru că era convins că, dacă judecătorul i-ar mai zâmbi o dată, s-ar năpusti asupra lui şi i-ar smulge inima.

Odată ajunşi în Sala Litigiilor, Feng îşi ocupă locul alături de magistraţii din Înaltul Tribunal care urmau să conducă acuzaţia. Lângă el, Cí îl zări pe Astuţia Cenuşie pe al cărui chip radia o grimasă histrionică de triumf, în timp ce se făIea în faţa colegilor că el

făcuse posibilă arestarea lui. Cí fu silit să îngenuncheze în faţa tronului gol al suveranului. Tânărul tremura. După ce stătu o vreme cu fruntea lipită de pardoseală, bătaia gongului anunţă sosirea împăratului Ningzong, care, împodobit cu o tunică roşie acoperită cu dragoni aurii, înaintă înconjurat de o suită numeroasă avându-i în frunte pe Mai-Marele Dregătoriei Ritualurilor şi pe noul Dregător al Pedepselor. Cí aşteptă fără să-şi schimbe poziţia.

Un bătrân cu tichia înfundată până la sprâncene şi mustăţi unse o luă înaintea grupului de slujbaşi ca să o prezinte pe Maiestatea Sa Celestă şi să citească învinuirile. Bărbatul aşteptă ca împăratul să se aşeze şi să-i acorde consimţământul. Când acesta ocupă tronul, iar sfetnicii săi, locurile care îl flancau, făcu o plecăciune şi începu.

– Ca vechi slujbaş de palat în Dregătoria Dreptăţii, având încuviinţarea mărinimosului şi onorabilului nostru monarh Ningzong, Fiul Cerului şi Stăpânul Pământului, cel de-al treisprezecelea împărat din Dinastia Song, în cea de-a opta lună a rodiei, din primul an al erei Jiading şi al nouăsprezecelea an al demnei şi înţeleptei sale domnii, declar deschisă judecata care se oficiază împotriva lui Cí Song, acuzat de conspiraţie, trădare şi asasinare a dregătorului imperial Chou Kan, ceea ce atrage după sine, fără drept de apel, învinuirea de trădare şi atentat împotriva împăratului însuşi. Făcu o pauză înainte de a continua. Potrivit legilor înscrise în codul nostru de justiţie, *Songxingtong,* acuzatul are dreptul să se apere el însuşi, neputând fi ajutat de o altă persoană şi nici condamnat până nu mărturiseşte.

Cí, încă prosternat, îl asculta în linişte, încercând să chibzuiască la următoarele sale alegaţii. Când bătrânul termină, îi cedă cuvântul Astuţiei Cenuşii care, după ce îşi prezentă omagiile împăratului şi îi obţinu consimţământul, scoase o serie de documente pe care le aşeză ordonat pe masa pe care o împărţea cu Feng. În continuare, cu un glas afectat, prezentă asistenţei originea acuzatului şi trecu apoi la enumerarea diferitelor probe care, după părerea lui, îi dovedeau fără nicio îndoială vinovăţia.

– Înainte de a le enumera, permiteţi-mi să schiţez o biografie care să vă apropie de adevărata faţă a acestui impostor. Tăcu şi îl privi pe Cí. Am avut neşansa de a mă afla în acelaşi timp cu acuzatul în Academia Ming. Acolo şi-a arătat, nu o dată, ci de nenumărate ori,

incapacitatea de a respecta legile şi normele. Din acest motiv a fost judecat de consiliul profesoral şi propus pentru eliminare, care a fost doar amânată graţie protecţiei interesate a invertitului director al Academiei.

Cí îl blestemă în gând. Astuţia Cenuşie începea să submineze în faţa împăratului nu numai integritatea sa, ci şi a oricărei persoane care, ca în cazul lui Ming, ar fi vrut să-l apere. Încercă să-şi pregătească un răspuns, ştiind că nu va putea să vorbească până când nu i se va da cuvântul.

– Ceea ce în ochii unui profan ar putea părea doar un comportament nepotrivit, continuă Astuţia Cenuşie, este de fapt expresia răzvrătirii şi a urii pe care acuzatul le adăposteşte în sufletul său. Profesorii care au încercat să-l elimine au confirmat ticăloşia comportamentului său, luând în considerare mai ales faptul că, printr-un gest de filantropie fără precedent, academia l-a cules pe inculpat din cea mai cruntă sărăcie şi i-a acordat instrucţie şi mijloace de trai. Răsplata lui Cí pentru această generozitate aţi auzit deja care a fost: cea a unei jivine care aşteaptă să fie eliberată din capcană ca să se întoarcă şi să muşte cu înverşunare mâna binefăcătorului. Expresia îi deveni şi mai severă. Am vrut să ilustrez în faţa celor care mă ascultă adevăratul caracter al unui om în care sălăşluiesc egoismul şi răutatea. Un om care, prin vicleşuguri diavoleşti şi trucuri rudimentare de iluzionist, l-a înşelat pe dregătorul Kan şi i-a tulburat mintea împăratului, astfel încât l-a convins pe cel dintâi să-i încredinţeze investigarea unor asasinate misterioase, după ce i-a smuls celui de-al doilea promisiunea de a-i acorda un post ca membru al corpului judecătorilor.

Pe Cí începeau să-l lase nervii. Dacă Astuţia Cenuşie avea să-şi mai prelungească peroraţia, va influenţa judecata împăratului şi va slăbi eficienţa apărării sale. Din fericire, adversarul său păstră tăcerea destul timp pentru ca slujbaşul judiciar să înţeleagă că îi cedează cuvântul acuzatului. Auzind că i se acordă rândul la apărare, fără să-şi desprindă bărbia de pe pardoseala de dale, Cí începu.

– Maiestate... Strânse din dinţi în aşteptarea încuviinţării acestuia. Maiestate, repetă el când primi consimţământul. Astuţia Cenuşie se mărgineşte să lanseze presupuneri neîntemeiate care nu au sub nicio formă vreo legătură cu delictul de care sunt acuzat. În această

judecată nu se examinează nici performanţa mea academică, nici natura sau provenienţa cunoştinţelor mele de medicină legală. Ceea ce se judecă aici este dacă sunt sau nu vinovat de moartea dregătorului Kan. Şi spre deosebire de ceea ce presupune Astuţia Cenuşie, eu nu am pus niciodată la cale un plan care să mă favorizeze, nici nu am minţit sau nu am folosit trucuri cu care să întunec mintea cuiva. Cine doreşte va putea să aibă confirmarea că am fost condus de oştenii Maiestăţii Sale şi adus la Curte tocmai când mă pregăteam să părăsesc oraşul. Maiestatea Sa era prezent în ziua în care am fost invitat sau, mai bine zis, somat să mă implic în cercetarea unor asasinate de a căror existenţă nu aveam habar. Şi acum mă întreb: de ce un om înţelept precum dregătorul Kan, şi chiar Fiul Cerului însuşi au dat atenţie unei fiinţe atât de neînsemnate ca mine? De ce, dintre toţi judecătorii, au obligat un simplu student să accepte o responsabilitate pentru care, potrivit antecedentelor sale, nu era pregătit?

Cí, în genunchi şi cu fruntea pe pardoseală, rămase dinadins tăcut. La fel ca Astuţia Cenuşie, trebuia să-şi folosească treptat şi cu măsură argumentele. Şi trebuia să o facă semănând îndoiala în cei care îl ascultau, pentru ca ei înşişi să dea răspunsurile.

Împăratul îl privi cu o expresie împietrită, nemişcată. Ochii lipsiţi de viaţă şi expresia încremenită îl situau mai presus de bine şi de rău. Un gest uşor al mâinii îi indică slujbaşului să-i acorde din nou cuvântul Astuţiei Cenuşii.

Judecătorul începător îşi revăzu notele înainte de a continua.

– Maiestate. Îi făcu o plecăciune până când primi autorizaţia. Mă voi rezuma la chestiunea de care ne ocupăm. Zâmbi, în vreme ce lua o foaie de hârtie şi o punea deasupra celorlalte. Citesc în rapoartele mele că, puţin înainte de asasinarea lui Kan, mai exact în aceeaşi zi în care l-a examinat pe eunuc, acuzatul a agitat un cuţit în faţa dregătorului însuşi. A făcut-o în văzul lumii. Şi l-a însuşit şi a aplicat o lovitură brutală de pumnal în trupul Gingaşului Delfin, despicându-l în două.

„Un trup mort", şopti Cí, îndeajuns de tare ca să fie auzit. Fu răsplătit cu o lovitură.

– Da. Un trup mort. Dar la fel de sacru ca şi unul viu! Sau a uitat cumva acuzatul preceptele confucianiste care guvernează societatea

noastră? Astuţia Cenuşie ridică glasul: Nu. Bineînţeles că nu le-a uitat. Dimpotrivă! Acuzatul posedă o memorie excepţională. Cunoaşte preceptele şi le încalcă. Ştie foarte bine că spiritul unui decedat rămâne în trup până când acesta este înhumat şi ştie de asemenea că, din acelaşi motiv, legile confucianiste interzic deschiderea trupurilor celor morţi. Pentru că, făcând asta, înseamnă agresarea spiritului care încă mai sălăşluieşte în ele. Şi cel care este în stare să facă aşa ceva unui spirit lipsit de apărare este în stare, de asemenea, să asasineze un dregător al împăratului.

Cí îşi muşcă buzele. Astuţia Cenuşie îl încolţea pe marginea unei prăpăstii cu două punţi. Una ducea la moarte, iar cealaltă la pieire.

– Nu aş ucide niciodată pe cineva, spuse el printre dinţi.

– Niciodată? Perfect! zâmbi Astuţia Cenuşie auzindu-l. Atunci, solicit permisiunea Maiestăţii Voastre ca martorul să-şi susţină declaraţia care o va confirma pe a mea.

Împăratul îi făcu din nou semn slujbaşului să autorizeze mărturia.

La un gest al slujbaşului, îşi făcu apariţia un bărbat zbârcit şi încărunţit, escortat de doi oşteni de gardă. Nou-venitul mergea neatent, lăsând să se vadă că veşmintele costisitoare pe care le purta îi fuseseră împrumutate pentru eveniment. Sub înfăţişarea stângace a acestuia, Cí îl recunoscu pe ghicitorul Xu, omul pentru care muncise în Marele Cimitir din Lin'an.

Astuţia Cenuşie îl instală pe martor aproape de el, îi citi numele şi îi obţinu făgăduiala că tot ce avea să spună va corespunde adevărului. Apoi îşi ridică privirea până i se opri asupra lui Cí. Ghicitorul încercă să facă acelaşi lucru, dar nu fu în stare.

– Înainte de mărturia sa, continuă Astuţia Cenuşie, pentru a vă face să înţelegeţi cât mai limpede natura criminală a acuzatului, mă văd obligat să relatez fapte din perioada care precedă sosirea lui Cí Song la Lin'an. În acest scop, trebuie să scot în evidenţă un amănunt care ne apropie imediat de familiaritatea inculpatului cu crima. În urmă cu doi ani, la Jianyang, satul său natal, cineva de acelaşi sânge cu el, şi anume fratele său mai mare, ca să fiu mai exact, i-a tăiat beregata unui ţăran. Acuzatul Cí, molipsit de acelaşi instinct infracţional ca şi fratele său, a furat trei sute de mii de *qián* de la un cinstit proprietar de pământuri şi imediat după aceea a fugit cu sora lui la Lin'an,

neştiind că un portărel numit Kao pornise în căutarea lui. Nu cunosc neajunsurile care i-au însoţit fuga, dar, în ciuda sumei furate, el şi sora lui au ajuns curând în sapă de lemn. Şi atunci, un om sărac, dar mărinimos – îl arătă pe ghicitor –, s-a înduioşat de lipsurile lui şi i-a oferit o slujbă ca muncitor cu braţele în cimitirul oraşului. Aşa cum va confirma ghicitorul Xu, la scurt timp după aceea, portărelul Kao a venit la cimitir întrebând de un fugar numit Cí. Xu, străin de delictele protejatului său şi înşelat de acesta în privinţa identităţii sale, l-a ocrotit. Ca de obicei, Cí a răspuns generozităţii prin trădare. L-a părăsit pe salvatorul său când acesta avea mai multă nevoie de el şi a dispărut. După luni de zile, Xu s-a gândit mai bine şi a hotărât să colaboreze cu justiţia. Ştiind că Cí se ascundea în Academia Ming, i-a dezvăluit informaţia portărelului. Dar Kao nu a ajuns niciodată să-l prindă, pentru că şi-a găsit moartea chiar în mâinile lui Cí însuşi.

În continuare, Astuţia Cenuşie îi dădu cuvântul ghicitorului. Omul se prosternă în faţa împăratului şi, când slujbaşul îl autoriză, Xu îşi începu cuvântarea.

– Totul s-a întâmplat aşa cum a relatat prea ilustrul judecător, îl linguşi el pe Astuţia Cenuşie. Portărelul acela, Kao, mi-a cerut să-l însoţesc la academie pentru că nu ştia unde era situată, asigurându-mă că îl va aresta pe Cí, chiar dacă ar fi să-l coste viaţa. I-am spus că nu vreau să am necazuri, dar până la urmă m-a convins. În noaptea dinaintea morţii sale l-am lăsat acolo. Eu am rămas iscodind prin împrejurimi până când i-am văzut pe Cí şi pe Kao ieşind şi pornind împreună spre canal. Am observat că portărelul avea în mână o cană din care bea. La început, au vorbit normal, dar, pe neaşteptate, au început să se certe cu înverşunare şi, atunci, într-un moment de neatenţie, Cí s-a apropiat de portărel, i-a făcut ceva la cap şi, înainte de a leşina, l-a împins în canal şi a fugit. Eu am alergat, încercând să-l salvez, dar am avut timp doar să văd cum nefericitul acela dispărea sub ape.

Sute de ochi acuzatori se aţintiră asupra lui Cí, în vreme ce creştea un murmur de indignare. Tânărul căută modul de a aduce dovezi cu care să-l combată pe Xu.

– Acest ghicitor minte! Cu îngăduinţa Maiestăţii Sale, dacă mi se permite să vorbesc, voi dovedi că ghicitorul care mă acuză nu numai

că mă calomniază, dar vrea să vă înşele şi pe voi, spuse el cu intenţia de a-l implica şi pe împărat.

De îndată ce îl invocă pe acesta, slujbaşul din justiţie îl privi pe suveran în căutarea unei expresii de dezaprobare. Dar, aşa cum spera Cí, Ningzong deveni interesat.

– Permiteţi-i să vorbească, îi şopti el slujbaşului.

Cí lovi pardoseala cu fruntea şi, fără să şi-o desprindă de jos, îl privi cu coada ochiului pe Astuţia Cenuşie.

– Nu pot să o demonstrez singur. Am nevoie de mărturia profesorului Ming, declară el.

* * *

Întreruperea îi îngădui lui Cí să se bucure de o victorie efemeră. Implicându-l pe împărat reuşise să aducă îndoiala în mintea acestuia, obţinând în acelaşi timp o amânare care nu numai că îi va permite să profite de sfatul şi de mărturiile lui Ming, dar îi va oferi şi posibilitatea de a purcede la cea de-a doua parte a unei strategii care implica în mod necesar şi o conversaţie cu Bo. Cu Feng împotriva lui, Ming bolnav şi fără ajutorul lui Iris Albastru, toate speranţele sale se reduceau la slujbaşul cărunt care îl susţinuse în investigaţia sa.

Îl localizase de ceva vreme pe Bo într-un capăt al Sălii Litigiilor, aşa că atunci când gardienii l-au escortat ca să-l conducă într-o sală anexă, a profitat să se apropie de el şi să-l implore să-l ajute. Bo fu surprins, dar încuviinţă din cap şi îi urmă pe gardienii care îl păzeau până într-o încăpere mică unde Cí avu ocazia să-i încredinţeze bănuielile sale. La început, slujbaşul şovăi, dar când Ci sfârşi prin a-i dezvălui argumentele sale, Bo îi garantă colaborarea sa. Apoi gardienii se întoarseră ca să-l aducă pe Cí în Sala Litigiilor, iar Bo dispăru.

Atunci când îl aşezară pe Cí în faţa împăratului, maestrul Ming aştepta deja rezemat într-un fotoliu. Pe chipul bătrânului încă se mai citea uimirea, ca şi cum nu ar fi ştiut cine era judecat şi nici motivul prezenţei sale în faţa împăratului, fapt pentru care Cí îi explică totul cât mai pe scurt cu putinţă. Ming de-abia clipi. Cí constată că picioarele bătrânului profesor păreau să se fi vindecat şi asta îl reconfortă. Îngenunche pe pardoseală între cele două santinele care îl escortau şi i se adresă împăratului:

– Maiestate. Cí aşteptă să-i dea consimţământul. După cum bine ştiţi, de mulţi ani, venerabilul maestru Ming ocupă funcţia de director al academiei care îi poartă numele, o instituţie atât de recunoscută care rivalizează în prestigiu cu universitatea însăşi. De fapt, chiar şi Astuţia Cenuşie s-a format acolo... chiar dacă i-au trebuit şase ani ca să obţină titlul pe care mulţi l-au obţinut în doi ani, adăugă el.

Ningzong se încruntă, uimit că judecătorul însărcinat cu acuzarea nu era atât de competent pe cât a fost făcut să creadă. Cí se bucură.

– O persoană ca Ming merită toată încrederea noastră, continuă Cí fără să ridice capul. Un om dintr-o bucată care a contribuit cu onestitatea şi cu munca sa la îmbogăţirea cunoştinţelor supuşilor împăratului, argumentă el ca să-i sublinieze legitimitatea. Un om de care nu se poate îndoi nimeni.

– Întrebările dumneavoastră... îi ceru slujbaşul judiciar.

– Iertaţi-mă, se scuză el. Maestre Ming, vă amintiţi de ziua în care mai mulţi învăţăcei am examinat la prefectura din Lin'an cadavrul portărelului înecat?

– Da. Desigur. A fost un caz neobişnuit în urma căruia Astuţia Cenuşie a obţinut postul la Curte. S-a întâmplat cu două zile înainte de examenele trimestriale.

– Şi în timpul săptămânii dinaintea examenelor, studenţii pot părăsi academia?

– Sub nicio formă. Le este categoric interzis. De fapt, dacă dintr-o cauză de forţă majoră, vreun student se vede obligat să părăsească edificiul, ieşirea lui trebuie să fie notată de către paznicul de la poartă, lucru care ştim că nu s-a întâmplat.

– Înţeleg. Şi în ce fel se pregătesc studenţii pentru acele examene trimestriale?

– În săptămâna aceea studenţii îşi petrec ziua la bibliotecă şi nopţile în camerele lor, studiind până aproape de zorii zilei.

– Vă amintiţi dacă la intrarea mea în academie mi s-a repartizat vreun coleg de dormitor?

– Da, la fel ca oricărui alt student. Aşa este, răspunse Ming.

– Astfel că, în afară de registru, acel coleg care mi-a fost desemnat va putea să depună mărturie doveditoare că în nopţile anterioare crimei am rămas tot timpul în academie...

– Într-adevăr, ar putea să depună mărturie.

– Şi aţi putea relata furtul care a avut loc după examinarea cadavrului portărelului?

– Furtul...? Ah, da! Te referi la furtul raportului tău. A fost un episod neplăcut, răspunse el, adresându-se împăratului. Cí a elaborat un raport amănunţit asupra morţii lui Kao în care dezvăluia faptul că portărelul fusese asasinat. Un raport care i-a fost furat şi prezentat ca fiind al său de către colegul lui de cameră ca să beneficieze de postul pe care îl oferise Curtea.

– Maestre Ming, o ultimă chestiune... Vă amintiţi numele colegului meu de cameră din zilele acelea?

– Bineînţeles, Cí. Colegul tău era Astuţia Cenuşie.

* * *

Astuţia Cenuşie îşi mototoli însemnările şi scăpă o înjurătură care de-abia se auzi printre strigătele neaşteptate. Feng, imperturbabil lângă el, îi şopti ceva la ureche, în timp ce îi strecura o notiţă. Tânărul judecător o citi, încuviinţă şi solicită să-l interogheze pe profesor. Împăratul îl autorizã.

– Stimate maestre, îl linguşi Astuţia Cenuşie cu un glas prietenos. Sunteţi sigur că aţi declarat adevărul?

– Da! Bineînţeles! răspunse Ming, mirat de întrebare.

– M-aţi văzut cumva furând raportul acela?

– Nu, dar...

– Nu? De acord. Spuneţi-mi, atunci vă consideraţi o persoană cinstită?

– Da, desigur.

– Sinceră? Integră...?

– Ce rost au toate aceste întrebări? Îl privi pe Cí. Bineînţeles că da.

– Depravată...? Tonul vocii lui se schimbă.

Ming îşi lăsă capul în jos şi rămase tăcut.

– Nu aţi înţeles întrebarea? insistă Astuţia Cenuşie. Sau trebuie să v-o repet?

– Nu, spuse el cu o voce stinsă.

– Nu, ce? Nu sunteţi un depravat sau nu aveţi nevoie să vă repet întrebarea? se răsti Astuţia Cenuşie.

– Nu sunt nicidecum depravat, ţipă mai tare Ming.

– Nu? Ca să vezi! Se uită pe însemnarea pe care tocmai i-o dăduse Feng. Atunci, cum ați califica nemăsurata dumneavoastră *înclinație* pentru bărbați? Nu este adevărat că acum trei ani un tânăr numit Liao-San v-a denunțat pentru că ați încercat să depășiți măsura cu el?

– Aceea a fost o minciună abominabilă! se apără el. Băiatul a încercat să mă șantajeze ca să-l trec la examen și, când am refuzat...

– Dar cert este că ați fost amândoi surprinși dezbrăcați... îl întrerupse Astuția Cenușie.

– Vă repet că a fost o calomnie! Era vară și eu dormeam la mine în cameră. El a intrat fără permisiunea mea și s-a dezbrăcat, căutând să obțină notă de trecere prin amenințare...

– Da... desigur... Tot aici citesc că acum doi ani ați fost văzut în compania unui cunoscut invertit, dându-i bani pe când intrați împreună într-un han rău famat. După cum se vede, din cauza acestui fapt, propriul consiliu profesoral v-a solicitat să demisionați de la conducerea academiei.

– Fir-ar să fie! Acela pe care îl socotiți drept invertit era nepotul meu, iar localul în care am intrat era casa de oaspeți unde era găzduit, un stabiliment onorabil. Familia lui m-a rugat să-i dau niște bani, iar eu m-am dus să i-i dau. Consiliul profesoral a verificat...

– Calomnii... șantaje... injurii... dezaprobă Astuția Cenușie clătinând din cap. În ciuda vârstei, aș zice că vă mai păstrați încă o înfățișare oarecum plăcută. Sunteți căsătorit, Ming?

– Nu... Știți bine că nu.

– Nu ați făcut niciodată curte vreunei femei?

Ming își lăsă capul în jos. Buzele îi tremurau în tăcere.

– Eu... eu nu sunt un depravat... eu doar... și amuți.

– Dar vă atrag bărbații...

– Eu, niciodată...

– Încerc să vă înțeleg, Ming. Se apropie de el și îi puse mâna pe umăr. Atunci, dacă nu este depravare, cum ați defini-o...? Cumva dragoste?

– Da. Asta este, spuse el, posomorât. Este oare un delict să iubești?

– Nu. Nu cred. Dragostea este dăruire fără rezerve, fără să ceri nimic în schimb, nu-i așa?

– Da. Da. Aşa este. Deschise ochii mari, suferinzi, cu privirea pierdută în gol, implorând înţelegere.

– Şi aţi face orice din dragoste...

Ming îl privi pe Cí.

– Orice, afirmă el.

– Mulţumesc, profesore Ming. Asta e tot, spuse Astuţia Cenuşie în încheiere.

Ming, încă buimac, încuviinţă din cap.

Cí îl privi pe maestrul biruit de amărăciune şi îi păru rău că solicitase mărturia acestuia. Dar pe chipul Astuţiei Cenuşii era numai satisfacţie. Doi oşteni din gardă se pregăteau să-l ducă pe Ming înapoi la infirmerie, când Astuţia Cenuşie îi opri, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva.

– O ultimă întrebare, profesore. Îl privi drept în ochi şi făcu o lungă pauză. Sunteţi îndrăgostit de Cí?

Ming şovăi, de parcă nu ar fi înţeles. Apoi, se întoarse către Cí, aruncându-i o privire plină de tristeţe.

– Da, răspunse el.

* * *

Cí deplânse mârşava strategie a Astuţiei Cenuşii. Fără să aibă nevoie de alte argumente mai bune, slăbise credibilitatea maestrului său, făcând apel la aversiunea şi respingerea pe care ştia că avea să le trezească homosexualitatea acestuia, agravată prin mărturisirea că este îndrăgostit de el.

Când îi veni inima la loc, Cí solicită permisiunea de a-l interoga pe ghicitorul Xu, dar Astuţia Cenuşie se opuse cererii, de parcă de asta i-ar fi depins viaţa.

– Maiestate, urlă el, acuzatul vrea să vă insulte inteligenţa. Declaraţia lui Xu este pe atât de concludentă, pe cât de inutilă şi de stângace a fost apărarea profesorului Ming. Ghicitorul a dat asigurări că a văzut cum Cí îl asasina pe portărel şi cu încuviinţarea Domniei Voastre a părăsit deja sala de judecată.

Cí constată pe pielea lui talentul Astuţiei Cenuşii. În loc să facă apel la raţiune, judecătorul îi transmitea împăratului ideea că acuzatul îşi bate joc de el. Cu toate că şi-o închipuia deja, se blestemă când Ningzong îi refuză cererea.

– Atunci, îndrăzni el să se adreseze din nou slujbaşului judiciar, i-aş solicita Maiestăţii Sale să permită mărturia oamenilor care au găsit cadavrul portărelului, spuse Cí.

Ningzong se consultă cu cei doi sfetnici ai săi înainte de a-şi da consimţământul. Nu a mai fost nevoie de o nouă întrerupere, pentru că paznicii care îl scoseseră pe Kao din canal fuseseră convocaţi de Astuţia Cenuşie. După ce, mai întâi, cei doi lucrători şi-au declarat identitatea, Cí i-a interogat.

– După părerea mea, munca voastră constă în a face rondul prin canale. Este adevărat? îi întrebă el.

– Aşa este, domnule, răspunseră cei doi la unison.

– Şi ce anume faceţi mai exact? Vreau să spun... Vă plimbaţi aproape de apă...? Treceţi pe acolo din când în când...?

– Patrulăm în fiecare zi de-a lungul canalelor ca să verificăm curăţenia lor, cheiurile şi stăvilarele. Muncim în zona de Sud a oraşului, pe fâşia delimitată de piaţa de peşte, cheiul orezului şi zidul fortificat, răspunse paznicul mai în vârstă.

– Şi de cât timp desfăşuraţi această muncă?

– Eu, de vreo treizeci de ani. Tovarăşul meu, doar de zece.

– Acest fapt vă conferă o mare experienţă. Sunt sigur că vă faceţi treaba la perfecţie, afirmă el. Dar spuneţi-mi: aţi putea preciza unde şi în ce împrejurări aţi găsit cadavrul lui Kao?

– Eu l-am văzut, interveni cel tânăr. Plutea ca un peşte mort pe un canal secundar, la câţiva paşi de piaţă.

– În sudul oraşului?

– Da, bineînţeles. V-a spus şi tovarăşul meu. Acolo muncim.

– Dar curentul care curge prin canale, ce direcţie are?

– De la sud la nord. Aceeaşi ca şi fluviul Zhe.

– Atunci, după părerea voastră şi ţinând cont de experienţa de peste treizeci de ani, un cadavru aruncat în nordul oraşului ar putea pluti contra curentului până să ajungă în sud?

– Asta ar fi cu neputinţă, domnule. Chiar dacă pe o anumită porţiune apa ar stagna, porţile ecluzei l-ar împiedica să treacă.

– Cu neputinţă? interveni împăratul.

Paznicii se priviră unul pe celălalt.

– Absolut, răspunseră amândoi.

Imediat după aceea, Cí i se adresă împăratului:

– Maiestate, toată lumea ştie că Academia Ming este situată în capătul din nord al oraşului. Xu a afirmat că eu l-am împins pe portărel în canalul cel mai apropiat de academie. Nu credeţi că ar merita osteneala să aflăm de ce a minţit Xu?

* * *

Astuţia Cenuşie se făcu alb la faţă de mânie când gărzile împăratului îl arestară pe ghicitor şi îl conduseră în faţa lui Ningzong. În timp ce îl târau prin sală, Xu îi înjură pe toţi cei care îl priveau, până când o lovitură de baston îl sili să îngenuncheze în faţa împăratului. Ghicitorul bombăni şi scuipă, aruncându-i lui Cí priviri ucigaşe. Tânărul nu se intimidă.

– Puteţi începe când doriţi, spuse slujbaşul justiţiei.

Spre surprinderea acestuia, Cí i se adresă Astuţiei Cenuşii:

– Chiar dacă aţi uitat că am împărţit camera în nopţile dinaintea asasinatului, poate că vă mai amintiţi cauzele care au dus la moartea portărelului. Ar trebui să o faceţi, pentru că ele erau prezentate în raportul care v-a conferit dreptul de a fi admis în corpul judecătorilor...

Astuţia Cenuşie strânse din buze, prefăcându-se că îşi consultă însemnările.

– Îmi amintesc perfect, îşi dădu el aere cu ipocrizie.

– Şi cum a fost? După cum se vede, faptul apare în raportul dumneavoastră. Cí făcu pe neştiutorul.

– O vergea vârâtă în ureche i-a străpuns creierul, şopti el.

– O vergea metalică?

– Aşa este. Astuţia Cenuşie se crispă.

– Identică cu aceasta? Pe neaşteptate, Cí se năpusti asupra ghicitorului şi scoase un ac lung ascuns în părul acestuia. Toată sala amuţi.

Chipul Astuţiei Cenuşii îşi pierdu culoarea, schimonosindu-se de mânie. Se încruntă când Cí agită vergeaua metalică în faţa celor prezenţi şi părăsi Sala Litigiilor copleşit de furie. Cí nu se dădu înapoi. În faţa lui Feng, îl acuză pe ghicitor de a-l fi asasinat pe portărel.

– Xu râvnea la recompensa pe care Kao o oferea. Portărelul părea un om precaut, aşa că probabil a refuzat să ofere recompensa până când Xu nu avea să-l conducă la ascunzătoarea mea. Nu ştiu

dacă Xu s-a gândit că portărelul Kao va încerca să-l înşele ori s-au luat la ceartă dintr-un anumit motiv, dar cert este că l-a asasinat pe portărel ca să-l jefuiască, folosind metoda sa obişnuită: acul de metal. Şi îl arătă din nou ca să-l vadă toată lumea.

– Minciuni! strigă Xu, înainte de a primi o nouă lovitură de baston.

– Minciuni, spui? Martorii au afirmat că acel cadavru a apărut plutind lângă piaţa de peşte... în mod curios, la câţiva paşi de locul unde locuieşti tu, îi aruncă el. În ceea ce priveşte banii pentru recompensă, sunt convins că, dacă portăreii Maiestăţii Sale îi întreabă pe cârciumarii şi prostituatele din zonă, aceştia vor confirma sumele colosale pe care cerşetorul Xu le-a cheltuit fără socoteală, cu amândouă mâinile, în zilele ulterioare asasinatului.

Biruit de împrejurări, ghicitorul începu să se bâlbâie. Apoi îl privi pe împărat asemenea unui câine cerşind îndurare. Ningzong rămase impasibil. Doar decretă arestarea ghicitorului şi întrerupse judecata până după ce soarele va ajunge la amiază.

* * *

La reluarea procesului, Astuţia Cenuşie îşi făcu din nou apariţia, nerăbdător să demonstreze că un tigru rănit, dacă atacă din spate, încă mai este în stare să-şi sfâşie adversarii. Lângă el, Feng îşi păstra o atitudine distantă pe care Cí o interpretă ca pe o expresie a ipocriziei. Când împăratul îşi făcu apariţia, toţi se înclinară, cu excepţia femeii care tocmai intrase în salon. Cí constată că era vorba despre Iris Albastru.

Odată obţinută permisiunea, Astuţia Cenuşie ieşi în faţă.

– Divine suveran, faptul că ghicitorul vrednic de dispreţ, Xu, a încercat să abuzeze de buna noastră credinţă nu îl scuteşte pe acuzatul Cí de crimele care i se impută. Mai curând, dimpotrivă, existenţa unei singure acuzaţii de asasinat nu va face altceva decât să netezească drumul care îl va duce la condamnare. Înaintă câţiva paşi ca să se instaleze în faţa lui Cí. Este evident faptul că acuzatul a urzit un plan diabolic cu intenţia de a pune capăt vieţii dregătorului Kan, plan pe care l-a pus în aplicare în mod meticulos, şi că a încercat să-şi ascundă oribila crimă, simulând în chip grosolan o sinucidere. Aceasta, şi nu alta, este adevărata înfăţişare a lui Cí. Prietenul invertiţilor. Fugarul urmărit de justiţie. Şi asociatul asasinilor.

Ningzong încuviinţă cu o imperceptibilă mişcare a pleoapelor şi neclintit ca o statuie. Imediat după aceea, potrivit celor stabilite prin protocol, îi acordă cuvântul lui Cí să-şi continue apărarea.

– Maiestate, se înclină el în semn de omagiu. Cu toate că am exprimat-o în prima mea pledoarie de apărare, îmi permit să subliniez că nu am dorit niciodată să intru în slujba lui Kan şi că Înălţimea Sa a fost cea care mi-a poruncit să particip la cercetarea crimelor care au precedat asasinarea acestuia. Acestea fiind spuse, voi semnala un fapt repetat până la saturaţie în diferitele manuale judiciare: ca să avem de-a face cu o crimă, este nevoie să existe un motiv determinant care să-l împingă pe ucigaş la comiterea faptei. Nu contează dacă acest motiv este răzbunarea, furia, ura sau ambiţia. Dar în lipsa motivului, ne vom găsi tot atât de neputincioşi ca şi mine în faţa acestei false acuzaţii. În acest sens, mă întreb de ce aş fi vrut să-l ucid pe Kan? Ca să fiu trimis în judecată şi executat? Amintiţi-vă că, în caz de reuşită, Maiestatea Sa mi-a făgăduit un post în corpul judecătorilor. Spuneţi-mi, atunci – şi i se adresă Astuţiei Cenuşii –, ar tăia un flămând singurul măr din livada sa?

Astuţia Cenuşie nu părea să-şi facă griji. Dimpotrivă, chipul său radia o încredere care îl nelinişti pe Cí. Printr-un gest, ceru cuvântul şi aşteptă să-i fie acordat.

– Păstrează-ţi ordinarele tale jocuri de cuvinte pentru studenţi şi efeminaţi, pentru că pe noi nu vei putea să ne păcăleşti. Vorbeşti despre motive? Despre răzbunare, furie, ură sau ambiţie? Păi atunci să vorbim, îl provocă Astuţia Cenuşie. Din tot ce ai relatat, doar un singur lucru este adevărat: că împăratul ţi-a făgăduit un post în corpul judecătorilor dacă îl descopereai pe autorul asasinatelor. Făcu o pauză. Ei bine, l-ai descoperit? Pentru că nu-mi amintesc să te fi auzit spunând asta. Zâmbi. Ai menţionat ura şi răzbunarea, fără să te referi la faptul că acestea au fost sentimentele pe care le-a trezit Kan în tine atunci când, sub ameninţarea că îl ucide pe iubitul tău profesor, ţi-a înfrânt voinţa. Ai vorbit de furie, uitând de cea pe care tu însuţi ai demonstrat-o cu zile în urmă când ai înjunghiat cadavrul eunucului. Şi, în sfârşit, ai menţionat ambiţia, omiţând să relatezi că prin sinuciderea lui Kan şi prin oportuna sa mărturisire scrisă, te asigurai de recompensa promisă de către împărat. Nu ştiu ce vor gândi

cei prezenţi, dar eu găsesc că dramatica ta comparaţie cu pomicultorul care taie un copac ar fi mai convingătoare dacă am înlocui-o cu înfometatul care, doritor de carne, îşi ucide singura vacă, în loc să se mulţumească să profite de laptele ei. Dar dacă tot te referi la tratate judiciare, nu ar fi de prisos să ne amintim un alt element absolut obligatoriu pentru orice asasinat: prilejul. Aşadar, Cí, spune-ne: Unde te aflai în noaptea în care a decedat dregătorul Kan?

Cí simţi cum i se accelerează respiraţia, iar pulsul o ia razna. Aruncă în grabă o privire spre locul unde stătea soţia lui Feng. Făcu asta, pentru că noaptea în care fusese asasinat Kan era aceeaşi în care el se culcase cu Iris Albastru.

După ce se gândi, afirmă că dormise singur, un răspuns care nu îl satisfăcu nici pe Astuţia Cenuşie, nici pe împărat. Îşi dădu seama că Astuţia Cenuşie va încerca să profite de situaţie, astfel că, după ce ceru permisiunea de a vorbi, încercă să o contracareze cu o manevră de distragere a atenţiei.

– Argumentele Domniei Voastre posedă înţelepciunea unei turme de elefanţi în goană. Sunt atât de imprecise şi de disproporţionate, încât aţi putea acuza cu ele jumătate dintre cei prezenţi în acest salon. Dar ce contează asta dacă esenţial este să vă atingeţi scopurile? Ştiţi la fel de bine ca şi mine că dregătorul Kan era un bărbat pe cât de detestat, pe atât de temut, şi că în această Curte există cu siguranţă zeci de candidaţi cu motive mai serioase decât cele pe care mi le-aţi atribuit mie. Dar răspundeţi-mi la această simplă întrebare. Făcu o pauză mai lungă. Ce motiv prostesc l-ar călăuzi pe un asasin să-şi dezvăluie propria crimă? Sau încă şi mai simplu: dacă eu aş fi fost executantul, din ce motiv aş fi fost primul care i-ar fi dezvăluit împăratului că sinuciderea lui Kan a fost de fapt un asasinat?

Cí zâmbi mândru, conştient de faptul că oferise argumentul definitiv. Dar împăratul înălţă o sprânceană şi îl privi cu dispreţ.

– Tu nu mi-ai dezvăluit nimic, îl mustră Ningzong. Cel care a dat la iveală asasinarea dregătorului a fost Astuţia Cenuşie.

Cí bâigui ceva, încercând să înţeleagă din ce motiv îi refuza împăratul calitatea de autor al descoperirilor sale. Acela era atuul său cel mai important. Dacă îl pierdea, nimeni şi nimic nu va mai putea să-l apere. Atunci, zâmbetul ipocrit al lui Feng îi răspunse la întrebare.

Feng nu îi transmisese descoperirile sale împăratului. I le destăinuise Astuţiei Cenuşii.

* * *

Întreruperea judecăţii îi oferi lui Cí răgazul necesar ca să depăşească aversiunea pe care i-o pricinuiau Feng şi Astuţia Cenuşie. Ritualurile de seară reclamau prezenţa împăratului, aşa că acesta ordonă amânarea procesului până a doua zi de dimineaţă.

Întorcându-se în temniţă, Cí zări silueta lui Feng. Judecătorul aştepta gârbovit, aşezat pe singurul taburet care se afla în mijlocul celulei. Feng îi făcu un semn santinelei să aştepte după grilajul de fier cât timp avea el să stea de vorbă cu deţinutul. La picioarele lui se afla o farfurie cu supă. Cí nu pusese nimic în gură toată ziua şi nici nu avea intenţia să o facă. Santinela îl legă pe Cí în lanţuri de zid şi aşteptă afară.

– Ia. Ţi-o fi foame, spuse Feng, fără să-şi ridice privirea. Îi apropie farfuria de picioare.

Cí lovi cu piciorul în farfurie, care zbură şi se vărsă pe toga judecătorului. Feng avu o tresărire şi se ridică. Pe când curăţa resturile de mâncare, se uită la Cí ca un părinte resemnat în faţa noului său născut care vomită pe el.

– Ar trebui să te linişteşti, îi spuse el pe un ton binevoitor. Înţeleg că eşti indignat, dar încă mai putem să aranjăm totul. Se aşeză din nou lângă Cí. Lucrurile au ajuns prea departe.

Cí nici măcar nu îl privi. Cum de îl putuse considera vreodată pe trădătorul acela ca pe un tată? Dacă nu ar fi fost legat în lanţuri, l-ar fi strâns de gât cu mâinile sale.

– Înţeleg că nu vrei să vorbeşti, continuă Feng. Eu, în locul tău, aş face acelaşi lucru, dar acum nu este momentul pentru orgolii prosteşti. Poţi să rămâi mut aşteptând ca Astuţia Cenuşie să te sfâşie sau să-mi asculţi propunerea şi să-ţi salvezi pielea. Vru să-i ceară santinelei altă farfurie cu supă, dar Cí îl opri.

– Beţi-o dumneavoastră, lepădătură afurisită ce sunteţi, îi aruncă el.

– Oh! Se pare că ţi-ai păstrat încă limba! făcu el pe miratul. În numele bătrânului Confucius, Cí, ascultă-mă! Sunt lucruri pe care încă nu le înţelegi, chestiuni pe care nu vei reuşi niciodată să le

prevezi. Judecata asta nu este treaba ta. Dă-o uitării. Ai încredere în mine şi te voi proteja. Kan este de-acum mort. Ce importanţă are dacă a fost asasinat sau s-a sinucis? Trebuie doar să-ţi ţii gura. Îl voi discredita pe Astuţia Cenuşie şi îţi voi salva pielea.

– Nu este treaba mea? A fost cumva arestat altul ori i-au fost rupte coastele altcuiva decât mie? Acesta e genul de încredere la care vă referiţi?

– Fir-ar să fie! Eu voiam doar să te îndepărtez de această poveste, pentru ca Astuţia Cenuşie să preia investigaţia. Cu el conducând acţiunea, totul ar fi fost mai uşor, dar l-a doborât invidia şi te-a acuzat pe tine.

– Chiar aşa? Oare de ce nu vă cred? Dacă într-adevăr aţi fi vrut să mă ajutaţi, aţi fi făcut-o în Sala Litigiilor, atunci când aţi avut ocazia să confirmaţi că acela care l-a descoperit pe asasinul lui Kan nu a fost Astuţia Cenuşie, ci eu.

– Şi te asigur că aş fi depus mărturie dacă ar fi folosit la ceva, dar, dacă aş fi mărturisit în momentul acela, nu aş fi făcut altceva decât să mă dau de gol în faţa împăratului. Ningzong are încredere în mine. Şi am nevoie să se încreadă în continuare, dacă vrei să te salvez.

Cí îşi aţinti ochii pe chipul lui Feng.

– Aşa cum l-aţi salvat pe tatăl meu? îi aruncă Cí.

– Nu înţeleg. Ce vrei să spui? Feng se schimbă la faţă.

Drept răspuns, Cí scoase misiva pe care o găsise ascunsă în biblioteca lui Feng. O despături şi i-o aruncă la picioare.

– Recunoaşteţi scrisul?

Feng culese hârtia de pe jos, uimit. Citind-o, mâinile au început să-i tremure.

– De... de unde ai scos asta...? Eu... bâigui el.

– De aceea nu i-aţi permis tatălui meu să se întoarcă? Ca să furaţi în continuare mari cantităţi de sare? De aceea l-aţi lichidat pe eunuc? Pentru că şi el a descoperit acelaşi lucru? urlă Cí.

Feng se dădu înapoi cu ochii holbaţi, de parcă ar fi văzut pe neaşteptate o fantomă.

– Cum îndrăzneşti, nerecunoscătorule? După tot ce am făcut pentru tine!

– L-aţi înşelat pe tatăl meu! Ne-aţi înşelat pe toţi! Şi încă mai îndrăzniţi să-mi cereţi să vă mulţumesc? Cí trase de lanţuri, încercând să se elibereze din ele.

– Tatăl tău? Tatăl tău ar fi trebuit să-mi sărute picioarele! Feng era în continuare schimbat la faţă. L-am scos din sărăcie! Te-am tratat ca pe un fiu! îi dădu el asigurări.

– Nu mai întinaţi numele tatălui meu ori... Trase din nou de lanţuri, care zornăiră, lovindu-se de perete.

– Dar chiar nu-ţi dai seama? Te-am învăţat şi te-am educat ca pe odrasla pe care n-am avut-o niciodată! Ochii săi păreau atinşi de nebunie. Te-am protejat mereu. Ţi-am permis chiar să trăieşti în continuare după explozie! De ce crezi că au murit doar ei? Aş fi putut aştepta să te întorci şi tu acasă... Întinse o mână tremurândă ca să-i mângâie chipul lui Cí.

Auzindu-l, Cí se simţi sfâşiat de durere.

– Ce explozie...? Ce vreţi să spuneţi? bolborosi el şi se dădu îndărăt de parcă lumea s-ar fi prăbuşit în jurul lui. Cum adică au murit doar ei? Cum adică au murit doar ei? urlă el, întinzându-se până aproape să-şi rupă articulaţiile, încercând să-l ajungă pe Feng.

Feng rămase aproape de Cí, cu braţele întinse, de parcă ar fi vrut să-l îmbrăţişeze. Privirea lui era a unui om cu mintea tulburată.

– Fiule, spuse el printre suspine.

Exact în clipa aceea, Cí reuşi să-l apuce de mânecă şi îl atrase spre el. Îi trecu lanţurile pe după gât şi începu să-l stranguleze, în vreme ce Feng se zbătea ameţit, incapabil să înţeleagă ce se întâmplă. Cí îl apăsa pe gât din răsputeri, pe când chipul lui Feng se învineţea. Tânărul continuă să strângă din ce în ce mai tare. O spumă albicioasă începea să curgă din gura lui Feng când santinela se năpusti asupra lui Cí.

Ultima imagine pe care a văzut-o Cí înainte de a-şi pierde cunoştinţa a fost aceea a lui Feng tuşind şi ameninţându-l cu cea mai cumplită dintre cazne.

35

Santinela se gândi că nu merită osteneala să-l readucă în simţiri pentru execuţie. Dar îi dădu ascultare superiorului său şi vărsă mai multe găleţi cu apă peste chipul plin de sânge al lui Cí.

Curând, o siluetă neclară se aplecă lângă trupul ciomăgit. Cí gemu, încercând să-şi deschidă pleoapele umflate, dar reuşi cu greu.

– Ar trebui să te îngrijeşti mai mult, îl auzi spunând pe Feng. Ia-o. Curăţă-te. Judecătorul îi oferi o cârpă de bumbac pe care Cí o refuză.

Încetul cu încetul, silueta deveni mai puţin neclară până i se imprimă cu precizie pe retină. Feng stătea în continuare pe vine lângă el, asemenea cuiva care observă o insectă strivită după ce a călcat-o în picioare. Încercă să se mişte, dar lanţurile îl reţinură lângă perete.

– Îmi pare rău pentru brutalitatea acestor santinele. Uneori, nu fac deosebirea dintre oameni şi animale. Dar este munca lor şi nimeni nu poate să le-o reproşeze. Vrei puţină apă?

Deşi aducea la gust cu otrava, Cí o acceptă pentru că îi ardeau măruntaiele.

– Ştii? Trebuie să recunosc că ţi-am admirat mereu agerimea, dar azi mi-ai depăşit toate aşteptările, continuă Feng. Şi e păcat, pentru că, dacă nu o să te gândeşti mai bine, tocmai această perspicacitate te va conduce la eşafod.

Cí reuşi să deschidă pleoapele. Lângă el, Feng zâmbea cu cinismul unei hiene.

– Aceeaşi agerime pe care aţi folosit-o ca să-l învinuiţi pe fratele meu, lepădătură afurisită ce sunteţi?

– Oh! Şi pe asta ai descoperit-o? În sfârşit. Aşa, ca între specialişti, vei fi de acord cu mine că a fost o mişcare cu adevărat strălucită.

Îşi ridică o sprânceană de parcă ar fi vorbit despre o partidă de zaruri. Odată eliminat Shang, trebuia să învinuiesc pe cineva, iar fratele tău era persoana cea mai potrivită: cei trei mii de *qián* pe care unul dintre oamenii mei i-a pierdut într-un fals rămăşag pus cu el... După ce a fost prins Lu, înlocuirea brâului de piele cu cel care i-a aparţinut lui Shang... Narcoticul pe care i l-am administrat ca să-l împiedicăm să se apere în timpul judecăţii... Şi amănuntul cel mai important: secera pe care i-am sustras-o şi pe care apoi am mânjit-o cu sânge pentru ca nişte muşte nevinovate să sfârşească prin a-l învinui...

Cí nu înţelegea. Loviturile încă îi mai răsunau în cap.

– În orice caz, se pare că obiceiul de a-ţi vârî nasul prin documentele altuia este o problemă ereditară, continuă Feng. Tatălui tău nu i-a fost de ajuns să se uite peste socotelile mele, ci în plus s-a încăpăţânat să-i împărtăşească bietului Shang descoperirile sale. De aici, necesitatea de a-l elimina... A fost doar un avertisment pe care tatăl tău nu l-a înţeles. În noaptea exploziei, m-am dus să-l conving, dar tatăl tău a înnebunit. A ameninţat că mă denunţă şi în cele din urmă am făcut ceea ce ar fi trebuit să fac din primul moment. Aveam nevoie de copia documentului care mă incrimina, dar a refuzat să mi-o dea, aşa că n-am avut de ales. Ideea cu aruncarea în aer cu ajutorul pulberii ca să-i ascund rănile mi-a venit după aceea, auzind zgomotul tunetelor.

Cí amuţi. De aceea fratele său luase altă seceră, negăsind-o pe a lui. Şi în momentul acela nu îi pusese la îndoială comportamentul, pentru că părea logic ca asasinul să se fi descotorosit de arma ucigaşă.

– Haide, Cí! răcni Feng. Chiar credeai că un fulger rătăcit a fost cel care i-a ucis pe părinţii tăi? Pentru numele Marelui Buddha! Trezeşte-te din lumea basmelor!

Cí se uită la el, nevenindu-i să creadă, de parcă ar fi vrut să-şi imagineze că tot ce aude este doar un coşmar absurd care se va risipi când se va trezi. Dar Feng stătea în faţa lui, extaziat, neîncetând să vocifereze.

– Familia ta...! scuipă el. Ce au făcut ei pentru tine? Fratele tău era un necioplit care te snopea în bătaie, iar tatăl tău, un fricos, incapabil să-şi salveze fiicele şi să-şi educe fiii. Şi încă îţi mai pare rău că i-ai pierdut? Ar trebui să-mi mulţumeşti că am îndepărtat această

pleavă de lângă tine. Se ridică în picioare şi începu să se plimbe. Uiţi că eu am fost cel care te-a scos din canale, care te-a educat, care te-a făcut să devii ceea ce eşti acum...? Nerecunoscător afurisit ce eşti! se lamentă el. Tu erai tot cea avea familia aceea bun. Şi acum că te-ai întors, credeam că vom fi fericiţi. Tu, eu şi soţia mea, Iris Albastru. Rostind numele soţiei sale, chipul i se îndulci ca prin farmec. Amândoi aţi devenit familia mea... Ce altceva îşi mai poate dori cineva? Te-am ocrotit. Erai aproape ca un fiu pentru mine...

Cí asistă uluit la accesul de nebunie al lui Feng. Nimic din ceea ce i-ar putea spune el nu l-ar face să-şi recapete raţiunea.

– Dar încă mai putem fi ca înainte, îşi continuă Feng monologul. Uită de cele întâmplate! Aici te aşteaptă un viitor. Ce doreşti? Bogăţie...? Cu noi, o vei avea. Studii...? Asta e? Bineînţeles că asta e! Este ambiţia ta dintotdeauna. Şi le vei obţine. Voi reuşi să fii admis şi să ţi se atribuie cel mai bun post din administraţie. Cel pe care îl vrei tu! Nu-ţi dai seama? Nu-ţi dai seama de tot ce pot face pentru tine? De ce crezi că îţi spun toate astea? Încă mai putem fi din nou ca înainte. O familie. Tu, eu şi Iris Albastru.

Cí îl privi pe Feng cu dispreţ. Într-adevăr, până de curând dorinţa sa cea mai mare fusese aceea de a obţine un post de judecător. Dar acum, singurul său scop era acela de a-i restitui onoarea tatălui său şi de a-l demasca pe asasinul său impostor.

– Daţi-vă la o parte! urlă Cí.

– Dar ce spui? se miră Feng. Crezi cumva că mă poţi sfida? Sau crezi că mă vei putea denunţa? Asta este? Asta este? Râse. Biet naiv! Mă crezi chiar atât de prost încât să-mi deschid inima în faţa ta şi să permit după aceea să mă distrugi?

– N-am nevoie de mărturisirea dumneavoastră, bâigui Cí.

– Ah! Nu? Şi ce ai de gând să povesteşti? Că l-am asasinat pe Kan? Că am delapidat? Că i-am ucis pe părinţii tăi? Pentru numele tuturor zeilor, fiule! Trebuie să fii foarte neghiob ca să-ţi închipui că te va crede cineva. Te-ai uitat la tine în ce hal ai ajuns? Nu eşti altceva decât un condamnat la moarte, un deznădăjduit care ar face orice ca să o evite. Temnicerii vor confirma încercarea ta de a mă ucide.

– Am... dovezi... de-abia mai putea vorbi.

– Eşti sigur? Se îndreptă spre capătul celulei şi scoase dintr-o traistă un obiect de ipsos. Doar nu te referi la asta... Îi arătă modelul tunului de mână pe care îl luase de la Academia Ming. Ăsta e cel care urma să te salveze?

Îl ridică deasupra capului şi îl aruncă la pământ, spărgându-l în mii de bucăţi.

Cí închise ochii când simţi impactul cioburilor. Zăbovi până să-i deschidă. Nu voia să-l vadă pe Feng. Voia doar să-l omoare.

– Ce vei face acum? Vei implora îndurare, aşa cum au făcut-o părinţii tăi ca să le cruţ viaţa?

Cí încordă lanţurile până simţi că se sufocă, în vreme ce Feng se bucura de disperarea lui.

– Eşti jalnic, râse Feng. Mă consideri cu adevărat atât de prost încât să permit să mă distrugi? Te pot pune la cazne până mori şi nimeni nu-ţi va veni în ajutor.

– Şi ce mai aşteptaţi? Omorâţi-mă. Haideţi! Chiar îmi doresc asta, reuşi el să rostească.

– Pentru ca după aceea să fiu judecat? Râse din nou. Am uitat cât eşti de isteţ... Scutură din cap. Santinelă! urlă el.

Gardianul care a intrat agita un baston de bambus într-o mână şi nişte cleşti, în cealaltă.

– Îţi repet că nu sunt prost. Ştii? Uneori, acuzaţii îşi pierd limba şi, după aceea, nu se mai pot apăra, adăugă Feng, pe când părăsea temniţa.

* * *

Prima lovitură de baston îl făcu pe Cí să se îndoaie îndeajuns pentru ca a doua să-l plesnească peste spinare. Călăul zâmbi şi îşi suflecă mânecile, pe când Cí încerca să se ferească, ştiind că zbirul va face tot ce era nevoie ca să-şi câştige simbria. Mai asistase la asta şi în alte ocazii. În primul rând, avea să-l ciomăgească până obosea. Apoi îl va sili să semneze documentul de mărturisire şi după ce va reuşi şi aceasta, îi va smulge unghiile, îi va frânge degetele şi îi va tăia limba ca să aibă astfel garanţia pentru tăcerea lui. Îi veni în minte familia lui şi moartea oribilă care îl aştepta. Gândul că nu va izbuti să-i răzbune îl aduse la disperare.

Următoarele lovituri îi sporiră neputinţa în aceeaşi măsură în care cârpa introdusă în gură îl împiedica să respire. Vederea începea să i se înceţoşeze încetul cu încetul, făcând ca imaginea părinţilor săi să devină mai palpabilă. Când fantomele care pluteau prin faţa lui i-au şoptit să lupte, s-a gândit că este în agonie, iar gustul sălciu al propriului sânge i-a confirmat acest lucru. Simţea cum îl părăsesc puterile. Se gândi să se lase în voia morţii şi să pună capăt unui chin zadarnic, dar spiritul tatălui său îl îndemnă să reziste. O nouă lovitură îl făcu să se chircească între lanţurile care îl striveau. Muşchii i se încordară. Trebuia să oprească tortura înainte de a primi lovitura fatală din partea călăului. Când inspiră, simţi că îi ajunge în plămâni un amestec de aer şi sânge; tuşi violent şi scuipă. Cârpa din gură fu aruncată, permiţându-i în sfârşit să vorbească.

– Voi mărturisi, şopti el.

Vorbele sale nu-l împiedicară pe călău să-i tragă cu înverşunare o ultimă lovitură, de parcă hotărârea lui neaşteptată tocmai l-ar fi privat de un amuzament legitim. Odată satisfăcut, gardianul îi scoase lanţurile care îi reţineau încheieturile mâinilor şi aduse aproape de el documentul de mărturisire. Cí luă pensula în mâinile tremurânde ca să aplice ceva asemănător cu semnătura sa. Apoi pensula îi scăpă din mână, lăsând o dâră de sânge şi de cerneală pe document. Călăul îl examină cu o expresie plină de scârbă.

– O să fie de folos, afirmă el. Predă documentul unui gardian ca să i-l ducă lui Feng şi luă nişte cleşti. Acum, să vedem degetele alea.

Cí nu mai putea să opună rezistenţă. Mâinile sale lipsite de apărare păreau că aparţin deja unui cadavru. Călăul îi apucă încheietura mâinii drepte şi prinse cu cleştii unghia de la degetul mare. Apoi o apăsă cu forţă şi trase de ea până o smulse, dar Cí de-abia se schimbă la faţă, ceea ce i-a provocat călăului o strâmbătură de neplăcere. Omul pregăti din nou cleştii şi era gata să repete operaţiunea la unghia următoare, dar în loc să o facă să alunece, trase de ea în sus până când o desprinse. Cí doar protestă puţin.

Contrariat de pasivitatea inculpatului, călăul clătină din cap.

– Acum că nu-ţi mai foloseşti limba ca să te plângi, ar fi mai bine să te scăpăm de ea, mormăi el.

Cí se agită. Lanţurile îl reţineau, dar spiritul tatălui său îi dădu curaj

– Ai... ai mai smuls vreodată o limbă? reuşi Cí să articuleze.

Călăul îl privi cu ochii săi ca de porc.

– Acum vorbeşti?

Cí încercă să schiţeze un zâmbet, dar nu reuşi decât să scuipe o flegmă amestecată cu sânge.

– Când o s-o faci, o să-mi smulgi şi venele. Atunci, o să sângerez ca un porc şi nu mă vei putea evita să mor. Făcu o pauză. Ştii ce li se întâmplă celor care ucid un deţinut înainte de a fi condamnat?

– Scuteşte-mă de vorbărie, bombăni el, dar lăsă cleştii din mână. Călăul ştia că, în asemenea cazuri, cei care provocau moartea erau condamnaţi pe dată.

– Eşti aşa de prost că nici nu-ţi dai seama, şopti Cí. De ce crezi că a plecat Feng? Ştie ce mi se va întâmpla şi nu vrea să fie învinuit.

– Am zis să taci! Şi îi trase un pumn în stomac.

Cí se îndoi de şale.

– Unde sunt medicii care trebuie să închidă tăietura? continuă el cu vocea slăbită. Dacă o să-i dai ascultare lui Feng, o să mor pentru că am pierdut mult sânge. După aceea, el o să nege... o să nege că ţi-a dat ordin. O să spună că a fost hotărârea ta şi asta va fi ca şi cum ţi-ai fi semnat propria condamnare...

Călăul şovăi, de parcă, în sfârşit, s-ar fi gândit mai bine. Tot ce îi spunea Cí era adevărat. Şi nu avea martori care să-i garanteze nevinovăţia.

– Dacă nu dau ascultare, eu... Apucă din nou cleştii.

– Ar fi mai bine să te opreşti! urlă o voce venită de afară.

Cí şi călăul se întoarseră în acelaşi timp. Din celălalt capăt al uşii, slujbaşul Bo, însoţit de doi gardieni, îi porunci călăului să se dea la o parte.

Cí nu înţelegea ce se întâmplă. Observă doar că trăgeau de el şi îl ridicau îndeajuns cât să încerce să-l pună pe picioare. Bo făcuse rost de un flaconaş cu săruri dintre cele utilizate pentru a-i readuce în simţiri pe cei puşi la cazne şi i-l dădu să-l miroasă.

– Să mergem! Grăbeşte-te. Va începe judecata, îl zori el.

Pe drum, Bo îl informă pe Cí de rezultatul anchetelor sale, dar acesta aproape că nu-l auzea. Mintea lui era ca a unei jivine a cărei singură ţintă era beregata lui Feng. Dar pe măsură ce se apropiau de

Sala Litigiilor, începu să acorde atenţie descoperirilor slujbaşului. Înainte de a intra, Bo îi şterse faţa lui Cí şi îi făcu rost de îmbrăcăminte curată.

– Fii prudent şi încearcă să pari ferm. Ţine minte că a acuza un slujbaş de la Curte este ca şi cum l-ai acuza pe Ningzong însuşi, îi atrase el atenţia.

Când cei doi oşteni îl făcură pe Cí să se prosterneze în faţa tronului, până şi împăratul lăsă să-i scape un murmur de stupoare. Chipul lui Cí era o bucată de carne strivită în care ochii se luptau să găsească un spaţiu printre umflături. Cu toate acestea, Feng schiţă un rictus de teamă. Bo se plasă la câţiva paşi de Cí, fără să renunţe la punga de piele pe care o purta în bandulieră. Imediat după aceea, împăratul îi făcu semn unui acolit să bată gongul ca să anunţe reluarea şedinţei.

Feng a fost primul care a luat cuvântul. Purta vechea sa togă de judecător, iar pe cap, toca ce îl autoriza ca parte a acuzării. Fiara hotărâse să-şi scoată ghearele. Se apropie de Cí şi începu:

– Poate că într-o anumită ocazie, vreunul dintre voi s-a simţit lovit de dezamăgire din cauza unui asociat lipsit de scrupule care vă duce la ruină, din cauza trădării unei femei care vă părăseşte pentru un pretendent mai înstărit sau din cauza unei funcţii atribuite pe nedrept altcuiva. Feng se adresă auditoriului cu gesturi teatrale. Dar vă pot asigura că niciuna din aceste situaţii nu se poate compara cu suferinţa şi amărăciunea care îmi copleşeşte acum inima. Prosternat în faţa împăratului, cu înfăţişare tremurândă şi mâhnire prefăcută, se află cel mai mare impostor, cel mai ingrat şi mai perfid dintre oameni. Un acuzat pe care chiar până ieri l-am primit în căminul meu şi pe care îl consideram ca pe propriul fiu. Un băiat pe care l-am educat, l-am hrănit şi l-am ajutat ca pe un pui neajutorat. Un tânăr în care am pus nădejdea unui biet părinte lipsit de urmaşi. Dar azi, spre nenorocirea mea de nemângâiat, am putut să constat că sub această înşelătoare blană de miel se ascunde jivina cea mai perversă, mai trădătoare şi mai ucigaşă pe care nimeni nu şi-ar fi putut-o măcar imagina. Odată descoperite dovezile, mă văd silit să-mi asum nenorocul, să-l repudiez, să-mi îndrept mânia împotriva lui şi să susţin acuzaţia Astuţiei Cenuşii. Cu toată durerea din inima mea, a trebuit să-l fac

să-şi verse sângele ca să obţin mărturisirea crimelor sale. Din partea celui care credeam că îmi va moşteni onoarea şi bunurile... am auzit vorbele cele mai dureroase pe care un părinte s-ar aştepta să le audă. Luă documentul de mărturisire şi îl prezentă în faţa împăratului. Din nefericire, zeul destinului a vrut să ne priveze de spectacolul minciunilor sale, deoarece a permis ca acuzatul, într-o pornire de laşitate, să-şi muşte limba până şi-a smuls-o din gură. O întâmplare care nu mă va împiedica, totuşi, să implor dreptatea pe care această fiinţă demnă de dispreţ mi-a stârpit-o prin dezonoarea sa.

Împăratul citi cu atenţie conţinutul mărturisirii prin care Cí recunoştea că este autorul crimei şi motivul care l-a făcut să o săvârşească. Ridică amândouă sprâncenele şi i-o dădu slujbaşului de justiţie care înregistra toate declaraţiile. Apoi se ridică şi se adresă acuzatului cu expresia cuiva care s-ar fi mânjit cu excremente.

– După ce am văzut documentul de mărturisire şi dat fiind că inculpatul este lipsit de capacitatea de a rosti ultima sa pledoarie, mă văd obligat să-mi dau avizul...

– Aceea nu este semnătura mea... îl întrerupse Cí, după ce scuipă o spută sangvinolentă.

Un murmur de uimire se răspândi în toată sala de judecată. Feng se ridică în picioare, tremurând.

– Aceea nu este semnătura mea! repetă Cí, aproape leşinat.

Feng se dădu înapoi, de parcă ar fi auzit glasul unei fantome.

– Maiestate! Acuzatul a mărturisit deja! urlă el.

– Tăceţi! răcni Ningzong. Rămase tăcut, de parcă ar fi cugetat ce decizie să ia. Poate că e adevărat că a confirmat documentul... Sau poate că nu. Oricum, orice inculpat are dreptul la o ultimă apărare. Luă din nou loc şi, cu o înfăţişare severă, îi acordă lui Cí cuvântul.

Cí făcu o plecăciune în faţa împăratului.

– Onorabile suveran. Tuşi violent. Bo făcu gestul de a-l ajuta, dar un gardian îl împiedică. Cí trase aer în piept şi continuă: În faţa tuturor celor prezenţi, trebuie să-mi mărturisesc vina. O vină care mă roade pe dinăuntru. Alt murmur răsună în încăpere. Ambiţia... Da. Ambiţia m-a orbit până m-a prefăcut într-un neghiob ignorant, incapabil să distingă adevărul de minciună. Şi această neghiobie m-a făcut să-mi dăruiesc inima şi visurile unui om care întruchipează ca

nimeni altul ipocrizia şi răutatea; o târâtoare care a făcut din trădare arta vieţii sale, aducând moartea celorlalţi; un om pe care l-am considerat cândva ca pe un părinte şi despre care azi ştiu că este un criminal. Îl privi pe Feng.

– Stăpâneşte-ţi limba! îl avertiză slujbaşul judiciar. Orice spui împotriva unui curtean imperial o spui împotriva împăratului!

– Ştiu. Tuşi din nou. Şi cunosc consecinţele, îl sfidă Cí.

– Dar, Maiestate! Aveţi de gând să-l ascultaţi? urlă Feng. Va minţi şi va calomnia ca să-şi salveze pielea...

Împăratul strânse din buze.

– Feng are dreptate. Ori îţi dovedeşti acuzaţiile, ori voi porunci numaidecât să fii executat.

– O asigur pe Maiestatea Sa că nu doresc nimic altceva pe lume cu mai multă înflăcărare decât să-mi dovedesc acuzaţiile. Pe chipul lui Cí se citea hotărârea. De aceea, vă voi demonstra că nu Astuţia Cenuşie, ci eu am fost cel care a descoperit că moartea lui Kan s-a datorat unui asasinat, că eu am fost cel care i-a dezvăluit acest fapt lui Feng şi că acesta, în loc să i-l transmită Maiestăţii Sale, şi-a încălcat făgăduiala şi i l-a mărturisit Astuţiei Cenuşii.

– Aştept, îl zori Ningzong.

– Atunci, permiteţi-mi să formulez o întrebare Maiestăţii Sale. Îi aşteptă consimţământul. Presupun că Astuţia Cenuşie v-a dezvăluit neobişnuitele amănunte care l-au dus la extraordinara sa concluzie...

– Într-adevăr. Mi le-a dezvăluit, afirmă împăratul.

– Amănunte atât de ciudate, atât de pătrunzătoare şi atât de ascunse, încât niciun alt judecător nu le-a observat mai înainte...

– Aşa este.

– Întâmplări care nu au fost dezvăluite aici...

– Mă faci să-mi pierd răbdarea!

– Atunci, Maiestate, lămuriţi-mă, cum este cu putinţă să le cunosc şi eu? Cum este posibil ca eu să ştiu că dregătorul Kan a fost silit să redacteze o falsă mărturisire, că a fost narcotizat, dezbrăcat şi, fiind încă în viaţă, atârnat în streang de către două persoane care au mişcat din loc o ladă mare şi grea?

– Dar ce fel de prostie mai e şi asta? interveni Feng. O ştie pentru că el însuşi le-a pregătit.

– Eu vă voi dovedi că nu este aşa! Cí îşi aţinti privirea asupra lui Feng, care nu putu să evite o strâmbătură de teamă. Onorabile suveran... se întoarse către Ningzong. V-a povestit Astuţia Cenuşie ciudatul amănunt al mişcării oscilatorie a funiei? V-a explicat că dregătorul Kan, aşa drogat cum era, nu s-a zbătut când a fost atârnat în ştreang? V-a relatat amănunţit că urma lăsată de frânghie pe praful de pe grindă era clară, fără semne de agitaţie?

– Da. Aşa este. Dar nu văd legătura...

– Permiteţi-mi o ultimă întrebare. Frânghia mai este încă legată de grindă?

Împăratul îl întrebă pe Astuţia Cenuşie care îi confirmă.

– Atunci, puteţi constata că Astuţia Cenuşie minte. Urma despre care v-a vorbit el nu există. Am şters-o eu din greşeală când am verificat mişcarea funiei, astfel că nu a putut fi niciodată descoperită de Astuţia Cenuşie. Ştia de ea doar pentru că i-a povestit Feng, omul căruia eu i-am relatat întâmplarea.

Ningzong aruncă o privire inchizitorială către acuzatori. Astuţia Cenuşie îşi lăsă ochii în jos, dar Feng reacţionă.

– Bună încercare, dar previzibilă, zâmbi Feng. Chiar şi mintea cea mai naivă poate înţelege că, atunci când cadavrul este dat jos, mişcările ar produce ştergerea la care te referi. Pentru numele bărbii lui Confucius, Maiestate! Până când va trebui să mai suportăm neroziile acestui şarlatan?

Împăratul îşi netezi mustăţile rare, în timp ce răsfoia din nou declaraţia de vinovăţie. Procesul începea să se împotmolească. Îi porunci copistului să se pregătească şi se ridică să dicteze sentinţa, dar Cí i-o luă înainte.

– Vă implor să-mi acordaţi o ultimă şansă! Dacă nu veţi fi satisfăcut, vă asigur că eu însumi îmi voi străpunge inima.

Ningzong şovăi. De ceva vreme, pe chipul său îşi făcuse loc îndoiala. Se încruntă înainte de a căuta cu privirea sfatul lui Bo. Acesta răspunse afirmativ.

– Ultima, îl autorizã în cele din urmă, înainte de a se aşeza din nou.

Cí îşi şterse cu mâneca o urmă de sânge. Era ultima lui şansă. Îi făcu un semn lui Bo, care îi aduse numaidecât punga pe care o păzise încă din temniţă.

– Maiestate. Cí ridică punga în faţa împăratului. În interiorul acestei traiste se află dovada care nu numai că îmi confirmă nevinovăţia, dar în plus dezvăluie faţa ascunsă a unei cumplite intrigi. O uneltire pusă la cale de ambiţia nesănătoasă şi nemiloasă a unui om hotărât să ucidă cu ajutorul unei descoperiri îngrozitoare: arma cea mai ucigaşă concepută vreodată de om. Un tun atât de uşor de mânuit, încât poate fi luat în mână fără suport. Care cântăreşte atât de puţin, încât poate fi ascuns şi transportat sub îmbrăcăminte. Şi atât de letal, încât poate trage întruna, ucigând de la distanţă, fără posibilitatea de a da greş.

– Ce prostie mai e şi asta? O să vorbim acum despre vrăjitorie? urlă Feng.

Drept răspuns, Cí vârî braţul în traistă şi scoase un sceptru de bronz. Văzându-l, Ningzong se miră, iar Feng se făcu alb la faţă.

– Printre ruinele atelierului de bronzuri am găsit resturile unei neobişnuite forme de teracotă, care, după ce am reparat-o, mi-a fost furată din cameră. Din fericire, am fost precaut şi am făcut o copie din ipsos, pe care am ascuns-o în Academia Ming, explică Cí. De îndată ce Feng a aflat de existenţa ei, mi-a sugerat să i-o încredinţez spre păstrare, cerere pe care am acceptat-o în mod naiv. Din fericire, i-am descoperit înşelătoria exact înainte de a-i înmâna autorizaţia şi am schimbat nota cu alta în care i-am specificat depozitarului să-i furnizeze copia de ipsos... dar nu replica pe care îi poruncisem să o execute. Îi aruncă o privire judecătorului, pentru ca apoi să se întoarcă spre Ningzong. Feng a distrus obiectul care îl inculpa, fără să ştie că atunci când am predat la academie modelul din ipsos, nu numai că am încredinţat custodia acestuia, dar am profitat, de asemenea, în schimbul unei sume necesare oferite în avans, să-i poruncesc servitorului lui Ming ca, pornind de la acel model de ipsos, să comande fabricarea în bronz a unei replici identice cu arma originală. Agită cu hotărâre în aer instrumentul. Aceeaşi armă pe care o puteţi vedea acum.

Împăratul observă îngândurat tunul de mână.

– Şi ce legătură există între această ciudată maşinărie şi asasinate? întrebă Ningzong.

– În această maşinărie, cum o denumeşte Maiestatea Sa, se află cauza tuturor crimelor. Îi ceru slujbaşului de justiţie permisiunea pentru a i-o încredinţa împăratului care, după ce o luă, o examină neîncrezător. Cu singurul scop de a se îmbogăţi, Feng a proiectat şi a construit acest instrument pervers, o armă cumplită ale cărei secrete era dispus să le vândă Imperiului Jin. Ca să finanţeze fabricarea acesteia, a delapidat fonduri provenite din vânzarea sării, continuă Cí. Eunucul Gingaşul Delfin era un funcţionar cinstit, care se ocupa cu verificarea contabilităţii comerţului cu sare. Când a descoperit deturnările de fonduri, Feng a încercat să-l corupă şi, nereuşind, l-a eliminat.

– Asta e o calomnie! strigă Feng.

– Linişte! îl făcu să tacă slujbaşul de justiţie. Continuă, îi porunci el lui Cí.

– Gingaşul Delfin nu numai că a descoperit aceleaşi sustrageri pe care le observase şi tatăl meu, dar în plus a constatat că sumele deturnate erau rezervate pentru achiziţionarea de mari cantităţi de sare albă, un produs costisitor şi greu de obţinut, destinat în principal fabricării pulberii de uz militar. În afară de asta, a descoperit existenţa unor plăţi cantitative efectuate către trei persoane care, în cele din urmă, au fost asasinate: un alchimist mediocru, un fabricat de bronzuri şi artificierul dintr-un atelier. Din momentul acela, a îngheţat plăţile, tăindu-i lui Feng livrările. Le arătă raportul pe care tocmai i-l înmânase Bo. Dar Gingaşul Delfin nu a fost prima sa victimă. Această cumplită onoare i-a revenit alchimistului pe care tocmai vi l-am menţionat, un călugăr taoist numit Yu, ale cărui degete mâncate de sare, unghiile impregnate cu cărbune şi un minuscul yin-yang tatuat pe degetul său mare au permis să se stabilească legătura acestuia cu mânuirea componentelor pulberii. Când Feng nu a mai putut să facă faţă plăţilor pentru care-şi luase angajamentul, bătrânul alchimist s-a răzvrătit. S-au certat, călugărul l-a ameninţat pe Feng, iar acesta a tras în el cu arma la care tot lucrase. Se întoarse către Feng, sfidându-l cu privirea. Glonţul i-a pătruns în piept, i-a rupt o coastă şi a ieşit prin spate, rămânând prins într-un oarecare obiect de lemn. Ca să evite orice fel de indiciu care l-ar fi putut incrimina, Feng nu

numai că a recuperat glonţul, ci, pe deasupra, a camuflat cercul caracteristic lăsat de proiectil pe cadavru, scobind în rana de pe piept până a făcut-o să pară rezultatul vreunui ritual macabru. A doua zi, i-a venit rândul artificierului, un tânăr pe care am reuşit să-l identific datorită ciudatelor cicatrice de pe faţa lui, provocate de o explozie mai veche, şi pe care Feng l-a asasinat, din aceleaşi motive, cu o lovitură de pumnal în inimă. Bo mi-a confirmat că aceşti lucrători poartă la locul de muncă nişte apărători pentru ochi făcute din sticlă. Din acest motiv, cicatricele care îi acopereau faţa nu apăreau şi în jurul ochilor. După ce l-a ucis, Feng a scobit în rana de pe piept până a făcut-o să fie identică cu cea pe care o practicase asupra alchimistului cu o zi înainte, ca să simuleze acelaşi tip de ritual criminal. În ceea ce îl priveşte pe Gingaşul Delfin, Feng a acţionat diferit. Fiind vorba despre cineva a cărui dispariţie ar fi trezit suspiciuni, a încercat mai întâi să-l corupă. Cunoscând pasiunea pe care antichităţile i-o trezeau eunucului, a încercat să-i cumpere tăcerea cu o veche poezie caligrafiată, de o valoare inestimabilă. La început, Gingaşul Delfin a acceptat, dar, mai târziu, aflând până unde mergeau adevăratele pretenţii ale lui Feng, a refuzat să-l mai acopere. Atunci Feng, în pofida riscului pe care îl implica asasinarea aceluia, dar ştiind că denunţul venit din partea eunucului ar fi atras după sine o investigare acuzatoare, l-a înjunghiat şi l-a mutilat, săpând o rană care a făcut să semene cazul lui cu al celorlalţi asasinaţi. În cele din urmă, i-a curmat viaţa fabricantului de bronzuri, omul care construise tunul de mână. A făcut-o după recepţia dată în onoarea ambasadorului Imperiului Jin, în grădinile Domniei Voastre, aşa cum dovedeşte soiul de pământ de sub unghiile cadavrului. L-a înjunghiat şi, cu ajutorul cuiva, l-a târât până la palanchinul său, l-a decapitat şi i-a abandonat trupul de cealaltă parte a zidurilor fortificate. Aşadar, Feng a pus la cale uciderea şi executarea fiecăreia dintre victimele sale, le-a decapitat şi le-a desfigurat pentru a evita identificarea lor, făcându-le nişte ciudate răni în piept ca să simuleze intervenţia unei secte criminale.

Împăratul îşi mângâie de mai multe ori bărbia.

– Aşadar, după părerea ta, această mică maşinărie cuprinde o imensă putere de distrugere...

– Imaginaţi-vă fiecare oştean având câte una. Cea mai mare putere pe care mintea omenească a putut să o conceapă vreodată.

* * *

Când împăratul i-a acordat dreptul la replică lui Feng, acesta a înaintat smerit, tremurând uşor. Chipul său, palid de mânie, părea mai de temut chiar decât arma care îl acuza. Căută figura lui Cí şi arătă spre el.

– Maiestate! Cer ca inculpatul să fie pedepsit de îndată pentru nişte acuzaţii care vă ating direct pe Domnia Voastră! Niciodată nu s-a mai auzit în acest tribunal o asemenea lipsă de respect! O provocare pe care niciunul dintre înaintaşii Domniei Voastre la tron nu ar fi îngăduit-o vreodată.

– Lăsaţi morţii să se odihnească şi aveţi grijă de impertinenţa cu care vorbiţi! îl temperă Ningzong.

Paloarea lui Feng se transformă în roşeaţă.

– Alteţă Imperială, insolentul care îşi zice cititor de cadavre nu este de fapt decât un maestru al minciunii. Vrea să-l acuze pe cel care v-a slujit cu neînfricare, umbrind şi ascunzând adevărul cu singurul scop de a evita propria condamnare. Pe ce îşi bazează acuzaţiile? Unde sunt dovezile? Vorbele lui sunt focuri de artificii, la fel de nestatornice precum pulberea imaginară despre care vorbeşte. Unde s-a mai văzut o asemenea înşelătorie? Tunuri portabile? Eu nu văd altceva decât un flaut de bronz. Şi cu ce se trage? Cu boabe de orez sau cu sâmburi de prune? Se întoarse către Cí.

Împăratul îşi închise pleoapele pe jumătate.

– Calmaţi-vă, Feng. Fără ca aceasta să presupună luarea în considerare a vinovăţiei voastre, vorbele acuzatului nu par nesăbuite, comentă Ningzong. Mă întreb care ar fi motivul pentru care ar vrea să vă acuze, dacă nu acesta ar fi adevărul.

– Vă întrebaţi care e motivul? Ranchiuna! strigă el până îşi pierdu glasul. Cu toate că nu era în intenţia mea să o dezvălui public, cu ceva vreme în urmă, tatăl lui Cí a lucrat pentru mine. Amândoi, acelaşi specimen! Am descoperit că falsifica datele tranzacţiilor mele în propriul beneficiu şi m-am văzut silit să-l dau afară. Din afecţiune pentru fiul său, pe care îl apreciam de parcă ar fi fost al meu, i-am ascuns

greşeala părintelui său, dar când acuzatul a descoperit-o, şi-a pierdut minţile şi m-a învinuit pe mine pentru nenorocirea lui. În privinţa crimelor, după părerea mea, nu încape îndoială: Kan i-a asasinat pe nefericiţii aceia, Cí s-a văzut incapabil să rezolve cazul şi, împins de ambiţie, a simulat sinuciderea dregătorului ca să obţină favorurile promise. Simplu ca bună ziua. Toate celelalte fapte prezentate nu sunt decât rodul unor născociri ale minţii lui tulburate.

– Tot născocirea mea este şi tunul de mână? urlă Cí.

– Tăceţi amândoi! porunci Ningzong.

Împăratul se ridică în picioare mânios, ţinând în mână arma, apoi îi întrebă ceva la ureche pe sfetnicii săi şi îi făcu un semn lui Bo, care se grăbi să i se prosterneze la picioare. După ce îl făcu să se ridice, Ningzong îi porunci lui Bo să-l însoţească într-un birou alăturat. După puţin timp, se întoarseră amândoi. Cí băgă de seamă îngrijorarea care i se citea pe faţă lui Bo când acesta se apropie de el.

– Mi-a cerut să vorbesc cu tine, îi şopti el la ureche.

Cí se miră când simţi că slujbaşul îl apucă de braţ şi, cu îngăduinţa lui Ningzong, îl conduce în acelaşi birou unde cu câteva clipe mai devreme deliberaseră cei doi. De îndată ce închise uşa, Bo îşi ascunse privirea şi îşi muşcă buzele.

– Ce se întâmplă?

– Împăratul îţi dă crezare, spuse slujbaşul.

– Da? Cí strigă de bucurie. Asta e minunat! În sfârşit lepădătura aia va primi ce merită, iar eu...! Se opri văzând expresia circumspectă a slujbaşului. De ce aveţi figura asta? Se întâmplă ceva? Tocmai mi-aţi spus că împăratul îmi dă crezare...

– Aşa este. Bo nu fu în stare să-i susţină privirea.

– Atunci...? Nu crede că sunt nevinovat?

– Fir-ar să fie! Ţi-am spus că da!

– Atunci, vreţi să-mi explicaţi ce naiba se întâmplă? Îl apucă de pieptul cămăşii, în vreme ce Bo se lăsa zgâlţâit fără să opună rezistenţă, ca o marionetă de cârpă. Cí îşi dădu seama că o luase razna şi îi dădu drumul. Scuzaţi-mă. Eu...

Îi aranjă cămaşa cu stângăcie.

Bo reuşi să-şi ridice privirea.

– Împăratul doreşte să te declari vinovat, izbuti el să articuleze cu o voce stinsă.

– Poftim?

– Asta doreşte el. Nu putem face nimic...

– Dar...? Dar de ce...? Cum adică asta doreşte el? De ce eu, şi nu Feng...? bâigui el, în timp ce mergea înainte şi înapoi, fără să reuşească să înţeleagă.

– Dacă consimţi şi îţi semnezi vinovăţia, împăratul îţi garantează surghiunul într-o provincie sigură, spuse Bo fără convingere. Va fi generos cu tine. Nu vei fi însemnat şi nici bătut. Îţi va pune la dispoziţie o sumă destul de mare ca să te stabileşti şi va înscrie o gospodărie pe numele tău, pe care o vei putea lăsa prin testament moştenitorilor tăi. Este dispus, de asemenea, să-ţi acorde o rentă anuală care să te scutească de orice nevoie materială. Este o ofertă foarte generoasă, spuse Bo în încheiere.

– Şi Feng? repetă Cí.

– M-a asigurat că se va ocupa personal de el.

– Dar ce înseamnă toate astea? Sunteţi de acord cu el? Asta e? Şi dumneavoastră v-aţi înţeles în taină cu el? Cí se dădu îndărăt ca un om cu mintea tulburată.

– Te rog, Cí! Linişteşte-te! Eu doar îţi transmit...

– Să mă liniştesc? Dar ştiţi ce îmi cereţi? Am pierdut tot ce aveam: familie, visuri, onoare... Şi vreţi acum să-mi pierd şi demnitatea? Se apropie de el până îi atinse faţa. Nu, Bo! Nu voi renunţa la singurul lucru care mi-a mai rămas. Nu-mi pasă de ce mi se va întâmpla, dar nu voi îngădui ca numele lepădăturii care l-a ucis pe tatăl meu să rămână nepedepsit, pe când cel al familiei mele se afundă în oprobriu.

– Pentru numele preacinstitului Confucius, Cí! Chiar nu îţi dai seama? Asta nu e o rugăminte. Împăratul nu poate admite un asemenea scandal. Dacă ar face-o, autoritatea sa ar fi pusă la îndoială. Printre detractorii lui există deja unii care îl socotesc slab de înger. Dacă lasă să se întrevadă că la Curte domnesc dezordinea şi trădarea, că nu este în stare să-i guverneze nici pe propriii slujbaşi, cum se va apăra în faţa duşmanilor săi? Ningzong are nevoie să demonstreze că este pregătit să cârmuiască naţiunea cu fermitatea pe care o cere

amenințarea venită din partea Imperiului Jin. Nu poate admite ca sfetnicii săi să fie asasinați de propriii judecători.

– Atunci, să-și dovedească fermitatea făcând dreptate! urlă Cí.

– Fir-ar să fie! Cí, dacă refuzi, împăratul te va judeca fără îndurare, te va declara la fel de vinovat și atunci vei avea de-a face cu mânia sa. Te va executa sau te va trimite într-o mină de sare și îți vei sfârși zilele îngropat de viu. Gândește-te la tatăl tău. El voia tot ce era mai bun pentru tine. Dacă vei accepta, vei avea o gospodărie, o rentă, o viață liniștită și sigură, departe de aici. Cu timpul, te va reabilita și îți va permite să intri în corpul judecătorilor. Ce poți cere mai mult? Și ce alternativă mai ai? Dacă ieși de aici și te opui lor, te vor nimici. Ai semnat mărturisirea, chiar dacă era o mâzgălitură. Ți-ai auzit bine argumentele? Dovezile tale sunt doar circumstanțiale. Nu ai nimic împotriva lui Feng. Doar bănuieli...

Cí căută în ochii lui Bo expresia propriilor sentimente, dar nu le găsi.

– Gândește-te mai bine, îl imploră Bo. Nu e numai cel mai bun lucru. Este singurul lucru pe care îl poți face.

Cí simți mâna lui Bo pe umărul său. Greutatea ei era greutatea sincerității. Se gândi la visurile sale, la studii, la dorința înflăcărată de a deveni cel mai bun judecător de instrucție în chestiuni de medicină legală. Își aminti că acesta fusese și visul tatălui său... Își lăsă capul în jos, resemnat. Bo îl încurajă.

* * *

De îndată ce ieși din birou, Cí se îndreptă încet spre tron.

Făcu asta cu capul plecat, târându-și picioarele, de parcă ar fi tras după el butucul de ocnaș. Odată ajuns lângă împărat, se lăsă să cadă în genunchi și lovi pardoseala cu fruntea. În spatele lui, Bo încuviință din cap, confirmându-i împăratului acordul lui Cí. De îndată ce se uită la el, Ningzong schiță un zâmbet de satisfacție și îi adresă copistului indicația de a pregăti actul definitiv. De cum avea să-l semneze Cí, judecata se va încheia.

Odată redactat, un acolit trecu la citirea actului. În el se confirma faptul că Cí a fost autorul, fiind respinse toate acuzațiile exprimate împotriva lui Feng. Funcționarul citi documentul rar, sub privirea

atentă a împăratului. După ce termină, i-l înmână lui Cí să-l semneze. Cí apucă actul de mărturisire cu mâini tremurânde. Cerneala era încă proaspătă pe hârtie, ca şi cum ar fi existat încă speranţa de a putea fi modificat actul. Luă pensula între degetele sale tremurânde, dar nu fu în stare să o ţină şi căzu pe jos, lăsând o urmă neagră pe impecabilul covor roşu. Cí se scuză pentru stângăcia lui luă pensula şi chibzui o clipă asupra unui act de mărturisire care nu lăsa loc îndoielii: într-adevăr, documentul îl desemna drept singurul vinovat, fără să facă vreo referire la implicarea lui Feng.

Îşi aminti de argumentele lui Bo pe când se întreba dacă într-adevăr toate acele promisiuni ar fi fost ceea ce ar fi dorit tatăl său pentru el. De-abia mai putea gândi. Apucă pensula şi o înmuie în piatra pentru preparat tuşul. Apoi lent, începu să caligrafieze litere din numele său. Pensula aluneca şovăitoare, de parcă ar fi fost condusă de mâna unui bătrân lipsit de viaţă. Dar când veni rândul numelui de familie al tatălui său, ceva dinlăuntrul lui îl făcu să se oprească. A fost doar o clipă. Timpul necesar ca să-şi ridice privirea şi să vadă zâmbetul triumfător al lui Feng. I-au venit în minte cadavrele părinţilor săi îngropate sub dărâmături, trupurile lor sfâşiate, martiriul fratelui său şi agonia A Treia. Nu îi putea trăda. Nu îi putea lăsa aşa. Îl privi pe Feng îndeajuns cât să reuşească să-l facă să se strâmbe de îngrijorare. Apoi apucă documentul şi îl rupse în mii de bucăţi, vărsând în acelaşi timp toată cerneala pe covor.

* * *

Mânia lui Ningzong nu se lăsă aşteptată. Numaidecât, porunci ca deţinutului să-i fie legate mâinile şi să i se tragă zece lovituri de baston pentru obrăznicia lui, anunţând că în încheiere îşi va da verdictul. Dar asta nu-l împiedică pe Cí să ceară dreptul la ultima pledoarie. Ştia că are dreptul la o asemenea prerogativă şi că împăratul, în faţa întregii Curţi, nu ar îndrăzni să încalce o procedură rituală stabilită de secole. Auzindu-l, Ningzong îşi muşcă limba, dar, chiar şi aşa, acceptă.

– Până se goleşte clepsidra! mormăi el şi porunci să fie pus în mişcare mecanismul hidraulic care urma să regleze durata intervenţiei.

Cí trase cu putere aer în piept. Feng aştepta sfidător, dar pe faţă avea întipărit un rictus de teamă. Apa începea să se scurgă.

– Maiestate, în urmă cu mai bine de un secol, venerabilul străbunic al Domniei Voastre s-a lăsat condus de sfaturi tendenţioase care s-au încheiat prin condamnarea generalului Yue Fei, un om nevinovat al cărui curaj şi a cărui loialitate faţă de neamul nostru sunt azi exemplu şi model în toate aulele. În ziua de astăzi, un verdict atât de condamnabil este amintit ca unul dintre faptele cele mai josnice din istoria noastră plină de glorie. Yue Fei a fost executat şi, chiar dacă ulterior tatăl Domniei Voastre l-a reabilitat, prejudiciul care a fost adus familiei sale nu a fost niciodată reparat îndeajuns. Făcu o pauză şi căută chipul lui Iris Albastru. Nu am pretenţia să mă compar cu o figură precum cea a iubitului nostru general... Dar, în schimb, îndrăznesc să vă cer dreptate. Şi eu am un tată care a fost dezonorat. Îmi cereţi să-mi asum responsabilitatea pentru nişte crime de care nu numai că nu sunt vinovat, dar am dezvăluit tot de ştiu, ca să încerc să vă lămuresc. Şi pot dovedi că tot ceea ce afirm este adevărat.

– Este ceea ce anunţi întruna de la începutul judecăţii. Ningzong arătă nerăbdător spre clepsidra care marca timpul scurs.

– Permiteţi-mi atunci să vă arăt puterea teribilă a acestei arme. Ridică mâinile, cerând să fie eliberat. Gândiţi-vă la ce s-ar întâmpla dacă o invenţie atât de letală ar cădea în mâinile duşmanilor. Gândiţi-vă la asta şi gândiţi-vă la neamul nostru.

Cí aşteptă ca invocaţia lui să producă efect în conştiinţa lui Ningzong.

Împăratul mormăi ceva, pe când cântărea tunul de mână. Îi privi pe sfetnicii săi. Apoi îşi întoarse faţa către Cí.

– Dezlegaţi-l! mârâi el.

Acelaşi gardian care îl eliberase pe Cí din lanţuri se instală în faţa lui observând încercarea acestuia de a se apropia de împărat, dar Ningzong îl autoriză printr-un gest. Cí înaintă clătinându-se, acoperit de sânge închegat şi cu stomacul strâns de frică. Ajuns în dreptul tronului, căzu în genunchi. Apoi se ridică în picioare cum putu şi întinse mâna. Împăratul îi puse în ea micul tun.

În faţa suveranului, Cí scoase din cămeşoi pietricica sferică şi punga cu pulberea neagră pe care o sustrase din biroul lui Feng.

– Proiectilul pe care îl am în mâinile mele este acelaşi care i-a curmat viaţa alchimistului. Puteţi constata că nu este perfect sferic,

deoarece într-un punct al suprafeţei sale se observă că s-a ciobit. Asta s-a întâmplat atunci când proiectilul s-a lovit de o vertebră a alchimistului. Partea lipsă se potriveşte cu fragmentul pe care l-am descoperit când am introdus în cadavru o suliţă ca să urmăresc traiectoria rănii.

Fără să mai rostească vreun cuvânt şi, procedând aşa cum citise în tratatele privitoare la tunurile convenţionale, a vărsat conţinutul pungii prin gura de foc, a presat pulberea cu ajutorul cozii unei pensule şi a introdus glonţul. Imediat după aceea, şi-a smuls o fâşie din cămaşă şi a răsucit-o până a alcătuit un fel de fitil, pe care l-a vârât într-un mic orificiu practicat în partea laterală a maşinăriei. Când totul a fost pus la punct, îi înmână tunul de mână lui Ningzong.

– Aici aveţi arma. Trebuie doar să aprindeţi fitilul şi să ochiţi...

Împăratul se uită la armă, de parcă ar fi avut dinaintea ochilor o minune. Ochii lui minusculi străluceau de uimire.

– Maiestate! îl întrerupse Feng. Până când va mai fi nevoie să suport această mârşăvie? Tot ce iese din gura acestui şarlatan este minciună pură...

– Minciună? se întoarse Cí. Explicaţi atunci cum de este cu putinţă ca resturile formei pe care mi-aţi furat-o, pulberea de uz militar şi proiectilul care i-a curmat viaţa alchimistului să zacă ascunse în sertarul mesei din biroul dumneavoastră, strigă Cí, întorcându-se către împărat. Pentru că acolo le-am găsit şi tot acolo oamenii Domniei Voastre, dacă îi trimiteţi, vor mai găsi şi alte proiectile.

Feng rămase tăcut sub privirea victorioasă a lui Cí. Strânse din dinţi şi se apropie încet de tronul împăratului.

– Dacă le-ai scos din biroul meu, la fel de bine tot tu puteai să le fi lăsat acolo.

Cí amuţi. Fusese sigur că Feng avea să se prăbuşească, dar părea mai ferm decât oricând. Simţi că îl lasă picioarele. Înghiţi în sec, încercând să găsească o ieşire.

– Foarte bine. Atunci, răspundeţi-mi la această întrebare, spuse Cí în cele din urmă: Dregătorul Kan a fost asasinat în luna a cincea, într-o noapte în care, aşa cum aţi declarat, nu eraţi în oraş. Cu toate acestea, Bo a constatat că o santinelă v-a recunoscut intrând în palat, cu o zi mai înainte, pe înserat. Arătă spre Bo, care confirmă. Aşadar,

aţi avut un motiv, aţi avut mijloacele... şi, prin ceea ce ştim acum, în ciuda minciunilor dumneavoastră, aţi avut şi prilejul.

– Este adevărat? îl întrebă Ningzong.

– Nu! Nu este! urlă Feng ca un vulcan pe punctul de a erupe.

– Puteţi dovedi? insistă împăratul.

– Bineînţeles, spuse Feng dintr-o suflare şi îi aruncă lui Cí o privire încărcată de tensiune. Noaptea aceea am petrecut-o acasă lângă soţia mea. M-am bucurat toată noaptea de compania ei. Asta doreaţi să auziţi?

Auzindu-l, Cí se dădu îndărăt cu gura căscată, stăpânit de uluire. Feng mintea. Ştia că minte, pentru că exact în noaptea aceea se culcase cu Iris Albastru.

Încă nu-şi revenise, când Feng îl încolţi.

– Dar tu? Tu unde erai în noaptea când a fost asasinat Kan? se răsti Feng.

Cí se făcu roşu la faţă. Căută în privirea lui Iris Albastru vreun semn de complicitate, ceva de care să se agaţe ca să scape din vâltoarea care îl ameninţa. Făcu asta fără să-şi aducă aminte că este oarbă, crezând că ea ar putea citi în vreun fel în ochii lui că are nevoie de ea. Dar Iris Albastru rămase impasibilă, tăcută, cu chipul resemnat în rolul ei de soţie supusă. Cí înţelese că nu îl va denunţa niciodată pe Feng şi că nu o putea condamna pentru acest fapt. Dacă ea l-ar trăda, dacă şi-ar dezvălui infidelitatea, nu numai că l-ar condamna pe soţul ei, dar s-ar condamna şi pe ea însăşi. Iar el nu avea dreptul să o distrugă.

– Aşteptăm, îl zori Ningzong. Mai vrei să adaugi ceva înainte ca eu să emit verdictul?

Cí rămase tăcut. O privi din nou pe Iris Albastru.

– Nu, spuse el cu capul plecat.

Ningzong dădu din cap în silă.

– În acest caz, eu, împăratul Ningzong, Fiul Cerului şi suveran al Regatului de Mijloc, declar dovedită culpabilitatea acuzatului Cí Song şi îl condamn la...

– A fost cu mine! răsună cu tărie o voce din fundul sălii.

Un zvon de glasuri se răspândi printre cei prezenţi, în vreme ce privirile se îndreptau spre locul de unde se auzise vocea. În picioare, sigură pe ea, stătea Iris Albastru.

– Nu am dormit cu soţul meu, declară ea cu o expresie hotărâtă. În noaptea în care a fost ucis Kan m-am culcat în acelaşi pat cu Cí.

Feng începu să se bâlbâie, nevenindu-i să creadă, în timp ce sute de chipuri se întorceau ca să-l privească, iar obrazul lui căpătă paloarea morţii. Judecătorul se dădu îndărăt câţiva paşi bolborosind vorbe de neînţeles, cu ochii aţintiţi asupra privirii absente a lui Iris Albastru.

– Tu nu poţi...! Tu...! se bâlbâi el. Era scos din minţi. Făcu un gest să fugă, dar împăratul porunci să fie reţinut. Daţi-mi drumul! Căţea afurisită! urlă el. După tot ce am făcut pentru tine...

Scăpă, smucindu-se din mâinile celor care îl ţineau şi se năpusti asupra armei pe care împăratul încă o mai ţinea în mână.

– Îndărăt! ameninţă el. Înainte de a putea fi oprit, apucă o lumânare şi aprinse fitilul. Am spus îndărăt! răcni el din nou şi îndreptă tunul către împărat. Oştenii se dădură înapoi. Tu, lepădătură... Ridică braţul şi o ochi. Ţi-am dat tot... Am făcut totul pentru tine... Fitilul ardea inexorabil. Cum ai putut...?

Toţi cei care o înconjurau pe Iris Albastru se ghemuiră. Feng ţinea instrumentul ucigaş cu amândouă mâinile. Tunul tremura ca şi pleoapele lui. Răsuflarea îi era întretăiată. Fitilul era pe punctul de a ajunge la bronz. Feng strigă. Deodată, întoarse arma şi o duse la tâmplă. Apoi un zgomot sec răsună ca un tunet în încăpere şi trupul judecătorului se prăbuşi ca un sac lipsit de vlagă, în mijlocul unei bălţi de sânge. Numaidecât, mai mulţi oşteni de gardă se năpustiră asupra lui, dar îl găsiră fără suflare. Ningzong se ridică uluit cu faţa împroşcată de sângele lui Feng. Apoi se curăţă cu stângăcie, porunci să fie eliberat Cí şi declară încheiat procesul.

EPILOG

Cí se trezi cu oasele înţepenite. Trecuse doar o săptămână de când se încheiase judecata şi, cu toate că resimţea lipsa mişcării, ştia că numai în felul acesta rănile i se vor cicatriza mai repede. Se frecă la ochi şi se uită cu plăcere la pereţii sărăcăcioşi ai vechiului său dormitor. Afară se auzea agitaţia studenţilor, grăbiţi să intre în aule. Era din nou acasă, înconjurat de cărţi.

Medicul care aştepta la picioarele patului îl salută, cu o poţiune în mână. Ca în fiecare dimineaţă, Cí îi mulţumi şi o bău dintr-o înghiţitură.

– Cum se simte maestrul? întrebă el.

Bătrânul cu ochi vioi luă recipientul, zâmbind.

– Nu încetează cu sporovăiala şi picioarele lui se refac precum ale unei şopârle. Aruncă o privire la cicatricele lui Cí. Mi-a spus că vrea să te vadă... şi cred că a venit momentul să începi să mergi. Îl bătu uşor pe umăr după ce constată că starea lui se îmbunătăţeşte.

Cí se bucură. De când sosise la academie zăcuse la pat, fiind informat de starea lui Ming doar prin veştile pe care i le aduceau medicii şi servitorii care îl îngrijeau. Se ridică cu greu şi privi reflexele pe care răsăritul soarelui le revărsa pe hârtia din fereastră. Nuanţele ei portocalii străluceau puternic şi în sclipirea lor i se păru că îi vede pe străbunii săi încurajându-l să poarte cu mândrie numele neamului său. În sfârşit, se simţea împăcat cu ei. I-a onorat aprinzând un beţişor de tămâie şi a aspirat aroma acestuia, spunându-şi că, acolo unde or fi ei, se odihnesc mulţumiţi.

Se îmbrăcă şi ieşi din încăpere sprijinindu-se în bastonul roşu al lui Iris Albastru. Ea i-l trimisese împreună cu urarea de a se vindeca

şi de atunci visase să-l ţină în mână. În drum spre apartamentele lui Ming, se întâlni cu mai mulţi profesori care îl salutară ca pe unul de-al lor. Cí le întoarse plecăciunea, surprins. Era cald. O căldură care îl făcea să se simtă bine.

Îl găsi pe Ming plin de vânătăi, întins în pat. În încăpere era semiîntuneric, dar chipul maestrului se lumină recunoscându-l.

– Cí! se bucură el. Poţi de-acum să mergi...!

Cí se aşeză pe pat lângă el. Ming părea obosit, dar ochii lui erau plini de viaţă. Medicul îi recomandase să-l învioreze, aşa că stătură puţin la taclale despre rănile lor, despre judecată şi despre Feng.

Ming îi ceru unui servitor să le servească o ceaşcă de ceai şi reluă conversaţia. Erau lucruri pe care încă nu le înţelegea bine şi dorea să-i pună lui Cí întrebări în legătură cu ele.

– Bunăoară, mobilul crimelor.

– Trebuie să recunosc că a fost complicat să-l aflu. Fabricantul de bronzuri era un individ îngâmfat a cărui pălăvrăgeală rivaliza cu înfumurarea lui. De fapt, invitaţia lui la recepţia dată în onoarea ambasadorului Imperiului Jin s-a datorat presiunii pe care a exercitat-o asupra lui Feng, care i-a făcut rost de ea. Mongolul arestat a mărturisit că fabricantul dorea să intre în elita societăţii şi nu a ezitat să o şantajeze pe singura persoană care putea să-i înlesnească acest lucru, fără să-şi dea seama că avea de-a face cu cineva periculos. Potrivit cuvintelor sale, Feng a ajuns la concluzia că indiscreţia şi avariţia fabricantului de bronzuri îl puneau deopotrivă în pericol, aşa că în aceeaşi noapte l-a asasinat. În ceea ce îi priveşte pe alchimistul taoist şi pe artificier, aşa cum am spus şi la judecată, a preferat să-i ucidă decât să rişte vreo denunţare prilejuită de lipsa lui de lichidităţi. După toate aparenţele, le datora mari sume de bani pe care nu era dispus să le achite.

– Dar de ce l-a ucis Feng pe Kan? Poate că asasinarea unor nenorociţi oarecare ar fi trecut neobservată, dar ar fi trebuit să-şi închipuie că asasinarea unui înalt dregător imperial nu va rămâne niciodată nepedepsită.

Cí ridică o sprânceană.

– Presupun că s-a văzut silit să o facă. Kan era obsedat de culpabilitatea lui Iris Albastru, aşa că ori suspiciunea l-a făcut să descopere

că adevăratul autor era Feng, ori acesta s-a temut ca nu cumva Kan să ajungă să-l bănuiască. Ideea este că Feng a găsit formula cea mai potrivită după ce, prin amenințări, l-a făcut pe acesta să se învinovățească el însuși. Un plan perfid care, dacă s-ar fi încheiat cu bine, l-ar fi scutit de orice suspiciune. După aceea, când i-am dezvăluit lui Feng înșelăciunea cu sinuciderea, el i-a mărturisit-o Astuției Cenușii pentru ca acesta să pară autorul descoperirii și astfel să mă poată acuza pe mine.

– Și povestea cu parfumul? îl interpelă Ming. Din cele auzite la proces, se poate deduce că acela care a turnat esența pe cadavre a făcut-o cu gândul de a o inculpa pe *nüshi*... Dar dacă asasinul a fost soțul ei, ce interes l-ar fi putut mâna? Am înțeles că Feng era îndrăgostit lulea de soția lui.

– Deși nu pot da asigurări, asupra acestei chestiuni aș îndrăzni să-l fac răspunzător pe Kan. Mai mult decât atât, cred că ar fi o greșeală să presupunem nevinovăția dregătorului din simplul motiv că până la urmă a fost și el asasinat. Dregătorul era obsedat de Iris Albastru, până într-acolo încât își confunda dorințele cu acuzațiile. Se pare că, mai demult, Kan a cerut-o în căsătorie și refuzul ei i-a provocat o aversiune tot atât de mare precum cea pe care ea i-o purta împăratului. Cred că această ură l-a orbit, iar orbirea l-a împins să caute ceva cu care să o incrimineze. El avea acces la Esența de Jad, așa că presupun că, după ce descoperea cadavrele, lăsa o urmă de parfum ca să creeze dovezile false cu care să o acuze.

– Totuși, trebuie să recunoști că dregătorul Kan era pe calea cea bună. La urma urmelor, vinovatul s-a dovedit a fi Feng. Ming sorbi din ceaiul pe care Cí tocmai i-l servise. Ce ciudat! Feng părea un om cultivat. Nu înțeleg ce motive l-au putut împinge să comită niște crime atât de înfiorătoare.

– Dar cine poate să-l înțeleagă? Problema constă în aceea că încercăm deseori să judecăm acțiuni nebunești din perspectiva minții noastre sănătoase. Feng s-a dovedit a fi o ființă tulburată și doar plecând de la mintea lui tulburată ne-am putea hazarda la o justificare a faptelor sale. Cu toate acestea, Bo mi-a spus ceea ce a mărturisit sclavul mongol al lui Feng după ce a fost arestat: nu numai că a

recunoscut faptul că a colaborat în mod activ cu stăpânul său la comiterea asasinatelor, dar le-a şi justificat prin avariţia lui Feng.

– Prin avariţie? Feng era deja un om bogat. Afacerile cu sare ale soţiei sale...

– După părerea lui Bo, afacerile nu mai mergeau bine de mai multă vreme. Ca urmare a conflictelor de la graniţă, împăratul Ningzong a întrerupt comerţul cu etnia Jin, principalii clienţi ai lui Feng. În realitate, era ruinat.

– Dar ce câştiga Feng prin asasinate?

– Bani şi putere. Nu uitaţi că Feng a luat frâiele activităţilor comerciale de care înainte se ocupa Iris Albastru şi că păguboasa lui administrare i-a dus la ruină. După cum am aflat, Feng a început să aibă relaţii cu Iris Albastru când tatăl meu încă mai lucra pentru el şi chiar dacă a ţinut în taină relaţia aceea, din cauza condiţiei ei de *nüshi,* începuse deja să se ocupe şi de afacerile ei. Feng şi-a investit ultimele resurse în organizarea unei întinse reţele al cărei scop era vânzarea secretului acelei arme letale către duşmanii noştri; o armă secretă care probabil avea să încurajeze etnia Jin să purceadă la invazia pe care unii o prevesteau deja. E posibil chiar ca, în delirul său, Feng să-şi fi imaginat că va obţine controlul asupra monopolului sării ca urmare a unei ipotetice victorii a etniei Jin. Dar toate acestea nu sunt altceva decât pure speculaţii. Bo şi mai mulţi judecători continuă să cerceteze...

– Dar cum a putut Feng să aibă acces la o astfel de armă mortală?

– Şi eu mi-am pus această întrebare şi cred că răspunsul are legătură cu familia lui Iris Albastru. Amintiţi-vă că strămoşul ei, Yue Fei, a fost unul dintre cei mai de seamă generali din regatul nostru şi un pionier al utilizării pulberii în scopuri militare. De fapt, în biroul lui Feng am găsit o copie a lucrării *Ujingzongyao,* tratatul referitor la tehnicile militare, în care se stabilesc rudimentele aplicării lor, aşa că tind să cred că, într-un oarecare mod, Feng a găsit sprijin la rudele sale prin alianţă, toate acestea având legătură cu domeniul militar. Cercetările făcute de către Bo par să confirme aceste bănuieli.

– Şi totul pentru o femeie frumoasă... O femeie care, în cele din urmă, l-a trădat...

Cí rămase tăcut pe când mângâia bastonul lui Iris Albastru.

– O femeie care m-a salvat. Inima lui palpită cu putere.

Cí se ridică în tăcere, nemaiavând chef să prelungească o conversaţie inutilă. Ming nu o cunoştea pe Iris Albastru. Nimeni nu o cunoştea ca el. Visase la ea în fiecare zi în timpul convalescenţei sale şi dorea cu înflăcărare să o revadă. Ieşi din dormitor şi se întoarse în camera lui. Cu toate că se simţea obosit, membrele sale strivite păreau să aibă nevoie de o plimbare la lumina zilei. Îşi făcu toaleta şi se îmbrăcă. Apoi se sprijini în bastonul lui Iris Albastru şi ieşi din academie îndreptându-se spre Pavilionul Nuferilor.

Când ajunse la zidul fortificat, se bucură că pecetea pe care i-o dăduse Kan îşi mai exercita încă funcţiile de salvconduct, astfel că salută santinela şi o porni anevoie prin grădini către reşedinţa lui Iris Albastru.

Pe măsură ce înainta, îşi imagină reîntâlnirea cu ea. Dorea să-i mulţumească pentru nesperata ei intervenţie la proces; să o ia în braţe şi să-i demonstreze că o iubeşte; să-i spună că nu se îndoise niciodată de ea şi că nu-i pasă nici de vârsta ei, nici de faptul că este oarbă. Dar pe măsură ce se apropia de clădire, începu să se întunece la faţă. Apropiindu-se şi mai mult, inima începu să-i bată cu putere.

În imediata apropiere a pavilionului, zeci de gărzi se agitau în mare grabă. Cí iuţi pasul atât cât îi îngăduiră picioarele sale rănite, imaginându-şi ce era mai rău. Când ajunse în pragul uşii, una dintre gărzi îl opri. Cí se identifică şi încercă să intre, dar bărbatul îl împiedică. Nu îi folosiră la nimic explicaţiile şi nici rugăminţile ca să fie informat despre ce se întâmplă. Tocmai se pregătea să-l dea la o parte cu un brânci, când din interiorul locuinţei apăru silueta lui Bo.

– Ce se întâmplă? Ce face toată lumea asta aici? îl întrebă Cí, apucându-l de braţ.

– Este vorba despre Iris Albastru. Îi percheziţionăm casa... Avea ordin să rămână în pavilion până când se încheiau cercetările, dar a dispărut.

– A dispărut? Ce vrei să spui? Îl dădu la o parte şi intră în pavilion.

Chinuit de incertitudine, Cí străbătu încăperile şchiopătând, cu Bo pe urmele lui. Nevenindu-i să creadă, trecu dintr-o odaie într-alta, fără să-şi poată explica dispariţia lui Iris Albastru. Când intră în

dormitorul principal, inima i se strânse. Pe jos erau împrăştiate veşminte şi alte obiecte, de parcă cineva şi-ar fi făcut bagajele în mare grabă înainte de a fugi. Părăsi încet încăperea şi intră în biroul lui Feng. Aici, mai mulţi slujbaşi revizuiau volumele perfect aliniate pe rafturi. Cí îi privi absent până observă spaţiul gol care se remarca pe un raft. Era poliţa care cuprindea tratatele privitoare la sare. Spre surprinderea sa, cartea care lipsea era preţiosul exemplar cu cotor verde. Manualul despre tehnicile militare şi aplicaţiile pulberii. Neobişnuitul *Ujingzongyao*.

Se încruntă şi îşi apropie mâna de spaţiul gol, băgând de seamă prezenţa unui obiect roşu ascuns în spatele cărţilor. Nevenindu-i să creadă, vârî încet mâna până îl atinse. Când îl scoase, începu să se bâlbâie. Era sipetul lăcuit al tatălui său. Acelaşi care îi fusese furat în ziua când a fost ucis. I se opri inima în loc. Îl deschise temător, de parcă în el s-ar fi păstrat spiritul părintelui său. Înăuntru, recunoscu scrisul tatălui său pe nişte documente. Cele care prezentau contabilitatea paralelă pe care o făcuse şi care dovedeau fraudele lui Feng.

Cí părăsi abătut pavilionul, nevenindu-i să creadă cât de credul fusese. Se îndepărtă încet şi merse ca o fantomă până la poarta academiei. Acolo, portarul îl anunţă că îl aşteaptă cineva în curtea interioară. Lui Cí îi tresări inima, crezând că este vorba despre Iris Albastru, dar, spre uimirea lui, cei care îl aşteptau în galerie erau doi cerşetori pe care ar fi putut jura că nu-i mai văzuse niciodată. Descumpănit, îl întrebă pe portar, care îi confirmă că pe el îl aşteptau, aşa că se îndreptă spre cei doi necunoscuţi.

– Nu vă amintiţi de mine? îl întrebă cel mai tinerel. Din ziua incendiului de la atelier. Mi-aţi spus că, atunci când o să-l găsesc pe şchiop, să vin după bani.

Cí îl privi de sus în jos până când, brusc, îl recunoscu. Era vorba de băiatul pe care îl interogase în imediata apropiere a atelierului de bronzuri. Băgă de seamă că cerşetorul care îl însoţea se sprijinea într-o cârjă. Trebuia să fie martorul despre care îi vorbise tânărul. Clătină din cap.

– Ai venit târziu, băiete. Cazul este deja rezolvat... se scuză el.

– Dar, domnule! Aţi promis că, dacă îl aduc, ne veţi plăti restul de bani... se văită el.

Cí îşi aţinti ochii într-ai băiatului. Părea într-adevăr nevoiaş. Scoase o pungă şi o păstră în mână.

– De acord. Ce a văzut prietenul tău?

– Haide! Spune-i! îl îmbrânci tânărul.

Băiatul şchiop înaintă şontâc-şontâc.

– Au venit trei persoane, relată el. Una poruncea şi celelalte îi dădeau ascultare. Eu eram ascuns, aşa că i-am putut vedea şi auzi bine. Persoana care comanda a aşteptat afară câtă vreme ceilalţi au căutat ceva în hală. Apoi au stropit totul cu ulei şi după aceea au aprins focul.

– Înţeleg... I-ai recunoaşte dacă i-ai vedea? îl întrebă Cí fără convingere.

– Cred că da, domnule. Unuia din bărbaţi îi spuneau Feng. Celălalt părea mongol.

Cí avu o tresărire. Se apropie de băiat.

– Şi al treilea bărbat? Ce poţi spune despre el?

– Nu! Nu era bărbat! mărturisi el. Persoana care le poruncea era, de fapt, o femeie.

– Cum adică o femeie? bâigui el. Ce femeie? Îl zgâlţâi pe băiat de umeri.

– Nu ştiu! Am văzut doar că se deplasa anevoie, sprijinindu-se de un baston ciudat. Un baston ca... Brusc, băiatul amuţi.

– Ce se întâmplă? Fir-ar să fie! Vorbeşte odată! îl zori Cí.

– Un baston ca al dumneavoastră... i-l arătă băiatul.

* * *

Cí rămase trei zile închis în camera lui fără să pună gura pe ceva şi fără să-şi oblojească rănile. Lăsă doar să treacă timpul, întrebându-se dacă într-adevăr Iris Albastru o fi atât de vinovată pe cât părea, dacă Feng fusese marioneta pe care ea o manevrase ca instrument de răzbunare sau dacă or fi existat motive ascunse care să-i justifice purtarea. Se întrebă, de asemenea, de ce l-o fi trădat Iris pe Feng, salvându-i lui viaţa. Îşi închipui că era ceva ce nu va afla niciodată.

În aceeaşi zi, îl vizită Bo. Slujbaşul nu avea veşti despre Iris Albastru, dar îi spuse că ar trebui să se considere norocos. Potrivit cercetărilor sale, când în timpul judecăţii împăratul îi oferise imunitate

în schimbul inculpării sale, hotărâse deja să-l execute, fie că se declara vinovat, fie că nu. Singurul lucru care-l scăpase de execuţie a fost neaşteptata sinucidere a lui Feng. Îi comunică, de asemenea, că se porniseră acţiunile pentru arestarea Fiinţei Înţelepciunii pentru mituire şi fraudă. Cí îi mulţumi pentru încredere, dar asta nu îi alină amărăciunea.

În cea de-a patra zi, lăsă în urmă tânguirile şi se ridică din pat. Dacă venise la Lin'an cu un scop anume, trebuia să muncească din greu ca să-l realizeze. Pe când îşi făcea toaleta, constată că braţele şi picioarele îşi recăpătaseră vigoarea pierdută şi că mintea lui era din nou avidă de studiu. Apoi luă un bol de orez şi se îndreptă spre bibliotecă, unde studiau colegii săi.

În aceeaşi după-amiază se întâlni cu maestrul Ming. Bătrânul începuse să meargă şi însănătoşirea acestuia îl bucură pe Cí. Şi lui Ming îi făcu plăcere să-l găsească din nou înconjurat de cărţi.

– Studiezi din nou? îl întrebă maestrul.

– Da. Am o sarcină în faţă. Îi arătă tratatul nou-nouţ de medicină legală la care lucra.

Ming zâmbi.

– Bo a fost pe aici. Se aşeză lângă Cí. M-a pus la curent cu evoluţia cercetărilor. Se pare că ghicitorul va fi executat. Mi-a povestit despre fuga lui Iris Albastru şi despre ce s-a întâmplat în temniţă când a venit Feng. Mi-a menţionat şi că împăratul şi-a retras promisiunea de a te admite în corpul judecătorilor.

Cí făcu un semn cu capul.

– Aşa este. Se pare că Ningzong a găsit scuza perfectă, etichetând toate descoperirile mele drept vrăjitorii... Ridică din umeri cu resemnare. Dar, cel puţin, nu s-a opus participării mele la examene şi ăsta este singurul lucru care mă interesează.

– Înţeleg... Ming se văită. Dar va fi greu: mai sunt doi ani până la următorul anunţ de convocare, iar examenele sunt greu de trecut... Ştii? Nu cred că mai e nevoie să continui ca student. Cunoştinţele tale de medicină legală sunt excepţionale şi, dacă ai vrea, aş putea face în aşa fel încât să fii admis în corpul nostru de profesori. Nu va mai trebui să-ţi faci griji şi nici să te lupţi pentru ceva ce poate că nu vei obţine niciodată.

Cí îl privi pe Ming cu hotărâre.

– Vă mulţumesc, domnule, dar nu doresc decât să studiez. Tot ce mă interesează e să-mi iau acele examene. Se uită la sipetul roşu cu documentele tatălui său. Mi-o datorez mie însumi, o datorez familiei mele şi v-o datorez dumneavoastră.

Ming încuviinţă zâmbind. Se ridică în picioare ca să se retragă, dar, înainte, se opri.

– O ultimă curiozitate, Cí. De ce ai renunţat la oferta împăratului? Bo mi-a spus că, în schimbul tăcerii tale, Ningzong ţi-a oferit tot ce îţi puteai dori: retribuţii generoase, o viitoare reabilitare şi un post în corpul judecătorilor. De ce n-ai acceptat?

Cí îl privi cu drag pe vechiul său maestru.

– Într-o anumită ocazie, Iris Albastru mi-a spus că Feng cunoştea nenumărate moduri de a muri. Şi poate că era adevărat. Poate că e adevărat că există nenumărate moduri de a muri. Dar dacă sunt sigur de un lucru acela este că există doar un singur mod de a trăi.

NOTA AUTORULUI

Încă îmi mai amintesc ziua în care, cu o cafea tare într-o mână şi un teanc de foi în cealaltă, m-am aşezat la biroul meu, gata să mă apuc de subiectul pe care urma să îl trateze noul meu roman. Pe vremea aceea, îmi erau clare doar două premise: prima, că subiectul va trebui să-i emoţioneze atât pe cititorii mei, cât şi pe mine. Cea de-a doua, că nu voi începe să scriu până când nu voi găsi acel subiect.

Trebuie să mărturisesc că vreme de mai bine de două luni am mâzgălit zeci de coli de hârtie. Căutam o poveste emoţionantă şi captivantă, dar singura pe care o tot pritoceam consta din nişte subiecte ale căror formulări se reduceau cam la acelaşi lucru ca până atunci. Şi nu voiam aşa ceva. Aveam nevoie de ceva mai intens, mai palpitant, mai original.

Din fericire şi aşa cum se întâmplă de multe ori în astfel de cazuri, soarta mi-a bătut la uşă în ianuarie 2007 sub forma unei invitaţii la cel de al VIII-lea ICFMT, the Indian Congress of Forensic Medicine and Toxicology[1], care are loc în fiecare an la New Delhi. Chiar dacă nu sunt medic legist, din raţiuni literare, am urmărit mereu cu extrem de mare interes această disciplină şi, din acest motiv, asistam de multă vreme la mai multe conferinţe pe teme de medicină legală unde m-am împrietenit cu unii dintre membrii acelor forumuri. Printre ei, doctorul Devaraj Mandal, pe atunci raportor la congres şi persoana care mi-a trimis invitaţia.

Din diferite motive, nu mă puteam deplasa în perioada aceea, dar doctorul Mandal a avut amabilitatea de a-mi trimite un amplu

---

[1] În engleză în original, Congresul de Medicină Legală şi Toxicologie din India

dossier cu rezumatul principalelor comunicări care, în majoritatea lor, se ocupau de toxicologie, patologie legală, criminologie, psihiatrie legală şi genetică moleculară. Cu toate acestea, conferinţa care mi-a captat numaidecât interesul nu era despre ultimele progrese în materie de spectrofotometrie sau despre descoperirile din domeniul analizei ADN-ului mitocondrial, ci avea ca temă începuturile istorice ale medicinii legale. Mai concret, aprofunda figura celui care este considerat pe plan mondial precursorul şi părintele acestei discipline. Un om din Evul Mediu asiatic. Chinezul Song Cí.

Am ştiut în aceeaşi clipă că am subiectul viitoarei mele cărţi şi inima a început să-mi bată mai iute. Am abandonat proiectele la care lucram şi m-am dedicat în întregime scrierii unui roman care, într-adevăr, avea să merite osteneala. Viaţa extraordinară a primului medic legist din istorie. O epopee fascinantă din vechea şi exotica Chină.

Procesul de documentare s-a dovedit deosebit de anevoios. Biografia lui Song Cí se mărginea la nu mai mult de treizeci de paragrafe extrase dintr-o duzină de cărţi, care, chiar dacă lăsau o portiţă deschisă pentru ficţiune, limitau posibilităţile unei trame strict biografice. Din fericire, nu se putea spune acelaşi lucru şi despre opera sa, dat fiind că cele cinci volume ale tratatului său de medicină legală, publicat în anul 1247, intitulat *Hsi Yuan Lu Hsiang i,* prin intermediul diferitelor sale traduceri în japoneză, coreeană, rusă, germană, olandeză, franceză şi engleză, a dăinuit până în zilele noastre.

Cu ajutorul prietenului meu, scriitorul Alex Lima, profesor asistent la Suffolk County Community College[1], am obţinut un facsimil al acestor cinci volume editat de către Nathan Smith, de la Centrul de Studii Chinezeşti al Universităţii Statului Michigan; mai precis, o traducere a profesorului Brian McKnight care cuprindea şi o valoroasă prefaţă a ediţiei japoneze din 1854.

Lucrarea, minuţios structurată, prezenta în primul volum lista legilor care îi priveau pe judecătorii specializaţi în medicină legală; procedeele birocratice utilizate, inclusiv termene, numărul de investigaţii care trebuiau să fie efectuate asupra aceleiaşi crime şi cei răspunzători pentru acestea; jurisdicţiile; regulile de procedură pentru

[1] În engleză în original, Universitatea de Stat a Comitatului Suffolk

inspectori; elaborarea rapoartelor de medicină legală şi pedepsele la care s-ar fi expus medicii legişti în cazul unui verdict greşit. De asemenea, preconiza modul de acţiune la examinarea oricărui cadavru, inclusiv obligativitatea de a prezenta mărturii grafice cu ajutorul unor tipare cu desene de trupuri pe care trebuiau să fie marcate diferitele descoperiri.

Volumul al doilea descria în amănunt diferitele etape de descompunere a cadavrelor, modificările pe care le suferă acestea în funcţie de anotimpurile anului, spălarea şi pregătirea prealabilă a cadavrelor, examinarea trupurilor neînhumate, exhumarea cadavrelor, analiza trupurilor descompuse, metodele pentru a găsi probe la cadavrele cu un grad avansat de descompunere, entomologia legistă, studiul în caz de asfixiere sau epuizare, cazul particular al cadavrelor feminine şi examinarea fetuşilor.

Volumul al treilea se ocupa pe larg de examinarea oaselor, de analiza acestora pentru a trage concluzii cu ajutorul revelatorilor chimici, de urmele rănilor pe cadavrele devenite schelet, de discuţiile referitoare la punctele vitale, de sinuciderile prin spânzurare, de simulările de sinucideri pentru a acoperi asasinatele şi de moartea prin imersiune.

Volumul al patrulea punea în discuţie moartea produsă prin lovituri de pumni sau de picioare, ori cu ajutorul unor instrumente contondente, înţepătoare sau tăioase; studiul sinuciderilor cu arme ascuţite; asasinatele prin răni multiple la care este nevoie să se detecteze adevărata rană ce a cauzat moartea; cazurile de decapitare, inclusiv acelea în care trunchiul sau capul nu mai este prezent; moartea în urma arsurilor; moartea prin vărsarea de lichide fierbinţi; otrăvirile; decesele în urma unor boli ascunse; moartea ca rezultat al tratamentelor prin acupunctură sau moxibustie şi înregistrarea morţilor naturale.

În încheiere, volumul al cincilea se ocupa de cercetările asupra deceselor deţinuţilor; de cele produse ca urmare a torturilor; de cele produse prin căzături de la mari înălţimi; de morţile prin strivire, prin asfixiere, ca urmare a loviturilor date de cai sau bivoli, cele cauzate de accidente; morţile persoanelor lovite de trăsnet, atacate de fiare sălbatice, decese în urma înţepăturilor de insecte şi muşcăturilor de

şerpi sau de reptile; decesele prin intoxicaţie etilică, prin insolaţii; morţile ca urmare a exceselor alimentare; morţile prin excese sexuale şi, în sfârşit, procedeele pentru deschiderea cadavrelor, precum şi metodele pentru a împrăştia duhoarea şi cele pentru readucerea la viaţă în cazurile de moarte aparentă.

În definitiv, un autentic arsenal de tehnici, metode, instrumentare, preparate, protocoale şi legi cărora ar trebui să le adăugăm numeroasele cazuri de medicină legală rezolvate de însuşi Cí Song care, fiind incluse în acelaşi tratat, îmi vor permite să construiesc o istorie nu numai captivantă, ci şi – ceea ce este lucrul cel mai important – absolut fidelă realităţii.

După această surprinzătoare descoperire, am extins perioada de documentare cu încă douăsprezece luni, ca să culeg informaţii din sfera politică, culturală, socială, judiciară, economică, religioasă, militară şi sexuală, precum şi referiri exhaustive din domeniul medicinii, educaţiei, arhitecturii, alimentaţiei, mobilierului, vestimentaţiei, al sistemelor de măsură, al monedei, al organizării statale şi al birocraţiei din China medievală din vremea Dinastiei Song. Odată organizat şi verificat tot acest material, am descoperit date uimitoare, precum situaţia convulsionată în care se afla Curtea împăratului Ningzong din cauza permanentei constrângeri venite din partea etniei Jin, popoarele barbare din nord care, după ce au cucerit China septentrională, ameninţau că vor duce la bun sfârşit invazia; normele complexe şi stricte de comportament în sânul familiei, în care membrii mai tineri nu numai că datorau respect absolut, dar şi o supunere indiscutabilă faţă de cei mai în vârstă; importanţa ritualurilor ca ax şi motor al vieţii; omniprezenţa pedepsei fizice, în general de o violenţă neobişnuită, cu scopul de a îndrepta orice greşeală, oricât de nesemnificativă ar fi fost aceasta; codul penal deosebit de amănunţit în care erau reglementate toate aspectele vieţii; absenţa religiilor monoteiste şi coexistenţa filosofiilor care nu se excludeau unele pe altele, precum cea budistă, taoistă şi confucianistă; reglementarea avansată şi echitabilă care garanta accesul la funcţiile de putere ca urmare a trecerii cu succes a unor examene deschise oricărui aspirant, organizate la fiecare trei ani; sentimentul antimilitarist generalizat sau uimitoarele progrese ştiinţifice şi tehnice – busola, pulberea de uz militar, tiparniţa cu litere mobile,

bancnotele, răcitorul, corăbiile cu compartimente etanşe... – care au înflorit în timpul Dinastiei Song.

Dar, oricât de ciudat ar părea, odată schiţate principalele trăsături ale temei, prima dificultate cu care m-am confruntat a fost aceea de a le da nume protagoniştilor romanului.

Când răsfoim o carte ale cărei personaje sunt străini, putem să le reţinem numele şi prenumele şi să-i identificăm cu indivizii pe care îi reprezintă, pentru că, în general, acele nume au rădăcini ebraice, greceşti sau latine care, într-o oarecare măsură, ne sunt cunoscute, deşi sunt arhaice. Astfel, patronimele puţin uzuale în ziua de azi ca, de exemplu, Xenofon, Hasdrubal, Suetonius sau Abderramán nu numai că sunt uşor de recunoscut, dar şi simplu de diferenţiat şi de reţinut. Ceva asemănător se întâmplă şi cu numele anglo-saxone. Astfel, Erik, John, Peter sau Wolfgang, datorită caracterului lor familiar, derivat din folosirea lor în mijloacele audio-vizuale, ne sunt la fel de cunoscute precum Ion, Petru sau Iosif. Din nefericire, nu se întâmplă la fel şi cu numele orientale. Şi cu atât mai puţin, cu cele chinezeşti.

Limba chineză – de fapt, numeroasele sale dialecte – este extrem de complexă. Majoritatea cuvintelor sunt monosilabice, cu particularitatea că aceeaşi silabă poate fi rostită cu până la cinci intonaţii diferite. Ei bine, să ne imaginăm acum un roman ale cărui personaje au următoarele nume: Song, Tang, Ming, Peng, Feng, Fang, Kang, Dong, Kung, Fong şi Kong. După trei pagini nu va exista un singur cititor care să nu fi abandonat cartea cu o îngrozitoare durere de cap.

Ca să evit această problemă, deşi am păstrat numele principalelor personaje istorice, m-am văzut obligat să le schimb pe cele care, prin asemănarea cu altele deja utilizate, ar fi putut induce cititorul în eroare. Din acelaşi motiv, ca să denumesc personaje secundare, am folosit un obicei tipic al epocii constând în substituirea numelor date la naştere cu porecle ce dezvăluiau calităţile persoanelor cărora le erau atribuite.

Dar dificultăţile continuau. Aşa-numitul *pinyin* este un foarte util sistem de transcriere fonetică, permiţând reprezentarea complicatelor ideograme chinezeşti în cuvinte alfabetice pentru a putea fi citite, pronunţate şi scrise de către orice occidental. Totuşi, diversitatea tonală a pronunţiei chinezeşti a făcut ca acelaşi cuvânt să fie transcris

în diferite forme, în funcţie de percepţia ascultătorului. Astfel, potrivit sursei pe care o consultăm, îl vom putea găsi pe protagonistul Song Cí sub denumirea de Tsong Cí, Tsung Cí, Sung Cí, Sun Tzu sau Sung Tzu.

Şi mai este ceva. În China, numele de familie se pronunţă întotdeauna înaintea prenumelui, astfel că acesta din urmă aproape că nu se foloseşte şi se utilizează doar numele de familie. Astfel, protagonistul nostru, cel pe care îl numesc Cí Song de-a lungul romanului şi, cel mai des, pur şi simplu Cí, în realitate ar fi fost numit de către contemporanii săi Song Cí şi, de obicei, doar Song.

De ce am schimbat ordinea? În principal, din trei motive. Primul, ca să fac să-i semene denumirea cu cea obişnuită în societatea noastră occidentală, în care numele de familie figurează întotdeauna după prenume. Al doilea motiv, pentru a evita problemele de înţelegere care s-ar fi ivit când în acelaşi paragraf s-ar fi făcut referire la fii şi părinţi, ale căror nume nu ar fi putut fi diferenţiate (Song şi Song). Iar al treilea motiv, încă şi mai surprinzător, din cauza ciudatei coincidenţe că, în perioada aceea, numele de familie al împăratului era tot Song (Tsong).

Odată rezolvată această problemă, m-am confruntat cu o dilemă şi mai mare. Poate că unul dintre cele mai importante obstacole pe care le are de înfruntat orice scriitor atunci când hotărăşte să scrie un roman pe fundal istoric este acela de a stabili cât adevăr şi câtă ficţiune va conţine manuscrisul care, prin caracteristicile sale, trebuie să respecte în mod scrupulos datele disponibile.

Am luat parte deseori la mese rotunde a căror temă de discuţie consta în stabilirea criteriilor conceptului de roman istoric, dezbateri care, în general, sfârşeau prin a stabili, cu o vehemenţă mai mare sau mai mică, gradul, calitatea şi cantitatea de istorie pe care trebuie să o conţină un roman – care, prin definiţie, este o naraţiune de ficţiune –, ca să fie considerat cu adevărat istoric. În numeroase ocazii, participanţii la discuţii se puneau de acord să susţină clasificarea pe care o făcuse cândva semiologul Umberto Eco, acesta fiind cel care, în numeroase articole, a stabilit trei modalităţi diferite: romanul romantic sau fantastic, în care atât personajele, cât şi faptele narate şi fundalul istoric sunt absolut fictive, dar acoperite de o aparenţă de veridicitate (un exemplu al acestei împărţiri ar fi romanele din ciclul Regelui

Arthur ale lui Bernard Cornwell). În al doilea rând, ceea ce Eco prezintă ca fiind „romane de capă şi spadă", cele în care personajele istorice reale se văd antrenate, datorită imaginaţiei autorului, în situaţii fictive care nu s-au întâmplat niciodată (în această categorie vom întâlni autori precum Walter Scott, Alexandre Dumas sau Lev Tolstoi). Şi, în cele din urmă, cele pe care autorul italian le numeşte „romane istorice propriu-zise", pe care le defineşte ca fiind cele care prezintă personaje fictive ce se desfăşoară într-o situaţie istorică reală (şi în care se încadrează în mod evident romanul său reprezentativ *Numele trandafirului).*

După părerea multora, de aici lipsesc biografiile romanţate, falsele memorii şi eseurile mai mult sau mai puţin riguroase.

În orice caz, părerea mea este că un roman istoric trebuie să fie, înainte de orice, un roman. Trebuie să plecăm de la ideea de bază că romanul este ficţiune şi doar în felul acesta se înţelege magia şi puterea sa de a captiva. Odată depăşită această dificilă formalitate, cheia ar trebui să rezide în rigurozitatea şi onestitatea cu care autorul tratează evenimentele istorice relatate. Pentru că este un fapt tot atât de istoric să scrii un roman despre Iuliu Cezar în războiul din cele două Galii, ca şi despre un sclav anonim care şi-a pierdut viaţa ridicând un templu. Totul depinde de rigurozitate. În cazul lui Cezar, personajul este istoric, dar acest lucru nu garantează că în relatarea noastră şi actele, şi sentimentele, şi gândurile sale sunt tot istorice. În al doilea caz, sclavul cu siguranţă că nu a existat, dar ar fi putut să existe cineva ca el. Şi dacă personajul nostru de ficţiune se comportă ca sclavul care ar fi putut să existe, atunci episodul va fi la fel de expresiv şi de real, ca şi când am călători cu adevărat în trecut şi l-am putea privi.

În mod evident, obligaţia autorului este aceea de a scrie un roman în care Cezar să gândească, să simtă şi să acţioneze dincolo de ceea ce istoriografia ne garantează că a gândit, a simţit şi a acţionat, deoarece, în caz contrar, în loc de roman, am vorbi despre un eseu, despre o biografie sau despre un articol documentar. Dar este tot responsabilitatea autorului ca această ficţiune să fie verosimilă şi consecventă cu ceea ce ştim că s-a întâmplat în realitate. De bună seamă că am greşi dacă am desconsidera romanul istoric care foloseşte personaje fictive ce se desfăşoară într-o lume reală, pentru că lumea aceea şi toate

acţiunile care înconjoară personajul fac şi ele parte, cu majuscule, din istoria noastră.

În acest sens, este obligatoriu să semnalez faptul că, deşi marile evenimente sunt cele care se ţin minte mereu, cele mici şi cotidiene sunt cele care ne însoţesc zi de zi în viaţa noastră, cele care ne fac fericiţi sau nenorociţi, cele care ne fac să credem şi să visăm, cele care ne îndeamnă să iubim, să luăm decizii şi, uneori, să luptăm şi să murim pentru ceea ce credem. Marele istoric Jacques Le Goff a fost primul care a revendicat istoria faptelor cotidiene: cea a iarmaroacelor medievale, cea a oamenilor sărmani care trăiau prost în sate, cea a bolilor, a pedepselor şi a condamnărilor; cea a realităţii vieţii celor daţi uitării, în opoziţie cu strălucirea şi rezonanţa bătăliilor povestite întotdeauna de către învingători.

Celor interesaţi să aprofundeze această temă le-aş recomanda călduros să citească eseul *Cinci puncte de vedere asupra romanului istoric,* editat de Evohé şi semnat de către Carlos García Gual, Antonio Penadés, Javier Negrete, Gisbert Haefs şi Pedro Godoy. Prestigioşii săi autori nu numai că aduc o viziune pătrunzătoare asupra acestei chestiuni, dar o fac într-o formă amuzantă şi pedagogică.

În cazul *Cititorului de cadavre,* protagonistul, Song Cí, este un personaj real, aproape necunoscut prin acţiunile sale, dar amintit pentru foarte extinsa sa operă ştiinţifică. De aceea, în acest roman, am căutat să prezint cu minuţiozitate felul în care muncea protagonistul, inovatoarele sale metode de cercetare legistă, dificultăţile începuturilor, îndrăzneala, perspicacitatea sa intelectuală, pasiunea pentru studiu şi zelul său pentru dreptate şi adevăr. Toate procesele, procedurile, legile, protocoalele, analizele, metodele, instrumentarul şi materialele descrise în fiecare caz relatat corespund într-un mod cât se poate de fidel cu realitatea. Lista actorilor este completată prin prezenţa altor personaje reale, dintre care se evidenţiază împăratul Ningzong şi suita sa, sfetnicul de la Dregătoria Pedepselor sau bătrânul profesor Ming. Am utilizat, de asemenea, fapte istorice, precum existenţa academiei acreditate, situaţia de instabilitate politică de la graniţă şi, mai ales, apariţia, pentru prima dată în lume, a unui tun de mână sau „pistol", o armă pe cât de inovatoare, pe atât de mortală.

Dar, în plus, am introdus elemente de ficţiune care mi-au permis să recreez, în cadrul unei atmosfere verosimile, societatea, intriga şi transformarea epocii. În acest sens, am ţesut o complicată tramă în care am făcut speculaţii asupra modului în care formula pulberii explozive, păzită de chinezi ca un înalt secret de stat, a putut trece în mâinile duşmanilor lor, mongolii, pentru ca până la urmă să ajungă în Europa.

În ceea ce priveşte boala rară de care suferă Song Cí, numită ştiinţific CIPA *(Congenital Insensivity to Pain with Anhidrosis)*[1], constând într-o ciudată mutaţie a genei care codifică receptorul neurotrop al tirozinei kinaze (NTRK1) şi care împiedică formarea celulelor nervoase responsabile cu transmiterea la creier a semnalelor de durere, căldură şi frig, trebuie să admit că este o licenţă narativă pe care am introdus-o cu scopul de a spori dramatismul protagonistului. Cu toate acestea, o asemenea boală, mai mult decât un dar minunat care îl ajută pe Song Cí să depăşească anumite vicisitudini, în realitate, se manifestă prin latura sa cea mai întunecată şi negativă, care îl preface, îl arde şi îl vatămă pe protagonist, făcându-l să se simtă ca un monstru blestemat.

În cele din urmă şi ca mod de încheiere, aş vrea să ofer o reflecţie personală asupra genurilor literare. Este cunoscută de toată lumea tendinţa înnăscută a fiinţei omeneşti de a clasifica tot ce îl înconjoară, ceva logic într-o societate în care deseori oferta depăşeşte cererea şi informaţiile sunt atât de ample, încât utilitatea lor este umbrită de propria abundenţă. Cu genurile literare se întâmplă ceva asemănător: s-a publicat atât de mult, încât editorii au nevoie să ştie în ce colecţie se va încadra fiecare titlu; librarii, în ce fel vor clasifica aceste titluri în locurile unde le vor expune; iar cititorii, o orientare care să-i ajute să aleagă o carte după gusturile lor.

Până aici, nu ar fi o mare problemă. Este o formă de organizare, iar organizarea este necesară. Ceea ce poate că nu este atât de necesar este obiceiul tipic omenesc de a eticheta în mod categoric fiecare roman. Etichetăm genurile „majore", genurile „minore", genurile „mai bune" şi genurile „mai proaste", fără ca aceste etichete să depindă, în niciun caz, în mod obiectiv, de calitatea individuală a fiecărui titlu.

---

[1] În engleză, Insensibilitate Congenitală la Durere cu Anhidroză

Şi spun toate acestea pentru că mi-a fost dat uneori să aud, nu fără o oarecare îngrijorare, că romanul istoric este un gen „minor".

De câte ori am auzit aşa ceva, m-am întrebat uimit dacă persoana care făcea acel comentariu o fi vorbit despre un roman anume sau, de fapt, s-o fi lăsat influenţată de un curent de opinie. Ca să ilustrez acest fapt, să ne imaginăm pentru o clipă că un scriitor contemporan cu un talent neobişnuit ar scrie în ziua de azi o poveste tragică de dragoste între doi tineri ale căror familii, Capulet şi Montague, se urăsc de moarte. Oare numai pentru că este plasată în Verona secolului al XVI-lea *Romeo şi Julieta* ar fi clasificată drept o simplă lucrare istorică şi ar înceta să mai fie cea mai frumoasă poveste de dragoste istorisită vreodată?

Sincer vorbind, cred că, în acest caz, ar trebui adusă în discuţie definiţia genurilor pe care ne-a lăsat-o cândva inefabilul José Manuel Lara[1]: „În realitate, există numai două categorii de romane: cele bune şi cele proaste".

[1] Editor spaniol (1914–2003), întemeietorul editurii Planeta şi al Grupului Editorial Planeta, care cuprinde editurile Seix Barral, Espasa Calpe şi Destino.

SCURTĂ PREZENTARE BIOGRAFICĂ

Song Cí s-a născut în anul 1186 la Jianyang, subprefectura Fujian. Tatăl său, Song Kung, nu s-a făcut remarcat prin studiu, dar a reuşit să ia examenele guvernamentale datorită facilităţilor pe care i le-a acordat împăratul Ningzong. Obsedat de viitorul fiului său, Kung a avut grijă ca Song Cí să fie instruit de un discipol al lui, Chu Hsi, înainte de intra în *t'ai-hsue,* Universitatea Naţională din Lin'an (actualmente Hangzhou). După ce a urmat studii de medicină, drept şi criminologie, în 1217, Song Cí a obţinut doctoratul *Chin-shih,* fiind numit epistat la Yin, în subprefectura Chekiang. Dar moartea neaşteptată a tatălui său l-a împiedicat să-şi ia funcţia în primire, având obligaţia să se retragă ca să ţină doliul după cum se obişnuia. După aproape un deceniu, Song Cí a preluat postul de funcţionar la cadastru în Hsin-feng, în subprefectura Kiangsi. Succesele sale în cercetarea legistă au provocat invidia intendentului superior, care l-a denigrat de mai multe ori până a reuşit să-l facă să abandoneze cariera de funcţionar. După moartea intendentului, Song Cí şi-a reluat vechiul post, din care a fost avansat în diferite funcţii administrative, inclusiv în cele de subprefect, prefect şi intendent judiciar. Toată viaţa lui s-a dedicat studiului şi analizei legiste, respingând vechile proceduri bazate pe ezoterism şi magie, pentru a introduce tehnici noi, dintre care unele şi-au păstrat valabilitatea până în ziua de azi. A murit în anul 1249, la doi ani după ce a desăvârşit primul şi cel mai important tratat ştiinţific de medicină legală: *Hsi Yuan Lu Hsiang i.*

GLOSAR

ALCHIMIE: Termenul de *jindanshu,* „tehnicile aurului şi ale cinabrului", este cel mai des folosit pentru a denumi alchimia taoistă externă sau *waidan*. Primele tehnici alchimiste sunt menţionate în lucrări precum *Huainanzi* prin termenul de *huangbaishu,* „tehnici ale galbenului şi ale albului", culori care desemnează aurul şi argintul sau substituenţii acestora. Cinabrul capătă o mare importanţă şi în fabricarea pastilelor şi a elixirelor de viaţă lungă. Această operaţiune se numeşte *liandanshu,* „tehnica de rafinare a cinabrului", sau *xiandanshu,* „tehnici ale cinabrului nemuririi". Prin aplicarea acestor procedee s-au descoperit multe produse chimice şi botanice cu scop terapeutic. În timpul Dinastiei Han, alchimiştii taoişti care făceau cercetări asupra unui elixir al nemuririi au provocat numeroase incendii, în timpul experimentelor cu sulf şi salpetru (nitrat de potasiu). Unul dintre acei alchimişti, Wei Boyang, a scris un text de alchimie intitulat *Carte despre înrudirea celor trei,* care atrăgea atenţia asupra proprietăţilor explozive ale amestecurilor anumitor substanţe. Multe dintre primele amestecuri de pulbere chinezească erau alcătuite din substanţe toxice, cum ar fi mercurul şi arsenicul în combinaţie, putând fi considerate ca o formă primitivă de armă chimică. Începând cu Dinastia Song, termenul de *dandingpai,* „cinabru şi creuzet", se foloseşte pentru a desemna alchimia în general.

ANIVERSAREA ZILEI DE NAŞTERE: Chinezii nu socotesc vârsta persoanelor în acelaşi mod ca occidentalii. În Occident, o persoană împlineşte ani în ziua de aniversare a naşterii sale, dar

în China toţi locuitorii împlinesc ani în aceeaşi zi, care coincide cu intrarea în noul an, care se sărbătoreşte în prima săptămână a lunii februarie. Aşadar, un copil chinez născut în noiembrie va împlini un an la începutul lui februarie, cu toate că nu vor fi trecut decât trei luni de la venirea sa pe lume. Acesta este motivul pentru care data naşterii era amintită doar pentru calculul horoscopului, nu şi pentru controlul vârstelor.

APE OTRĂVITE: O veche enciclopedie medicală de pe vremea Dinastiei Chin conţine, probabil, prima referire scrisă la cumplitul virus al febrei dengue. Tratatul a fost elaborat între anii 420 şi 265 î.Hr., editat cum se cuvine în anul 610 d. Hr. sub Dinastia Tang şi reeditat în anul 992 d.Hr. în timpul Dinastiei Song din nord. Boala a fost numită „apă otrăvită" şi era pusă în legătură cu insectele zburătoare care mişunau deasupra apelor infestate. Febra dengue este o boală virală acută transmisă de ţânţarul *Aedes aegypti,* care se dezvoltă în apa strânsă în recipiente şi în obiecte nefolosite sau în ape stătătoare. O varietate gravă este dengue hemoragic (DH), care se manifestă prin pierdere de lichide şi de sânge din pricina tulburărilor de coagulare, putând duce, într-un răstimp de patru până la opt ore, la *sindromul de şoc* provocat de Dengue (SSD) şi la moarte.

BONETĂ CU ARIPIOARE DUBLE: Bărbaţii purtau întotdeauna pe cap o bonetă, tocă, tichie sau scufie care acoperea un mic coc. Cei mai sărmani îşi legau o fâşie ponosită de pânză pe cap. Îmbrăcămintea şi mai ales boneta reflecta poziţia socială. Dacă boneta avea aripioare duble, acestea puteau flutura peste urechi, pe direcţie orizontală, parţial lăsate în jos sau căzute, în funcţie de rangul posesorului.

CLEPSIDRĂ: Ceasurile de apă sau clepsidrele au fost folosite de chinezi cu o mie de ani înainte de naşterea lui Iisus Hristos. În anul 1086, omul de ştiinţă chinez Song Su a inventat un ceas astronomic acţionat de apă, depăşind precizia de măsurare a ceasurilor mecanice europene din aceeaşi epocă. Acest ceas, un turn de şase metri înălţime, folosea un rezervor din care curgea un şiroi de apă pe palele unei roţi. Aceasta punea în mişcare diverse mecanisme care făceau să apară diferite simboluri prin care se indicau

orele şi care, însoţite de bătăi în gong şi în tobe, mişcau o sferă cerească având pe ea reprezentarea stelelor şi a constelaţiilor. Abaterea zilnică a acestui ceas era mai mică de două minute.

CULI: Lucrător sau servitor din clasa de jos; muncitor lipsit de vreo calificare. Cu toate că folosirea termenului de *culi* se generalizează în Occident pentru a denumi peiorativ mâna de lucru asiatică, cea care a emigrat în cele două Americi în secolul al XIX-lea, asociindu-l cu cuvântul englezesc *coolie* („hamal în port"), originea lui se întoarce în timp până la străvechiul termen chinezesc *gū lí* sau *kǔlì,* care textual înseamnă „uzul amar al forţei brute", având, de asemenea, accepţiuni similare cu bengalezul *kuli* sau cuvântul *qūlī* din limba hindi.

HANFU: *Hanfu*-ul este veşmântul tradiţional utilizat de etnia Han, populaţia majoritară din întreaga istorie a Chinei. Constă dintr-un halat amplu cu mâneci largi care se petrece peste piept şi se înnoadă la brâu. Bărbaţii poartă sub el pantaloni, nu şi femeile. Oamenii sărmani purtau haine zdrenţuite de cânepă, pantaloni rupţi şi turbane. Femeile şi bărbaţii cu stare purtau tichii de mătase neagră şi tunici cu mâneci lungi din mătase de culoare turcoaz, roşu-aprins sau purpuriu, strânse în cingători cu catarame de jad, aur şi corn de rinocer. Podoabele erau reglementate de legi privitoare la lux, nişte dispoziţii care restrângeau veşmintele cele mai somptuoase – precum şi mobilele şi reşedinţele – pentru uzul claselor sus-puse. În practică, asemenea legi nu erau aplicate. Modele imperiale erau imitate cu neruşinare de către neguţătorii parveniţi, făcând ca în nouă cazuri din zece legea să nu fie respectată. *Hanfu*-ul a influenţat îmbrăcămintea tradiţională a altor ţări, precum kimonoul în Japonia, *hanbok*-ul în Coreea sau *áo tứ thân* în Vietnam.

JIN, JURCHEN: Etnia Jin, cunoscuţi şi ca jurcheni, a fost un popor asiatic care a locuit în regiunea din jurul fluviului Amur, la actuala graniţă orientală dintre Rusia şi China. Înaintaşi ai manciurienilor, în anul 1127 au prădat cu succes capitala chineză de pe atunci, Kaifeng, silindu-l să abdice pe împăratul din Dinastia Song din Nord. După ce a fugit din capitală, o nouă dinastie chineză s-a ivit în Sud, stabilindu-şi capitala la Lin'an. Dinastia Song

din Sud şi-a continuat lupta mai bine de un deceniu împotriva stăpânirii Jin, până când au semnat un tratat de pace care ceda invadatorilor tot nordul Chinei. În ciuda numeroaselor încercări, Dinastia Song din Sud nu a reuşit niciodată să-şi recupereze teritoriile pierdute.

LI: Mila chinezească. Măsură de lungime echivalentă cu aproximativ 560 de metri. Pedepsele cu surghiunul pentru unele delicte variau între 2 000 şi 3 000 de *li* distanţă, adică între aproximativ 1 000 şi 1 500 de kilometri.

LIN'AN (ACTUALMENTE HANGZHOU): Capitala Dinastiei Song din Sud. După invazia etniei Jin, Dinastia Song s-a retras în sudul Chinei, stabilindu-şi capitala la Hangzhou, oraş pe care l-au rebotezat Lin'an. Ulterior, oraşul şi-a recăpătat vechea denumire.

MOXIBUSTIE: Terapie aparţinând medicinii orientale care utilizează rădăcina presată a plantei numite pelinariţă, căreia i se dă forma unei ţigări de foi sau moxă. Odată aprinsă, se aplică pe pielea pacientului, provocând mici arsuri controlate, sau se plasează la capătul bont al acelor folosite în acupunctură pentru a transmite astfel căldura.

MU: Unitate de măsură a pământului, echivalentă cu de 666 metri pătraţi.

NEOCONFUCIANISM: În timpul Dinastiei Song au coexistat paşnic trei doctrine filosofice: confucianismul, taoismul şi budismul. Dar în sânul elitei birocratice, a căpătat forţă un curent numit neoconfucianism, o renaştere confucianistă care a păstrat standardele morale şi politice tradiţionale, combinându-le cu elemente conceptuale taoiste şi budiste în care erau cuprinse şi unele idei extrase din *Cartea schimbărilor (I Ching),* în afară de teoriile referitoare la yin şi yang asociate cu simbolul Taiji. Un motiv tipic neoconfucianist sunt picturile care îi reprezintă pe Confucius, Buddha şi Lao Tse degustând oţet din acelaşi urcior, intitulate *Cei trei maeştri sunt unul singur*. Cu toate acestea, mulţi neoconfucianişti se declarau pe faţă împotriva acestor curente, respingând budismul ca religie şi condamnând cultul lui Buddha. În pofida acestor concepţii, textele neoconfucianiste au

adaptat idei şi credinţe budiste la tezaurul confucianist. În China, neoconfucianismul a fost crezul recunoscut oficial de la dezvoltarea sa odată cu Dinastia Song şi până la începutul secolului al XX-lea. Între multe alte reglementări, neoconfucianismul condamna deschiderea trupurilor, cu toate că permitea examinarea acelora care erau deja deschise, fie prin răni cauzatoare de moarte, fie ca o consecinţă a descompunerii. De asemenea, considera homosexualitatea ca fiind un comportament depravat şi reprobabil.

PALANCHIN: Un fel de scaun sau de lectică purtată în mâini, în general închisă şi acoperită, utilizată în Orient pentru a transporta persoane importante.

PEDEPSE: *Lingchi,* sau moartea prin cele o mie de tăieturi, era pedeapsa cea mai oribilă prevăzută în codul penal. Dar nu era singura. Printre cele mai frecvente se numărau seriile de lovituri de baston aplicate cu vergi de bambus netede, fără noduri, a căror lungime, grosime şi greutate erau perfect stipulate şi clasificate. *Jia,* denumită impropriu jug, consta dintr-o piesă de lemn tare, pătrată, asemănătoare cu tăblia unei mese, separabilă în două bucăţi şi prevăzută cu o gaură la mijloc prin care se introducea capul condamnatului. Cătuşele fabricate din lemn tare erau folosite doar pentru bărbaţi. Fiarele erau de metal şi strângeau picioarele, limitându-le mişcarea.

PREFECTURĂ: În timpul Dinastiei Song din Sud, China era împărţită din punct de vedere administrativ în şaisprezece circuite sau provincii *(lu* sau *tao),* de o mărime asemănătoare cu a Irlandei, al cărui responsabil era intendentul judiciar. Fiecare circuit era împărţit în prefecturi (între zece şi douăzeci pentru fiecare circuit), unităţi de administraţie locală conduse de un număr determinat de dregători şi ajutoare care se ocupau de diferitele arii administrative. În sfârşit, fiecare prefectură era împărţită la rândul ei în mai multe subprefecturi sau districte *(hsien),* între două şi douăzeci pentru fiecare prefectură, conduse în general de doi sau trei dregători: subprefectul *(chih-hsien* sau *hsien-ling)* îndeplinea funcţia de şef judiciar şi magistrat al ariei sale, în afară de alte sarcini din administraţie. În subordinea sa se afla un perceptor *(chu-pu)* care

se ocupa cu încasarea impozitelor şi un epistat sau şef de poliţie *(hsien-wei),* responsabil cu legea şi ordinea publică.

QIÁN: *Qián*-ul era principala unitate monetară în China. Era o monedă de cupru foarte subţire, găurită la mijloc pentru a putea fi înşirată pe o sfoară care apoi se lega la centură. De aici, numele de şir, folosit pentru a denumi în egală măsură şi sforile cu o sută şi pe cele cu o mie de *qián*. Un şir de o mie de *qián* cântărea în jur de cinci kilograme şi echivala cu un *tael* (aproximativ patruzeci de grame de argint pur). În timpul Dinastiei Song, moneda *qián* coexista cu bancnotele de hârtie. La început, această hârtie consta în bilete asemănătoare cu certificatele de credit garantate prin suma de bani depusă în casele marilor comercianţi, dar, ulterior, statul a participat la producţia de acte de credit şi apoi a emis o bancnotă obişnuită de hârtie. Pentru a-i descuraja pe falsificatori, s-a decretat pentru aceştia pedeapsa cu moartea, oferindu-se în acelaşi timp recompense valoroase pentru denunţători, cele două avertizări fiind imprimate chiar pe bancnote, împreună cu desenul unui falsificator spânzurat sau sfâşiat, ca să înţeleagă şi analfabeţii. Hârtia prezenta, de asemenea, desenul a zece sfori de câte o sută de monede pentru ca neştiutorii de carte să-i cunoască valoarea.

RĂCITORUL DE CONSERVARE: Numit şi *Tong Bing Jian* sau ladă din bronz cu gheaţă, răcitorul de conservare consta dintr-o lădiţă confecţionată din acest metal, compartimentată, în care se depozita gheaţă împreună cu alimentele proaspete sau îngheţatele, sau cu băuturile care se doreau a fi conservate. Unul dintre primele astfel de răcitoare a fost găsit în provincia Hubei. Vechimea lui a fost datată în jurul anului 300 î.Hr.

RITUALURI ŞI DEVOTAMENT FILIAL: Ritualurile sunt regulile care organizează societatea, structurată potrivit unei ierarhii rigide: omul nu se defineşte prin personalitatea sa, ci prin respectarea unor ritualuri, cu alte cuvinte, printr-un comportament reglementat care este considerat just în ceea ce priveşte poziţia sa în societate. La fel ca respectul faţă de părinţii lor biologici, supuşii trebuie să-şi manifeste devotamentul filial faţă de „tatăl împărat", o fiinţă virtuoasă, înzestrată pe deasupra şi cu calitatea

bunăvoinţei, şi care are dreptul şi datoria de a guverna. În cultura chineză tradiţională, specializarea în ceremonii a fost o constantă a membrilor Curţii şi a familiilor aristocratice, mai ales în perioada confucianistă. Atât în *Li Ji,* cât şi în *Bohutong (Cărţile ritualurilor)* se stabileşte că moartea unuia din părinţi merită trei ani de doliu şi că modul cel mai strict de a ţine doliu este retragerea din viaţa publică, purtând îmbrăcăminte din pânză de sac şi locuind într-o colibă aproape de mormânt. Oamenii sărmani care nu-şi puteau permite să nu muncească se mulţumeau să lipsească de la petreceri, să nu se căsătorească în timpul celor trei ani cât dura doliul şi să se abţină de la orice activitate sexuală.

Chinezii ofereau sacrificii morţilor lor în timpul ritualurilor funebre taoiste, budiste, confucianiste sau a unei combinaţii a acestora. Dar termenul de „sacrificiu" nu are semnificaţia occidentală de „a măcelări o fiinţă omenească sau un animal ca ofrandă adusă unui zeu", ci se referă, de fapt, la un sacrificiu propriu, adică la „a renunţa la ceva pentru a obţine altceva". De exemplu, dacă cineva le oferea drept sacrificiu defuncţilor săi un coş cu fructe, asta presupunea un sacrificiu pentru cel care îl oferea, deoarece renunţa să le mănânce pentru ca de ele să se bucure rudele sale decedate.

Funeraliile se realizau sub forma incinerărilor sau a înhumărilor; dacă persoana era înmormântată, după ce treceau şapte ani, oasele erau scoase din pământ în mod ritual, spălate şi înhumate din nou.

ŞAMPANĂ: Şampana este o ambarcaţie plană, fără chilă, între 3,5 şi 4,5 metri lungime, utilizată pentru transportul călătorilor sau al mărfurilor, pentru pescuit şi chiar ca locuinţă. Textual, *sam pan* înseamnă „trei scânduri", cu referire la construcţia ei de bază, deoarece pentru ea se foloseşte o scândură drept podea şi încă două pentru părţile laterale. Prin extensie, este denumită tot şampană şi jonca chinezească, o corabie cu pânze tradiţională, poate cea mai veche din câte s-au cunoscut şi care s-a păstrat în forma originală de la apariţia ei în anul 600 d.Hr.

TIMPUL: În vreme ce în Occident anul 1 al erei noastre se stabileşte începând cu naşterea lui Iisus Hristos, sau în ţările musulmane de la data la care Mahomed a fugit de la Mecca în anul 622 d.Hr.,

în China imperială nu exista un an unic ca punct de plecare, ci începea de fiecare dată când un nou împărat ocupa tronul; de altfel, se întâmpla ca, potrivit capriciului său şi calculelor zodiacale, să se stabilească diverse ere în cadrul aceleiaşi domnii.
Astfel, în timpul domniei sale (1194–1224), împăratul Ningzong a stabilit patru ere. Pe prima, de la 1195 până la 1200, a denumit-o Qingyuan. Cea de-a doua, de la 1201 până la 1204, Jiatai. Cea de-a treia, de la 1205 la 1207, Kaixi. Iar cea de-a patra, de la 1208 până la moartea sa la vârsta de 56 de ani, Jiading.
În ceea ce priveşte lunile, fiecare an era împărţit în douăsprezece luni, începând în februarie (prima lună) şi terminând în ianuarie (cea de-a douăsprezecea lună). De asemenea, fiecare an se împărţea în douăzeci şi patru de perioade climatice.
Ziua era fragmentată în douăsprezece intervale de câte două ore fiecare, denumite *shichen.* (O oră chinezească este egală cu două ore occidentale.) Fiecare *shichen* se împarte în opt *ke* (cincisprezece minute), care are cincisprezece *fen,* astfel că un *fen* este egal cu un minut. O oră se numeşte *tschuco,* iar un *jike* este un sfert de oră.
Această diferenţă este deosebit de relevantă pentru a înţelege stabilirea termenelor morţii. Legea stabilea că nu puteau trece mai mult de patru ore de la aducerea la cunoştinţă a unei crime până în momentul în care judecătorul de instrucţie responsabil cu cazul examina cadavrul. Dat fiind că pentru a înlesni o lectură mai simplă, în roman am preferat să folosesc termenul occidental de „oră", în locul corespondentului său chinezesc *shichen,* timpul maxim permis pentru a începe examinarea unui cadavru ar fi de fapt de patru *shichen,* adică opt ore occidentale. Nepunându-se la socoteală orele nocturne, în practică, termenul pentru a începe cercetarea *in situ* se extindea până la şaisprezece ore occidentale.

Denumirea orelor şi clasificarea lor era după cum urmează:

Zi	Ora şobolanului	23 h – 01 h
Chou	Ora bivolului	01 h – 03 h
Yin	Ora tigrului	03 h – 05 h
Mao	Ora iepurelui	05 h – 07 h
Chén	Ora dragonului	07 h – 09 h

Sì	Ora şarpelui	09 h – 11 h
Wu	Ora calului	11 h – 13 h
Wèi	Ora oii	13 h – 15 h
Shen	Ora maimuţei	15 h – 17 h
You	Ora cocoşului	17 h – 19 h
Xu	Ora câinelui	19 h – 21 h
Hài	Ora porcului	21 h – 23 h

Denumirea lunilor:

Februarie	*Prima lună*
Martie	*Luna caisei*
Aprilie	*Luna piersicii*
Mai	*Luna prunei*
Iunie	*Luna rodiei*
Iulie	*Luna lotusului*
August	*Luna orhideei*
Septembrie	*Luna măslinului înmiresmat*
Octombrie	*Luna crizantemei*
Noiembrie	*Luna bună*
Decembrie	*Luna iernii*
Ianuarie	*Ultima lună*

De la introducerea budismului în China, fiecare an este numit cu un semn zodiacal care se repetă ciclic la fiecare doisprezece ani. Semnele zodiacului chinezesc coincid cu denumirile orelor. Lunile se împart în trei grupuri: *Meng* (primul), *Zhong* (de mijloc) şi *Ji* (ultimul); şi în patru anotimpuri: *Chun* (primăvara), *Xia* (vara), *Qiu* (toamna) şi *Dong* (iarna). Numele lunilor se formează combinând cele două concepte, de exemplu *Ki-tsin* este ultima lună de toamnă. Şi lunile pot fi denumite la fel ca orele şi ca anii şi sunt compuse din trei săptămâni de câte zece zile fiecare.

UNIVERSITATE: La fel ca guvernanţii din dinastiile care i-au precedat, cei din Dinastia Song au recomandat ca funcţiile publice să fie ocupate de către cei mai virtuoşi şi capabili cetăţeni, indiferent de condiţia lor economică sau de obârşia lor socială. Această idee a ajuns să fie ceea ce e cunoscut drept „sistemul de examene pentru serviciul civil", un procedeu prin care orice cetăţean se putea

prezenta la cele mai dificile probe pentru a fi admis şi, în funcţie de punctajul obţinut, să înceapă o carieră de funcţionar ce putea culmina cu postul de prim-dregător al imperiului.

Dinastia Song a înfiinţat şcoli elementare în toate capitalele de district şi şcoli superioare în toate localităţile din prefecturi. Chiar şi aşezările rurale dispuneau de şcoli primare, ceea ce, adăugat la ieftinirea cărţilor prin răspândirea tiparului, a făcut ca analfabetismul să dispară.

În capitala Lin'an, apropierea universităţii de Curte a făcut ca mulţi studenţi să nu ezite să boicoteze cursurile, fiind interesaţi şi implicându-se în activităţi politice criticate de înalţii dregători ai imperiului. Situaţia a devenit atât de alarmantă, încât renumitul prim-sfetnic al împăratului Li-tsung (1225–1264), Chia Su-tao, a fost nevoit să infiltreze studenţi spioni în universitate.

Academiile particulare, denumite *shu-yüan,* s-au dovedit a fi singura formă de învăţământ superior pe teme specifice, precum medicina (Academia Hanlin, Bailudong, Yuelu, Chongshan, Shigu şi Yintianfu). Spre deosebire de şcolile de stat, maeştrii din academii nu transmiteau doar cunoştinţele datorate clasicilor. Metodele lor de învăţământ includeau şi cercetarea, astfel că obişnuiau să cuprindă în prelegerile lor rezultatele propriilor investigaţii şi aprofundau astfel înţelegerea acestora. Cărturarilor de pe lângă o academie li se putea acorda o locuinţă şi un stipendiu, şi multe academii dispuneau de cămin pentru studenţi. Aceste instituţii erau finanţate de către persoane cu funcţii înalte, comercianţi bogaţi şi, uneori, chiar de către stat.

VIOLENŢA: Violenţa fizică folosită ca pedeapsă era ceva consubstanţial cu societatea chineză medievală. De fapt, marea majoritate a delictelor prevăzute în codul penal era pedepsită cu lovituri de baston. Acest fapt se datora, pe de o parte, eficientului efect disuasiv al durerii şi, pe de altă parte, incapacităţii majorităţii populaţiei de a face faţă plăţii unor amenzi. Pedeapsa cu închisoarea se aplica doar dacă era însoţită de muncă silnică în minele de sare sau în armată. Pedeapsa fizică era, aşadar, un mijloc obişnuit şi extins pentru a condamna orice fel de comportament nelalocul lui, inclusiv în cadrul privat sau familial.

WU-TSO: Înainte de a se generaliza specializarea simplilor judecători în legişti sau cititori de cadavre, aceştia erau ajutaţi de aşa-numiţii *wu-tso,* asistenţi puţin instruiţi, care îşi asumau sarcinile cele mai neplăcute, precum spălarea, deschiderea trupurilor, extragerea şi examinarea organelor, în vreme ce judecătorul însărcinat cu investigaţia lua note de la distanţă. În general, aceşti *wu-tso* îndeplineau în acelaşi timp meseria de vraci, măcelari sau parlagii.

XILOGRAFIA: Sistem primitiv de tipărire cu ajutorul blocurilor de lemn pe care erau cioplite atât textele, cât şi ilustraţiile. Textul care trebuia să fie tipărit era cioplit de mână, în relief şi inversat, şi se acoperea cu o vopsea de apă. O apăsare puternică transpunea cerneala pe hârtia aşezată în prealabil pe blocul de lemn. Prima carte tipărită a fost *Sutra de diamant*[1], imprimată de către Wang Chieh la data de 11 mai 868, în China.

Prima tiparniţă cu litere mobile pe bază de piese complexe din porţelan a fost fabricată în China de către Bi Sheng între anii 1041 şi 1049.

[1] *Sutra* este denumirea discursurilor lui Buddha sau ale discipolilor săi apropiaţi în care sunt expuse învăţăturile şi preceptele referitoare la diferitele căi ale cunoaşterii pentru a atinge desăvârşirea spirituală.

MULȚUMIRI

„În încheiere, lucrul cel mai important"

După ani de muncă intensă, după zeci de ciorne eliminate, după zile de lucru epuizante în care cuvântul odihnă şi-a pierdut semnificaţia, când în sfârşit întorci ultima pagină şi te uiţi la manuscrisul încheiat, oftezi o clipă înainte să pună stăpânire pe tine o dureroasă incertitudine. Te simţi satisfăcut pentru că ai dat ce era mai bun din tine, dar tu, în sinea ta, îţi spui că poate nu a fost de-ajuns. Ţi-ar fi plăcut să studiezi mai mult, să reciteşti mai mult, să scrii un text încă şi mai emoţionant şi mai surprinzător. Pentru o clipă, te gândeşti că poate toată această străduanie nu va fi răsplătită cu încurajarea cititorilor tăi: aceeaşi care îţi lipseşte dacă vei da greş sau care îţi dă impuls când se delectează cu romanul tău. Atunci, în clipa aceea, îţi aduci aminte de toţi cei care te-au ajutat pe acest drum. Îţi aminteşti telefoanele părinţilor tăi, insistente şi pline de afecţiune, întrebându-te: „Ce mai faci, fiule? Dar romanul...?" Îţi aminteşti de fraţii tăi, cei mai buni oameni din lume... Îţi aminteşti de fiica ta...

Îţi aminteşti de prieteni vechi şi noi. Cei care te-au însoţit mereu şi cei pe care ai avut norocul să-i cunoşti. Prieteni ca Santiago Morata, Fernando Marías, Antonio Penadés, Alejandro Noguera, Lucía Bartolomé, Manuel Valente, Anika Lillo sau Carlos Aimeur. Prieteni cărora le mulţumeşti pentru ajutorul, solidaritatea şi afecţiunea lor. Îţi aminteşti de editorii naţionali şi internaţionali care au avut încredere şi au mizat pe tine. Îţi aminteşti de Ramón Conesa, agentul tău de la agenţia Carmen Balcells, mereu prompt să te ajute cu un sfat înţelept...

Toţi aceştia au împărţit acelaşi spaţiu în amintirea mea împreună cu cea a cititorilor mei: cei care mi-au scris ca să mă aplaude sau ca să mă critice; cei pe care pentru câteva zile am reuşit să-i fac puţin mai fericiţi, şi chiar cei care nu mi-au scris încă. Pentru că ei sunt cei care mă încurajează în fiecare zi. Pentru ei te lupţi şi pentru ei merită să scrii.

Deosebita mea aducere-aminte pentru Zhuang Lixiao, consilier cultural la Ambasada Chinei din Spania, pentru demersurile sale dezinteresate de a mă pune în legătură cu directorii Muzeului Naţional al Chinei din Beijing, ai Muzeului de Arhitectură Veche din Beijing, ai Muzeului Huqing Yutang de Medicină Chinezească din Hangzhou, ai Muzeului Provinciei Zhejiang, ai Muzeului de Istorie a Oraşului Hangzhou şi ai Mausoleului generalului Yue Fei. Nu îl pot uita pe dr. Phil A.R. Hill, librar în cartierul White City din Londra, care m-a îndrumat spre diverse texte şi spre bibliografie, la fel cum trebuie să-l amintesc pe medicul legist, deja menţionat, Devaraj Mandal şi pe prestigiosul sinolog Jacques Gernet, fără ale cărui cunoştinţe mi-ar fi fost cu neputinţă să înzestrez acest roman cu credibilitatea de care avea nevoie.

Am norocul că nu trebuie să-mi aduc aminte în mod expres de soţia mea Maite, pentru că, slavă Domnului, mă bucur de prezenţa ei zilnică. Ea este farul meu călăuzitor în momentele bune şi în cele proaste. Ea este cel mai frumos dar al vieţii mele.

În sfârşit, aş dori să dedic ultimele mele cuvinte cuiva căruia îi ducem dorul toţi cei care l-am cunoscut. O persoană care vorbea puţin, dar de la care am învăţat mult. Prin acţiunile sale, prin smerenia şi onestitatea sa, m-a învăţat lucruri care nu se află în cărţi.

Pentru el şi în amintirea lui.

Îţi mulţumesc, Eugenio.

BIBLIOGRAFIE

BAILEY, A.; KNAPP, R.G.; NEVILLE-HADLEY, P.; ROBERTS, J. A. G. şi STEINHARDT, N., *China,* Akal, Madrid, 2008

BIRGE, B., *Women, Property, and Confucian Reaction in Sung and Yüan China,* Cambridge University Press, New York, 2002

CHAFFEE, J.W., *Branches of Heaven. A History of the Imperial Clan of Sung China,* Harvard University Asia Center, Massachusetts, 1999

CONFUCIUS şi MENCIUS, *El Chu-King, El Ta Hio, El Lun-Yu, El Tchung-Yung, El Meng-Tseu. Los cinco grandes libros de política, moral y filosofía de la antigua China,* Clásicos Bergua, Madrid, 1969

DAVIS, E.L., *Society and the Supernatural in Sòng China,* University of Hawaii Press, Honolulu, 2001

EBREY, P.B. şi GREGORY, P.N., *Religion and Society in T'ang and Sung China,* University of Hawaii Press, Honolulu, 1993

FENBY, J., *Las setenta maravillas de China,* Blume, Barcelona, 2007

FOLCH, D., *La construcción de China,* Península, Barcelona, 2001

GARCÍA MENÉNDEZ, S. şi GONZÁLEZ HUERTAS, J.R., *Historia de China,* Libsa, Madrid, 2006

GARCÍA-NOBLEJAS, G., *Mitología de la China antigua,* Alianza, Madrid, 2007

GERNET, J., *Daily life in China on the Eve of the Mongol Invasion, 1250–1276,* Stanford University Press, California, 1962

–, *El mundo chino,* Crítica, Barcelona, 1991

GONZÁLEZ DE MENDOZA, FRAY J., *Historia del gran reino de la China,* Miraguano, Madrid, 2008

HASKEW, M.E.; JÖRGENSEN, C.; MCNAB, C.; NIDEROST, E., şi RICE, R.S., *Técnicas bélicas del mundo oriental, 1200–1860. Equipamiento, técnicas y tácticas de combate,* Libsa, Madrid, 2009

HYMES, R., *Way and Byway. Taoism, Local Religion, and Models of Divinity in Sung and Modern China,* University of California Press, Los Angeles, 2002

LAYMA, Y., *China,* Lunwerg, Barcelona, 2008

LEE, T.H.C., *Government Education and Examinations in Sung China,* The Chinese University of Hong Kong, Hong Kong, 1985

MCKNIGHT, B., *Village and Bureaucracy in Southern Sung China,* The University of Chicago Press, Chicago, 1971

–, *Law and Order in Sung China,* Cambridge University Press, New York, 1992

– şi LIU, J., *The Englightened Judgments. Ch'ing-ming Chi. The Sung Dynasty Collection,* State University of New York Press, Albany, 1999

MORETTI, M., *China, el reino del dragón,* Libsa, Madrid, 2008

NANCARROW, P., *La antigua China y la Gran Muralla,* Akal, Madrid, 1990

POLO, M., *Libro de las Maravillas,* Suma de Letras, Madrid, 2000

–; RICCI; DAMPIER; HUNTER; HUC; CLAUDEL şi alţii, *Viaje por la China imperial,* Abraxas, Barcelona, 2000

PRECIADO IDOETA, J.I., *Antología de poesía china,* Gredos, Madrid, 2003

QIZHI, Z., *Cultura tradicional china,* Editorial Popular, Madrid, 2008

RÍOS, X., *China: de la A a la Z. Diccionario general de expresiones chinas,* Editorial Popular, Madrid, 2008

SCARPARI, M., *Antigua China,* Folio, Barcelona, 2005

SCHAFER, E.H., *La China Antigua,* Time Life, Amsterdam, 1972

SHAUGHNESSY, E.L., *China. El mundo chino. Creencias y rituales. Creación y descubrimientos,* Blume, Barcelona, 2008

SUNG TZU (SONG CÍ), *The Washing Away of Wrongs,* The University of Michigan Center for Chineses Studies, Michigan, 1981

THEROUX, P., *En el gallo de hierro: viajes en tren por China,* Ediciones B, Barcelona, 1997

TIME LIFE BOOKS, *Vivir la historia de la China imperial, 960–1368,* Folio, Barcelona, 2008

TSE, L., *Tao Te King,* Edicomunicación, Barcelona, 1994

VAN GULIK, R.H., *La vida sexual en la antigua China,* Siruela, Madrid, 2005.

VV. AA., *Ta- Tsing-Leu-Lee. Las leyes del código penal de la China,* Imprenta de la Revista de Legislación, Madrid, 1884

VIRCHOW, R., *Técnica de las autopsias,* Administración de la Revista de Medicina y Cirugía Prácticas, Madrid, 1894

WANG YINGLIN, *Sanzijing. El clásico de tres caracteres,* Trotta, Madrid, 2000

WETZEL, A., *China,* RBA, Barcelona, 2008

YOSHINOBU, S., *Commerce and Society in Sung China,* The University of Michigan Center for Chineses Studies, Michigan, 1970

În China antică „cititorii de cadavre" erau o elită de medici legişti aflaţi în serviciul împăratului care aveau sarcina de a rezolva, chiar şi riscându-şi viaţa, orice crimă, pentru ca niciun criminal să nu rămână nepedepsit.

Aceasta este povestea lui Cí Song, un tânăr de origine umilă care, datorită pasiunii şi ambiţiei sale, a reuşit să ajungă în această poziţie invidiată, de „cititor de cadavre".

Cí Song este considerat azi primul medic legist din istoria medicinii, recunoscut pentru metodele sale inovatoare de cercetare, dar şi pentru rezolvarea unor cazuri spectaculoase de crimă de la Curtea Imperială.

Un captivant thriller istoric, foarte bine documentat, în care ambiţia şi ura merg mână-n mână cu iubirea şi moartea în exotica şi fastuoasa Chină medievală.

ISBN 978-606-609-320-0

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com